

Tinh Tế Độ Nhất Dục Nhi Sư

Contents

Tinh Tế Độ Nhất Dục Nhi Sư	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	66
22. Chương 22	69
23. Chương 23	72
24. Chương 24	75
25. Chương 25	78
26. Chương 26	87
27. Chương 27	94
28. Chương 28	100
29. Chương 29	105
30. Chương 30	108
31. Chương 31	114
32. Chương 32	117
33. Chương 33	121
34. Chương 34	124
35. Chương 35	128
36. Chương 36	131
37. Chương 37	138
38. Chương 38	144
39. Chương 39	151
40. Chương 40	157
41. Chương 41	163

42. Chương 42	170
43. Chương 43	175
44. Chương 44	178
45. Chương 45	182
46. Chương 46	186
47. Chương 47	188
48. Chương 48	192
49. Chương 49	195
50. Chương 50	199
51. Chương 51	202
52. Chương 52	205
53. Chương 53	208
54. Chương 54	211
55. Chương 55	214
56. Chương 56	218
57. Chương 57	221
58. Chương 58	225
59. Chương 59	229
60. Chương 60	232
61. Chương 61	237
62. Chương 62	241
63. Chương 63	245
64. Chương 64	248
65. Chương 65	253
66. Chương 66	257
67. Chương 67	261
68. Chương 68	266
69. Chương 69	270
70. Chương 70	275
71. Chương 71	279
72. Chương 72	284
73. Chương 73	289
74. Chương 74	295
75. Chương 75	301
76. Chương 76	308

Tinh Tế Đệ Nhất Dục Nhi Sư

Giới thiệu

Thể loại : Điền văn, vị lai giá không, tinh tế, hào môn thể gia, xuyên không, thú nhân, có sinh tử. Editor: Vân Tích + J

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-te-de-nhat-duc-nhi-su>

1. Chương 1

Editor: Sara

Beta: Bồn Cung muốn cắt JJ của người

Telesdia đế quốc, Đế tinh, một góc phía đông học viện quân sự hoàng gia —— nhà trẻ quý tộc.

Ánh mặt trời le lói, ẩm áp lại thoải mái, một trận gió nhẹ thổi qua. Những tán lá, cành cây quanh trường nhẹ nhàng lay động, phiến lá hình quạt xào xạc thì thầm làm cho con người ta cảm thấy khoan khoái. Hương thơm tinh tế lắng đọng từ trên cây tản mát ra, quanh quẩn khắp vườn trường, khiến lòng người thư thái.

Ở những năm thời tiết tốt như thế này, Học viện quân sự hoàng gia – một nhánh nhỏ thuộc vườn trẻ cũng đã hoàn thành xong đợt tuyển sinh hàng năm, trong mấy ngày gần đây cũng đã chính thức khai giảng.

Nhà trẻ quý tộc, tên như ý nghĩa, nơi này là vườn trẻ dành cho con cháu quý tộc của Đế quốc. Ở đây thân phận bọn nhỏ sẽ bị giấu đi, mỗi ấu tể quý tộc đến năm ba tuổi đều bị đưa đến đây học tập, đúng vậy, là ấu tể. Tất cả bọn trẻ đều không thể biến thành hình người, các bảo bảo lông mao được gọi chung là ấu tể. Ở tình hệ này, cho dù là giống cái hay giống đực, trước sáu tuổi chỉ có thể duy trì ở trạng thái thú thân. Sau sáu tuổi giống đực có thể biến thành hình người, trạng thái người thú có thể thay nhau chuyển đổi, giống cái hoàn toàn biến thành hình người. Sau đó, bọn họ sau đó sẽ bị đưa đến sát vách giáo khu, tiếp thu giáo dục chính thống, và giáo dục quân sự hóa vô cùng nghiêm khắc. Bọn trẻ được thích ứng bằng cách bắt đầu đặt nền móng ở nhà trẻ.

Sở Du Nhiên từ sớm đã đứng chờ trước cửa lớn, hần vừa mới được hiệu trưởng thông báo có một tiểu hắc báo tạm thời nhập học, muốn gia nhập lớp của hần. Hiệu trưởng ra lệnh hần nhất định phải tự mình đứng ở cửa chào đón. Không cần nghĩ cũng biết, thân phận báo nhỏ này khẳng định không tầm thường. Còn 5 phút nữa là đến giờ đóng cổng, Sở Du Nhiên mới nhìn thấy một chiếc phi hành khí màu bạc không xác định hướng hần cấp tốc bay đến.

Phi hành khí vàng vừng vàng đứng ở trên đỉnh đầu Sở Du Nhiên, khoang cửa mở ra, một liệt báo màu đen mắt vàng ngậm lấy một con báo đen nhỏ từ mười mấy thước trên không nhẹ nhàng nhảy xuống, đường cong thắt lưng dẻo dai, tràn ngập sức dẫn cùng sức mạnh uy nghi. Cả thân báo phủ một lớp da lông màu đen dưới ánh mặt trời mờ ảo như hiện lên một tầng sáng màu vàng, bắp thịt rắn chắc mạnh mẽ bám vào khung xương cường tráng, vóc người dĩ nhiên so với loài Báo bình thường lớn gấp đôi. Đi ngược lại ánh sáng, trông mắt màu vàng kim của báo đen khi nhìn thấy Sở Du Nhiên hơi co lại thành hình tròn. Sở Du Nhiên hơi nheo lại đôi mắt xinh đẹp, luôn cảm thấy đám lông đen này thật giống như đang cất giấu thứ gì đó, có chút chói mắt, nhưng khi nhìn kỹ lại thì lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Đại hắc báo hất đầu, vút tiểu hắc báo cho Sở Du Nhiên như quăng một trái bóng cao su, hơn nữa lại vô cùng chuẩn xác, hiển nhiên thường ngày khẳng định ném không ít lần.

Lần đầu tiên thấy hài tử bị ném một cách thuận tay như thế, có chút đột nhiên làm Sở Du Nhiên không kịp chuẩn bị. Hơn nữa đường nét báo nhỏ nhìn thuận mắt, thực tế cả người bé đều là thịt, không ôm chặt một cái nhãi con liền đập chân sau lên lồng ngực của hần, chớp mắt liền vọt ra ngoài, tốc độ vô cùng nhanh.

Đáng tiếc, còn không đợi tiểu hắc báo chạy quá xa, móng vuốt đại hắc báo liền đánh xuống, đem tiểu hắc báo trực tiếp chụp xuống đất, dí đến nỗi bốn móng vuốt nằm sát trên đất chỉ để lại cái đuôi đang lắc lư. Tiểu liệt báo bị ấn đầu trên mặt đất nhe răng nãi thanh nãi khí nói: "Ta không đi học! Không cần tìm lão sư! Lão sư đều là người xấu!"(xấu ở đây là về mặt nhá == còn bé đã háo sắc rồi)

Wales đem cháu trai bắt lại lắc rồi lại lắc, nhận thấy đám lông bao dưới tay run nhè nhẹ. Lần này lại đưa cho Sở Du Nhiên, thanh âm giống như âm thanh trầm thấp của đàn vi-ô-lông, thổi ra một luồng lạnh lẽo lại từ tính, nghe vô cùng gợi cảm. Hần nhìn mặt Sở Du Nhiên, trên mặt báo không một tia biểu tình, phi thường khách quan mà đánh giá: "Không xấu, mặt còn có thể xem."

Sở Du Nhiên hoàn toàn không thêm để ý đối phương đánh giá, như trước híp mắt cười khê, hần là người tóc đen mắt đen hiếm thấy, đôi mắt màu mực lúc cười càng lộ vẻ thâm thúy mơ hồ, dường như muốn đem linh hồn con người cuốn sâu vào nó. Lúc này hần lại yên lặng đứng ở chỗ này, lại như một bức tranh thủy mặc thời cổ, đẹp nhưng không hề chói mắt lại làm cho người ta hận không thể nhìn lâu hơn một chút.

Tiểu hắc báo theo bản năng ngẩng đầu nhìn hần, hơi sững sốt vài giây, sau đó biệt nữ giương lên cằm, gương mặt nhỏ nhắn lại ngạo kiều nhìn đặc biệt thiếu đánh "Không dễ nhìn!" Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, báo nhỏ lại không nghĩ chạy trốn.

Dù biết là bởi vì mặt hần còn có thể xem, miễn cưỡng đáp ứng làm học sinh lưu lại, Sở Du Nhiên không thêm để ý chút nào cười cười, "Ngài là phụ thân Dillow đi, ta là lão sư được trường học an bài cho Dillow,

Sở Du Nhiên.” Thanh âm hân mang theo hương vị thanh nhã đặc hữu vùng sông nước Giang Nam, âm thanh cùng ngoại hình đều cho người ta có một loại cảm giác, ôn nhuận gần gũi, lại mang theo một cổ động viên không rõ.

Tiểu hắc báo bị ôm dần dần thành thật nằm xuống. Khí tức trên người Sở Du Nhiên đặc biệt tinh khiết. Khẽ ngửi một chút hương vị trên người hắn, tiểu hắc báo gọi Dillow bắt đầu tò mò đánh giá Sở Du Nhiên. Hải tử càng nhỏ đối với khí tức cảm ứng càng mẫn cảm hơn, giống cái ở trước mắt so với mấy giống cái thường ngày trước mặt mình lấy lòng không giống nhau. Hơn nữa trưởng thành lại vô cùng đẹp mắt, so với mấy lão già ngày trước dạy dỗ mình kia cũng không giống nhau. Sở Du Nhiên nhân cơ hội thả ra tinh thần lực, chậm rãi an ủi báo nhỏ tâm tình đang nồng nặc bất an. Dillow tâm tình tốt lên không ít, liếm liếm hai miếng đệm mềm (là cái sau bốn chân á =w=). Sau khi nhở tốt mùi vị của Sở Du Nhiên, khẽ run lên lỗ tai tròn tròn, tên tiểu tử nào đó ghét bỏ giờ giờ móng vuốt: “Là thúc thúc, mới không phải phụ thân, ta sớm muộn sẽ đánh hắn một trận.”

“Thúc thúc?” Sở Du Nhiên sững sốt một chút, sau đó áy náy nói: “Xin lỗi, thường thì người đưa hải tử đến đều là phụ thân và mẫu phụ.”

“Sáu năm trước vị hôn thê của ta đã mất tích, đến nay vẫn chưa kết hôn.” Wales giải thích một câu sau đó cứ như vậy lẳng lặng nhìn thiếu niên tao nhã ôn nhuận trước mắt. Ánh mắt y rơi vào nốt ruồi son trên vành tai hắn, trong tròng mắt màu vàng kim như đang ẩn nhẫn một loại cảm xúc phức tạp lại khó lường. Y đã rõ cái kinh hỉ mà lão sư nói là cái gì.

Sở Du Nhiên bị một đại mãnh thú nhìn chằm chằm như thế, đột nhiên có một loại ảo giác một giây sau đối phương sẽ nhào lên một hơi cắn chặt cổ họng hắn. Bầu không khí có chút cứng nhắc, Sở Du Nhiên lần thứ hai tiếc nuối nói: “Xin lỗi, là ta nói sai.”

Lỗ tai Wales nhẹ run một cái, không có trả lời, quay người sau đó nện bước đặc biệt tao nhã mà rời đi, nhưng đuôi y lại có chút cứng ngắc.

Sở Du Nhiên bị hành động không đầu không cuối của đối phương làm cho đầu óc mơ hồ. Lắc lắc đầu, hắn cũng không nên suy nghĩ nhiều, nhìn báo nhỏ trong lồng ngực, cười khổ: Trong lớp có cả lũ đều là quái thai, hiện tại một cái nữa lại tới rồi!

Các lớp khác đều là mười mấy, hai mươi mấy ấu tể không giống nhau, nhưng trong lớp hắn chỉ có bảy ấu tể. Hơn nữa tư liệu rất ít, ngoại trừ tên tuổi, sở thích và chủng tộc, không có thứ gì thậm chí ngay cả đẳng cấp tinh thần lực đều không có. Đồng thời chủng tộc lại vô cùng hỗn loạn, một con báo đen, một con sư tử, một con sói trắng, một con gấu mèo, một con mèo, một con chó, một con chuột hamster... Nghĩ tới đây Sở Du Nhiên lại lắc đầu, loại phối hợp này hoàn toàn không phù hợp với quy luật sắp xếp cũ.

Các học sinh giống nhau đều cùng chủng tộc hoặc là đều không có tính chất công kích được phân thành một lớp. Lớp hắn có ba con mãnh thú thì không nói, mèo cùng chuột ở cùng một lớp cũng không nói nhưng đối với thiên tính của từng ấu tể lại không có cách khắc chế, an bài như thế chỉ có một loại khả năng: Bọn họ không phải ấu tể phổ thông, ít nhất chỉ số thông minh đều rất cao.

Sáu năm trước, Sở Du Nhiên trong cơn động đất vì bảo vệ học sinh của chính mình bất hạnh mà chết, vừa mở mắt liền trọng sinh đến tinh cầu thú nhân hoang vu, biến thành một giống cái không thể biến thân. Bởi vì không có ký ức nguyên chủ, hắn cũng không biết lúc trước thân phận mình ra sao. Không có quang não, không có chứng minh thư, càng không có tính tề, hắn toàn thân ngoại trừ một bộ quần áo thoát nhìn có giá trị không nhỏ thì không còn gì cả. Đối bụng đến nỗi ngực dán thành lưng, mờ mịt nhìn không gian xa lạ trước mắt, bởi vì tướng mạo quá mức tinh xảo, lại vẫn trong bộ dạng thiếu niên, Sở Du Nhiên suýt chút nữa bị người trắng trợn cướp đoạt về nhà làm con dâu nuôi từ bé.

May là khi đó gặp Đoàn trưởng một đoàn lễ hành, đối phương đem hắn tắm rửa sạch sẽ rồi mắt lại sáng lên. Người đó hỏi hắn cái gì hắn đều trả lời không biết, vì thế ông ta trực tiếp đem hắn đánh ngất xỉu rồi nhét vào chiêm hạm tư nhân của riêng mình, tỉnh lại hắn liền có chứng minh thư tên Sở Du Nhiên. Thuận tiện có thêm một người cha nuôi là Võ Kỹ lão sư. Đoàn trưởng trắng trợn nói mò, nói rằng hắn chính mình không cần thận mất đi nhi tử. Cũng không biết dùng thủ đoạn gì, trực tiếp viết trên bản hộ khẩu của hắn, chính nghĩa ngôn từ: Đây là con ta, là tình nhân thứ 108 cùng ta lén lút sinh ra, ai dám nói không phải, cùng ta song đấu a!

Không có ai lại nghĩ tới việc cùng một tên lưu manh với tinh thần lực cùng dị năng đều đạt đến cấp S quyết đấu, cho nên Sở Du Nhiên cứ như vậy mà có một cái nhà, tuy rằng người nhà không thể nào đáng tin nhưng đối với Sở Du Nhiên đời trước mặc dù xuất thân thể gia kết cục lại thể lương mà nói, đây là an bài tốt nhất của ông trời.

Tuy là xuyên thành một tên giống cái nhưng mà cũng chẳng có gì đáng chú ý bởi vì hắn vốn là đồng tính. Ở cái tinh hệ này, giống cái sau sáu tuổi tuy rằng không thể biến thân thành hình thú, không thể tham sự chiến đấu nhưng họ lại sở hữu tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ. Có thể trị được tổn thương dị năng do chiến đấu của giống đực. Ngoài ra còn có thể thúc đẩy phát triển tinh thần lực của giống đực. Là một người khá vô tư, Sở Du Nhiên dù ở nơi nào cũng có thể nhân nhĩ sống hạnh phúc.

Ánh mắt Sở Du Nhiên rơi vào trên người Dillow, biểu tình trên mặt vô cùng ấm áp, ba năm kế tiếp hắn muốn cùng nhau vượt qua với bảy ấu tể này, bọn chúng là những thiên sứ thuần khiết nhất, không tâm cơ không âm độc.

Quay về sân của lớp mình, Sở Du Nhiên đặt Dillow ở dưới đặt, động viên bé: “Đi thôi, bên trong còn có các bạn nhỏ giống như ngươi.”

Vì muốn cho bọn nhỏ một hoàn cảnh tốt để tự do lớn lên, mỗi một lớp đều có một khu nhà nhỏ của riêng mình. Trong đó tràn đầy các thiết bị trò chơi giải trí, còn có dụng cụ chuyên dùng mài móng vuốt cho từng chủng tộc động vật. Có thể thấy Đế Quốc đối với bảo vệ và giáo dục ấu tể coi trọng bao nhiêu.

Dillow nhìn xung quanh, như một vương giả đang thị sát lãnh địa của mình, ngừng đầu ưỡn ngực bước từng bước chân nhỏ ưu nhã lộp cộp đi vào bên trong. Sở Du Nhiên từ phía sau đuổi tới, cảm thấy tên nhóc này đặc biệt có ý tứ.

Trong phòng học, tiểu chuột hamster Vic hướng bốn móng vuốt lên trời cái bụng cũng hướng lên trên, cún con Miller và gấu mèo Panda mỗi đứa vươn ra hai cái móng vuốt nhún nhún lên người chuột con, tiểu sư tử Archer dùng móng vuốt kéo Vic tiểu đình đình, xem bộ dạng như muốn nắm lấy. Vic vẫn bình tĩnh nằm ở đó, tuy móng vuốt không hề động nhưng miệng vẫn run a run, hiển nhiên muốn từ trong túi thức ăn nhả ra đồ ăn nhưng lại không có tâm trạng mà ăn.

Sở Du Nhiên vừa trở về liền thấy hình ảnh này, nhất thời kinh hoảng, đầu lại đầy hắc tuyến: “Bọn nhỏ, các ngươi đang làm gì? Hal lão sư đâu?”

Thấy lão sư trở về, ngoại trừ bé Vic nằm không thể động, tất cả hài tử đều ồ lên tranh công giống nhau ngoắc ngoắc cái đuôi. Archer đặc biệt kích động run lên chóp đuôi hồng hồng, đặc ý nói: “Mỹ nhân lão sư, trên bụng Vic có con sâu, chúng ta đang giúp hắn nhỏ nó xuống.”

Dillow thấy rõ tình huống bên trong, ghét bỏ sách một tiếng, lạnh giọng phun ra một câu: “Một đám ngu xuẩn!”

...

Bên trong tòa cung điện cao nhất để tinh, cạnh cửa sổ một bóng người cao lớn đứng chấp tay, lẳng lặng phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Trên kính đặc chế phản chiếu lại ngũ quan anh tuấn của y, giống như một nhà nghệ thuật gia tinh tế đang điêu khắc chạm trổ một tác phẩm nghệ thuật, hoàn toàn không một chút tỳ vết. Đặc biệt đôi con ngươi màu vàng kia, yên tĩnh mà lạnh nhạt. Cho dù đứng bất động nhưng khí thế quanh người vẫn vô cùng nội liễm, cho dù đã đến gần vẫn có thể cảm nhận được áp lực phát ra từ người đó.

Phó quan Crewe nghiêm túc đi vào sau đó làm một cái lễ nghi quân đội, trầm ổn nói: “Bệ hạ, ngài tìm ta.”

Wells ừ một tiếng, vẫn duy trì tư thế như trước, lạnh giọng nói: “Đi tra một chút lai lịch của Sở Du Nhiên, đặc biệt sáu năm trước.”

2. Chương 2

Edit: Cháo quấy

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Hiếm thấy bệ hạ nảy sinh hứng thú với một giống cái, phó quan lập tức biết gì nói nấy: “Sở Du Nhiên là nhi tử của ngài Sở Hồng Vũ, nghe nói là do tình nhân sinh ra, sáu năm trước được ngài ấy mang về, là người khiêm tốn bảo thủ, được xưng là mỹ nhân đệ nhất Đế tinh. Bởi vì chưa bao giờ tham dự vũ hội quý tộc và giao thiệp, nên người biết cậu ta đã ít lại càng ít, chỉ biết là cậu ta mới thành niên ba tháng trước, nay đã đến tuổi kén vợ gả chồng.”

Crewe nói xong do dự một chút, mới tiếp nói bổ sung: “Nghe đâu mấy ngày trước tam thiếu gia nhà công tước Zarro dây dưa với cậu ta, bị Sở hiệu trưởng đánh gãy chân, công tước Zarro vì thế rất bất mãn với ngài hiệu trưởng.”

Wales nhú mày, “Người biết rõ nhỉ.”

Crewe nghiêm túc gật đầu, “Đây là chuyện toàn bộ Đế tinh đều biết, đặc biệt là quý tộc trẻ tuổi. Tính theo bối phận, Sở thiếu gia là học đệ của ngài, bất kể thật lòng hay là giả dối, quý tộc có ý nghĩ với cậu ta quả thực không ít, gần đây người khiếu nại ngài Sở Hồng Vũ cũng rất nhiều, hồ sơ vụ án liên quan còn đang lưu trong hội nghị cao tầng.”

Wales tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, phòng lớn như thế ngoại trừ tiếng hít thở như có như không ra, thanh âm gì cũng không có.

Crewe cung kính đứng ở nơi đó, nửa cúi đầu, chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp.

Một lúc lâu, Wales mới thấp giọng nói: “Mấy lão quý tộc Đế tinh này, lá gan càng lúc càng lớn. Gõ một cái cho bọn họ biết phận chút.”

Giọng nói trầm thấp mang theo tia lạnh leo từ tính, ngữ khí cũng không nghe ra hỉ nộ, nhưng mà Crewe theo hầu đã lâu lại rất rõ, biết đây là ý tứ không cần phải truy cứu, hần hồi đáp: “VẬY THUỘC HẠ LIÊN ĐI THUY XẾP, MẶT KHÁC BÊN ĐIỆN HẠ CÓ CẦN PHẢI NGƯỜI BẢO VỆ KHÔNG?”

“Làm kín đáo chút, không cần để cậu ta biết thân phận của Dillow.” Wales nhú mày, trầm giọng nói.

Dillow là nhi tử của người anh trai cùng mẹ với y – Elvis thân vương.

Elvis thân vương cùng Vương phi trong cuộc chiến mười năm trước kia, phu phu đồng thời hi sinh, chỉ để lại Dillow còn đang trong trứng.

Bởi vì bị trọng thương trong chiến tranh, y bỏ ra bảy năm mới để cho cháu trai phá xác mà ra. Hơn nữa bởi bên cạnh y vẫn không có bạn lữ, kẻ đánh chủ ý lên người đứa nhỏ cũng không ít, cho nên an toàn của Dillow nhất định phải chú ý.

Về phần lần giống cái mà thầy đề cử chăm sóc Dillow lần này...

Wales nhú mày, con mắt màu vàng kim nhiễm mấy phần tối tăm không rõ.

Mở bản báo cáo điều tra lúc này Crewe trình lên, trong hình là giống cái trẻ tuổi cười cực kỳ dịu dàng tuần mỹ. Ngũ quan quen thuộc, giống y hệt bạn lữ chưa kết hôn sáu năm trước bất ngờ mất tích của y.

Tình cảnh năm đó, khốc liệt như vậy, giống như địa ngục giữa trần gian. Tất cả mọi người đều cảm thấy giống cái không tác sát được nuôi chiều từ nhỏ đó chắc chắn sẽ phải chết.

Nhưng chưa từng nghĩ, cậu ta lại đã sớm tới để đó, thậm chí còn thay đổi thân phận họ tên.

Tất cả những thứ này, cũng có thể chỉ là suy đoán.

Suy tư một lúc lâu, Wales dặn dò người hầu ngoài cửa: “Phân phó nhà bếp làm thêm đồ ăn, tối hôm nay ngài Sở Hồng Vũ sẽ đến làm khách!”

Vườn trẻ Hoàng Gia, Sở Du Nhiên đang ở trong lớp 9.

Đối với ấu tể mà nói, bất kỳ chuyện nhỏ việc vặt vãnh nào đều khơi ra “Quyết đấu” để giữ gìn tôn nghiêm của bọn họ.

Dillow tràn ngập ý tứ ghét bỏ, chữ “Ngu xuẩn” chính là mối lửa tốt nhất.

Không chú ý một cái, liền cùng sư tử nhỏ động chạm móng vuốt.

Sở Du Nhiên nhìn hai cục lông đánh nhau từ trong nhà đến ra ngoài sân không tách ra được, liền dứt khoát cầm một cái hộp lớn hình chữ nhật đặt ở cửa, cười híp mắt nhìn phản ứng của bọn họ.

Siêu thật (*? ? *) Archer vừa nhìn thấy cái hộp có lỗ ở hai đầu, tính hiếu kỳ từ trong xương tủy của nhà họ mèo thúc giục, lập tức buông tha Dillow chui vào.

Mà Dillow cũng không khống chế được vươn móng vuốt ra thăm dò, sau đó ghét bỏ hừ lạnh: “Mi bị sha phải không!” (sha = = ngu ngốc)

Sở Du Nhiên cố nén ý cười bên môi, lại lấy ra một cái hộp, cười híp mắt ụp lên đầu Dillow, tiện tay ném một quả cầu nhung vào bên trong.

“...”

Dillow trực tiếp nhào tới, hưng phấn dùng chân sau đập đập cào cào quả cầu nhung ở trong ngực, còn ghét bỏ chi nữa, hoàn toàn là mây bay.

Là ấu tể ưu tú nhất đế quốc, không có bất kỳ “Kẻ địch” nào có thể làm nó lùi bước, đặc biệt cao to uy mãnh!

Nhìn hai đứa nhóc dục tiên dục tử đắm chìm trong hộp, Sở Du Nhiên thu tầm mắt lại, không nhanh không chậm sửa sang lại chỗ sân mới bị bọn nó làm loạn, hoàn toàn không lo lắng hai đứa sẽ đánh nhau lần nữa.

Trợ giảng Hal đứng lúc bưng lên hoa quả đã cắt xong, để lúc nữa bọn nhỏ chơi mệt rồi thì ăn. Sở Du Nhiên gặt đầu với hân, ra hiệu đặt lên bàn.

“Xem ra Dillow thích ứng rất tốt, đã bắt đầu tự mình chơi đùa rồi.” Đứng bên cạnh Sở Du Nhiên một lúc, Hal cao hứng nói.

“Đúng thế!” Sở Du Nhiên cong khoe môi biểu thị tán thành, nhưng tâm lý lại mơ hồ có chút lo lắng.

Trong mấy đứa nhỏ Dillow là đứa có vấn đề lớn nhất, nói nó ngạo kiều thì biểu đạt không đủ, nghĩ một đằng miệng nói một nẻo, bản tính lại kiêu ngạo, không biết có phải do vấn đề gia đình hay không, trong tính cách có chút cực đoan, không thể chính xác biểu đạt suy nghĩ của bản thân, một lời không hợp liền dùng vũ lực để biểu đạt, còn nhỏ mà cũng đã có chút tâm lý phản nghịch. Đứa nhỏ có biểu hiện này phần lớn là trong quá trình trưởng thành khuyết thiếu sự quan ái (quan tâm yêu thương), dẫn đến hệ thống cảm xúc mất thăng bằng, ba đến sáu tuổi là thời kỳ mấu chốt đắp nặn EQ cùng tính cách của trẻ nhỏ, trong quá trình dẫn dắt cần có phụ huynh phối hợp. Chỉ là không biết phụ huynh Dillow nhìn nhận vấn đề này như thế nào.

Buổi trưa, tất cả bọn nhỏ đều ngủ, Sở Du Nhiên thừa dịp thời gian này tổng kết báo cáo hằng ngày của bọn nhỏ.

Hôm nay trong lớp có hai đứa nhỏ xin nghỉ, hiện tại cậu chỉ có năm bảo bối nhỏ, thời gian đặc biệt dư dả.

Sắp tan học, Sở Du Nhiên ôm Dillow ngồi trên ghế dài ở trước cây, vừa dụ dỗ dỗ nó vừa cho nó nhìn ảnh trên quang não, “Trong đây có biểu hiện một ngày này của Dillow, hôm nay con thể hiện rất tuyệt, không chỉ không có khóc, còn tự mình ăn hết cơm, tự mình ngủ.” Trong hình báo đen nhỏ nhảy vào trong hộp chơi đùa quên hết tất cả, buổi trưa lúc ngủ nằm nhoài trên đùi Sở Du Nhiên mặt ngủ rất ngây thơ, lúc tự liếm lông tuy rằng ngốc nghếch thể nhưng vô cùng nghiêm túc... Dillow biểu hiện sự tự lập cũng khiến cho Sở Du Nhiên đau lòng, không ấu tể nào có thể làm được như Dillow, ngày đầu đi học đã có thể tự chăm sóc bản thân tốt như vậy, hiển nhiên trong ngày thường nó cũng sinh hoạt trong tình trạng thể này.

Dillow nhìn bức ảnh lại nổi giận, móng vuốt nhỏ đánh về màn hình, thật giống như muốn tiêu hủy chứng cứ phạm tội, “Xóa đi xóa đi! Con mèo ngốc đó mới không phải ta!”

Sở Du Nhiên mặc kệ nó ngạo kiều, bởi vì những hình này thật sự đặc biệt đẹp đẽ, vồ về Dillow ngây thơ vô cùng nhuần nhuyễn, nghĩ thầm nhất định phải để người nhà của nó xem mới được. Dillow của chúng ta đáng yêu như thế, nhất định phải quan ái nó nhiều hơn một chút.

Lúc tan học, tới đón Dillow là quan hầu của nó, đại khái hơn bốn mươi tuổi, vẻ ngoài không quá nổi bật, nhưng khí tức lại dị thường nhu hòa. Sở Du Nhiên giao Dillow cho ông ta, sau đó lấy ra thẻ từ đã chuẩn bị tốt giao cho đối phương, dặn dò: “Sau khi trở về có thể giao thẻ từ này cho phụ huynh Dillow, ta sẽ phát một vài hình ảnh cùng video của Dillow ở trường học, để bọn họ an tâm.”

Quan hầu còn chưa nhận lấy, Dillow liền giơ móng, cạch một cái liền rơi trên mặt đất, còn đánh ra vài vết hồng trên mu bàn tay Sở Du Nhiên, bảo nhỏ đặc biệt ghét bỏ hừ lạnh một tiếng: “Ta mới không cho chú ta xem đâu! Tuyệt đối không để cho cái người sọc vằn xấu xí kia xem đâu!” Những bức hình kia xấu như vậy, ông chú ngu ngốc kia nhất định sẽ cười nhạo nó giống một con mèo ngốc!

Quan hầu lập tức nhặt lên, áy náy nhìn Sở Du Nhiên, “Xin lỗi, thiếu gia nhà ta có chút không biết biểu đạt.”

Sở Du Nhiên không thèm để ý cười cười, Dillow chính là trẻ nhỏ điển hình thiếu tình thương, trên thân báo có sọc vằn, vậy gia tổ nó nhất định có huyết thống ngựa vằn, nếu không thì chính là bị bệnh nấm trên người. Đứa nhỏ này, lại nghĩ một đằng nói một nẻo rồi.

Dillow nhìn Sở Du Nhiên mang theo vết hồng trên tay, vết cào trên mu bàn tay trắng nõn vô cùng rõ ràng, áy náy vươn lưỡi liếm hai cái, sau đó nghiêng đầu qua chỗ khác, không lên tiếng.

Sở Du Nhiên cười sờ đầu nó, cảm thấy tên nhóc này thật không phải biệt nữ bình thường, ngay cả xin lỗi cũng không nói.

Quan hầu lễ độ xin cáo từ, bảo đảm với Sở Du Nhiên khi trở về nhất định sẽ đưa thẻ từ cho chủ nhân.

Tiến nhóm bọn nhỏ đi xong, Sở Du Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đi thẳng đến phòng hiệu trưởng. Cậu muốn nói chuyện rõ ràng với người cha chuyên hồ (lừa bịp) đứa con này xem, chuyện xếp lớp bọn nhỏ tạm thời là như thế nào.

Đáng tiếc, trợ lý nói Sở Hồng Vũ đã sớm đi hẹn với người ta rồi.

Sở Du Nhiên nghĩ thầm nhất định là đi ra ngoài hẹn hò với một giống cái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp nào đó rồi, là một ông chú đẹp trai phong lưu thành tính, Sở Hồng Vũ được giống cái Đế tinh yêu thích, không quản già trẻ, một đường chém hết, thậm chí còn là tình nhân trong mộng của các phụ nhân quý tộc đã kết hôn. Cho tới bây giờ, Sở Du Nhiên cũng không hiểu nổi đám giống cái đó uống lộn phải thuốc gì nữa.

Trở về ký túc xá trường học sắp xếp cho, Sở Du Nhiên lấy ra nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh, xào rau cải, ninh cháo, lấy thêm dưa muối tự mình ướp, đặc ý lấp bụng của mình. Cậu không ăn quen món dinh dưỡng nhà ăn làm, vì muốn giữ lại giá trị dinh dưỡng của thức ăn, mỗi bước người máy đầu bếp làm cơm đều được thiết đặt tỉ mỉ, đồ ăn xào ra không có tí mùi vị gì, hơn nữa còn vì dinh dưỡng chu toàn mà làm cơm nửa sống nửa chín, Sở Du Nhiên ăn không quen mấy thứ đó, nên mỗi ngày đều thích thú tự mình làm.

Muốn ăn cái gì làm cái ấy, tự tay lấp đầy bụng mình cũng là một loại hạnh phúc.

Ăn no nằm ạch xuống giường, Sở Du Nhiên còn chưa đợi được Sở Hồng Vũ về, lại đợi được hồi âm của các phụ huynh, có người còn đưa ra một vài vấn đề, Sở Du Nhiên đều nhất nhất nghiêm túc trả lời.

Đến buổi tối hơn mười giờ, trả lời tất cả vấn đề xong, Sở Du Nhiên cau mày lật qua lật lại ghi chép nói chuyện, có chút lo lắng cho Dillow. Người nhà đứa nhỏ này lại không có bất kì hồi âm nào, là Dillow không cho người nhà xem, hay người nhà không để ý tới? Người chú chưa kết hôn lại mang theo đứa nhỏ, từ động tác vồ Dillow có thể nhìn ra, thật sự không nặng không nhẹ không có bất kỳ kinh nghiệm nào.

Lúc này, bên trong cung điện cao cao một người đàn ông mặt lạnh nghiêm túc nhìn từng bức ảnh của Dillow, sắc mặt dịu lại. Ánh mắt rơi vào bức hình cuối cùng, con mắt màu vàng kim dần tăng thêm mấy phần tăm tối. Đây là Dillow và Sở Du Nhiên chụp chung, trong bức ảnh Sở Du Nhiên mặc đồng phục màu xanh lam

ngồi trên cỏ trong sân viện, trên hai chân thon dài là Dillow của y đang nằm úp sấp, không biết Sở Du Nhiên đang nói cái gì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Dillow là sự ngoan ngoãn y chưa từng thấy qua. Sau lưng hai người, trời xanh mây trắng khiến cả bức ảnh bừng sáng lên, Sở Du Nhiên cúi đầu, lông mi thật dài tạo một mảng bóng nhỏ đẹp mắt, ý cười mê người từ dung mạo tinh xảo tràn ra, lại như nắng ấm mùa thu lúc hoàng hôn bên sông Ngân Giang, chỉ cần liếc mắt nhìn liền có thể cảm giác được một sự ấm áp vỗ về tâm linh của y.

Nhìn Sở Du Nhiên như vậy, Wales có chút nóng nảy không biết từ đâu tới. Cái quả cầu nhưng trước kia bị y ghét bỏ đến một vuốt đánh bay, bắt đầu từ khi nào đã biến thành đáng vẻ như thế này? Phía dưới bức ảnh có rất nhiều chữ viết lưu loát, nhưng Wales lại không có tâm tình xem, ngón tay dài nhọn cạch cạch vài cái, không chút khách khí viết hai chữ lớn xong liền đóng ảnh lại, mặc kệ biến thành thế nào, đều là đứa ngốc vừa gặp y liền co rụt lại!

Sở Du Nhiên đã chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên phát hiện sổ ghi chép đột nhiên có đèn đỏ nhấp nháy, lời nhắc nhở lóe lên phía trên tên của Dillow, Sở Du Nhiên nhếch miệng, nhanh chóng đăng nhập vào xem, sắc mặt lúc này liền sụp xuống.

Chỗ phụ huynh hồi âm lại trên sổ ghi chép rõ ràng viết hai chữ lớn: “Đã duyệt”.

Kiểu chữ ba phần bá đạo, ba phần khí phách, nhưng lại mười phần mười hờ hững...

3. Chương 3

Editor: Vân Tích

Beta: Bồn Cung muốn cắt JJ của người

Sáu giờ sáng, tinh tú từ từ mọc lên, hắt những tia sáng lên ban công phòng ngủ, mà nơi những tia sáng chạm tới, từng đóa hoa yên lặng nở rộ, khoe nhụy hoa màu lam nhạt nằm gọn trong chín cánh hoa.

Sớm đã có thói quen lúc này phải rời giường, Sở Du Nhiên dụi mắt ngồi dậy, lười biếng xoay người, lộ ra vòng eo thon, gò má xinh đẹp hây hây đỏ, cùng với đôi mắt đào hoa long lanh đen bóng, bình thường chỉ là mỹ nhân tao nhã dịu dàng, lúc này thoát nhìn lại tăng thêm mấy phần diễm lệ và gợi cảm.

Xỏ vào đôi dép trong nhà, Sở Du Nhiên tùy tiện chải lại mái tóc đen hơi bù xù, sau đó rửa mặt, làm điểm tâm.

Sau khi bụng thức ăn lên bàn, cửa sổ phòng khách thoáng qua một bóng dáng màu hồng, một người trung niên có mái tóc dài màu đỏ đã ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa. Cũng là cặp mắt đào hoa chọc người, đuôi mắt lại hơi sắc, hai má hẹp dài, gương mặt anh tuấn, ngũ quan rõ nét, cười rộ lên mang theo vẻ tao nhã quý phái, lại xen lẫn chút vẻ hư hỏng, quả thực chính là hình tượng thúc thúc đẹp trai. Kéo bát cháo về phía mình, nếm thử một thìa, ông lấy cái muỗng gỗ gõ gõ miệng chén, giọng nói trời sinh trầm khàn lên tiếng thúc giục: “Thêm đường đi.”

Sở Du Nhiên múc thêm một thìa, sau đó vội vàng giấu lọ đường vào trong không gian của mình, nói: “Ăn nhiều đường không tốt cho cơ thể, một thìa là đủ rồi.”

Sở Hồng Vũ tội nghiệp nhìn cậu: “Đứa con bất hiếu này, tại sao ta lại sinh ra một đứa không biết chữ hiếu...”

Sở Du Nhiên không thèm để ý ông khóc lóc kể lể, rất bình tĩnh đẩy đĩa bánh bao qua, lại duỗi một ngón tay thon dài trắng nõn quơ quơ dưới mí mắt đối phương, tức giận nói: “Đừng làm loạn nữa, một mình ngài thì sinh cái gì, chả lẽ ngài giống trùng để giày cứ tự nứt ra sinh? Thế sao không sinh nhiều một chút, sinh ra cả một cái vũ trụ luôn đi?”

Sở Hồng Vũ hắng giọng một cái, phút chốc trở nên đặc biệt nghiêm túc: “Trước đây con đổ bệnh, nên đã quên hết những chuyện thơ ấu, mẹ con là tình nhân của ta, cả đời vì ta mà không lấy chồng, lặng lẽ sinh

con xong thì bệnh chết. Cha hối hận lắm, chờ mẹ con chết mới đem con ôm về.” Diễn hình của việc trợn mắt nói dối là đây, rõ ràng thời điểm nhất được cậu còn hỏi người con nhà ai, ở nơi nào, vân vân và mây mây, bây giờ lại biến thành chính mình sinh.

“Ừ, thương thương, ngài muốn nứt thì nứt, muốn sinh thì sinh.” Sở Du Nhiên đối với mấy phiên bản không căn cứ này nghe đã nhảm tai, lần trước còn kể câu chuyện uống say nôn cậu ra, muốn bao nhiêu buồn nôn thì có bấy nhiêu buồn nôn. Sở đối phương lại nói ra chuyện gì đáng sợ, Sở Du Nhiên nhanh chóng thuận theo ý đối phương, hỏi: “Vậy ngài có thể nói cho con trai thân ái của mình, người nhà Dillow ra sao chứ? Tình trạng của đứa nhỏ này tương đối nghiêm trọng, cần phải dạy dỗ tốt, ta luôn cảm thấy, đứa nhỏ này không phải con nhà bình thường.”

“Tinh thần lực của người có phải lại phát triển rồi không? Gần đây người càng ngày càng nhạy cảm, xem ra mấy được liệu trị bệnh này thật có tác dụng, chỉ mới dùng đã bắt đầu khôi phục.” Thời điểm mới nhất được đứa nhỏ này, tinh thần lực gần như hoàn toàn bị hủy, không chỉ là do tác động của ngoại lực ở thời điểm bị đui giết, mà còn do trường kỳ tiếp xúc với được liệu ức chế tinh thần. Cũng may cơ thể đáp ứng tốt, nhưng cũng khiến ông phải bỏ công rất lớn mới chữa lành.

Sở Du Nhiên suy nghĩ một lát, hỏi: “Có cần ta tới trung tâm đo lại tinh thần lực không?”

“Không cần.” Sở Hồng Vũ nhìn cậu gầy gò như vậy, nhưng ăn bảy, tám cái bánh bao vẫn vươn tay qua lấy thêm, nghiêm mặt nói: “Làm người phải khiêm tốn, giỏi cũng không được nói ra, nói ra chính là giả dối, hiểu không?”

“Hiểu.” Mặc dù lời này của đối phương hoàn toàn không có tí tạo sức thuyết phục nào, nhưng tính tình Sở Du Nhiên vốn hồ hững, được chẳng hay chớ, cho nên ngoan ngoãn nghe lời – tiếp tục ăn cái bánh bao thứ chín.

Không phải là cậu ăn nhiều, mà là thân thể này có vấn đề. Sở Du Nhiên cảm thấy thú hình của mình nhất định phải là một loài siêu cấp lớn, giống như voi Ma mút.

Sở Hồng Vũ rất hài lòng với thái độ này của cậu, cười híp mắt nói: “Tuy nói trường ta chú trọng bảo mật thân phận của học sinh, nhưng con là con trai thân ái nhất của ta, cho nên ta sẽ tiết lộ cho con một ít tin tức. Nhà thẳng nhai ấy rất tốt, thoát trông giống báo đen, người cứ chăm sóc cho tốt, là cố nhân của ta nhờ.”

“Thoạt trông giống báo đen? Là sao? Dillow không phải là báo đen? Sẽ biến thân ư? Sẽ mọc cánh à? Ừm, chú của hần vóc dáng thật lớn.” Sở Du Nhiên ác ý nghĩ, nhất định là đem hết chất dinh dưỡng dùng cho não đi nuôi cơ thể rồi, cái đồ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Đối với hai chữ “Đã duyệt” tối qua nhận được kia, Sở Du Nhiên tràn đầy oán hận.

Trong mắt Sở Hồng Vũ không thêm giấu giếm vẻ ghét bỏ, thời điểm nhất con trai về, nhìn mặt đã thấy là không thông minh, cứ động một chút là suy nghĩ lung tung làm ông không nắm bắt được, hừ, ngày nào đó cậu bị người ta hại, không chừng cũng chỉ nghĩ là bản thân uống nhiều mà rơi vào chậu nước chết chìm. Sở Hồng Vũ quẹt miệng, cười ha ha hai tiếng, “Chỉ là một con báo khó sinh thôi.”

Sở Du Nhiên nhú mày: “Khó sinh? Thời đại gì rồi mà còn khó sinh?” Hiện tại không phải là dễ trứng rồi ấp sao, khó sinh gì chứ?

Sở Hồng Vũ nói hai ba câu đã thấy chán: “Người sao lại lảm nhảm vậy, khó trách không ai thèm lấy!” Trong mắt ông, với trí thông minh của Sở Du Nhiên thì có giải thích thế nào cậu cũng không hiểu. Nhớ tới thời điểm nhất Sở Du Nhiên về, mỗi chuyện nam thú sẽ biến thân ông cũng phải giải thích tới ba lần, đủ để thấy IQ của Sở Du Nhiên thấp bao nhiêu.

“Người muốn kết hôn với ta chẳng phải bị người đánh đến mức tàn phế sao, cha thân ái.” Sở Du Nhiên cũng không buồn hỏi tiếp, dù sao cậu cũng không hiểu tại sao mình vẫn luôn bị coi là đứa thiếu năng.

Sở Hồng Vũ nghiêm mặt nói với con trai thiếu năng nhà mình: “Muốn kết hôn với con trai ta, tối thiểu cũng phải đánh được ta, thẳng không bảo vệ được người thì dùng làm gì?”

“Vậy ta chẳng phải sẽ cô đơn cả đời ư?” Toàn bộ đế quốc này, người có thể đánh được Sở Hồng Vũ có thể đếm trên đầu ngón tay, ngoại trừ vị trong cung kia, còn lại đều là ông già. Đời trước gia đình cậu không

cho phép đồng tính luyến ái, còn mượn cơ này đuổi cậu ra khỏi nhà, khiến cậu thân bại danh liệt. Đời này xã hội cho phép đồng tính luyến ái, kẻ làm cha kia lại không cho.

Sở Hồng Vũ ăn no uống đủ liền quệt miệng, không định tốn nước bọt cho chuyện này: “Nói tóm lại, Dillow không cha không mẹ, từ lúc còn trong trứng đã ở cùng chú, chú hấn mắt cao hơn đầu, kiêu ngạo, không biết xấu hổ, rõ ràng trong nóng ngoài lạnh lại thích giả thâm trầm, hơn nữa miệng lưỡi độc địa, một lời hay cũng không nhả ra, thẳng nhãi đó là mèo lại cứ thích giả sói đuôi to, ai thấy cũng muốn đánh y một ngày tám lần.” Vui vẻ bôi xấu học trò của mình, quả thực tâm lý Sở Hồng Vũ rất không bình thường.

Mắt thấy đối phương vừa dứt lời đã nhảy từ tầng mười mấy xuống, Sở Du Nhiên chửi thầm, có bản lĩnh như vậy mà chỉ chuyên làm mấy chuyện không đứng đắn, leo lều đến là trợn trư, không biết đệ tử duy nhất của ông ta có học được chiêu này không. Chỉ có điều, Dillow hóa ra không cha không mẹ, khiến Sở Du Nhiên lòng thầm đau, khó trách tính tình nó trong ngoài bất nhất như thế, hẳn là có không ít liên quan tới xuất thân. Còn vị thúc thúc kia...Tuy rằng miệng lão cha cậu ngoa ngoắt, nhưng cũng chưa từng nghe ông đánh giá ai ác ý đến mức vậy, ài, người xấu như thế, sống có ý nghĩa gì?

Phòng ăn nhỏ trong Hoàng cung.

Phòng ăn nhỏ này là nơi chú cháu Wales thường ngày vẫn ăn cơm, lúc trước do phải chăm sóc Dillow nên lúc thay đổi đã đặc biệt lựa chọn nơi cách phòng ngủ của hai chú cháu không xa.

Ăn xong điểm tâm, người vốn từ nhỏ chưa hề sinh bệnh, Wales đột nhiên hắt hơi một cái, người hầu xung quanh tất cả đều run run, y giờ móng vuốt bốc một quả trứng chim nhét vào miệng Dillow đang hoài nghi nhìn chú mình. Báo nhỏ ghét ra mặt, chú so với mình xấu hơn nhiều, sức khỏe còn kém, khó trách già rồi vẫn không có giống cái nào nguyện ý sinh nhóc con cho.

Wales hơi cau mày, dường như cũng kinh ngạc với chính bản thân. Lạnh mặt nghĩ không ra lí do, thấy cháu trai ăn no xong lau móng vuốt, Wales từ trong không gian lấy ra gậy bảy màu làm bằng lông chim, quơ quơ trên đỉnh đầu Dillow.

Hai mắt báo nhỏ lập tức sáng rực, theo bản năng vươn móng vuốt ra cào cào, lại cảm thấy động tác của bản thân làm mất mặt loài báo, Dillow không vui hừ một tiếng, tỏ ý nhóc mới không chơi mấy trò ngu ngốc này! Đáy mắt Wales hiện ý cười, gương mặt tuấn tú vẫn nghiêm túc như cũ, toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, động tác cầm gậy trên chọc đỉnh đầu Dillow làm rất thành thực.

Lông chim mềm mại nhẹ nhàng phát qua đỉnh đầu, chọc báo nhỏ ngứa lòng, lần thứ hai theo bản năng đưa móng vuốt ra cào cào. Vốn cho là vuốt móng vuốt có thể chạm tới lông chim, ai ngờ người nào đó xấu xa lại nhắc gậy lên một chút. Móng vuốt của Dillow dừng lại trong khoảng không chừng 3 giây, sau đó lập tức nổi giận. Báo nhỏ gầm gừ một tiếng, sau đó nhào tới, thề nhất định phải xé nát cái đám lông chim này!

Wales híp mắt, tiếp tục đùa giỡn cháu trai khá ái nhà mình. Những gì Dillow không thích thì y nói: “Sao vậy? Nhảy không tới? Có phải béo rồi không?”

“Không có!” Dillow tức giận nhảy càng lúc càng cao, kiên quyết không thể để cho chú gốc nhà mình coi thường!

“Chà chà.” Wales ra vẻ ghét bỏ đá đá eo của cháu trai, “Dồn sức vào eo, làm lại.”

Có thể hiểu được, sức chiến đấu mạnh mẽ lại lạnh lùng của Dillow là kết quả của quá trình dần vất đến mức nào. Nếu để Sở Du Nhiên thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ đau lòng cho học sinh khả ái của mình.

Chờ tới lúc Dillow giật được lông chim thì đã đến giờ đi học, vì vậy, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dillow điện hạ ngâm cây gậy trọc lóc lên phi hành khí, nhóc định đem chiến lợi phẩm hôm nay tặng cho giáo viên của mình. Hôm qua cào tay cậu, hôm nay miễn cưỡng cổ vũ cậu vậy.

Là, cổ, vũ! Nhóc hoàn toàn không áy náy chút nào đâu!

Wales cũng lên phi hành khí không có dấu hiệu hoàng gia, ngồi bên cạnh Dillow, giật giật cây gậy.

Dillow bất mãn dùng vuốt sau đập y một cái: Đừng có chạm vào! Nhiễm mùi của người thật ô uế!

Wales sờ lên nhấn không gian của mình, sau đó trầm giọng nói với Crewe ngồi đằng trước: “Chuẩn bị một hòm nữa.”

“Một hòm? Được, bệ hạ, thần lập tức sai người đi chuẩn bị.” Crewe đang điều khiển phi hành khí lập tức vâng lệnh, sau khi thử vô số đồ chơi, Wales bệ hạ phát hiện cháu nhỏ nhà mình chỉ hứng thú với lông chim bảy màu, vì vậy thương thay cho gia tộc chim lửa, cách mấy ngày lại bị giạt mất mấy chiếc lông đuôi xinh đẹp.

Cổng trường, Sở Du Nhiên lặng lẽ đứng trước cổng, bốn con thú đã bị Hal ôm về phòng học, chỉ còn mình cậu đứng đây chờ Dillow. Đợi đến lúc năm phút trước khi đóng cổng, mới thấy phi hành khí không có ký hiệu gì cấp tốc bay qua. Đợi đến khi phi hành khí dừng hẳn, khoang sau mở ra, Sở Du Nhiên ngửa mặt lên, lại thấy một con báo đen tuyệt đẹp ngậm Dillow, con người vàng kim bá đạo lạnh lùng nghiêm nghị, giống như đã từng quen biết...

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường vô trách nhiệm:

Sở Du Nhiên: “Người xấu như vậy sống còn có ý nghĩa gì?”

Wales: “Ý nghĩa cuộc sống của ta chính là để gặp người, thân ái, chúng ta sinh ba ổ nhóc đi!”

Sở Du Nhiên: “....Cút!”

4. Chương 4

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Wales nhẹ nhàng nhảy xuống từ độ cao mười mấy thước cách mặt đất, vừa định hất đứa nhỏ ra, nhìn thấy bóng dáng Sở Du Nhiên thì dừng động tác lại, đặt Dillow vào trong lòng Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên ôm báo nhỏ bụ bẫm, trước tiên vuốt lông một xiu, kìm nén tâm trạng bất thường, mỉm cười gật đầu nhìn Wales: “Ta ôm Dillow về phòng học, ngài đi thông thả.”

“Sở Du Nhiên?”

“Hà?”

“Người xác định trước đây...”

Sở Du Nhiên nghiêng đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm đối phương, trong sáng không lẫn chút tạp niệm.

Wales cảm giác nhịp thở của bản thân trở nên rối loạn, ánh mắt ấy nhìn y không xu nịnh không sợ hãi, là ánh mắt lần đầu tiên y nhìn thấy, khiến lòng không rõ tại sao lại xao động, giống như mèo thấy bánh lông, chỉ muốn duỗi móng vuốt ra túm lấy. Thấy tâm tình mình bất ổn, Wales lạnh mặt, trực tiếp thay đổi chủ đề: “Báo cáo của người ta đã xem, rất tốt.”

Sở Du Nhiên khẽ cười: “...Thật là vinh hạnh cho tôi. Wales tiên sinh nếu có chuyện gì cần hỏi, có thể viết lên trên báo cáo, tôi có thời gian nhất định sẽ trả lời.”

Wales gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, móng vuốt lại nhịn không được mà hơi run. Y trầm giọng nói: “Làm phiền rồi.”

Sở Du Nhiên ^_^, không biết tại sao, ánh mắt của đối phương khiến hắn cảm giác rất “vi diệu”.

Wales đi rồi, Dillow nhả cây gậy trọc lốc trong miệng ra, đưa cho Sở Du Nhiên, không tự nhiên dùng móng vuốt đẩy một cái: “Hôm qua, tay của người...”

Sở Du Nhiên bấy giờ mới kịp phản ứng lại, thu hồi suy nghĩ trong lòng, nhìn lễ vật trong tay, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vốn hẳn chỉ nghĩ đây là đồ chơi đùa nhỏ mang theo, không ngờ lại là quà xin lỗi. Nhận lấy cây gậy kia, Sở Du Nhiên quơ quơ, trong đầu nháy mắt xuất hiện cảnh tượng báo nhỏ vờn lông chim, không nhìn được mà xoa đầu của Dillow. Sở Du Nhiên ngay lập tức tán dương: “Giỏi quá à, Dillow của chúng ta vừa lễ phép, vừa mạnh mẽ, sau này tuyệt đối sẽ trở thành chiến sĩ dũng cảm!”

“Đương nhiên rồi.” Dillow kiêu ngạo vung đuôi, uốn éo miệng nhỏ: “Thức thức ngu xuẩn của ta còn tưởng có thể dùng vật này đánh bại ta, hừ, quá ngây thơ rồi!”

“Dillow, cảm ơn lễ vật của con, thầy rất thích”. Sở Du Nhiên xoa vành tai của Dillow, lại xoa xoa bụng nhỏ, trong lòng thầm cảm thán, thoát nhìn nhỏ như vậy, không ngờ sờ cũng nhiều thịt ghê, hẳn là sáng nay ăn không ít, bụng căng tròn luôn này. Trái tim bị thú nhỏ mũm mĩm trong lòng mœ hóa, Sở Du Nhiên không nhìn được ôm báo con lên hôn chụt một cái, mềm quá à!

Trong nháy mắt, Dillow cứng đờ người, từ bé đến giờ, chưa từng có ai dám gần gũi bé như thế, cho nên bé sợ tới mức vội dùng móng vuốt đẩy mặt Sở Du Nhiên ra, lời nói cũng riu lại: “Người người người người...Người muốn làm gì?!”

“Thể hiện lòng yêu thích với con.” Sở Du Nhiên bị chọc cười, dụi dụi Dillow, lại cảm thán một chút, nhóc con thật mềm. Dillow then thùng đến nỗi lông tơ dưới lỗ tai cũng đỏ bừng cả lên, vội vàng dùng đệm thịt đẩy mặt Sở Du Nhiên ra lần nữa, hung tợn nói: “Người là đồ giống cái bám người! Ta chắc chắn sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

Sở Du Nhiên thú vị nhìn bộ dạng này của nhóc, định đùa thêm mấy câu, lại nghe thấy một giọng nói thờ ơ, trên chọc vang lên: “Thầy Sở, nghe nói lớp ngài chỉ có bảy nhóc, chủng tộc không giống nhau, ngay cả chuột đồng cũng có, là nhóc mới tới này sao.”

Thầy giáo dạy lớp sư tử hổ, báo mang theo một con thú non, thấy Sở Du Nhiên ngồi ven đường, trong lòng ôm một con báo đen nhỏ, giọng nói có hơi có chút xem thường.

Dillow vốn đang nằm sấp tức thì rướn cổ lên, đuôi móng vuốt, chỉ cần thấy kẻ ngứa mắt thì tuyệt đối sẽ xông lên cào, đây chính là di truyền của gia tộc, mà Dillow đại nhân lại là kẻ vô cùng bao che khuyết điểm.

Sở Du Nhiên cũng không để tâm câu nói của đối phương, cười cười vờ về gáy của Dillow, để nhóc thả lỏng người, bình thản đáp lại: “Thầy Claude thật dí dỏm, theo ta được biết, Trưởng quản hậu cần của Đế quốc thú hình chính là thôn thiên chuột mang dị năng cấp S, cho nên ai biết được học trò này của ta tương lai sẽ đạt đến thành tựu gì? Trẻ con còn nhỏ, hiện tại chưa thể nói trước được.”

Lời này của Sở Du Nhiên không nặng không nhẹ, Claude thấy hẳn trước sau như một duy trì nụ cười, thoát nhìn vô cùng ôn hòa, không mang theo chút xú công kích nào, cho nên cũng không rõ lời nói của đối phương có ý gì hay không. Cười chế giễu, Claude mang theo nhóc con của lớp mình bỏ đi, tự nhủ, con tiểu hồ ly không biết xấu hổ này, còn dám tự thiếp vàng lên mặt, hừ, đem một kẻ tham ăn so với Trưởng quản hậu cần, mặt dày!

Tuy rằng không rõ thú hình trước đây của Sở Du Nhiên là gì, mà thật ra ngay cả bản thân Sở Du Nhiên cũng không biết, cho nên ai thấy hẳn cũng đều cho rằng hẳn đương nhiên là người của tộc hồ ly, ai bảo là giống cái mà lại lớn lên xinh đẹp như vậy, nhất định chính là đám tiểu yêu tinh hồ ly.

Sở Du Nhiên dõi theo bóng lưng của Claude, nhăn mặt. Claude xuất thân hồ tộc, lớn lên mảy rậm mắt to, lưng hùm vai gấu, bước đi nhanh nhẹn, thân cao một mét tám, cân nặng cũng phải hơn chín chục kí, cho dù như vậy, lại vẫn chỉ là một giống cái. Vừa nghĩ tới đối phương bị người đẩy ngã liền khóc hu hu, Sở Du Nhiên cảm thấy thế giới này thật đáng sợ, tại sao cao vậy to vậy lại là giống cái a? Cường tráng thật...Sở Du Nhiên không cười nổi, chuyện như vậy, hẳn không tiếp thu được.

Nhắc cũng khéo, lớp sư tử hổ báo của Claude lại sát vách lớp của Sở Du Nhiên, giữa hai khoảng sân là tường bao quanh, chính giữa dựng một cổng đá hình vòm không trang bị phòng hộ. Sở Du Nhiên vừa đến đã thấy vài nhóc sư tử, hổ báo thập thò ở cổng lén nhìn hẳn. Giống cái trong gia tộc sư tử, hổ, báo lớn lên không đẹp mắt, cho nên thấy giống cái như vậy, giọng nói dễ nghe, cười rộ lên cũng dịu dàng, đám nhóc đều vô cùng tò mò, muốn xem thầy giáo của lớp khác thế nào.

Sở Du Nhiên mỉm cười nhìn đám nhóc sư tử, hổ, báo, còn chưa kịp lên tiếng thì Claude lưng hùm vai gấu đã như một cơn lốc đen xì lao ra, nhấc đám nhóc sư tử hổ báo lên, không để cho tụi nhóc phản kháng đã kéo tất cả về, gào thét: “Không cho nhìn, tất cả mau quay về học liếm lông cho thầy!” Nói xong, Claude trợn mắt hung dữ nhìn Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên cảm thấy thật oan uổng, chuyện này cũng là lỗi tại mình à?

Dillow cũng quên cả hờn dỗi, đôi mắt xanh thăm thẳm trừng đám người sát vách, quyết định rảnh rồi sẽ tìm đám mèo nhỏ kia đánh một trận, thầy giáo ngu ngốc này vừa gây vừa hiền, bình thường nhất định bị bắt nạt nhiều rồi.

Ai dám bắt nạt thầy giáo của ta, ta sẽ đi đánh học trò của nó!

Dillow đại nhân bao che khuyết điểm như vậy đấy.

Lúc này, trong khoảng không lại nghe thấy vèo một tiếng, Dillow ngẩng đầu, thấy Sở Hồng Vũ chạy qua, giơ móng vuốt kinh ngạc thốt lên: “Đại ma vương?”

Sở Du Nhiên nhú mày, cười khê: “Dillow, ai bảo con hiệu trưởng là đại ma vương?”

“Thúc thúc ngu xuẩn có nói, đánh bại được tên hiệu trưởng đại ma vương này thì có thể khiêu chiến y!” Dillow giương móng vuốt, sục sôi ý chí chiến đấu.

Khóe miệng hơi cong của Sở Du Nhiên đơ cứng, cái tên lớn lên bất bình thường lại ngốc quá mức ấy hình như hiểu rất rõ bộ mặt của cha hắn, chỉ là dùng từ đại ma vương, có phải hơi quá mức rồi không.

Từ góc độ của Wales mà nói, kể khi y còn bé đã đem y đùa đến mức chết đi sống lại, vô lương tâm ném y đến tình cầu không người mặc cho tự sinh tự diệt, lại vô trách nhiệm ném y vào sào huyệt của đám hải tặc, thậm chí còn đem y treo trên cây một ngày không hỏi han quan tâm, thì Sở Hồng Vũ quả chính là đại ma vương. Thế nhưng, Sở Du Nhiên không biết, Dillow cũng không biết, những chuyện này ngoài kẻ trong cuộc, cũng không ai biết.

Thúc thúc vốn là một kẻ ngốc xấu bụng, Dillow vô cùng tự nhiên bôi đen Wales, mà công việc này nhóc còn làm mãi đến tận sau này, đến nỗi trong tâm trí nhóc con, đây chính là lí do lòng thúc thúc so với mình đen hơn, cơ bản là liếm cũng không sạch.

Mà những chuyện đó, lúc này Wales hoàn toàn không hay biết, buổi tối nhìn báo cáo tổng kết của Sở Du Nhiên, lần thứ hai lại kéo giá trị cừu hận, viết hai chữ – Đã duyệt!

Vừa phê xong “Báo cáo” của Sở Du Nhiên, lính gác đã vào bẩm: “Bệ hạ, thủ tướng đại nhân cầu kiến.”

Nghĩ tới mục đích chuyến viếng thăm này của đối phương, tại nơi Wales đang đứng lóe lên, một liệt báo lông đen mắt vàng xuất hiện, trong ánh đèn mờ hồ có thể nhìn thấy, trong sắc lông đen còn ẩn chứa hoa văn màu vàng sậm, thoạt nhìn rất phức tạp, nhưng thật ra lại có kết cấu rõ ràng. Thứ ban ngày giấu đi, rốt cục cũng nổi lên.

Hoa văn đám mây này chính là năng lực đặc trưng của bộ tộc báo Phi Long, bình thường dự trữ năng lượng vào hoa văn trên cơ thể, lúc chiến đấu có thể huy động nguồn năng lượng. Cha của Dillow, Elvis thân vương mười năm trước tự bạo dị năng, thời điểm hi sinh phá hủy hơn vạn cơ giáp của đối phương, đem hành tinh được chọn làm chiến trường phá hủy. Điều này cũng khiến cho người của Đế quốc tham gia trận chiến bị trọng thương mãi không khỏi, lại gây nên thù hận sâu sắc, không đội trời chung giữa Tariweya Đế quốc và Telesdia Đế quốc. Nói như vậy để thấy, bên trong hoa văn kia rốt cục ẩn chứa năng lượng ra sao.

Vậy mà lúc này, với thân thể căng tràn năng lượng, đồng thời sở hữu bảy loại dị năng, sức chiến đấu có thể xem là đứng đầu Đế quốc, Hoàng đế bệ hạ nhẹ nhàng nhảy qua bàn dài, dùng móng vuốt mở cửa sau, vừa vặn nhìn thấy Dillow miệng ngậm gậy lông chim đang băng băng chạy tới. Wales không chút nghĩ ngợi, trực tiếp tóm Dillow nhảy lên xà nhà. Nhóc con còn chưa kịp mở miệng, đã bị móng vuốt to lớn nhấn sập xuống.

Đôi mắt đặc biệt nhìn xuyên bóng đêm.

Bóng tối che giấu hai con “mèo bụi” đen trũi, tựa như ban đêm che giấu màu than, chẳng còn nhìn thấy được gì.

Tiếng Crewe từ ngoài cửa vọng lại: “Thủ tướng đại nhân, bệ hạ thật sự không ở đây, nếu ngài có việc, xin ngày mai hãy quay trở lại.”

Banksy đẩy Crewe ra, vốc người tròn quay đứng trước cửa dong dài khuyên bảo: “Bệ hạ, hôm nay là giống cái tộc hồ ly, ai nấy đều dịu dàng mong manh, xinh đẹp động lòng người, ngài chỉ cần liếc mắt, liếc mắt nhìn một cái cũng được.” Nhận ủy thác từ tiên hoàng, Thủ tướng gấu mèo đêm nào cũng tới, thề quyết phải tìm được vương hậu cho bệ hạ. Bệ hạ đã hơn ba mươi tuổi rồi, sao có thể không có hứng thú với giống cái nào được chứ? Banksy đại nhân lo đến mức muốn rụng lông, vành mắt thiếu ngủ cũng trĩu nặng.

Wales trốn trong bóng tối, như một ngọn núi từng từng bất động. Dillow liều mạng giãy dụa thoát ra khỏi móng vuốt của thúc thúc nhà mình, ghét bỏ liếm liếm chỗ bị ấn, cảm thấy như cả người nhóc sắp sửa bị “nắm mốc” trên người thúc thúc xấu lây bệnh. “Ngày nào cũng gặp nhiều giống cái như vậy, cũng không tuyển được ai sinh nhóc con cho người? Bởi vì người xấu quá à?” Dillow điện hạ tỏ vẻ khinh thường.

Wales lại lần nữa giơ móng vuốt ấn cháu trai xuống, tiện thể xoa xoa mi tâm, toàn bộ quá trình như nước chảy mây trôi, vẻ mặt thản nhiên.

“Thầy giáo của ta có phải rất dụ người không?” Dillow nhào người trên cây cột, tuy rằng đầu không ngẩng lên được, nhưng quyết tâm muốn đả kích thúc thúc vẫn bùng bùng bùng cháy, ngữ điệu vô cùng hả hê: “Hắn đặc biệt yêu ta, thích ôm ta, hôn ta, đút ta ăn cơm!”

Ý tứ chính là: Ta có giống cái xinh đẹp yêu thương, mà người thì không có ai, cho nên ta giỏi hơn người nhiều lắm. Trong bóng tối, con người màu vàng kim của Wales hơi lóe lên, nhớ tới lúc Sở Du Nhiên mỉm cười, khóe mắt hơi nheo lại, theo bản năng vung vẩy cái đuôi, đối với khiêu khích của cháu trai lập tức phản kích không nề nang gì: “Hôn người? Hắn không sợ ngậm vào miệng cả đồng lông?”

Tác giả có lời muốn nói: tiểu kịch trường vô trách nhiệm:

Wales: “Thân ái, mau hôn ta một cái, thể hiện tình chàng ý thiếp cho cả vũ trụ xem đi!”

Sở Du Nhiên: “Ha ha, đừng mà, ta sợ ngậm vào miệng cả đồng lông.”

Wales: “...”

Dillow: “Ai bắt nạt thầy của ta, ta đi đánh học trò của nó!”

Mèo đen: “Dillow đại nhân uy vũ, không hổ là ấu tể đệ nhất Đế quốc!”

Dillow: “Hừ, cho dù điều người nói là sự thực, ta cũng vẫn không thích người!” (

5. Chương 5

Editor: Vân Tích

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Đối mặt với sự đả kích không nề nang của Wales, Dillow bị chọc giận, vừa định vung móng vuốt đánh thúc thúc ngu xuẩn một trận, lại bị Wales dùng hai móng vuốt túm lên, lắc qua lắc lại rồi nhét vào trong một rương nhỏ có lắp thiết bị cách âm. Chỉ vì tránh cho cháu trai cản trở, Wales bệ hạ đã sớm chuẩn bị tốt hòm sủng vật, thật đúng là kẻ xảo quyệt!

Banksy đứng ngoài cửa vẫn muốn thử lại lần nữa, mà Crewe lại không dám trực tiếp ném người đi, dẫu sao thì vị Thủ tướng này tuổi cũng cao rồi. Mà lúc này, giọng nói uy nghiêm của Wales truyền ra: “Vương hậu ta đã tìm được, ngài sớm chuẩn bị lễ cưới đi, nếu không có chuyện gì đặc biệt, đừng đến làm phiền ta.”

Banksy đại nhân: “Thật?”

Crewe phó quan: “Thật!”

Banksy đại nhân: “Ta không tin!”

...

Sở Du Nhiên tắm xong, cả người mệt mỏi, dây thần kinh lưỡi biếng còn chưa kịp bật, đã cảm thấy ghê tởm. Hắn nhìn quanh phòng một lượt, lại ngó ra bên ngoài, nhưng không thấy thứ gì, hơi có chút chột dạ. Gần đây, tinh thần lực của hắn hình như càng ngày càng nhạy cảm, cái cảm giác như bị thú dữ nhìn chằm chằm này, thật sự chỉ là ảo giác thôi ư?

Lúc này, quang não để trên bàn tích tích kêu lên vài lần, Sở Du Nhiên không nghĩ nhiều về chuyện ban nãy nữa, cầm lên xem, thì ra là thư của Dillow. Sau khi bắt máy, hắn sững sờ khi không thấy bóng dáng Dillow, báo đen như hòa tan vào màn đêm, soi cũng không thấy.

Dillow không hề biết việc này, nhóc đập đập móng, hừ một tiếng: “Thầy, thúc thúc nhốt ta trong một gian phòng nhỏ, ta không muốn làm bài tập.” Bài tập về nhà hôm nay chính là hôn người thân một cái, nói cho bọn họ biết là nhóc rất yêu người a. Bài tập này chính là bài tập thích hợp nhất dành cho Dillow, người từ nhỏ đã khuyết thiếu tình thân, nhưng mà, nhốt trong phòng nhỏ là cái quỷ gì? Sở Du Nhiên bất mãn, đây là bạo hành gia đình à!

Dụi dằm an ủi nhóc con một câu, Sở Du Nhiên hỏi: “Dillow, con...Con đang ngồi chỗ nào vậy?”

“Ở chỗ này này!” Dillow giơ móng vuốt.

Sở Du Nhiên nhìn màn ảnh đen vẫn hoàn đen, nhớ tới bộ lông đen bóng của Dillow, khóe môi co giật, từ bỏ việc xem biểu cảm của đứa nhỏ: “Dillow, mách thầy là tại sao thúc thúc lại nhốt con trong phòng tối?”

Dillow duỗi dài bốn móng vuốt: “Thúc thúc ngu xuẩn mỗi ngày đều đi hẹn hò, ngày nào cũng đều dặn ba người, hừ, y thấy ta vướng víu!” Lời nói non nớt phát ra từ cổ họng, lại mang theo chút oan ức không dễ thấy, mà với cảm xúc nhạy bén, Sở Du Nhiên lại sớm phát hiện ra. E rằng trong lòng Dillow, nhóc đang lo sợ thúc thúc kết hôn sẽ có con của chính mình, sớm muộn cũng vứt bỏ nhóc.

Thân phận kiểu này dễ gây khó xử lắm nha...

Sở Du Nhiên hít sâu một hơi, đăng nhập internet, gửi tin nhắn đến Wales: “Chào buổi tối, Wales tiên sinh, Dillow còn nhỏ, bị nhốt sẽ gây trở ngại cho sự hình thành tâm lý, ảnh hưởng tới quá trình trưởng thành. Nếu ngài lo lắng Dillow phá hỏng hẹn hò của mình, có thể gửi nhóc tới chỗ của ta!”

Cảm giác cách viết của mình có hơi tỏ ra khó chịu, Sở Du Nhiên lại gửi thêm một khuôn mặt tươi cười thân thiện: ^_^

Wales tức đến ứa nước mắt, hẹn hò?

Lại một lần nữa thành công bồi xấu thúc thúc, Dillow điện hạ đang ở trong phòng tối bị móng vuốt của thúc thúc tóm chặt lấy cái gáy múp míp đầy thịt. Dillow duỗi cả bốn móng ra, vẻ mặt già nua của thúc thúc ngu xuẩn ở ngay trước mặt nhóc, cách đầu móng chưa đầy một centimet, chỉ cần nỗ lực chút xíu là có thể cào nát.

Đáng tiếc, cho dù mệt như chó, Dillow cũng không thành công.

Thiên hạ không có chuyện gì có thể tồi tệ hơn chuyện này biết việc là do cháu trai mách lẻo, Wales lập tức kéo nhóc về phòng của y, ném một phát lên giường, sau đó nhảy xổ tới, dùng móng vuốt ấn cháu trai xuống, suy nghĩ một lát rồi mới trả lời tin nhắn: “Xem mắt là bị bức ép, người không nên hiểu lầm.”

Sở Du Nhiên ngẩn người, xem mắt? Lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, Sở Du Nhiên gật đầu, không phải loại đào hoa lãng nhãng là tốt rồi, dẫu sao lần đầu tiên thấy đối phương cũng cảm giác đối phương là người chừng chạc. Dillow còn nhỏ, có thể có chút hiểu lầm, tưởng xem mắt là hẹn hò. Nghĩ vậy, hắn vội vàng xin lỗi, cũng tiện thể nhắc nhở Wales, là hiểu lầm thì phải giải thích rõ với trẻ nhỏ, Dillow nhìn bề ngoài tưởng mạnh mẽ, thật ra rất nhạy cảm.

Wales: Sau này Dillow nhờ người chăm sóc.

Sở Du Nhiên hồi âm, nói: Được.

Sở Du Nhiên cảm thấy cuộc sống của đôi thúc cháu này cũng không dễ dàng gì. Phụ thân và mẫu phụ của Dillow cùng lúc qua đời, để lại Dillow một mình sống cùng thúc thúc độc thân. Một nam nhân mang theo một đứa nhỏ, bận tới mức không có thời gian chăm sóc không nói, đáng nói là tất cả giống cái đều không không muốn sống trong cảnh như vậy. Bởi vì mang theo một đứa con ghẻ, cho nên dù thúc thúc của Dillow có xem mắt vô số lần, cũng không lấy nổi vợ!

Ta đồng tình sâu sắc với người!

Ngón tay dừng lại trên màn ánh sáng một lúc, cuối cùng, Sở Du Nhiên vẫn đưa ra đề nghị: Wales tiên sinh nếu rảnh rỗi, có thể xem một số sách nuôi dạy trẻ con, tìm hiểu suy nghĩ cảm xúc của Dillow, ta đề cử cuốn “Tâm lý học ấu tể”, cuốn này không nhiều chữ, viết cũng đơn giản ^_^

Wales sau khi xem xong, trầm tư một hồi, lúc nghĩ xong xuôi mới phát hiện người kia đã offline. Trong bóng tối, con người màu vàng kim sáng quắc lên, cảm giác lông tơ mềm mại của thú con cọ vào đệm thịt, lòng hơi ngứa ngáy. Đứa nhỏ kia, lá gan càng lúc càng lớn, đùa vui đến nỗi y rất muốn cào một cái.

Ngày thứ hai tới trường, Sở Du Nhiên lại hỏi Dillow một ít chuyện trong nhà, thế nhưng Dillow còn nhỏ, chỉ biết bản thân từ khi còn trong trứng đã được thúc thúc nuôi dưỡng, những cái khác hoàn toàn không biết. Thúc thúc nhóc rất bận, mỗi ngày hoặc là không để ý tới nhóc, hoặc là hẹn hò với giống cái, hoặc là đi đánh nhau với người ta, hơn nữa ngày nào cũng bắt nạt nhóc, tóm lại là không làm chuyện gì đứng đắn.

Là một kẻ chuyên “bôi đen” thúc thúc, lời Dillow điện hạ nói kỳ thực cũng không sai.

Xử lý công vụ = không để ý tới nhóc!

Bị ép xem mắt = hẹn hò với giống cái, hơn nữa không chỉ là một người!

Thị sát quân đội = đi đánh nhau với người ta!

Dùng gây bông luyện tập năng lực nhảy cao và cản xé của Dillow = bắt nạt nhóc!

Sở Du Nhiên cảm thấy chuyện này còn tiếp diễn như vậy thì không ổn, hẳn nhất định phải tìm cơ hội thảo luận vấn đề này với thúc thúc của Dillow. Nam nhân độc thân như thế, phương pháp giáo dục con trẻ rất có vấn đề.

Đến lúc tan học, Sở Du Nhiên tự mình đưa nhóm ấu tể đến cổng phía đông, xếp thành hàng năm, từng hàng từng hàng trông như một chuỗi thịt viên mập mạp. Các lớp khác đều xếp thành hàng dài, trong hàng đều là những loài gần gũi, không có khác biệt nhiều. Chỉ có lớp của Sở Du Nhiên thì to nhỏ đủ kiểu, thoát nhìn giống như là mấy nhóc suy dinh dưỡng bị xếp vào lớp mẫu giáo bé. So với đám gần hai mươi con sư tử hổ báo ở lớp sát vách, thì càng nhỏ bé tới đáng thương.

Sở Du Nhiên đối với ánh mắt đánh giá của người ngoài, trong lòng thờ ơ không để tâm, có lẽ có thể nói, đối với giống cái, bảo vệ con non là thiên tính, cho nên trong lòng hẳn, mấy đứa nhỏ này cái gì cũng đều là nhất.

Thấy Sở Du Nhiên hoàn toàn không để tâm, ung dung bình thản, một tiếng hừ lạnh từ lớp sư tử hổ báo vọng tới, một giọng nói không cao không thấp giễu cợt: “Tiện dân.”

Tại trường học này, thầy giáo đều là con cháu quý tộc. Mà Sở Du Nhiên, mặc dù trên danh nghĩa là con trai của Sở Hồng Vũ, nhưng ai cũng biết hẳn là đứa bé được Sở Hồng Vũ nhặt về từ một tỉnh cầu rác rưởi. Trẻ con sinh ra ở nơi đó, trừ đám bình dân ở tỉnh cầu cấp thấp ra thì không còn ai khác. Cho nên hai chữ “tiện dân” Josh nói ra, ai cũng hiểu là muốn trào phúng ai.

Thầy giáo lớp bên bắt mắt mãn nhú mày, Josh thật là càng ngày càng không hiểu chuyện, nhưng mà người này là chủ nhiệm lớp con mình, anh trai lại nắm chức vụ trọng yếu trong quân đội, cho nên người bình thường không ai dám chọc vào.

Sở Du Nhiên lại chỉ cười, không thêm để ý, chậm rãi nói: “Thầy giáo Josh định dùng thân phận để dọa ta? Thân phận của ngài thật sự rất cao.” Hẳn để tính cũng không có nghĩa là dễ bị người ta ức hiếp, trên đời này cũng không có ai nguyện ý mặc cho người khác khinh bỉ mình, trừ phi kẻ đó cuồng ngược.

Josh nghiêng rằng, định nói thêm lại bị Claude kéo tay: “Ân oán cá nhân của các người thì ngầm giải quyết với nhau thôi, không sợ dọa bọn nhỏ sao!” Từ phương diện khác mà nói, Claude vẫn là thầy giáo rất có trách nhiệm, hiểu rõ cãi nhau chốn đông người khó coi đến mức nào.

Josh lườm một cái, không tiếp tục ở trước mặt học sinh gây phiền phức cho Sở Du Nhiên nữa, nhưng trong bụng nghĩ gì người khác đều hiểu. Phần lớn thì đồng tình với Sở Du Nhiên, bởi vì Sở Du Nhiên tuyệt đối là đang bị giận cá chém thớt. Josh thích một giống đực giỏi giang mọi mặt, nhưng đối phương lại nhất kiến chung tình với Sở Du Nhiên, thậm chí dù bị Sở Hồng Vũ đánh cho một trận cũng không thay lòng. Josh mỗi lần thấy Sở Du Nhiên đều muốn gây sự, ánh mắt nhìn Sở Du Nhiên như nhìn kẻ thứ ba nơi nơi chỉ biết giả thanh cao câu dẫn đàn ông, rất không vừa mắt.

Sở Du Nhiên nhìn về phía Claude, mỉm cười cảm kích. Khí chất của hắn ôn hòa, lúc cười lên con mắt màu đen sâu thẳm, đen óng như mực, phản chiếu trọn vẹn hình ảnh của đối phương, thoát nhìn đặc biệt chân thành. Claude tức giận quay mặt đi không thèm nhìn hắn, trong lòng thầm nói Sở Du Nhiên này có bị ngốc không vậy, ai bảo là mình giải vây cho hắn chứ? Nhưng trước mặt đông người, Claude cũng không tiện nói gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn Josh, ai bảo mi chọc giận hắn, mỗi lần đều bị hắn làm cho giận không nuốt trôi, lại còn khiến người bên ngoài lưu lại ấn tượng xấu, mi có ngốc không vậy?

Sở Du Nhiên vẫn là bộ dạng ôn hòa, khoe miệng cong lên, nụ cười ảm áp trên gương mặt xinh đẹp, phối với đồng phục màu xanh nhạt càng tôn thêm vẻ tươi trẻ phong nhã, khiến đám nhóc con lớp sư tử hổ báo cũng theo bản năng mà ngóng nhìn. Dillow bắt mắt việc giáo viên của mình bị dòm ngó, cảm ghét vung móng vuốt: “Một lũ ngu xuẩn!”

Josh trừng Dillow, rất không vừa mắt với bộ dạng kiêu ngạo của nhóc, cảm thấy giống y như Sở Du Nhiên, chán ghét vô cùng!

Đúng năm giờ một khắc, vòng bảo hộ đúng giờ mở ra, Sở Du Nhiên nhìn ra bên ngoài, khiếp sợ tròn mắt khi thấy cặp mắt màu vàng kim vô cùng quen thuộc, khiến hắn có chút đỏ khốc đỏ cười.

Phóng tầm mắt ra xa, hơn trăm phụ huynh của mấy đứa nhóc, không giống như những hôm trước lao tới các lớp đón con, bởi vì một con liệt báo màu đen khỏe khoắn đang bề nghề ngồi xổm chắn trước cửa. Da lông đen bóng, hết như một khối vải thượng hạng, khiến người khác chỉ cần nhìn đã muốn sờ thử. Nhưng mà, không biết tại sao, mặc kệ người tới đón là phụ huynh hay tôi tớ trong nhà, tất cả đều đứng cách y rất xa, để lại giữa hai bên là một mảng nhỏ khu vực không người.

Nhìn thấy Sở Du Nhiên, báo đen bự ép lỗ tai ra sau, lắc một cái, mặt nghiêm túc nói: “Ta tới đón Dillow.”

Tác giả có lời muốn nói: tiểu kịch trường vô trách nhiệm:

Sở Du Nhiên: “Thân ái, tư thế ngồi xổm của người đặc biệt đẹp trai!”

Wales: “Người có thấy ta (beep beep) không?”

Sở Du Nhiên: “Hả?”

Wales: “Thời điểm ở dạng thú hình không ai mặc quần, cho nên người có thấy không...”

Sở Du Nhiên: “Cút!”

6. Chương 6

Edit: Cháo quẩy

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Sở Du Nhiên nhin cười đưa Dillow qua, đối phương lần đầu tiên tới đón đứa nhỏ, đây là một khởi đầu rất tốt. Cậu thấy Dillow kháng cự giờ móng vuốt với chú mình, bắt đắ dĩ xoa xoa đầu Dillow trấn an một chút, cười nói: “Nếu có cơ hội ngài vẫn nên tận lực tự mình tới đưa đón, như thế dễ bồi dưỡng tình cảm

gần gũi. Người xem, tình huống Dillow có chút đặc thù, nếu có thời gian chúng ta có thể tỉ mỉ nói một chút, nói chung cũng là vì đứa nhỏ.”

Wales ngậm lấy cháu trai, đặt ở một bên móng vuốt của mình, không nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vô cùng thuần thực ẩn báo đen nhỏ dưới vuốt, Sở Du Nhiên thấy động tác của y thì không biết nói gì, đây là coi Dillow thành quả cầu lông à? Cậu biết họ nhà mèo rất có hứng thú với quả cầu nhưng, nhiều thú nhân cũng duy trì thiên tính này, cái động tác bắt Dillow của con mèo lớn trước mắt này khiến cậu cảm thấy đặc biệt vi diệu.

Wales gật gật đầu, đặc biệt chân thành nói: “Đêm nay có thời gian, ta chờ người.” So với việc bị lão gia hỏa Bamsky quấy rầy, còn không bằng ăn tối cùng quả cầu nhưng này, ít nhất quả cầu nhỏ này lớn lên thật dễ nhìn.

Sở Du Nhiên: “...” Quyết định này cũng quá gấp gáp đi -_-||

Josh khinh thường nhìn Sở Du Nhiên một cái, trong mắt là khinh bỉ trần trụi, “Xí, không biết xấu hổ!” Tên hồ ly phóng đảng không biết xấu hổ, còn thông đồng với cả phụ huynh học sinh, ai cũng dụ dỗ được! Tiện nhân!

Wales theo tiếng nói quay mặt qua, ánh mắt cố định tại mặt Josh, một đôi mắt lãnh đạm lạnh lùng, uy áp của người bề trên trong lúc lơ đãng lộ ra, sắc mặt Josh lập tức trở nên trắng bệch. Chênh lệch đẳng cấp từ trong xương khiến hắn có một loại kích động muốn thần phục quỳ xuống, loại rung động linh hồn này làm Josh nắm chặt rào chắn bên cạnh, dùng hết khí lực toàn thân mới không để mình quỳ xuống.

Cũng may Wales cũng không muốn làm gì cả, y giống như chỉ đơn thuần liếc mắt nhìn Josh một cái mà thôi, quay đầu ngậm lấy đứa cháu đang vung loạn móng vuốt, Wales đi tới một bên ngồi xổm xuống, để đứa cháu trai không biết nghe lời xuống dưới đất —— ngồi đợi.

Josh lúc này mới cảm giác mình mất đi tất cả khí lực, thân thể loạn choạng dựa vào rào chắn, ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn Wales cách đó không xa, đó không phải là giống đực tộc báo thông thường, sức mạnh tinh thần của hắn là loại B hạng ưu, nhưng thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không gánh nổi.

Hắn cúi đầu, giấu đi sự nham hiểm trong ánh mắt, tay nắm lấy lan can khẽ run, dùng lực mạnh đến mức có thể thấy gân xanh trên cổ tay. Hắn không hiểu, tại sao giống đực ưu tú đều lắc đầu vẫy đuôi cầu lọt vào mắt xanh Sở Du Nhiên? Sở Du Nhiên ngoại trừ cái gương mặt kia, hắn còn có cái gì chứ!

Sở Du Nhiên như có cảm giác nhìn Josh một cái, sau đó quay đầu nhìn con mèo lớn giúp mình hả giận một cái, Dillow leo lên từ lưng Wales, nhào tới cắn tai Wales, Wales hơi nghiêng đầu liền quăng đứa cháu xuống. Dillow lần thứ hai bắt khuất xông lên, Wales cũng không có bộ dáng mất kiên nhẫn, chỉ có điều lần thứ hai nghiêng đầu bỏ rơi cháu trai, Dillow tức giận lại leo lên lần nữa...

Khóe miệng Sở Du Nhiên hơi cong lên, nhìn ra được kỳ thật không phải Wales không yêu Dillow, chỉ là y thể hiện ra quá ngốc nghếch mà thôi.

Đến lúc tiền bọn nhỏ về hết rồi, Sở Du Nhiên nhìn hai chú cháu chờ một bên, cũng thật bất đắc dĩ, nói chờ liên chờ, căn bản không cho cậu cơ hội cự tuyệt.

Wales thấy Sở Du Nhiên hết bận, ngậm lấy Dillow đi về phía phi hành khí. Đi mấy bước phát hiện Sở Du Nhiên không theo kịp, con mắt lóe lên, có mấy phần mùi vị trêu cợt. Khóe miệng Sở Du Nhiên giật một cái, con mèo bự kia là chê cười cậu sao? Mười mấy mét đó, cậu nhảy không nổi được không?

Khóe mắt Wales nhếch một cái, lần thứ hai quay lại nhét Dillow vào lồng ngực Sở Du Nhiên, Sở Du Nhiên theo bản năng tiếp được.

“Ngồi lên.” Wales ngồi xổm xuống, để Sở Du Nhiên ngồi lên lưng của mình.

Sở Du Nhiên ôm Dillow lúng túng lỗ tai ửng đỏ, ngồi trên lưng giống đực... Loại hành vi thân mật này chỉ vợ chồng mới có thể có, thế này có vẻ không tốt lắm.

Thời điểm Sở Du Nhiên đang do dự, Wales ngậm cổ áo Sở Du Nhiên vung một cái, thâm than cân nặng thể này thật sự quá nhẹ rồi.

Sở Du Nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, người đã bị quăng lên lưng báo đen. Theo bản năng ôm lấy cổ Wales cổ, Sở Du Nhiên vừa há mồm, liền bị gió làm nghẹn lại. Phi hành khí trôi nổi trên không trung, cách mặt đất tới 10 mét, cũng chính là như tòa nhà ba tầng, Wales không hề dừng lại, ở trong hư không đạp hai chân, trực tiếp nhảy đến bậc thang trôi lơ lửng, nện bước ưu nhã tiến vào phi hành khí.

Cảm giác Sở Du Nhiên ở trên lưng không nhúc nhích, Wales quay đầu lại nhìn một chút, phát hiện người ngồi trên lưng mình sợ đến “Hoa dung thất sắc”, đuôi không khống chế được lắc lắc, trêu chọc nói: “Lá gan của ngươi nhất định là nhỏ nhất trong đám giống cái.”

Sở Du Nhiên thở ra một hơi, cười nói: “Wales tiên sinh, luật pháp bảo vệ giống cái Đế quốc có văn bản quy định rõ ràng, chưa được sự đồng ý đã mang người đi thì cũng sẽ bị khép vào tội bắt cóc, người không được sự đồng ý đã mang ta lên phi hành khí, có phải là đã xúc phạm pháp luật?”

Wales lắc lắc cổ, hỏi ngược lại: “Ngươi ngồi trên người ta ôm cổ ta đàm chuyện pháp luật?”

Sở Du Nhiên nhanh chóng nhảy xuống, thuận tiện ở cổ của đối phương sờ soạng một cái, cảm thán cái cảm giác này... Thực sự là quá tuyệt vời!! *^o^*

Wales kinh ngạc trợn mắt, giống như không thể tin được có người dám sờ y, còn sờ ở cổ – chỗ yếu đuối lại nhạy cảm. Theo bản năng liếm một chút chỗ bị sờ qua, bên trên lưu lại mùi hương nhàn nhạt của Sở Du Nhiên, bởi vì tinh thần lực của hai người dung hợp trăm phần trăm, khiến sức mạnh tinh thần của y không khống chế được hơi rung động, như có một viên pha lê đen vô tình rơi vào lòng hồ tĩnh mịch, cảm giác rung động tràn đầy. Wales nhìn khuôn mặt tươi cười của Sở Du Nhiên, lỗ tai nhẹ nhàng run lên.

Mắt Sở Du Nhiên rơi vào lỗ tai run run của đối phương, không hiểu sao thấy rất ngứa tay...

“Thầy, ô, buông ta ra...” Dillow đánh gãy ánh mắt qua lại của hai người, sắp bị ghìm tới khóc rồi, thầy ôm chặt quá, đau bụng.

Tay Sở Du Nhiên run lên, áy náy xoa bụng nhỏ của Dillow, vừa nãy bay cao cậu căng thẳng liền ôm chặt lấy cục lông trong ngực, đau lòng ôm lấy Dillow, nhanh chóng xoa xoa vuốt lông.

Wales nhìn bọn họ một cái, quay người trở lại phòng nghỉ ngơi biến thành hình người mặc quần áo vào, ở nút không gian lấy ra một cái mặt nạ che khuất mặt mình, khi quay lại Sở Du Nhiên đã ngồi vào chỗ, trên đôi chân dài thẳng tắp là Dillow đã nằm sấp mà ngủ, Sở Du Nhiên cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve lông báo đen nhỏ, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt.

Wales nhướn lông mày anh khí, cúi đầu nhìn đứa cháu trai ngu ngốc, luôn cảm thấy vị trí nằm của thằng nhóc này không đúng lắm.

Sở Du Nhiên lần đầu tiên nhìn thấy hình người của Wales, vóc người chẳng hề to lớn thô kệch khoa trương như trong tưởng tượng, so với tộc báo phổ thông thì càng thêm thon dài cao gầy, mỗi nơi trên người đều giấu giếm sức bật cường đại, mặc quân trang, khí chất trầm ổn bá đạo hiển lộ không thể nghi ngờ. Nhìn đối phương mang mặt nạ màu bạc che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra cái cằm thon gọn, Sở Du Nhiên đánh giá một chút, đáng đáp người này hẳn là không xấu, che khuất mặt nhất định là bởi vì nguyên nhân thân phận. Quả nhiên, thân phận Dillow không đơn giản.

Biết mình đứng thẳng cũng chỉ có thể đến chóp mũi đối phương, trên đùi còn có Dillow đang nằm, cậu thẳng thắn ngồi bất động, khóe mắt xinh đẹp khẽ nhú, trong giọng nói dịu dàng giàu từ tính kèm theo ý cười nhàn nhạt, “Cứ nghe Dillow nói Wales tiên sinh đáng vẻ xấu xí, trước ta không tin, hiện tại ta tin rồi.”

Khóe miệng Wales giật giật, “Ngươi vậy mà cũng biết nói chuyện cười?”

Sở Du Nhiên kinh ngạc, “Sao ta lại không biết nói đùa?”

“Bởi vì ngươi thoát nhìn rất dễ bị bắt nạt.” Câu nói vô lễ kia của Josh khiến Wales rất khó chịu, vị hôn thê của mình lại bị một giống cái vừa yếu vừa xấu bắt nạt, đây là khiêu khích với tôn nghiêm đàn ông của y.

Sở Du Nhiên nháy mắt mấy cái, nở nụ cười, “Đó chỉ là thoát nhìn mà thôi.”

Chóp mắt đã đến một nhà hàng phong cách cổ, gạch lam ngói xanh cửa đỏ thẫm, trước cửa có hai con sư tử đá thoát nhìn rất ngốc, cho dù không phải niên đại mình quen thuộc, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này ở

đây cũng làm cho Sở Du Nhiên hơi sững sốt. Wales nhìn thấy biểu tình này của cậu, gật gật đầu với Crewe. Crewe lập tức dừng lại phi hành khí, đi đặt một gian phòng.

Có lẽ nghe nói Sở Du Nhiên ăn tương đối tốt, Wales đặt trước một bàn lớn đồ ăn, mỗi loại đồ ăn đều do nhân công nấu nướng, ở cái tình hệ dịch dinh dưỡng ăn thay cơm này, bàn đồ ăn này chỉ có thể dùng từ xa xỉ để hình dung.

Sở Du Nhiên hơi sững sờ, lòng nói thật là thổ hào mà, cật nhân chủy đoản*, cậu ăn bữa cơm này, có phải bỏ ra cái giá gì không?

*Đầy đủ là “nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyển”.

Rất nhiều nơi dịch là “bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm”, nhưng “nã nhân”, “cật nhân” ở đây phải hiểu chính xác là “cầm của người khác” và “ăn của người khác”.

Ý chỉ khi đã nhận ơn của ai, được lợi từ ai thì đối với người đó cũng phải khách khí, châm chước, đôi khi phải giúp đỡ hoặc mắt nhắm mắt mở đối với sai trái của người ta. VD như mình đã vay tiền của thằng bạn học thì theo “đạo lý” giờ kiểm tra cũng nên nhắc bài cho nó dù có muốn hay không (tham khảo từ : luchoadinh.wordpress.com)

Wales cười cười, thật giống như đoán được suy nghĩ của Sở Du Nhiên, giọng nói khiêu gợi trầm thấp đôn hậu, “Mời người ăn cơm là cảm ơn sự chăm sóc của người với Dillow, không cần suy nghĩ nhiều.”

Sở Du Nhiên còn khước từ nữa thì thành giả tạo rồi, cậu khách khí nói cảm ơn, ngón tay mảnh khảnh trắng loáng lộ một con tôm, đưa tới bên miệng Dillow. Dillow ngửi một cái, lè lưỡi liếm liếm, a ô một cái ăn luôn.

Nhân viên phục vụ mang lên món ăn cuối cùng, thấy Sở Du Nhiên ôn ôn nhuần nhuần rất dễ nói chuyện, liền đề nghị: “Phu nhân, có muốn cho tiểu thiếu gia thêm một phần trứng chưng hải sản tươi không, nơi này của chúng ta mới ra món ăn mới, thích hợp cho trẻ nhỏ ăn.” Nhân viên phục vụ là một thiếu niên tộc hổ, trên đầu có một đôi tai lông nhưng đặc biệt đáng yêu, lúc này khuôn mặt lấy lòng lạnh lợi nhìn Sở Du Nhiên.

“Phu nhân... Ta?” Khóe miệng Sở Du Nhiên gật một cái, “Người từ chỗ nào nhìn ra chúng ta là người một nhà?”

Thiếu niên phục vụ tộc hổ nghi ngờ nhìn Wales một mặt nghiêm lạnh, tuy rằng không nhiều lời, nhưng ánh mắt vẫn quanh quẩn trên hai người ngồi đối diện, lại nhìn Sở Du Nhiên tỉ mỉ dứt Dillow ăn cơm, nhất thời cười nở hoa, “Phu nhân thật biết nói đùa, không phải ấu tể của mình thì ai lại dốc lòng săn sóc vậy chứ. Tiểu thiếu gia vừa nhìn chính là ngài sinh, lớn lên tuyệt đối sẽ suất phá thiên tể*!”

*đẹp troai nghiêng trời lệch đất -v-

Dillow hừ hừ một tiếng, nó chỉ nghe có một nửa, nghe người ta khen nó đẹp trai, biểu tình đặc biệt ngạo kiêu: Đó là dĩ nhiên, ta chính là đẹp vậy đó, nhưng trước nay không thềm nói thôi.

Sở Du Nhiên: “Chuyện này...”

Wales nhếch miệng, thanh âm trầm ổn như cũ: “Vậy thì thêm một phần đi.”

Sở Du Nhiên kinh ngạc đến ngây người. Hiểu lắm vậy được sao?

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường không chịu trách nhiệm:

Sở Du Nhiên: “Sao ngươi không giải thích một chút, báo nhỏ đâu phải ta sinh đâu!”

Wales: “Đứa này không phải em sinh, nhưng sau này sẽ có rất nhiều báo đen nhỏ do em sinh.”

Sở Du Nhiên: “...”

Wales: “Ăn cơm của ta thì chính là người của ta.”

Sở Du Nhiên: “Có thể hối hận không?”

Wales: “Có thể, mỗi lần hồi hận sinh thêm một ổ báo nhỏ nữa!”

Sở Du Nhiên: “Người cút đi!!”

7. Chương 7

Edit: Cháo quấy

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Sau mười phút, Sở Du Nhiên múc một chén trứng chưng nhỏ cho Dillow, vừa thổi vừa dịu dàng đút cơm cho nhóc con. Dillow trừng hai mắt, tha thiết mong chờ nhìn trong bát, mỗi lần ăn một miếng đều liếm liếm miệng, Sở Du Nhiên bị nó chọc cười, dùng khăn giấy lau miệng cho báo nhỏ, sau khi đút xong một bát thì sờ sờ đầu nó, “Được rồi, con đã no rồi.”

“Ta cảm thấy, ta có thể ăn thêm bát nữa.” Dillow tha thiết mong chờ nhìn Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên duỗi ra một ngón tay, chọc chọc mũi Dillow, cười nói: “Muốn ăn thì lần sau thầy làm cho con ăn nhé, có được không?”

Dillow liếm liếm ngón tay Sở Du Nhiên, phát hiện động tác của mình vô cùng làm rút giá trị của bản thân, ngạo kiều hất đầu, “Không được làm cho người khác, chỉ có thể làm cho ta!” Sở Du Nhiên cười không đáp lời.

Wales vẫn luôn nhìn hai người hồ động, u quang di động trong tròng mắt vàng kim, đợi Sở Du Nhiên hết bận, lúc này mới lên tiếng: “Dillow rất thích người.”

Sở Du Nhiên xoa móng vuốt nhỏ cho Dillow, cười nói: “Dillow rất hiền lành, tâm lý tràn đầy chính nghĩa, chỉ là nhóc sẽ không biểu đạt ra mà thôi, kỳ thật điểm này nhóc rất giống người.”

Wales khẽ nhấp một ngụm rượu, lẳng lặng nhìn người trước mặt, đôi mắt tinh xảo khi cười có thể cong thành mảnh trăng lưỡi liềm tinh xảo, con người Wales hơi tối lại, ngón tay dài nhọn theo bản năng siết chặt chén rượu, cười nói: “Người rất hiểu ta?”

Sở Du Nhiên lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Không thể nói là hiểu rõ được, chỉ là có loại cảm giác đó, cảm giác của ta rất nhạy bén.”

Wales cười lắc đầu một cái, cảm thấy ‘quả cầu lông’ này trưởng thành rồi đáng yêu hơn, hơn nữa cũng quá đơn thuần rồi. Ánh mắt không tự chủ được hòa hoãn lại, Wales đẩy đồ ăn tinh xảo trước người sang phía đối diện, trong thanh âm là dịu dàng không khó phát giác, “Nhanh ăn đi, để nữa sẽ nguội mất.”

Ngay tại lúc này, ngoài cửa sổ một tiếng lách cách thanh thúy, lỗ tai Wales hơi động, Crewe đứng tại cửa đảm nhiệm canh giữ lúc này liền biến mất tại chỗ. Sở Du Nhiên ngẩng đầu nhìn, quyết định thành thật ăn cơm, một bàn đồ ăn lớn thế này, không ăn thì quá lãng phí.

Wales nhìn dáng vẻ bình tĩnh của cậu, khóe miệng cong cong, tâm tình không tệ.

Chỉ chốc lát sau Crewe đã trở lại, trầm giọng nói: “Đại nhân...”

“Trở về rồi xử lý.” Ý tứ của Wales hiển nhiên không muốn nói chuyện này.

Crewe lúc này nuốt lời trong miệng xuống, lần thứ hai đứng ở cửa làm cảnh nền.

Bữa cơm này ăn đến tâm tình không tồi, vấn đề giữa Wales và Dillow đôi bên đã có hiểu biết sâu sắc, Wales đáp ứng sau này nhất định sẽ phối hợp với công việc của Sở Du Nhiên. Điều này làm Sở Du Nhiên thời điểm xuống phi hành khí cười đặc biệt chân thành với Wales. Wales thấy biểu tình này của cậu, khóe miệng đột nhiên cong lên, thật giống như móng vuốt chộp được một quả cầu lông vô cùng mềm vậy, tâm tình tốt bất ngờ! Lúc này y muốn làm một cái lồng lớn, nhốt Sở Du Nhiên vào trong, lúc không có chuyện gì thì dùng móng vuốt lôi kéo hai cái, loại cảm giác đó nhất định rất tuyệt.

Sở Du Nhiên nháy mắt một cái, không biết tại sao, lúc này lạnh lạnh sau lưng.

Sau khi về đến nhà, Sở Du Nhiên mở cửa liền nhìn thấy ông chú nào đó nằm ngửa trên ghế salon phòng khách, dù sao một đầu tóc đỏ lộ liễu chói mắt kia, có ngủ ở đâu cũng đều có thể bị người ta liếc mắt một cái liền phát hiện.

Nhìn thấy Sở Du Nhiên trở về Sở Hồng Vũ ngáp một cái, bò lên nghiêm khắc nói ra nghi vấn: “Có phải con đi hẹn hò không? Người ở nơi nào? Làm việc gì? Tên gì? Chúng tộc gì? Bao nhiêu tuổi? Nhà có những ai? Là quý tộc hay là bình dân? Trong nhà có bao nhiêu gia sản? Bao nhiêu anh em? Cha mẹ có khỏe mạnh hay không...”

“Dừng lại!” Sở Du Nhiên cởi áo khoác của mình đưa cho người máy đứng ở cửa, lộ ra một thân áo sơ mi trắng nhẹ nhàng khoan khoái, cúc áo đầu tiên cởi ra, xương quai xanh sạch sẽ như ẩn như hiện, phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp, đẹp đến khiến Sở Hồng Vũ mơ hồ cảm thấy nhức nhối.

Nuôi lớn thằng con, sao lại thành của kẻ khác chứ!

Sở Du Nhiên tâm tình rất tốt nhận đồ uống trong tay người máy, đi tới để cái cốc lạnh lẽo lên gáy Sở Hồng Vũ, “Con nói này, cha cả ngày suy nghĩ cái gì thế? Con chỉ là đi ra ngoài ăn một bữa cơm mà thôi, cha có đến mức này không?”

Sở Hồng Vũ gạt cốc nước, xiêu vẹo ngã trên ghế salon, một bộ ba ba rất không vui, “Con thì được ăn no, ta còn chưa ăn cơm đâu.”

“Chưa ăn cơm? Hôm nay cha không ra ngoài hẹn hò à?” Sở Du Nhiên kinh ngạc nhìn người trước mặt, dùng vẻ mặt biểu đạt suy nghĩ của mình: Chuyện này không khoa học!

Sở Hồng Vũ bất mãn lườm cậu, có cảm giác ưu sầu nhàn nhạt bị con trai vứt bỏ, ai có thể hiểu được tâm tình gả con trai đi, cảm giác nuôi lớn thằng con bị người khác tha đi mất chứ? Ai hiểu chứ?

Sở Du Nhiên bị ánh mắt tràn đầy lên án làm cho không hiểu ra sao, coi như đối phương đang đùa giỡn tùy hứng, Sở Du Nhiên nhét cốc nước trống không vào ngực đối phương, “Cha thành thật ngồi chờ đi, con đi nấu bát mì cho cha.”

“Không thích cải xanh, muốn ăn thịt!”

Sở Du Nhiên trực tiếp từ chối: “Người đợi ăn không có quyền lên tiếng, không cho kiêng ăn.”

Sở Hồng Vũ nhìn bóng lưng con trai, lắc lắc đầu, thằng nhỏ ngốc này bị người ta để ý mà không biết, quả nhiên chỉ số thông minh là thương tổn khó lành.

Sáng ngày hôm sau, Sở Du Nhiên dậy rất sớm làm điểm tâm, đựng trong cái hộp nhỏ, dự định mang cho bọn nhỏ làm đồ ăn vặt. Cậu đã sớm nói với Hal là sẽ đến trễ một chút, lúc đó sẽ trực tiếp đi tới phòng học.

Vừa mới ra cửa, Sở Du Nhiên liền nghe thấy phía sau có thanh âm kinh hỉ gọi cậu, “Du Nhiên!”

Thân thể Sở Du Nhiên cứng đờ một chút, cười khan quay đầu lại, “Elton, người, đã trở lại?”

Elton là đồng học của Sở Du Nhiên, từ hồi còn đi học đã bắt đầu theo đuổi Sở Du Nhiên, nhưng đáng tiếc Sở Du Nhiên không có ý đó. Cũng không phải Elton đối với cậu không tốt, mà là chuyện tình cảm nhất định phải tùy duyên, cảm giác không đúng có chung sống lâu cũng vô dụng. Đáng về Elton đặc biệt anh tuấn, ngũ quan lập thể, tóc xám mắt xám hiếm thấy, thời điểm nhìn thấy hắn luôn khiến người ta cảm thấy trong ánh mắt hắn tản ra ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt, cái cảm giác ‘toàn thể giới này ta chỉ quan tâm đến người’ khiến lòng người tê dại.

Thành tích của hắn cũng là tài năng xuất chúng, cũng đặc biệt săn sóc Sở Du Nhiên, nhưng đáng tiếc, không biết tại sao, mỗi lần Sở Du Nhiên nhìn thấy hắn liền cảm thấy chỗ nào đó kì quái, cùng với sự nâng cao của tinh thần lực, cái cảm giác này càng thêm nhạy cảm.

Sau mấy lần cự tuyệt, Elton cũng không có ý muốn lui bước, thậm chí sau khi tốt nghiệp bỏ qua chức vụ trong quân đội, chạy tới cùng làm thầy giáo với Sở Du Nhiên. Sở Du Nhiên không biết nên tiếp xúc thế nào với đối phương, cũng không muốn cho đối phương nghĩ nhiều, mỗi lần gặp gỡ chỉ có thể chạy trốn.

Elton ngạc nhiên nhìn Sở Du Nhiên, không có chút nào che giấu tâm tư của mình, “Ta biết sẽ gặp được em ở đây.” Nghĩa bóng là cho nên ta đã sớm chờ ở đây, chỉ để thấy được em.

Sở Du Nhiên lúng túng cười cười, quơ quơ cái hộp trong tay, kiểm soát từ chối, “Ta còn phải tới phòng học, có thời gian chúng ta trò chuyện sau, người vừa trở về nên nghỉ ngơi thật tốt.”

“Du Nhiên!”

“Cứ như vậy đi, gặp sau ~ ”

Sở Du Nhiên nhảy bèn tránh né tay Elton đuổi tới, lùi về sau một bước sau đó vội vã rời đi. Elton cũng không dây dưa, chỉ đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cậu, trong con mắt màu xám lóe lên một cái rồi biết mất.

Ở trong trường học này, hẳn không thể làm ra bất kỳ hành động vô lễ nào với Sở Du Nhiên. Tâm tư với Sở Du Nhiên vừa bị hiệu trưởng biết được, hẳn ngay sau đó liền bị điều tới hành tinh không người huấn luyện tân sinh, nếu như lại có thêm động tác khác, không biết Sở Hồng Vũ sẽ làm ra cái gì.

Sở Du Nhiên vội vàng chạy tới lớp học ở tại tiểu viện, vừa vào cửa liền thấy biểu tình cầu cứu của Hal.

“Làm sao vậy?” Sở Du Nhiên nhíu mày hỏi, mấy phút đồng hồ hẳn tới muộn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hal vẻ mặt như đưa đám nói: “Tâm tình hiện tại của Dillow rất kích động, cũng chỉ có người mới trị được nó.”

Sở Du Nhiên đứng sau cửa sổ nhìn vào trong.

Trong phòng học một con báo đen nhỏ ngồi chồm hổm trên băng ghế nhỏ, khuôn mặt kiêu căng dùng con mắt xanh biếc trừng nhìn bốn ấu tể ngồi xổm phía trước. Thế giới thú nhân cường giả vi tôn, sức chiến đấu max của Dillow đại nhân chỉ vài phút đã thu phục được bốn tiểu đệ, đương nhiên, có một con Hỏa sư tử màu đỏ luôn muốn tạo phản, thế nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới tâm tình tức giận hiện tại của Dillow đại nhân.

Duỗi móng vuốt lông nhung ra, quét một cái lên mặt sư tử Archer, Dillow đại nhân vẻ mặt ghét bỏ nói: “Cho người lúc nào cũng nghĩ đến ăn này!”

Sau đó Dillow lần thứ hai phát lên móng vuốt nhỏ, lại quét một cái lên mặt gấu mèo Panda, tiếp tục ghét bỏ, “Cho người mập như vậy này!”

Dillow nói xong liền duỗi móng vuốt với chuột đồng (hamster), nhưng mà chuột đồng thật sự quá nhỏ, Dillow duỗi thẳng móng vuốt cũng không với tới Vic, “Người, lại đây!” Dillow tức giận vồ móng vuốt, “Ngồi chỗ này!”

Vic mờ mịt nháy mắt chuột đen nhánh, hai tay nâng mặt, từ một túi thức ăn bên miệng bỏ ra một viên đậu phộng, đưa cho Dillow —— hiểu kính lão đại.

Dillow tức đến lông đuôi dựng hết lên, dùng chân sau đuổi ra đập Vic một cái, nổi trận lôi đình, “Cho người cứ ăn mà không dài ra tí nào này!”

Còn dư lại con chó nhỏ Miller ngồi thẳng cũng không cao bằng chân ghế, mắt to mặt tròn, cả người lông quăn màu trắng, trên lỗ tai còn có một cặp tóc màu vàng rủ xuống, đây trước mắt là giống cái ấu tể duy nhất trong lớp. Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của đối phương, Dillow nhắc móng vuốt lên, hừ lạnh vung một vuốt trên đỉnh đầu trống không của Miller, “Cho người chỉ biết bán xuân này!”

Sở Du Nhiên im lặng nhìn Hal, “Bọn chúng muốn làm gì vậy?”

Khuôn mặt thanh tú của Hal tràn đầy bất đắc dĩ, “Định tới cách vách làm một trận.”

“Làm một trận cái gì chứ, nguyên nhân là gì?” Sở Du Nhiên mê mang.

Cảm giác được có người quan sát, đám nhãi con đưa mắt nhăm nhăm ngay cửa sau —— trên người Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên cười cười, phất tay với bọn chúng, “Mấy đứa, các con đang chơi trò chơi sao?”

Ánh mắt bọn nhỏ nháy mắt sáng lên, đặc biệt sư tử con Archer, vội vã xông lại ôm cẳng chân Sở Du Nhiên, ngây ngô gọi: “Thầy ‘dáo’ mỹ nhân...” Sở Du Nhiên khom lưng xoa xoa cái đầu nhỏ hồng hồng của đôi phương, cho con sư tử nhỏ thuộc tính “Hỏa” này một nụ cười ấm áp.

Ngay tại lúc này, Dillow hóa thành một vệt bóng đen nhào tới, đập đầu Archer, vèo một cái leo lên vai Sở Du Nhiên, dán một vuốt lên đầu Sở Du Nhiên, “Cho người tới muộn này!”

Bất đắc dĩ đặt Dillow lên bàn, Sở Du Nhiên ngồi xổm xuống nhìn thẳng nó, nhìn đôi mắt vô tri trong suốt này, Sở Du Nhiên nghiêm túc hỏi: “Dillow, có thể nói cho thầy biết sao con muốn đi đánh nhau không?”

“Bọn chúng đáng đánh!” Dillow duỗi vuốt nhỏ, vung trên không trung, móng vuốt sắc bén dẹt thường. Dillow đại nhân đặc biệt tức giận, mắt của con gấu Panda ngu xuẩn kia đều bị đám mèo nhai đánh đen hai vòng, Dillow đại nhân bao che khuyết điểm biểu thị: Nhất định phải đòi lại một trận!

Sở Du Nhiên không nói gì, ai có thể giải thích cho cậu một chút đến cùng là đã xảy ra chuyện gì không?

8. Chương 8

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

“Bọn chúng bắt nạt mèo mập.” Archer nhảy lên bàn, thân hình nho nhỏ nhưng mang theo sức bật kinh người, duỗi móng vuốt trở vào gấu mèo Panda, cố gắng thể hiện ra trước mặt thầy giáo mỹ nhân rằng bé thông minh lại lanh lợi bao nhiêu, vừa nhân cơ hội cọ cọ người Sở Du Nhiên, vừa nhìn nụ cười thường trực trên môi cậu. Sư tử con đắc ý giải thích: “Mắt của mèo ú bị đánh sưng hết cả lên rồi.”

Sở Du Nhiên nhìn đôi mắt đen thui của Panda, thật sự không thể nhìn ra khác với bình thường ở đâu.

Hal kể lại: “Sáng hôm nay, Panda tới sớm, đúng lúc đám sư tử hổ báo sát vách đang chơi trong sân, tụi nhỏ thấy nhóc mập mập, bèn chạy tới xô đẩy mấy cái. Panda, Miller, thêm cả Vic nữa, ba nhóc này trước giờ không thích bị trêu, nhưng lại không có sức đánh trả nên bị xô ngã. Tình cảnh ấy bị Dillow nhìn thấy, hơn nữa những đứa nhỏ khác trong lớp không đi giúp Panda...Thật ra cũng là do đám nhỏ sư tử hổ báo kia đùa quá trớn, nhóc Panda lại không biết ăn nói, đứa nhỏ này, trừ khoản ăn là thông minh, các việc khác đều ngốc nghếch.”

Sở Du Nhiên mừng tượng ra cảnh: Một đám động vật họ mèo nhìn thấy một nắm lông tròn, mừng như bắt được vàng nhào tới, con nào con nấy cũng muốn duỗi móng nhỏ kéo một cái, khiến gấu mèo nhỏ chịu không nổi. Cái cảm giác hai mươi mấy con sư tử hổ báo tranh nhau một quả cầu lông, thiệt tình...

Lắc đầu một cái, xua ý nghĩ này đi, Sở Du Nhiên nhìn nhóc con đang ngồi xổm ở góc tường, lấy ra một cây gậy trúc từ trong không gian của vòng tay, bứt lá cây cho gấu mèo ăn. Khóe miệng cậu hơi co giật một chút, không thể tin một nhóc ngổ ba tuổi lại biết sử dụng trang bị không gian, như vậy, tinh thần lực ít nhất phải cấp A.

Ở trong hệ tinh cầu này, gấu mèo vẫn như trước là giống hiếm, tuy nhiên cũng không đến mức trở thành quốc bảo. Ví dụ như Thủ tướng Banský, thú thân chính là một con gấu mèo bự. Nghe nói, vị Thủ tướng này không chỉ đơn thuần gây thơ là vú nuôi của đương kim đệ hạ, mà người này tâm tư sâu sắc, thủ đoạn giao tiếp cũng là số một, lá mặt lá trái, lòng dạ đen tối không khác gì màu vành mắt luôn.

Nói chung, nhìn khắp toàn bộ Đế tinh, thân là gấu mèo lại có tinh thần lực cao đến vậy, ngoài trực hệ của Banský đại nhân ra thì chẳng còn ai khác, chẳng lẽ là con cháu của ngài Thủ tướng? Nếu chuyện ngày hôm nay không xảy ra, có lẽ Sở Du Nhiên không bao giờ ý thức được lai lịch của Panda lại lớn như vậy.

Nhìn Dillow thở phì phò, Sở Du Nhiên xoa đầu bé, dịu dàng nói: “Dillow, con có hỏi ý kiến Panda không, nhóc kia không giận thì tại sao con lại đi đánh nhau?”

Dillow liếc mắt nhìn Panda, nói một cách ghét bỏ: “Nó ngu!”

Lý do này thực sự không thể phản bác chỗ nào, Sở Du Nhiên ghen hòng giây lát.

Dillow nhảy từ trên bàn xuống, oai vệ hùng dũng, khí phách hiên ngang, chân trước còn chưa kịp bước đi, đã bị Sở Du Nhiên ôm thốc lên lòng, “Dillow, bọn họ chỉ là đang đùa Panda thôi, Panda không giận thì thôi, không cho phép con hồ đồ!”

Dillow giờ móng tát Sở Du Nhiên — đó là bởi vì nó ngu!

Sở Du Nhiên lạnh mặt nhìn Dillow.

Dillow lúc đánh xong đã hối hận rồi, nhìn mặt Sở Du Nhiên liền muốn xin lỗi, nhưng tính tình nhóc ương bướng, cho nên nhất quyết không chịu nhận sai. Cuối cùng, Dillow chỉ liếm Sở Du Nhiên một cái, chớp mắt: “Nếu như người chịu làm đồ ăn ngon cho ta, ta không đi nữa.” Sở Du Nhiên nhìn Dillow, chậm rãi nhấn từng từ: “Có thể biết bản thân mình sai, đồng thời dừng cảm nhận lỗi, đó mới là nam tử hán.”

Dillow hừ một tiếng, “Là do bọn nó ngu!”

Sở Du Nhiên chép miệng, đặt món tráng miệng vào lòng Dillow, nghiêm túc nói: “Thầy hy vọng con đến trường để biết cách giao tiếp với người khác, nhận được tín nhiệm của mọi người. Thầy không muốn con lớn lên lại vẫn như trước đây, chỉ biết dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Dillow, giờ con mang món tráng miệng này đến từng bạn trong lớp đi, nói với họ là con xin lỗi, khi này là do hiểu lầm nên con mới đánh họ. Nói xin lỗi cũng không khó lắm đúng không? Thầy tin tưởng là Dillow nhất định làm được.”

Dillow bắt mồm bĩu môi, giờ móng đập bồm bộp lên đĩa, “Không!” Thầy giáo rõ ràng thích bé nhất, cho nên thứ gì tốt nhất phải là của bé, tại sao phải chia cho người khác?

Vấn đề Sở Du Nhiên vẫn luôn lo lắng về Dillow, bây giờ bộc lộ ra rõ ràng.

Sở Du Nhiên mỉm cười, “Cũng được thôi. Dillow, một miếng này là của con, chỗ còn lại là chia đều cho đám nhóc Archer.”

Dillow trơ mắt nhìn Sở Du Nhiên ôm đĩa tráng miệng lại, cảm tức dùng móng ném phần ăn của bé xuống, “Ta không ăn nữa!”

Sở Du Nhiên coi như không thấy gì, tiếp tục phân đồ tráng miệng cho đám Archer. Dillow tức giận đập móng liên hồi, Sở Du Nhiên vẫn như trước mặc kệ, cho nhóc tự dằn vặt bản thân. Trẻ con chính là như vậy, làm mình làm mẩy là để người lớn chú ý, cho nên nếu người để ý đến nó, nó sẽ càng được thể.

Chờ đến lúc tất cả đám nhóc đều có đồ ăn, Sở Du Nhiên mới quay đầu nhìn Dillow, phát hiện ra đứa nhỏ chui vào trong hốc cây, oán hận dùng thân cây mài móng vuốt, bộ dạng tức tối muốn trút giận — ta vô này vô này, ta cào này cào này...

Cảm giác được có người đang nhìn, Dillow lập tức vươn thẳng cổ, ra vẻ cao quý kiêu hãnh. Hừ, là ấu tể Đế nhất đế quốc, nhóc mới không cần đi tranh sủng với đám ngu dốt kia! Cuộn người lại, hai móng vuốt ôm đầu, cong mông lên — ngủ!

Sở Du Nhiên ngồi xổm trước hốc cây, mở miệng gọi: “Dillow, con định làm tổ trong đó sao? Không định ra ngoài nữa.”

Dillow không lên tiếng.

Sở Du Nhiên cười cười, “Vây cũng tốt, đồ ngon đều bị Archer ăn hết sạch rồi.”

Vừa nghe đến đoạn bị Archer ăn hết sạch, Dillow lấy lại tinh thần, trong nháy mắt đã vọt ra khỏi gốc cây, một lòng muốn đánh cho Archer một trận! Đồ ta vứt bỏ cũng không phải để sư tử ngu xuẩn nhà người ăn!

Hal đứng ở một bên nhìn, lo lắng hỏi: “Làm như vậy đối với Dillow có bất công quá không?”

Sở Du Nhiên lắc đầu: “Không thể nuông chiều nó, tật xấu này không dễ thay đổi, cho nên chỉ có thể từ từ cho nó biết, tức tối thì cái gì cũng không có được, chỉ có thể ăn đồ thừa của người khác.”

Sở Du Nhiên vừa nói xong lời này, quang não đã tích tích kêu lên, phía trên tên của Dillow nhấp nháy. Sở Du Nhiên mở ra xem, đây là lần đầu tiên Wales chủ động nhấn cho cậu: “Dillow không nghe lời?”

Sở Du Nhiên do dự một lát, sau đó trả lời: Không có, bé rất ngoan.

Chuyện vừa xảy ra đối phương đã biết, xem ra trong trường cũng có tai mắt của người này, khiến Sở Du Nhiên không thể không nghi ngờ thân phận của Wales. Theo cậu được biết, ngay cả công tước cũng không có gan làm như vậy, với tính cách của cha mình, nếu phát hiện ra gián điệp thì tuyệt đối có thể đánh người ta gần chết rồi trả về. Mà Wales, lại hoàn toàn không thêm để tâm. Lốp cậu có cháu của Thủ tướng, vậy Dillow...

Wales nhanh chóng hồi đáp: Không cần thiết nuông chiều quá.

Sở Du Nhiên: Uốn nắn phải dần dần, không vội vàng được

Wales: Cực khổ rồi.

Sở Du Nhiên: Phải ^__^

Đang xử lý chính vụ, khóe miệng Wales hơi mỉm cười, nhìn vào màn hình, tâm trạng thư thả.

Đúng lúc này, Crewe bước vào, bị vẻ mặt của Wales làm cho sợ tới mức đổ mồ hôi ướt sũng người, không dám tiếp tục tiến vào trong. Từ ngoài cửa, phó quan Crewe nghiêm túc nói: “Bệ hạ, đã bắt được hai người kia, là người của gia tộc Angus.”

Bị quấy rầy cuộc tán gẫu, Wales cười lạnh: “Gia tộc Angus? Claire thấy mình sống lâu quá rồi sao?”

“Không phải là Claire đại nhân, là tam thiếu gia nhà họ, Gay.” Crewe thận trọng nhìn nét mặt Wales, gợi lại: “Chính là giống cái đã cùng ngài ăn cơm chung, họ mèo, do Bansky đại nhân giới thiệu.”

Wales nhú mày, không tài nào nhớ nổi.

Crewe trong lòng vì Gay mỹ nhân mà mặc niệm ba giây đồng hồ, bệ hạ xem ra không thích người chắc rồi, ngay cả hình dạng méo tròn ra sao ngài cũng không nhớ được.

Wales căn dặn: “Bảo vệ Dillow cho tốt, đừng để họ bị quấy rầy.”

“Dạ!”

“Về phần Claire...” Wales trầm tư một lát, không rõ đang có tính toán gì.

Tác giả có lời muốn nói:

Panda: “‘Tầy’ ơi, iem muốn bức tranh màu sắc sắc sỡ!”

Sở Du Nhiên ^__^ “Thầy vẽ cầu vồng bảy màu lên lông trắng của con nhá.”

Dillow: “Thầy giáo, ta cũng muốn bức tranh màu sắc sắc sỡ!”

Sở Du Nhiên ^__^ “Bảo bối nhi, cái này... Thầy không giúp con được, quá đen.

9. Chương 9

Mấy ngày sau đó, dưới sự dẫn dắt của Sở Du Nhiên, rốt cục cũng học được cách nói xin lỗi, ấu tể cao quý nhất Đế quốc, thấy hai chữ “xin lỗi” như thấy kẻ địch, Dillow đại nhân cuối cùng có thể can đảm nghênh

chiến, cảm thấy bản thân vừa oai hùng vừa dũng mãnh! (^) Mà đối với sự tiến bộ của học trò, Sở Du Nhiên vừa vui mừng, lại vừa hoảng hốt vì ba ngày nay đều mơ thấy cùng một cơn ác mộng...

Sở Du Nhiên nghĩ nhất định là do hai ngày vừa rồi chăm Dillow suốt, cho nên cậu mới có thể mơ thấy một con mèo mun cực lớn. Trong mơ, cậu bị một con mèo đen cỡ bự đuổi theo, con mèo có một đôi mắt vàng kim, màu mắt không khác nhiều so với chú của Dillow. Đối phương nhìn cậu chòng chọc, mặc cho cậu chạy lên trời chui xuống đất hay trèo lên cây, không nơi nào đối phương không đuổi kịp. Đến lúc tóm được, đối phương ôm thật chặt chân cậu, giương vể mặt cầu vuốt lông cầu ôm cầu hôn hôn. Mỗi lần như vậy, Sở Du Nhiên đều bật tỉnh, cảm thấy sức lực trong người cạn kiệt, điểm tâm cũng không muốn ăn.

Đứng trước cổng lớn của trường học, Sở Du Nhiên bóp trán.

Đến lớp đầu tiên là chuột đồng nhỏ Vic, nhóc ôm trái cây to gấp ba lần cơ thể mình, răng rắc rắc rắc gặm, mặc gia gia nâng hai tay đưa mình cho Sở Du Nhiên. Trong nháy mắt, Vic bò vào lòng Sở Du Nhiên, lại tiếp tục ăn. Ngay sau đó, Panda, Archer, Miller cũng đến. Sở Du Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay, lắc đầu, Dillow lần nào tới trường cũng đều là trước lúc đóng cổng năm phút, thời gian sai khác không vượt quá một phút.

Cách lúc đóng cửa khoảng bảy phút, bảy chiếc phi hành khí màu vàng chói lọi giăng hàng ngang bay tới, sáng đến mức Sở Du Nhiên không mở nổi mắt. Có thầy giáo cũng đang đứng chờ ở cổng trường, ngẩng đầu nhìn lên. Không biết đây là đội quân hộ vệ của vị đại nhân vật nào, quả thực khoe mẽ giàu có trắng trợn.

Tiểu đội “nhà giàu” vững vàng dừng lại trước mặt Sở Du Nhiên, không đáp xuống đất, mà chỉ thả thang xuống. Một nam nhân tóc dài màu trắng, mặc lễ phục từ phía trên bước ra, nhan sắc rực rỡ, giơ tay nhắc chân đều đặn về tao nhã cao quý. Trong lòng người này ôm một con mèo nhỏ trắng tinh, thoạt nhìn có vẻ nhát gan, chỉ mở to đôi mắt tròn tò mò nhìn xung quanh. Sở Du Nhiên đứng ở nơi cũng không quá nổi bật, nhưng đối phương chỉ liếc mắt đã thấy cậu, con người màu xanh híp lại, cười gằn, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt soi mói: “Người là thầy giáo của em trai ta? Lớn vậy mà nhìn chẳng ra sao.”

Sở Du Nhiên không phải là thầy giáo ngành chiến đấu, cho nên cậu mặc quần áo thầy giáo văn chức màu xanh lam, hai chân thẳng tắp, eo nhỏ tinh tế, nụ cười dịu dàng, cho dù chỉ đứng cũng trở thành phong cảnh. Rõ ràng đối phương vừa đến đã mang theo địch ý, thấy bộ dạng Sở Du Nhiên như vậy thì bất mãn, cố ý châm biếm.

Sở Du Nhiên không thèm để ý, vẫn giữ nguyên nụ cười, không mềm không cứng đáp lại một câu: “Thầy giáo của ta có dạy, lớn lên xinh đẹp cũng vô dụng.”

Đối phương không ngờ cậu có gan phản kích, tức tối trừng mắt nhìn Sở Du Nhiên, cái nhìn này không những không khiến người khác chán ghét nổi, trái lại còn mang theo chút điệu đà, có điều lời nói ra lại càng thêm cao ngạo khó nghe: “Lá gan không nhỏ, chỉ là tôi tớ được hầu hạ ấu tể mà thôi, lại dám tranh luận với ta. Người nên biết, em trai ta mà thiếu một cái lông người cũng không đền nổi đâu.”

Sở Du Nhiên hoàn toàn không có nhã hứng chịu đựng tính tiểu thư của mỹ nhân, cậu cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, không tiếp tục ngửa cổ nhìn người nữa. Tối qua cậu ngủ không ngon, giờ hơi mệt mỏi.

Hal có biết một chút về quý tộc ở Đế tinh, cho nên nhân cơ hội này, nói nhỏ vào tai Sở Du Nhiên: “Người kia là Gay, là tam thiếu gia nhà đại thần quân tài chính, cũng là mỹ nhân nổi tiếng ở Đế tinh, nghe nói là người được chọn để dự bị cho vị trí vương hậu. Người đừng nên đắc tội.”

Sở Du Nhiên lắc đầu, cậu chưa gặp đối phương bao giờ, sao có thể nói tới đắc tội? Im lặng một hồi, đuôi mày Sở Du Nhiên nháy một cái, cậu đột ngột ngẩng đầu lên, dường như tỉnh ngộ, vẻ mặt đồng tình nhìn đối phương: “Người là muốn tìm cha ta, cha ta không chịu lấy người cho nên người đem ta làm bia đỡ đạn? Nay, ta đứng về phía người nha, người giờ đi về phía Nam tâm hai ngàn mét, trên ngọn cây cao nhất có một phòng nhỏ, cha ta đang ở đó uống rượu.”

Người xung quanh đều ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt đồng tình không khác gì Sở Du Nhiên: Yêu phải người không nên yêu, người ta không chịu cưới người thì người đi gây chuyện với con người ta, giống cái xinh đẹp như vậy, nhất định có rất nhiều người cầu hôn mới phải, sao lại nghĩ quẩn như vậy?

“Nói hươu nói vượn! Ta sao biết cha ngươi là cái giống gì!” Gay tức giận, mặt đỏ gay đỏ gắt, Sở Du Nhiên tựa như thấy được đuôi của đối phương, lúc này từng cọng lông trắng đều như muốn phát nổ.

Sở Du Nhiên ồ lên một tiếng, nụ cười vẫn dịu dàng như cũ, vẻ mặt vô tội: “Thì ra không phải là nợ phong lưu của cha ta, vị thiếu gia này, ngài hình như là con cháu quý tộc, vậy mà ở chốn đông người nhục mạ thầy giáo, lá gan cũng không nhỏ.”

“Ngươi!” Gay lập tức bị Sở Du Nhiên làm cho đứng hình, hắn từ nhỏ đã được cưng chiều, chưa từng có ai dám nói vậy với mình, lúc này mới nhớ ra Sở Du Nhiên chính là con trai của Sở Hồng Vũ. Hắn có thể bắt nạt Sở Du Nhiên, nhưng lại không thể có nửa phần bất kính với Sở Hồng Vũ, dù sao người kia cũng là thầy giáo của đương kim đệ tử.

Hai người, một cao một thấp, kẻ trên cao nhìn xuống tức đến nổi phẫn, kẻ dưới thấp lại cười nhạt ôn hòa, lộ rõ thế cục cao thấp.

Sở Du Nhiên không để ý sắc mặt khó coi của Gay, trước sau như một vẻ mặt thờ ơ, ôn hòa nói: “Hiện giờ đã quá thời gian nhập học một tháng, trong vòng một tháng này, các ngươi chỉ đến học bảy ngày, thời gian còn lại sẽ xử lý theo tội trốn học. Phiên ngài thực hiện lại thủ tục xin vào lớp, mặc kệ thân phận của các ngươi là gì, đây là Học viện hoàng gia, xin đừng nên xâm phạm hoàng quyền.”

“Vô liêm sỉ!” Gay tức run người, Sở Du Nhiên dưới chân mình chính là một kẻ bần tiện, ngay cả giẫm hắn cũng ngại bẩn chân!

Sở Du Nhiên không cười nữa, cũng không nhìn đối phương, vẻ mặt ôn hòa như cũ, hoàn toàn không nhìn ra chút khác thường nào. Hừ, xinh đẹp mà nảo tàn, người nhà đối phương bị làm sao mà dám đem thả ra đường vậy.

Gay cắn răng, phát tay để người hầu hạ thang xuống, ánh mắt nhìn Sở Du Nhiên như nhìn người xa lạ.

Ngay lúc ấy, một chiếc phi hành khí màu bạc trắng tấp đáp xuống giữa hai người, Wales ngậm Dillow nhẹ nhàng nhảy xuống, đưa cho Sở Du Nhiên thấy sắc mặt cậu, trong giọng nói bình thản ẩn chứa quan tâm: “Tối qua ngủ không ngon?”

Sở Du Nhiên ôm Dillow, mỉm cười, gật đầu nhìn Wales: “Cũng được, ngủ hơi muộn thôi!”

Wales ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn người phía bên kia một cái, sau đó giơ chân trước vỗ vai Sở Du Nhiên, giống như động viên, nói: “Có chuyện gì khó khăn cứ tới tìm ta, đừng khách khí.”

Sở Du Nhiên kinh ngạc trợn mắt, sau đó cảm giác được sức nặng đậm thịt của đối phương đặt trên bả vai mình, cậu thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ của đậm thịt. Móng vuốt sắc bén gãi gãi vai cậu, lực vừa phải, gãi vừa ngứa vừa tê. Sở Du Nhiên nhìn vào đôi mắt của Wales, phát hiện đối phương đặc biệt nghiêm túc, không hề có chút ý tứ khiêu khích nào, lúc này mới yên tâm gật đầu: “Có chuyện ta nhất định sẽ không khách khí.” Thật ra, chú mèo lớn này cũng y chang Dillow mà thôi, trong nóng ngoài lạnh, thái độ làm người cũng không tồi: “Vậy ta ôm Dillow đi đây, chiều gặp lại.”

Wales nhìn bóng lưng Sở Du Nhiên dần xa, khéo miệng hạ xuống, ngẩng đầu nhìn tiểu đội “nhà giàu” vàng chói trên đỉnh đầu, ánh mắt trong phút chốc lạnh như băng, hoa văn ẩn dấu trên lưng có chút không khống chế được, dần dần hiện ra, uy thế bức người.

Vừa không để mắt một cái, quả cầu lông tính cách ôn hòa nhà y lại bị bắt nạt! Hừ, luôn có mấy kẻ không có mắt dám khiêu khích quyền uy của y!

Crewe đứng ở một bên chờ lệnh, tâm tư xoay chuyển, thời điểm tới đây, liếc mắt cũng biết ai là người chiếm thế thượng phong, nhưng đệ tử lập tức đã nhận định Sở Du Nhiên là người bị hại, xem ra tương lai địa vị của Sở Du Nhiên thế nào, cần phải xác định lại.

“Đệ tử!” Gay ngạc nhiên bước xuống khỏi phi hành khí, cũng không tiếp tục giả thanh cao, hai ba bước đã chạy tới bên cạnh Wales, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, đôi tay đang ôm đệ đệ kích động đến run rẩy, xiết chặt đến nỗi mèo con bị đau hân cũng không biết, líu ríu nói: “Không ngờ lại được gặp đệ tử ở đây.”

Wales lạnh lùng nhìn cậu, càng lúc càng thiếu kiên nhẫn, nếu không phải nể mặt đối phương là giống cái, y tuyệt đối sẽ vung móng vuốt, vỗ bay người.

Gay thấy Wales không nói gì, tiếp tục thẹn thùng: “Ta là Gay Angus, bệ hạ, hai ta đã từng dùng bữa tối với nhau.”

“Angus?” Wales nhú mày, lúc này mới nhớ ra đối phương là ai, thì ra là đứa cháu bảo bối nhà Angus. Ngay lúc ấy, y liền hiểu rõ lí do Gay xuất hiện ở đây, tức giận lạnh giọng nói: “Claire có phải sống lâu quá đầu óc hỏng rồi không, ngay cả ta cũng dám giám thị.” Nếu như y nhớ không lầm, lúc y và Sở Du Nhiên đi ăn tối, hai kẻ giám thị chính là người của gia tộc Angus. Hiện giờ đứa cháu xuất hiện ở đây, rõ ràng là cố y muốn gây chuyện với Sở Du Nhiên.

“Bệ hạ, không phải, ta...” Gay vừa định lấy lí do phải đưa đệ đệ đi học để từ chối thì Wales đã lạnh lùng nói một câu: “Cút!”

Trong nháy mắt, sắc mặt Gay trắng bệch đi, bộ dạng luống cuống khiến người khác nảy sinh lòng thương hại. Wales lại coi như không thấy gì, lạnh lẽo nháy lên phi hành khí, đứng trên thang nói với Crewe: “Phái người đưa hân về, bảo Claire lần tới gặp ta.”

Chín giờ tối, tắm cung hoàng gia

Wales nhìn bài tập về nhà Sở Du Nhiên giao, cau mày.

Bài tập về nhà tối nay: Tắm rửa cho đứa nhỏ, nhất định phải hoàn thành đúng hạn nha, thầy giáo đã chuẩn bị hoa hồng nhỏ rồi

~Dùng giọng điệu như dỗ trẻ con để ra bài, bên tai y phảng phất như vang lên giọng nói ôn nhu của thiếu niên, Wales lười biếng dựa vào đầu giường, áo tắm trắng như tuyết hơi lỏng lẻo, lộ ra lồng ngực căng tràn và cơ bụng khiêu gợi. Y nhìn lên trần nhà, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nhớ tới lúc Sở Du Nhiên cười, đôi mày cong cong, khiến y cảm thấy bài tập gia đình này, nhất định phải thử làm.

Chỉ có điều...Tắm thế nào nhỉ?

Ôm một bao chuỗi tiêu sậy nằm trên giường vừa ăn vừa xem phim, tâm trạng Sở Du Nhiên rất tốt. Cậu nhìn tin nhắn Wales gửi tới, mỉm cười, vỗ bàn tay cho đường thừa rơi xuống, nghiêm túc trả lời rất chuyên nghiệp: Bài tập giao dựa theo tình trạng cá nhân của từng bé, trong quá trình trưởng thành của Dillow khuyết thiếu tình thân, cho nên bài tập đêm nay của ta rất đơn giản, để thúc thúc tắm rửa cho bé, cứ làm như bình thường thôi. Bài tập cũng không bắt buộc, để mọi người tự nguyện. ^_^

Wales: Hoa hồng nhỏ?

Giọng điệu này hiển nhiên muốn hỏi hoa hồng nhỏ là gì, y không hiểu.

Sở Du Nhiên bị y làm cho bật cười, hồi đáp: Hoa hồng nhỏ màu đỏ, làm tốt mới được thưởng, là để cổ vũ. Cái này bọn nhỏ đều biết, người có thể hỏi Dillow.

Trong không gian cá nhân, Wales bỏ đi bộ mặt để vương quyết đoán mạnh mẽ bá đạo, sắc mặt ôn hòa đi rất nhiều, trả lời: Đã hiểu.

Không biết vì sao, Sở Du Nhiên nhìn hai chữ đã hiểu này, đột nhiên tâm lý bất an, Dillow sẽ không sao chứ...

10. Chương 10

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Sở Du Nhiên thấy Wales sau khi đáp lại đã hiểu thì không nói gì thêm, cũng có chút an tâm, tiếp tục xem phim. Cậu đang xem một bộ phim chủ đề phản chiến có đánh giá cực cao trên Internet, nhưng nội dung

thực sự quá mức cầu huyết, cộng thêm nhân vật siêu cấp Mary Sue, hai gã nhân vật chính cả phim tương ái tương sát kề cận bên nhau, lại còn chơi xếp hình nửa người nửa thú giữa mây trời. Sở Du Nhiên mặt không đổi sắc ăn nốt miếng chuối tiêu cuối cùng, trong lòng âm thầm phỉ nhổ gu thưởng thức kỳ quái của đám thú nhân. Cậu vừa tính đổi phim, tên của Dillow trên quang não đột nhiên sáng lên.

Sở Du Nhiên vừa mở ra, lập tức tỉnh ngộ hai chữ “Đã hiểu” của Wales là có ý gì. Trong video, báo nhỏ bị một móng vuốt bự nhấn vào trong nước, bộ dạng đáng thương nhìn vào ống kính, trong mắt hàm chứa tức giận muốn đánh chết thức thức ngu xuẩn đang ngược đãi cháu ruột mình.

Wales: Tắm rửa vậy được chưa?

Sở Du Nhiên: Phải tắm sạch sau đó bế lên lau khô, sấy lông nữa!

Wales: Không làm!

Cực kì ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng!

Sở Du Nhiên -_-

Wales ghét bỏ vớt cháu trai từ bể nước ra, cầm một cái thảm cuộn báo nhỏ thành một khối cầu tròn vo, sau đó không để tâm đến ánh mắt hiếu kỳ của người làm, ôm bọc nhỏ nhảy qua cửa sổ.

Đám tôi tớ tròn mắt nhìn nhau, bệ hạ tối nay ra ngoài làm gì vậy? Tại sao cửa lớn không đi mà lại nhảy cửa sổ vậy!

Vẫn đang trong tâm trạng lo lắng cho Dillow, Sở Du Nhiên chốc lát sau đã nghe thấy vài tiếng gõ cửa ầm ầm, liền quay đầu nhìn ra cửa sổ, thấy báo lớn miệng ngậm thảm len đang đứng trên bệ cửa, nhìn cậu chăm chú. Sở Du Nhiên ngơ người, hoàn toàn không rõ đối phương làm cách nào để leo lên, cái kỹ thuật này thực sự có thể sánh ngang với lão cha bất lương của cậu rồi.

Thấy thảm len ngọ nguậy liên hồi, Sở Du Nhiên bất đắc dĩ mở cửa sổ ra, nghiêng người để khoảng trống cho đối phương nhảy vào phòng. Wales ngậm cháu trai nho nhỏ chui qua cửa sổ, sau đó ném bọc thảm như ném một quả bóng cao su, vẩy vẩy lông cho nước văng ra.

Dillow ở trong thảm len xoay tới xoay lui, nhưng không tìm được đường ra, chỉ có thể tức giận lăn lộn trong tấm thảm, cào cào liên hồi: “Ghét xấu xí! Ta không muốn xấu xí! Một ngày nào đó ta sẽ dẫn cho người một trận!”

Wales hoàn toàn miễn dịch với loại uy hiếp này, y nằm nhào trên ghế salon của Sở Du Nhiên, vô cùng cao quý lạnh lùng liếm liếm lông đen trên cổ còn đang ướt, ánh mắt màu vàng kim chăm chú nhìn Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên không kịp hỏi đối phương làm sao biết cậu ở đâu, cũng không kịp hỏi sao khi trời đã tối, giữa bao nhiêu gian phòng mà y tìm được chính xác phòng của mình, đã vội vàng mở cái bọc năm sáu tầng thảm len cho Dillow chui ra, sau đó nhanh chóng ôm báo nhỏ vào phòng tắm, dùng nước ấm tắm rửa sạch sẽ, cuối cùng mới dùng thảm len cuộn báo nhỏ lại, ôm ra phòng khách, lau nhẹ nhàng cho khô lông.

Mắt Dillow đã rơm rớm nước, cực kì muốn nhào vào lòng Sở Du Nhiên khóc lớn một hồi, nhưng đáng tiếc bên cạnh chính là ông chú đáng ghét của nhóc, cho nên Dillow điện hạ kiêu ngạo tuyệt đối sẽ không làm mất mặt mà gào khóc trong lòng giống cái, cho nên chỉ có thể đáng thương, miệng meo meo, nhẫn nhịn không cho nước mắt chảy ra.

Sở Du Nhiên lòng đau như cắt, cậu vỗ về báo nhỏ rồi sấy lông cho khô. Sau đó, cậu đỡ khóc dở cười nhìn báo đen đang nằm ườn trên ghế salon, tắm cho trẻ em cũng không biết, thật là ngốc muốn chết.

Wales cứ nằm sấp nhìn Sở Du Nhiên lau khô Dillow, hai móng vuốt trắng kiện lịch sự duỗi ra, cái đuôi thoải mái vung vẩy, phi thường thích thú nhìn Sở Du Nhiên bởi vì bận rộn mà không cẩn thận lộ ra da thịt vùng ngực.

Chờ Sở Du Nhiên làm xong xuôi mọi thứ, trả lại cho y một Dillow sạch sẽ, Wales mới lên tiếng: “Người vất vả rồi.”

Sở Du Nhiên cười, lắc đầu, “Không có gì.” Chỉ cần người đừng có nửa đêm đi leo cửa sổ vào nhà ta nữa, nói thật chứ, rất dọa người.

Wales đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc, “Ý của ta là người thay ta chăm sóc đứa bé này, rất vất vả.”

Sở Du Nhiên cau mày, câu này với câu trước khác gì nhau sao? Không kịp để cậu nghĩ ra nguyên nhân, báo đen trước mặt đã nhảy từ trên ghế salon xuống, ngẩng cao đầu, cắn chặt cổ áo Sở Du Nhiên, từ vị trí giữa ngực kéo lên. Hơi thở cực nóng phả vào cổ yếu ớt, chớp mũi lạnh lạnh lại ướt át khê cọ xát vào xương quai xanh của Sở Du Nhiên, khiến cho bầu không khí bỗng nhiên trở nên ái muội. Con người Sở Du Nhiên co lại, kinh hoàng quên cả phản ứng.

“Mặc quần áo cho tốt, cẩn thận không bị cảm.” Giọng nói của Wales bình thản, xem ra không mang ý tứ ve vãn gì, giống hệt như trước, nghiêm túc trầm ổn.

Sở Du Nhiên đỏ bừng mặt, ngây ngốc không biết nói gì cho phải.

Wales khẽ cười ra tiếng, cũng không đợi Sở Du Nhiên trả lời, túm lấy Dillow đã mệt rã rời, nói: “Ngủ ngon”.

Mắt thấy đối phương từ cửa sổ phi ra ngoài, Sở Du Nhiên mới kịp phản ứng lại, cậu vỗ vỗ mặt mình, trông ngực đánh ầm ầm, vừa rồi hẳn là cậu lại nghĩ nhiều rồi, dù sao đối phương vẻ mặt nghiêm túc như vậy. Đúng, nhất định là vậy, chỉ là quan tâm bình thường thôi mà! ^_|||. Tối nay, Sở Du Nhiên không mơ thấy bị báo đuổi nữa, mà cậu lại mơ một giấc mộng cực kì huyền diệu, trong mơ, cậu biến thành một con gà vàng nhỏ bé, bị mèo mun lớn ghét bỏ giờ móng tát bay, bay mãi bay mãi không rơi xuống đất...

Sáng hôm sau mở mắt ra, Sở Du Nhiên nghe có tiếng động ngoài phòng khách, liền biết giờ này chạy về, ngoại trừ lão cha bắt lương nhà cậu thì không còn ai khác. Sở Du Nhiên mở cửa phòng ngủ ra, đã thấy Sở Hồng Vũ nằm bò trên ghế salon tìm đồ, mái tóc đỏ rực bắt mắt vẫn bù xù như trước. Nói thật, Sở Hồng Vũ đối nhân xử thế giống y chang một gã lưu manh, chứ hoàn toàn không có tư thế của bậc thầy đế vương. Sở Du Nhiên đã từng phỉ báng nghĩ thế này, dưới sự tàn phá của Sở Hồng Vũ mà hoàng đế bệ hạ vẫn có thể lớn lên được, lại tiếp tục thống trị để Đế quốc không ngừng phát triển, tuyệt đối là bởi gen hoàng thất quá mức mạnh mẽ.

Sở Du Nhiên vén tay áo lên đi làm bữa sáng, hoàn toàn không định chào lão cha.

Hiệu trưởng đại nhân nhìn cọng lông đen trong lòng bàn tay, mắt phượng hẹp dài nheo lại, ông rõ ràng thấy đuôi lông có sắc vàng. Lông đen phía cuối màu vàng, chỉ có của hoàng thất. Hiện giờ, nhân số của hoàng gia không nhiều, chỉ còn hai thằng nhãi Wales và Dillow. Nhóc con Dillow kia còn chưa dứt sữa, dĩ năng cũng chưa thức tỉnh chứ đừng nói chi tới tích trữ năng lượng.

Sở Hồng Vũ nhếch mép nguy hiểm, đặt nó ở vị trí dễ thấy trên bàn ăn, thâm nghĩ, ông đây hôm nay tâm trạng không tốt, muốn lấy lông người dẹt áo may ô!

Sở Du Nhiên đem đồ ăn bưng lên bàn, liếc mắt đã thấy mấy cọng lông đen nổi bật trên bàn ăn màu trắng, “Đây là cái gì?” Hai ngón tay trắng nõn nhặt mấy cọng lông lên, Sở Du Nhiên sợ Sở Hồng Vũ sẽ nghi ngờ cậu, cho nên ném thẳng vào thùng rác.

Đôi mắt xinh đẹp trợn trừng nhìn lão cha đối diện, giáo dục: “Không được tùy tiện nhặt đồ lung tung, mau đi rửa tay rồi ăn cơm.”

Sở Hồng Vũ tức đến đau tim, ông cũng không thể đi lục thùng rác, cho nên chỉ biết thầm than đứa con nào tàn nhà mình không cứu được rồi!

Mắt thấy người đối diện cơm nước xong lại muốn nhảy cửa sổ đi, Sở Du Nhiên đặt đĩa xuống, hỏi: “Mèo trắng trong lớp con có cần đổi lớp không?”

“Nhóc mèo kia hả? Không cần để tâm tới gia đình nào tàn nhà nó đâu, hừ, dám gây phiền phức cho con, ba ba sẽ hủy cả nhà chúng.” Sở hiệu trưởng vừa lạnh lùng, vừa khí phách trả lời.

“Người ta nói, mất một cọng lông thôi con cũng đền không nổi, mà thật ra, con trai thứ tư nhà đại thần quản tài chính, gặp chuyện con cũng đền không nổi thật, mà mấy ấu tể khác, thân phận xem ra cũng không đơn giản.”

“Người cứ cạo trọc nhãi con kia đi, lão béo Clarie kia dám nói ra nửa chữ ‘không’, ba ba sẽ thay con đánh chết lão.” Hiệu trưởng Sở nhảy qua cửa sổ, hoàn toàn không định nói chuyện đạo lý.

Sở Du Nhiên lắc đầu, cậu biết người này miệng tiện, lời nói ra không hề dễ nghe. Để người máy quản gia dọn bàn sạch sẽ, Sở Du Nhiên mặc đồng phục lên, chuẩn bị đến cổng trường đón trẻ.

Lần này đến trường sớm nhất không phải là Vic, mà là mèo trắng yêu kiều không thể rơi một cọng lông – Jimmy.

Đưa bé Jimmy tới cũng không phải là Tam ca mỹ nhân nhà bé, mà là quản gia của gia tộc Angus. Sở Du Nhiên vừa xuất hiện, đối phương đã mỉm cười ôn hòa với cậu, hạ mình chào hỏi.

Sở Du Nhiên cười cười, giống như đã quên khuấy đi chuyện không vui lần trước, “Jimmy bé nhỏ, lại ngủ rồi.”

Jimmy mở mắt ra, tò mò nhìn Sở Du Nhiên, thấy cậu dịu dàng cười với mình, bèn thử vuốt móng vuốt nhỏ ra, chạm vào tay cậu, mở to đôi mắt màu xanh nhìn trộm. Sở Du Nhiên chột chột bụng mềm của bé con, lại dùng tinh thần lực chậm rãi xoa dịu đứa nhỏ toàn thân trắng như ngọc này, mỉm cười vuốt cả hai tay, “Thầy ôm con một cái được không?” Không thể không nói là nhóc con này quá đẹp mắt.

Lão quản gia híp mắt, nhìn bộ dạng Sở Du Nhiên, thở phào nhẹ nhõm, ông cảm nhận được tinh thần lực của Sở Du Nhiên rất ôn hòa, không mang theo chút ác ý nào. Lão gia và phu nhân đã cảm tức Tam thiếu gia vì tội gây chuyện, vốn còn định chuyển lớp cho Tứ thiếu gia, đáng tiếc đụng phải hiệu trưởng khó chơi, nói thẳng là không muốn học thì cút.

Ngày đó bệ hạ đã tỏ ý muốn để tiểu thiếu gia làm bạn cùng chơi với tiểu điện hạ, bồi dưỡng tình cảm từ nhỏ. Mặc dù chỉ là lời nói suông, cũng không đảm bảo điều gì, nhưng một lời như vậy đã đè ép thân phận của Tam thiếu gia xuống chỉ còn là đồng lứa với cháu trai của bệ hạ, đồng nghĩa với việc không cho Tam thiếu gia bất cứ cơ hội nào. Mà gia tộc bọn họ, để tỏ ý nhận hậu đãi này của bệ hạ, không thể không đem đứa nhỏ giao cho Sở Du Nhiên. Chuyện này cứ khiến cả nhà họ lo lắng mãi, chỉ sợ Sở Du Nhiên ghi hận chuyện lần trước mà giận cá chém thớt đứa nhỏ, dẫu sao Jimmy cũng chỉ là giống cái yếu đuối.

Sở Du Nhiên không rõ những chuyện phức tạp đằng sau, mỉm cười lấy thẻ từ trong không gian của mình đưa cho lão quản gia, nói: “Sau khi về, phiền người giao cái này cho lão gia và phu nhân, dựa vào nó, bất cứ lúc nào hai người họ cũng có thể biết tình trạng của đứa nhỏ, còn có thể giữ lại làm tư liệu ghi lại thời gian trưởng thành của bé. Lúc nào ta có thời gian rảnh cũng sẽ gửi ảnh và video vào để phụ huynh an tâm.”

Lão quản gia sau phút kinh ngạc thì vui mừng khôn xiết: “Vậy thì thật cảm ơn thầy, tại hạ sau khi về sẽ giao lại cho phu nhân ngay.”

Sở Du Nhiên cười, gật đầu, cho dù giận dữ cậu cũng sẽ không ra tay với đứa bé không biết gì, hơn nữa, dù sao cậu cũng lười tính toán chuyện này.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường vô trách nhiệm

Wales: “Thân ái, tiểu tiện nhân kia sau này thấy em sẽ phải chào bằng thím, em cùng bậc với cha của tiện nhân đó đấy!”

Sở Du Nhiên: “Thiết lập tính cách lạnh lùng, lúc nào cũng vờ nghiêm túc!”

Wales vuốt móng vuốt, cào nát quần áo của Sở Du Nhiên (mặt nghiêm túc): “Quần áo của em sao lại lỏng ra rồi? Để ta cõng ra xem giúp em bị lỗi ở đâu?”

Sở Du Nhiên: “...Cút!”

————— Dillow đen sì chạy trốn qua đường —————

11. Chương 11

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Lão quản gia vừa đi, Jimmy bắt đầu cảm thấy bất an, móng vuốt nhỏ sắc bén giấu trong đệm thịt cầu vào mu bàn tay của Sở Du Nhiên, trong nháy mắt tạo thành một vết máu nhỏ hồng hồng. Sở Du Nhiên nhú mày, lần thứ hai thả tinh thần lực ra, lặng lẽ trấn an. Hal để Vic đứng trên bả vai, trong lòng ôm Miller, trên lưng công Panda mập mạp, thấy Sở Du Nhiên ôm một nhóc, mà hai đứa nhóc nghịch ngợm nhất còn chưa tới, nhất thời nhớ ra: “Người chờ ta đi lấy xe đấy.”

Sở Du Nhiên vừa mới nói được, thì cảm thấy mèo nhỏ trong lòng đột nhiên hưng phấn hơn, móng vuốt vươn thẳng về phía chuột đồng Vic, cổ họng nhỏ phát ra âm thanh nho nhỏ, mang theo hơi sữa, nghe vô cùng đáng yêu, song lại nói ra: “Cái kia, miao~”

Sở Du Nhiên thấy nhóc chỉ chuột đồng Vic, không khỏi cười khở, thứ gọi là thiên tính này, thật sự không tránh được.

Rất nhanh sau đó, Hal đẩy xe chở ấu tể tới, xe không lớn, chia làm hai tầng trên dưới, mỗi tầng có bốn chỗ ngồi nhỏ mềm mại, mỗi chỗ đều được cài đặt vòng bảo hộ, chuyên dụng để đưa ấu tể về lớp học. Hal bỏ mấy nhóc vào chỗ ngồi, tâm trạng vô cùng kích động: “Ta còn tưởng chúng ta vĩnh viễn cũng không dùng tới xe đẩy này cơ, dù sao học sinh lớp ta quá ít, ngồi không hết một xe. Cũng may chúng ta có Panda, một mà bằng hai, chờ sói con tới là có thể lấp đầy rồi!”

Sở Du Nhiên nhìn gấu mèo nhỏ lười biếng nằm dài, một mình chiếm đầy hai chỗ, lại nhìn đôi chân béo mũm mĩm của nhóc, cảm thấy Hal nói rất đúng, người ta có số lượng, chúng ta có thật!

Archer đến sớm hơn Dillow một chút, vừa thấy Jimmy, Archer đã hưng phấn nhảy nhảy qua, ngửi đuôi Jimmy. Jimmy giơ móng cào Archer một cái, mẫu phụ nói, ai hứng thú với móng bé thì chính là kẻ lưu manh, cho nên tuyệt đối không được nương tay. Archer bị đánh, theo phản xạ tấn công Jimmy luôn.

Dillow vừa đến, thấy Archer vô liêm sỉ dám “bắt nạt” một “đồng tộc” lông trắng, liền nổi giận, tự mình nhảy lên xe đẩy hai tầng, một vuốt đập thẳng vào cổ Archer, che Jimmy sau lưng, hung tợn nói: “Ngu xuẩn! Ngay cả giống cái cũng bắt nạt!”

Jimmy thấy Dillow đáng dấp giống mình, chỉ là lông màu đen, lỗ tai hơi nhọn, theo bản năng đã coi đối phương là đồng tộc. Lại thấy Dillow đánh đuổi Archer, liền lặng lẽ dịch lại gần.

Dillow không nhận được đẩy nhóc ra, “Đi ra!”

Jimmy lại thấy bất an lần nữa, vất vả lắm nhóc mới tìm thấy một đứa lớn lên giống mình, hơn nữa còn vừa ra tay bảo vệ bé, cho nên bé cảm thấy chỉ có thể ở bên cạnh Dillow mới an toàn.

Bị một giống cái đồng tộc quần lấy, Dillow không kiên nhẫn nổi, giống đực nhóc còn đánh lại được, giống cái thì nhóc biết làm sao? Không nhận được nằm sấp tại chỗ, mắt thấy Jimmy ôm chặt đuôi của mình, Dillow không nhận được hừ một tiếng: “Quý nhất gan! Cho người ôm một lát vậy!”

“Meo~”

“Không cho meo!”

“Meo...”

“Ngu ngốc!”

“Meo...”

Dillow thấy mình sắp tức chết rồi, là báo thì phải có oai phong của loài báo chứ, meo là cái kiểu gì?! Hiển nhiên, Dillow cũng tưởng Jimmy là đồng loại, cho nên phải nói đây là một sự hiểu lầm hoàn hảo.

Wales lặng lẽ không tiếng động xuất hiện, nhìn Sở Du Nhiên từ phía sau, lần này y không biến thành hình thú, mà chỉ đeo mặt nạ che khuất nửa khuôn mặt. Nhìn cái cổ mảnh khảnh của Sở Du Nhiên, con người vàng kim nheo lại, nhấc tay.

Hal vừa thấy động tác của y, đột nhiên cảm thấy mình biết hơi nhiều, nhanh chóng đẩy đám nhóc chạy đi.

Sở Du Nhiên đột nhiên cảm giác sau gáy lạnh lạnh, sợ đến tê cứng người, vội vàng quay đầu nhìn lại. Wales mỉm cười nhìn cậu: “Không ngờ người nhất gan như vậy.”

Sở Du Nhiên cầm nín, trên đầu ngón tay có bông tuyết ngưng tụ, bị chạm vào thì ai chẳng giật mình, cậu bất mãn híp mắt lại: “Người đang quấy rối tình dục đây.”

Khóe miệng của Wales cong lên, Sở Du Nhiên sững sốt vài giây, ánh mắt theo bản năng nhìn vào đường cong cằm đẹp mắt của đối phương, nhìn thấy khóe môi cong cong, khiêu gợi khiến người khác không dời nổi mắt. Sở Du Nhiên kinh ngạc, y...nở nụ cười!?

Wales vốn đang thần nhiên nhìn vào mắt Sở Du Nhiên, đột ngột ngửi thấy mùi máu, đôi mày anh tuấn của y nhíu lại, túm tay Sở Du Nhiên kéo ra trước mặt, giọng nói đột nhiên lạnh đi: “Ai làm?” Bàn tay trắng nõn mềm mại bóng loáng, giống hệt như trong tưởng tượng của y, mềm mịn, mang theo vị ngọt ngào thơm tho của sữa, là mùi sữa còn lưu lại sau khi cho bọn trẻ ăn sáng.

Sở Du Nhiên cảm thấy tinh thần lực của mình đột nhiên sôi sục, ngạc nhiên nhìn người trước mặt, tâm trạng của đối phương có thể dẫn đường cho tinh thần lực của cậu, điều này nói lên cái gì?

Khẩn trương rút tay về, nhưng lại không được, Sở Du Nhiên nhíu mày nhìn Wales, thấy đôi mắt đối phương rất nghiêm túc, liền đề xuống bất an trong lòng, tỏ vẻ không để ý, cười cười: “Trẻ con mà, chuyện này rất bình thường, hai ngày nữa là lành rồi.”

Wales nhìn sắc mặt của Sở Du Nhiên, hơi cúi đầu, kéo tay cậu chạm lên môi mình.

“Người làm gì vậy!” Sở Du Nhiên kinh ngạc thốt lên, giống như thú non hoảng sợ, chỉ muốn chạy trốn. Cậu biết rõ, nước bọt của nhiều động vật có tác dụng sát trùng, nhưng người trước mặt này, cho dù là động tác hay biểu cảm...đều phát triển theo hướng mập mờ. Sở Du Nhiên hoàn toàn trợn tròn mắt.

Nghĩ đến ngu người, giãy dụa không thoát ra được khiến cậu càng cuống, bóng hai người đổ xuống mặt đất dần thu hẹp khoảng cách, mãi đến tận khi bóng bàn tay xinh đẹp chạm đến mép người kia. Sở Du Nhiên đỏ bừng mặt, mặt mở to, kinh ngạc nhìn đối phương, sợ đến mức quên cả phản ứng.

Wales nghiêm mặt, cầm bàn tay non mềm đưa lên mép, thổi nhẹ, tỏ vẻ khó hiểu nhìn cậu: “Người đang nghĩ gì?”

“Ta...”

“Ngốc nghếch!” Wales nhìn cậu có vẻ ghét bỏ, y từ trong không gian lấy ra một cái bình nhỏ, nhẹ nhàng đổ thuốc mỡ bôi lên tay Sở Du Nhiên, sau đó nhét cái bình vào lòng bàn tay đối phương, lạnh giọng nói: “Buổi trưa nhớ bôi thuốc, chiều ta sẽ kiểm tra.”

Sở Du Nhiên đơ toàn tập...Đây là tình huống gì vậy?!

Mãi tới khi đối phương ngồi lên phi hành khí, Sở Du Nhiên mới gơ tay che mặt, ý thức được chuyện gì đã xảy ra. Trái tim hần đập nhanh, có chút bất thường, khiến cậu cảm thấy mình điên rồi, còn nếu như cậu không điên, thì chỉ có thể là con mèo bị kia điên rồi.

Nhưng mà nhìn y nghiêm túc như vậy, có khi nào là cậu nghĩ nhiều quá không, người kia chỉ đơn thuần là lo lắng thôi? Sở Du Nhiên ôm đầu, cảm thấy nhất định là bản thân nghĩ nhiều quá rồi, sao lại tưởng bản thân bị đùa giỡn chứ?

Thầy giáo và các nhân viên công tác trong trường khiếp hãi nhìn theo bóng lưng Wales rời đi, ôi, không biết tối nay nam nhân này có bị hiệu trưởng đánh chết không đây, chúng ta thật sự không có hưng phấn đâu nha nha nha nha

Sở Du Nhiên vỗ vỗ mặt, hít một hơi thật sâu để tỉnh táo lại, đến khi sắc mặt trở lại như bình thường mới quay về phòng học.

Hal nhìn vành tai Sở Du Nhiên còn đỏ hồng, mắt chớp chớp, không nói gì thêm.

Sở Du Nhiên nhìn xuống mu bàn tay, vết thương nhỏ bé dưới tác dụng của thuốc cảm thấy hơi lạnh lạnh, lại mang theo mùi hương thơm ngát. Cảm xúc ấm áp mới rồi cứ đọng mãi trong từng dây thần kinh của cậu, làm cho cậu muốn quên cũng không được.

Trong sân, Dillow ngồi trên cành cây, vung vẩy đuôi khiêu khích Archer. Sư tử nhỏ hùng hục chạy vòng quanh thân cây, bộ dạng giống như rất muốn kéo Dillow xuống đại chiến ba trăm hiệp.

Sở Du Nhiên mặc hai đứa nhỏ đùa giỡn, ôm Jimmy lên, cười nói: “Bé ngoan, đi chải lông nha?” Cậu muốn lao đầu vào công việc để quên đi chuyện ban nãy, mà cậu đích thực rất ưa thích con mèo trắng xinh đẹp trước mặt này.

Buổi trưa, Sở Du Nhiên gửi bức ảnh Jimmy đang ăn cơm cho phụ huynh nhóc. Đứa nhỏ này ăn cơm vung vãi, Sở Du Nhiên phải hướng dẫn nó rất nhiều, lại hỗ trợ đút cho vài miếng. Trong lớp cậu chỉ có hai nhóc là giống cái, nhưng Jimmy lại không thích chơi với Miller, ngược lại cứ bám riết Dillow không buông. Đứa nhóc này quấn Dillow đến độ ngay cả Vic, kẻ thù thiên tính, cũng không buồn để ý. Sở Du Nhiên kinh ngạc, không ngờ Dillow thậm chí còn có thể thuần hóa mèo để chúng quên đi bản năng!

Cho dù Dillow mặc kệ bé thế nào, Jimmy vẫn cứ trốn sau lưng nhóc, ở gần đồng loại mới có cảm giác an tâm một chút. Nhân lúc Dillow đang ngủ, Jimmy lặng lẽ lại gần, nằm xuống bên cạnh. Dillow cảnh giác mở mắt ra, thấy rõ là ai thì ghét bỏ ra mặt (^) Giống cái ngu xuẩn, thấy người sợ hãi như thế, miễn cưỡng cho người mượn đuôi ôm vậy.

Sở Du Nhiên rất cao hứng khi thấy một nhóc con đáng yêu có thể chơi cùng Dillow mà không sợ hãi, cho dù bị nhóc ghét bỏ cũng không rời, hơn nữa còn có thể cùng nhóc leo lên cây.

Dillow tuy rằng miệng lúc nào cũng nói ghét, nhưng mỗi lần thấy vẻ mặt sợ sệt của Jimmy thì lại mềm lòng cho nó ôm đuôi. Nhìn hai đứa nhỏ cùng ngủ say, Sở Du Nhiên giờ mới lên chụp.

Jimmy thích ứng không tệ, Sở Du Nhiên chụp mấy tấm hình chuyển cho người nhà bé. Vốn định đem ảnh Jimmy chơi cùng Dillow gửi cho Wales, nhưng nghĩ một lát cậu lại do dự. Bóp trán, Sở Du Nhiên tự nhủ bản thân cả nghĩ quá rồi, không được tự yêu bản thân như thế! Tấm trạng bình thường trở lại, Sở Du Nhiên gửi ảnh cho Wales, kèm theo dòng chữ: Dillow có bạn chơi cùng, đáng yêu không ^ _ ^.

Wales tức khắc hồi đáp: Cũng được.

Sở Du Nhiên thấy hai chữ này, thở phào nhẹ nhõm, xem đi, người ta nghiêm túc như vậy, là mình cả nghĩ quá rồi!

Tối lúc sắp tan học, Sở Du Nhiên vỗ tay mấy cái, nói với đám nhóc: “Ngày mai các con có thể mang đồ chơi trong nhà tối, chơi chung với nhau. Nhớ chưa?”

Ngoại trừ Dillow, những đứa nhóc khác đều rất nghe lời, trả lời đồng ý, vô cùng to rõ ràng.

Hal cười, nói: “Làm như vậy có thể rèn luyện cho bọn chúng quen với năng lực, cũng có thể giúp phân tán lực chú ý, để đỡ kiếm chuyện đánh nhau.”

Sở Du Nhiên nhìn Dillow, trong lòng nói chỉ cần đứa nhóc này không xảy ra vấn đề gì, thì liền không có vấn đề.

Đến chiều tan học, Wales nhìn tay Sở Du Nhiên một chút, thấy vết thương đã dịu bớt, không hỏi gì nữa, ngậm Dillow mang đi.

Sở Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy hình như bản thân hơi khẩn trương.

Sau khi tan học, Wales trực tiếp đưa Dillow tới sân huấn luyện, ném một cây súng không trang bị năng lượng lượng tử cho Dillow, dùng móng vuốt đẩy móng cháu trai nhỏ, thúc giục: “Nhìn chuẩn bia ngắm, nổ súng!”

Dillow nhìn súng dưới vuốt, bắt mắt duỗi móng, “Người có bị ngu không, không được trang bị năng lượng lượng tử, không nổ súng được!”

Wales vỗ vuốt lên đầu cháu trai, hai chú cháu đều nhìn đối phương, vẻ mặt ghét bỏ, “Ba tuổi rồi mà một loại dị năng cũng không thức tỉnh, người ngu muốn chết luôn!” Wales lật cháu trai lại, nhìn bụng dưới mềm mại của nhóc con, móng vuốt chọt một cái, đánh giá: “Toàn là thịt!”

Dillow nổi giận, túm chặt móng của Wales trèo lên, ra chiều muốn cào lên mặt ông chú ngu xuẩn nhà mình: “Người nói vậy, ta mới không có béo! Thầy nói ta còn gầy lắm!”

Wales không giấu nổi ý cười nơi đáy mắt, lần thứ hai lật ngửa Dillow lại, tiếp tục chọt bụng: “Ở đây toàn dự trữ mỡ, rõ ràng là toàn bộ dinh dưỡng để nuôi trí thông minh đã đem đi nuôi thịt rồi!”

Dillow tức giận muốn cắn y, dám nói nhóc mập, quả thực không thể nhẫn nhịn được mà!

Trêu chọc đủ rồi, Wales bắt lương ném đĩa cháu nhỏ ra ngoài, nghiêm khắc nói: “Không dùng được vật kia thì mai đừng đến trường cho mất mặt, tối thiểu người cũng phải học cảm nhận được một loại dị năng.”

Dillow hừ lạnh, dị năng là cái quái gì, sao nhóc có thể không có chứ! Dị năng của nhóc tuyệt đối sẽ dọa ông chú ngu xuẩn sợ đến nỗi phải trốn lên cây!

Vì vậy, sáng thứ hai, Sở Du Nhiên thấy Dillow khiêng súng thật đến lớp, mặt đen xì.

Con mèo bự kia! Điên rồi hả! —

12. Chương 12

Edit: Vân Tích

Beta: Bồn Cung muốn cắt JJ của người

Sở Du Nhiên thăm oán Wales, mở khẩu súng ra xem, thấy bên trong không có đạn mới thở phào nhẹ nhõm. Con mèo bự kia điên thật, cái gì cũng dám đưa cho trẻ con chơi.

Dillow lắc đuôi thon, hả hê ngẩng cao đầu khinh bỉ Archer, hừ lạnh: “Ngu xuẩn! Súng giả cũng dám đem ra!”

Archer —

Sở Du Nhiên vừa nhìn đã biết hai đĩa nhóc chuẩn bị gây lộn, vội vàng lấy trong tủ ra hai con gà trống đầy lông to bự chạy bằng điện, lấp hạt năng lượng vào rồi thả trong sân. Archer liền từ bỏ việc đánh nhau với Dillow, phát ra tiếng ô ô riêng có của loài sư tử khi sẵn mồi, vô cùng oai phong.

Dillow phấn chấn tinh thần, nhưng không nhào ra sân ngay, mà quay đầu trừng mắt nhìn Jimmy phía sau mình một cái, hung ác nói: “Người chờ đó, ta sẽ chộp cho người! Không được khóc!” Nói xong thì nhóc cũng hào hứng xông tới, cắn, đập, xé liên tù tì một mạch, vui vẻ chộp không biết trời trăng mây gió gì nữa.

Jimmy mờ mịt chớp mắt, không hiểu gì nhìn về phía Sở Du Nhiên, “Thầy ơi, thầy vừa nói gì thế, meo?” Sở Du Nhiên ôm bé con vào lòng, vuốt ve bộ lông trắng muốt, dịu dàng hỏi: “Jimmy, con thích chơi với Dillow không?”

Jimmy cúi đầu, hơi buồn bã: “Nhưng Dillow không thích chơi với con.”

Sở Du Nhiên nhìn ra sân, thấy Dillow lăn lộn chộp lông gà trống, hoàn toàn quên bẵng đi Jimmy, khoe miệng cong lên thành một nụ cười xinh đẹp, “Jimmy, con xem, Dillow đang chiến đấu vì con, có phải rất tuyệt không?”

Jimmy nhìn Dillow, có ước ao, nhưng oan ức chiếm phần nhiều hơn, bởi vì nhóc cảm thấy mình không đuổi kịp Dillow. Nhóc sức yếu, căn bản không thể giống Dillow đi cắn xé, đi chiến đấu.

Sở Du Nhiên an ủi: “Nếu có một ngày Dillow nói với con lời không dễ nghe, con nhất định phải hiểu ngược lại, nó nói không thích con nghĩa là nó yêu con lắm đấy, chỉ là nó quá khắt khe nên không biết lựa lời thôi, con nhớ chưa?”

Jimmy gật gật đầu.

“Nếu nó chọc con giận, cứ trực tiếp dùng móng vuốt với nó, không cần khách khí.”

Jimmy (o)

Sở Du Nhiên ^ _ ^

Sở Du Nhiên cảm thấy có Jimmy ở đây, tật xấu của Dillow hình như cũng không khó trị.

Ngay lúc này, đột nhiên có tiếng kim loại đụng vào nhau. Sở Du Nhiên ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy sắc vàng lóe lên trên móng vuốt của Dillow, thoáng qua trong phút chốc, nhưng cũng đủ khiến nhóc ghim chặt con gà trống vào trong đất.

Biến hóa trong nháy mắt kia không thoát khỏi tinh thần lực nhạy bén của Sở Du Nhiên, đó là dị năng! Màu vàng, là dị năng phòng ngự thuộc tính “Kim”! Ấu tể ba tuổi đã thức tỉnh được dị năng rồi?!

Phát hiện ra chuyện này, Sở Du Nhiên ngạc nhiên chạy tới, ngồi xổm xuống gọi báo nhỏ: “Dillow, ra với thầy nào!”

Dillow cầm lấy một cọng lông gà, vút cho Jimmy, vỗ móng vuốt, nghe cổ hỏi: “Sao ạ?”

“Màu vàng sáng ban nãy kia kìa, con làm lại cho thầy xem.”

Dillow ngạo nghễ duỗi móng ra, tỏ ý xem thường, không phải là vàng sáng, cho thầy nhìn lại! Vẩy móng vuốt, vẫn đen! Vẩy lần nữa, vẫn lại đen! Ta vẩy ta vẩy...Dillow giận, vẩy mãi cũng không ra kim quang, quá khinh người rồi!

Sở Du Nhiên cười, xoa đầu nhỏ của Dillow, khích lệ: “Không sao, Jimmy, con với Dillow cùng luyện đi.”

Nói xong, cậu nhanh chóng gửi tin cho Wales: Dillow đã thức tỉnh dị năng thuộc tính “Kim”, sau khi về nhà phải chú ý nhiều hơn, tốt nhất là sớm chuẩn bị một thầy giáo dạy võ cho bé, dẫn dắt cho tốt. Giai đoạn vỡ lòng rất quan trọng, không nên để trẻ con bị tổn thương.

Soạn tin xong, Sở Du Nhiên kiểm tra lại một lần nữa, ừm, cách viết rất giống đang bàn công chuyện, không hề ám muội, rất tốt!

Sau đó, Wales hồi đáp: Ba tuổi mới thức tỉnh được một loại dị năng, ngu ngốc!

Sở Du Nhiên vẫn cảm thấy Dillow rất tuyệt: So với toàn bộ đế quốc thì bé chính là thiên tài!

Wales: Cũng tạm được.

Sở Du Nhiên: “...” Giọng điệu này rõ ràng là rất hả hê mà!

Xử lý công vụ xong, Wales ngồi bên cửa sổ uống trà, khước miệng nhếch lên, nhìn về phía trường học. Vì để bảo vệ học sinh, trường học cách hoàng cung rất gần, từ vị trí này của y có thể nhìn rõ hầu hết kiến trúc trong trường, còn có cả cây Bình An. Quang nào trên tay lại vang lên, Sở Du Nhiên gửi tin tới: Đồ chơi của Dillow khá nguy hiểm, đừng nên đưa súng ống cho bé, móng vuốt nhỏ không thể sử dụng tốt.

Wales cười cười, nhú mồm rất nhanh: Không được!

Sở Du Nhiên ghen hòng một chút, cảm thấy trong lòng khó chịu, rõ ràng khi nãy rất dễ nói chuyện mà.

Wales: Là một ấu tể giống đực, Dillow nhất định phải huấn luyện súng ống từ nhỏ, ta đã sớm có kế hoạch lúc nó sáu tuổi sẽ đưa đi quân khu huấn luyện. Ai nói cũng vô dụng.

Sở Du Nhiên còn chưa kịp nghĩ phải đáp lại làm sao, Wales đã rất nhanh gửi tin tới: đương nhiên, nếu người có ý kiến thì ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ, bởi vì người là đặc biệt.

Tin này gửi tới làm Sở Du Nhiên cảm thấy nóng bừng cả người, người này, có biết lời vừa rồi có ý gì không vậy?! Làm sao mà y có thể nghiêm trang mà nói ra mấy lời dễ gây hiểu nhầm vậy chứ!

Wales lập tức gửi lại tin nữa: “Trong lòng Dillow người là đặc biệt, xin lỗi, vừa nãy trượt tay.”

Sở Du Nhiên -_-|| Người trượt tay rất có kỹ xảo!

Wales lại nói: Buổi tối sẽ chúc mừng Dillow, ta chân thành gửi lời mời thầy giáo nó yêu thích nhất tới tham dự, người có thể nể mặt không? Người là người đầu tiên Dillow yêu thích.

Sở Du Nhiên nhìn Dillow còn đang luyện tập, nhất thời nhẹ dạ trả lời: Được.

Hal thấy mặt Sở Du Nhiên đỏ ửng, tò mò hỏi: “Thầy Sở, đang tán gẫu với chú của Dillow à?”

Sở Du Nhiên chớp mắt lia lịa, trong lòng tự hỏi làm sao người biết vậy?

Hal xấu hổ gãi đầu: “Toàn trường đều biết hai người đang yêu đương, dù sao cũng chưa thấy có tin đồn ai bị hiệu trưởng đánh gãy móng vuốt, cho nên nhất định là hiệu trưởng cũng đồng ý rồi.” Nếu không được đồng ý, ai có thể chạm vào Sở Du Nhiên mà vẫn còn sống khỏe mạnh vậy chứ?

Sở Du Nhiên lập tức giải thích: “Không phải! Các người đều hiểu lầm rồi!”

Hal gật đầu, ánh mắt mang đầy vẻ người không cần giải thích, chúng ta đều hiểu mà.

Sở Du Nhiên: “...” Scandal này từ đâu truyền ra vậy?!

Chạng vạng, thời gian vườn trẻ tan học.

Wales biến thành hình người, mang mặt nạ đứng đợi ở cổng, lại tạo ra một vòng tròn xung quanh không người.

Quân trang trên người y rất tôn dáng, khoe hết toàn bộ vai rộng, eo thon, chân dài hoàn mỹ của Wales ra, hẳn là y vừa đi thị sát quân đội về, lúc này trên eo còn đeo một thanh trường kiếm. Võ kiếm màu đen ẩn hiện hàn quang, đến gần thì có thể cảm thấy được sát khí lạnh lẽo, kiếm từng nếm máu bản chất hoàn toàn khác xa so với mấy thanh kiếm như đồ trang sức xa hoa. Thần kinh của thú nhân rất nhạy cảm, liếc mắt một cái đã cảm giác được thanh kiếm này nhuốm máu nhiều người. Khí thế của Wales phô bày rõ ràng, mái tóc đen ẩn chứa sắc vàng, cho dù đeo mặt nạ cũng không giấu được con người màu vàng kim sáng rực như vì sao, khiến cho nhiều người âm thầm đoán thân phận của y.

Lý do khác khiến mọi người trốn ra xa, là bởi Wales đứng ở nơi đó, nhằm chán dùng ngón tay trái nhẹ nhàng vuốt ve chuôi kiếm, khiến người khác liếc mắt đã thấy được nhẫn chuyên dụng gắn cơ giáp trên ngón tay y. Chỉ có thú nhân giống đực lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu mới mang theo cơ giáp như vậy, bởi nếu trường kỳ trong trạng thái đó, đối với giống đực tinh thần lực thấp mà nói, rất dễ dàng khiến dị năng bị bạo loạn. Cho nên trừ kẻ cực kì tự tin với tinh thần lực của mình, bằng không không ai dám làm như vậy. Cho nên tốt nhất cứ tránh xa ra cho an toàn.

Wales giống như không thấy ánh mắt tò mò của người khác, chỉ chăm chăm nhìn cổng lớn trường học mở ra, sau đó đi tới đầu tiên.

Sở Du Nhiên đẩy xe ra, ôm Dillow đang ngủ tự tay giao cho Wales, buồn cười nói: “Vấy móng vuốt cả ngày rồi, bé cũng mệt quá.”

Wales ôm lấy Dillow, tuy trên mặt không tỏ vẻ gì, nhưng động tác cũng nhẹ đi không ít. Sở Du Nhiên theo bản năng mỉm cười, hai chú cháu nhà này có một cái tật xấu y đức nhau, chính là cực kì mạnh miệng.

Wales tự động đứng sang một bên, ý tứ rất rõ ràng, ta chờ người.

Hal cực biết nhìn tình huống, nói ngay: “Thầy giáo Sở, người cứ đi trước đi, chỗ này có ta rồi.”

Sở Du Nhiên: “...” Ánh mắt mập mờ kia của người là có ý gì?

Hal gật đầu, trong mắt mang theo vẻ thúc giục, mau lên mau lên!

Sở Du Nhiên cố nhịn cảm giác muốn co giật, nói với Wales: “Chi bằng chúng ta đứng ra ngoài ăn nữa, nếu không sẽ dễ bị người khác hiểu lầm.” Scandal này còn truyền nữa, cậu có muốn tẩy sạch cũng không được.

Wales ngừng nhìn cậu, chờ Sở Du Nhiên nói tiếp.

“Nếu không chê chỗ ta ở thì để ta nấu cho hai người ăn.” Sở Du Nhiên còn định giải thích thêm, đã thấy người đối diện sáng khoái gật đầu, không hề lo lắng đem trẻ con đi ăn chực cơm nhà người khác có gì không ổn.

Sở Du Nhiên bất đắc dĩ cười, dẫn Wales đi tới khu ký túc xá ở Cửa Tây, xem chút đã nhắc nhở đối phương, trời còn chưa tối, cầu người đừng có cái gì mà leo cửa sổ đó.

Ký túc xá của Sở Du Nhiên là do trường học phân phối, rộng 120 mét vuông, giống như hiện đại là tam phòng lưỡng thính*. Phong cách trang trí theo sở thích của Sở Du Nhiên, tất cả đều là màu sắc ấm áp, đặc biệt là trong phòng ngủ. Sở Du Nhiên lần này mời hai chú cháu đến chơi, trước tiên ẵm Dillow vào phòng để bé con ngủ tiếp, sau đó quay ra rót cho Wales một tách hồng trà.

*tam phòng lưỡng thính: ba phòng ngủ, 2 phòng khách (phòng khách & phòng ăn)

Lá trà là thứ vô cùng quý giá đối với quý tộc ở Đế tinh, rất nhiều quý tộc vì muốn nịnh bợ Sở Hồng Vũ, cho nên đưa tới rất nhiều. Đáng tiếc Sở Hồng Vũ không thích thứ này, cho nên tất cả đều cho Sở Du Nhiên.

Dáng người gầy gò mang theo cảm giác lạnh nhạt, động tác pha trà tao nhã, giống như một bức tranh thủy mặc xa xưa. Wales ngồi trên ghế salon, nhìn gò má Sở Du Nhiên, sau đó dời tầm mắt xuống, quét quanh người cậu một vòng, cố định tại eo thon, con người dần trở nên sâu thẳm, thân thể lại không tự chủ mà tỏ ra bình tĩnh, khiến y có vẻ hơi biếng nhác.

Sở Du Nhiên đem trà đã pha ngon đặt trước mặt Wales, cười nói: “Người nghỉ ngơi một lát, ta đi làm cơm.”

Wales gật đầu, từ quân đội về đã trực tiếp tới đây, y quả thực có chút mệt mỏi. Nơi này tất cả đều ngập tràn mùi vị của Sở Du Nhiên, không chỉ khiến thân thể y thả lỏng, mà cũng khiến tinh thần lực dần dần dồi dào hơn.

Chờ tới lúc Sở Du Nhiên hết bận đi ra ngõ, đã thấy Wales dựa đầu vào lưng ghế sofa, mắt nhắm lại, mặt nạ trên mặt cũng hơi lệch, lộ ra đường viền gương mặt tuấn tú, chỉ cần cúi đầu nhìn xuống, có thể thấy rõ mặt của y...

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường vô trách nhiệm

Wales: “Bảo bối, em là đặc biệt.” ^__^

Sở Du Nhiên: “Hả, lại trượt tay rồi?” →__→

Wells: “Lần này là thật!” __

Sở Du Nhiên: “Xem ra người trượt tay thật.” ^__^

Wells =__=

———— Dillow đen sì lao nhanh qua —————

13. Chương 13

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Sở Du Nhiên đi tới, tò mò liếc nhìn Wales, sau đó thu lại ánh mắt. Người ta đã không muốn nói, tất có lý do riêng, nếu như bản thân cứ tò mò tìm hiểu việc riêng tư của người khác, như vậy thật không quân tử.

Lúc này! Một vệt bóng đen đột nhiên từ phía sau chồm tới, đập lên vai Sở Du Nhiên. Híp mắt nhìn theo, liền thấy Dillow vừa tỉnh ngủ đã như mãnh hổ vồ mồi xò tới chỗ Wales đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Tư thế này tựa hồ vừa nhanh, độc, chuẩn, mang theo cảm giác oai hùng đại nghĩa diệt thân, oai phong凛冽!

Wales vẫn nhắm mắt, nhưng lỗ tai khê giật, sau đó đột ngột nhấc chân dài lên, trực tiếp gạt Dillow ngã nhào. Báo nhỏ giống như quả cầu lông, lăn lộn ba vòng, sau đó lần thứ hai nhào tới, túm lấy chân dài của ông chú, bắt đầu cắn xé.

Wales mở mắt ra, ghét bỏ nhìn Dillow, ánh sáng màu lam lóe lên trên đùi, phát động dị năng thuộc tính “thủy”. Dillow cắn phải vụn băng, tức giận phun nước miếng phì phì.

Sở Du Nhiên sưng sốt một lát, thì ra thời điểm hai chú cháu ở chung, là như thế này đây...

Yên lặng xoay người đi lấy hoa quả ướp lạnh trong tủ đá, thời điểm cậu bung ra tới nơi đã thấy Wales bắt đầu dùng gậy chọc mề “huấn luyện” Dillow. Y một mặt ghét bỏ Dillow nhảy thấp, một mặt lại tỉ mỉ chỉnh sửa động tác của đứa cháu, làm Dillow giận tới mức muốn giơ móng cào chết người. Hai chú cháu hoàn toàn không xem Sở Du Nhiên là người ngoài, cho nên không chút nào che giấu ghét bỏ với nhau, hơn nữa tốc độ động tác ra chiêu cực nhanh, hiển nhiên bình thường cũng “hành hạ” nhau thế này.

Sở Du Nhiên dở khóc dở cười, cậu hiểu rõ, tính tình kiêu ngạo của Dillow chính là do chú cứ luôn chọc nhóc.

Cơm tối chỉ là các món thường ngày, nhưng hai chú cháu lại ăn uống say sưa ngon lành. Wales ngồi nghiêm chỉnh, động tác nhai nuốt cực kì tao nhã, sắc mặt hiếm khi thấy được vẻ ôn hòa. Dillow ôm bát trứng chưng nhóc thích nhất, hăng hái ăn, đuôi nhỏ lắc lư, miệng bóng nhẫy. Sở Du Nhiên tiện tay rút giấy ăn lau miệng cho nó, lại bóp bóp khuôn mặt nho nhỏ, cảm thấy hình người của Dillow nhất định sẽ là một bé trai xinh đẹp.

Wales thấy bộ dạng cậu như vậy, khoe miệng hơi cong, âm thanh thời điểm không cao giọng rất dịu dàng, “Đừng lo cho nó nữa, mau ăn cơm.”

Sở Du Nhiên bật cười, cảm thấy trong giọng nói đối phương tràn ngập yêu chiều, thế nhưng phối với bộ dạng nghiêm túc trầm ổn kia, cậu liền nghĩ bản thân cả nghĩ quá rồi.

Ăn no xong, nhìn qua đồng hồ, mặc kệ cháu nhỏ tỏ vẻ không muốn đi, Wales vẫn túm Dillow chuẩn bị nhảy cửa sổ. Nhóc báo nhỏ túm chặt ống tay áo của Sở Du Nhiên, nhất quyết không chịu buông ra, “Ta không đi! Ta muốn ngủ ở đây!”

Wales nhú mày, lạnh lùng từ chối: “Không được.”

“Ta không đi! Ta không muốn về với người!” Dillow túm chặt Sở Du Nhiên, ở nơi này, đâu đâu cũng là mùi hương dịu dàng tươi mát của thầy giáo, khiến nhóc cảm giác được sự ấm áp chưa từng được trải qua. Từ khi sinh ra nhóc đã không có mẫu phụ, mà hương vị trên người Sở Du Nhiên, nhóc không rõ tại sao, nhưng cứ khiến nhóc muốn quấn quýt Sở Du Nhiên không rời.

Mất thấy Wales không vui, định dùng biện pháp cưỡng chế đem đi, Sở Du Nhiên mềm lòng, ôm lấy Dillow, dịu dàng an ủi: “Không đi thì không đi, đêm nay ở lại làm bạn với thầy.”

Wales giơ tay túm gáy Dillow, không có ý muốn nhả ra, hai chú cháu người túm cổ người cào bụng, đáng thương cho Dillow bé nhỏ, hai chân sau không có điểm tựa cứ phải duỗi dài. Sở Du Nhiên đau lòng, đập nhẹ lên mu bàn tay của Wales, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Người đừng quản bé quá nghiêm, thỉnh thoảng cũng phải nới lỏng bàn tay. Ngày hôm nay cứ để bé ngủ tại chỗ của ta một đêm, sáng mai người hãy đón bé về.”

Wales lạnh lùng nhìn Sở Du Nhiên mấy giây, sau đó đột ngột chọc chọc lòng bàn tay cậu một chút. Sở Du Nhiên giống như bị điện giật, cảm giác tay phải tê dại, không nói lời nào chỉ trừng mắt nhìn Wales, người này ăn no rửng mỡ à, nếu không tại sao một người mặt mày nghiêm túc lại làm động tác có tính khiêu khích như vậy?

“Xem ra ta phải sớm lấy người về mới được.” Wales chăm chú nhìn vào mắt Sở Du Nhiên, thoát nhìn không giống đang đùa.

Sở Du Nhiên sợ hết hồn: “Người đùa cái gì thế!”

Wales nhúu mày, vuốt ve đuôi tóc Sở Du Nhiên, nở nụ cười: “Đêm nay cảm ơn người, sau khi anh chị ta qua đời, đây là lần đầu tiên ta được ăn lại mùi vị như vậy.”

Sở Du Nhiên trong lòng run rẩy, nhìn đôi mắt rạng rỡ của đối phương, theo bản năng đáp lại: “Nếu người thích thì cứ thường xuyên tới.”

Người trước mắt không hề khách khí mà đồng ý, cực kì vui vẻ.

Sở Du Nhiên: “...” Bộ dạng người thế này làm ta cứ có cảm giác người đã có ý đồ từ lâu rồi ấy.

Nhìn Wales lần thứ hai nhảy qua cửa sổ, rất nhanh biến mất trong bóng đêm, Dillow đại nhân cảm thấy chỉ số hạnh phúc của bản thân vọt, vọt, vọt bay lên. Cuộc sống không có ông chú, ngao ngao ngao, quá tuyệt vời! (.)

Tiểu vương tử Dillow như ngựa hoang thoát cương, điên cuồng ở trong phòng chạy nhảy. Sở Du Nhiên ngồi trên ghế salon, thấy nhóc con từ trên mặt ghế trèo qua sau lưng ghế, rồi lại vèo vèo nhảy lên cao, cổ sức muốn chụp vào đèn treo trên đầu, nhưng bởi vì quá cao mà với không tới, trực tiếp lăn té trên thảm. Dillow cũng không để ý, rất nhanh lại chạy vào phòng ngủ, nhảy nhót trên giường, miệng ngậm gối vung vẩy, rồi ném xuống đất.

Sở Du Nhiên thấy nhóc con như phát rồ, cũng biết đây là di chứng do bị chú quản chặt quá, nhằn nhịn gần chết rồi được tự do. Vốn định để nhóc chơi thỏa thích, nhưng nửa giờ trôi qua Dillow vẫn không hề có ý dừng lại, dường như đang tưởng tượng ra quân địch, vừa chiến đấu, vừa ngao ngao liên hồi cắn đầu mà chạy. Sở Du Nhiên bất đắc dĩ gọi nhóc: “Dillow, con có mệt không?”

Dillow mất diếc tai ngơ, vung móng vuốt cho con rối màu đen bị nhóc coi là ông chú mười tám cái tát liên hoàn, sau đó đột nhiên chạy về phía phòng rửa tay. Sở Du Nhiên sợ nhóc trượt chân, vội vàng chạy theo, đã thấy Dillow nhảy lên chỗ dựa lưng của bồn cầu, giương móng vuốt bám vào một dây mây rủ từ chậu cây xuống. Không ngờ móng vuốt dính nước, cho nên báo nhỏ trượt chân, tõm một tiếng lập tức ịn mông vào trong bồn cầu...

Sở Du Nhiên: “Phì! Ha ha ha ha ha Dillow...”

Dillow nhìn mông ướt nhoẹt: __ ngây người như phỗng.

Bởi vì chuyện này cực kì thảm thương, cho nên tiểu vương tử Dillow cảm thấy mặt mũi của mình mất sạch, thời điểm bị Sở Du Nhiên túm lên đi tắm, móng vuốt cứng đơ, vừa sạch sẽ đã vùi vùi mình vào ổ chần. Sở Du Nhiên tắt đèn, không nhin được muốn bật cười. Cậu nhìn Dillow cong mông lên, dúi đầu vào trong gối, tiểu vương tử kiêu ngạo lợi dụng thân mình đen bóng trốn trong bóng tối, không nói một lời.

Cảm thấy Sở Du Nhiên nhin cười đến run cả người, Dillow tức giận, nhào tới, giơ móng vuốt bịt kín miệng Sở Du Nhiên, cố gắng tỏ ra hung ác tàn nhẫn: “Không được nói cho người khác!” Là đệ nhất ấu tể, Dillow đại nhân tuyệt không thể thảm như thế! Việc này tuyệt đối là vết nhơ cả đời của nhóc!

Sở Du Nhiên rốt cục không nhin được nữa, ôm lấy Dillow bắt đầu cười ha ha, từ lúc trọng sinh tới nay, đây là lần đầu tiên cậu vui đến như vậy. Nhóc Dillow này thật đáng yêu quá mức, bộ dạng kiêu ngạo cứ khiến người ta muốn chọc mãi.

Dillow bị ôm, tức giận xé góc chần, thầy giáo gốc ghêch cũng đi học thói quen của ông chú xấu xa, chỉ biết cười trên nỗi đau của người khác thôi, thực sự là quá đáng mà! Chuyện như vậy tuyệt đối không thể để người ngoài biết được! Tuyệt đối không thể nói cho ông chú ngu xuẩn biết!

Sở Du Nhiên cười đủ, không nhìn rõ mặt Dillow trong bóng tối, cho nên chỉ ho khan vài tiếng, rồi cầm lấy đuôi Dillow, quơ quơ trong tay, “Con giống như cục than nhỏ ấy.”

“Cục mơ* là cái gì? Lúc này mà còn nghĩ đến ăn sao! (^) ”

*Mơ vs Môi (than) đọc giống nhau (múi)

“Cục than là một thứ đặc biệt quan trọng, có thể đem lại động lực cho con người, quý giá vô cùng. Con là cục than nhỏ, chú con là cục than lớn.” Sở Du Nhiên tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Hừ, người có khen ta ta cũng không tha thứ cho người, người cứ cười đi, ngu xuẩn!”

“Dillow, con đáng yêu quá à.” Sở Du Nhiên không nhịn được, vùi mặt vào trong đám lông của Dillow, cười ha hả, âm thanh phảng phất có thể đánh tan mật mờ, khiến người nghe được sẽ thấy tâm trạng tốt lên. Wales đứng ngoài cửa sổ, vốn lòng có chút không an tâm, nhưng nghe tiếng cười của Sở Du Nhiên, y thấy tốt hơn nhiều, bèn nằm sấp trên ban công quơ quơ đuôi lẳng lặng nghe, mãi cho đến khi trong phòng chỉ còn tiếng hít thở nhẹ nhàng, y mới rời đi.

Cục than sao? Thì ra tác dụng của y to lớn như vậy. Báo đen theo bản năng lắc lỗ tai, cuộn đuôi lại.

Đến chỗ đất bằng, cảm giác trên đỉnh đầu có tiếng gió sắc nhọn xẹt qua, một bóng người màu đỏ xuất hiện, bay trong không trung một vòng, sau đó đáp xuống trên chạc cây đối diện Wales.

Wales ngẩng đầu nhìn đối phương, lễ độ chào, “Thầy.”

“Người định gạt nó tới lúc nào?” Sở Hồng Vũ bắt mắt vùng cánh, màu lông chim đỏ rực như ngọn lửa, con mắt hẹp dài mang theo lạnh lẽo, bộ dạng như thể chỉ cần câu trả lời không hợp ý sẽ lập tức đánh người. Hừ, ông chỉ mới ra ngoài ăn một bữa cơm, thế mà con mèo nhãi nhép này đã dám chui vào nhà. Hiện giờ ông còn hoài nghi vụ hện ra ngoài này cũng là chủ ý của thằng nhóc thối đây!

Wales nheo mắt, tuy rằng lễ độ, nhưng ngữ khí cứng rắn không cho phép phản đối: “Có cơ hội ta tất nhiên sẽ nói cho cậu ấy biết mọi chuyện, thầy cứ yên tâm.”

“Trước đây người rõ ràng không thích nó!”

“Thầy cũng nói rồi đấy, đó là trước đây.”

“A!” Sở Hồng Vũ cười lạnh, con mèo nhãi nhép này thay đổi nhanh thật đấy, làm sao có thể yên tâm phó thác chuyện chung thân đại sự được, “Người phải hứa với ta, nếu nó thích người thì các người có thể sống với nhau, còn không thích thì người phải từ hôn. Đừng quên di ngôn của Khalsa!”

Wales lễ phép gật đầu: “Thầy yên tâm, ta tự có chừng mực.”

Sáng thứ hai, Sở Du Nhiên vừa rời giường đã thấy trong phòng khách bày đầy nguyên liệu nấu ăn và các nhu yếu phẩm, đang được người máy bảo mẫu tiến hành phân loại sắp xếp. Cậu đi tới nhìn qua, thấy đồ đóng gói không có ký tên, bèn hỏi: “Alpha, đồ này ai gửi tới?”

Người máy lách tách vài tiếng, đưa danh sách ký nhận cho Sở Du Nhiên xem, trên danh sách cũng không có ký tên, nhưng ở cuối có viết chữ Wales, nét chữ bá đạo, giống hệt như con người y, đội trời đạp đất. Sở Du Nhiên trả lại danh sách cho Alpha, nhú mày nghĩ thầm, sao mèo lớn sáng nay lại đưa nhiều đồ đến như vậy nhỉ, là bởi tối qua ăn không ngon? Hay là lo Dillow bị đói bụng sẽ gây đi? Trở lại phòng ngủ, nhìn báo đen nhỏ đang ngủ ngon lành trên giường, cũng không rõ trong mơ đang ăn gì mà miệng cứ chẹp chẹp...

Sở Du Nhiên đột nhiên có dự cảm không lành: Hôm qua cậu khách khí nói hoan nghênh thường xuyên tới chơi, chẳng lẽ hai chú cháu này thực sự không hiểu khách sáo là gì à...

Ngay sau đó, Wales gửi tin cho cậu, lần này là tin nhắn thoại. Sở Du Nhiên mở ra xem, chỉ thấy đối phương phát một câu nói: Sau này người nuôi ta.

Sở Du Nhiên run tay, mặt đỏ rần rần, tại sao có thể nghiêm túc mà nói về đề tài tán tỉnh này chứ, lỡ ta tưởng thật thì phải làm sao?!

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường vô trách nhiệm:

Dillow: “Chuyện hôm nay, không được nói cho bất cứ ai!”

Hắc Miêu: “Alo! Cục than lớn, cháu người rơi vào bồn cầu!”

Hắc Miêu: “Alo! Jimmy, chồng tương lai của người rơi vào bồn cầu!”

Hắc Miêu: “Alo! Ngài hiệu trưởng, thằng nhóc Dillow rơi vào bồn cầu!”

Hắc Miêu: “Alo! Papa mama của Dillow đang ở trên thiên đường, con của người rơi vào bồn cầu!”

Hắc Miêu: “Alo! Toàn bộ công dân của đế quốc, người quản lý tương lai của các người rơi vào bồn cầu!”

Hắc Miêu: “Alo! Đế quốc láng giềng, Chiến Thần tương lai các người nghe danh đã sợ mất mật rơi vào bồn cầu!”

Hắc Miêu: “Alo! Các độc giả, cục lông moe moe của các người rơi vào trong bồn cầu!”

Hỏi: Tính diện tích bóng mờ tâm lý trong lòng Dillow*?

*Đây là một câu hỏi vui, khá lưu hành ở Trung Quốc, dựa theo bài toán số học ở trung học, để nói về một số chuyện mà chúng ta gặp phải sẽ để lại ‘bóng ma tâm lý’ nhất định trong lòng. Khả năng giải thích có hạn, mọi người thông cảm ==

————— Dillow đen sì học máu bò qua đường ranh giới —————

14. Chương 14

Edit: Cháo quấy

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Bởi vì một đêm không ngủ thấy mùi của ông chú, tâm tình của Dillow đại nhân rất sung sướng, chỉ có điều lúc đi vệ sinh nhớ tới tình cảnh bị thăm hôm qua của mình, vẻ mặt vẫn có chút xoắn xuýt, Sở Du Nhiên làm bộ quên mất chuyện hôm qua, cho nhóc ăn no rồi tới phòng học. Hôm nay lại có một bạn học mới tới, sói trắng nhỏ Caly vẫn luôn xin nghỉ rất cục đã đến.

Nhóc này hoàn toàn không sợ người lạ, vừa nhìn thấy Dillow cùng Archer, lắc lắc đuôi rất có tinh thần, gân gọng kêu: “Dillow! Archer! Ta tới rồi ~()/~ “

Sở Du Nhiên chặc một tiếng, lại còn là bạn chơi của nhau? Ba đứa nhóc này rốt cục có lai lịch gì?

Dillow vốn đang giảng chuyện cùng Archer, vừa nghe thấy tiếng Caly, biểu tình ghét bỏ trực tiếp lên một tầm cao mới, trên mặt thì viết ‘Mẹ nó, lại có một thằng ngốc tới’. Tâm tư Archer động một cái, xông lên cắn chặt đuôi Dillow, ngay sau đó Caly liền nhào tới, Dillow không địch lại, trực tiếp bị đánh gục. Đây là lần đầu tiên Sở Du Nhiên thấy Dillow chật vật như vậy. Một sói một sư tử đại chiến với báo đen, hiển nhiên trước kia ba đứa đánh nhau không ít lần, Jimmy nhìn thấy Dillow chịu thiệt sót ruột kêu meo meo.

Caly vừa nghe tiếng mèo kêu, bling một cái đuôi dựng thẳng, nhìn Jimmy năm giây ——(o) Oa! Thật xinh ‘điệp’!

Ngoại hình Jimmy khá giống mèo Ragdoll lông dài, đẹp dễ tinh xảo, trên người lông trắng như ngọc, không có một sợi lông tạp nào. Đuôi dài xoắn tung, đặc biệt lúc dựng thẳng lên, giống hệt như đuôi sóc vừa mềm vừa đẹp. Hơn nữa mắt bé giống Dillow, màu xanh lam, so với Dillow thâm thúy, con mắt của bé ngược lại trong suốt, mang theo sự ngốc nghếch ngây thơ không hiểu thế sự, sáng lên sự thuần túy.

Nhìn thấy ấu tể giống đực không quen biết nhìn mình chằm chằm, Jimmy yên lặng cao ngạo hừ một tiếng, mẩu phụ nói, chỉ cần giống đực nào nhào tới, có đánh chết cũng không sao, chỉ cần con sói ngu xuẩn kia dám xông tới, bé tuyệt đối sẽ quét cho nó hai móng vuốt.

Ở trên cây Dillow thấy con chó Caly ngu xuẩn không biết xấu hổ dán mắt vào Jimmy nhỏ yếu, nhanh nhẹn đá văng Archer, nhào lên áp đảo Caly, Archer lần thứ hai nhào lên cắn đuôi Dillow, lại bị Jimmy cào một cái. Archer không nghĩ tới Jimmy sẽ động thủ với nó, sững sờ hai giây đồng hồ, Dillow đã mang theo Jimmy leo lên cây.

Hai con vật họ mèo một đen một trắng nhanh chóng chiếm cứ địa hình có lợi, Dillow bắt được cơ hội liền đuổi móng vuốt, một báo đấu với một sư tử một sói hoàn toàn không bị rơi xuống thế hạ phong.

Ấu tể đệ nhất Đế quốc – Dillow đại nhân đặc biệt thông minh cơ trí, ông chủ ngu ngốc đã nói, biết rõ không địch lại được mà còn muốn liều mạng, là ngu xuẩn! Sách lược rút lui rồi nhân đó tìm kiếm cơ hội đột phá, cái đó gọi là chiến thuật!

Nhìn mấy nhóc con loạn đầu trước mắt, còn có ba con quỷ tham ăn vừa ăn vừa xem trò vui, lười đến hận không thể biến bản thân thành cái bánh lớn, ánh mắt Sở Du Nhiên lóe lên vẻ hiểu rõ, thân phận Jimmy đã xác định, là con của đại thần tài chính. Panda tám phần mười là cháu trai của thủ tướng đại nhân, Archer cùng Caly đều có xuất thân quân nhân thế gia, hộ vệ đưa bọn nó đi học đều là quân hàm thiếu tá, Dillow quen bọn nó như vậy, nói rõ thân phận của nhóc tuyệt đối không thấp, Sở Du Nhiên mơ hồ có loại dự cảm, nhưng lại cảm thấy quá khó để tin tưởng.

Nói chung hiện tại đã có thể xác định là thân phận mấy đứa nhỏ này đều không đơn giản, nghĩ như vậy, Sở Du Nhiên cảm giác thấy có chút vi diệu, cậu sắp sửa nắm giữ lịch sử tương lai đen tối quan trọng cao tầng của Đế quốc.

Nhìn bọn nhóc náo loạn một hồi, Sở Du Nhiên đột nhiên nở nụ cười, cậu định cho mỗi đứa làm một bộ album trưởng thành, để vào đó những bức ảnh thú vị của bọn nhỏ, ví như bức ảnh Panda sau khi lăn từ trên giường xuống miệng còn gặm thảm, còn có bức ảnh Archer không cẩn thận để đuôi rơi vào bồn cầu dính mùi, nhất định phải đợi sau khi bọn nhỏ lớn lên rồi cho xem, ngẫm lại thực sự là vô cùng đáng yêu.

Đương nhiên, bức ảnh tối qua Dillow rơi vào bồn cầu cậu cũng đã có ở chỗ người máy quản gia, nhất định sẽ giữ thật tốt.

Ngày thứ nhất Caly đến, Sở Du Nhiên chú ý nó hơn một chút, lúc Jimmy vừa tới Sở Du Nhiên cũng ôm bé, bởi vì bé là giống cái, còn là “Đồng tộc” của mình, nên Dillow cũng không có quá mâu thuẫn. Caly thì lại khác, cái con sói trắng này đáng đẹp trai, miệng cũng đặc biệt ngọt, chọc Sở Du Nhiên cười mãi.

Chạng vạng, Dillow không vui ở trước mặt Sở Du Nhiên vòng ba vòng, phát hiện Sở Du Nhiên không chú ý đến nó, bất mãn hừ một tiếng, tức giận tìm địa phương đi ngủ.

Thầy giáo ngu ngốc, không nói xin lỗi với nó là nó không tha thứ đâu!

Con chó ngu xuẩn kia có gì đáng xem chứ!

Đợi đến khi Sở Du Nhiên phát hiện không thấy Dillow đâu, thì đã sắp đến giờ tan học, tìm một vòng cũng không thấy cục than kia đâu, Sở Du Nhiên hoảng hốt, tên nhóc này đi đâu rồi?

Thời điểm Dillow ở bên cạnh muốn được chú ý đến Sở Du Nhiên cũng biết. Cho tới nay, Sở Du Nhiên quan tâm Dillow nhiều hơn những ấu tể khác, bởi vì bản thân Dillow tính cách cực đoan, không cha không mẹ, cậu đương nhiên phải quan tâm nhóc hơn mấy phần. Nhưng cậu cũng biết về lâu dài lại bất lợi với sự trưởng thành của Dillow, cậu không thể vĩnh viễn ở bên đứa nhỏ, chung quy đứa nhỏ phải tự mình lớn lên. Sở Du Nhiên muốn cho nhóc hiểu rõ, thầy giáo không phải của mỗi mình nhóc, nhóc muốn câu thông với người khác, tự mình đi kết bạn, như vậy mới không cô đơn, cho nên vừa nãy cậu cố ý không thấy.

Đáng tiếc, Dillow vẫn không tiếp thu được loại chênh lệch này, tính xấu nổi lên, bắt đầu trốn.

Sở Du Nhiên tìm trong phòng học một lần, cả góc xó cũng xem, nhưng không có.

Jimmy thấy Sở Du Nhiên tìm Dillow, chỉ vào cây to bên ngoài nói: “Dillow leo lên kia.”

Sở Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm, đi tới sân vườn một vòng, ngẩng đầu lên nhìn, lá cây rậm rạp, không thấy được gì. Sở Du Nhiên chỉ có thể ở dưới tàng cây gọi: “Dillow, con không cần trốn, thầy thấy đuôi của con rồi.”

Dillow ngồi xổm trên cây hừ một tiếng, không xin lỗi nó không xuống đâu!

Sở Du Nhiên nghe tiếng ‘hừ’ mới biết Dillow ở chỗ nào, đi tới đứng dưới tán cây ngược lên, từ kẽ lá chỉ có thể thấy hình dáng đen sì. Sở Du Nhiên nhú nhú mày lại, thằng nhỏ trèo lên cao quá. Cậu mở hai tay ra, ôn hòa nói: “Dillow, nhanh xuống đi, phải về rồi.”

Nụ cười trên mặt Sở Du Nhiên dịu dàng động nhân, trong tròng mắt thâm thúy phản chiếu ánh tà dương, giống như bị cậu nhìn một cái, liền có thể ở lại trong lòng cậu, chính là toàn bộ thế giới của cậu vậy. Loại ảo giác này rất dễ dàng khiến người ta say mê, đối với ấu tử Dillow khuyết thiếu sự quan tâm yêu thương mà nói, ánh mắt của Sở Du Nhiên rất có hiệu quả vuốt lòng.

Có lẽ nắng chiều quá đẹp dễ dàng vuốt ve cảm xúc nóng nảy, cũng có lẽ vừa mới ủy khuất tâm lý khó chịu, Dillow cúi đầu nhìn Sở Du Nhiên phía dưới, bĩu môi, ngược đầu ngạo khí hỏi: “Ta xuống dưới phải liếm lông giúp ta, bằng không ta sẽ không tha thứ cho ngươi.” Nhóc lớn như vậy rồi, còn chưa có ai giúp nhóc liếm lông đâu.

Sở Du Nhiên nuốt ngụm nước bọt, cười gượng hai tiếng, “Liếm lông à... Cái này, con xuống đây chúng ta thương lượng lại được không.” Không được thì bố trí bài tập về nhà, để Wales liếm. Kỳ thực cậu cũng đặc biệt muốn nhìn báo đen lớn lạnh lùng, thời điểm nào cũng vô cùng nghiêm túc kia liếm lông cho đứa nhỏ thế nào, hình ảnh kia nhất định rất đẹp mắt.

Dillow bò lên chính là thân cây cao nhất, đứa nhỏ lấy một hơi nhích nhích liền lên rồi, nhưng để nó xuống dưới thì có chút khó khăn. Độ cao ba mét làm Dillow thỉnh thoảng giương móng thăm dò, lại nhìn Sở Du Nhiên một chút, vẫn mỉm cười ôn nhuận ưu nhã, cười đặc biệt xinh đẹp. Dillow nổi giận nằm nhào trên nhánh cây, đuôi ngượng ngùng cuộn lên, thẹn quá hóa giận: “Ta không muốn xuống!”

Sở Du Nhiên phì một tiếng bật cười, biết bởi vì quá cao đứa nhỏ không xuống được nhưng không tiện nói ra, “Vậy con nằm yên không được cử động, thầy đi lấy thang tới.”

Chuyển thang tới dưới tàng cây, Sở Du Nhiên cởi áo khoác, chỉ còn dư lại sơ mi màu trắng bên trong, xương quai xanh tinh xảo lộ ra hơn nửa, bên trong sự sạch sẽ lạnh lẽo ra gợi cảm dụ người. Phần eo nhỏ gọn ưu mỹ, đường nét xinh đẹp như ẩn như hiện, thoát nhìn tinh tế nhưng không mãnh mai. Từng bước từng bước tiếp cận Dillow, đứa nhóc phía trên cũng trở mắt nhìn Sở Du Nhiên, đợi đến khi một đôi tay thoát nhìn chẳng có bao nhiêu sức, lại bất ngờ mang đến cảm giác an toàn đưa đến trước người mình, Dillow yên lặng duỗi móng vuốt nhỏ, ngoan ngoãn bị Sở Du Nhiên ôm vào trong ngực.

Nằm nhào trên vai, khê ngửi mùi hương đặc hữu của thầy, Dillow tức giận cắn chặt quần áo Sở Du Nhiên, tâm tình đặc biệt kém. Một ngày nào đó thầy sẽ là của người khác, một ngày nào đó ông chú ngu xuẩn kia cũng sẽ có ấu tử của riêng mình, đến lúc đó nó phải đi đâu...

Sở Du Nhiên cảm giác được vật nhỏ trong lòng mình tâm tình không tốt, không hiểu sờ sờ lỗ tai nhỏ của nhóc, cười nói: “Ôm chặt, trong lòng có chuyện gì chúng ta xuống rồi nói.”

Vừa dứt lời, Sở Du Nhiên liền cảm thấy chân mình hẫng một cái, một bên thang kim loại đột nhiên bị tách ra, chuyện xảy ra đột ngột, cả người Sở Du Nhiên mất đi cân bằng, cậu theo bản năng ôm chặt Dillow, sau khi ngã xuống phần lưng chạm đất, đá vụn nhỏ cắt vào lưng, Sở Du Nhiên rên lên một tiếng, còn chưa kịp điều chỉnh gì, cái thang trong nháy mắt đổ xuống về phía đầu cậu, Dillow nóng nảy ngao một tiếng, kim quang chợt lóe, một cái lồng phòng hộ nhỏ xuất hiện vền vền trong một giây, ngay sau đó một luồng sáng xanh từ xa kéo tới, cái thang bị đập bay.

Sở Du Nhiên lúc này mới hít một hơi lạnh, cau mày nhìn đá vụn nhỏ dưới thân, còn có mảnh pha lê vỡ thật nhỏ, sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi, thứ này sao có thể xuất hiện ở sân ấu tử, rõ ràng cho thấy có người cố ý làm ra!

Nhìn Dillow ngây ngốc trước mặt, Sở Du Nhiên cũng không để ý tới cái khác, gơ tay sờ mặt đứa nhỏ, dịu dàng hỏi: “Dillow, con có bị đau ở đâu không? Bị dọa rồi sao? Lần sau không được leo cao như vậy biết không?” Sau khi nói xong cậu mới phát giác được trên lưng đau rát, không khỏi hít thêm vài hơi.

Dillow nhìn vết máu trên móng vuốt của mình, sợ đến ngốc lăng nhìn Sở Du Nhiên, gào gừ một tiếng liền nhào lên, vừa khóc vừa liếm mặt Sở Du Nhiên, thằng nhóc ngao kiêu lần đầu tiên biết cái gì là sợ hãi, bởi vì mình tùy hứng trèo cao như vậy, mới hại thầy bị chảy máu. Chảy máu có thể chết, giống như phụ mẫu trước nay chưa từng được gặp vậy.

Trong lòng Sở Du Nhiên khó chịu, đứa nhóc này gan lớn đòi mạng, rồi lại nhảy cảm khiến người ta đau lòng!

15. Chương 15

Edit: Cháo quấy

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Hal nghe thấy động tĩnh đi ra ngoài, vừa nhìn thấy vết máu loang lổ đằng sau chiếc áo sơ mi trắng của Sở Du Nhiên, con thỏ say máu bị dọa đến ngất xỉu. Trong phòng học mấy đứa trẻ chạy đến nhìn vậy cũng sợ hãi, thầy giáo một người chảy máu, một người nằm bất động. Archer cùng Caly đồng thời duỗi móng nhấn vào Hal, phát hiện hắn không có phản ứng, hai đứa liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều là sợ hãi, “Thầy Hal chết rồi!”

Miller có quan hệ tốt nhất với Hal sắp khóc đến nơi rồi!

Bọn nhỏ có đứa ôm Hal khóc, có đứa chạy đến bên người Sở Du Nhiên kêu gào: “Người đến a! Gào gừ ~ miao ~ chút chút...”

Khóe miệng Sở Du Nhiên giật một cái, trong lúc nhất thời lại không biết hình dung tâm tình lúc này của mình thế nào.

Lớp sư tử hổ báo sát vách của Claude và Josh từ cửa sổ nhìn thấy tất cả, Claude nhìn mấy thằng nhóc con khóc nháo, suy nghĩ một chút, vẫn là muốn ra xem. Josh một phát bắt được hắn, bắt mân nhưn mảy, giễu cợt nói: “Thầy Claude, người ta sẽ có thể không thấy thiếu ân huệ của người đâu.”

Claude nhú mảy, tuy rằng không ưa giống cái gầy gò mảnh mai mỏng như tờ giấy giống Sở Du Nhiên, nhưng cũng không thể thấy cậu gặp nguy hiểm mà chẳng quan tâm, đẩy tay Josh, Claude nói: “Ở đó có vài ấu tể đang khóc, ta đi xem thế nào.”

Josh hừ lạnh một tiếng, nhìn dáng vẻ chật vật của Sở Du Nhiên khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh. Đáng tiếc, ấu tể mà bị thương, Sở Du Nhiên sẽ có tội thất trách (không làm tròn bổn phận), cậu ta sẽ phải dứt khỏi trường học này, hiện tại bản thân Sở Du Nhiên bị thương, cũng chỉ có thể nói tự cậu ta xui xẻo. Cái người giúp hắn kia, quả nhiên nói không sai.

Claude trước tiên đánh tỉnh Hal, để hắn trông chừng mấy đứa trẻ, còn chưa kịp đến xem Sở Du Nhiên, đội hộ vệ trường học cũng đã chạy tới. Vừa nhìn thấy Sở Du Nhiên sắc mặt trắng bệch trên lưng vết máu loang lổ, tất cả người của đội hộ vệ đều căng thẳng trong lòng: Xong rồi! Hiệu trưởng vừa mới đi, Sở Du Nhiên liền xảy ra chuyện rồi, chờ ông trở về nhất định sẽ điên lên!

Đội trưởng Carol trực tiếp coi Sở Du Nhiên là người bệnh nguy kịch, vẫy tay với người phía sau, hấp tấp nói: “Nhanh chóng đưa vào viện!”

Mắt thấy có hai người đến dìu Sở Du Nhiên, Dillow lập tức làm ra trạng thái phòng ngự, ai tới gần liền nhe răng, trên móng vuốt nhỏ có ánh kim như ẩn như hiện, bị cào tuyệt đối sẽ da tróc thịt bong. Đội hộ vệ cũng mặc kệ thân phận của nó là gì, lúc này đã có người muốn cưỡng chế đem nó đi, Sở Du Nhiên ôm Dillow dỗ vài câu, bảo đảm sẽ trở về ngay, lúc này mới để Dillow thấp thỏm lo âu lại.

Sở Du Nhiên đi rồi, vị trí vừa nãy phát ra ánh sáng màu xanh có một người nhảy ra, thân hình cao lớn, da có chút đen, ngũ quan không tính là xuất sắc, nhưng lại mang theo một luồng anh khí, hắn kiểm tra vị trí Sở Du Nhiên ngã xuống đất, lại nhìn cái thang một chút, sắc mặt nhất thời khó coi — cái thang kia bị người ta động chân động tay.

Người của đội hộ vệ hiển nhiên cũng biết thân phận của hắn, sau khi nghiêm túc làm một nghi lễ quân đội xong, cũng nhìn thấy hòn đá sắc bén trong tay đối phương, đội hộ vệ mới nhận ra có chỗ không đúng. Vì nghĩ cho sự an toàn của bọn nhỏ, mỗi ngày bọn họ đều kiểm tra, tuyệt đối sẽ không để lại hòn đá sắc bén như thế, huống hồ còn có những mảnh vụn thủy tinh. Mà thật khéo, cái thang cũng có vấn đề.

Song phương liếc mắt nhìn nhau, đều ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Mặc kệ là nhằm vào Sở Du Nhiên hay là nhằm vào ấu tể, đều vô cùng ác liệt. Đối với sự bảo vệ ấu tể và giống cái của Đế quốc, đối phương sẽ trực tiếp bị đưa lên tòa.

Quân khu tổng bộ Đế tinh.

Wales ngồi ở vị trí cao nhất, nghe thuộc hạ báo cáo về việc biên giới hai nước mấy ngày gần đây thường xuyên xảy ra xung đột. Tay trái y chống cằm, ngón tay phải không tiếng động gõ mặt bàn, trên gương mặt tuấn mĩ không có chút biểu tình. Quân trang màu đen khoác tùy ý lên người, tư thái vốn nên lười biếng tùy ý, lại lộ ra sự lạnh lùng cấm dục, hai loại khí chất tuyệt nhiên bất đồng lại có thể dung hợp hoàn mỹ với nhau, đây là một vương giả sau khi ăn no nằm trên chỗ cao canh gác lãnh thổ của mình, cho dù bất động, vẫn lộ ra sát khí.

Toàn bộ người ngồi dưới vẻ mặt đông lạnh, vừa báo cáo đồng thời cẩn thận nhìn biểu tình của Wales, từ mười năm trước khi phu phu thân vương Elvis đồng thời hi sinh, bệ hạ liền đặc biệt để ý chuyện giữa hai nước, hai nước cuối cùng rồi sẽ chỉ còn một, cho dù là vì báo thù, hay là vì hòa bình biên giới.

Báo cáo mới vừa nói một nửa, liền thấy Wales nhìn quang não hơi nhíu lông mày, ngón tay gõ trên mặt bàn cũng dừng lại, đó giống như một loại tín hiệu, tất cả mọi người nín thở chờ đợi. Sau khi xem xong, Wales đột nhiên đứng lên, khí tức lười biếng hoàn toàn biến mất, biểu tình trên mặt thoáng trở nên âm trầm, toàn bộ không khí trong phòng họp liền trở nên ngột ngạt khôn kể. Trên màn hình điện tử, các tướng lĩnh biên cảnh cũng phát giác ra dị thường, không hiểu nhìn bên này, chờ đợi chỉ thị.

Wales lạnh giọng mở miệng: “Hôm nay tới đây đã, Mạn Đức ở lại.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, Mạn Đức phụ trách tình báo, hẳn ở lại, là có chuyện quan trọng xảy ra sao?

Sau khi đợi tất cả mọi người lui hết, lúc này Wales mới nói: “Liên hệ trường học số 3, trước sáng mai ta muốn biết kẻ giết đây là ai.”

Mạn Đức vội vàng ghi lại, xin chỉ thị: “Bệ hạ, nếu như dính đến quý tộc danh môn...”

Wales lấy áo khoác của mình lên, lúc rời đi lạnh giọng để lại một câu nói: “Không quản thân phận sống chết ra sao, ta chỉ muốn kết quả!”

Bệnh viện trường học, phòng ICU*.

*Nguyên văn là Phòng bệnh trọng chứng (dành cho người bệnh nặng) nhưng để tiếng anh cho gọn:v ICU(Intensive care unit) là phòng hồi sức cấp cứu, điều trị tích cực, chăm sóc đặc biệt

Sở Du Nhiên vẻ mặt sinh vô khả luyện* bị chú bác sĩ cường chế giữ ở trên giường không thể động đậy, vết thương của cậu thoát nhìn rất đáng sợ, nhưng đều là vết thương ngoài da. Với kỹ thuật chữa bệnh bây giờ, ba ngày là có thể khỏe rồi. Đáng tiếc, chú bác sĩ thăm mẩn hiệu trưởng coi Sở Du Nhiên như công ‘túa’ nhỏ mà thương, cảm thấy vết thương nhỏ ấy có thể lấy nửa cái mạng của cậu, hơn nữa vì muốn biểu hiện trước Sở Hồng Vũ, cứ thế mà quán Sở Du Nhiên thành xác ướp, thoát nhìn nghiêm trọng lên vài phần.

*Sinh vô khả luyện: sống mà không có tình yêu hoặc không thể/không có khả năng yêu – sống nhưng không có gì để lưu luyến

Sở Du Nhiên bất đắc dĩ thở dài, thù oán gì đây chứ!

Chú bác sĩ sắp xếp cho cậu xong liền vội vàng ra ngoài gửi tin, hiển nhiên là báo cáo tình huống cho Sở Hồng Vũ, Sở Du Nhiên ngẩng đầu nhìn một chút, tính xuống giường rót cốc nước uống, một thân mồ hôi miệng khô lưỡi khô, cậu hiện tại cần gấp ngọn nguồn sinh mệnh (nước). Lúc này lại nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên liên tiếp ngoài cửa, Sở Du Nhiên theo bản năng nhìn phía ngoài cửa sổ, một bóng người quen thuộc vội vã chạy tới, đáng vẻ lo lắng khiến Sở Du Nhiên lúng túng vừa đưa tay ra lại rút trở về, nằm lỳ ở trên giường giả chết.

Elton đẩy cửa ra, liếc mắt liền thấy Sở Du Nhiên đang an ổn ngủ. Tóc đen có chút ngắn ngang, nhưng lại giống chủ nhân ngoan ngoãn phục tùng nằm ở bên mặt, thật giống như muốn che đi vẻ tái nhợt trên hai gò má. Hắn tới gần, nhìn Sở Du Nhiên hơi nhú mồm lên, con mắt màu xám dần tối lại, người trước mắt như mang theo vẻ đẹp vừa bị làm nhục, yếu đuối lại lộng lẫy, khiến hô hấp của hắn trở nên bất ổn.

Elton ngồi ở bên giường, nhìn lông mi Sở Du Nhiên run rẩy một cái, con mắt màu xám hơi híp lại, dề xuống nhu tình cùng tham lam trong mắt, duỗi bụng ngón tay sờ về phía bờ môi khiêu gợi của Sở Du Nhiên, nhưng đáng tiếc còn chưa tới gần được, người trên giường liền hơi nghiêng đầu, mông lưng mở mắt ra, sau khi nhìn thấy hắn thì nhếch miệng lên, mặc dù cười, nhưng ánh mắt lại mang theo vẻ xa cách, “Elton, anh đến rồi.”

Mắt Elton lóe lên, quả nhiên là giả bộ ngủ.

Elton cũng không vạch trần, ôn hòa hỏi: “Du Nhiên, trên lưng có đau không? Sao em lại không cẩn thận như vậy.”

Sở Du Nhiên lắc đầu, không chút nào để ý nói: “Vốn cũng không phải vết thương nặng gì, đã hết đau rồi.”

Elton cười nhìn cậu, mái tóc dài màu xám ưu nhã rủ xuống ở đầu vai, mang theo một mùi hương thơm ngát không nói rõ cũng không tả rõ được. Nhân nhật, không nghĩ kĩ thì sẽ không thấy được, nhưng lại giống như dù bao lâu cũng không biến mất. Sở Du Nhiên sau khi ngửi thấy mùi này tinh thần lực căng thẳng dần bình tĩnh lại, ngay cả cơ thể cũng thả lỏng, cảm thấy cả người biếng nhác, trên lưng cũng không đau nữa, thậm chí có chút mệt mỏi. Cậu nhớ cậu đã từng hỏi Elton, người dùng nước hoa gì mà thần kì vậy, Elton chỉ cười cười, nói đây là bí mật gia tộc.

Elton thấy Sở Du Nhiên thanh tĩnh lại, ánh mắt lóe lên, nhẹ giọng hỏi hắn: “Du Nhiên, mấy ngày này thân thể em không thoải mái, ta sẽ chăm sóc em mấy ngày nhé.”

Sở Du Nhiên giật mình một cái, đột nhiên tỉnh lại, nhanh chóng từ chối, “Không cần đâu, chỉ là vết thương nhỏ, ta không cần người chăm sóc.”

Elton ý cười càng sâu, “Ngài hiệu trưởng mấy ngày nay vừa vặn đi tham gia thi đấu quân sự của 4 trường, hiện tại không chắc đã đến nơi chưa, ông ấy không có thời gian chăm sóc em, không được tùy hứng.”

Sở Du Nhiên vẫn lắc đầu, “Không cần đâu, có người chăm sóc ta, người yên tâm đi.”

“Ai?” Con mắt màu xám của Elton lóe lên, đôi mắt như cười như không nhìn Sở Du Nhiên hỏi: “Là thú nhân tộc báo kia sao?”

Sở Du Nhiên sửng sốt một chút, vừa nãy trong nháy mắt, cậu lại nghĩ cục than lớn kia chăm sóc cho cậu là chuyện đương nhiên. Nghĩ tới đây Sở Du Nhiên cũng hoảng rồi, loại hành vi theo bản năng này căn bản không phù hợp với thói quen của cậu! Cục than lớn kia có độc!

Elton thấy cậu ngăn người không nói lời nào, xem như cậu trực tiếp chấp nhận, ngón tay rơi xuống vết thương trên lưng Sở Du Nhiên, ý cười đã không tới đáy mắt.

Sở Du Nhiên cảm nhận được xúc cảm trên lưng, bất mãn nhú mồm, trong lòng lần đầu tiên có cảm xúc chán ghét.

Ngay tại lúc này, liền nghe thấy tiếng cửa lách cách, ngay sau đó cửa phòng bệnh bị mở ra, Wales mang mặt nạ nhưng vẫn không giấu được vẻ mặt sương lạnh, chiếc cằm siết chặt nói cho mọi người biết tâm tình của y đặc biệt khó chịu. Y đến, trực tiếp xé rách không khí ngột ngạt trong căn phòng này, khiến tinh thần người ta chấn động.

Sở Du Nhiên lại đột nhiên cảm thấy trong lòng thả lỏng, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, đôi mắt nhìn Wales mang theo sự mừng rỡ nhân nhật.

Mắt thấy Sở Du Nhiên bị bọc đến như zombie, lại nhìn giống đực xa lạ ngồi bên giường một chút, móng vuốt chườm mắt đang khoắc trên lưng Sở Du Nhiên, trong mắt Wales lóe lên hàn quang, không nhìn biểu tình người khác liền trực tiếp đi tới bên người Sở Du Nhiên, chọc vào trán cậu, nói: “Ngủ ngoan!”

16. Chương 16

Edit: Cháo quấy

Beta: Bỏ Cung muốn cắt JJ của người

Wales đi tới, đứng bên người Sở Du Nhiên, khom lưng chọc vào trán cậu, “Ngu ngốc!”

Sở Du Nhiên nhú mày, nói thật không khách khí chút nào.

Wales cởi áo khoác của mình ra, quay đầu quàng lên người Sở Du Nhiên, mắt lạnh nhìn Elton một cái, hơi thở quanh thân u ám ngột ngạt, mơ hồ khiến người khác không thở nổi. Sở Du Nhiên ngược lại không sao, tinh thần lực của cậu cao, lại xứng đôi với Wales, dĩ nhiên sẽ không chịu bao nhiêu ảnh hưởng. Elton ngồi bên người Sở Du Nhiên thì không giống vậy, chấn động trực diện khiến sắc mặt hắn tái nhợt, con ngươi màu xám so với ngày thường đậm hơn một chút, trên trán mơ hồ thấm ra mồ hôi lạnh. Chẳng qua hắn vẫn không có ý định né tránh, nhìn Sở Du Nhiên bị Wales ôm ngang người, trực tiếp nắm lấy quần áo Sở Du Nhiên, khó khăn mở miệng: “Du Nhiên, sao không giới thiệu một chút?”

Tim Sở Du Nhiên nghẹn lại, giới thiệu thế nào? Bạn bè? Không tính, phụ huynh và thầy giáo? Hình như không đơn thuần như vậy... Không biết từ lúc nào, quan hệ này đã có chút không rõ ràng.

Con mắt vàng kim của Wales nhìn tay Elton, uy thế cường đại phát tán ra, trực tiếp chấn động Elton rên lên một tiếng, buông vạt áo Sở Du Nhiên ra, toàn bộ thân thể run rẩy.

Wales hừ một tiếng, trong mắt tràn đầy xem thường, “Muốn ra tay với vợ chưa cưới của người khác, trước hết phải suy tính phân lượng của bản thân, miễn cho mất mặt xấu hổ.”

Nhìn sắc mặt Elton trắng bệch, Wales ý vị thâm trường bổ sung một câu: “Với năng lực của ngươi, trốn ở trường học này đúng là khuất tài*.”

*có tài mà không được phát huy

Sắc mặt trắng bệch của Elton dần biến thành đỏ, Wales bắt đầu gây áp lực, hắn chỉ có thể vận chuyển tất cả dị năng gắng gượng chống đỡ, dè dặt kinh sợ xuống đáy lòng, Elton cũng đang âm thầm đoán thân phận của Wales, kiên trì không cam lòng yếu thế nói: “Phải, Du Nhiên ở đây, ta không yên lòng.”

Wales xì cười một tiếng, dưới cái nhìn của y, lãng phí miệng lưỡi với loại ngu xuẩn này sẽ làm rớt giá trị con người, ôm Sở Du Nhiên cảm giác người trong ngực nhẹ đến không phù hợp với lý tưởng, Wales khẽ cười nói với người trong ngực: “Ăn nhiều như vậy cũng không nuôi được thịt, ôm cộm cả tay.”

Sở Du Nhiên nhìn Elton đang nhìn mình, yên lặng nghiêng đầu qua chỗ khác, dựa mặt vào lồng ngực Wales, âm thầm chọc chọc eo y, diễn trò cũng không cần quá mức chứ, tuy rằng ta rất cảm ơn người giúp giải vây, nhưng cũng không được chiếm tiện nghi của ta.

Wales rất hưởng thụ thời khắc ngoan ngoãn này của Sở Du Nhiên, đáng vẻ ngoan ngoãn của ‘cục lông nhỏ’ khiến y muốn nâng trong lòng bàn tay thối một cái, tâm tình đột nhiên tốt hơn nhiều rồi.

Ra khỏi phòng bệnh, Sở Du Nhiên nhìn nhóm bác sĩ luôn dây dưa gây khó dễ kia không ai dám cản, lại nhìn binh lính đằng sau Wales, nhất thời hồ nghi nhìn đối phương, “Ngươi, hình như thân phận rất cao.”

Wales nhú mày, không chút nào để ý nói: “Còn tạm được, ngươi muốn biết sao?”

Sở Du Nhiên nhanh chóng lắc đầu, thường thì biết càng nhiều, chết càng nhanh. Khóe miệng Wales nhếch lên, có chút thất vọng.

Sở Du Nhiên cảm thấy một đường bị ôm đi thế này, dường như cũng không dễ nhìn cho lắm, cũng may dị năng thuộc tính “Gió” của đối phương khiến tốc độ rất nhanh, chỉ chớp lát sau đã tới nơi ở của Sở Du Nhiên. Sau khi được đưa trở về Sở Du Nhiên chân thành nói cảm ơn, “Cảm ơn ngươi đã đưa ta về, cả lúc này nữa, cảm ơn ngươi đã giải vây, thật ra người kia... Cũng không tính là người xấu.”

“Tên kia tâm thuật bất chính, trên người hắn có một loại dị năng liên quan đến tử vong, sau này ngươi cách xa hắn một chút. Còn giải vây, ” Wales đột nhiên cong khóe miệng, rất ít khi lộ ra nụ cười đẹp đến không nói nên lời, Sở Du Nhiên ngây ngốc nhìn đối phương, cảm giác được một bàn tay ấm áp rơi trên mái tóc,

môi mỏng trước mắt khê mở, phun ra một câu khiến cậu mãi không tỉnh lại được: “Em đúng là vị hôn thê của ta, vốn định chờ sau khi em nói yêu ta rồi mới nói cho em biết, nhưng đáng tiếc hiện tại, ta chờ không kịp nữa.”

Sở Du Nhiên: “...” Lúc này nhất định là ngã võ đầu rồi, cậu muốn chậm rãi ngủ một giấc.

Thừa dịp Sở Du Nhiên ngất người, Wales trực tiếp tháo ra đồng vải băng trên người cậu, máu đã ngừng chảy, chỉ có mấy vết trầy khá sâu, vết thương quả thực không nặng. Chỉ có điều nó ở trên tấm lưng vốn trắng nõn, dưới cái nhìn của Wales lại dị thường dữ tợn. Con người dần dần tỉnh lại, Wales đắp chăn cho Sở Du Nhiên, trầm giọng nói: “Ta bảo quân y đến xem lại cho em.”

Sở Du Nhiên ngậy ngốc nói: “Không cần, ta thấy không sao đâu, sáng sớm ngày mai có thể kết vậy rồi, không cần hưng sư động chúng*.”

*huy động nhân lực, phát động nhiều người làm một việc nào đó

Wales xoa nhẹ đầu cậu một cái, nói chuyện không cho cự tuyệt: “Bệnh nhân không có quyền lên tiếng.”

Sở Du Nhiên: “...” Trọng điểm bây giờ không phải là xem vết thương, cậu thật muốn biết cái vụ hôn ước kia là thế nào? Đột nhiên từ trên trời giáng xuống một cái hôn ước, phát triển thế này quá nhanh rồi, đầu óc có chút lơ mơ.

Quân y tới rất nhanh, dưới ánh mắt chăm chăm lạnh như băng của Wales, vị giống cái quân y rất có kinh nghiệm này nơm nớp run rẩy nhìn vết thương không có gì to tát của Sở Du Nhiên, dứt khoát để lại một bình thuốc mỡ, sau đó liền như một cơn gió, đến vội vàng, mà đi cũng vội vã.

Sắc trời đã tối, Wales mượn cớ đi xem Dillow bị kinh sợ, để lại thời gian cho Sở Du Nhiên dò hỏi Sở Hồng Vũ.

Kỳ thực lúc Wales nói chuyện hôn ước, cảm giác đầu tiên của Sở Du Nhiên chính là Sở Hồng Vũ uống nhiều rồi bán đứng cậu. Khi đem nghi vấn này nói ra, Sở Hồng Vũ liền mất hứng, “Ồ trong lòng con ta lại là người như thế sao! Ta còn quảng đám ngu xuẩn kia trở về chăm sóc con, ta đây yêu con như vậy mà con lại đối xử với ta như thế! Ta chính là cha đẻ của con đó!”

Sở Du Nhiên gật gật đầu, vẽ mặt chân thành, “Thật xin lỗi cha đẻ, cha trong lòng con chính là người như thế.”

Tim Sở Hồng Vũ thất lại, nhưng đối với việc Wales nhắc đến việc kết hôn của bọn họ vẫn có chút bất ngờ, “Tên đó vậy mà đã nói cho con biết rồi, nhìn chung toàn bộ đế quốc, ta cảm thấy chẳng ai xứng với con cả, con mèo nhãi kia chỉ có thể cho 7 điểm, nhưng đáng tiếc không có ai 7.5 điểm cả!”

Sở Du Nhiên cảm thấy đau đầu, “Nhanh nói trọng điểm!”

Sở Hồng Vũ tăng hắng một cái, vẽ mặt đứng đắn, “Cái đó à, chuyện hôn sự này là mẫu phụ con quyết định, lần đầu tiên gặp mặt con mèo nhãi kia liền đánh bay con, còn ghét bỏ con xấu xí.”

Sở Du Nhiên ngẩn người, tâm tình đặc biệt phức tạp. Wales không có lừa cậu, vợ chưa cưới mất tích sáu năm trước mà đối phương nói... chính là mình đi? Không đúng, Sở Du Nhiên phản ứng lại, “Sáu năm trước con mới 12, Wales hơn con 10 tuổi! Anh ta luyến đồng à!”

“Có một thứ gọi là ‘đặt hàng trước’, sau khi con sinh ra liền được trói chặt với hắn, con cũng có thể hiểu là liên hôn gia tộc.”

Sở Du Nhiên: “...”

Đang sống tốt thì đột nhiên nhảy ra một vị hôn phu, Sở Du Nhiên có chút không tiếp thu được, cậu thấp thỏm hỏi: “Có thể từ hôn không?”

Sở Hồng Vũ: “... Cái khác thì được, chứ cái này thì ba ba không làm được đâu!”

“Tại sao?”

“Người quyết định hôn ước đều đã chết hết rồi, ta lui thế nào được? Gia thế mèo nhãi kia tốt hơn con, muốn lui cũng là nó lui, ta không có biện pháp nào cả.”

“Con có thể chối không?” Thì ra mẫu phụ của thân thể này thật sự đã chết rồi, không còn nguồn gốc nữa, Sở Du Nhiên có chút thương cảm nhàn nhạt.

Sở Hồng Vũ thở dài, “Chờ ba ba tới kho gen trộm về tư liệu gen của con là có thể chối được, bằng không chờ lúc con kết hôn sẽ bị xử tội trộm hôn.”

Sở Du Nhiên: “...” Nói cứ như cha đi trộm được không bằng!

Sở Du Nhiên bĩu môi, hiểu được chuyện này khẳng định không đơn giản, Vừa nhìn liền biết Wales không phải quý tộc phổ thông, có thể thông gia với y chứng tỏ gia đình nguyên thân cũng không tầm thường, vậy vì sao nguyên thân lại bị thương bỏ mình, tại sao sáu năm này không ai tìm cậu.

Chuyện này khiến cậu thấy phiền não, kí ức của nguyên thân cậu không có chút nào, thời điểm xuyên qua cậu cũng đã đoán thân phận của mình, dù sao kẻ xuyên qua cũng không phải người bình thường. Mới đầu cậu còn lo lắng đề phòng, hiện giờ ổn định cậu lại sắp quên mất chuyện của nguyên thân, lúc này còn nhảy ra một vị hôn phu, Sở Du Nhiên cảm thấy trước mắt mình sương mù dày đặc.

Sở Hồng Vũ thấy cậu không nói lời nào, vẻ mặt yên tĩnh, không có cuồng loạn, cũng không có phản kháng, không hiểu quơ quơ tay, lo lắng hỏi: “Con trai, con không sao chứ? Không muốn gả ta sẽ không gả, con đừng nghĩ lẫn quẩn.”

Sở Du Nhiên bật cười, nghe được câu nói của đối phương, trong lòng ấm áp, “Thật ra, cha biết mẫu phụ con đúng không?”

“Nói hươu nói vượn, ta không biết hần thì sao sinh được ra con?!”

Sở Du Nhiên thấy ông thật sự không muốn nói, cũng không hỏi lại nữa, cậu hiện tại vô cùng tốt, hà tất phải vạch trần vết sẹo năm xưa. Về mặt tình cảm cậu luôn tùy duyên, đối nhân xử thế cũng là tùy theo hoàn cảnh, nếu như Wales có thể thật lòng đối xử với cậu, cậu không ngại thực hiện hôn ước, vững vàng cùng y đi tiếp.

Trước cơn tối, Wales cuối cùng cũng đón Dillow tâm linh bị tổn thương về, vừa nhìn thấy Sở Du Nhiên ngồi trên giường không biết đang nghĩ gì, Dillow nhảy lên giường, thận trọng liếm tay Sở Du Nhiên một chút, ngồi xổm trước người cậu, trên khuôn mặt nhỏ non nớt tràn đầy lo lắng.

Sở Du Nhiên cười đưa tay ra, xoa xoa đầu nhóc, âm thanh dịu dàng, “Dillow, thầy không sao, mặt đừng như vậy, không đẹp trai chút nào cả.”

Dillow xoay mặt, cũng không có dùng móng đập tay Sở Du Nhiên, vẻ mặt ngạo kiều lộ rõ trên mặt, là ấu tể ngầu nhất Đế quốc, bất cứ lúc nào nhóc cũng đẹp trai nhất!

Sở Du Nhiên còn đang muốn dỗ nhóc, liền nghe thấy bụng nó kêu ùng ục, cười xoa xoa bụng cục than nhỏ, Sở Du Nhiên hỏi: “Con muốn ăn gì? Thầy bảo Alpha đi làm.”

Lúc này Wales đã cởi bỏ một thân quân trang đi vào, thấy cái biểu tình này của Dillow, đi tới vỗ chấu trai của mình thành quả cầu, trong giọng nói dĩ nhiên lại mang chút trêu chọc, “Nghe nói con khóc nhè?”

Dillow lườm y một cái, lật người liền vung một móng vuốt, “Nói ‘noan’! Ta mới không có!” Ông chú ngu xuẩn này quá đáng ghét, hiện tại rất muốn đánh y!

Wales hừ một tiếng, ghét bỏ nói: “Không có tiền đồ!”

Sở Du Nhiên mắt thấy Dillow đã khôi phục lại tinh thần, trong phút chốc đứng lên nhào về phía chú mình, lại còn muốn đại nghĩa diệt thân một lần, nhất thời cảm thấy hai chú cháu này có thể ghét bỏ nhau một cách hài hòa như thế cũng là một kỳ tích.

17. Chương 17

Edit: Cháo quấy

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Sau khi Sở Du Nhiên bị thương, Wales trực tiếp điều đến hai quan hầu phục vụ sinh hoạt thường ngày của cậu, đồng thời cũng đem địa điểm công tác cá nhân tạm thời chuyển tới, quả thực đóng vai nhân vật vị hôn phu vô cùng nhuần nhuyễn. Sở Du Nhiên ngồi trên ghế mây bên cửa sổ xem sách, đưa tay là có thể chạm tới chỗ đặt trà táo cậu thích uống nhất, hương thơm hoa quả nhẹ nhàng tiến vào lỗ mũi, ngưng thần tĩnh khí. Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, Sở Du Nhiên cả người đều lười biếng. Quan hầu bên cạnh vừa thấy cậu híp mắt có chút ủ rũ, không cần đắn đo trực tiếp lấy ra một tấm chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên người cậu, lẳng lặng đứng một bên tiếp tục lặng im.

Sở Du Nhiên nhìn chằm chằm trên người, cảm thấy bản thân đã được đưa lên đến cấp bậc quốc bảo, thật ra vết thương của cậu đã đỡ nhiều rồi, không biết có phải do thuốc quá tốt hay không, độ khôi phục so với người bình thường nhanh gấp đôi, kết quả này làm Sở Du Nhiên đầy vui mừng, cậu hơi điều chỉnh tư thế, liền thấy hai người bên cạnh vừa thấy cậu có động tác, tinh thần lập tức căng thẳng nhìn cậu, Sở Du Nhiên bất đắc dĩ kêu lên: “Wales?”

Wales ngồi trên ghế sa lon xử lý chính vụ ừ một tiếng, âm cuối giương lên, khiêu gợi khiến lỗ tai Sở Du Nhiên tê rần. Loại tư thái vừa cẩn thận nghiêm túc, vừa gợi cảm đặc biệt này khiến người ta không chịu được.

Wales quay đầu lại, nhìn Sở Du Nhiên hỏi: “Chán sao? Có muốn ta ôm em đi ra ngoài một chút hay không?”

Sở Du Nhiên khóe miệng giật một cái, “Không, chân ta rất bình thường.” Ý là ta có thể tự mình đi, không cần người ôm.

Wales bình thản gật đầu, tiếp tục làm chuyện lúc trước, “Nếu chán thì phải nói ra, ta ôm em đi ra ngoài.”

Sở Du Nhiên nhanh chóng lắc đầu, cậu không có chán chút nào, cũng không muốn bị ôm ra ngoài, thật không biết sao người nọ có thể nghiêm trang nói ra những lời mập mờ như thế. Sở Du Nhiên có lúc cũng cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều rồi, về mặt đối phương nghiêm túc như thế, không chút nào nhìn ra đang nghĩ đến phương diện kia, đúng, người ta là chính nhân quân tử, không có chút trêu ghẹo nào đâu.

Phải tin tưởng!

Tin tưởng cái quỷ ấy!

Sở Du Nhiên đỡ trán, cảm thấy bản thân điên rồi, đến cùng là đang rối rắm cái gì chứ! Người này chính là một tên muện tao! Luôn nghiêm túc chiếm tiện nghi của cậu! Thời thời khắc khắc đều muốn đùa giỡn!

Wales phát hiện động tác của cậu, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, tay cũng nhanh hơn không ít, xem bộ dáng là muốn mau sớm làm xong.

Phó quan Crewe động tác nhẹ nhàng chậm chạp tiến vào, nhìn thấy Sở Du Nhiên ngồi bên cửa sổ, lễ độ khom người một cái, không nói gì, lẳng lặng đứng bên người Wales, chờ ý xem xong báo cáo trong tay, thời điểm ngẩng đầu nhìn hắn mới mở miệng, “Đại nhân, kẻ tình nghi sự kiện lần này đã bắt được, đây là báo cáo thẩm lý (thẩm tra xử lý).”

Sau khi Wales xem xong, đôi mắt vốn lạnh lùng nghiêm nghị tăng thêm mấy phần lạnh lẽo, nhìn người cách đó không xa đang giương mắt nhìn mình, khóe miệng Wales giật giật, đưa báo cáo trong tay cho Sở Du Nhiên.

Sau ba phút, Sở Du Nhiên nhú mày thờ dãi, “Vậy mà lại là Josh...”

Lý do lại là: Dựa vào đâu đàn ông tốt đều thích hắn chứ!

Sở Du Nhiên lắc lắc đầu, đối với lý do này chỉ có bốn chữ bình luận: Mẹ nó, thiếu năng!

Josh chỉ là muốn giáo huấn Sở Du Nhiên một chút, nên sau khi từ trong lớp bên cạnh nhìn thấy Dillow leo cao liền vận lỏng đỉnh ốc nổi hai bên thang ra, bởi vì hắn biết, ấu tể nhỏ như vậy không thể tự leo xuống

được, người có thể ôm con báo nhỏ tính tình không tốt kia xuống, chỉ có thể là Sở Du Nhiên có quan hệ mờ ám với chú của nó.

Về phần đá vụn cùng mảnh thủy tinh, hẳn chỉ nói mình tiện tay vứt ở đó, chính là muốn giáo huấn Sở Du Nhiên.

Nhưng mà trên những mảnh thủy tinh đó lại chứa một loại dược vật có tác dụng áp chế tinh thần lực, nếu như cắt lên ấu tể nhỏ như Dillow, nhất định sẽ làm tổn thương hạt dị năng sắp hình thành, thậm chí tổn thương tới gốc rễ. Nhìn toàn bộ sân, thích leo cây thì chỉ có Dillow, đây là nhằm vào ai không cần nói cũng biết. Josh nhất định là bị người ta lợi dụng, mà người kia là ai? Cái gì đã khiến người giật dây đằng sau muốn động thủ với Dillow còn nhỏ như vậy?

Sở Du Nhiên trong nháy mắt liền hiểu được sự xấu xa trong đó, cậu nghi hoặc nhìn gò má Wales, âm thầm suy đoán người dưới mặt nạ này là ai. Nhất định là thân phận đặc thù, Dillow cản đường của người khác, lúc này mới bị để mắt tới, xem toàn bộ Đế quốc, hình thù báo đen lại có tóc vàng mắt vàng, gia thế hiển hách có thể liên quan tới quân đội – chính trị, quyền lợi to đến có thể phái người bảo vệ tới trường học, cháu trai có thuộc tính dị năng “Kim” y lại một thân kiêm 2 loại “Phong” “Thủy”, phụ thân lại biết rõ y lúc còn nhỏ... Sở Du Nhiên hít sâu một hơi, cảm thấy não mình có chút thiếu dưỡng khí.

Thật giống như cảm ứng được, Wales quay đầu nhìn Sở Du Nhiên một cái, đột nhiên đứng lên.

Sở Du Nhiên trợn mắt, không biết đối phương muốn làm gì.

Wales ngồi bên cạnh Sở Du Nhiên, đột nhiên nắm tay cậu lên, mập mờ nặn nặn đầu ngón tay Sở Du Nhiên, ngữ khí mềm nhẹ, “Em đang suy đoán thân phận của ta?”

Sở Du Nhiên ngẩn người, không nghĩ tới đối phương thậm chí ngay cả cậu nghĩ gì cũng biết được, cậu cũng không kiểu cách, sáng khoái gạt đầu, “Quả thật có chút.”

Wales đưa mặt đến gần, thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng đụng vào màng nhĩ Sở Du Nhiên, gọi cảm động nhân, hơi thở nam tính mãnh liệt bao phủ toàn bộ Sở Du Nhiên, nhiệt độ dường như cao thêm mấy phần. Nhìn sắc mặt ửng đỏ của Sở Du Nhiên, khóe miệng y hơi nhếch lên, ngữ khí mang theo sự gợi mở: “Lấy nó xuống, em liền biết được đáp án.”

Sở Du Nhiên căng thẳng nuốt nước miếng một cái, giống như bị đầu độc, ngón tay xoa mặt nạ trước mặt, chỉ cần nhẹ nhàng hất lên, cậu liền biết được người kia là ai, có thể xác minh được suy nghĩ trong lòng đúng hay không. Nhưng mà, nếu thật sự nhìn thấy, nếu như suy đoán của mình là đúng, số mệnh của cậu có phải sẽ dính liền với người kia hay không, cậu sẽ bị cuốn vào vòng xoáy chính trị không cách nào bứt ra được, bởi vì ngay cả cơ hội từ hôn cậu cũng không có.

Ngay lúc Sở Du Nhiên đang do dự, đầu ngón tay chợt lạnh, mặt nạ của Wales trực tiếp rơi trên tay cậu, Sở Du Nhiên bối rối, cậu chắc chắn mình chưa đụng tới nó đâu!

Nhìn gương mặt tuấn tú mà toàn bộ thủ đô Đế quốc không hề xa lạ gì trước mắt này, Sở Du Nhiên cảm thấy đầu của mình như bị Dillow quẹt cho một móng, tinh thần đặc biệt khuấy động —— quả nhiên, cậu đã đoán đúng...

Wales nhú mày nở nụ cười, dung nhan tuấn mỹ đến gần khiến Sở Du Nhiên có chút hụt hơi, Sở Du Nhiên không phải nhan không, nhưng lại bị khuôn mặt của Wales hấp dẫn đến không dời nổi mắt, ngày thường bất cứ lúc nào thấy Wales, đều là đáng vẻ lạnh lùng uy nghiêm của y, bây giờ nở nụ cười như thế, Sở Du Nhiên cảm thấy tim gan mình đang run rẩy.

Wales hí híp mắt, âm thanh mang theo sự mê hoặc, “Em tháo ra rồi, phải chịu trách nhiệm.”

“Ta không có!” Tay Sở Du Nhiên run một cái, vội trả mặt nạ lại cho đối phương, cậu thật sự không biết sao nó lại rơi xuống!

Wales nhét mặt nạ vào trong ngực Sở Du Nhiên, nghiêm trang nói: “Em có thể cất nó đi, đây là bằng chứng tình yêu của chúng ta.”

Sở Du Nhiên (° °) Tình yêu... Có lúc nào vậy?

“Đến bây giờ mới đoán được, thầy nói em ngốc ta còn không tin đâu, giờ thì tin rồi.” Wales sờ sờ đầu Sở Du Nhiên, câu nói trước đó Sở Du Nhiên nhạo báng chê y xấu, giờ trêu lại không chút do dự. Sau đó y thở dài, nghiêm túc áy náy nói: “Gạt em là ta không đúng, nhưng nếu sớm nói cho em biết ta là ai, em sẽ chạy mất.”

Sở Du Nhiên: “... Ta, ta muốn yên tĩnh một chút.”

Wales trực tiếp ôm lấy Sở Du Nhiên, thả lên giường, vừa kéo rèm che khuất ánh nắng bên ngoài, vừa trầm giọng nói: “Em mệt thì ngủ một lúc đi, chuyện này không có đơn giản như vậy, giao cho ta là được rồi.”

Sở Du Nhiên: “...” Sự tình phát triển hình như không đúng lắm, ôm tới ôm lui như thế thật sự ổn sao? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra tiếp tục phát triển như vậy thì sẽ có biện pháp giải quyết nào, Sở Du Nhiên nghiêng người nhắm mắt lại, suy nghĩ một lúc rồi liền ngủ thật...

Đặc biệt nhấn nhạ chịu đựng!

Một giấc ngủ này thoải mái không mộng mị, mãi cho đến khi có cảm giác một cục lông nhung béo đang chặn trên mặt mình, Sở Du Nhiên cảm thấy sắp không thể thở được nữa mới bị ép tỉnh lại. Mở mắt ra thì thấy một màu đen thui không có lấy chút tia sáng nào. Đen quá, đen đến đưa tay ra không nhìn thấy nổi ngón nào kìa!

Sở Du Nhiên ôm lấy kẻ đầu sỏ, đẩy ra đồng đen nhủi cứu lấy mặt mình, ánh sáng ngoài cửa sổ đã tắt, Dillow đã tan học.

Tên nhóc liếm liếm móng vuốt, thoát nhìn tâm tình không tệ.

Sở Du Nhiên ngồi dậy, ôm Dillow vào ngực, ảo não vì bản thân lại ngủ quên mất, chỉ có thể vừa vò lông Dillow tự an ủi vừa hỏi: “Dillow, hôm nay ở trường làm những gì?”

Dillow kiêu ngạo ngẩng đầu lên, như một con gà trống đánh thắng trận, “Đánh nhau!”

Sở Du Nhiên tò mò hỏi nhóc, “Con đánh nhau với ai?”

“Không phải một mình ta, là ta với con sư tử ngốc và con chó ngu, cùng đánh con mèo nhãi lớp bên.” ()
Ấu tẻ đệ nhất Đế quốc cùng hai xuẩn tướng dưới trướng, sức chiến đấu ‘truất’ ngẫu!

Sở Du Nhiên thần phục, “Các con biết đánh hội đồng rồi!”

Dillow đắc ý quơ quơ đuôi, Dillow đại nhân dũng mãnh vô địch, chiến với hai mươi con mèo nhãi lớp bên, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Sở Du Nhiên nhìn dáng vẻ này của nó, không nhịn được xoa nắn mấy cái.

Vì muốn biết rõ chuyện đã xảy ra, Sở Du Nhiên nhấn tin video cho Hal. Thầy Hal ngâm nước mắt trình bày lại chuyện đã xảy ra một lần, đám nhãi con sư tử hổ báo lớp bên vẫn luôn không vừa mắt với Dillow, vào cái ngày Sở Du Nhiên xin nghỉ rốt cuộc tìm được cơ hội, động thủ với hai nhóc bại hoại không có chuyện gì liền ngứa móng đánh một trận, kiên quyết thi hành phương châm ‘Mi bắt nạt thầy của ta, ta liền đánh học sinh của mi’. Lấy ba địch hai mươi, quá là anh dũng! Thầy Claude tức đến đập tường.

Sở Du Nhiên trực tiếp xách báo nhỏ vẫn đang đắc ý tới chân tường phạt đứng, đi đầu đánh nhau, nhất định phải tự kiểm điểm!

Dillow đứng ở chân tường hừ lạnh một tiếng, anh hùng chiến đấu biểu thị không phục!

Sở Du Nhiên nhất thời hết cách với nhóc, công tác tư tưởng vẫn là giao cho Wales đi, có lúc liệu pháp kích thích càng có hiệu quả hơn. Đúng, bài tập về nhà hôm nay còn chưa bố trí đâu, bài tập hôm nay chính là liếm lông, một bên bảo Wales liếm lông cho Dillow, một mặt giáo dục nhãi con không chịu nghe lời này.

Wales nhận được bài tập về nhà: __ liếm lông...

Tác giả có lời muốn nói: ngồi đợi cục than lớn liếm lông cho cục than nhỏ, thấp nển sớm cho hai chú cháu

~~~

Tiểu kịch trường không chịu trách nhiệm:

Wales: “Tại sao sau khi thấy mặt ta vợ lại muốn chạy? Trên kịch bản nói sẽ để ta ôm hôn moah moah mà?”

Miêu: “Bởi vì người quá đen, Nhiên Nhiên sợ ánh sáng của mình cũng không thể chụp ra ảnh màu được ~~~ cho nên cậu ấy tự ý sửa kịch bản ~~~ ”

Sở Du Nhiên: “...”

———— Dillow lông đen không thể chụp ra ảnh màu được chạy nhanh qua ————

18. Chương 18

Edit: Cháo quấy

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Đang ở quân bộ, Wales thấy tin Sở Du Nhiên gửi đến, lại nhìn tới biểu hiện ở trường hôm nay của Dillow, con người lạnh lùng nghiêm nghị nháy mắt trở nên nhu hòa, y dặn dò Crewe bên người: “Nơi này giao cho người, buổi tối báo cáo tiến độ cho ta.”

Crewe nghiêm cẩn đáp lại, nhìn Wales rời đi, đợi y đi rồi tâm tình phức tạp trong mắt lóe lên rồi biến mất, phục vụ bệ hạ mười mấy năm nay, lần đầu tiên thấy y rời đi đúng giờ ăn cơm. Ngắm lại người có thể chờ y cùng nhau ăn tối, Crewe thở phào nhẹ nhõm, e rằng thứ hấp dẫn bệ hạ, chính là phần thuần chất cùng dịu dàng đó.

Thời điểm Sở Du Nhiên nhận được tin phải ăn tối cùng nhau của Wales, trong lòng cũng không rõ có tư vị gì, chưa từng có ai nói ‘người phải chờ ta cùng ăn cơm’ với cậu, cái cảm giác bị yêu cầu thế này làm cậu đặc biệt xoắn xuýt. Nếu như đối phương chỉ là người bình thường, có lẽ cậu sẽ đồng ý thử, dẫu sao không dễ gì gặp được người vừa mát, có thể ổn định mà sống qua ngày lại càng không dễ. Oanh oanh liệt liệt, không bằng đồng cam cộng khổ, Sở Du Nhiên thích những tháng ngày yên bình hơn.

Đáng tiếc, thân phận này... Sở Du Nhiên hoài nghi, thật sự không có ai tìm đến gây sự với cậu sao?

Đương lúc Sở Du Nhiên đang thấp thỏm trong lòng, quan hầu bên ngoài báo cáo: “Thưa ngài, tiên sinh Linder cầu kiến.”

“Linder?” Sở Du Nhiên nhíu mày, phụ thân của Josh, chủ nhiệm phòng giáo dục Mike * Linder. Thân là chủ nhiệm trường quân đội, học trò của Linder khắp thiên hạ không thể nói hết, mạng lưới quan hệ của ông ta ở quân bộ cũng tuyệt đối không ít, lúc này không đi xem con trai mình, sao còn tìm tới cậu?

Sở Du Nhiên do dự một chút, mặc thêm quần áo nói với người hầu: “Mời ông ta vào đi.” Nếu đã tới thì không thể chặn ngoài cửa, cho dù là giả vờ bệnh hay giả bộ ngủ, đối phương đều biết là lời thoái thác, như vậy trái lại càng đắc tội người ta hơn.

Sở Du Nhiên đi đến phòng khách, Linder vừa vặn mở cửa vào, hiển nhiên đối phương đã chờ ở cửa.

Sở Du Nhiên nhếch miệng, một bên pha trà một bên khách khí vấn an, “Chú Linder, ngài tìm cháu thì trực tiếp nhắn tin video là được rồi, hà tất phải tự mình đi một chuyến.”

Linder đại khái hơn sáu mươi tuổi, tóc bạc mắt đen mũi ưng, ánh mắt dị thường ác liệt. Ông là một người thầy nghiêm khắc, càng là một chính khách. Ông không giống Sở Hồng Vũ, mang theo tên tuổi hiệu trưởng đi ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt sống phóng túng, ngoại trừ đứa con trai là Sở Du Nhiên ra, Sở Hồng Vũ thật giống như không để cái gì vào lòng cả, thậm chí ngay cả chuyện trong trường cũng không thèm quản, Linder là người có dã tâm, nếu như Sở Hồng Vũ không phải thầy giáo của Wales, hơn nữa giá trị vũ lực cao đến khiến ông ta không có cách nào khiêu chiến, Linder đã sớm thế chỗ rồi.

Lúc này, thấy dáng vẻ ôn nhu của Sở Du Nhiên, thật giống như không để ý chuyện lúc trước một chút nào, Linder không thể không âm thầm phỏng đoán suy nghĩ của Sở Du Nhiên. Josh làm hại Sở Du Nhiên bị thương là sự thực, nếu như không phải bị bệ hạ dồn ép, ông cũng sẽ không đích thân tới tìm Sở Du Nhiên, dù là người rộng lượng đến đâu thì đối với kẻ hại mình sẽ không dễ dàng tha thứ, Sở Du Nhiên nhìn như yếu đuối nhu nhược, nhưng cũng chưa thấy ai bắt nạt cậu ta, người thế này cũng thật khó nắm bắt.

Nhìn Sở Du Nhiên bưng trà tới, Linder gạt đầu một cái, “Làm phiền rồi.”

“Chú Linder quá khách khí.” Sở Du Nhiên cười ngồi đối diện Linder, đặc biệt bình tĩnh.

Linder bắt đắc dĩ, chỉ có thể nâng chung trà lên khế ngữ một chút, tán dương: “Trà ngon!”

“Cũng là khẩu vị của ngài tốt.” Sở Du Nhiên vẫn cười như cũ.

Điều này khiến Linder cảm thấy một quyền của mình đắm vào bông, mặc kệ người nói cái gì, người trước mắt chỉ mỉm cười không tiếp trà, thở dài, Linder chỉ có thể chủ động nói ra mục đích của mình, “Chuyện của Josh, ta rất xin lỗi.”

Sở Du Nhiên lắc đầu, cười nhẹ như cũ.

Linder hít sâu một hơi, cảm thấy trong lòng hơi buồn phiền. Dạy nhiều học sinh như vậy rồi, một đám cứng đầu đều có thể trị đến ngoan ngoãn vâng lời, nhưng lại không có lấy loại hình như Sở Du Nhiên. Thiếu niên trước mắt ôn nhu dịu dàng, giờ tay nhắc chân tao nhã quý khí, dáng vẻ khi cười phảng phất như có thể hòa tan toàn bộ cái lạnh, chẳng qua, khí thế lại không chịu thua chút nào. Cậu ta giống như có lĩnh vực đặc biệt của riêng mình, mặc kệ người kia mạnh hay yếu, đều không dùng được trước mặt cậu.

Linder không thể không hòa hoãn ngữ khí lần hai, kiên trì nói: “Chuyện của Josh, chú muốn xin cháu giúp một chuyện, ta biết bây giờ nói xin lỗi cũng vô dụng, thế nhưng Josh còn trẻ, có thể nhờ cháu cầu xin bệ hạ được không, ta nhất định sẽ bồi thường cho cháu.”

Linder nói xong chăm chú nhìn sắc mặt Sở Du Nhiên, đương kim bệ hạ tuy rằng tuổi trẻ, nhưng thủ đoạn vô cùng cứng rắn, quân bộ cùng người ở quốc hội đều không trông cậy được, hiện tại Josh không chỉ có công một cái tội danh tập kích Vương hậu tương lai, thậm chí còn có tội danh tập kích Hoàng tử, hai cái tội này cho dù là cái nào đi nữa, hấn cũng không gánh nổi.

Sở Du Nhiên một mực mỉm cười, thật giống đang suy nghĩ trả lời thế nào.

Trong hai phút cậu trầm mặc này, sắc mặt Linder càng ngày càng khó coi, trên trán mồ hôi có mồ hôi thấm ra, quả thực một giây trôi qua như cả năm. Chưa từng nghĩ đến, trước một người không có tính khí gì lại có thể khiến ông cảm thấy bất an, đem lý do đẩy cho có thể cứu con trai mình hay không thì phải xem thái độ của Sở Du Nhiên, Linder cũng không có nghĩ sâu, chỉ nhìn Sở Du Nhiên, chờ cậu trả lời.

Sở Du Nhiên khẽ nhấp một ngụm trà, thở dài, “Chú Linder, nếu trong chuyện này người bị thương không phải là cháu, mà là Dillow, ngài nói sẽ có hậu quả gì?”

Sắc mặt Linder trắng bệch, hậu quả chính là có bồi thêm cả nhà bọn họ cũng không đủ để chôn cùng.

“Người ấy à, chúng quý phải có trách nhiệm với hành động của mình, không thể bởi vì tuổi còn nhỏ hoặc là không hiểu chuyện liền được tha thứ, như thế là không công bằng với người bị hại, ngài nói có đúng hay không?” Sở Du Nhiên thấy Linder lộ vẻ lo lắng, không nhanh không chậm nhấp ngụm trà, sau đó nhẹ nhàng đặt trên bàn, động tác mềm nhẹ, khóe miệng mỉm cười, khiến người ta nhìn không thấu cậu đến cùng muốn nói cái gì. Ngay lúc Linder tuyệt vọng, Sở Du Nhiên lúc này mới nói tiếp: “Chẳng qua, cháu cảm thấy bản tính Josh không xấu, nể mặt mũi của ngài, cháu sẽ tha thứ cho cậu ta.”

Linder ngẩn người, trong mắt lộ vẻ kích động, sau đó liền bị ông ép xuống.

Tinh thần lực Sở Du Nhiên nhạy cảm, nhìn rõ ràng tâm tình của đối phương, thấy dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm của ông ta, cậu liền mở miệng, “Cháu cảm thấy Josh bị lợi dụng, bản thân cậu ấy không có ý muốn thương tổn Dillow, ngài có thể đi gặp cậu ấy một chuyến, khuyên cậu ấy một chút, đừng che chở cho người giết dây nưa, như vậy mới có thể tẩy tội của mình được, nếu không lại liên lụy cả gia tộc ngài.”

Lời này của Sở Du Nhiên cho thấy cậu đã tha thứ cho Josh, chẳng qua Josh cũng phải phun ra người sau màn đen, không thể để một mình gánh tội, Linder ngạc nhiên nhìn Sở Du Nhiên, trên mặt khó nén kích động, “Chú cảm ơn cháu, đứa trẻ ngoan, cháu là người rộng lượng!”

Sở Du Nhiên cười cười, “Ngài chờ cháu nói hết đã, cháu sẽ cố hết sức bảo vệ Josh, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu ấy phải nói ra người giết đây, thường ngày phụ thân cháu bận rộn, chuyện công tác liền phiền ngài rồi.”

Sắc mặt Linder cứng lại, nhìn Sở Du Nhiên tao nhã ôn hòa trước mặt, nhất thời tự giễu cười cười, ông vẫn là coi thường cậu ta, “Ta đáp ứng.” Giọng Linder có chút cụt hứng.

Dillow cuối cùng bò ra từ trong tủ treo quần áo, vèo vèo chạy đến phòng khách, vừa nhìn thấy có khách, đứng ở cửa gật gật đầu, có lẽ phép lui về.

Linder vừa nhìn Dillow ở đây, liền biết Wales rất nhanh sẽ về, cũng không quấy rầy Sở Du Nhiên nữa, sau khi đạt thành thỏa thuận liền nhanh chóng cáo từ.

Sau khi đối phương đi rồi, Sở Du Nhiên nhìn cốc trà trống không thờ dài, cậu không phải thánh nhân, cứ như vậy tha cho Josh, mà là cậu muốn để lại một con đường cho cha mình, ông già vô lại kia vẫn luôn không đứng đắn, ngày nào đó nhiều người khiêu nại ông, ‘mèo lớn’ không gánh được áp lực của người quốc hội khiến ông mất chức thì làm sao bây giờ? Khiến Linder nợ một ân tình, sau đó ông già vô lại kia gây sự mới có người chống sau lưng cho ông, coi như chữa cho ông một đường lui đi.

Lúc này, liền nghe thấy trong phòng ngủ choang một tiếng, Sở Du Nhiên nhanh chóng đứng lên, khẩn trương gọi: “Dillow!” Nhãi con này lại làm gì rồi?!

Vừa chạy vào phòng ngủ, liền nhìn thấy Wales đứng ở cửa sổ nhìn mảnh thủy tinh, vẻ mặt lạnh lùng, Dillow nằm lỳ ở trên giường ngẩng cái đầu nhỏ nhìn chăm chăm chú của mình, sau khi thấy Sở Du Nhiên lập tức gơ móng ghét bỏ: “Ông chú ngu xuẩn làm hỏng cửa sổ rồi! Ngu ngốc!”

Wales: “...”

Khóe miệng Sở Du Nhiên giật một cái, “Người lại leo cửa sổ đúng không?” Hỏi xong cậu thấy mình quá phí lời rồi, sự thực đã rõ. Chẳng qua càng khiến cậu cảm nín là: Hiện tại thủy tinh đều được làm từ chất liệu đặc thù, cứng đến có thể dùng làm chùy sắt, vậy mà lại bị con mèo lớn này không cẩn thận đá nát... Người và người có chênh lệch, nhưng sao lại lớn vậy chứ?

Wales mặt lạnh, ánh mắt lóe lên ảo não, nhưng vẫn giải thích với Sở Du Nhiên: “Ta thấy em có khách, không muốn thêm phiền phức cho em.” Cho nên lựa chọn leo cửa sổ, cho nên không cẩn thận đá hỏng cửa, còn bị thằng cháu ngu xuẩn thấy toàn bộ quá trình đồng thời còn vô tình công bố cùng cười nhạo...

Sở Du Nhiên muốn cười, lại cảm thấy trong lòng ảm áp, đi tới vỗ vỗ sống lưng thẳng tắp của Wales, nhin cười khuyên nhủ: “Không sao, hỏng thì đổi, dù sao người cũng có tiền.”

Wales nhú mày, nhìn khuôn mặt tươi cười của Sở Du Nhiên, khí thế trên người hòa hoãn một chút, kéo Sở Du Nhiên một cái ôm vào ngực, ghé vào lỗ tai cậu nghiêm túc nói: “Ta bồi thường cho em một căn nhà mới.”

Cả người Sở Du Nhiên cứng đờ, nói thế nào mà liền ôm luôn rồi?!

Dillow nhìn qua nhìn lại, vô cùng ghét bỏ hừ một tiếng, ông chú ngu xuẩn lớn như vậy rồi còn cần ôm an ủi, ngốc chết luôn! (^) —————

Ăn cơm xong, Sở Du Nhiên thấy Wales mang theo Dillow vào phòng ngủ của cậu, cậu không hiểu nhìn hai chú cháu trước mặt, “Các người không đi sao?”

Wales mặt lạnh gật đầu, ném Dillow lên giường, bắt đầu cõ y phục của mình. Vóc người thon dài gọi cảm căng mịn, tràn đầy mùi vị nam tính thành thực, trong ánh mắt khiếp sợ của Sở Du Nhiên Wales quay lưng lại, cõ y phục của mình...

Sau đó trực tiếp biến thành báo đen, nhảy lên giường.

Sở Du Nhiên cảm giác mặt mình bị lửa sém một cái, ngay cả cổ cũng nhiễm một tầng hồng nhạt, trong đầu toàn là hình ảnh người đàn ông trần trụi (lõa nam đồ)... Biến thú thì phải cởi quần áo à? Điều phải cởi trước à? Cần phải cởi sạch sao? Sở Du Nhiên hoàn toàn không biết. Chẳng qua cậu biết được, giường của cậu bị chiếm! Đây là tiết tấu gì chứ?!

Wales dùng móng kéo cháu trai qua, lạnh giọng nói: “Ngủ!” Ý tứ uy hiếp hàm xúc rất rõ ràng, hoặc là tự người ngủ, hoặc là ta vỗ người choáng đến ngủ.

Dillow mơ mơ màng màng dùng móng nhỏ cọ cọ mắt, nhắc nhở: “Còn chưa làm bài tập nữa.”

Sở Du Nhiên đột nhiên chà chà hai tiếng, ý vị thâm trường nhắc nhở: “Đúng, chớ quên làm bài tập!” ^_^

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường không chịu trách nhiệm:

Linder _ “Không nghĩ tới người là người như thế! Nhãi con hư hỏng!”

Sở Du Nhiên ^_^ “Chú nói cái gì? Cháu không nghe rõ.”

Sở Hồng Vũ _ “Đứa nào dám nói con ta hư hỏng? Đến đấu với ông đây một trận!”

Sở Du Nhiên ^_^ “Chú Linder vừa nói con hư hỏng? Có ý gì ạ?”

Linder: “...”

———— Dillow đen sì lao nhanh qua —————

19. Chương 19

Edit: Cháo quẩy

Beta: Bốn Cung muốn cắt JJ của người

Được Dillow và Sở Du Nhiên đồng thời nhắc nhở, Wales bắt mãi hừ một tiếng, ghét bỏ cháu trai, “Người đã ngốc đến mức lông cũng không biết liếm rồi à?”

“Wales!” Sở Du Nhiên bắt mãi lườm mèo lớn trên giường, cũng bởi vì người cứ kích thích Dillow như thế, Dillow bé nhỏ mới dưỡng thành cái tính tình ngạo kiều như vậy, hiện tại vừa vặn có chuyển biến tốt, sao lại kích thích đứa nhỏ như thế?

Wales đối diện với Sở Du Nhiên 5 giây, yên lặng cụp mắt. Anh trai đã mất từng nói, làm một giống đực cường đại, đầu tiên là phải có trách nhiệm, càng phải làm thiên tính bảo vệ giống cái của mình khắc sâu vào xương tủy. Giống đực ngay cả giống cái của mình cũng không thể thỏa mãn thì chẳng khác gì phế vật cả, cho nên...

“Nằm sấp xuống!” Ngừ khí Wales phi thường nghiêm túc, giống như làm một nhiệm vụ quân sự, dưới ánh mắt lên án của bạn lý, Quốc vương bệ hạ chưa từng biết cái gì là thỏa hiệp —— mềm lòng!

Mắt Dillow ‘bling’ một cái phát sáng, lớn như vậy rồi còn chưa có ai liếm lông cho nó đâu! Báo nhỏ liền lập tức hếch cằm, ghét bỏ đẩy móng vuốt Wales ra, cuộn đuôi không có ý tốt khước từ: “Miệng người thối, ta mới không cho người liếm lông đâu!”

Sở Du Nhiên bóp bóp trán, cảm thấy đôi chú cháu này... đúng là khiếm khuyết mà!

Hai chú cháu ở trên giường tiến hành một trận giao phong chính diện liên quan đến liếm lông, sau mọi tấn công điên cuồng của Dillow đều bị vỗ thành bánh, báo nhỏ liền thành thành thật thật nằm sấp xuống mặc cho bị liếm.

Wales cau mày, nhìn Dillow mà không có cảm giác ngọam ăn chút nào.

Ý cười bên mép Sở Du Nhiên không cách nào áp xuống được, tuy biết quá trình liếm lông của đôi chú cháu này sẽ vô cùng đặc sắc, không nghĩ tới lại như hát tuồng vậy, mở màn diễn cũng đầy đủ.

Wales mặt lạnh, thử thăm dò lẽ lưỡi trên lưng Dillow, cau mày liếm một cái, đụng xong liền rút lại, động tác dị thường cẩn thận, giống như trên người Dillow có rất nhiều vi khuẩn vậy.

Sở Du Nhiên bắt đắc dĩ, “... Wales!” Liếm lông không phải là chuyện bình thường à, thế nào lại ghét bỏ như vậy? Trong lòng Dillow sẽ dễ chịu sao?

Thấy giống cái mình yêu thương trợn mắt nhìn, Wales hít sâu một hơi, liếm một cái lên lưng Dillow, sắc mặt Sở Du Nhiên vừa mới hoà hoãn lại, ý cười còn chưa bỏ lên, liền thấy đôi chú cháu trên giường đồng thời xoay mặt.

Wales: “Phì!” Phun một bãi nước miếng vào thùng rác, vẻ ghét bỏ lộ rõ trên mặt.

Dillow: “Ọe!” Trên mặt Dillow trực tiếp viết một chữ lớn, vốn cho rằng liếm lông rất thoải mái, không nghĩ tới cảm giác hiện tại chính là sống không bằng chết! Nước miếng của ông chú ngu ngốc quả thực buồn nôn chết mất, nhóc thê, đời này sẽ không bao giờ để ông chú ngu xuẩn liếm lông nữa!

Hai chú cháu nhìn nhau ghét bỏ, hai giống đực thật không biết có gì hay ho để liếm nhau, sau đó cùng nhìn Sở Du Nhiên, bài tập này có thể tính là đã hoàn thành rồi không?

Sở Du Nhiên: “...” Tâm tư mệt mỏi, cảm thấy sẽ không thể yêu được nữa.

Bởi vì bị liếm lông, Dillow chủ động đi tắm ba lần, lúc này mới mệt đến ngủ như chết, chợt cái bụng cũng không động đậy. Wales nằm nhoài bên người Sở Du Nhiên, ngẩng đầu, con mắt màu vàng kim nhìn chăm chăm Sở Du Nhiên, ánh mắt phá lệ sáng ngời.

Bởi vì đối phương là thể thú, khiến Sở Du Nhiên bớt đi không ít lúng túng, không coi đối phương là người, một con mèo lớn ngủ bên người không phải không chấp nhận được, huống hồ buổi tối tắt đèn đi đối phương liền biến thân thành cục than lớn, đen đến không nhìn thấy gì cả. Nằm xuống rồi Sở Du Nhiên liền nhắc đến chuyện Linder đến tìm cậu, sau khi nói suy nghĩ của mình ra, Wales dùng đầu cọ cọ mu bàn tay Sở Du Nhiên, ngữ khí dịu hơn nhiều so với ngày thường, lúc này nghe tới chính là vô cùng dịu dàng, “Ta biết rồi, sẽ cho cậu ta cơ hội.”

Sở Du Nhiên sờ sờ mu bàn tay bị cọ qua, cảm kích đối phương nghe ý kiến của cậu đồng thời cũng cảm thán, cảm giác trên ngón tay thực sự rất tuyệt đó! Mèo lớn đệ nhất Đế quốc, quả nhiên danh bất hư truyền, cậu nhất định là người đầu tiên sờ soạng người Hoàng đế bệ hạ. Tay có chút không khống chế được tới gần, như lơ đãng cọ lên cổ Wales, Sở Du Nhiên nheo mắt lại, liền sờ một chút.

Wales nhìn động tác thận trọng này của cậu, đáy mắt không nén nổi ý cười, đến gần gối đầu lên ngực Sở Du Nhiên, nhắm hai mắt lại. Cảm giác người bị gối lên cứng đờ vài giây, sau đó hai tay ôm lấy đầu y, thanh tĩnh lại, Wales lúc này mới lên tiếng hỏi: “Không có gì muốn hỏi ta sao?”

Sở Du Nhiên thỉnh thoảng sờ nhẹ cổ Wales một cái, trầm ngâm chốc lát, ừ một tiếng, “Nói một chút chuyện chúng ta lúc trước đi, chuyện hôn ước ấy.”

Tắt đèn, trong phòng tối lại, Sở Du Nhiên nhìn thân thể đen thui của Wales, gần như không nhìn rõ bóng dáng của y, điều này càng khiến cậu thả lỏng hơn một chút.

Trong bóng tối thanh âm của Wales hiện ra dị thường nhu hòa, trầm thấp gợi cảm, ngữ điệu không cao chậm rãi bày tỏ một đoạn quá khứ đã qua: “Mười năm trước, Đế quốc loạn trong giặc ngoài, anh trai chị dâu ta thời điểm đến Đế quốc Cripps ngoại giao bị ám sát, vì để kéo dài thời gian cho ta, trong bước đường cùng lựa chọn tự bạo tính hạch. Quân tự do cách mạng nhân cơ hội phát động nội loạn, ông ngoại em Khalsa dốc hết toàn tộc giúp ta thu phục quân quyền bên khu phản chiến, thời điểm hi sinh để lại di ngôn bảo ta bảo vệ em bình an, chờ sau khi em trưởng thành thì cưới em làm hậu.”

Công tước Khalsa còn nói, nếu như hai người không có tình cảm, vậy thì thả Sở Du Nhiên được tự do, bảo vệ cậu một đời an bình yên ổn là được, bởi vì khi đó công tước Khalsa đã nhìn ra Wales rất không thích Sở Du Nhiên nhỏ hơn mình mười mấy tuổi, mà Sở Du Nhiên thấy Wales thì trong lòng có bóng ma vì bị đánh bay, hận không thể co lại làm chim cánh cụt. Nhưng mà lời này, bị Wales lựa chọn quên lãng.

Sở Du Nhiên sờ cổ Wales, nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào.

Wales lười biếng cọ cọ ngực người dưới thân, cảm giác Sở Du Nhiên khẩn trương căng chặt cơ thể, y cố nén nằm sấp không động đậy, nói tiếp: “Sáu năm trước, mẫu phụ em trước khi chết bệnh ủy thác ta đón em vào cung, nhưng đáng tiếc lúc ta đến em vì cãi nhau với phụ thân mà trốn khỏi nhà, người của ta chỉ tìm thấy xác một chiếc phi hành khí, em lại biến mất không tung tích, thầy có thể nhận được em cũng là bất ngờ.”

“Sao ta lại cãi nhau với người nhà?” Sở Du Nhiên theo bản năng bắt lấy trọng điểm, một phát nắm lấy lỗ tai Wales, tâm tình có chút kích động, có khả năng đây là manh mối quan trọng khiến nguyên thân bỏ mình, cậu muốn dự phòng sớm một chút.

Wales bị cậu trong lúc vô tình nắm lấy bộ vị nhạy cảm, cứng đờ không nhúc nhích.

Sở Du Nhiên nhận ra động tác của mình, áy náy sờ sờ cổ mèo lớn, rồi cẩn thận thổi thổi tai đối phương, “Xin lỗi, ta nắm đau người.”

Wales hít thở sâu một hơi, hai bộ vị nhạy cảm đều bị trêu chọc một lượt, y hiện giờ có chút nóng nảy, chỉ muốn đặt quả cầu lông dãn vật người ta này dưới thân, chà đạp một phen. Nhịp điệu hô hấp có chút loạn, một luồng cảm xúc không rõ cũng không tả được lan tràn giữa hai người, Sở Du Nhiên cũng nhạy cảm bất được biến hóa của đối phương, cho là mình nắm đau người ta, áy náy đành hoàng nằm bất động, cũng không dám sờ loạn nữa.

Wales chỉ có thể dúi đầu vào lồng ngực Sở Du Nhiên, ngửi mùi hương thơm ngát độc hữu của cậu, để cho bản thân yên tĩnh lại, đợi đến khi Sở Du Nhiên sắp ngủ quên, y mới dở khóc dở cười hỏi: “Chuyện như vậy, em lại hỏi ta?”

Sở Du Nhiên cũng cảm thấy, chuyện như vậy hỏi người khác xác thực không còn gì để nói, nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, cậu cũng lười suy nghĩ rồi, mơ mơ màng màng hỏi một câu muốn hỏi nhất, “Người tốt với ta là bởi vì ước định lúc trước sao?”

Lần này Wales trả lời tương đối thẳng thắn, “Không phải.”

“Hả?”

“Em khá là ngốc.”

Sở Du Nhiên mơ mơ màng màng nghĩ, đây có tính là người ngốc có phúc của kẻ ngốc không? Không tranh không đoạt không biểu hiện còn có thể lọt vào mắt xanh của Hoàng đế bệ hạ, người khác liều mạng muốn thượng vị, cũng bởi vì không đủ ngốc nên bị đào thải? Nhưng dường như dù là cái nào đi nữa, cũng đều thật bị ai.

Mắt thấy Sở Du Nhiên ngủ rồi, trong lòng Wales than một câu quả thực ngốc đến không tìm không phổi. Ngậm chần chập kín cho Sở Du Nhiên, Wales nằm xuống, đặt đầu ở hõm cổ Sở Du Nhiên, nhắm hai mắt lại.

Nửa đêm, Sở Du Nhiên cảm giác bên người có một dáng vật nóng hổi, trực tiếp xem thành Dillow cỡ lớn, không chút suy nghĩ, một chân gác lên eo đối phương, ôm cổ đối phương, hung hăng hôn một cái, nghĩ thâm cục lông nhỏ ngạo kiều, cũng chỉ có lúc ngủ mới hôn được mấy cái.

Hôn xong cậu mới cảm thấy không đúng lắm, cái đầu... lớn thật...

Vì vậy... giả chết...

Trong bóng tối truyền đến một tiếng cười khế, Sở Du Nhiên cũng cảm giác khóe miệng bị liếm một cái, sau đó đỏ mặt tiếp tục giả chết.

Lúc này, tại sở giam người phạm trọng tội.

Linder toàn thân áo đen nhân màn đêm đi tới nơi này, sau khi hỏi thăm thủ vệ một chút, rốt cục gặp được Josh bị giam giữ.

Về mặt vốn ngạo khí của Josh, hiện giờ trở nên tiêu tụy không chịu nổi, còn may trên người tương đối sạch sẽ, nhìn ra được không có ai làm khó hắn. Vừa nhìn thấy phụ thân của mình, Josh kinh hãi nắm lấy lan can

cửa sổ, kêu lên: “Cha! Cứu con! Cha! Con không muốn ở chỗ này, cha mau cứu con ra ngoài đi!” Ở nơi này hắn không dẫn tinh thần lực ra nổi, cả ngày tinh thần uể oải, mỗi ngày đều phải chịu thẩm tra, đây đối với kẻ được nuông chiều từ bé như hắn đã là quá đủ rồi!

Binh lính mở cửa tù, khổ sở nói: “Thầy Linder, ta chỉ có thể cho ngài năm phút, nhiều hơn nữa ta cũng không tiện làm.”

Linder thành khẩn nói cảm ơn, đợi sau khi binh lính đóng cửa lại mới ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’, tức đến nổi phẫn nộ: “Nghiệt tử! Người là muốn hại chết toàn nhà chúng ta sao? Người có biết Dillow có thân phận gì không hả!”

Josh oán hận siết nắm đấm, móng tay siết chặt vào lòng bàn tay, bấm ra vết đỏ mà cũng không biết, “Nhất định là Sở Du Nhiên hãm hại ta! Chính là tên tiện nhân đó! Cha, cha phải làm chủ cho con, nó chính là ý vào Sở Hồng Vũ mới dám muốn làm gì thì làm! Con biết cha...”

“Nghiệt tử!” Linder hung hăng quăng cho Josh một bạt tai, ánh mắt nhìn đứa con trai này tràn đầy tuyệt vọng.

“Cha, cha... cha đánh con... cha vậy mà lại đánh con...” Josh không thể tin nhìn Linder, không thể tin người cha cưng chiều hắn nhất lại động thủ với hắn.

Linder nhìn dáng vẻ chật vật của con trai, âm thầm hối hận, chỉ trách ông, bởi vì Josh là giống cái, ông đã nuông chiều hắn từ nhỏ, không nghĩ tới lại nuôi hắn thành loại ngu xuẩn không có đầu óc, ông tức giận dạy dỗ nói: “Có lòng đồ kị cũng được, giở trò thủ đoạn cũng không sao, thế nhưng người phải biết, có vài người không thể đắc tội được! Người ngay cả thân phận người ta cũng không biết, lại dám giở thủ đoạn hèn hạ! Cả nhà đều bị người hại chết rồi! Anh trai người đã bị hạ lệnh, lập tức phải tới biên giới phòng vệ, người có biết, vạn nhất chiến tranh xảy ra, nó phải đứng mũi chịu sào hay không!”

Josh ngây ngốc nhìn cha mình, hắn chỉ muốn giáo huấn Sở Du Nhiên một chút, sao lại biến thành như vậy?

“Đứa ngốc! Bị người ta coi là quân cờ mà không tự biết!” Linder nhắc con trai lên, nhìn vào mắt hắn phần nộ quát: “Người đang bảo vệ ai? Ai bảo người nhận tội thay hắn?!”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường không chịu trách nhiệm:

Hai mươi năm sau.

Hắc Miêu: “Dillow điện hạ, có thể lấy ví dụ một chuyện hồi còn nhỏ đã tạo thành ám ảnh trong lòng ngài hay không?”

Dillow: “Bị ông chú liếm một cái, có tính không?”

————— Hắc Miêu đen sì tràn ngập đồng tình với Dillow chạy nhanh qua —————

20. Chương 20

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Bị phụ thân đối xử thô lỗ như thế, Josh ôm mặt, nước mắt từ kẽ hở trào ra, đôi mắt nhòa lệ, luống cuống nói: “Con cũng không biết, con giống như đang nằm mơ, thật sự không biết tại sao lại ném pha lê đi, thậm chí ngay cả bộ dạng người kia con cũng không nhớ được! Phụ thân, người phải cứu con! Người nhất định phải cứu con!”

Linder tức giận không thèm để tâm tới con trai, sao hắn lại nuôi một thằng ngu như thế chứ! Bị người khác ám thị tinh thần cũng không biết! Chỉ có thể chờ phía Sở Du Nhiên, xem bệ hạ có mở một con đường sống không thôi.

Sáng sớm, sau khi mở mắt ra, Sở Du Nhiên cảm thấy cả người vẫn như đang trong cơn mộng, cậu nhẹ nhàng buông con mèo bị cực kỳ mềm dẻo trong lòng ra, lại rút chân lại, đưa mắt nhìn bộ dạng say ngủ của đối phương. Sở Du Nhiên sững sốt năm giây, nhất thời nuốt một ngụm nước miếng. Cậu hẳn là người đầu tiên dám đem đương kim bệ hạ biến thành gối ôm đi, aizz, mình tuyệt đối có thể trở thành dũng sĩ đệ nhất đế quốc.

Nhìn con mèo bị trước mắt say giấc không còn chút cảnh giác nào, Sở Du Nhiên nhớ lại câu nói của đối phương tối hôm qua, bởi vì người rất ngốc. Khóe miệng theo bản năng cong lên, Sở Du Nhiên nhìn lỗ tai tròn vo của đối phương, không kìm được duỗi đầu ngón tay ra, chọc một cái, thấy đối phương không có phản ứng gì, lại không nhịn được thò tay nhẹ nhàng sờ soạng cái bụng, liền thấy lỗ tai mèo tròn vo hơi rung rung. Cậu cảm giác tim mình đập như trống dồn, vội hít sâu một hơi, nhanh chóng rút tay lại, bởi vì cậu sợ bản thân không kìm lòng được sẽ dùng cả hai tay đi véo lỗ tai của hoàng đế bệ hạ.

Làm thế là không lịch sự, phải kiềm chế!

Ngay thời điểm Sở Du Nhiên còn bận suy nghĩ lung tung, đã thấy mèo bị bên cạnh chậm rãi mở mắt ra, lộ ra con ngươi ngập tràn ý cười. Sở Du Nhiên bị y túm lấy, trong nháy mắt trở nên lúng túng...

Trong phòng, khắp nơi đều như viết lên hai chữ lớn “ám muội”, hai người gối đầu lên cùng một cái gối, trong mắt chỉ có đối phương.

Sở Du Nhiên âm thầm vực lại trạng thái bình thường, cậu không phải là lén lút sờ, mà là danh chính ngôn thuận sờ mà! Việc kết hôn này không thể bàn lùi, cho nên, giờ chỉ có thể ngẫm xem, sau này mỗi ngày phải sống làm sao. Cảm giác của cậu với mèo bị còn chưa phải là yêu, cùng lắm mới là thưởng thức. Mà mèo bị với cậu, hẳn cũng không phải là yêu, cùng lắm là thích, hoặc là có trách nhiệm.

Đúng, tình cảm của hai người bọn họ đặc biệt đơn thuần, từ lúc chuyển sang giai đoạn kết thân vẫn thích ứng không khác gì lúc trước, cho nên lỗ tai, vẫn có thể sờ nhỉ!

Wales mỉm cười, nhìn người bên gối ánh mắt không ngừng phát sáng, con ngươi trong suốt, lại mang theo hơi nước mơ hồ, đuôi mắt hẹp dài, phác họa lên bộ dạng lưỡi biếng khi vừa thức giấc. Wales trực tiếp lại gần, liếm lên đuôi mắt ửng hồng của Sở Du Nhiên, con ngươi vàng kim hơi tối lại.

Đầu lưỡi loài mèo có xúc mẫn rõ rệt, cũng không gây đau đớn, chỉ khiến cảm giác càng thêm rõ ràng. Sở Du Nhiên trừng mắt nhìn, theo bản năng sờ lên chỗ bị liếm, còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy mèo bị nằm trên người mình hóa thành người, sau đó miệng lập tức bị bịt lại, nụ hôn nóng rực tràn ngập dục vọng chinh phục, khiến giống cái như Sở Du Nhiên không hề có chút cảm xúc muốn phản kháng gì.

Tinh thần lực của hai người kết nối với nhau, dẫn tới thân thể như chạm vào điện, tê dại cả người. Sở Du Nhiên nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, trong cổ họng vô ý thức phát ra tiếng rên khe khẽ, khiến nụ hôn của hai người càng thêm nồng nhiệt.

Sau đó, Wales dùng sức ôm chặt eo của Sở Du Nhiên, để cậu áp chặt vào lòng mình, nghe tiếng thở mạnh của y, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Sở Du Nhiên, khóe miệng cong lên, mang theo hơi thở thỏa mãn.

Sở Du Nhiên bị động tác này làm cho ngứa ngáy, thân thể ngây ngô chưa trải sự đời như thế, căn bản không chịu nổi trên chọc dưới nắn này. Túm lấy ngón tay đang vuốt ve khuôn mặt, Sở Du Nhiên khẩn trương nói: “Đừng cử động!”

Giọng nói khàn khàn nhuộm màu tình dục, nghe ra càng thêm chọc người yêu thương. Sở Du Nhiên bắt đầu dĩ che mặt lại, lần đầu tiên tiếp xúc đã mãnh liệt như vậy, chẳng khác nào tát cho cái đứa vừa mới tự nhủ hai người họ đặc biệt thuần khiết một cái thật đau. Hơn nữa, cậu nhận ra bản thân không hề có ý muốn chống cự, giống như chuyện này là chuyện đương nhiên vậy, thật sự là...đặc biệt thuần khiết!

Wales thấy hắn “co rút lại”, cười khẽ, chọc chọc trán của Sở Du Nhiên, thì thầm: “Chúng ta bao giờ mới cử hành hôn lễ?”

“Cái gì?” Sở Du Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn gò má hoàn mỹ của đối phương, khổ sở đáp: “Chuyện này, có thể chờ chút không?”

Về tuổi tác, tâm lý của cậu quá thành thực, cho nên cậu hiểu rõ, chỉ có sống với nhau lâu mới có thể thấu hiểu đối phương, biết co biết duỗi cho vừa lòng nhau. Wales quả thực là đối tượng tốt, chân thực thận trọng lại không táo bạo, có thể nói là hoàn hảo. Thế nhưng, thân phận y cao như vậy, nếu hai người họ bên nhau, trọng trách vương hậu đè nặng trên vai, làm sao cậu có thể giống như bây giờ, ung dung tự tại. Nghĩ tới những tháng ngày trước mắt, cậu liền muốn lẩn tránh.

Sau khi bị cự tuyệt, Wales cũng biết bản thân vừa rồi quá đường đột, Sở Du Nhiên là giống cái đầu tiên khiến y động lòng, cho nên y không được qua loa như thế. Hơn nữa, người trong lòng mới vừa thành niên, đang ở thời điểm ảo tưởng lãng mạn. Y xoa đầu Sở Du Nhiên, giống như đang vuốt ve một quả cầu lông mềm mại, vô cùng cẩn thận, khiến Sở Du Nhiên cảm giác mình giống như một con gà vàng đang được nâng niu.

“Ta nhất định sẽ thể hiện tốt hơn nữa.” Wales nghiêm túc nói.

Sở Du Nhiên nhú mày, cảm giác hình như đối phương vừa hiểu lầm chuyện gì đó.

Sau khi rời giường, Dillow lại chạy tới tìm Sở Du Nhiên, phát hiện thầy giáo và thúc thúc ngu xuẩn của mình nằm cùng nhau, liền quay ngoắt đuôi đi ra. Thầy giáo nằm nhoài trong lòng thúc thúc ngu xuẩn ngủ, nhìn thúc thúc ngu xuẩn quần áo như vậy, nhất định thầy giáo phải phụ trách rồi. Aizz, thầy giáo ngu xuẩn giờ thành người nhà bọn họ, thật không thể ngờ (‘) _____

Sau khi ăn xong điểm tâm, Wales nhắc cháu trai lên, vỗ vỗ bụng nhỏ của nhóc, ám chỉ đối phương mập lên nha, thành công chọc giận cháu trai, rồi lại vô tình trấn áp, khiến cháu trai tức giận bỏ chạy. Lúc này, y mới ôm eo Sở Du Nhiên, nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của đối phương, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc nói: “Phán quyết dành cho Josh ta đã ký, em nhìn xem.”

Wales cân nhắc tới chuyện Sở Du Nhiên đã cầu xin, cho nên xóa bỏ tội danh Josh mưu hại ấu tể hoàng gia, đổi thành vô lễ với vương hậu. Phán quyết tuy giữ mạng cho hắn, nhưng lại đuổi khỏi đế tinh, cả đời không thể quay trở lại.

Mà người hạ ám thị tinh thần lên Josh, cũng khiến Wales cảnh giác. Mặc dù Josh không thể mô tả đối phương, nhưng y cũng không vì thế mà từ bỏ, lập tức phái người đi điều tra kỹ lưỡng.

Sở Du Nhiên xem rất nhanh, tò mò hỏi: “Chỉ như vậy thôi?”

“Có điều tra nữa cũng không ra được gì thêm, còn không bằng để em bán ân tình cho Linder.” Wales không hề che giấu ý đồ, “Ta làm như vậy là bởi vì ta sủng ái em.”

Sở Du Nhiên cảm giác eo của mình bị giữ chặt, muốn né cũng không né được, chỉ biết câm lặng nhìn người trước mặt, lời nói buồn nôn như vậy cũng nghiêm trang nói ra được, ề ề, anh lại gần tôi làm gì?

Thấy Sở Du Nhiên không đáp lại, Wales thở dài, giọng nói cứng chiều lại có chút ghét bỏ: “Là giống cái, em trước hết phải học được cách làm nũng chứ, ngốc chết.”

Sở Du Nhiên: “...Làm nũng thế nào?”

Wales trừng mắt nhìn Sở Du Nhiên, đưa tay ôm chặt gáy của đối phương, đẩy người lại phía mình, miệng vừa vắn chạm lên mặt y, đúng, là như vậy đó!

Sở Du Nhiên sững sốt nhìn đối phương mười mấy giây, sau đó đột nhiên cười phì ra tiếng. Cậu cứ tưởng Dillow đã là kẻ không được tự nhiên điển hình rồi, không ngờ làm thúc thúc, không được tự nhiên đã trở thành đáng yêu siêu cấp đến đòi mạng, đôi chú cháu này thiệt là đáng yêu.

Wales thấy cậu không mâu thuẫn với đụng chạm của mình, trái lại còn cười vui vẻ như vậy, khóe miệng y cũng cong lên, nện bước thoải mái bỏ đi.

Đối phương đã ra đến cửa, Sở Du Nhiên đột nhiên đuổi theo, “Wales!”

Wales quay đầu lại, lẳng lặng nhìn cậu.

“Tôi muốn biết chuyện lúc trước, anh điều tra giúp tôi được không?”

Khóe miệng Wales cong lên, bạn đời ỷ lại như vậy chính là lời khẳng định vững chắc địa vị của y, cho nên chiếm được thỏa mãn lớn, hoàng đế bệ hạ vô cùng tự nhiên gật đầu, chỉ cầu là quả cầu nhỏ này muốn, y sẽ đáp ứng.

Sở Du Nhiên tươi cười tiến đối phương, sau đó đi tìm Dillow đang trốn trong tủ quần áo mà giận dữ, mang nhóc đi học. Vết thương trên lưng cậu, thật kỳ diệu là đến ngày thứ hai đã khỏi. Vì không muốn cho đám trẻ có cơ hội tiếp tục kéo bè kéo đảng đánh nhau, Sở Du Nhiên quyết định quay về trường – nhìn chăm chăm đám nhãi con này!

Khu mẫu giáo, lớp số chín.

Đám nhỏ bị Hal dùng xe đẩy chở về lớp, chưa kịp xuống xe đã nhếch mũi nhỏ lên, tập thể đều thấy thơm quá (.)

Ở giữa khu mẫu giáo có một bàn tròn tương đối thấp, đứng bên cạnh là một người trẻ tuổi tóc xám mắt xám, khuôn mặt tuần tú, cười rộ lên như mang theo ánh sáng ấm áp. Hal ngệt mặt nhìn người này, thầy giáo trường quân đội sao lại đến khu mẫu giáo vậy?

Trong tay Elton mang theo một cái hộp, trên hộp in hình bánh ngọt trang trí rất đẹp, màu sắc tươi tắn, khiến người khác thêm nhỏ dãi. Hơn nữa bánh này mang hương vị sữa hơi nhạt, chẳng trách bọn nhỏ đều lộ ra vẻ thêm thường.

Nhìn thấy Hal và đám nhỏ quay về lớp, Elton đặt hộp lên trên bàn tròn, lễ phép gật đầu, nói với Hal: “Phiền người đưa nó cho Du Nhiên, đây là điểm tâm ngọt cậu ấy thích nhất.”

Hal nhanh chóng nhận lấy, nhìn bóng lưng đối phương bước đi mà thở dài, thầy giáo Sở đã có vị hôn phu rồi, sao người vẫn không từ bỏ.

Đám nhỏ có hứng thú cực lớn với bánh ngọt, mắt thấy Hal quay lưng đi rót nước cho bọn chúng, chuột đồng Vic đã xông lên, dùng móng vuốt chấm một cái, sau đó liếm sạch bơ trên móng vuốt.

Mấy bé khác vội vã nhìn Vic: Ăn ngon không?

Vic tròn mắt chuột: Ăn ngon!

Vì vậy, vài cục lông sau khi liếc mắt nhìn nhau, tập thể giơ móng vuốt ra, nhẹ nhàng cào nát hộp giấy, móc bánh ngọt ra, nhanh như chớp chia phần. Đến lúc Hal quay lại, đã thấy đám nhỏ, đứa nào đứa nấy đều túm chặt một miếng bánh ngọt thơm ngát. Móng vuốt của Jimmy dè lên một miếng khác, dường như định giữ lại cho Dillow, bé nào bèn mắng lại gần liền bị cào một cái, bộ dạng thần giữ cửa như vậy, dùng mảnh chẳng hề giống ấu tể giống cái.

Thầy giáo Hal sững sờ đứng chôn chân tại chỗ, quà của thầy giáo Sở bị đám nhỏ ăn mất...ăn...ăn...đã từng có quý tộc đưa quà có tấm thuốc kích dục cho thầy giáo Sở, cho nên bánh ngọt này...

Thầy giáo Hal sợ ngây người: thầy giáo Sở mau cứu mạng a! Lỡ may bánh này cũng bị hạ thuốc thì phải làm sao bây giờ!

Tác giả có lời muốn nói:

Dillow: “Ngày mai, ta nhất định sẽ đem chuyện thầy giáo nằm nhòai trong lòng thúc thúc ngu xuẩn ngủ, thúc thúc ngu xuẩn quần áo như thế nói cho toàn thể giới biết, để toàn thể giới đều biết thầy giáo ngu xuẩn là người nhà của ta!”

Sở Du Nhiên: “...Cầu buông tha!!”

————Đốt nền cho con trai, mèo cha lao nhanh qua————

21. Chương 21

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Thời điểm Sở Du Nhiên đến lớp, liền thấy thầy giáo Hal ngây người như phồng.

Từ ngoài cửa đã ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào, Sở Du Nhiên ngay tức khắc nhận ra đây chính là bánh ngọt trứng muối đặc sản của tỉnh cầu Quirrell, cách chỗ cậu học trước đây không xa lắm, là loại bánh mà cậu phi thường thích ăn. Loại bánh ngọt này được chế biến thủ công hoàn toàn, mỗi ngày chỉ bán ba trăm chiếc, người muốn ăn đều phải xếp hàng chờ rất lâu, ngay cả quý tộc cũng không có ngoại lệ.

“Thơm quá à, ai mang bánh ngọt tới vậy?” Sở Du Nhiên vừa nói, vừa chọc chọc lưng của thầy giáo Hal, người này thật là, sao sáng sớm đã ngẩn ngơ thế này rồi?

“Thầy giáo Sở?!” Hal ngạc nhiên kêu lên, sau đó liền bị đám nhỏ xô đẩy. Tất cả đám nhãi con đều chạy tới vây lấy Sở Du Nhiên, không ngừng hít hà ngửi mùi vị trên người cậu. Nồng nặc mùi giống đực xa lạ khiến bọn nhỏ do dự, không biết có nên nhào tới cọ cọ hay không.

Dillow rảo bước một vòng khắp sân, không thấy có vật phẩm nguy hiểm nào mới đi về phòng học. Vừa nhìn thấy đám trẻ dám vây quanh thầy giáo “nhà nhóc”, Dillow nhảy lên bàn, ghét bỏ nói: “Ngu!”

Archer và Caly trong nháy mắt liền chung một chiến tuyến, nhào tới dùng móng vuốt cào Dillow.

Dillow từ trên cao nhìn xuống, đuổi móng vuốt đập chan chát vào hai cái móng kia, động tác phi thường nhanh nhẹn, miệng cũng không quên châm chọc: “Đám ngu xuẩn các người! Thầy giáo ngủ với thục thục ngu xuẩn của ta, mùi như vậy mà các người không sợ điếc mũi à!”

Sở Du Nhiên: “...Dillow!”

Dillow không phục, vênh mặt: “Ta đã thấy, người với thục thục ngu xuẩn ngủ với nhau nha nha nha...”

Sở Du Nhiên vội bịt miệng nhóc lại, đứa nhỏ này thật là, không biết nhìn thấy được gì mà cái gì cũng dám nói hết. Đám nhỏ còn lại, nghe được Dillow nói, vẻ mặt hoang mang không hiểu rõ. Chỉ có Hal là mặt mày đỏ gay đỏ gắt, còn hơn đương sự chỉ đang e thẹn, hẳn là đã nghĩ xa xôi ra không ít thứ.

Sở Du Nhiên bóp trán, thật muốn đánh cho nhóc hư Dillow một trận.

“Không được phép nói hươu nói vượn!” Sở Du Nhiên túm lỗ tai nhỏ của Dillow, nghiêm khắc giáo dục.

Dillow gơ hai móng ôm chặt đầu, chờ Sở Du Nhiên vừa buông tay liền nhanh như cắt trèo lên cây. Hừ, lão sư ngu xuẩn dám véo tai nhóc, chưa có giống cái nào dám véo tai nhóc đâu! Là ấu tể oai hùng lạnh lùng đẹp trai nhất đế quốc, tuyệt đối nhóc sẽ không khuất phục! (^) Sở Du Nhiên thở hắt ra một hơi, sau đó quay đầu lại, nghe Hal kể về chuyện cái bánh ngọt kia và những chuyện quan trọng mấy hôm nay. Cậu thực sự còn đánh giá thấp lòng hiếu kỳ của tụi nhỏ, đám nhóc trốn ở nơi thầy giáo không nhìn thấy, sôi nổi thảo luận chuyện giữa thầy giáo Sở với thục thục của Dillow.

Jimmy: “Dillow, thầy giáo thực sự ngủ với thục thục của bạn à, meow?”

Dillow: “Ta chưa lừa ai bao giờ!”

Archer: “Oa không tin!”

Dillow cảm thấy, với trí thông minh của Archer thì có giải thích cũng chẳng vào đâu, cho nên nhóc liền kéo Jimmy, cho bé nằm nhoài trên người mình, vô cùng sinh động trình bày hoàn cảnh thầy giáo nằm nhoài trên người thục thục của nhóc, đồng thời cũng tỏ rõ thục thục ngu xuẩn không có mặc quần áo, cực kỳ trực quan!

Vì vậy, tất cả đám nhỏ đều biết Sở Du Nhiên nằm nhoài trong lòng thục thục của Dillow ngủ, hơn nữa, thục thục của Dillow không mặc quần áo.

Sau đó, khi bọn nhỏ nhìn thấy đám sư tử hổ báo của lớp sát vách đang rình trộm Sở Du Nhiên, thì Archer lập tức chạy ra khiêu khích: “Không được nhìn! Thầy giáo xinh đẹp đã ngủ với thóc thóc của Dillow rồi! Ngủ trần, không có mặc quần áo!”

Đám sư tử hổ báo trong lớp lại trở về nói với cả lớp: Thầy giáo xinh đẹp sát vách đã ngủ với thóc thóc của con báo đen kia rồi, là ngủ trần, không có mặc quần áo!

Chờ tới khi Sở Du Nhiên và Hal nói chuyện xong, đã thấy vô số ấu tể vây quanh cậu, ngay cả mấy lớp sát vách cũng ào ào chạy tới xem. Thấy thầy giáo Claude đang bận rộn túm từng đứa về, Sở Du Nhiên ngơ ngác hỏi: “Các em, các em sao vậy?”

Tất cả ấu tể đều vươn mũi hít hà: Oa! Đây là mùi của thóc thóc Dillow này!

Sở Du Nhiên ^__^. Cậu mới chỉ không tới trường ba ngày, mà đám nhóc này đã biến cậu thành động vật quý hiếm rồi.

Nhưng giờ việc cậu cần làm là phải giáo dục bọn nhỏ lớp mình về chuyện ăn bánh ngọt của người lạ đã. Tuy rằng rất ít kẻ dám dụ dỗ ấu tể vì hình phạt sẽ là bị treo cổ, nhưng cũng không phải là không có, cho nên nhất định phải dạy đám nhỏ cách tự đề phòng ngay từ khi còn nhỏ. Vì vậy, Sở Du Nhiên vỗ tay một cái, cười nói: “Các em ngoan, mau trở về với thầy giáo của mình đi.”

Tất cả ấu tể vẫn ngồi chồm hổm ở đó, vây kín lấy Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên lần lượt xoa đầu từng đứa, “Các em, sau này không được ăn đồ người lạ cho, cũng không thể đòi quà của người lạ, càng không được đi cùng người lạ, nhớ không?” Sở Du Nhiên ôm lấy Dillow, từ trong không gian của nút áo, lấy ra một cái lồng, sau đó nhét báo nhỏ vào, lạnh mặt hù dọa đám nhỏ, “Đồ ăn bọn chúng cho các người bên trong giấu bom đó, ăn vào sẽ bùng một cái, nổ tung cả bụng!”

Đám nhóc đầy lông: (o)!

“Bọn chúng sẽ lừa các em tới chỗ không người, sau đó nhốt vào trong lồng tre tối thui, không cho các em về với phụ thân và mẫu phụ nữa. Hơn nữa, ngày nào cũng sẽ đánh các em nha!” Sở Du Nhiên quơ quơ cái lồng trong tay, cho đám nhỏ thấy rõ, mặc kệ Dillow giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được.

Đám nhóc đầy lông: $\Sigma(^\circ \quad ^\circ |||)$

Thấy đám nhỏ đều lộ ra vẻ sợ hãi, Sở Du Nhiên cười híp mắt, ngồi xổm xuống, hạ giọng: “Đáng sợ nhất là, bọn chúng sẽ đem các em bán tới chợ buôn da lông động vật, mỗi ngày sẽ vặt lông, vặt lông, vặt lông, còn không cho ăn cơm nữa.”

Đám nhóc đầy lông: $(^\circ A^\circ) !!$

Sở Du Nhiên cười cười: “Còn dám ăn đồ người lạ cho nữa không?”

Tất cả đám trẻ đều gơ móng vuốt lên, thề sẽ không dám tùy tiện ăn đồ người lạ cho, cũng không theo người lạ đi. Sở Du Nhiên lúc này mới thả Dillow đang bưng bưng tức giận ra, sau đó ôm từng đứa nhỏ cọ cọ, rồi chuyển cho Hal chăm sóc bọn trẻ. Còn với Dillow thì cậu bảo đảm là đồ người khác cho, nhóc con kiêu ngạo này sẽ khinh thường không thèm liếm lấy một cái. Còn dụ dỗ ư, Dillow nhất định sẽ cào chết bọn họ.

Xử lý đám nhỏ xong, Sở Du Nhiên thở phào, định đi cảm ơn Elton. Đối với Elton, trong lòng Sở Du Nhiên luôn là hai chữ “cự tuyệt”.

Người người không thích lại thề không phải người sẽ không cưới, nguyện ý vì người lãng phí thời gian cả đời, lại từ bỏ ước mơ, nguyện đứng sau lưng người tình sâu ý nặng chăm sóc, cảm giác này nói tốt thì tốt, nhưng nếu không thể đáp lại, thì lâu dần sẽ biến thành gánh nặng. Bởi vì người như vậy, giống như hủy đi cả đời người ta, quả là tra nam đáng khinh bỉ.

Do sự một hồi, Sở Du Nhiên thở dài, cuối cùng vẫn bấm nút kết nối thông tin tới Elton.

Đối phương dường như sợ cậu sẽ hối hận mà dập máy, cho nên vừa kêu hai tiếng tích tích đã nhận ngay. Thấy Sở Du Nhiên chủ động liên hệ với mình, khuôn mặt tuần tú của Elton ngập tràn vui sướng: “Du Nhiên, em khỏe rồi chứ?”

“Khỏe rồi.” Sở Du Nhiên mỉm cười, đối phương nhất định biết rõ hôm nay cậu sẽ tới trường, cho nên mới mang bánh ngọt đến. Bị người khác hiểu thấu như vậy, cậu hoàn toàn không vui vẻ chút nào, “Elton, bánh ngọt anh đưa tôi xin nhận, sau này không cần phiền anh như thế.”

Elton hí mắt, nụ cười trên mặt cứng nhắc: “Du Nhiên, em như vậy là muốn tách bạch quan hệ giữa chúng ta ư?”

Sở Du Nhiên mím môi, do dự hồi lâu rồi gật đầu, “Đúng vậy, anh đừng vì tôi mà ở lại trường, tài năng của anh dùng cho việc này quá lãng phí. Mà tôi đã đính hôn rồi, tiếp tục kiên trì sẽ chỉ tốn thời gian của anh thôi.”

“Đính hôn?” Elton cười thê lương, cô đơn nói: “Trước đây anh chưa từng thấy em nói về chuyện này, giờ đột nhiên lại bảo đính hôn, Du Nhiên, anh hiểu, em không phải là người dễ dàng yêu người khác. Anh không sợ bị em từ chối, anh chỉ thương tâm là sao em lại gật anh.”

Sở Du Nhiên thở dài, “Đính hôn là chuyện thật. Anh cũng biết rồi đấy, tôi không nhớ gì chuyện trước kia, có tin hay không thì tùy anh, tôi không muốn giải thích thêm nữa.” Nói xong, cậu lập tức cúp máy, có lẽ là bởi trước giờ cậu cự tuyệt không đủ tuyệt tình, cho nên đối phương mãi không chịu buông tay. Từ lần gặp ở phòng y tế, có thể thấy được, Wales không thích Elton, mà hiển nhiên không có giống đực nào có thể thích thú chuyện hôn thê của mình lại bị thằng khác mơ tưởng. Giờ cậu đã đính hôn rồi, cũng nên để tâm tới suy nghĩ của Wales, còn tâm tình của Elton, xin lỗi, cậu thật sự không muốn quan.

Vẫn luôn luôn lo lắng Sở Du Nhiên gặp nguy hiểm lần nữa, cho nên Dillow nằm nhào ở góc tường lén lút rình trộm, thấy cậu nói chuyện với giống đực khác, báo nhỏ bắt mẫn bĩu môi, quay đầu bước đi. Thầy giáo ngu xuẩn đã ngủ với thúc thúc ngu xuẩn rồi, tại sao còn nói chuyện với giống đực khác? Còn dám không để ý tới nhóc nữa! Giống cái đã làm lại không chịu trách nhiệm như vậy, nếu không chịu đi xin lỗi nhóc thì nhóc còn lâu mới tha thứ nhé (^) Lần này Dillow không leo lên cây, mà chui vào trong hốc cây để trốn. Thầy giáo ngu xuẩn như thế, trèo lên thang nhất định sẽ ngã, cho nên nhóc chỉ là thương hại mà không bỏ lên cao thôi, chứ không phải cảm thông gì đâu nha!

Sở Du Nhiên trở về, lập tức thấy ngay cái đuôi nhỏ đen kịt bắt mắt thò ra khỏi hốc cây, liền tưởng là Dillow đang ngủ, vì thế cũng không quan tâm hỏi han gì.

Dillow tức giận túm đuôi lại, giống cái ngu xuẩn này thế mà không có phản ứng gì!

Jimmy ngủ được mùi của Dillow, liền chen vào nằm cạnh báo nhỏ. Đối với mèo nhỏ mỗi ngày phải ngủ mười tám tiếng mà nói, đây là chỗ ngủ bé an tâm nhất. Dillow nhìn bé một cái, hơi co chân sau lên, cuối cùng vẫn không nỡ đạp bé ra ngoài, cho nên hai nhóc liền ngủ chung.

Lúc này, ở trong phòng huấn luyện chiến đấu, nụ cười trên mặt Elton dần tắt, con ngươi màu xám dần dần đen kịt, trong tay hắn cầm một tấm card thủy tinh, là ảnh của một thiếu niên dịu dàng hòa nhã, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, nụ cười ngây thơ, mặc đồng phục học sinh màu trắng xanh, toát lên sự tao nhã lại hờ hững thoát tục.

Elton cười gằn một tiếng, sau đó thu lại tấm card thủy tinh vào trong không gian ở nút áo. Khi hắn quay người lại, lập tức liền mang dáng vẻ tuấn tú ngập tràn ánh nắng ấm áp.

Đến thời điểm tan học, Sở Du Nhiên đặt đám nhỏ lên xe đẩy, sau đó cùng Hal đẩy ra khỏi cửa, vừa vặn thấy Linder tới.

Sở Du Nhiên lịch sự gật đầu, trên mặt lộ ra nét cười, tựa như đã quên hết chuyện không hay mới xảy ra, cũng lặng thinh không đề cập tới việc cậu cứu Josh để nhắc đối phương tuân thủ lời hứa. Hai người gặp nhau, giống như người trẻ gặp người cao niên, phải chào hỏi theo phép tắc.

Ánh mắt Linder mang đầy phức tạp nhìn Sở Du Nhiên, trong lòng thầm nói, nhìn bộ dạng Sở Hồng Vũ và lơ phất phơ như vậy, lại lượm được một đứa nhỏ tốt, không chỉ có tài năng xuất chúng, mà quan trọng là tính tình ôn hòa điềm đạm, người còn trẻ đã được như vậy, quả thực không nhiều. Ông gật gật đầu, trầm giọng nói: “Chuyện của Josh, phải cảm tạ người.”

Sở Du Nhiên cười, lắc đầu: “Ngài khách khí rồi, không xảy ra chuyện đã quá tốt.”

Hai người mặt đối mặt, ngằm hiểu ý nhau. Sở Du Nhiên đẩy xe đẩy, giao đám trẻ cho người nhà. Wales hôm nay đột xuất có việc không tới được, phải sai quan hầu cận tới đón Dillow, vì vậy, y gọi cho Sở Du Nhiên, lý do rất đơn giản: Con hư tại mẹ hiền, em nuôi chiều quá sẽ làm hư người.

Sở Du Nhiên bị hai chữ “mẹ hiền” này làm cho đen mặt, do đó không hề khách khí cúp máy luôn, thể hiện bản thân rất tức giận!

Lần đầu tiên bị cúp máy, quốc vương bệ hạ sững sốt nửa phút, rồi lập tức nở nụ cười, trong lòng như bị lông mèo quét qua một cái, hơi ngứa ngứa, rất muốn đem người kia ôm vào lòng cào hai cái.

22. Chương 22

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Đợi đến lúc Wales hết bận, đã là hơn tám giờ tối. Dillow đã ăn cơm tối xong, đang luyện tập không chế dị năng.

Đứa bé ra sức luyện tập, trên móng vuốt nhỏ như nạm một quầng sáng màu vàng óng ánh, đánh thục thục ngu xuẩn, đánh, đánh. Nghe được tiếng bước chân từ đằng sau, Dillow nhảy bèn xoay người lại, lúc thấy người tới là Wales liền găm gừ một tiếng, nhào tới, móng vuốt mang theo một màu vàng sậm, sáng rõ hơn hẳn so với lúc trước.

Wales cong khoe miệng, trong nháy mắt biến về hình thú, giơ vuốt đánh về phía Dillow. Móng vuốt của Dillow rơi xuống đất, nhóc không kịp thu lại lực, đánh sâu vào sàn nhà, để lại một cái hố nhỏ.

Vô cùng tàn bạo!

Đây chính là nguyên nhân vì sao Wales nhất nhất phải mang Dillow về, xét theo tính mềm lòng của quả cầu nhỏ, tuyệt đối cậu sẽ không để y huấn luyện Dillow như thế. Là giống đực, dịu dàng là mồ chôn anh hùng, cho nên tuyệt đối không thể an nhàn!

Cuộc đại chiến kết thúc khi Dillow bị đánh bay tầm chín mươi tám lần, sau đó Wales ngậm Dillow ném vào bồn tắm, dùng móng vuốt lắc hai lần, rồi mới vớt cháu trai run rẩy không còn chút sức ra ngoài. Là bậc quốc vương đầy khí khái anh hùng, hoàng đế bệ hạ thời thời khắc khắc đều nhớ kỹ, vợ chưa cưới về tay, mọi việc đều phải tự thân thực hiện, cố gắng nỗ lực trăm phần trăm.

Sau khi cháu nhỏ sạch sẽ rồi, Wales đặt nhóc lên giường, nghiêm túc hỏi: “Bài tập của ngươi đâu? Lấy ra đây.”

Dillow chìa bảng điện tử của mình ra, nhấn móng vuốt lên, thành công để lại một dấu móng, sau đó đưa cho Wales, bộ dạng phi thường khó chịu.

Wales cũng đặt móng mình lên, so với liềm lông, bài tập này rõ ràng dễ tiếp thu hơn hẳn.

Mất thấy Dillow khác thường, Wales tải bài tập lên, sau đó hỏi cháu trai: “Sao không vui?”

Dillow liềm liềm móng vuốt, bất mãn nói: “Ngươi là đồ ngu!”

Wales nhú mày nhìn nhóc con, cái đứa lông còn không liềm gọn được, gốc đến độ này còn dám ghét bỏ y? Bữa tối nay ăn mặn quá à?

Dillow không quản thục thục ngu xuẩn nghĩ gì, tiếp tục oán giận: “Thầy giáo ngu xuẩn rõ ràng ngủ cùng với ngươi, nhưng lại không chịu phụ trách, hơn nữa còn lén lút gửi tin với giống đực khác. Ngươi phải đi đánh người kia, đoạt lại thầy giáo ngu xuẩn! Ngu ngốc!” (^) Wales cau mày lại, sờ đầu cháu trai, vô ý thức lặp lại một câu: “Gửi tin à...”

Ném cháu trai vào trong ổ, chờ đứa ngủ ngủ say, Wales nhảy qua cửa sổ, lần thứ hai bò vào cửa sổ phòng Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên đang ở trong phòng tắm, nghe thấy bên ngoài có tiếng vang nhỏ, nhưng hệ thống phòng vệ trong nhà không phát ra âm thanh cảnh báo, cho nên cậu cũng không để ý nhiều, giặt quần áo xong thì tiện tay quần khăn tắm lên người, vừa lau tóc vừa bước ra. Vừa vào phòng ngủ, đã thấy Wales mặc thường phục ngồi trên ghế salon, đôi mắt vàng kim rút đi về lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày, đang lóe sáng lấp lánh nhìn cậu.

Sở Du Nhiên lùi lại hai bước, chui vào trong buồng tắm, đóng cửa, khóa lại.

Wales: “...”

Sở Du Nhiên vừa oán thầm mèo bự sao lại tới giờ này, vừa sấy tóc, đến khi gần khô hết mà tâm lý cũng vững vàng trở lại, cậu vẫn cảm thấy cứ như thế này mà ra ngoài sẽ có chút nguy hiểm. Vị hôn phu buổi tối trèo cửa sổ vào, ngấm lại thực sự khiến người khác phải suy nghĩ lung tung, mang theo mùi vị tình dục.

Wales đợi hồi lâu, thấy Sở Du Nhiên vẫn không ra, bèn đi tới gõ cửa, giọng nói mang theo ý cười: “Em còn định trốn tới khi nào?”

Sở Du Nhiên chải lại tóc, quần khăn tắm thật chặt, cảm thấy hình tượng bản thân đủ kín đáo đáng hoàng mới mở cửa ra, ho khan một tiếng, hắng giọng hỏi: “Sao anh lại đến giờ này?”

“Nhớ em.” Wales nghiêm túc đáp, giống như đang trình bày một chuyện đương nhiên, khiến Sở Du Nhiên đỏ mặt. Cậu thực sự không chịu nổi thái độ này của đối phương, nghiêm túc nói ra mấy lời như vậy, điềm đạm bình tĩnh rất dễ khiến người khác bị thuyết phục.

Wales thấy cậu đỏ mặt, liền vòng tay ôm eo cậu, đem người ôm bổng lên. Sở Du Nhiên kinh ngạc kêu to, sợ đến mức cả người cứng đờ, “Anh định làm gì?!”

“Ngủ, hay là em muốn ta làm chút gì đó?” Wales đặt Sở Du Nhiên lên giường, sau đó biến về hình thú, vùi đầu trong lòng Sở Du Nhiên. Y nói ngủ chính là ngủ rất đơn thuần.

Sở Du Nhiên nghĩ quá mức, bị tình huống này làm cho xấu hổ đến đỏ bừng mặt, thở không ra hơi. Tên to xác kia nằm trong lòng hần cọ cọ chà chà như thế, miệng lại nói chỉ ngủ đơn thuần, xem ra cái đầu kia chỉ là muốn tìm một vị trí thoải mái, nhỉ? Vị hôn phu mượn lòng ngực để ngủ, cũng không nên từ chối, phải không?

Da lông mềm mại cọ vào ngực, hơi ngứa ngáy, hơi thở lại vừa vắn phả vào điểm nhạy cảm, khiến Sở Du Nhiên khẽ run lên, vội vàng đẩy cái đầu bự ra xa người mình, tức giận trừng mắt: “Anh quá nặng, không được ngủ trên người tôi!”

Wales nghe đầu, nhìn áo xộc xệch của đối phương, lộ ra phân nửa bộ ngực, mặt và cổ đều mang một màu hồng nhạt, đôi mắt xinh đẹp vừa xấu hổ vừa giận dữ, dưới cái nhìn của y chính là đã thềm lại còn ngại. Loại trêu đùa này sao y chịu nổi chứ, vì thế mèo đen bự liền nhào tới.

Sở Du Nhiên kinh ngạc kêu lên, bị mèo bự đè xuống, sau đó y lật người một cái, biến thành cậu nằm nhoài trên bụng mèo, mềm mềm... Sở Du Nhiên kinh ngạc nhìn tư thế hiện tại của hai người, lại nhìn đôi mắt mèo nhuộm đầy ý cười, liền hiểu ra, người này đang trêu chọc mình. Lúc ở hình người thì nghiêm túc đáng hoàng, về đến hình thú lại dường như thể hiện rõ bản tính của loài mèo. Sở Du Nhiên không nhịn được, vươn ngón tay chọc chọc mũi của mèo bự, giống như bình thường cậu vẫn hay đùa Dillow, cười nói: “Anh rất xấu.”

Wales cọ cọ trán của cậu, “Em đang làm nũng sao?”

Sở Du Nhiên cảm thấy lòng ngứa một chút, bộ dạng Wales lúc này cùng đám ấu tể mũm mĩm đầy lông vẫn muốn cậu ôm ôm giống nhau như đúc, aizz, đến cùng là ai đang làm nũng đây? Khóe miệng mang theo ý cười âm ỉ, Sở Du Nhiên vui vẻ sờ vào vành tai của Wales, mềm mại, chỉ là so với nhiệt độ của mèo bình thường thì cao hơn một chút. Sở Du Nhiên quan tâm hỏi: “Sao nhiệt độ của anh lại cao như vậy? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Wales liếm khóe miệng Sở Du Nhiên một cái, thân mật đáp lời: “Không có chuyện gì, chỉ cần em không cử động sẽ tốt thôi.”

Sở Du Nhiên: “...” Người bảo bản thân là chính nhân quân tử đi đâu rồi?

Wales khẽ cười, cọ cọ cằm của Sở Du nhiên, móng vuốt sờ soạng khắp người cậu, lúc dồn sức vào eo, khiến hai người dính sát lấy nhau, lúc này mới nói: “Đừng sợ, trước khi thành hôn ta sẽ không chạm vào em.”

Sở Du Nhiên: “...Vậy móng vuốt của anh, là đang làm gì vậy?” Cảm giác móng vuốt đã trượt tới khe hông, hơi dừng một chút, rồi lại dời lên trên, nhần nhần...Cách một lớp khăn tắm cũng cảm nhận được nhiệt độ của cơ thể đối phương, khoe miệng Sở Du Nhiên giật giật, làm ra động tác thế này mà mặt vẫn không đổi sắc. Đồ mèo bự muộn tao!

Lặng lẽ quần khăn tắm lại, Sở Du Nhiên nhanh chóng bò dậy, cầm áo ngủ trên giường đi ra ngoài, mặc xong mới dám trở về.

Wales nhìn thấy hành động của cậu giống như đang phòng lang sói, đôi mắt hơi nheo lại, không biết nghĩ điều gì.

Hình thú hiển nhiên so với hình người làm mấy động tác vừa rồi càng dễ tiếp thu hơn, Sở Du Nhiên sau khi trở lại sờ soạng móng vuốt bự của Wales, cảm giác sướng hơn Dillow nhiều. Đem thịt vừa mềm vừa dày, lại còn đặc biệt co dãn. Sờ xong móng vuốt liền thử sờ sờ bụng, thậm chí cậu còn duỗi ngón tay chọc chọc vào, âm thần cảm thán chỗ này không có thích như Dillow, chỗ này của Dillow nhúc nhúc toàn thịt...Sờ xuống dưới nữa thì hơi quá đáng, cho nên mặc dù chưa sờ được sướng tay, Sở Du Nhiên cũng biết ý mà thu tay lại, sau đó nắm một móng vuốt bự của Wales, đằng hoàng ngủ.

Wales vẫn luôn nhắm mắt, cưng chiều mặc giống cái của mình “làm xằng làm bậy” trên người y, mãi đến khi nghe thấy tiếng thở đều đặn của Sở Du Nhiên, mới mở mắt ra, dùng móng vuốt túm chăn mỏng, kéo lên che kín người Sở Du Nhiên, rồi kéo người lại gần mình.

Trong bóng tối, Sở Du Nhiên cong khoe môi, lúc này mới thật sự ngủ.

Sáng ngày thứ hai, lúc Sở Du Nhiên thức dậy Wales đã rời đi, vị trí bên cạnh người cậu vẫn còn nóng ấm. Trên đồng hồ báo thức đầu giường có dán tờ giấy nhắn của mèo bự, nói lại quay về đón Dillow. Sở Du Nhiên ôm gối cười, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, vô cùng thoải mái.

Chờ ở cổng trường, Sở Du Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay, cách lúc sắp đóng cửa năm phút, ngẩng đầu lên liền thấy phi hành khí vạn phần quen thuộc kia.

Hoàng cung nằm lân cận trường học, vì để che dấu thân phận, cho nên mỗi ngày Dillow đều phải ngồi phi hành khí lượn quanh trường một vòng. Hai chú cháu đứng ở cửa, chờ Sở Du Nhiên, lỡ tai đồng loạt rung một cái.

Sau đó, Dillow liền bị ném thẳng từ trên không xuống.

Sở Du Nhiên (o)

Tứ chi của Dillow bọc kín một tầng dị năng phòng hộ màu vàng, sau khi chạm đất liền để lại bốn dấu sâu hoắm. Sở Du Nhiên sợ hết hồn, vội chạy tới ôm bảo nhỏ đang bực bội cắn đuôi vào lòng, tức giận trừng mắt nhìn Wales: “Anh điên à, quá nguy hiểm rồi!”

Wales đưa đầu qua, cọ vào lòng Sở Du Nhiên một cái, vừa định nói một câu thì cảm giác cả mặt tê rần. Aizz, y chỉ lo cọ vợ chưa cưới, lại quên mất cháu trai...

Dillow điện hạ không buông tha bất cứ cơ hội nào, rốt cục thành công đánh mặt thúc thúc ngu xuẩn một cái. Sau khi đánh được, nhóc ngẩn ngơ nhìn móng vuốt của mình, khiếp sợ ra mặt: Thật sự...đánh trúng rồi Hu ra!! ~(~)

~Dillow trong nháy mắt sướng đến phát điên, hưng phấn vung bốn móng múa may bay nhảy, cảm giác đánh mặt thúc thúc ngu xuẩn một cái thật sướng khoái, móng vuốt cào vào lớp da của thúc thúc ngu xuẩn thật sung sướng. Nung nấu ba năm, cuối cùng cũng thực hiện được rồi! Chỉ cần kiên trì ôm giấc mộng từ nhỏ, nhất định sẽ có ngày thực hiện được!

Dillow diện hạ mặc quần áo đỏ rực, vui sướng giống như được phong thiên tướng, lập tức có thể phi thăng lên trời cao!

Sở Du Nhiên nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của Wales, bị hai chú cháu chọc cho bật cười, không suy nghĩ đã giờ tay vuốt nhẹ chỗ bị Dillow đánh, vừa cười vừa an ủi: “Không sao không sao, coi như cổ vũ nhóc con, anh xem, nó cao hứng nhường nào!”

Wales nhìn tay cậu một cái, rồi nghiêng đầu dựa vào Sở Du Nhiên, chỉ là lần này rất cẩn thận tránh Dillow.

Sở Du Nhiên không rõ ý của y.

Wales: “Vị hôn phu của em bị tổn thương, em không nghĩ bồi thường một chút?”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường vô trách nhiệm:

Wales:

Mèo: “Quả cầu nhỏ không làm được! Không muốn ngậm một miếng lông!”

Wales: →__→

Mèo: (^^)

23. Chương 23

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Wales dựa đầu lại gần: “Vị hôn phu của em bị tổn thương, em không nghĩ bồi thường một chút?”

Sở Du Nhiên mím chặt môi, phát hiện ra ánh mắt lén lút nhìn của rất nhiều người đứng quanh bọn họ, vô cùng ngượng ngùng xoa đầu mèo bự, lúng túng nói: “Chuyện này, buổi tối rồi nói sau.”

Wales: “Em đang hẹn ta sao?”

Sở Du Nhiên: “...”

Trong con người màu vàng kim tràn ngập ấm áp của nắng mai, thuần khiết mà tốt đẹp, khiến Sở Du Nhiên như bị đầu độc. Cậu gạt đầu, thừa nhận: “Đúng vậy, tôi hẹn anh!” Cậu tin rằng cho dù không có lời hẹn, kiểu gì con mèo bự này cũng mò tới, giống y chang tối hôm qua.

Chiếm được câu trả lời vừa ý, Wales hài lòng. Y ngẩng đầu ngược nhìn lên. Phó quan Crewe hiểu ý, lập tức nâng một hộp quà to tổ chảng nhảy xuống từ phi hành khí. Sở Du Nhiên không hiểu gì, nhìn Wales, ý hỏi đây là cái gì vậy?

“Biết em thích ăn bánh ngọt, ta đã sai người mang ông chủ quán đó về đây.” Wales căn bản không quan tâm đến tâm tình của chủ quán, nửa đêm đang mộng đẹp bị bộ đội đặc chủng đưa đến hoàng cung là như thế nào.

Crewe nói một tiếng với bọn thị vệ, sau đó rất nhiều bánh ngọt, đủ cho tất cả đám trẻ được đưa vào. Sở Du Nhiên chột dạ, người này nhất định đã biết chuyện Elton hôm qua mang bánh ngọt đến, cho nên hiện giờ y bắt cả ông chủ luôn, bá đạo như vậy là muốn ám chỉ cho cậu biết cái gì đây?

Trong lúc Sở Du Nhiên còn bần oán thầm, Wales liền dùng móng vuốt chọc nhẹ vào vai Sở Du Nhiên, nghiêm túc nói: “Em muốn cái gì cứ nói cho ta.”

Sở Du Nhiên gạt đầu, cảm giác móng vuốt đầy lông mềm như đang cào trực tiếp vào tim cậu, bởi vì mèo bự trước mắt, thời khắc này, phảng phất như muốn tuyên cáo: Trăm có thể vì người mà san bằng cả vũ trụ này! Người muốn cái gì cứ việc nói!

Trong phòng học, bọn nhỏ vui sướng nhắm nháp mùi vị bánh ngọt thơm mềm do thúc thúc của Dillow mang tới, đứa nào đứa nấy mặt dính đầy bơ, thỏa mãn dựng thẳng đuôi. Mà với Dillow, bởi vì thực hiện được “giấc mộng” nhiều năm nay, cho nên tâm trạng nhóc cực kỳ tốt, ăn no xong liền chui vào trong sọt trúc nằm liếm lông, cuộn mình lại như một quả cầu.

Sở Du Nhiên nhìn đồng bánh ngọt còn thừa, vẫy tay với Dillow. Dillow thò đầu ra khỏi sọt, chớp chớp mắt, ý nói người gọi bỗng thiếu gia làm gì? Ấu tể đệ nhất đế quốc vừa đánh được thúc thúc ngu xuẩn xong, bụng no căng rồi, không muốn động đây nữa.

Sở Du Nhiên cắt bánh ngọt thành miếng nhỏ, sau đó để Dillow dẫn theo các bạn trong lớp tặng bánh cho lớp sư tử hổ báo ở sát vách.

Đại gia Dillow nhảy từ trong sọt ra, nể mặt thầy giáo ngốc luôn vuốt lông cho mình, nhóc miễn cưỡng nghe lời một lần vậy. Vì thế, Dillow hùng dũng dẫn theo một đám ngổ tào, miệng ngậm bánh ngọt đi đưa bánh cho một đám còn ngổ tào hơn.

Sở Du Nhiên đứng trước cửa nhìn bọn trẻ, vui mừng trước chuyển biến của bọn nhỏ. Đặc biệt là Dillow, hiện tại đã nghiêm nhiên thể hiện phong thái của kẻ cầm đầu. Quả không hổ là trẻ con hoàng tộc, từ nhỏ đã có khí chất vương giả.

Thầy giáo Claude ra cửa, liền nhìn thấy nụ cười khê của Sở Du Nhiên, vẻ mặt phức tạp gật đầu chào cậu – Bạch Liên Hoa ngốc đến mức này cũng thật đáng thương!

Sở Du Nhiên cũng gật đầu trả lễ, sau đó quay về phòng học, kiểm một chỗ yên tĩnh để ngồi, kiểm tra bài tập về nhà của bọn nhỏ.

Hal dọn bàn xong, cảm thấy không an tâm nên thò đầu nhìn về phía sát vách, “Thầy giáo Sở, bọn nhỏ sẽ không đánh nhau chứ?”

Sở Du Nhiên mỉm cười, ung dung nói: “Sẽ không, thầy giáo Claude rất có trách nhiệm, cho dù có xảy ra đánh nhau thật, cũng sẽ không để bọn chúng đánh nhau trong lớp.”

Hal kinh ngạc thốt lên: “Vậy là vẫn có thể xảy ra đánh nhau ư? Chết rồi, lớp ta chỉ có ba đứa biết đánh đấm, bị thua thì phải làm sao?”

Sở Du Nhiên tiếp tục cúi đầu đọc bài tập: “Cứ biết lần này sẽ không đánh nhau đã, lần sau thì khó mà biết được.”

Trên bảng điện tử có dấu móng của sư tử, móng của mèo, vuốt của gấu mèo... Mỗi dấu chân đều đặc biệt đáng yêu, mà vui mừng nhất chính là dấu móng của chuột đồng. Dấu vết nho nhỏ nhưng lại có đến tám cái, hai cái lớn hơn, sáu cái nhỏ nhỏ, bên trên chú thích là ảnh toàn gia đình. Như vậy tính ra, Vic có đến năm người anh!

Sở Du Nhiên nhanh chóng tặng hoa hồng nhỏ cho gia đình các em, lại viết kèm thêm lời khen!

Cuối cùng, cậu mới xem bài tập của Dillow. Sở Du Nhiên hơi kinh ngạc, không ngờ Wales cũng làm bài tập tới qua. Trên bảng điện tử, có hai dấu móng đen thui, một lớn một nhỏ, cực kỳ đúng quy củ. Nhưng không hiểu sao, Sở Du Nhiên có thể từ một cái màn hình vô tri vô giác, có thể tưởng tượng ra bộ dạng chán ghét ra mặt của hai chú cháu.

Wells: __

Dillow: (   )

Sở Du Nhiên bị bài tập về nhà của Dillow chọc cười, nhún nhún mấy cái gửi đi một chuỗi hoa hồng nhỏ. Ngẫm lại từ thời điểm ban đầu yêu cầu liếm lông, cho đến giờ đã có thể tính là một tiến bộ lớn, cho nên phải cổ vũ một chút!

Một lần nữa nhìn lại toàn bộ những dấu móng, sau đó Sở Du Nhiên quyết định lên mạng liên lạc với một nhà điêu khắc. Cậu muốn đem những dấu móng này làm thành bảy tác phẩm điêu khắc, coi như là quà tặng cho bọn nhỏ. Chờ sau này bọn nhỏ lớn lên rồi, nhìn lại món quà ngày xưa, nhất định sẽ nhớ lại, khi còn bé

chúng được người nhà yêu thương thế nào. Sở Du Nhiên tin tưởng, học sinh của mình sẽ đều là những đứa con ngoan hiếu thảo lễ phép!

Về phần tiền công? Đơn giản thôi, trực tiếp trừ vào tiền thưởng của hiệu trưởng Sở, dù sao chính ông ấy cũng không rõ gia sản của mình có bao nhiêu.

Thợ điêu khắc nhận đơn hàng thì báo lại, trong hôm nay có thể ra thành phẩm, chỉ có điều phải tự tới lấy vì bọn họ không có không gian vận chuyển. Sở Du Nhiên đồng ý, thanh toán tiền. Vừa cắt liên lạc thì đã thấy tên của Dillow nhấp nháy liên hồi. Sở Du Nhiên mở ra xem, thì ra là tin nhắn Wales hỏi: Tại sao lại là loại hoa này?

Sở Du Nhiên: Loại hoa này thì sao? Đây chính là Hoa hồng nhỏ.

Ngay sau đó, Sở Du Nhiên nhận được một bình đầy hoa cầu hoan, ý nghĩa của loại hoa này so với hoa mân côi còn ghê gớm hơn, ngay từ tên hoa đã đầy mùi: Cầu kết giao! Tổ tình! Cầu hôn! Nói chung là cầu thành đôi! Thú nhân thể hiện tình cảm trần trụi như vậy đấy, không hề ngại ngùng, nói là bộc lộ tình cảm, nhưng thật sự rất giống mấy kẻ quấy rối tình dục.

Sở Du Nhiên đỏ mặt, tắt màn hình đi, sau đó kéo tên Wales cho vào sổ đen hai tiếng.

Thời gian làm việc lại đi nói chuyện lung tung, nhất định phải kéo vào sổ đen.

Lần đầu tiên trong đời vừa thổ lộ đã bị đưa vào sổ đen, Wales: Nghiêm túc bình tĩnh không muốn động dảy.

Lớp sư tử hổ báo

Dillow nhìn đám “mèo nhỏ” trước mặt đang ngồi xung quanh mình, cao quý ngạo nghễ đặt bánh ngọt xuống, sau đó dùng móng vuốt đẩy đi. Kế tiếp đó, đám Archer cũng bỏ bánh xuống, Dillow nhạy cảm phát hiện ra số bánh ít đi gần một nửa. Nhóc quay đầu nhìn lại, thấy trong miệng Vic rộng tuếch, chỉ còn vô số mảnh vụn bánh.

Dillow kinh hãi chạy tới, một móng vuốt túm bụng của Vic lên, sau đó dùng chân trước nhấn nhấn lên bụng chuột nhỏ, lo lắng bé ăn no quá mà chết ghen.

Vic nằm yên bất động, mặc cho Dillow giẫm.

Nhóm sư tử hổ báo vừa thấy Vic tròn xoe như trái cầu, mắt sáng rực lên, lại nhìn thấy Panda béo tròn tròn trĩnh trịch, hơn một nửa lập tức bỏ qua bánh ngọt, lặng lẽ đuổi móng vuốt ra tiếp cận.

Dillow cảnh giác, tai dựng thẳng đứng, đập lên một cái móng dấm thò ra, con người màu xanh mang theo ánh sáng u tối: Cái đám nhãi lông vàng này định làm gì đây hử?

Lớp sư tử hổ báo cũng có một thằng nhãi lãnh đạo, thấy tiểu đệ của mình bị đánh, bé con liền gầm lên: Nhãi lông đen kia, mi định làm gì?

Dillow khinh bỉ hừ một tiếng, túm Vic lên, sau đó ném cho Miller, ghét bỏ nói: “Một đám ngu xuẩn!” Nhóc theo bản năng cho rằng Vic nhỏ yếu nhất thì lá gan đương nhiên nhỏ nhất, vì thế cần thiết phải bảo vệ, để chuột đồng ở cùng với Miller và Jimmy, chỉ để lại ba sức chiến đấu khủng nhất của lớp – chính mình, Archer và Caly.

Về phần gấu mèo mập, bé con này thực ra rất cơ trí, vừa thấy sắp sửa đánh nhau đã nhảy ra cửa ngõ, dễ tiến dễ lùi, hoàn toàn không cần Dillow bảo vệ.

Bình thường hay lục đục nội bộ, nhưng vừa “ra ngoài”, ba bé con lại vô cùng đoàn kết, có lẽ là tình hữu nghị đã nảy sinh từ thời điểm cùng nhau cướp đùi gà. Archer đánh mông nhãi con dấm thò móng ra lúc này, còn Caly thì nhe răng khiêu khích, hừ, có cơ hội đánh thì nhiệt tình đánh, còn không có cơ hội thì phải tự tạo ra cơ hội!

Thầy giáo Claude vừa chào Sở Du Nhiên đi về, liền thấy cảnh này: một sư tử, một sói, một báo đang quay lưng lại thành vòng tròn, bảo vệ hai giống cái và một con chuột yếu ớt, ba đứa nhỏ này, đứa nào đứa nấy

mắt đều tỏa sáng, khí thế quyết chiến, ngoài cửa thì một con gấu mèo mập đang ngồi, tựa như bức tường thịt làm nhiệm vụ chặn lối ra, không biết là muốn giúp đỡ hay là chuẩn bị định chạy.

“Các con định làm gì? Không được đánh nhau!” Thầy giáo Claude rống lên, giọng nói này chính là nỗi ám ảnh trong lòng đám sư tử hổ báo, cho nên vừa nghe, cả đám ấu tể liền chạy tán loạn. Dillow hừ lạnh một tiếng, nghênh ngang đi ra cửa, tiện thể đạp Panda một cái, thầm tính sau này có thể để bé mập này làm khiên chắn của mình.

Sở Du Nhiên thấy bọn nhỏ trở về, lần lượt xoa đầu từng đứa, khích lệ bọn chúng đã làm rất tốt. Hơn nữa, cậu còn gợi ý cho bọn nhỏ nếu rảnh rỗi thì có thể chơi đùa cùng đám nhỏ sư tử hổ báo, quen biết càng rộng càng tốt mà.

Thầy giáo Hal khổ sở cau mày, này này, như thế có khác nào cổ vũ bọn trẻ đi đánh nhau.

Vừa bước ra cửa lớp, vốn định nói Sở Du Nhiên phải quản chặt đám ấu tể lớp cậu, đỡ cho hai lớp lại đánh nhau, nhưng nghe được mấy điều Sở Du Nhiên nói, thầy giáo Claude liền choáng váng đầu óc. Cái đứa ngốc nghếch ngây thơ nào vậy, hẳn nghĩ cần phải dạy cho cậu biết, không phải tất cả ấu tể đều hiền lành đáng yêu, hừ, đến lúc con báo đen kia bị đánh thảm thì không còn nước mà hối đâu.

Dillow nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau, lỗ tai khẽ run, hung hăng mài móng vào vỏ cây. Vì không để cho thầy giáo ngốc tức giận, nhóc nhất định phải khiến đối phương động thủ trước, sau đó nhóc mới lấy danh nghĩa chính phái đi trấn áp. Thúc thúc ngu xuẩn nói, đây là chiến thuật! Ấu tể đệ nhất đế quốc, Dillow đại nhân, cảm thấy mình thông minh đến phát sợ luôn ( ) —————

Chạng vạng, Sở Du Nhiên trả đám nhỏ cho phụ huynh, chỉ riêng báo nhỏ trong lòng cậu mãi không có ai đến đón. Mèo bự nói y có chuyện không thể tới, bảo cậu cứ đem nhóc con về nhà. Bộ dạng đặc biệt yên tâm khi giao ấu tể cho mình của Wales khiến Sở Du Nhiên không biết nói gì. Dillow rõ ràng có lính hầu mà, tại sao lần trước có thể tới đón nhóc, mà giờ lại không được?

Đứng trước cổng trường, Sở Du Nhiên và Dillow mắt to nhìn mắt nhỏ, giống như một đôi phụ tử đáng thương bị tra công vứt bỏ, để mặc hai kẻ bơ vơ trở mắt hóng gió.

Cuối cùng, Sở Du Nhiên quyết định mang Dillow cùng đi lấy bản điều khắc dấu móng.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường vô trách nhiệm:

Sở Du Nhiên: “Nghe nói, rất nhiều độc giả đều rất thích xem Dillow đen sì chạy trốn qua đường.”

Wales: “Chúng ta có thể sinh vài ổ ấu tể lông đen mắt vàng, để Dillow dắt bọn nhỏ cùng chạy trốn!”

Sở Du Nhiên: “Theo ý kiến của tác giả, chúng ta cũng có khả năng sẽ sinh ra một tổ gà con lông vàng xinh xắn.”

Wales: “...Hắn dám?!”

———— Dillow đen sì mang theo một chuỗi đệ đệ lao nhanh qua đường ————

—————”

24. Chương 24

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Sở Du Nhiên đặt Dillow xuống đất. Nhóc con vừa nghe nói thúc thúc ngu xuẩn không đến, lại còn có thể ra ngoài chơi cùng Sở Du Nhiên, hưng phấn tới mức hai mắt phát sáng, đuôi dựng đứng, lỗ tai so với bình thường cũng vươn thẳng hơn. Trẻ con bản tính thích phá hoại, Dillow chốc chốc lại nhảy về phía đám cỏ

dại ven đường, vừa cào vừa giật, rút được một nhánh cỏ đuôi chó thì vui sướng như lấy được chiến lợi phẩm, chạy về đưa cho thầy giáo gốc để bộc lộ tâm trạng.

Sở Du Nhiên nhân lúc này, gửi một tin nhắn cho Wales, để y biết được cậu chuẩn bị đưa Dillow đi đâu. Gửi tin đi, đối phương phi thường bình thản nhắn lại: “Đã biết.”

Sở Du Nhiên không biết câu này còn có thể có ý tứ khác, cho nên tắt màn hình đi, sau đó cậu ôm Dillow lên, vỗ vỗ cho cỏ dính trên lông nhóc con rơi xuống, rồi nhét vào phi hành khí.

Trong hội nghị quân đội, Wales ngoắc tay với Crewe bên cạnh, trầm giọng nói: “Phái người bảo vệ bọn họ, cố gắng đừng quay rầy.”

Trên phố D3, có duy nhất một cửa hàng điêu khắc thủ công, phía trước cửa hàng bày một pho tượng cao hơn hai mét, khí thế bất phàm. Trong tay pho tượng cầm một cái chìa lớn, thoát nhìn vô cùng oai phong. Toàn thân tượng thuần một sắc trắng, không có lấy một chút tạp chất hay vết cắt nào, chứng tỏ người làm ra nó chỉ dùng chính đá tảng mà điêu khắc thành. Để pho tượng đó ở ngoài, không chỉ thể hiện người thợ trong cửa hàng có tay nghề tinh xảo, mà còn thể hiện sự coi trọng của chủ tiệm với pho tượng, bởi vì pho tượng này được lau rất sạch, nhìn kỹ cũng không thấy một hạt bụi.

Sở Du Nhiên ôm Dillow bước xuống từ phi hành phí, nhìn “version” khác của Poseidon, khoe miệng cong lên, không biết nên đánh giá như thế nào. Trong giới thiệu của cửa hàng, có nói chủ quán là bạch tuộc tám chân, hình thú có rất nhiều tay, có thể đồng thời điêu khắc được nhiều thứ. Hiện giờ nhìn thấy tác phẩm này, trong lòng cậu chỉ có một ý nghĩa: Lẽ nào cái loài vốn phải sống dưới nước ở thế giới này cũng có thể sinh hoạt trên cạn?

Dillow duỗi móng, chỉ vào bức tượng, kinh ngạc thốt lên: “Thầy ơi! Hắn không mặc quần áo!”

Sở Du Nhiên chép miệng, trong lòng thầm nghĩ bức tượng này thực sự không phù hợp cho thiếu nhi, ngoài mặt lại miễn cưỡng tìm thấy một khối gọn hình miếng vải trên pho tượng. Cậu nghiêm túc dạy bảo học trò: “Dillow, hắn có mặc quần, chỉ là quần này hơi ngắn thôi. Con sau này lớn lên nhất định không thể học theo hắn, đây là hành vi lưu manh!”

Dillow nghiêm túc gật đầu: “Thúc thúc ngu xuẩn cũng là lưu manh!”

Sở Du Nhiên nhìn nhóc, không hiểu ý nhóc là gì?

Dillow vút cho Sở Du Nhiên một ánh mắt “trí nhớ của thầy kém quá”, giọng nói trẻ con vang giòn: “Ngày đó thầy nằm nhòai trên người thúc thúc ngu xuẩn ngủ, thúc thúc ngu xuẩn cũng không mặc quần áo. Cả lớp mình với đám miêu ngổ sát vách kia đều biết tổng rồi.”

Xung quanh phi hành khí của Sở Du Nhiên có rất nhiều người vây quanh, bởi vì thấy cậu không đi cùng giống đực nào, cho nên đám nam thú nhân còn độc thân đều dừng bước đứng nhìn, lòng chắt mẩm cậu cũng đang độc thân. Dù sao giống cái này xinh đẹp như vậy, nhất định không có giống đực nào có thể an tâm để cậu ôm em trai mình ra ngoài – một kẻ tóc đen, một nhóc lông đen, chỉ có thể là: anh em ruột!

Kết quả là nghe Dillow nói xong câu này, tất thấy đều kinh ngạc nhìn hai người, quả thực nếu lại gần Sở Du Nhiên sẽ ngửi thấy mùi vị giống đực, cho dù vô cùng nhạt, nhưng cũng không thể lơ là khí thế mạnh mẽ tỏa ra. Biết giống cái này chưa kết hôn nhưng đã có người yêu, nhiều nam thú nhân tiếc nuối ra mặt.

Sở Du Nhiên mím miệng, sắc mặt đỏ chót, xấu hổ đến mức chỉ hận không thể nhét Dillow vào trong túi. Cái gì mà đám sư tử hổ báo lớp sát vách đều biết, ai nói ra hử?! Nam thú nhân khi biến thành hình người không mặc quần áo là thiết lập quỷ quái gì vậy?! Còn cái đám người xa lạ tiếc nuối ra mặt kia là có ý gì?!

Nắm lỗ tai Dillow, mặc kệ nhóc con phản kháng, Sở Du Nhiên ôm thật chặt đứa bé hư hỏng vào lòng, sau đó nhấc chân tiến vào trong cửa hàng, quyết định không nhìn xung quanh nữa!

Lúc này, ở cửa hàng đối diện chuyên kinh doanh đồ mỹ nghệ, một thanh niên mặc trang phục hoa lệ đang xem một quả cầu pha lê màu tím. Người này thân hình cao lớn, tóc nâu, con ngươi màu đen, ngũ quan vốn có thể coi là đoan chính lại bị khí chất công tử bột phá hoại, trong nét mặt mang theo vẻ tàn nhẫn.

Chủ quán đứng bên cạnh vội cười cười làm lạnh, sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng lại dùng cái khăn giấu trong lòng bàn tay chấm đi mồ hôi trên trán.

Người kia đem món đồ tung tung trong lòng bàn tay, nhìn sắc mặt khấn trương của chủ quán, khóe miệng hơi nhếch, không chút để ý: “Món đồ này bao nhiêu tiền?”

“Các hạ, đây là bốn quán...” Chủ quán lau mồ hôi, vừa định giải thích giá trị của vật này, đã bị người kia cắt ngang, “Ta hỏi người bao nhiêu tiền, lằng nhằng làm gì?”

Chủ quán mặt mày sầu não, “Cái này, mười, mười vạn...”

“Hả...”

“80 ngàn...”

“Ba ngàn! Gối cẩn thận rồi đưa tới phủ công tước Zarro, hiểu không?” Người kia dúm quả cầu pha lê vào trong ngực chủ quán, nhắc nhở, “Nhất định phải gói cho đẹp, đây là quà tặng mỹ nhân!”

Chủ quán vừa nghe nói là ba ngàn tinh tẻ, đã chực ngất đi, đến lúc nghe được danh hiệu của công tước Zarro, mặt liền xám ngoét. Công tước Zarro yêu quý nhất chính là đứa con trai này, cho nên hắn vừa ương ngạch vừa kiêu căng. Hồi trước bị hiệu trưởng Sở đánh gãy chân mới yên tĩnh được một thời gian, ngờ đâu chân vừa khỏi, nghiệp chướng này lại ra ngoài làm mưa làm gió.

Vị tiểu thiếu gia này rất hài lòng với thái độ chịu đựng của chủ quán, vừa định bỏ đi, liền thấy người hầu đang vội vã chạy tới, sau đó ghé vào tai hắn, nói: “Thiếu gia, con vừa thấy Sở Du Nhiên vào cửa hàng đối diện!”

“Sở Du Nhiên?” Sau khi kinh ngạc, Luke lập tức cười lạnh, trong giọng nói không có chút ý tốt nào, “Không ngờ còn dám chui ra khỏi mai rùa cơ à, nghe nói gần đây Sở Hồng Vũ không ở để tinh.”

“Ý thiếu gia là...”

Trong mắt Luke tràn đầy dâm dục, hắn không khống chế được, liếm liếm khóe môi, nhanh chóng bước xuống lầu, “Cha nợ con trả, Sở Hồng Vũ đánh gãy chân của ta, ta lại muốn con của lão.”

Sở Du Nhiên cảm thành phẩm, kiểm tra kỹ từng cái, cảm thấy tay nghề thợ làm không tồi. Chủ quán không ngừng xin lỗi, nói là trong cửa hàng gần đây bận rộn, thực sự không một ai rảnh, cho nên đành bắt đắc dĩ để khách hàng tự mình tới lấy. Thấy Sở Du Nhiên là giống cái, lại mang theo một ấu tể ra ngoài, chủ quán rất hào phóng giảm giá tám phần, còn tặng thêm một tấm thẻ chiết khấu ở cửa tiệm đồ chơi sát vách. Sở Du Nhiên không nói gì, đây hẳn mới là mục đích thực sự của việc bắt cậu tự tới cửa hàng, thẻ chiết khấu mua đồ chơi cho ấu tể, thẻ chiết khấu mua vũ khí cho nam thú nhân, thẻ chiết khấu mua quần áo cho giống cái...Được lắm, rất biết cách kích thích tiêu dùng.

Sở Du nhiên ôm Dillow ra ngoài, nhóc con cực kỳ hứng thú với những thứ ven đường, đặc biệt là cửa hàng bán đồ chơi. Xoa đầu đứa nhỏ, Sở Du Nhiên nhìn tấm thẻ trong tay, cười híp mắt: “Dillow, con có thích đồ chơi không? Giảm giá ba mươi phần trăm nhá!”

Dillow cao quý ngạo nghễ quay đầu đi, lý trí nói với nhóc, như vậy là mê muội đánh mất ý chí, ấu tể trưởng thành không được chơi mấy thứ đó. Nhưng mà bản tính lại thâm thì, trong đầu không ngừng kêu gọi: Rất muốn, muốn quá đi, muốn mua quả cầu lông!!!

Vì vậy, Dillow điện hạ quay đầu lại, nói: “Nếu như thầy mua quả cầu lông cho ta, ta sẽ miễn cưỡng nhận!”
→ _ → Sở Du Nhiên bị dáng dấp kiêu ngạo nhỏ nhen này làm cho moe đến mức cả trái tim cũng run rẩy. Cậu hoàn toàn không nhớ tới mấy lời nói hươu nói vượn của nhóc con lúc nãy tại chốn đông người, mà chỉ cảm giác, dù bây giờ Dillow có muốn cả trời thì cậu cũng phải mua cho bằng được. Không phải chỉ là một quả cầu lông sao, mua! Mua một hòm!

Thời điểm hai người vừa tới cửa tiệm, liền bị người khác cản đường.

Nhìn thấy đối phương, mặt Sở Du Nhiên hoàn toàn không có một chút biểu hiện gì khác biệt, hoàn toàn giống như thấy rác thải bên lề đường. Dillow lại vênh tai lên, ánh mắt lộ ra cảnh giác, cơ thể căng cứng, trong nháy mắt dị năng màu vàng lập tức được triệu tập.

Luke Zarro cười híp mắt, chặn đường Sở Du Nhiên, nói: “Khó có dịp tình cờ gặp được, hay là đi ăn một bữa cơm, được chứ?”

Sở Du Nhiên nhú mày, lòng thầm nghĩ, cái chân chó kia khỏi nhanh thật, vừa gãy chưa được bao lâu đã lớn gan muốn tìm đường chết. Nhưng mà, cậu không có hứng thú muốn dây dưa nhiều thêm với con chó ghê trước mặt này.

Ấm vệ núp trong bóng tối vừa định lao ra, lại bị người bên cạnh mang mật danh số 3 ngăn cản. Bọn họ không thể làm lộ thân phận của Sở Du Nhiên, hơn nữa giống cái này, vốn không hề nhu nhược như vẻ ngoài.

Mỹ nhân mảnh mai bị cản đường, giồng đực xung quanh đều đứng lại quan sát, chỉ lo Sở Du Nhiên chịu thiệt. Không ngờ, chưa ai kịp xông ra, đã thấy ba người đứng cản mỹ nhân đột nhiên kêu thảm một tiếng, rồi ngã sòng xoài, ngay sau đó liền bị biến trở về lối thú – ba con chó!

Mỹ nhân ôm đầu, sắc mặt không thay đổi, giẫm lên người con chó lớn nhất mà đi ra khỏi vòng vây, động tác tao nhã đẹp như tranh vẽ!

Không ai ngờ tới, Sở Du Nhiên bình thường dịu dàng là thế, vậy mà không nói một lời đã động thủ. Hạch dị năng của chủ tớ nhà Zarro gần như cùng lúc bị một lực tinh thần cực mạnh va chạm, ngay cả cơ hội chống trả cũng không có, hôn mê ngay tắp lự.

Sở Du Nhiên nhú mày, một mặt cảm thán tinh thần lực của mình sau khi khôi phục quá mạnh mẽ, mặt khác lại xoa đầu nhỏ của Dillow, nghiêm mặt nói: “Con ngoan, con phải nhớ kỹ, nếu gặp phải bọn xấu, nhất định phải ra tay trước mới chiếm được ưu thế. Thời điểm đánh lên nhất định không được nhẹ dạ, bằng không người khác sẽ nhân đó mà cho con một đòn trí mạng, nhớ chưa?”

Dillow gật gật đầu, đột nhiên cảm thấy cả người thầy giáo ngốc tỏa ra một luồng hào quang chói lọi, thứ ánh sáng mà nhóc không biết phải mô tả thế nào (.)

Hai ám vệ phụ trách bảo vệ Sở Du Nhiên liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ nuốt xuống một ngụm nước bọt. Nhìn vẻ mặt vô hại của Sở Du Nhiên, ám vệ khi này định ra lao ra thì thầm: “Không hổ là người bề hạ coi trọng, đủ tàn nhẫn.”

Số 3 vỗ vai đồng nghiệp, nhắc nhở: “Ba người này khả năng cũng phải duy trì thú hình gần hai tháng mới khỏi được. Bị mất mặt như vậy, gia tộc Zarro chắc chắn sẽ không chịu giảng hòa đâu, cho nên chúng ta phải tăng cường cảnh giác!”

Chuyện xảy ra ở đây, rất nhanh sau đó đã được báo lại cho tuần cảnh. Đến lúc những cảnh sát xuất hiện, chỉ thấy Sở Du Nhiên cười thản nhiên ôm Dillow, đem quả cầu lông mới mua được cất vào ngăn không gian. Kẻ đứng là mỹ nhân dịu dàng, cộng thêm một ấu tể “không có lực công kích”, mà kẻ nằm dưới đất lại kẻ bại hoại đệ nhất đế quốc, con trai của công tước Zarro. Vây quanh họ là một đám người hóng hớn náo nhiệt. Một người trong đội tuần cảnh che mặt, khổ sở nhìn đội trưởng của mình, vụ này không ổn rồi, ai cũng biết công tước phu nhân là con sư tử Hà Đông, phi thường bao che cho con.

Dẫn đầu đội ngũ là một người trung niên tầm bốn chục, hẳn trước tiên sai người kiểm tra vết thương của đám người Luke, sau đó nhìn Sở Du Nhiên, lịch sự hỏi, “Ba người này vì sao lại biến thành như vậy?”

Sở Du Nhiên mờ mịt lắc đầu, vô tội đáp: “Ta không rõ. Bọn họ đột nhiên đứng trước mặt ta rồi té xỉu, ta cũng không phải là bác sĩ, sao biết nguyên nhân được.”

25. Chương 25

Edit: Cháo quẩy

Beta: Bỏ cung muốn cắt JJ của người

Sau khi nghe thấy nghi vấn của đội hộ vệ, Sở Du Nhiên mờ mịt lắc đầu, vô tội nói: “Không biết, bọn họ té xỉu trước mặt ta, ta cũng không phải bác sĩ, sao biết được nguyên nhân?”

Đội trưởng nhíu mày, ngữ khí trở nên nghiêm khắc hơn: “Thật sự không liên quan gì tới người? Người ở đây đều thấy được, lúc hắn nói chuyện với người thì tinh thần bị công kích, người muốn nói ở chỗ này, hay là theo ta về rồi nói?”

Sở Du Nhiên ngẩn người, sau đó khuôn mặt tinh xảo dần bày ra, cong lên một nụ cười thanh nhã, ngón tay thon trắng nhẹ nhàng gãi cổ Dillow, cả người thoát nhìn thanh nhã xuất trần, cậu lắc đầu, ánh mắt chân thành lại vô tội, nói: “Nếu như quả thật là ta, ta đã không đứng ở đây chờ các người tới.”

Lúc này, dáng vẻ vừa vô tội vừa bất đắc dĩ của Sở Du Nhiên đã hoàn toàn khơi dậy hormone nam tính xung quanh, mỹ nhân nói cái gì đều có thể làm người ta tin phục, ai lại nhẫn tâm gây khó dễ cho một giống cái vừa thành niên lại xinh đẹp chứ? Tất cả người vây xem đều trợn mắt lên nhìn chằm chằm, chỉ sợ đội hộ vệ không tìm được hung thủ, chộp lấy giống cái này đưa đi gánh tội thay.

Dưới loại tình thế này, đội trưởng chỉ có thể kiên trì nói: “Chúng ta sẽ làm khẩu cung, hi vọng người hãy thành thật phối hợp.”

Sở Du Nhiên cười cười, “Có thể.”

Dillow không nhịn được nữa, thẳng nhóc lạnh lùng nhìn chằm chằm người đối diện, vừa định giãy dụa bỏ lên, liền bị Sở Du Nhiên ôm chặt, đồng thời vỗ vỗ bụng nó, nhắc nhở thẳng nhỏ không được nháo, một lúc nữa chúng ta có thể về nhà rồi. Dillow rầm rì một tiếng, chỉ có thể hậm hực nằm xuống, trong lòng âm thầm ghi nợ đám người này, lũ ngu xuẩn, làm lỡ thời gian nhóc về nhà chơi với quả bóng lông (^) Lúc này một người lính đi tới, nhìn dáng vẻ mỉm cười của Sở Du Nhiên mà hơi đỏ mặt, ho một tiếng hắng giọng một cái, hắn nghiêm túc hỏi: “Họ tên?”

“Sở Du Nhiên.”

Binh lính vừa nghe cậu họ Sở, theo bản năng nuốt ngụm nước bọt, liền lén nhìn ngũ quan xuất sắc của Sở Du Nhiên, hạ thấp giọng hỏi: “Người và ngài Sở Hồng Vũ có quan hệ sao?”

Sở Du Nhiên cười cong đôi mắt, âm thanh cực kì dễ nghe, “Ta là con của ông ấy, con trai duy nhất.” ^_^

Binh lính hít một ngụm khí lạnh, nhanh chóng đi báo cáo, Sở Hồng Vũ so với công tước Zarro càng không dễ chọc đâu.

Sở Du Nhiên ôm nhóc con, nói với đội trưởng đội hộ vệ vội vã chạy tới: “Hỏi xong rồi sao? Xong rồi thì có thể làm phiền các người đưa ta về không?”

“Đương nhiên.” Cho dù Sở Du Nhiên không nói, bọn họ cũng không thể thả Sở Du Nhiên tự mình đi được, Sở Du Nhiên là kẻ tình nghi số một, bọn họ muốn bảo đảm thân phận cậu ta nói là chính xác, đồng thời an toàn!

Dillow vừa thấy không có chuyện gì, lập tức cũng có chút mệt rã rời, nhóc một ngày phải ngủ mười tám tiếng mới có thể thỏa mãn sự cần thiết để thân thể trưởng thành, móng vuốt nhỏ ôm thật chặt một quả bóng lông, chỉ chốc lát sau liền đắm chìm trong giấc mộng đẹp mua được một rương bóng lông lật đật. Sở Du Nhiên ôm nhóc lên phi hành khí, nhìn thẳng nhóc buồn ngủ trên chân mình, nhếch miệng cười cười, ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, xa xa người của phủ công tước Zarro chỉ dám lén lút theo dõi không dám tới gần, cậu bất động thanh sắc cúi đầu, gãi gãi bụng Dillow, đôi mắt đều híp lại. Quả nhiên, chờ đội hộ vệ tới vẫn là có chỗ tốt, không chỉ có thể ngồi phi hành khí miễn phí, còn được một chuồng hộ vệ miễn phí, bằng không trên đường này chắc sẽ bị đám chó ghê kia quấy rầy.

Lúc này, phủ công tước Zarro nhận được tin đã bao phủ trong một bầu không khí ngột ngạt, công tước phu nhân biết được con trai bảo bối của mình lại một lần nữa bị thương vì Sở Du Nhiên, tức đến vô một chương lên bàn, công tước đại nhân sợ đến cả người run lên, hạ nhân đứng một bên càng hạ thấp đầu, không dám thở mạnh.

Công tước phu nhân xuất thân Hồ tộc, giống cái Hồ tộc giống nhau vóc người không khác mấy so với thầy Claude, tổng thể mà nói chính là ‘vai u thịt bắp’ (trắng hán tử). Hơn nữa nhà mẹ đẻ còn là người có công

lớn khai quốc, bản thân liền tự thấy mình tài chí hơn người, hơn nữa thú thân của công tước Zarro là con chó, thoát nhìn cũng không cường tráng, bất kể ở phương diện nào đều yếu hơn phu nhân của mình một cái đầu. Lâu dần, công tước phu nhân tính tình đặc biệt táo bạo, thiên tính che chở con cũng khiến hấn nuôi đứa con trai thành hung hăng càn quấy, không coi ai ra gì.

Mất thấy nhi tử lần thứ hai bị thương tổn, công tước phu nhân giận không nhịn nổi, “Lại là Sở Du Nhiên! Phái người mang hấn đến cho ta, ta ngược lại muốn xem xem, tiểu tiện nhân này đến cùng đã dùng loại thủ đoạn gì, mà khiến con trai ta hai lần bị thương vì hấn!”

“Không được, ” Zarro công tước cau mày, ngăn lại thê tử đang kích động, “Hiện tại Sở Du Nhiên bị đội hộ vệ tự mình đưa về, ra tay với bọn họ chính là đối nghịch với đội hộ vệ Hoàng gia.”

Công tước phu nhân bất mãn hành động hèn yếu của trượng phu, lạnh lùng trừng mắt một cái, “Vậy người nói làm sao bây giờ?”

Công tước Zarro cũng hết đường xoay sở, tạm thời không nghĩ ra đối sách, mặc kệ làm thế nào, có Sở Hồng Vũ chống đỡ đằng trước, bọn họ đều không thể thế nào với Sở Du Nhiên được. Huống chi, bọn họ không hề có chút chứng cứ chứng minh là Sở Du Nhiên làm, trừ phi làm kiểm tra sống tinh thần lực của cậu ta, so sánh với thương tổn tinh thần lực của nhi tử nhà hấn xem có khớp hay không. Chỉ có điều, vạn nhất không ăn khớp, bọn họ sẽ phải gánh chịu sự trả thù của tên diên Sở Hồng Vũ kia.

Lúc này thị giả đến báo, “Bẩm báo đại nhân, phu nhân, thương thế của tiểu thiếu gia đã điều tra rõ, hạt dị năng bị tổn thương bên trong, vết thương thế này, hai tháng kể tiếp thiếu gia chỉ có thể dùng dạng thú, đồng thời...” Thị giả thận trọng liếc nhìn sắc mặt của hai người trên chủ tọa, khẩn trương nói: “Trong vòng ba tháng không thể sử dụng dị năng, nếu như muốn trị liệu, chỉ có thể nhờ trợ giúp của giống cái có tinh thần lực dung hợp với thiếu gia thôi.”

Sắc mặt công tước phu nhân âm trầm, siết chặt nắm tay, trong mắt không che giấu sự tàn nhẫn, “Tỷ lệ phù hợp tinh thần của Sở Du Nhiên cùng Luke là bao nhiêu?”

“Người vậy mà lại cho người tra xét độ phù hợp tinh thần của hai đứa?” Công tước Zarro bất đắc dĩ nhìn phu nhân nhà mình, đối phương là giống cái chưa kết hôn, nếu như để người ta biết bọn họ lén lút kết duyên Sở Du Nhiên cùng con trai nhà mình, còn không biết bị lên án bao nhiêu đâu.

Công tước phu nhân dường như không nghe thấy, hấn liếc thị giả một cái, lớn tiếng hỏi: “Tra rõ chưa?” Con trai hấn chẳng qua chỉ kiêu căng, nhưng bản tính vẫn tốt, nếu đã nhìn trúng Sở Du Nhiên, hấn trả một chút thì thế nào? Điều tra cậu ta chính là coi trọng cậu ta đó.

Cả người thị giả run rẩy, lấy ra báo cáo đã chuẩn bị xong, “Đây là điều tra lần trước lúc thiếu gia bị thương bắt đầu làm, kết quả đã có, tỷ lệ phù hợp tinh thần của Sở Du Nhiên và thiếu gia, vô cùng hiếm thấy, dung hợp trăm phần trăm.”

“Trăm phần trăm?!” Công tước phu nhân kích động đứng lên, trăm phần trăm đại biểu cho cái gì? Chỉ cần Sở Du Nhiên có thể kết hợp với con trai hấn, liền bảo đảm có thể khiến dị năng của con trai bảo bối lên một tầng đẳng cấp, có thể bảo đảm hoàn chinh kế thừa gia nghiệp nhà bọn họ, sinh ra ấu tử hoàn mỹ nhất.

Độ dung hợp tinh thần lực càng cao, trợ giúp của giống cái đối với giống đực càng lớn, toàn bộ Đế quốc, cũng không tìm nổi một đôi phu thê có độ dung hợp một trăm phần trăm đâu, Sở Du Nhiên này, phủ công tước bọn họ muốn định rồi!

Sau khi kích động, công tước phu nhân bình tĩnh ngồi xuống, sau khi liếc mắt nhìn nhau với trượng phu thì đề nghị, “Dùng tên gia tộc đi cầu hôn, Sở Hồng Vũ có từ chối cũng phải cân nhắc một chút, nếu dám làm tổn hại mặt mũi của phủ công tước, ta liền để phụ thân của ta đi tìm bệ hạ đòi công đạo!” Ý của công tước phu nhân, hoặc là gả Sở Du Nhiên, hoặc là dùng thủ tục pháp luật, hai cha con đều có tội. Hiện tại đã không phải là vấn đề Sở Du Nhiên tổn thương Luke, mà là sức mạnh tinh thần của cậu ta, lúc này cần mượn chuyện lần này để cưới Sở Du Nhiên về, sau đó chỉ cần Sở Du Nhiên chịu ra tay giúp đỡ, thương tổn của Luke rất nhanh liền có thể tốt hơn.

Công tước Zarro hơi do dự một chút, gật đầu đáp ứng, thân phận của hấn tương đương với Sở Hồng Vũ, đều là tước vị nhất đẳng, cha vợ đại nhân còn có công trạng trong người, thấy thế nào hấn cũng sẽ không

thua, chẳng bằng thử một lần. Nghĩ tới đây công tước Zarro nghiêm túc đề nghị với phu nhân: “Chuyện này không vội vàng được, chúng ta chậm rãi thương lượng, người tuyệt đối không nên kích động.”

Sở Du Nhiên về tới trường học, đặt Dillow lên giường, cầm chăn đắp cho đứa nhỏ, Dillow mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn một chút, xoay người ngủ tiếp.

Đối với những chuyện sắp xảy ra, Sở Du Nhiên cũng không biết. Cậu mở tủ lạnh, lựa lựa chọn chọn mấy món ăn bên trong đó, biết rõ người khác căn bản sẽ không tìm được chứng cứ cậu làm ba con chó ghẻ kia bị thương, cho nên tâm trạng đặc biệt thả lỏng. Đã sớm biết, sức mạnh tinh thần của cậu trước kia bởi vì liên quan đến được vật, sóng tinh thần lúc cao lúc thấp không cách nào nắm bắt được. Tư liệu tinh thần lực sáu năm trước ở trung tâm đo lường lưu lại là cấp C, đây chính là tồn tại giống như cạn bã. Muốn nói cậu có thể gây tổn thương cho chó ghẻ, ai tin chứ?

Nhưng mà Wales lại nhận được tất cả tin tức, bao gồm cả mưu tính của phủ công tước, dù sao người của y luôn ở trong bóng tối bảo vệ Sở Du Nhiên, đối với chuyện này Wales cười nhạo một tiếng, trong mắt lóe ra u quang lạnh lẽo, chỉ thị y đưa ra là: Chờ!

Chờ Sở Hồng Vũ trở về, khiến lão Zarro ăn chút quả đắng rồi nói tiếp. Mấy lão quý tộc ý mình có công cao này, cũng nên thu thập chính đồn để bọn họ biết cái gì gọi là bồn phận.

Thu xếp công việc xong, Wales để lại Crewe, tự mình đến nơi ở của Sở Du Nhiên, lần thứ hai lưu loát leo cửa sổ.

Sở Du Nhiên chuẩn bị đồ ăn cho buổi tối xong, trở lại phòng ngủ cởi quần áo của mình, định đổi một bộ quần áo mặc nhà nhẹ nhàng. Quần áo còn chưa cởi xong liền nghe thấy bên cửa sổ có tiếng động nhỏ, Sở Du Nhiên nhìn sang, liền thấy rèm cửa sổ hơi bay lên, lộ ra một cái đầu mãnh thú. Lần đầu tiên cửa sổ phòng ngủ bị trèo, hoặc là tại mới rồi bị người ta theo dõi một đoạn đường, tuy rằng công tước Zarro không có gan phái người tới trường học, nhưng không bảo đảm đối phương không chó cùng giết nhau. Trong lòng cả kinh, Sở Du Nhiên tiện tay ném cái quần vừa thay ra, tinh thần lực vừa định phát động, liền nghe thấy thanh âm quen thuộc của Wales truyền ra từ đằng sau rèm: “Đừng sợ, là ta.”

Sở Du Nhiên: “...”

Trên đầu Wales treo cái quần của Sở Du Nhiên, thân thể đi ra từ sau rèm cửa sổ, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn vị hôn thê của mình, Quốc vương bệ hạ không biết nên biểu đạt tâm tình của mình thế nào nữa, lớn như vậy rồi, còn chưa từng phạm tội như thế này đâu.

Sở Du Nhiên lúng túng tăng hắng một cái, sắc mặt ửng hồng, vội vàng xoay người nhặt cái quần sạch bởi vì căng thẳng mà làm rơi xuống đất lên. Hiện tại cậu đang mặc một cái áo t-shirt rộng, phía dưới lại chỉ có quần lót, thời điểm cúi người xuống đường nét phần eo liền lập tức lộ ra, gây gò mà nhẵn nhụi, cái hông vĩnh viễn vẽ ra một độ cong tròn trịa, gợi cảm ghẹo người.

Wales hí híp đôi mắt, trực tiếp đưa móng vuốt ra.

Sở Du Nhiên sợ hết hồn, tránh nhanh như bay, bất mãn lườm con mèo lớn đang nằm lì trên giường, “Người làm gì vậy?”

“Chiếm tiện nghi.” Wales mỉm cười nói.

Sở Du Nhiên: “...” Người trực tiếp như vậy ta càng không có gì để nói.

Wales ném quần áo Sở Du Nhiên qua, mặc kệ Sở Du Nhiên cảm thấy thế nào, hóa thành hình người mặc từng món đồ vào, Sở Du Nhiên yên lặng quay mặt đi, lỗ tai ửng đỏ, nhưng mà vẫn có chút không khắc chế nổi mà liếc mắt qua, so sánh vóc dáng hai người, cậu có cảm giác kích động muốn chui vào tủ quần áo, hơn nữa, ‘nuy’ trắng trơn như thế, thật sự ổn sao?

Wales mặt không thay đổi mặc quần áo vào, đi tới ôm eo Sở Du Nhiên, xoay người ta lại, nâng cằm Sở Du Nhiên lên, lẳng lặng nhìn đôi mắt màu đen kia, khóe miệng lần thứ hai cong lên một nụ cười.

Nhìn một gương mặt tuấn mỹ trong khoảng cách gần như vậy, hơn nữa trên khuôn mặt ngày thường lạnh lùng nghiêm túc đột nhiên có biểu tình dịu dàng như thế, giống như một con mèo lớn tâm tình vui vẻ đang cầu xin thân cận, lười biếng mà gợi cảm, khiến người ta không đành lòng từ chối. Sở Du Nhiên theo bản năng nuốt ngụm nước bọt, là một người đồng tính, được một người đàn ông cực phẩm ôm trong ngực như vậy, thật sự có thể không động tâm sao? Thật có thể tương kính như tân không động sắc tâm sao?

Có mà lừa quỷ!

Sở Du Nhiên cảm thấy tinh thần hiện tại đang hoảng hốt, đại não bị choáng đến có chút thiếu khí.

Tâm tư Wales hơi động, cúi đầu hôn lên bờ môi mềm mại hồng nhạt của Sở Du Nhiên, nhẹ nhàng liếm gặm cạo sát, mười phần kiên trì cùng dịu dàng. Sở Du Nhiên không biết làm sao nắm lấy vai Wales, cảm nhận được sự quý trọng của đối phương, căng thẳng nhắm hai mắt lại, tùy ý để đối phương làm sâu thêm nụ hôn này.

Đáy mắt Wales lóe lên ý cười rồi biến mất, nhẹ nhàng ôm sát Sở Du Nhiên vào ngực, đổi thành tư thái không cho cậu cự tuyệt nữa, vững vàng giam cầm người ta trong ngực mình, thấm thiết hôn lên.

Lúc này, Dillow từ trong chăn nhô lên, cuối cùng chui ra từ dưới chăn, liếc mắt liền nhìn thấy Wales đưa lưng về phía nhóc, gần như đã khảm Sở Du Nhiên vào trong ngực. Thằng nhóc nằm sấp xuống không tiếng động, cong người lên, chân sau giống như tên rời nổ nhào tới, mục tiêu là cái cổ của Wales —— đánh lén!

Sở Du Nhiên cảm giác thân thể nhoáng một cái, đã bị Wales ôm rời khỏi chỗ, hai người rời môi rơi xuống đất, Wales nhìn bờ môi trơn bóng cùng khóe mắt đỏ ửng của Sở Du Nhiên, theo bản năng giữ lấy đầu cậu, nhấn người vào ngực mình giấu đi. Lại nhìn Dillow vừa nhào tới, cả người đang nằm sấp phẳng trên cửa tủ quần áo, dị năng màu vàng trên móng vuốt còn chưa biến mất, cả bốn móng đều cắm vào tủ, rút không ra nổi.

Sở Du Nhiên mất công tốn sức ngẩng đầu lên, thấy bộ dáng đó của Dillow, liền vùi mặt vào trong ngực Wales, không đành lòng nhìn nữa. Kết cục của đánh lén chính là bị treo trên tường làm tấm da mèo, Dillow đáng thương...

Wales bị quét mất hứng thú hiển nhiên cũng bắt chẹt thẳng cháu, mặc kệ đứa nhỏ treo trên tủ quần áo, mang Sở Du Nhiên ra phòng ngủ, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng xoa xoa khóe miệng Sở Du Nhiên, không nhìn được liền cúi đầu mổ nhẹ một cái. Loại cảm giác đó, giống như động tác chỉ cần hơi mạnh một chút nữa là có thể bóp vỡ Sở Du Nhiên vậy.

Sở Du Nhiên cười nắm lấy bàn tay bên miệng, trong lòng mềm nhũn, cậu thừa nhận, giờ khắc này cậu động tâm rồi, bị đối phương dịu dàng công hãm, lại tham luyến cái cảm giác thời khắc được quý trọng ấy. Trong mắt là ý cười chưa từng có, Sở Du Nhiên cười cợt cạo mu bàn tay Wales, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Được rồi, anh đi xem Dillow một chút đi, đừng đùa nó nữa.”

Wales nhếch miệng, sờ sờ đầu Sở Du Nhiên, thấy cậu cười xinh đẹp với mình như vậy, tâm tình bị cắt đứt lập tức tốt lên, quay về kéo xuống thẳng cháu bị kẹt ở cửa tủ, ấn ngã, vò cái bụng, vò đến Dillow vừa phản kháng vừa ngao ngao kêu to...

Sở Du Nhiên bắt đắc dĩ đi làm cơm, hình thức ở chung của hai chú cháu này, thật hết thuốc chữa.

Trên một chiếc chiến hạm tư nhân đang bay qua lại giữa các vì sao, Sở Hồng Vũ khoan chân, nhẹ lay động chén rượu trong tay, lười biếng ngồi dựa bên cửa sổ, thích ý nhìn những vì sao bên ngoài. Bầu trời màu đen cực kì giống đôi mắt thẳng nhai nhà ông, bên trong như được khảm những mảnh vụn sao, sáng lấp lánh, mơ màng lại thâm túy.

Lúc này quang não tí tí vài tiếng, Sở Hồng Vũ uống sạch rượu trong ly, thu hồi tầm mắt lười biếng vừa xem một cái, sắc mặt lập tức xuất hiện vẻ tức giận, ngay cả tâm tình xem hết cũng không có, Sở hiệu trưởng trực tiếp trả lời một chữ: Cút!

Với cái đức hạnh của thằng nhãi con nhà Zarro kia, đến liếm đế giày cho Du Nhiên nhà ông còn thấy khó coi, cầu hôn á? Ha!

Công tước Zarro sau khi nhận được hồi âm sắc mặt tức giận đỏ chót, tên Sở Hồng Vũ này, quả thực là cho thể diện mà không cần!

Ông ta cố ý tìm người biết ăn nói, lưu loát viết mấy ngàn chữ, dùng ngữ khí chân thành nhất để lay động tình cảm, nói rõ lý lẽ, ép lên tôn nghiêm của Công tước phủ Zarro để nói chuyện kết thân, thế đã là đủ cho Sở Hồng Vũ – thầy giáo của Hoàng đế – mặt mũi rồi, song sau 3 giây đối phương lại hồi âm như thế, hiển nhiên là không thêm liếc mắt đã trực tiếp từ chối.

Công tước Zarro tức giận ném quang não đi, đợi sau bữa cơm chiều nói chuyện này với phu nhân, cũng theo đó mà giận không chịu nổi. Sở Hồng Vũ quả thực như một con cá cao su, xé không rách, nhai không nát, thấy thế nào cũng khó chịu! Công tước phu nhân nghĩ tới thảm trạng của nhi tử, lại nghĩ tới quả đắng tương phu ăn phải, nhất thời nổi trận lôi đình, ác độc trong mắt không hề che giấu, “Ngày mai ta sẽ đi gặp Sở Du Nhiên kia, cho dù có trời, cũng phải trời nó đến! Tinh thần lực của nó và Luke dung hợp 100%, không được thì hạ thuốc, chờ nó mang thai đứa nhỏ rồi, ta không tin nó còn có thể lật tung trời được.”

Nghe thê tử gan to nói như vậy, công tước Zarro trầm giọng nói: “Chuyện này ngàn vạn lần không thể!” Phải biết sự bảo vệ giống cái của Đế quốc rất là nghiêm khắc, loại hành vi cưỡng bách giống cái này có thể phải chịu tội chết, cho dù sau này Sở Du Nhiên có ấu tử, nhận mệnh không phản kháng nữa, thì với tính khí của Sở Hồng Vũ cũng sẽ phải náo động phủ Công tước đến gà chó không yên.

Công tước phu nhân cười lạnh một tiếng, không tỏ rõ ý kiến với tương phu, chỉ cần tinh thần lực của con trai hần cao thêm một cấp, đạt đến cấp A ưu tú, áp đảo hai thằng nhãi con vợ trước sinh ra của tương phu, thì cái gì hần cũng làm được!

Sở Du Nhiên đang bưng thức ăn lên bàn đột nhiên rùng mình một cái, cái cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm ấy lại tới rồi.

Điểm thay đổi nhỏ ấy không thoát khỏi mắt Wales, đang dùng tân súng mới của đứa cháu —— bóng lông lật đặt trên đùi cháu trai, Wales hí hí mắt lại, tinh thần lực của ‘bóng lông nhỏ’ rất cao, đột nhiên có vẻ bất an thế này, nhất định sắp có chuyện không hay sắp xảy ra.

Sau khi ăn xong bữa tối Dillow muốn tá túc lần thứ hai, kết quả bị Wales cưỡng chế mang đi, Sở Du Nhiên tắm rửa sạch sẽ xong thoải mái ngã lên giường, cảm thấy đêm nay có thể được ngủ an giấc rồi, không nghĩ tới còn chưa ngủ thì ngoài cửa sổ có con mèo lớn gõ cửa kính, ban đêm mèo đen đưa tay không thấy được năm ngón, nhắm đôi mắt sáng lại thì liền thành một cục than bụi, quả thực khó lòng phòng bị.

Sở Du Nhiên cũng không thể mặc kệ vị hôn phu của mình treo ngoài bệ cửa sổ, bất đắc dĩ đi mở cửa ra, dở khóc dở cười nói: “Anh không thể đi cửa bình thường sao?”

Mèo lớn chiếm nửa cái giường của cậu, giọng nói thận trọng nghiêm túc, đặc biệt có sức thuyết phục: “Ta sợ người khác nhận ra.”

Sở Du Nhiên không nói, mèo lớn thắng rồi!

Sáng tỉnh dậy, Sở Du Nhiên phát hiện Wales đã đi rồi, cậu sờ sờ bên người, vẫn còn nóng, bật cười lắc đầu một cái, cậu giống như đã quen loại hành vi “Vụng trộm” này rồi, vụng trộm cùng Quốc vương bệ hạ, ngấm lại vẫn rất kích thích đó.

Đi rửa mặt xong xuôi rồi ăn điểm tâm, Sở Du Nhiên thay đổi chế phục đi đón bọn nhỏ.

Ngày hôm nay Dillow mang theo bảo bối bóng lông lật đặt, đặc biệt hào phóng đưa cho Jimmy, cùng là họ Mèo, Jimmy quả nhiên yêu thích không buông tay, thỉnh thoảng nhào tới túm rồi lại cào, Dillow hài lòng vung vẩy đuôi, quả nhiên, là báo, thì phải có dáng vẻ của báo, đồ chơi bóng lông này mới thích hợp nhất với loài báo!

Dillow đại tâm tình tốt bước bước chân mèo ưu nhã thị sát một vòng trong sân, ngứa móng cho mỗi đứa Caly và Archer đang khiêu khích lẫn nhau một vuốt, sau đó bị tập thể công kích. Dillow tốc độ cực nhanh bò lên tường, lắc đuôi khiêu khích hai đứa kia không bò lên được, ghét bỏ nói: “Ngu xuẩn.”

Caly nhảy lên lưng Archer, coi thành ván nhảy, suýt chút nữa bắt được Dillow.

Dillow đứng lên, ha ha hai tiếng, “Ngu ngốc!”

Caly ngoạo cổ, dáng vẻ như đang nghĩ cách, làm sao để tha Dillow từ trên cây xuống đất là nan đề duy nhất của bọn chúng.

Đám sư tử hổ báo lớp bên cũng hiếu kỳ nhìn về phía Dillow, thậm chí có vài con nhe răng khiêu khích, động tác này rơi vào mắt Dillow chính là: Thăng nhóc mi dám đến đánh một trận không? Nói chung hai không có chuyện gì thì liền gây hấn một chút, đám ấu tể giống đực đặc biệt dồi dào sức sống.

Là ấu tể đệ nhất Đế quốc, Dillow đại nhân chưa bao giờ sợ khiêu chiến!

Thế nhưng, thầy giáo ngu ngốc nói, phải hòa bình hữu nghị, không thể tùy tiện đánh nhau!

Dillow nhanh chóng nhảy xuống từ trên cây, vèo vèo bò lên bức tường giữa hai sân nhỏ, từ trên cao nhìn xuống nhóm sư tử hổ báo lớp bên. Sau đó, Dillow diện hạ đặc biệt có tâm kế lấy ra một quả bóng lông, cảm tạ thầy giáo ngu ngốc, mua thật nhiều thật nhiều bóng lông mà đến giờ nó vẫn chưa đếm hết được. (~)

~Một đám sư tử hổ báo tất cả đều ngẩng đầu nhìn đồ chơi trong tay Dillow, nhìn có vẻ chơi rất vui, thiết muốn vồ một cái! Sở Du Nhiên nhìn thấy Dillow ở trên đầu tường chơi đến vui vẻ, cũng không để ý nữa, nhắc nhở đứa nhỏ lúc xuống phải cẩn thận không lại ngã, sau đó liền đi lấy nước cho bọn nhỏ. Ở trong lòng cậu, Dillow rất hiểu chuyện, tuy rằng tính tình biệt扭, nhưng từ trước tới nay không có quá nhiều chuyện khiến cậu bận tâm, hơn nữa năng lực tự lập đặc biệt mạnh.

Dillow đáp ứng một tiếng, đợi Sở Du Nhiên tiến vào phòng học xong không chú ý tới nhóc nữa, khoe miệng nhếch lên, ngậm quả bóng lông quơ qua quơ lại, mắt thấy tất cả sư tử hổ báo đều nhìn nó, Dillow ném bóng lông ra, tất cả sư tử hổ báo đồng loạt quay đầu, tầm mắt đều tập trung lên quả bóng lông đang bay ra ngoài, mắt thấy quả bóng lông vèo một cái rơi vào giữa cổng vòm, nhóm sư tử hổ báo nhỏ hào hứng nhào tới.

Rốt cục rốt xuống, chơi vui ngao ngao ngao

~~Dillow được như ý cứ như vậy đứng trên tường, cao quý lãnh diễm kêu một tiếng: “Ai dám đụng đến bóng lông của ta!”

Sau đó, vọt thẳng vào trận chiến!

Đại ca lớp sư tử hổ báo vừa thấy Dillow đánh đàn em của mình, trong nháy mắt vọt lên, hình thể so với Dillow lớn hơn một vòng, thoát nhìn đặc biệt uy mãnh.

Archer cùng Caly vốn đang ở dưới chân tường vừa thấy có ấu đả, liền ngoắc đuôi vọt vào cuộc chiến, hai mươi mấy nhãi con lao vào nhau, căn bản là không nhận rõ ai là ai. Dillow nhanh chóng hạ vuốt, quét đùng đùng đùng căn bản không dừng lại được, kéo bè kéo lũ đánh nhau các kiểu, trừ mình ra, tất cả đều là kẻ địch, mặc kệ người kia là ai, đều quét tất!

Sở Du Nhiên đang dứt nước cho Miller nghe thấy động tĩnh bên ngoài chạy ra nhìn một cái, nhất thời đầu đầy hắc tuyến, cùng lao ra còn có cả thầy Claude, thầy Claude lưng hùm vai gấu uy thế hùng hực vọt vào vòng chiến, bị đám thú nhỏ cào cho cũng không thêm để ý, một tay xách lên hai đứa sư tử hổ báo ở vòng ngoài cùng, trực tiếp vứt vào sân nhà mình, động tác đặc biệt phóng khoáng.

Sở Du Nhiên hiển nhiên không có khí lực mà nhảy vào, thả tinh thần lực ra, phút chốc thôi miên hết đám nhãi con, đi vào lựa kiếm, moi ba đứa có màu sắc bắt mắt nhất ra ngoài, trong một đám sư tử hổ báo màu vàng lạnh lợi, Dillow đen sì, Caly trắng trắng, còn có Archer đỏ lửa thật sự là quá dễ tìm.

Ôm cả ba đứa vào ngực, cảm giác thịt núc ních vô cùng nặng, Sở Du Nhiên có chút không bẻ nổi, mấy đứa này được nuôi quá tốt rồi, sờ một cái toàn là thịt, đặc biệt là Archer, tiểu sư tử này rõ ràng lại tăng cân rồi! Nhưng khiến cậu vui mừng là, ba đứa nhỏ trong ngực này ngoại trừ có chút bụi bẩn ra, những chỗ khác vẫn tốt. Cũng không biết nhóm sư tử hổ báo thể nào, đông như vậy cũng không đánh lại được ba đứa nó, trên mặt mỗi đứa đều bị mất một nhúm lông, còn có một con bị Archer cào trọc đuôi.

Thầy Claude mặt đen sì, học sinh của mình vậy mà lại thua thiệt! Hai mươi đứa đánh ba đứa, vậy mà còn bị thua! Không thể nhịn được!

Jimmy vẫn luôn xem cuộc chiến chỉ lo Sở Du Nhiên giáo huấn Dillow, nằm nhào trên cây chỉ vào nhóm sư tử hổ báo cáo trạng, “Bọn họ cướp đồ chơi của Dillow, là bọn họ động thủ đánh nhau trước đó!”

Thầy Claude vốn muốn lấy lại công đạo cho đám nhỏ lập tức bị chế trụ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, một tay xách lên bốn nhai con chân sau xoay người rời đi, bước chân đạp trên đất vang lên âm ầm.

Sở Du Nhiên giật giật khoe miệng ôm đám nhỏ sắp bế không nổi về lớp học, cảm thấy so với thầy Claude, sức chiến đấu của bản thân quả thật là gà hen.

Gọi đám Dillow dậy, Sở Du Nhiên lần lượt chọc trán từng đứa: “Nói bao nhiêu lần rồi, không được tùy tiện đánh nhau!”

Dillow ngửa mặt lên biểu thị không phục: Là đám ngu xuẩn kia đoạt đồ của ta trước, không phải do ta gây sự trước!

Archer cùng Caly cũng vung vẩy đuôi biểu thị không phục: Đây là vấn đề mặt mũi của hai ổ, ấu tể xuất thân quân nhân thế gia tuyệt đối sẽ không nhìn anh em trong ổ mình bị bắt nạt, dù cho nó đặc biệt đặc biệt đáng ăn đòn, vậy thì cũng phải đánh xong ngoại địch rồi mới kéo nó về ổ nhà đánh!

Sở Du Nhiên yên lặng bưng cốc lên uống nửa chỗ nước, các con nói dường như cũng rất có đạo lý, thầy không còn gì để nói nữa.

Ba đứa nhỏ: Ba cái mặt xem thường (^^) Không còn gì để nói là đúng rồi, chúng ta chuyên trị các loại không phục!

Ba đứa bị giáo huấn, còn lại bốn đứa đều bám lấy cửa sổ nhìn vào trong, bọn nó cực kỳ tò mò bọn Dillow làm gì trong đó, nếu như thầy giáo mỹ nhân cho ba đứa kia ăn vụng đồ ngon, bọn nó sẽ không đồng ý đâu!

Sở Du Nhiên bị nhìn đến không nói nổi, lần lượt sờ ba cái đầu nhỏ, bất đắc dĩ nói: “Đi thôi, thầy Hal đã cắt hoa quả rồi, đi rửa móng rồi ăn đi.”

Dillow đánh nhau, Wales nhận được tin video gần như thấy được toàn bộ quá trình, tranh thủ nửa giờ nhàn rỗi nhắn cho Sở Du Nhiên cái tin ngắn: Ấu tể đánh nhau rất bình thường, bọn nó bây giờ là lúc rèn luyện năng lực đánh cấn, không cần quá lưu ý.

Sở Du Nhiên nhận được tin ngắn tri kỉ này, cười trả lời: Vâng. ^_^

Bản thân đứa trẻ có rất nhiều thứ không xác định được, cậu sao có thể bởi vì bọn nhỏ đánh nhau mà tức giận được? Bọn chúng là ấu tể, không phải bé cưng trong vườn trẻ ở thời đại kia của cậu, ấu tể đánh nhau là chuyện rất bình thường, bọn nhỏ mặc ba cổn đả* rèn luyện năng lực chiến đấu của mình, chỉ cần tam quan chính trực, cậu sẽ không nổi giận.

*miêu tả việc làm khó khăn cùng với thái độ bất khuất

Quang não trên tay lần thứ hai nhấp nháy, Wales nói: Kỳ thực lần này ta rất vui mừng.

Sở Du Nhiên: Sao lại nói vậy?

Wales gửi video Dillow tính kế đám sư tử hổ báo cho Sở Du Nhiên, nghiêm trang nói: Ta tin tưởng Dillow luận bàn kỹ năng đánh nhau, ở vườn trẻ chắc chắn sẽ không thua. Đương nhiên, khiến ta vui mừng không phải thăng ngọc này không chịu thiệt, mà là chỉ số thông minh tăng cao rồi. Nói thật, ta vẫn cảm thấy Dillow ở trong trứng quá lâu, phát dục thông minh hơi muộn, cảm thấy có lỗi với anh chị dâu đã qua đời.

Sở Du Nhiên đỡ trán, đây thật sự là chú ruột sao? “Tổ cáo” cháu của mình, thuận tiện hoàn ghét bỏ chỉ số thông minh của cháu trai, lại còn nói nghiêm túc như vậy, hai chú cháu này ghét bỏ nhau, thái độ xấu xa, đã vậy còn rất tự nhiên, lô hỏa thuần thanh như thế*, cũng chẳng mấy ai được vậy.

*lửa trong lò đã chuyển thành một màu xanh thuần nhất, chỉ màu lửa vào thời khắc đạo sỹ luyện đan thành công, sau dùng để hình dung kỹ nghệ, học vấn, tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới tinh tú hoàn mỹ, hoặc làm việc đã đạt đến địa giới thuần thực

Lúc tan học Sở Du Nhiên lại nhận được tin của Wales: Ta muộn chút nữa mới đón được Dillow, em có thể mang nó về nhà em, buổi tối ta qua đón nó. Bữa tối muốn ăn sườn xào chua ngọt, nhiều đường, bớt muối.

Sở Du Nhiên: “...Được.”

Không đồng ý còn có thể thế nào, cậu cũng đã quen với kiểu phát triển thần kì này rồi. Chẳng có gì ngoài hai chú cháu này tới chỗ cậu ăn cơm chùa, buổi tối Dillow bị mang đi, nửa đêm cậu bị mèo lớn đè tỉnh, sáng hôm sau mở mắt thì đã không thấy ai, thuận tiện trên bàn bày một phần điểm tâm tinh xảo hợp khẩu vị của cậu.

Đến khi tiễn tất cả học sinh về xong, Sở Du Nhiên ôm Dillow liếc mắt nhìn nhau, “Dillow, về nhà cùng thầy nhé?”

Dillow giơ ra móng vuốt, “Được nha.” Dù sao trong nhà thầy có đồ ngon, buổi tối ông chú ngu xuẩn cũng tới đón nó, sao lại không đi chứ? Ông chú ngu xuẩn đã nói, có thể coi thầy giáo như mẫu phụ, cho nên ăn uống chùa hoàn toàn ‘hem’ có áp lực trong lòng. ( ) Sở Du Nhiên cười xoa đầu đứa nhỏ, vừa định xoay người lại liền bị một thị giả làm dáng ngăn lại, đối phương khách khí nói: “Thầy Sở, phu nhân nhà ta muốn gặp ngài một lần, ngài hiện tại có rảnh không?”

Sở Du Nhiên híp mắt, che dấu nghi ngờ trong mắt, cười hỏi: “Phu nhân nhà người là ai?”

Thị giả đưa ra một tấm bài tử, bên trên có khắc một con —— Huskies uy phong lẫm liệt!

Còn có bốn chữ to vàng sáng quắc rực rỡ: Phủ công tước Zarro!

Sở Du Nhiên ánh mắt xốt nhìn tên Huskies này ngắc đầu ưỡn ngực, khóe mắt nhảy một cái, có chút không nén nổi ý cười của mình, “Công tước phu nhân tự mình đến thăm, ta không gặp thì quá mức thất lễ rồi, nhưng chỗ ta còn có một ấu tể, có thể ủy khuất phu nhân nói chuyện ở đây không?” Vừa mới đắc tội gia tộc Zarro, Sở Du Nhiên cũng sẽ không ngu đến tự đưa mình đến dưới mắt đối phương mà cầu ngược. Huống hồ vị Công tước phu nhân này, cũng không phải người dễ ở chung.

Ánh mắt thị giả trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, “Thầy Sở, phủ Công tước Zarro có tước vị nhất đẳng.”

Sở Du Nhiên chặc một tiếng, nhìn Huskies màu vàng kia, cảm giác vô cùng vi diệu. Quý tộc lớn như vậy, dáng vẻ sao lại giống Husky nghịch ngợm đáng yêu thế chứ? Sở Du Nhiên trả bài tử lại cho thị giả, cười vẫn rất ôn nhuận, vóc người gầy như thanh trúc, đứng thẳng tắp, không có một tia sợ hãi, “Rất xin lỗi, ta là thầy giáo, phải có trách nhiệm với học sinh của mình.” Nghĩa bóng chính là: Mặc kệ thân phận của người là gì, ở chỗ của ta đều vô dụng.

Sắc mặt thị giả đột nhiên trở nên khó coi, lần đầu tiên thấy người không để phủ Công tước Zarro vào mắt!

Sở Du Nhiên vẫn cười nhạt như cũ, cậu chắc chắn sẽ không để học sinh của mình có bất kỳ nguy hiểm nào, cậu là thầy giáo, đây là trách nhiệm của cậu.

Hộ vệ canh cửa đã phát hiện tình huống ở bên này, liên tục nhìn sang, lúc này, một nam nhân trung niên vóc người cường tráng được vây quanh bởi bốn người đi xuống, một thân duyên dáng khí chất sang trọng, nếu như là một mỹ nhân thì liền đẹp mắt rồi, nhưng không biết làm sao lại là một đại thúc trắng hán, một đại thúc với style Dương Quý phi thướt tha —— đại thúc còn có râu mép, vô cùng rậm rạp!

Đây chính là Công tước phu nhân Zarro xuất thân Hồ tộc.

“Được rồi, chỉ là gặp mặt bình thường thôi, không cần thiết phải làm nghiêm cẩn như thế, ” Công tước phu nhân mang nụ cười nhẹ trên mặt, thoát nhìn lại như người chủ hàng xóm, dị thường hiền lành. Ý cười trên mặt Sở Du Nhiên không giảm, hơi khom lưng, lễ tiết đến khiến người ta không tìm ra được chút khuyết điểm nào, “Ra mắt phu nhân.”

Công tước phu nhân đi tới bên người Sở Du Nhiên, nhẹ nhàng đỡ cậu một cái, lúc này cố ý thân thiết lại có vẻ hơi giả, nhưng hẳn lại không chút cảm giác nào, tán dương: “Quả nhiên là một đại mỹ nhân, chẳng trách ngài hiệu trưởng lại cưng chiều đứa con trai này thế.”

Công tước phu nhân không có nói dối, hẳn quả thật bị Sở Du Nhiên kinh diễm. Vốn cho rằng kẻ mà con trai mình thích cũng giống trước kia, đều là loại yêu tinh xinh đẹp câu người, không nghĩ tới giống cái vừa mới thành niên này trên người lại có khí chất hồ hững không giống tuổi, một cái nhú mày một nụ cười đều tao nhã động người, khiến người ta cảm thấy phi thường thoải mái. Không yêu không mị, chỉ lẳng lẳng đứng đó, đã có thể được muôn người chú ý, lại khiến người ta không sinh được nửa điểm khinh nhờn. Mọi thứ xung quanh thật giống như có thể vì người này mà yên tĩnh lại, dường như cả gió cũng trở nên chậm rãi.

Nhìn Sở Du Nhiên như vậy, Công tước phu nhân càng thêm tình thế bất buộc, Luke tính cách ngoan liệt, sau khi kết hôn trong nhà có một mỹ nhân như thế, nó cũng có thể thu liễm đi rất nhiều. Sở Du Nhiên thoát nhìn cũng không phải người thích gây sự, nhất định có thể bao dung sai lầm của Luke, chậm rãi dẫn dắt nó.

Sở Du Nhiên nhìn đại thúc đối diện hai mắt nhắm lại, bất động thanh sắc cong khóe miệng, ánh mắt tối lại, vốn là cho là “lai giả bất thiện” (người đến không có ý tốt), bây giờ đối phương lại khách khí, cậu ngược lại càng cảnh giác. Cậu thử dò xét hỏi: “Không biết Công tước phu nhân tự mình đến tìm ta, là có chuyện quan trọng gì?”

“Ah, xác thực có chuyện rất quan trọng, ngày hôm qua con trai của ta không cẩn thận bị thương, có thể mời người tới trị liệu giúp nó được không.” Công tước phu nhân lông mày cau lại, khuôn mặt mang chút u sầu, trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

Sở Du Nhiên bật cười, “Phu nhân chê cười rồi, ta cũng không phải bác sĩ, sao xem bệnh được?”

“Tinh thần lực của người và Luke độ dung hợp tương đối cao, người nhất định có thể trị khỏi cho nó, bằng không hai tháng tới nó chỉ có thể duy trì hình thức, ta ngày hôm nay tự mình đến gặp người...”

“Phu nhân, xin lỗi,” Sở Du Nhiên đánh gãy lời tố khổ của đối phương, sắc mặt không còn hiền lành như trước, “Ta không phải bác sĩ, thật sự không giúp được ngài. Không biết ngài tra xét tinh thần lực của ta ở đâu, loại hành vi này khiến ta thấy rất khó xử.”

Vị Công tước phu nhân này vậy mà lại tự điều tra việc riêng tư của cậu, còn kết hợp tinh thần lực của cậu và con trai hấn lại với nhau, điều này khiến Sở Du Nhiên đặc biệt cảm thấy buồn nôn, vừa nghĩ tới tinh thần lực của mình cùng tên cậu bột công tử kia quấn quýt lấy nhau, hình thành một sóng tuyến trên dụng cụ, cậu liền muốn nôn rồi.

Hơn nữa đối phương còn đem loại hành vi vô sỉ này nói đến thuận miệng, hiển nhiên không có chút tôn trọng gì với cậu cả.

Bây giờ người này dùng một loại tư thái rộng lượng đứng trước mặt cậu, trong lời nói lại cao cao tại thượng, giống như tinh thần lực của cậu xứng đôi với con trai hấn là một vinh hạnh vô cùng to lớn, cậu nhất định phải quỳ tạ đã lọt mắt xanh đối phương vậy. Sở Du Nhiên tính tình ôn hòa, nhưng cũng không phải sẽ không nóng nảy, cậu ghét nhất người khác đụng chạm vào chuyện riêng tư của mình, mà vị trước mặt này, đã đâm một cái triệt để.

Công tước phu nhân bị cắt đứt lời nói tâm tình có chút bất mãn, vừa nảy dáng vẻ rộng lượng dịu dàng đều là giả vờ. Thân phận hai người kém xa nhau, dưới cái nhìn của hấn, Sở Du Nhiên này là một dã chủng không biết từ đâu ra, có thể lọt vào mắt xanh của hấn đã là ân huệ trời ban, cần phải cảm ân đội đức mới đúng. Mà bây giờ Sở Du Nhiên vô lễ đánh gãy lời hấn, khiến hấn vốn đã không kiên nhẫn lại thêm ý tức giận.

Trong đám thị giả tùy tùng có một kẻ là chân chó của Luke, lần này tới cũng là để chỉ ra và xác nhận Sở Du Nhiên, kẻ này rất biết mượn gió bẻ măng, nhìn thấy chủ nhân bất mãn, lập tức trầm giọng quát lớn một tiếng với Sở Du Nhiên: “Không tự xem thân phận mình là gì, đừng tưởng cho thể diện mà không biết xấu hổ!”

26. Chương 26

Edit: Cháo quấy

Beta: Bỏ cung muốn cắt JJ của người

Nghe thấy lời nói của mình nói vô lễ với Sở Du Nhiên, Công tước phu nhân cũng chỉ híp mắt một cái, không có ngăn lại. Hiển nhiên là muốn vừa đánh vừa xoa, đánh một gậy cho một quả táo, rõ ràng là cách dạy dỗ cho tôi tớ.

Sở Du Nhiên chỉ nhú mồm, lẳng lẳng nhìn đối phương, giống như đang xem một trò tạp kỹ, ngay cả vẻ mặt cũng lười biếng lộ.

Công tước phu nhân thấy cậu không xin lỗi cũng không chịu thua, cũng tức giận, hắn không nghĩ tới Sở Du Nhiên ôn nhu cười trước nói này lại khó đối phó y như Sở Hồng Vũ vậy.

Dilow tuy rằng mới đầu nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, bây giờ vô lễ với Sở Du Nhiên nhóc đã nhìn ra rồi, báo nhỏ lập tức ngẩng cái đầu buồn ngủ lên, sâu kín nhìn chăm chăm kẻ tội đồ vừa nói chuyện kia, ánh mắt hung ác, cho dù chỉ là một con báo nhỏ nhỏ, nhưng lại mang vẻ bạo ngược khó che giấu. Từ sau khi dị năng thức tỉnh, gần đây Dilow lớn lên rất nhanh, hình thể không nói tới, ngay cả khí thế cũng không còn ngây ngô như trước. Huyết thống cao quý từ trong xương tủy khiến nhóc từ lúc chào đời liền cao hơn người ta một bậc, càng không cho phép người khác bất kính với mình, một cái thứ không biết huyết thống thế nào lại dám ở trước mặt nhóc nói huyền thoại, Dilow nổi giận rồi — thật muốn một móng tát chết hắn!

Thị giả bị ánh mắt nhóc nhìn trong lòng run lên, sau đó mới phản ứng được bản thân lại bị một đứa nhóc trấn áp, lúc này liền thẹn quá hóa giận, mặt đỏ hết lên. Ngày thường hắn cùng Luke làm mưa làm gió quen rồi, căn bản không chịu được bị chèn ép thế này. Theo bản năng điều động tinh thần lực, muốn hù dọa thằng nhãi con này một chút, thuận tiện chấn nhiếp Sở Du Nhiên một chút, một giống cái cùng một ấu tử, thì có bản lĩnh gì chứ, hắn còn lâu mới tin giống cái trước mặt này làm tổn thương thiếu gia nhà hắn đâu.

Sở Du Nhiên đối với ngoại giới cảm ứng nhạy bén, khuôn mặt ôn nhu đột nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, thời điểm tinh thần lực của đối phương tấn đến muốn áp chế Dilow, đã làm một cái lồng phòng vệ vững chắc bảo hộ Dilow, đôi mắt đen như mực, lạnh lùng nhìn chăm chăm đối phương, không khí chung quanh dường như nóng lên mấy phần, khí tức cũng trở nên ngọt ngào, ngay cả cỏ xanh dưới chân cũng giống như bị đốt lên, toàn bộ mất sức sống.

Đoàn người đối diện đứng mũi chịu sào, tất cả đều hoảng sợ nhìn Sở Du Nhiên, tinh thần lực của giống cái này, rốt cục đã đến trình độ nào rồi!

Sở Du Nhiên ngữ khí lạnh nhạt, âm thanh không cao, lại nghe ra được cậu đang tức giận, “Công tước phu nhân, người muốn ra oai phủ đầu ta cũng không để ý, thế nhưng người không nên để hấn động đến học sinh của ta, một ấu tử, chỉ là một ánh mắt đã bị hấn phản kích, hành vi đó chính là mưu sát!”

Vừa nghe Sở Du Nhiên chụp tội danh này lên đầu mình, sắc mặt Công tước phu nhân phát lạnh, vẻ mặt khó coi nhìn tên tội đồ thủ một cái, xung quanh có một người lớn tuổi hơn kéo kẻ kia sang một bên, vung tay cho hai cái tát, mắng: “Phế vật! Mắt trợn to thế làm gì, dọa đến đứa nhỏ thì làm sao bây giờ!”

Công tước phu nhân lạnh giọng nói: “Sở Du Nhiên, chú ý giọng điệu nói chuyện của người, vu hại bốn phu nhân là tội nặng.”

Sở Du Nhiên cười lạnh một tiếng, miệng lưỡi bén nhọn chưa từng có, “Chỉ cần không phải phế vật, đều có thể cảm ứng được tinh thần lực của hấn cơn sóng, phu nhân không nhận ra được sao?”

“Sở Du Nhiên, người làm càn!” Sở Du Nhiên chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, đây là trần trụi trở mặt, sắc mặt Công tước phu nhân càng khó coi.

Sở Du Nhiên nở nụ cười, khôi phục lại dáng vẻ ôn nhu ưu nhã, môi mỏng khiêu gợi khẽ mở, bất đồng với sự dịu dàng dĩ vãng, lúc này càng phức tạp ra một độ cong lạnh bạc, ánh mắt cười như không nhìn phía đối diện, khí chất mâu thuẫn khiến người ta sinh ra ý lạnh trong lòng, “Ta là con trai của Hiệu trưởng trường quân đội đệ nhất Đế quốc, ngài không biết tước vị của phụ thân ta sao? Ta chính là con trai duy nhất của ông ấy, có thể thừa kế tước vị của người, sao ta không thể càn rỡ chứ? Phu nhân vừa đến đã muốn dùng thân phận áp ta, ta không quan tâm, thế nhưng mưu tính thương tổn học sinh của ta, với danh tiếng của trường quân đội đệ nhất, ta quyết không bỏ qua!”

Sắc mặt Công tước phu nhân đỏ lên, hấn thừa nhận hấn đã nhìn nhầm rồi, đây căn bản không phải là giống cái yếu đuối hèn nhát dễ bị bắt nạt, ngoài cái mũ lớn bị chụp lên đầu, còn liên lụy tới cả trường học, hiển nhiên là muốn làm lớn chuyện. Nếu như chuyện này không giải thích rõ ràng, tuyệt đối sẽ gây ảnh hưởng bất lợi đến phủ Công tước.

Sở Du Nhiên mặt không thay đổi nhìn đối phương, không lùi chút nào, ai dám động đến một cọng lông của Dillow, cậu liền chôn người đó cùng, bất kể thân phận của đối phương là gì.

Dillow cảm nhận được tâm tình Sở Du Nhiên không tốt, ngẩng đầu lên cọ cọ cảm cậu, không tiếng động an ủi, lại nhìn ông chú vạm vỡ trước mặt, Dillow khinh thường hừ một tiếng, cái tên bụi con kia, nó nhớ kỹ rồi đó!

Mang theo học sinh đặc huấn trở về, Elton biết được thời gian này là lúc Sở Du Nhiên đưa bọn nhỏ về nhà, vì thế cố ý ở cổng Đông của trường học lượn một vòng, quả nhiên thấy được Sở Du Nhiên ở cổng. Chỉ là Sở Du Nhiên bây giờ, cùng thiếu niên ôn nhu trong kí ức của hắn như hai người khác nhau.

Hai mắt Elton nham hiểm nhìn phía dưới, hắn thích Sở Du Nhiên, nhưng thích nhất vẫn là năng lượng tinh thần của cậu. Sở Du Nhiên là giống cái duy nhất có tinh thần lực đạt đến cấp S trong toàn bộ Đế quốc, hơn nữa tinh thần lực có thể dung hợp với bất kì giống đực nào. Vì kế hoạch báo thù, hắn phải đến bên cạnh Sở Du Nhiên, cho dù Sở Du Nhiên là ai, hắn đã định chắc rồi!

Mắt thấy động tĩnh phía dưới đã khiến cho đội giáo vệ chú ý, hai quân nhân mặc quân trang đi tới, Elton hí mắt lại, trong nháy mắt hạ xuống.

Sở Du Nhiên nhìn Elton đột nhiên xuất hiện trước mặt, khẽ nhíu mày, vừa muốn né tránh đã bị đối phương kéo cổ tay, trên khuôn mặt tuấn lãng của Elton tràn đầy quan tâm “Du Nhiên, không sao chứ?” Ánh mắt hắn thâm tình như nước, chìm đắm khiến Sở Du Nhiên có chút không thở nổi, muốn thoát ra lại thấy khuôn mặt khảm trượng của Elton không có ý muốn buông tay.

Sở Du Nhiên nhíu mày, vừa muốn mở miệng từ chối, liền phát hiện cổ tay đã buông lỏng, Elton vẽ mặt khiếp sợ nhìn Dillow, mà trên móng vuốt Dillow vậy mà lại mang theo ánh vàng. Sở Du Nhiên lần đầu tiên thấy Dillow có địch ý nặng với một người khác như vậy, thậm chí ngay cả dị năng cũng dùng đến, nếu không phải Elton tránh kịp, thì tuyệt đối sẽ bị thương.

Chẳng qua cũng may nhờ có Dillow, Sở Du Nhiên nghiêng người tránh Elton, khuôn mặt lạnh lùng.

Elton đến xem như đã phá vỡ bầu không khí vốn đang ngột ngạt, chỉ là Sở Du Nhiên cũng không có ý định bỏ qua, quét một vòng đám người phía đối diện, sau khi nhớ hết dáng vẻ của bọn họ, khoé miệng Sở Du Nhiên cong một cái: “Mời Công tước phu nhân trở về, xin đợi lệnh gọi của Quốc hội, chúng ta không gặp không về.”

“Sở Du Nhiên!” Mắt thấy Sở Du Nhiên muốn đi, Công tước phu nhân giương tay một cái, ra hiệu cho người phía sau, “Ngăn nó lại!” Nếu cứ để Sở Du Nhiên đi như vậy, chuyện lần này sẽ càng khó nói, đặc biệt là tội danh tổn thương ấu tể. Tâm tư của tên khốn này thực sự ác độc, dám chụp cho hắn một cái tội danh nặng như vậy.

Bầu không khí lần thứ hai giương cung bạt kiếm, lúc này tâm tư Sở Du Nhiên hơi động, thật giống như tâm linh cảm ứng, quay người lại, liền thấy một chiếc phi hành khí màu bạc đột nhiên xuất hiện ở đỉnh đầu, khoang cửa mở ra, Wales vẽ mặt lạnh lùng ở trên cao nhìn xuống phía dưới, sắc mặt không nhìn ra vui buồn. Y không đội mũ lính, áo khoác quân trang cũng chỉ tùy tiện khoác trên người, ánh chiều tà chiếu lên người y, ở đuôi tóc vàng kim dát lên một màu vàng ảm áp, khiến cả người y thoát nhìn lười biếng lại tùy ý.

Rõ ràng không có biểu tình gì, lại càng không nhìn ra vui giận, nhưng Wales xuất hiện lại khiến bầu không khí hiện trường trong nháy mắt rơi xuống điểm âm.

Khuôn mặt này đối với con dân khắp Đế quốc đều không xa lạ gì, bản thân Wales càng là trụ cột tinh thần của Đế quốc, trong cái thế giới cường giả vi tôn này, Wales là người bảo vệ Đế quốc, cũng là thần tượng tinh thần. Toàn bộ người ở đây đều quên cả phản ứng, chẳng ai nghĩ tới Wales lại đột nhiên xuất hiện ở trường học, còn là cửa bên chỉ dùng để cho trẻ nhỏ ra vào.

Wales lạnh nhạt liếc xuống dưới một cái, duỗi chân dài, thật giống như bước xuống từ vùng trời, thoải mái tùy ý. Nhưng mà, trong tích tắc giày ống cao chạm xuống đất, vạt áo lại vẽ ra một đường cong lạnh lùng nghiêm nghị, ngay cả không khí dường như cũng ùng ùng một tiếng, người ở chỗ này ngoại trừ Sở Du Nhiên cùng Dillow, đều cảm thấy tinh thần giống như bị hung hăng đập một cái, trong giây lát đều có chút thất thần.

Wales giống như không nhận ra, liếc nhìn Sở Du Nhiên phía đối diện, chấp tay sau lưng nhàn nhả đi tới.

Sở Du Nhiên cong miệng lên, không nhìn bầu không khí trước mắt, cười hỏi: “Sao anh đột nhiên tới đây vậy?”

Wales đi tới ôm vai Sở Du Nhiên, cẩn thận gạt một lọn tóc loạn trên trán Sở Du Nhiên, ngữ khí vẫn không nhanh không chậm, trầm ổn nghiêm túc, “Ta đói, cho nên về sớm.”

Sở Du Nhiên bị chọc phát cười, con mèo lớn này, rõ ràng biết cậu gặp phải phiền toái mới chạy về, trong lòng ấm áp, cơn giận bị Công tước phu nhân gây ra cũng biến mất theo, Sở Du Nhiên thoải mái nói: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Wales ôm eo Sở Du Nhiên, chủ động bế lấy Dillow, ánh chừng trọng lượng, ghét bỏ nói: “Béo rồi!”

Dillow (#)

Công tước phu nhân rốt cục phản ứng lại được vừa định hành lễ, liền thấy tình cảnh trước mắt, nhất thời khiếp sợ trong đầu vụt một tiếng, da đầu tê dại, mồ hôi lạnh trong chốc lát liền ướt đầm sau lưng... Hiện tại trong đầu hẳn chỉ còn một ý nghĩ: Xong rồi!

Người phủ Công tước mặt trắng bệch, tất cả đều nhìn về Công tước phu nhân, giống như đang tìm kiếm một sự tin cậy, nhưng vừa thấy vẻ mặt đỏ của Công tước phu nhân, thì mặt cũng đầy tro tàn. Lúc này ánh mắt bọn họ nhìn Công tước phu nhân có chút oán hận, đều do hẳn quá cứng chiều đứa con trai ngoan kia, giành mỹ nhân còn tranh cả của Bệ hạ, còn có báo nhỏ Bệ hạ ôm trong ngực kia, có ngu mấy cũng biết thân phận của nó, bất kính với thành viên hoàng tộc, công kích ấu tể hoàng thất, tội chết! Toàn bộ đều tội chết! Bệ hạ luôn quả quyết sát phạt tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Quả nhiên, trong nháy mắt Wales ôm eo Sở Du Nhiên quay người lại, dùng một tay đè Dillow đang chơi đùa xuống, lạnh nhạt nói với đội hộ vệ Hoàng gia sau lưng: “Bắt hết lại, một kẻ cũng không được buông tha.”

Đội hộ vệ Hoàng gia trực thuộc điều khiển của Wales, bọn họ cũng mặc kệ thân phận của đối phương là gì, cũng mặc kệ người có phải là giống cái hay không, tất cả đều nghiêm ngặt chấp hành nhiệm vụ.

Người của phủ Công tước Zarro run rẩy nhìn Công tước phu nhân, “Phu nhân, làm sao bây giờ?!”

Kẻ hù dọa Dillow kia trên mặt không còn chút huyết sắc nào, run lấy bầy muốn chạy, nghênh đón hẳn là một đôi chân đi ủng dài, trực tiếp đá một cước lên đùi, rắc một tiếng, thanh âm xương gãy kèm theo tiếng kêu thảm thiết xuyên thủng màng nhĩ, khiến Công tước phu nhân nháy mắt hoàn hồn, hẳn run rẩy vịn vào một người hầu bên cạnh, miễn cưỡng đứng vững không để mất mặt, cắn răng để khiến bản thân bình tĩnh hơn một chút: “Không nên phản kháng, thành thực phối hợp đi.” Không phối hợp thì chính là chết, đội hộ vệ Hoàng gia thời điểm thi hành chấp pháp xưa nay đều mặc kệ sống chết.

Wales nói không buông tha cho kẻ nào cả, các binh sĩ cũng không nhận mệnh lệnh bỏ qua cho Elton, mỗi người đều như lấy ra lợi kiếm, không nói một lời, hành động nhanh chóng, Elton cũng bị trói lại. Vệ binh trường học chạy tới chứng minh Elton trong sạch, đội hộ vệ cũng không nể mặt chút nào, trực tiếp nói cho thủ vệ trường học, bảo người phụ trách trường đến bộ ngành liên quan báo lãnh người, chấp hành nhiệm vụ nghiêm ngặt.

Elton bị kìm giữ nhìn bóng lưng Wales, trông mắt màu xám bởi vì tâm tình quá kích động dần biến thành màu đen, móng tay được cắt gọn sạch sẽ siết chặt vào lòng bàn tay, lực mạnh đến nỗi như muốn bị nắm đứt, lòng bàn tay đau nhói làm hẳn khắc chế được tâm tình của mình, sau đó im lặng để bị mang đi, không chút nào phản kháng.

Sở Du Nhiên muốn quay đầu lại nhìn, lại bị Wales ôm eo, gần như nhấn cả người cậu vào trong ngực y, không cho từ chối.

Sở Du Nhiên tò mò nhú mày, theo bản năng hỏi: “Anh, không phải là ăn giấm đó chứ?”

“Ăn giấm?” Khóe miệng Wales nhẹ cong lên một chút, xoa xoa đầu Sở Du Nhiên, giống như đang vò một quả bóng lông yếu ớt, quý trọng lại dịu dàng, “Giấm là gì? Chút nữa em làm cho ta ăn đi.”

Sở Du Nhiên xí một tiếng, tự nhủ đúng là mạnh miệng, chẳng qua nể tình Dillow ở đây, cậu cũng không tiện nói gì, chỉ là kéo bàn tay trên eo xuống, nắm vào tay, mười ngón đan nhau, nụ cười nhẹ, động tác cũng rất kiên định.

Wales nhìn cậu một chút, khoe miệng lần thứ hai cong lên, tâm tình không tệ.

Dillow nhìn hai bên, phát hiện không ai nói gì cả, lúc này mới duỗi móng ra, thổi thổi ánh vàng kim nhàn nhạt trên vuốt đen, đắc ý mở miệng: “Vừa nãy ta bảo vệ thầy ngốc.”

Lần này Wales vậy mà không trào phúng nó, lại còn tán dương: “Rất giỏi!”

“Theo như giao hẹn, người phải dạy ta cái chiêu âm âm kia!” Chính là tụ cầu vàng lại trong bàn tay, ném đi âm âm!

Wales gật đầu, đáp ứng vô cùng sáng khoái, “Dạy!”

Sở Du Nhiên nghi hoặc hỏi: “Hai người có phải lên giao ước cái gì không thể?”

Wales lắc đầu một cái, Dillow thì gật gật đầu.

Hai chú cháu liếc mắt nhìn nhau, bị đứa cháu ngu xuẩn bán đứng, Wales bắt đắc dĩ gật đầu, Dillow phản ứng lại cơ trí lắc đầu một cái.

Sau đó hai người đều ngạc nhiên vì độ ngu dốt của nhau, nhìn nhau ghét bỏ, trên mặt còn viết một chữ to đùng: Ngu!

Sở Du Nhiên: “Phì!”

Sau khi về nhà, Sở Du Nhiên lấy đồ ăn cho bữa tối từ trong tủ lạnh ra, để người máy quản gia xử lý sạch sẽ, cậu ngồi trên ghế salon xoa bụng cho Dillow, hỏi Wales vừa mới đi thay một thân quân trang: “Vị Công tước phu nhân kia, người định xử lý như thế nào?”

Wales nhú mày, “Xử lý như thế nào? Đương nhiên là giải quyết việc chung, tập kích ấu tể Hoàng thất, tính toán bắt cóc Vương hậu tương lai, bất cứ tội danh nào cũng đều có thể trị tội hắn.”

Sở Du Nhiên kinh ngạc thốt lên: “Anh muốn công bố thân phận của em?”

Wales nhú mày nhìn cậu, “Em không muốn?”

Sở Du Nhiên nghiêm túc tỉnh táo nói: “Một chút cũng không, người khác tìm em gây phiền phức thì sao bây giờ? Giống cái Đế tinh nhất định sẽ coi em thành kẻ địch, có nằm mơ cũng muốn tìm tới em gây sự, em mới không muốn bị bại lộ sớm như vậy đâu.”

Quốc vương Bệ hạ muốn bày tỏ trước toàn bộ Đế quốc nhưng vị hôn thê tàn ác lại cự tuyệt: _____

Phủ Công tước Zarro buổi tối mới nhận được tin tức, sau khi biết được đầu đuôi câu chuyện cả người Công tước Zarro như bị hút hết khí lực, tê liệt ngồi trên ghế hết đường xoay sở. Tra được Sở Du Nhiên có chuyện mờ ám với một giống đực tộc Báo, nhưng lại không nghĩ rằng đó chính là đương kim Bệ hạ. Rất tốt, đây là muốn đem toàn bộ phủ Công tước chôn cùng đây mà!

Luke biết mẫu phụ mình đi gặp Sở Du Nhiên, sau khi được tới tứ phục vụ ăn uống no say xong phe phẩy đuôi chạy đi tìm mẫu phụ, phát hiện chỉ có phụ thân ngồi một mình ở phòng ăn, cũng không chú ý sắc mặt Công tước Zarro, cả lơ phát phờ hỏi: “Phụ thân, Sở Du Nhiên đáp ứng việc kết hôn không?”

Vừa nghe thì mình không hỏi sao mẫu phụ hắn chưa về, cứ mãi nghĩ về Sở Du Nhiên, Công tước Zarro tức giận sắc mặt trắng bệch, trong lòng ghen một luồng tà hỏa, vì phu nhân không ở đây cũng không có ai áp chế, đột nhiên đứng lên nhắc chân đạp qua, “Người nghiệt tử chỉ biết gây rắc rối!”

Hồi còn trẻ Công tước Zarro là quân nhân, cũng không yếu như trong tưởng tượng, hiện tại tức giận, một cước đạp Luke bay xa hai mét. Nhìn thẳng con nằm trên đất hai vuốt ôm đầu hoảng sợ nhìn mình, Công

tước Zarro chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cầm lấy ly trà đập xuống, Luke sợ đến cong đuôi run rẩy, chỉ có thể nằm trên mặt đất thấp giọng kêu ư ử.

Công tước Zarro tức giận sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng, khoe miệng co rúm, ngực bởi vì tâm tình quá kích động mà phập phùng bất định. Cái thằng nghiệt tử không có tiền đồ tranh mỹ nhân còn tranh cả của Bệ hạ, thậm chí còn khuyến khích mẫu phụ nó ra mặt, ông thật sự nuôi được đứa con quá tốt rồi!

Còn nữa, lúc nghiệt tử này bị thương ông cũng nên nghĩ tới, một giống cái như Sở Du Nhiên, sao có khả năng thương tổn bọn chúng được, tuyệt đối là người bảo vệ trong bóng tối Bệ hạ phái tới, lúc trước để lại cho Luke một cái mạng, đã là cho ông mặt mũi rồi.

Đem chuyện đơn giản nghĩ thành phức tạp, sắc mặt Công tước Zarro âm trầm bất định, nhất thời không nghĩ ra bước kế tiếp nên làm thế nào.

Lúc này, một người trẻ tuổi tướng mạo rất giống Công tước Zarro từ cửa đi tới, nhìn tình cảnh bên trong, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cúi người xuống, lễ độ nói: “Phụ thân, Tam đệ lại không nghe lời rồi? Hắn còn nhỏ, ngài đừng tức giận với hắn, tức giận thân thể sẽ không tốt.”

Nằm trên mặt đất Luke lén lút ngẩng đầu nhìn anh trai cùng cha khác mẹ, khinh bỉ lườm một cái, động tác này vừa vụn bị Công tước Zarro nhìn thấy, tức giận liền muốn động thủ.

Hawke vội che trước người Luke, nóng nảy nói: “Phụ thân, Luke vốn có thương tích, ngài đánh mẫu phụ trở về sẽ đau lòng.”

Không nói lời này còn tốt, vừa nhắc tới phu nhân của mình, Công tước Zarro càng sinh khí, nếu như không do hắn cứng chiều, đứa nhỏ kia sẽ trưởng thành như thế này sao? Chén trà trong tay tức giận đập ra ngoài, mà cũng khéo, Hawke đang che chở em trai, lại vừa vụn nghiêng đầu bị cốc trà đập vào, một vết máu đỏ tươi men xuống theo gò má, thoát nhìn đặc biệt nghiêm trọng. Hawke nhú mày, ôm trán khuyên em trai, “Tam đệ, mau xin lỗi phụ thân đi!”

Luke bưng đầu xì cười một tiếng, thảm máng đại ca: Tên đàn độn không biết đường mà tránh!

Ngộ thương đứa con lớn nhất, Công tước Zarro ngừng một lát, ánh mắt lóe lên ảo não, từ khi có Luke ông cũng ít để ý tới hai đứa con vợ trước sinh ra, bây giờ nhìn đứa con lớn hiểu chuyện ngoan ngoãn, lại nhìn Luke lúc này đang hả hê, sắc mặt Công tước Zarro thay đổi, lạnh giọng nói: “Nhốt thằng nghiệt tử này lại, không có lệnh của ta không ai được phép thả nó ra, dám can quấy thì đánh gãy chân chó của nó luôn!”

Nói tới đây ngữ khí hòa hoãn một chút, “Tìm người xem vết thương cho Đại thiếu gia.”

Hawke dùng khăn xoa xoa trán, không thềm để ý cười cười, “Không có chuyện gì, chỉ rách chút da thôi, mẫu phụ sao còn chưa trở lại ạ?”

Công tước Zarro thở dài, “Còn không phải do nghiệt tử kia!”

Quản gia thay Công tước Zarro nói rõ ràng nguyên nhân, Hawke lắng lắng nghe xong, ý lạnh trong mắt lóe ra rồi biến mất, khi ngẩng đầu lại là vẻ lo lắng, “Mặc kệ Tam đệ là bị Sở Du Nhiên thương tổn, hay là do người của Bệ hạ thương tổn, chúng ta cũng phải bỏ qua chuyện này, không thể nhắc lại, chắc chắn phụ thân cũng nghĩ như vậy.”

Công tước Zarro gật gật đầu, có chút bất ngờ con lớn có suy nghĩ giống mình, tâm tình tốt hơn một chút, giọng nói cũng dịu đi không ít, “Chỉ mong Bệ hạ sẽ không vì một giống cái mà làm khó dễ chúng ta, dù sao cũng cần cân nhắc bên ông ngoại của con.”

Hawke biết, ông ngoại này, không phải ông ngoại ruột của hắn, mà là ông ngoại của Luke — Trung tướng Glenn. Đôi mắt híp híp, vẻ mù mịt che dấu nơi đáy mắt, Hawke trấn an nói: “Đương kim Bệ hạ là người trọng tình nghĩa, hắn sẽ không tính toán quá mức.”

Sau khi cáo lui trở về phòng của mình, Hawke gửi tin nhắn cho người vừa liên hệ trước đó: Một triệu tinh tệ mua mạng chó của Luke!

Mẫu phụ hắn xuất thân bình dân, qua đời sớm, ông ngoại không có thể lực mạnh mẽ cùng hắn chống lại Luke, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình, vô độc bất trượng phu*, bọn họ đối với mình bất nhân trước, thì

đừng trách hấn bất nghĩa!

*không có lòng dạ hung hiểm, thủ đoạn độc ác thì không thành đại trượng phu được

---

Sáng sớm, Sở Du Nhiên mở mắt ra, liền thấy một cục than lớn nằm úp sấp bên người, trên người cục than lớn có một cục than nhỏ nằm chồng lên, cậu nhất thời có cảm giác như đang nằm mơ. Cậu thấy, thế giới của mình bị động vật họ mèo chiếm lĩnh rồi.

Wales nghe thấy nhịp điệu hô hấp của Sở Du Nhiên thay đổi, lỗ tai run một cái, ngẩng đầu lên.

Dillow nằm sấp trên người y không vững, nháy mắt liền lăn xuống, Wales duỗi đuôi quần lấy cháu trai, cẩn thận đặt chỗ cuối giường để thằng nhỏ ngủ tiếp, trong mắt lại có chút ghét bỏ, Dillow đã lớn rồi, lần sau tuyệt đối không để nó ngủ cùng ‘bóng lông nhỏ’ nữa.

Sở Du Nhiên nắm lấy Wales lỗ tai, xoa nắn, cười nói: “Điểm tâm muốn ăn gì? Em đi làm.”

Wales dùng miệng cà cà cằm Sở Du Nhiên, dịu dàng nói: “Ngủ thêm chút nữa đi, ta phái người đưa đến.”

“Anh như vậy sẽ nuôi em đến lười đó.”

“Không sao, cho dù em có mập đến không đi được, ta cũng sẽ không ghét bỏ em.” Wales nghĩ ‘bóng lông nhỏ’ mập đến không thấy chân cũng sẽ vô cùng đáng yêu, có chút hối hận lúc đó sao không giữ ‘bóng lông nhỏ’ lại, giờ gặp lại đã biến thành người không thể đẩy lăn trên đất được nữa rồi.

Sở Du Nhiên không biết nói gì nữa, mập đến không đi được là thành mập thế nào rồi? Bất đắc dĩ xoa nắn tai Wales, Sở Du Nhiên tò mò hỏi: “Em đến cùng là chủng tộc gì?”

Wales trầm tư một chút, “Bóng lông?”

Sở Du Nhiên: “... Bóng lông là cái quỷ gì?”

Nghe có người nói chuyện, Dillow nhắm mắt ngồi lên, nhếch mũi ngửi một cái, sau đó lười lười lăn xuống giường, lảo đảo đi ra ngoài, Sở Du Nhiên cùng Wales liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy đứa nhỏ này đang mộng du, lúc này liền nghe thấy tiếng đi tiểu ào ào, sau đó liền nghe bịch một tiếng, Sở Du Nhiên vội bò lên nhìn, Dillow nhắm mắt va vào đùi người máy, lộn mèo, nằm úp sấp trên thảm trải sàn ôm đuôi ngủ tiếp.

Wales ghét bỏ thở ra một hơi, “Ngu muốn chết!”

Sở Du Nhiên phì một tiếng bật cười, “Anh không nên dùng ánh mắt người lớn nhìn nó, Dillow rõ ràng rất thông minh.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Sở Du Nhiên, Wales bỗng biến thành hình người, trực tiếp đẩy ngã người, bá đạo hôn lên.

Tác giả có lời muốn nói:

————— tiểu kịch trường —————

Wales: “Cho dù em có mập đến không đi được, ta cũng sẽ không ghét bỏ em.”

Sở Du Nhiên: “Cho dù anh có đen đến buổi tối nhìn không ra, em cũng sẽ không ghét bỏ anh.”

Miêu: “Dillow vừa đen vừa mập, trên bụng đều là thịt, nhưng tất cả độc giả đều hồng có ghét bỏ nhóc đâu, đều là mẹ ruột nha!”

————— Dillow đen sì quần khăn lông trên hông lao nhanh qua —————

27. Chương 27

Edit: Cháo quấy

Beta: Bỏ cung muốn cắt JJ của người

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Sở Du Nhiên, Wales bỗng biến thành hình người, trực tiếp đẩy ngã người ta, bá đạo hôn lên.

Sở Du Nhiên nâng mặt Wales lên, trức trặc hôn đáp lại đối phương, tim đập nhanh đến cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngực, nụ hôn qua đi, ngay cả lỗ tai cũng thẹn thùng đến biến thành màu hồng nhạt. Màu mắt Wales dần thắm lại, hô hấp cũng trở nên hơi bất ổn, lần thứ hai cúi đầu, nhẹ nhàng cắn hầu kết của Sở Du Nhiên, cảm giác người dưới thân khẽ run rẩy, liền như vỗ về, dịu dàng liếm một cái, không nghĩ tới lại đổi được một tiếng rên khẽ của Sở Du Nhiên. Thành công tìm được vị trí nhạy cảm trên thân thể người yêu, Wales lần thứ hai ôm sát người trong ngực, vừa muốn tiếp tục, liền nghe thấy tiếng Dillow lạnh lạnh truyền đến từ cửa: “Không được bắt nạt thầy!”

Bị cắt đứt Wales nhắm mắt lại, đè xuống tâm tình nóng nảy, phát thệ lần sau nhất định phải nhốt Dillow lại.

Sở Du Nhiên đỏ mặt đẩy Wales ra, kéo chăn che qua đầu, nếu như không phải Dillow ở đây, cậu thật khó mà nói tiếp chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Hình như đối với người trước mắt này, cậu căn bản không có bao nhiêu sức kháng cự.

Là tinh thần lực tiếp nhận đối phương, hay do chủ tâm cậu không từ chối? Sở Du Nhiên có chút hồ đồ.

Đợi Wales mặc quần áo vào, Sở Du Nhiên lật người trong chăn một lúc, đợi nét đỏ trên mặt rút đi, lúc này mới rời giường.

Cứu vớt thầy giáo thoát khỏi ma trảo của ông chú ngu xuẩn, Dillow diện hạ đã tự mình rửa mặt súc miệng xong xuôi, ngồi bên cạnh bàn thích ý vung vẩy đuôi chờ ăn cơm. Mới sáng sớm nhóc đã phải bảo vệ kẻ yếu, anh hùng chiến đấu quả cực khổ ( ) Quan hầu đã bưng một phần bữa sáng tinh xảo lên bàn ăn, lẳng lặng chờ một bên, không nói một lời. Dillow sờ sờ bụng, nhắm mắt lại cùng đợi. Là ấu tể ưu tú nhất Đế quốc, tuyệt đối sẽ không ăn vụng trước khi trưởng bối tới! Nhẫn nại, cũng là một loại tu hành! — Nửa ngày sau, khi Dillow đang nhăn bụng nhắm hai mắt, sau mười phút cực lực nhẫn nại, hai người Sở Du Nhiên mới xuống.

Sau khi thấy ông chú và thầy động thủ bắt đầu ăn, Dillow lúc này mới duỗi móng vuốt sờ soạng một cái chân thỏ cách mình gần nhất, miệng mở lớn bắt đầu gặm!

Nhóc con đặc biệt thấy hứng thú với ăn thịt, bởi vì đang là thời kì mấu chốt để tạo trụ cột, Dillow có bác sĩ chuyên môn dinh dưỡng riêng, bữa sáng đều được phối hợp tỉ mỉ, vừa thỏa mãn khẩu vị nhóc con, vừa thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng của nó.

Sở Du Nhiên vui vẻ sờ sờ đầu thằng nhỏ, đối với biểu hiện kiên trì chờ đợi của nhóc đặc biệt vui mừng, Dillow thật sự là bé ngoan có giáo dưỡng, tuy rằng Wales luôn đùa nhóc, nhưng về mặt giáo dục vẫn rất đáng tin.

Ba người cứ như vậy ngồi cùng một chỗ, nghiêm nhiên có cảm giác là người một nhà, chỉ số hạnh phúc tràn đầy!

Bởi vì nhớ con trai, Hiệu trưởng Sở đi cả ngày lẫn đêm chạy về lần thứ hai thành thực leo cửa sổ, vừa mới ngồi trên bệ cửa sổ liền thấy tình cảnh bên trong. Mặt Hiệu trưởng Sở lúc này xị xuống, cảm thấy còn dài hơn cái đuôi lửa đỏ của mình.

“Khụ khụ!” Ho khan hai tiếng, Hiệu trưởng Sở cường thế tỏ rõ sự tồn tại của bản thân.

Sau khi nhìn thấy ông Sở Du Nhiên thốt lên một tiếng, “Sao cha trở về sớm vậy?”

Nghe chưa, còn chê ông về sớm gây vướng víu nữa chứ! Hiệu trưởng Sở hừ một tiếng, ra dáng ‘ba ba rất thất vọng về con’, về mặt tức giận ‘con không còn là Sweetheart của ba ba nữa rồi’.

Sở Du Nhiên tăng hắng một cái, cũng cảm thấy mình nói sai, nhanh chóng kéo ghế, đi tới kéo người, “Sớm như vậy cha còn chưa ăn đúng không, nhanh ngồi xuống ăn đi, con đi lấy đường cho cha, chúng ta thêm hai thìa vào.”

Sở Hồng Vũ không quá tình nguyện, sau khi ngồi xuống ha ha hai tiếng, “Một thìa là đủ rồi, ăn nhiều đường không tốt cho thân thể.”

Sở Du Nhiên bắt đắc dĩ, một bó tuổi rồi còn thù dai như vậy.

Wales đẩy phần tráng miệng trước mắt mình sang chỗ Sở Hồng Vũ, trầm giọng nói: “Biết thầy về sớm, nên đã bảo nhà bếp làm món bánh ngọt thầy thích nhất đây.”

Sở Hồng Vũ híp mắt, liên tục nhìn y, “Người thật giống như đang nịnh bợ ta?”

Wales sắc mặt không đổi, trực tiếp che đi tất cả ngôn ngữ công kích cùng ánh mắt địch ý, tiếp tục ăn cơm.

Dillow đẩy nửa cái chân thỏ còn lại qua, má phồng lên đầy lưu luyến: “Xem mặt mũi của thịt, đừng tức giận thầy giáo mà.” Tuy không biết sao Đại ma vương lại tức giận, nói chung là nhóc có thể cảm giác được, thầy rất quan tâm đến Đại ma vương. Vì thầy, Dillow đại nhân bỏ qua thịt mình thích nhất, hi sinh cực lớn đó!

Sở Hồng Vũ chà chà vài tiếng, nhìn dáng dấp của Dillow, trong mắt tỏa ra vẻ hoài niệm, lại nhìn Wales bên người một chút, ông nhíu mày nói: “Người khi còn bé giống nó như đúc.”

Sở Du Nhiên   giống như đúc?

Dillow (o) giống như đúc!

Wales lạnh mặt, nghiêm túc nói: “Các người ăn cơm đi, đừng có nghĩ nhiều!”

Sở Du Nhiên ^__^ “Đúng, ăn cơm! Cùng ăn nào!”

Wales nhìn Sở Du Nhiên cười híp mắt, ánh mắt rơi xuống bờ môi cậu, màu sắc hơi lóe lên, Wales cúi đầu ăn cơm, không nói tiếng nào.

Sở Du Nhiên sững sốt một chút, cũng cúi đầu không lên tiếng nữa, cứ cảm thấy ánh mắt của con mèo lớn kia có chút nguy hiểm...

Sở Hồng Vũ thấy học sinh của mình không tranh luận nữa, lúc này mới ngồi xuống ăn cơm đàng hoàng, vừa ăn vừa hỏi Sở Du Nhiên: “Ta mới đi có hai tháng, sao nhiều người tìm con gây phiền vậy? Cái đứa bần nhão kia, ta chưa đuổi tới còn không tính, lần này ấy à, ba ba nhất định giúp con hả giận!”

Sở Du Nhiên vừa rắc đường cho ông vừa nói: “Will đã bắt Công tước phu nhân rồi, bây giờ còn đang trong ngục giam, tối qua hai người đã gặp mặt, nghe đâu Công tước Zarro chuẩn bị đem một phần mười gia tài nộp lên quốc khố để bày tỏ trung tâm, nhờ đó để bảo toàn phu nhân cùng gia tộc của mình, sau này sản nghiệp của gia tộc Zarro ở Đế tinh sẽ thu hẹp lại còn nữa. Con vốn định khởi tố Công tước phu nhân tội thương tổn ấu tể, nhờ đó để giết gà dọa khỉ, chỉ là thái độ này của đối phương, con thật sự không thể truy cứu tiếp nữa. Nếu làm quá mức sẽ dao động đến sự ràng buộc sống dựa vào nhau giữa các gia tộc và hoàng thất, cũng sẽ tổn hại đến danh tiếng của Will, cái được không đủ bù cho cái mất.”

Cho dù đã biết thân phận của Wales, Sở Du Nhiên vẫn có thói quen gọi y là Will*, không quan hệ thân phận, cái cậu để ý chính là con người này mà thôi.

*giờ mới để ý Will là gọi kiểu thân mật, trước đó toàn sửa thành Wales =v= Lỗi này kệ ha, thấy thì sửa lại không thì...thui

beta: thể thui tui hem sửa nữa ha =))

Sở Hồng Vũ kinh ngạc, “Là y nói cho con, hay là tự con phân tích ra? Con trai gốc con ăn nhảm đồ hả?”

Mặt Sở Du Nhiên đỏ lên, “Đoạn trước là Will nói, đoạn sau là tự con phân tích, cha có thể đừng coi con như bị thiếu năng được hay không?”

Wales mỉm cười sờ sờ đầu Sở Du Nhiên, cả khuôn mặt đều là ý khen ngợi, y cũng không nghĩ tới, y không nghĩ tới ‘quả bóng lông’ vậy mà rất thông minh.

Hiệu trưởng Sở nhìn hai người tương hỗ lẫn nhau suýt chút nữa bị chột mù mắt hừ lạnh một tiếng, cả người khó chịu!

Wales biết thầy mình đang tức cái gì, tâm tình vui vẻ cong khóe miệng, “Thật ra cũng không phải không có cách nào.”

Sở Du Nhiên ngược mắt, đột nhiên cảm thấy biểu tình này của Wales, có chút xấu xa...

“Một tiếng trước, ta đã thay thầy tuyên chiến với Công tước Zarro, đây là đại biểu cá nhân thầy, không liên quan gì đến quý tộc hay Hoàng thất cả.” Nói xong y có chút tiếc nuối nhìn Sở Du Nhiên, “Thật ra ta đã nghĩ sẽ tự mình làm.”

Sở Du Nhiên hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, “Tuyệt đối không được! Anh điên à?”

Wales cup mắt, sau hai lần bày tỏ bị cự tuyệt, đây là lần thứ ba y nhiệt tình thông báo (tỏ tình), vị hôn thê của y lại nói y điên rồi... Không phải giống cái đều thích giống đực chiến đấu vì mình sao?

Sở Hồng Vũ thì lại mỉm cười nhìn học sinh của mình, trên mặt viết mấy chữ to: Ta, thích, đó!

Ở Tinh hệ này, quyết đấu giữa giống đực là chuyện rất thần thánh, so với tinh thần võ sĩ đạo của Đảo quốc còn cao hơn, nó đại biểu tôn nghiêm giống đực cùng vinh dự của gia tộc.

Đế quốc có quy định văn bản rõ ràng: Đơn phương khiêu chiến nhất định phải có lý do chính đáng, sau khi đối phương tự nguyện nhận khiêu chiến mới có thể ở địa điểm đặc biệt bắt đầu chiến đấu, toàn bộ quá trình đều được tiết lộ, vì để thỏa mãn nhu cầu người quyết đấu, có thể truyền trực tiếp mạng lưới đối ngoại, nhưng không được tổn hại đến tính mạng đối phương.

Dị năng cùng tinh thần lực của Sở Hồng Vũ đều là cấp S, để trở thành Hiệu trưởng trường quân đội đệ nhất, trước nhất phải có vũ lực cường đại. Hơn nữa thú thân của ông còn được xưng là con trai của Thần điều bất tử, vết thương trên người có thể tự khôi phục rất nhanh. Ngoài Wales ra, khắp Đế tinh không tìm ra được ai có thể chống lại ông cả.

Công tước Zarro nghênh chiến: Sẽ bị đánh gần chết, gia tộc mất hết mặt mũi, thành trò cười của Đế quốc!

Không nghênh chiến: Sẽ trở thành kẻ nhát gan, gia tộc mất hết thể diện, sỉ nhục Đế quốc!

Mặc kệ chiến hay không chiến, đều là tuyệt lộ!

Sở Du Nhiên lập tức lên mạng, liền thấy lí do Wales thay Sở Hồng Vũ thân thỉnh quyết đấu: Vợ và con trai mi bắt nạt con trai ta, ta muốn báo thù! Lý do này phi thường vô căn cứ, rất phù hợp phong cách Sở Hồng Vũ, thế nhưng lời nói này lại vô cùng không chính thức. Nhưng mà, bộ Công chứng vậy mà lại cho thông qua! Miếu* rồi!

*miếu này chắc trong ‘miếu sát’ aka. chết trong tích tắc

Sở Du Nhiên im lặng nhìn thao tác hộp đen của Wales, “Nếu anh tự mình đi, anh sẽ dùng lý do gì?”

Wales khẽ cười một tiếng, chăm chú nhìn đôi mắt của Sở Du Nhiên, ngừng một lát rồi nói: “Bạn lữ yêu dấu của ta bị oan ức, lý do này không đủ sao?”

Sở Du Nhiên hơi đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn đôi mắt đầy ý cười kia của Wales, luống cuống tay chân tiếp tục xem mạng, nhưng mà phản ứng của con dân Đế quốc càng làm cho cậu không thể nào tiếp thu được.

Ngắn ngủi một tiếng trên internet đã loạn thành một đồng, hormone giống đực trên toàn bộ Đế tinh tăng mạnh, nhao nhao cổ vũ Sở Hồng Vũ: Thật đàn ông! Hán tử thuần thực! Hiệu trưởng đại nhân uy vũ hùng tráng! Công tước Zarro mau ứng chiến, là đàn ông không thể kinh sợ được!

Tất cả giống cái Đế tinh cũng dồn dập chuẩn bị kĩ vậy xem tư thế oai hùng suất khí của Sở Hồng Vũ đại nhân: Dám bắt nạt con trai ta, đánh hắn!

Đột nhiên nhảy ra nhiều mẹ kế như vậy, Sở Du Nhiên cảm thấy trong lòng có chút bức bối.

Lại nhìn Wales sau khi nói xong lời tâm tình sắc mặt bình tĩnh, ưu nhã lau khóe miệng, Sở Du Nhiên sắc mặt phức tạp, tâm tư của cục than lớn này còn đen hơn cả lông của y.

Wales thấy Sở Du Nhiên chỉ lo nhìn mình chằm chằm mà không ăn cơm, nhúu mày hỏi: “Muốn ta đút em ăn không?”

Sở Du Nhiên tăng hăng một cái, nhanh chóng ăn cơm, có người già trẻ nhỏ, muốn ve vãn cũng phải chú ý một chút chứ!

Ngay lúc này, phó quan Crewe đi tới, sau khi hành lễ thì báo cáo: “Bệ hạ, Công tước Zarro cầu kiến.”

Wales hừ một tiếng, không chút nào để ý hỏi: “Một mình?”

“Đúng, vì chuyện của Công tước phu nhân.” Crewe đưa cho Wales một phần báo cáo bí mật có gia huy Husky, “Giống như thuộc hạ tra được, Công tước Zarro nguyện ý giao ra mười phần trăm sản nghiệp xem như chi phí quân sự, trực tiếp nộp lên Quốc khố, đồng thời sẽ xin lỗi thầy giáo Sở chuyện của phu nhân.”

Công tước Zarro vẫn không tính là gốc, không nói chuyện của Luke, lại không dám nói chuyện của Dillow, đem tất cả mọi chuyện đều ôm đồm trên người phu nhân, coi là mâu thuẫn giữa hai giống cái, như thế có thể bảo đảm được tước vị.

Wales tỉ mỉ đem cá mà Sở Du Nhiên và Dillow thích ăn chấm vào nước tương, đặt vào trong đĩa nhỏ của người yêu và cháu trai, hai người ăn một miếng, y lại gấp một miếng, ánh mắt chuyên chú nhìn hai người bởi vì thỏa mãn mà hơi cong lên, khóe miệng cũng nhếch lên, song ngữ điệu lại lộ ra khinh bỉ nói với Crewe: “Để ông ta nhận người về đi, trở về nhớ giáo dục lại, ngay cả giống cái và nhi tử của mình cũng không quản được, còn nói cái gì nữa?”

Crewe thấy động tác đó của y, cúi đầu cố gắng không để khóe miệng run rẩy, “Thuộc hạ đã biết, về phần xử phạt, ngài có dặn dò gì không?”

Wales nhìn Sở Du Nhiên một cái, có chút bất đắc dĩ, nếu như Sở Du Nhiên thừa nhận thân phận Vương hậu, y có thể giáng một bậc tước vị của Công tước Zarro, nhưng đáng tiếc, ‘quả bóng nhỏ’ của y sợ bị người khác gây phiền phức, không muốn thừa nhận thân phận vị hôn phu của mình. Lắc lắc đầu, Wales trầm giọng nói: “Trước tiên cứ vậy đã, là một đại công nhất đẳng, dù sao cũng phải cho ông ta chút mặt mũi, đúng rồi, để bộ ngành liên quan đưa cho ông ta văn kiện quyết đấu.”

Sở Du Nhiên →_→ Con mèo hư hỏng!

Biết được phu nhân được thả ra, Công tước Zarro cảm kích suýt chảy nước mắt, vội vã đi đón phu nhân của mình, không nghĩ tới mới đi được một nửa, liền bị người ngăn cản.

Công tước Zarro nhận lấy đồ đối phương đưa, vừa nhìn một cái, liền thở không ra hơi, tức giận trợn mắt hôn mê bất tỉnh.

Sở Hồng Vũ, người điên rồi!

Nhóm người hầu cuống cuống tay chân đưa đại nhân nhà mình về nhà cấp cứu, thời điểm về đến nhà Công tước phu nhân cũng vừa hay về đến cổng.

Chỉ bị giam một đêm, nhưng Công tước phu nhân tiêu tụy đi không ít, sắc mặt vàng vọt, không có chút huyết sắc. Đôi mắt treo thêm bọng đen đậm màu, trên nhãn cầu cũng đầy tơ máu. Đêm đó lo lắng đề phòng không nói, người giam giữ giống như đã bỏ quên hẳn, ngay cả ngục nước cũng không cho, ngoài lúc đầu cho hắn gặp mặt trưởng phu ra, sau đó trực tiếp là vào trạng thái chân không, xung quanh không có chút động tĩnh nào, ngoại trừ nhịp tim đập cùng hô hấp của bản thân, Công tước phu nhân không tìm được vết tích của người sống. Cái cảm giác đó như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, đêm đó, hắn cảm thấy cứ như một thế kỉ đã trôi qua rồi vậy.

Hiện giờ thấy dáng vẻ này của trưởng phu, hắn còn cảm thấy có chút không chân thực, “Đây là thế nào? Mới một đêm thôi sao lại thành thế này rồi?”

Người hầu mặt khổ bức, cũng không thể nói đại nhân nhà mình bị sợ đến ngất, run rẩy đưa văn kiện quyết đầu cho Công tước phu nhân, nhóm người hầu đứng ở một bên chờ chỉ thị, ánh mắt nhìn hai người có chút đồng tình, chộc ai không chộc, lại đi chộc cuồng ma Sở Hồng Vũ giá trị vũ lực có thể nổ tung này, hiện tại mặc kệ có nhận hay không, đều không tốt chút nào.

Công tước Zarro được đỡ sâu sắc thở dài một cái, nhìn phu nhân một cái, gật gật đầu, “Trở về là tốt rồi, chuyện này còn có thể thương nghị lại.”

Nằm ở trên giường hai người đều cảm giác đầu óc có chút mê muội, Công tước phu nhân trầm ngâm chốc lát, “Có muốn để Hawke thay người không, nói người bị bệnh.”

Công tước Zarro lúc này liền bác bỏ, “Hiện tại dù ta có thật sự bị bệnh, người khác cũng sẽ nói ta giả bệnh.”

Hiện tại Công tước phu nhân cũng không dám nói phụ thân mình có công trạng để cầu Bệ hạ nữa, thời điểm giam giữ hắn, Wales căn bản không niệm tình cũ, hắn biết, được thả ra sớm như vậy, vẫn là nhờ mặt mũi của chi phí quân sự. Nếu hắn dám có manh động gì, Sở Du Nhiên lập tức có thể khởi tố hắn hại ấu tử, bởi mấy người hầu kia còn chưa được thả về, chứng cứ còn đang trong tay người ta.

Hiện nay toàn gia đều rơi vào hiểm cảnh, vừa nghĩ tới đứa con gây rắc rối, Công tước phu nhân xị mặt xuống, “Luke đâu? Sao không thấy nó đi ra?”

Tôi tớ cúi đầu, “Sáng sớm gõ cửa phòng Tam thiếu gia, phát hiện bên trong không có động tĩnh, hẳn là còn đang ngủ.”

Luke chả làm được chuyện gì đứng đắn, loại chuyện báms giường này đúng là có xảy ra.

“Kêu nó dậy cho ta! Cả ngày trừ ăn ra thì là ngủ, nó còn làm được cái gì nữa?!”

Trong lòng tôi tớ yên lặng bỏ thêm câu ‘Gây rắc rối’, nhanh chóng đặt bát canh sâm xuống chạy đi gọi Luke.

Không lâu lắm, toàn bộ phủ Công tước rối loạn, bên ngoài là tiếng hô hoán vừa loạn vừa gấp, ngay sau đó là tiếng khóc kêu, Công tước phu nhân còn chưa uống hết bát canh, cau mày đặt xuống bát miễn nhìn bên ngoài một cái, “Xảy ra chuyện gì?”

Tôi tớ mới đi ra ngoài lúc này kia khóc lóc chạy về, sắc mặt trắng bệch nói: “Đại nhân phu nhân không xong rồi! Tam thiếu gia, tam thiếu gia không còn hô hấp nữa!”

!!!

Phủ Công tước, rối loạn...

Bị cho ăn hơi quá đà, Sở Du Nhiên mang theo Dillow đi tới cửa trường học đón bọn nhỏ, Dillow đã lớn hơn, bản thân nhóc cũng biết Sở Du Nhiên ôm nó có chút mất công tốn sức, có thể đi liền tự mình đi, Sở Du Nhiên xoa bụng theo phía sau Dillow, chậm rãi đi đến cửa trường học. Dillow nhìn cậu xoa bụng, ánh mắt lóe vẻ nghi ngờ.

Thời điểm Sở Du Nhiên đến thầy Hal đã đẩy xe đẩy đến chờ rồi, bây giờ bọn nhỏ đã không cần ôm đỡ hoặc có tinh thần lực động viên mới đi cùng hắn nữa, từng đứa từng đứa sau khi đến trực tiếp nhảy lên xe, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Jimmy nhìn thấy Dillow, vui vẻ nhào lên cọt cọt, Dillow nghiêm mặt, ghét bỏ đẩy Jimmy ra, Jimmy đã nhớ kỹ lời thầy nói, tên ngốc Dillow này nhất định đang nói ngược lòng, cho nên hai móng vuốt ôm lấy Dillow, liếm một cái.

Dillow đàn ra sừng sốt hai giây, vênh tai lắc mặt một cái, hừ một tiếng, cũng không đẩy Jimmy ra, chỉ ghét bỏ ngoài miệng: “Đồ giống cái dính người!”

Jimmy nhìn Dillow có chút buồn bức, không hiểu hỏi nó: “Dillow, sao ngươi lại to hơn nữa rồi?”

Dillow cũng buồn bức, dùng móng vuốt nhấn nhấn đầu Jimmy, “Còn ngươi sao ăn hoài không lớn vậy?”

Hal nhân cơ hội ghé vào bên người Sở Du Nhiên, buồn cười nói: “Hai thằng nhóc này hoàn toàn coi đối phương là đồng tộc đây mà, hình thể này của Dillow, một thảng tăng 10 cân* là bình thường, Jimmy... khả năng lúc biến hình người cũng chỉ được hơn 10 cân là cùng.”

*1 cân = 1/2kg

Sở Du Nhiên cười cười, “Không có chuyện gì, cho dù biết không phải là đồng tộc, Dillow cũng sẽ không chán ghét Jimmy.”

Đến khi đón đủ nhóm trẻ, hai người đẩy bọn nhỏ về phòng học, sau khi xuống xe bọn nhỏ liền vây quanh Sở Du Nhiên, đứa nào đứa nấy đều dùng một loại ánh mắt đánh giá cậu. Miller luôn không thích nói chuyện đột nhiên duỗi móng, chỉ vào cổ áo Sở Du Nhiên, kinh ngạc thốt lên: “Có sợi lông! Màu đen!”

Sở Du Nhiên theo bản năng nhìn cổ áo mình một chút, vậy mà có một sợi lông đen thật, gốc lông còn có màu vàng kim nhàn nhạt, đây là Wales không cần thận lưu lại. Sở Du Nhiên vội vàng cho sợi lông này vào túi, chỉ lo người ta nhận ra thân phận Wales.

Cậu còn không biết, tin tức Wales xuất hiện tại cổng trường học đã lan truyền nhanh chóng, có tin đồn Bộ hạ đang theo đuổi một thầy giáo mỹ nhân, còn là ai, kẻ có mắt đều hiểu được.

Sở Du Nhiên còn đang không rõ tình hình ngồi xổm xuống sờ đầu nhỏ của Miller, tán dương: “Sức quan sát của Miller thật nhạy, vậy mà còn phát hiện ra lông của Dillow.”

Miller lắc đầu, tiếng nói giòn giã vô cùng cố chấp sửa lại lời nói dối của Sở Du Nhiên: “Không phải, mùi không giống, không phải lông của Dillow!”

Sở Du Nhiên lúng túng tăng hắng một cái, “Vậy nhất định là... lông của ai đó rồi!”

Dillow nằm nhoài trên cành cây: “Là lông của ông chú ngu ngốc! Sáng sớm ta thấy...”

“Dillow!” Sở Du Nhiên trợn mắt nhìn Dillow đang nằm trên cây, vật nhỏ này hiện giờ treo cây trôi chảy hơn trước nhiều rồi, rất có loại tư thế ai nói lời không hợp thì liền lên trời xuống đất không ai cản được. Tên nhóc mà muốn nói cái gì, cậu cũng không kịp cản lại.

Dillow bị gọi lại, bắt đắc dĩ vuốt móng, giống cái mặc kệ là bao nhiêu tuổi, cũng đều rất sĩ diện, không phải là bị ông chú ngu xuẩn cắn một cái à, nó không nói là được, chừa cho thầy mặt mũi.

Sở Du Nhiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn đôi mắt lóe sáng tìm tòi nghiên cứu của Miller, nhất thời có chút đau đầu. Miller bình thường im lặng, lá gan cũng không lớn, không nghĩ tới sức quan sát lại kinh người như vậy. Chỉ là một sợi lông nhỏ ngắn, màu sắc cũng không quá khác so với quần áo, vậy mà thằng nhỏ này vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra được.

Được đấy, trong lớp còn cất giấu một tên lính trinh sát!

Buổi sáng bọn nhỏ chơi đùa một phen, đến buổi trưa thì đều mệt mỏi, mỗi đứa đều chạy đến địa phương yêu thích mà ngủ, khí trời có chút chuyển lạnh, lông bọn nhỏ cũng bắt đầu trở nên dài và dày hơn, cảm giác ngày càng tốt. Sở Du Nhiên nhìn trong hốc cây, Dillow cùng Jimmy ôm nhau ngủ, giống như thái cực âm dương trận không quá cân đối, không nhận được chọc chọc cái bụng nung núc thịt của Dillow, nhìn Dillow phiền hà mà dùng móng ôm đầu, Sở Du Nhiên cười liền chọt chọt Jimmy.

Jimmy lười biếng mở mắt ra, mặt ngơ ngác nhìn Sở Du Nhiên, “Thầy ạ, có việc gì thế?”

Sở Du Nhiên kéo móng vuốt nhỏ của bé hôn một cái, cười nói: “Không có chuyện gì, ngủ đi.”

Dillow lằm bằm một tiếng, lười biếng nói: “Thầy ấy ngứa tay thôi.”

Sở Du Nhiên bất mãn xoa nhẹ Dillow một cái, “Chỉ con hiểu thầy!” Cầm một tấm chăn đắp lại cho hai đứa. Rồi ôm Caly đang nằm co quắp trên thảm sàn lên, lau khô đuôi cho bé, đặt thằng nhỏ lên giường.

Về phần Archer mông trên giường đầu ngoặt xuống đất ngủ bất tỉnh nhân sự, Sở Du Nhiên nhìn hình thể nó một chút, dùng sức đẩy nó vào giường, cầm chăn che bụng nó lại, còn lớn thêm nữa, thì cậu ôm không nổi nữa rồi...

Chờ bận rộn xong xuôi, Sở Du Nhiên lúc này mới có thời gian đăng nhập lên mạng lần nữa, ngồi trên ghế nằm trong sân, kiểm tra xem Công tước Zarro có nhận lời khiêu chiến của Sở Hồng Vũ hay không.

Gió lạnh chậm rãi thổi qua, cành lá trên cây bình an nhẹ xao động, Sở Du Nhiên thần thanh khí爽 ngồi dưới tàng cây, nhìn trên mạng loạn thành một đống.

Con dân Đế quốc đều ngóng trông, Hiệu trưởng đệ nhất Đế quốc quyết đấu cùng Công tước nhất đẳng, Bộ hạ đẳng cơ mười năm này, còn không có chuyện gì náo nhiệt như vậy đâu! Tất cả đều cổ vũ Công tước Zarro, lời khiêu chiến này nhất định phải nhận! Ngay cả rầm cũng không dám đánh người nghĩ chỉ cần có người lại là có thể thành chim cú sao?

Lúc này tin tức phủ Công tước xảy ra chuyện vẫn chưa được thả ra, Công tước Zarro cũng không có lòng dạ nào xem mạng, chẳng qua con dân Đế quốc cũng không nhàn rỗi, thậm chí ngay cả Sở Hồng Vũ cũng ở trong đó lên bình luận các kiểu. Nhìn mấy lời bình luận, Sở Du Nhiên nghĩ đến biểu tình sáng nay của Wales, khoe miệng theo bản năng cong lên, trong lòng nói, con mèo hư hỏng!

28. Chương 28

Edit: Cháo quấy

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

Buổi chiều bọn nhỏ ngủ dậy rồi, chuyện đầu tiên chính là hoạt động gân cốt, mài móng mài vuốt, mài răng nghiền lợi, sói tru sói hú, đến khi hoạt động đủ rồi lại cùng nhau ăn vặt lấp bụng, thì thấy ba nhóc quỷ nghịch ngợm bám tường nhìn sang lớp sư tử hổ báo bên cạnh.

Sở Du Nhiên đứng ở cửa nhìn bọn nó, xem bọn nhóc định làm gì. Sau chuyện Dillow dẫn dụ lớp sư tử hổ báo tham gia vào vụ đánh nhau tập thể lần trước, Sở Du Nhiên cảm thấy áp chế giai đoạn đầu đã đạt được hiệu quả, tối thiểu bọn nhỏ đã biết, chủ động khiêu chiến là không đúng, bây giờ tam quan cơ bản đã dựng lên, nếu như áp chế thiên tính ấu tể quá mức sẽ khiến bọn chúng trở nên sợ đầu sợ đuôi. Wales nói rất đúng, không có ấu tể nào không đánh nhau, cậu không thể ngăn bọn nhỏ dùng phương pháp của chúng để tìm tòi nhận thức thế giới cả.

Cho nên, Sở Du Nhiên quyết định yên lặng theo dõi kì biến, quan sát bọn nhỏ.

Ba thằng nhỏ vây chung một chỗ đối mắt nhìn nhau, Sở Du Nhiên nhíu nhíu mày, liền thấy Archer phun một bãi nước tiểu ngay giữa cửa...

Nước tiểu chảy hết sang bên kia...

Sở Du Nhiên: "..."

Đám sư tử hổ báo sát vách nghe thấy mùi vị, đều trợn mắt nhìn bọn nó, nước tiểu là phương pháp ký hiệu chiếm cứ địa bàn nguyên thủy nhất, ba đứa Dillow không thể nghĩ ngờ là đang dùng phương pháp này nói: Đồ vô dụng! Gia coi trọng địa bàn của các người! Có gan thì ra chiến, không thì cú! Muahahahaha...

Nhóm sư tử hổ báo nhìn không nổi nữa rồi!

Dillow thấy đối phương lườm bọn nó, cao quý rầm rì một tiếng, nhảy lên đầu tường, chiếm cứ địa hình có lợi từ trên cao nhìn xuống bọn chúng. Archer nhe răng trợn mắt giả mặt quỷ với một giống cái sư hổ* sát vách, Caly thì đạp đất vào sân nhà người ta, đặc biệt muốn ăn đòn!

*dời ơi, lại một lỗi nhầm nhọt nữa == Là Sư Hổ (sư tử lai hổ) vậy mà mấy lần trước cứ tưởng đang nói đến một nhóm gồm sư tử, hổ và báo

Sau đó, Sở Du Nhiên liền thấy đám sư hổ nhỏ không chịu nổi nữa mà vọt lên!

Ba thằng nhỏ vừa thấy có thể đánh nhau, mắt sáng hết lên, Dillow từ trên tường nhảy xuống đập ngã một con, ngay sau đó sư hổ đó liền bị Archer cắn chặt đuôi quăng đi. Dillow đánh nhau với ấu tể đặc biệt có chừng mực, không cần dị năng, chỉ rèn luyện tốc độ phản ứng của tứ chi, cho dù như vậy khí lực của nhóc vẫn hơn hẳn ấu tể khác, động tác nhanh nhẹn, móng vuốt nhỏ quét vụt vụt căn bản không dừng được.

Đánh được chừng 2 phút, mắt thấy thầy Claude sắp xông ra, Miller vẫn luôn lén lút trốn sau cây kê lên giỡn già: “Đừng đánh nữa, thầy giáo đến kìa!”

Dillow nghe thấy tiếng gọi, một cước đạp lui ba con sư hổ bên người ra, vội vàng mang theo anh em rút lui.

Sở Du Nhiên lui về phía sau một bước, giấu mình sau cửa yên lặng nhìn, Hal thấy biểu tình cười nhạt trên mặt cậu, không biết vì sao, cả người run lên.

Thầy Claude mặt tối sầm gọi đám nhãi con lớp mình về, hạ thấp giọng mắng: “Đám ngu ngốc này! Nhiều đứa thế này còn đánh không lại ba thằng nhãi kia! Xấu hổ chết người!”

Nhóm sư hổ biểu thị không phục, quyết định lần sau chủ động xuất kích, nhất định phải đánh bọn nhãi thôi lông đen, lông đỏ, lông trắng kia một trận!

Bên này Sở Du Nhiên nhìn ba tên nhóc bại hoại sau khi hoạt động tinh thần phần chấn chạy tới muốn sờ sờ vuốt vuốt, kết quả bởi vì vấn đề trước đó của bọn nhỏ nên lại đánh nhau, Sở Du Nhiên dứt khoát ngồi trong sân xem bọn nhỏ nháo loạn. Panda vung về chạy đến, ngồi xổm bên chân cậu phơi nắng gặm gậy trúc, thuận tiện nhìn bọn nó đánh nhau.

Sở Du Nhiên xoa đầu đứa nhỏ, lần thứ hai lên mạng kiểm tra tình hình, buổi trưa tất cả con dân Đế quốc đều đang chờ Công tước Zarro trả lời, không nghĩ tới bây giờ trên mạng đều là những lời phúng viếng thương tiếc, trận náo nhiệt 7 tiếng vừa rồi im bật, bởi vì phủ Công tước đột nhiên đưa ra tin tức: Tam thiếu gia Luke chết rồi!

Sở Du Nhiên cũng giống mọi người, rất buồn bực: Sao lại chết rồi?!

Sau khi tan học Sở Du Nhiên thấy Wales thì đưa ra nghi vấn này, cái chết của Luke quá kì quặc, cho dù Công tước Zarro sợ chiến, cũng không thể sợ đến rải ra tin nói dối vô căn cứ này được. Vì thỏa mãn “tâm tư bát quái” ít có được của người yêu, là một Quốc vương Bệ hạ vô cùng sủng ái giống cái nhà mình lập tức phái người đi thăm dò nguyên nhân.

Sau một tiếng, thời điểm nguyên nhân vụ việc được đặt tại trước mặt Sở Du Nhiên, cậu cười nhạo một tiếng, ngón tay thon dài bởi vì quá dùng sức nắm cốc nước mà ngay cả khớp xương trắng cũng lộ ra, ánh mắt cậu mịt mờ khôn kể, lần đầu tiên trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra vẻ phần hận như vậy, “Thuê giết người hại huynh đệ của mình, còn giá họa cho cha đẻ? Tên Hawke này, thật là đồ đáng chết!”

Sở Du Nhiên luôn dịu dàng ôn nhu đột nhiên lộ ra vẻ mặt này, Wales vốn đứng bên cửa sổ nhìn tinh hà bên ngoài ánh mắt chợt lóe lên, đè xuống tâm lý khiếp sợ đi tới cúi người giữ lấy vai Sở Du Nhiên, phát hiện cậu tức giận đến run rẩy cả người, vội vàng ngồi xổm xuống nâng mặt Sở Du Nhiên lên, nghi hoặc nhìn cậu.

Nhìn người đàn ông đứng ở đỉnh Đế quốc ngồi xổm xuống trước mặt mình, Sở Du Nhiên lẳng lẳng nhìn ánh mắt của đối phương, trong tròng mắt vàng kim ánh lên vẻ đau lòng cùng lo lắng, như búa tạ đánh mạnh lên khối băng trong lòng cậu, khiến nó lập tức vỡ vụn!

Sở Du Nhiên đặt cốc nước xuống, đưa tay sờ khuôn mặt tuần tú của Wales, đột nhiên cảm thấy bản thân có chút lập dị, cũng không nhận được nữa, ôm chặt lấy cổ đối phương, chôn đầu trong cổ y, nói xin lỗi: “Xin lỗi, em quá xung động rồi.” Chuyện này quá mức giống chuyện từng xảy ra với cậu, khiến cậu có chút khó chịu.

Wales nhẹ nhàng sờ đầu Sở Du Nhiên, dịu dàng hỏi cậu: “Em nhớ đến chuyện lúc trước?”

Sở Du Nhiên sững sốt một chút, sau đó mới hiểu được Wales nói nhớ đến chuyện lúc trước là ý gì, cậu cũng biết đại khái, nguyên chủ trước kia ở trong nhà cũng không quá tốt. Trước kia bị đuổi giết, sức mạnh tinh thần của cậu ta gần như bị phá hủy, có cơ hội ra tay với nguyên chủ như vậy, chỉ có kẻ gọi là người nhà mà thôi.

Sống hai kiếp, đều bị thứ gọi là người nhà này hại thảm như vậy. Sở Du Nhiên chỉ muốn cười, huyết thống tình thân mỏng như giấy, đâm một cái liền rách.

Cảm giác được một bàn tay ấm áp đang vỗ về lưng mình, dường như an ủi như vậy có thể xua tan nỗi bất an của cậu, Sở Du Nhiên nở nụ cười, vành mắt có chút ửng hồng, cậu ôm chặt lấy Wales, thấp giọng nói: “Thật may, em gặp được mọi người.”

Sở Hồng Vũ vào lúc cậu bất lực nhất cho cậu một mái nhà, luôn che chở cậu lớn lên, khảm trong lòng mà thương. Wales thực hiện chức trách bạn hữu, nâng niu cậu trong lòng bàn tay. Đám Dillow là thuốc chữa ngọt ngào của cậu, mỗi đứa đều vô cùng dễ thương ấm áp.

Wales híp mắt một cái, đứng dậy ôm lấy Sở Du Nhiên, sau khi ngồi xuống lồng ngực ôm chặt lấy thân thể gầy yếu, đè xuống sát ý trong mắt, xem ra nợ cũ năm xưa, nên tra rõ một lần.

Sau mấy phút im lặng, tâm tình Sở Du Nhiên dịu xuống một chút, cảm thấy bản thân có chút buồn cười, những thứ kia là chuyện kiếp trước, còn tính toán gì nữa? Chỉ cần bên cạnh có bọn họ, cậu liền nắm giữ toàn thế giới.

Wales thấy cậu không nổi giận nữa, lúc này mới cọ cọ lỗ tai Sở Du Nhiên, trầm giọng nói: “Ta phái người đưa phần tài liệu này cho Công tước Zarro, chuyện quý phủ nhà họ thì để họ tự giải quyết, không cho phép em nghi ngờ nữa.”

Sở Du Nhiên gật đầu, “Không nghi nữa.”

“Ta dẫn em đi ngắm sao.”

“Hả?”

“Đứng trên mái nhà Hoàng cung, có thể nhìn thấy trời sao đẹp nhất Đế tinh!”

Vì vậy, Sở Du Nhiên bị quẹo vào gian phòng ngủ lớn nhất Hoàng cung, một đêm không về.

Sáng ngày hôm sau, Sở Du Nhiên nhìn hoa văn phức tạp trên trần nhà, cảm thấy trước mắt thoắt qua một hàng chữ: Ta là ai? Ta ở đâu? Sao ta lại ở đây? Sao lại phát triển thành thế này rồi...

Wales hình người nằm nghiêng, một tay chống đầu, mỉm cười nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên quanh năm ngủ một mình máy móc quay đầu qua, nhìn chằm chằm gương mặt đẹp trai của người này, lông mày anh tuấn, mắt thâm thúy, sống mũi cao, chiếc cằm hoàn mỹ... Xuống chút nữa, áo ngủ nửa mở rộng, lồng ngực gợi cảm căng mịn, Sở Du Nhiên cảm thấy bản thân có chút mê muội, mới sáng sớm đã sắc dục thế này có ổn không ta?

Wales chọc chọc chóp mũi cậu, trêu chọc hỏi: “Nhìn đến gốc rồi?”

Sở Du Nhiên gật đầu, nghiêm mặt nói: “Anh dụ dỗ em!”

Wales cười vuốt ve khuôn mặt Sở Du Nhiên, nghiêm túc đề nghị: “Chúng ta cử hành hôn lễ đi, sau đó mỗi ngày đều có thể cho em nhìn.”

Sở Du Nhiên nhú mày lại, nếu như Wales là người bình thường, cậu có thể sẽ không do dự, nhưng trọng trách một Quốc gia quá nặng, cậu không gánh vác được.

Không có được đáp án mình muốn, Wales thở dài, ôm chặt người trong ngực, ôn hòa nói: “Mấy ngày tới ta phải đi một chuyến đến chiến khu, cho em thời gian suy nghĩ thật kĩ, ta sẽ không miễn cưỡng em.”

Sở Du Nhiên nắm lấy bàn tay đang đặt trên bả vai mình, đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, người trước mắt muốn làm lễ cưới gấp gấp như vậy, thật sự không có ý gì khác sao? Dù sao cũng đã nói rõ chưa kết hôn sẽ không chạm vào cậu rồi, nghĩ đến tối qua đối phương cố gắng kiềm chế bản thân, trên khuôn mặt tinh xảo của Sở Du Nhiên nhiễm một tầng đỏ ửng, nói chuyện có chút hụt hơi, “Em, em sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Wales đưa Sở Du Nhiên về, đồng thời chuyện ở lại qua đêm đó cũng không phải bí mật gì, tuy rằng tất cả mọi người đều ăn ý không đề cập tới chuyện này, thế nhưng mọi người cũng đều hiểu, vị này chính là Vương hậu tương lai khiến Bộ hạ mỗi tối đều phải nhảy cửa sổ. Thấy hành vi cử chỉ của cậu tao nhã ôn nhuận, nụ

cười ấm lòng sâu sắc, không hề có ý xem thường với hạ nhân, tất cả mọi người nhộn nhịp thở ra một hơi, thầm than không hổ là người được Bệ hạ coi trọng, xem ra người được gọi là mỹ nhân đệ nhất Đế tinh cũng không phải chỉ là vẻ ngoài không thôi.

Đặc biệt nhìn thấy Dillow luôn không thích thân cận với người khác vậy mà lại yêu thích dán lấy Sở Du Nhiên, thậm chí có lúc còn chủ động chăm sóc Sở Du Nhiên, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, lần đầu tiên thấy tiểu Điện hạ yêu thích một người đến vậy, cảm giác của ấu tể rất nhạy cảm, nếu như không thật tâm đối xử với nhóc, tiểu Điện hạ chắc chắn sẽ không có biểu hiện như vậy.

Mà thái độ Sở Du Nhiên đối xử với Wales, cũng không sùng bái, ái mộ vv.. đề thấp thân phận bản thân như các giống cái khác, cậu biểu hiện vô cùng hào phóng, cảm thấy Wales không tốt chỗ nào, cậu còn có thể vô cùng bình tĩnh mà đề xuất ra, thậm chí khiến Wales ăn đồ mình không thích, không cho kén ăn.

Vì vậy hình tượng của Sở Du Nhiên ở trong lòng mọi người được nâng cao một đoạn dài: Người có thể trị được Bệ hạ tuyệt đối là Chiến Thần của Tinh hệ này!

Mỹ nhân đệ nhất Đế tinh * Chiến Thần Đế quốc * Vương hậu Sở Du Nhiên (.) login!

Miền cường ăn chút gì đó, Sở Du Nhiên nhìn đồng hồ, nghiêm túc nói phải đi rồi!

“Thời gian còn sớm, không cần phải gấp.” Wales thoát nhìn cũng không có ý đưa cậu đi, đêm qua y đã phải người mang đồng phục của Sở Du Nhiên tới, căn bản không cần thiết phải đi sớm như vậy.

Sở Du Nhiên có chút nóng nảy, “Em muốn tới trường trước khi bọn nhỏ đến, không muốn bị thấy đi cùng với anh.” Bị người khác nhìn thấy cậu đi xuống từ phi hành khí của Wales, đây không phải là nói cho người khác biết tối qua cậu ở cùng ai sao?

Wales mắt nhắm nhắm một tiếng, đi tới bên người Sở Du Nhiên, nhìn cậu nhú lông mày, trong mắt có chút thần sắc bị thương, “Em yêu, em đây là không muốn phụ trách sao?”

“A?” Sở Du Nhiên không rõ, hai người chỉ đơn thuần ngủ một giấc, tối qua cậu có làm gì đâu, phụ cái gì chứ?

“Ngủ giường của ta, ăn cơm của ta rồi, còn muốn ghét bỏ ta.” Wales chột trán Sở Du Nhiên, giống như con mèo lớn vươn móng nghịch đồ chơi yêu thích của mình, chọc từng cái một, động tác mềm nhẹ, nhưng lại không có ý dừng lại.

Sở Du Nhiên bị câu nói này dọa nổi da gà, nắm lấy móng vuốt trên trán, mỉm cười nói: “Đừng nghịch, anh biết ý em không phải vậy.” Thấy Wales vẫn dùng ánh mắt đó nhìn mình, Sở Du Nhiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, bắt đầu nói: “Hình như, quả thật có chút tra...”

Wales nhú nhú mày, còn chưa kịp cười, liền nghe Sở Du Nhiên chuyển đề tài, thái độ kiên quyết nói: “Chẳng qua, em vẫn muốn đi sớm.”

Người khác bởi vì thân phận của y mà gào khóc quẩn lấy, Sở Du Nhiên nhưng lại tránh không kịp, hận không thể đẩy y đi xa được bao nhiêu thì xa, Wales bắt đầu đi xách Dillow lên phi hành khí, không muốn làm khó Sở Du Nhiên, nhưng sắc mặt có chút không tốt.

Một đường không lời, Sở Du Nhiên đột nhiên cảm thấy bản thân thật sự có chút quá phận, đoạn tình cảm này là bởi vì cậu không muốn gây phiền toái nên mới muốn giấu đi không công bố ra bên ngoài, rõ ràng có hôn ước với nhau, cậu lại làm người đàn ông tác tuyệt này vì cậu mà phát triển thành tình yêu ngầm.

Đến khi chuẩn bị xuống phi hành khí, Sở Du Nhiên nhìn gò má Wales, rốt cục mềm lòng, đưa tay ôm lấy khuôn mặt tuần tú, bá đạo xoay lại đây, nụ hôn nhiệt tình (3) này đột nhiên tới khiến Wales sửng sốt xuất thần, trong con người rốt cục nhiễm ý cười, Wales nhếch miệng, khen ngợi vuốt tóc cậu bạn lữ, hỏi: “Sao vậy? Có phải suy nghĩ lung tung gì rồi không?”

Sở Du Nhiên cười đến híp cả mắt, nhắc nhở: “Buổi tối nhớ tới tìm em.” Nói xong nhanh đi đuổi theo Dillow đã chạy xa.

Wales nhìn ánh mắt khiếp sợ của thị vệ gác cửa, sờ sờ chỗ bị hôn, đáy mắt chợt lóe ý cười được như ý.

Sở Du Nhiên mang theo Dillow đẩy một chiếc xe nhỏ ra, lúc trở ra Wales đã đi rồi, nhìn Dillow hai ba lần nhảy lên xe đẩy, chiếm cứ chỗ cao nhất, Sở Du Nhiên cười sờ sờ cái đầu nhỏ của nhóc. Dillow quay đầu dùng đệm thịt đen đẩy tay cậu ra, ngửa mặt lên nhìn chăm chăm vào mắt Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên bị nhìn có chút buồn bực, “Sao vậy Dillow? Trên người thầy lại có lông à?”

“Thầy, thầy muốn có ấu tể riêng của mình với chú sao?” Dillow ngoẹo cổ hỏi Sở Du Nhiên, nó có nghe quan hầu nói, thầy giáo ngu ngốc sẽ kết hôn với ông chú ngu xuẩn. Trong ý thức của nhóc, sau khi kết hôn sẽ có ấu tể riêng của mình, thầy giáo ngu ngốc và ông chú ngu xuẩn sẽ không yêu nó nữa.

Sở Du Nhiên hắc tuyến, “Không thể đâu.” Bọn họ chỉ đơn thuần ngủ một giấc thôi, cũng không làm gì quá đáng, trừ phi hôn môi có thể mang thai, bằng không cậu thật sự lấy đâu ra ấu tể. Nhìn biểu tình này của Dillow, Sở Du Nhiên cũng đại khái biết nhóc đang nghĩ cái gì, đau lòng ôm lấy tên nhóc nhạy cảm trước mắt, Sở Du Nhiên bảo đảm nói: “Dillow vĩnh viễn là đứa nhỏ chúng ta yêu nhất, nếu có một ngày có người nói với con thầy và chú con có ấu tể riêng của mình sẽ không thương con nữa, con nhớ nhất định phải mách thầy nhé, có được không?”

Dillow hừ hừ, nằm nhòai trong ngực Sở Du Nhiên không có giẫy dụa, “Các người có ấu tể cũng chả sao, thầy và chú đều ngu xuẩn ‘hư’ thế, ấu tể khẳng định sẽ càng ngu!” Nói tới chỗ này Dillow đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, nhóc không chỉ phải chăm sóc hai người lớn ngu xuẩn, còn phải chăm lo cho đám ngu xuẩn nhỏ, cả nhà chỉ có nó thông minh nhất, kẻ khác đều ngu xuẩn hết, quả thực cảm giác đứng chỗ cao lạnh lẽo vô cùng.

“Ngu xuẩn...” Sở Du Nhiên không biết nói gì, thằng nhóc này ngạo kiều còn chưa tính, sao lại còn phát triển độc miệng như thế này nữa? Cứ tiếp tục thế này lớn lên cưới được vợ sao? Đẩy ngã thằng nhỏ, Sở Du Nhiên xấu xa xoa vò mấy cái, mãi đến tận Dillow phải cong mông lên giả chết, lúc này mới buông nhóc ra.

Hai người náo loạn một trận, Sở Du Nhiên nghiêm túc nói: “Nếu như chúng ta có ấu tể, Dillow chính là anh trai, bọn nhỏ đều phải nghe lời con nói, con phải bảo vệ chúng, có được không?” Những đứa nhỏ nhạy cảm như Dillow, có nói bảo đảm nhiều hơn nữa cũng không bằng cho nhóc một phần trách nhiệm.

Quả nhiên, đồng tử Dillow co lại thành một cái khe, sau đó nhìn bụng Sở Du Nhiên một chút, nhanh chóng gạt đầu. Nhóc có nghe nói, hai người ngủ cùng nhau sẽ có bảo bảo, thầy giáo ngu ngốc thường xuyên ngủ với ông chú ngu xuẩn... Thầy lại còn nói có ấu tể... Trước mắt Dillow điện hạ thối qua một hàng ấu tể hình bóng lông, từng đứa từng đứa đều đồng nhất cùng màu với nhóc, đuổi theo sau nhóc gọi ‘ca ca’... Dillow điện hạ đột nhiên cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, tâm tình lại kích động bling-bling, cả người như muốn bay lên, hô hấp đứt đoạn, đám em trai...

Đang lúc ảo tưởng, trong lòng Dillow chợt có cảm giác xấu, giống như đang có người ở bên nhòm ngó, còn là không có ý tốt, cảnh báo nguy hiểm! Bất đắc dĩ ngăn đám em trai lại phía sau không nghĩ nữa, Dillow trong nháy mắt tiến vào trạng thái chiến đấu.

Sở Du Nhiên vốn đang nhìn Dillow nằm lăn cười ngẩn ngơ, lúc đang buồn bực không biết đứa nhỏ này nghĩ cái gì mà biến thành cái dáng vẻ này, liền phát hiện Dillow đang nằm hạnh phúc đột nhiên đứng lên, dựng thẳng lỗ tai cảnh giác nhìn đằng sau một cái cây, đuôi cổ làm ra một tư thế công kích.

Sở Du Nhiên nhanh chóng nhìn sang, lại phát hiện không có gì, thậm chí ngay cả tinh thần lực cũng không cảm giác được chỗ đó có người, thủ vệ đứng một bên cũng không thấy có phát hiện gì.

“Dillow, làm sao vậy?”

Dillow nháy mắt một cái, cũng nghi hoặc vừa rồi cảm giác của mình sai sao, mới này còn cảm giác được có nguy hiểm mà, điều này khiến đứa nhỏ có chút kinh ngạc.

29. Chương 29

Edit: Cháo quấy

Beta: Bỏ cung muốn cắt JJ của người

Sở Du Nhiên nhìn biểu hiện cảnh giác của Dillow, nhú mày, Dillow luôn rất nhạy bén, cũng là đứa nhỏ khinh thường bịa chuyện, nhất định là phát hiện ra gì đó mới có biểu hiện như vậy. Không nghĩ nữa Sở Du Nhiên gửi tin cho Sở Hồng Vũ, để ông phái người tra một chút xem thời gian gần đây có kẻ khả nghi nào xuất hiện hay không.

Bởi vì nhà Công tước Zarro gặp biến, đột nhiên mất đi hai đứa con trai, chỉ còn lại một giống cái khúm núm nhất gan sợ phiền phức, Công tước Zarro trực tiếp cự tuyệt lời khiêu chiến của Sở Hồng Vũ, lúc này tâm tình của Hiệu trưởng đại nhân còn đang trong sầu muộn.

Trong lòng vốn đang khó chịu, con trai lại một đêm không về, điểm tâm chỉ có thể tự mình giải quyết, tâm tình Hiệu trưởng đại nhân càng thêm khó chịu, sau khi thấy tin nhắn của con trai Hiệu trưởng đại nhân lập tức phái người đi thăm dò, nhất định là có tên tiện nhân nào đó không biết xấu hổ coi trong thẳng con ngốc xinh đẹp như hoa của ông, lén lút trốn đi nhìn trộm! Nhất định phải bắt được tên đó đánh cho một trận, khiến con trai cảm động ôm lấy tay ông kêu khóc nói ba ba lợi hại hơn tên mèo nhép kia!

Đáng tiếc, sau khi tra xét video thì không phát hiện được gì cả.

Hiệu trưởng Sở tiếp tục hậm hực trong lòng...

Sở Du Nhiên sau khi có được kết quả cũng hỏi Dillow một lần, đứa nhỏ cũng nói không rõ ràng, chỉ là có cảm giác đó, cũng không nói được gì khác, Sở Du Nhiên chỉ có thể lưu lại một phần cảnh giác, thả Dillow đi chơi.

Sau đó, Dillow liền đi khiêu khích lớp bên...

Sở Du Nhiên (“

Lúc này, Elton mở cửa phòng, nhìn bên ngoài trống trơn, sau khi dừng lại 2 giây lần thứ hai đóng cửa lại.

Trong phòng, một con hồ ly xám tro dần hiện ra hình thể, hẩn nằm trên đất, bày ra tư thế quỳ xuống, ngữ khí đồng dạng thành kính, “Điện hạ, con báo đen nhỏ kia hình như phát hiện ra thuộc hạ ẩn thân, xin Điện hạ trách phạt.”

Elton lẳng lặng nhìn hồ ly dưới chân một cái, mắt híp lại, ngữ điệu giương lên mang theo vài phần ý lạnh: “Báo đen nhỏ? Ấu tể hoàng thất kia đã thức tỉnh dị năng rồi, dùng thiên phú của nó, sớm muộn cũng sẽ thành kẻ địch vương tay vương chân của Đế quốc, tìm cơ hội trừ khử nó đi là được.”

“Thuộc hạ nhớ rồi.”

“Sở Du Nhiên thế nào?”

“Cậu ta vô cùng cảnh giác, không hề giống giống cái phổ thông, hơn nữa tinh thần lực quá cao, một chút gió thổi cỏ lay cậu ta cũng sẽ phát hiện, cho dù không có Wales ở đó, thuộc hạ cũng không dễ tới gần.” Hồ ly xám đánh giá vô cùng khách quan, còn tiết lộ nhiệm vụ theo dõi khó thực hiện được.

Elton sờ tấm thẻ thủy tinh trong tay, trên đó Sở Du Nhiên vẫn cười ôn nhu tạo nhã như trước, dáng vẻ vô hại khiến người ta muốn săn sóc, hẩn hiểu ý cong môi cười lên, là dáng vẻ thẳng thắn vô hại như ngày thường, “Sau khi Wales đi thì tận lực ra tay, chúng ta nên trở về nước rồi.”

“Vâng.”

Sở Du Nhiên ở bên này, còn đang xem bọn Dillow khiêu khích lớp sư hổ.

Lần này Dillow ném một cục đất vào sân nhà người ta, gấu mèo mập mấy hôm nay vẫn luôn quan sát bọn nhỏ đánh nhau cũng tương đối nghịch ngợm, đứng sau cửa cũng bắt chước Dillow nhặt đất ném qua, đây hình như là lần đầu gấu mèo mập gây hấn, không có chừng mực gì cả, cục đất ném qua vừa văng đập vào cửa kính nhà người ta.

Vừa thấy mình gây rắc rối, gấu mèo mập ngày thường lười đến hận không thể biến thành quả cầu thịt nhanh chóng chạy đi, ục ịch chạy về trốn sau cây chòe.

Đám sư hổ nhỏ chạy tới xem thấy ba kẻ tái phạm đang ngồi xổm đó, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nhào tới, khai chiến!

Gấu mèo mập chỉ biết phóng hỏa không biết dập lửa trốn kĩ, mắt thấy bọn họ đánh nhau, thì như một bé ngoan ngồi dựa lưng dưới tàng cây, lấy gậy trúc từ trong vòng tay không gian ra gặm, thật giống như chuyện đập phá cửa kính nhà người ta không liên quan gì đến mình vậy.

Sở Du Nhiên khoe miệng giật một cái, tên nhóc này trời sinh đen tối!

Khiêu khích lần này có chút nghiêm trọng, có thể là chọc giận nhóm sư hổ rồi, cũng có thể là bị thầy Claude mắng nên đám sư hổ nhỏ đã học được động não, vậy mà học được cách dùng chiến thuật. Trước tiên là mấy đứa béo béo nhào lên áp đảo Dillow nhanh nhẹn nhất, những đứa còn lại tách Archer và Caly ra vây đánh, ba thằng nhỏ lần đầu tiên bị đánh cho mặt mày xám xịt, lông trên đuôi Caly không biết bị ai gặm trụi mất một mảng.

Chiến bại!

Dillow tức quá chừng, đám này tứ chi phát triển ngu xuẩn kia lại dám dùng thịt mỡ áp nó, không thể nhẫn nhịn!

Archer tức giận đập đất, ngoài Dillow, Hỏa sư tử tuổi xấp xỉ luôn đánh đầu thắng đó phát thệ nhất định phải đập đám hỗn tạp kia ra bã!

Đuôi bị trụi đối với trị số đẹp trai của tiểu soái sói mà nói cũng là hoàn toàn không thể nhẫn nhịn, tức giận gào gừ gào gừ hô hoán lên.

Sở Du Nhiên nhìn bọn nhỏ chịu thiệt, khoe miệng cong lên, thua thiệt là được rồi, không có người nào đánh đầu thắng đó đâu, sức mạnh cá nhân có mạnh, cũng không sánh được một đội nhà người ta. Xem thường người khác, sẽ bị người khác đè lại, kẻ không biết tôn trọng đối thủ một ngày nào đó sẽ bị chính sự kiêu ngạo của mình đánh bại. Sở Du Nhiên cũng không nói gì với bọn nhỏ, chỉ mang nước và thức ăn ra, cho bọn thú con bổ sung thể lực.

Cậu muốn thả bọn nhỏ tự do trưởng thành, chỉ cần không có nguy hiểm thì cứ mặc bọn chúng tự thăm dò. Hiên nhiên phương diện này thầy Claude làm tốt hơn cậu, bởi vì thầy Claude dưới điều kiện tiên quyết là đám nhỏ nhà mình không chịu thiệt thì sẽ không đi ra can thiệp chuyện đánh nhau →__→ Xem đi! Lần này nhóm ấu tể bên họ thắng hấn đâu có hiện thân ra đòi giải thích đâu.

Nhìn bọn nhỏ chật vật như vậy, Sở Du Nhiên chụp mấy tấm hình, lần lượt gửi cho gia trưởng nhà bọn nhỏ: Đánh thua nhóm sư hổ lớp bên, tất cả đều không vui ^__^

Mẫu phụ Archer: Không sao, trở về ta cho nó ăn cơm nhiều chút là lấy lại sức liền!

Mẫu phụ Caly: Ái chà chà, đuôi trụi cả rồi, con nhà ai đấy? Xấu chết rồi!

Chú Dillow: Ngu!

Sở Du Nhiên không nhịn được bật cười, phụ huynh thế giới này đều vô cùng đáng yêu, nếu chuyện này xảy ra ở nhà trẻ kiếp trước, tuyệt đối sẽ là chuyện lớn, khiêu nại, trách cứ, gây sự, đòi giải thích vv.., dù sao mỗi nhà chỉ có một bảo bối, bị chút xúu thương tổn liền như khoét thịt trong lòng cả nhà vậy.

Mà ở thế giới này, ấu tể đánh nhau bị bắt nạt là chuyện bình thường, cha mẹ chỉ cảm thấy con nhà mình dốt nát, về nhà giáo dục một trận, lần sau đánh lại là được.

Về phần chữ ngu xuẩn của con mèo lớn kia, Sở Du Nhiên lựa chọn không nhìn, Dillow một câu ông chú ngu xuẩn, Wales cũng hai câu thằng cháu ngu ngốc, cậu đã quen rồi.

Khi tâm linh ba đứa đang bị tổn thương tức đến xoay vòng, Panda lần thứ hai bám tường nhìn sang bên kia, ngay cả Miller cũng thấy kinh ngạc, chuyện phá cửa kính này thật có khoái cảm kì lạ, thời điểm nghe thấy tiếng ‘choang’ kia dường như có thể khiến tinh thần phấn chấn. Thế là Miller cũng thích quan sát tham gia đội ngũ của Panda, hai đứa đều nhìn sang đối diện.

Chuột đồng Vic vẫn không để ý chuyện bên ngoài như cũ, chỉ một lòng gặm bánh quy nhỏ.

Về phần Jimmy, đã sớm chạy đi an ủi Dillow.

Là ấu tể đệ nhất Đế quốc, Dillow diện hạ chắc chắn sẽ không bị một đám ô hợp đánh ngã, vì vậy sau khi thấy Jimmy thì nhanh chóng đứng lên biểu thị bản thân không yếu đuối đến mức cần ấu tể giống cái an ủi! Không phải chỉ là thua thôi à, nhóc ở trước mặt ông chú ngu xuẩn từ xưa, đến, giờ, ‘đao’, có thắng được!

Dillow đại nhân chưa bao giờ sợ thua!

Thua, đánh lại là được!

Mấy ngày kế tiếp, Dillow dĩ nhiên “Không ngại học hỏi kẻ dưới” thỉnh giáo ông chú ngu xuẩn, làm sao dùng sức của một người đẹp loạn được đám gia hỏa sau khi bị đánh nhiều đã biết cách phối hợp kia, còn nghiêm túc học kiểm soát dị năng.

Sở Du Nhiên rất cuộc hiểu được cái gì gọi là ‘mèo bắt người không kêu to’, Dillow tuyệt đối là kiểu im lặng làm việc lớn, mấy ngày này không sợ nhóm sư hổ khiêu khích, khắc chế bản tính không có xông lên, đây là muốn tích lũy sức lực, chờ nắm chắc thời điểm rồi mới động thủ lại.

Rốt cục, sau mấy ngày dạy cháu trai Wales phải đi chiến khu thị sát, trước khi đi một ngày quyết định để Dillow chuyển đến chỗ Sở Du Nhiên, miễn cho sau khi trở về một mình Dillow ở trong cung điện to như vậy, khẳng định nhóc không thích ứng được.

Lúc Dillow dọn nhà vừa vặn là ngày nghỉ, nhóm thú con cũng nghỉ, Caly nhắn tin video với Dillow, nói Archer đang làm khách tại nhà nhóc, hỏi Dillow có muốn tới nhà nó chơi hay không. Sau vụ đồng thời bị đánh, giữa ba đứa nhỏ vậy mà lại hình thành một tình hữu nghị kì quái.

Lỗi tai Dillow rung một cái, rầm rì một tiếng, cao quý lãnh diêm nói: “Ta không rảnh, ta phải chuyển đến nhà thầy giáo ở, giờ đang thu dọn đồ nè.” Nói rồi ngậm lấy một quả bóng lông ném vào xe đồ chơi, chứng minh bản thân thật sự rất bận.

Vừa nghe Dillow được ở trong nhà thầy ‘dáo’ mỹ nhân, Archer cùng Caly không bình tĩnh được, tại sao mi có thể mà chúng ta lại không được?!

Dillow khinh bỉ nói: “Bởi vì ông chú ngu xuẩn sắp kết hôn với thầy giáo ngu ngốc rồi, thầy giáo ngu ngốc còn sắp sinh cho ta một ổ đệ đệ ngu xuẩn nữa! Tất cả đều là lông đen đó!” ( ) Archer + Caly (o)!

Mẫu phụ của Archer cùng Caly đồng dạng khiếp sợ, hai vị phu nhân lập tức liên hệ với trưởng phu, cùng lớn lên với Wales – hiện đang là Tổng tư lệnh một tá một hữ của quân khu Đế quốc: Anh yêu à! Bộ hạ muốn kết hôn rồi! Tin tức chính xác trăm phần trăm, chính mồm Dillow diện hạ nói, nghe đâu còn có cả ấu tể rồi, anh nói chúng ta nên chuẩn bị gì đây?!

Đáp: Còn chuẩn bị cái gì nữa? Cũng đã mang bầu rồi em nói xem chuẩn bị cái gì?

Trải qua trò đùa âm ỉ của Archer và Caly, tất cả bọn nhỏ trong lớp đều đã biết trong bụng thầy giáo có bảo bảo, là con của chú Dillow, Dillow sắp làm anh trai rồi, đều cùng màu với Dillow —— là kiểu bóng lông đặc biệt đặc biệt đen ~ đáng yêu quá à

Sở Du Nhiên “mang thai” đang tự mình dọn một cái tủ nhỏ, tự mình đặt đồ của Dillow vào, hoàn toàn không biết Dillow đã làm ra cho cậu một trận ô long lớn đến mức nào.

Wales ngồi bên cửa sổ uống trà lẳng lặng nhìn Sở Du Nhiên đi qua đi lại, gơ tay nhắc chân đều đẹp mắt không thể nói được, đặc biệt là lúc khom lưng kia cái mông đáng yêu vểnh lên một độ cong mê người, y biết cái mông đó có xúc cảm như thế nào.

Thần kinh Sở Du Nhiên không thô, bị ánh mắt nóng bỏng nhìn như vậy, nhất thời bị đốt đến không làm được gì nữa, bất đắc dĩ nghiêng đầu lườm người bên cửa sổ một cái, ý bảo y thu liễm một chút.

Wales đổi một tư thế càng thoải mái hơn, nâng cằm, tiếp tục nhìn Sở Du Nhiên, bạn lữ của y hai chân nhỏ nhắn thẳng tắp, da dễ nhăn nhui bóng loáng, sờ lên giống như bắt được bóng mỡ dê (???) vậy, khiến người ta yêu thích không buông tay được.

Sở Du Nhiên đầu đầy hắc tuyến quay lại, “Wales!”

Lần đầu tiên nghe Sở Du Nhiên gọi cái tên này của y, Wales nhú mày, tầm mắt rời khỏi đôi chân trần của Sở Du Nhiên, sau khi liếc nốt một lần nữa, mới vững vàng dừng trên mặt Sở Du Nhiên, thấy mặt cậu đỏ ửng, mới vô tội hỏi: “Làm sao vậy?”

Sở Du Nhiên: “... Anh nói xem?”

Wales nghiêm mặt, biểu thị chính mình cũng không biết làm sao.

Sở Du Nhiên: “...” Muốn đánh người, làm sao bây giờ?

Thấy cậu không nói gì nữa, Wales lần thứ hai đề nghị: “Chờ ta trở về em hẳn đã suy nghĩ kĩ, chúng ta kết hôn đi.”

Khóe miệng Sở Du Nhiên giật một cái, dường tưởng rằng cậu không biết trong đầu cục than bụi này đang nghĩ cái gì nhé!

Wales đứng dậy, đi tới phía sau ôm lấy eo Sở Du Nhiên, cọ cọ bên tai cậu như con mèo, cọ mãi cho đến khi Sở Du Nhiên dùng hai tay cố định đầu y lại, híp mắt bất mãn, “Không được nháo!”

Wales hôn nhẹ lên tay Sở Du Nhiên một cái, trong con mắt vàng kim tràn đầy tâm tình, y hạ giọng dịu dàng lưu luyến gọi một câu: “Bóng lông nhỏ.”

Lỗ tai trắng nõn của Sở Du Nhiên nháy mắt nhiễm đỏ, đại não bị tiếng nói dịu dàng này quệt đến down máy (tắt máy), đến tận khi bị nhấn trên giường hôn sâu, cũng không phát lên được chút suy nghĩ phản kháng nào.

Cục than lớn này có độc!

Tuyệt đối có độc!

Tác giả có lời muốn nói:

Dillow: “Theo tác giả Miêu nói, đập cửa kính nhà người ta rất có khoái cảm, keng, choang, loảng xoảng!”

Sở Du Nhiên: “Bé ngoan không nghịch, tác giả Miêu khi còn bé cùng một đám nít ranh thì đập cửa kính nhà người ta, người khác đều dùng đá nhỏ ném chơi, bả lượm hẳn cục gạch hùng hổ ném, buổi tối mẹ bả xách cổ áo bả tới nhà người ta đền tiền cửa bị đập vỡ, con tuyệt đối không được học bả ý!”

Hắc Miêu: “... Tuổi thơ ấu không có lịch sử đen tối thì không phải tuổi ấu thơ! Bọn mi đều đi shi (chít) đề!!!”

——Trên người cục than lớn mang theo một đàn than nhỏ nghiêm túc đi ngang qua

30. Chương 30

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Bị cục than quả bàng to trêu chọc đến mơ màng, Sở Du Nhiên quên cả phản kháng, mãi đến tận khi bị hôn tới không thở nổi nữa mới được tha. Bầu không khí giữa hai người ái muội tới mức ngay cả hô hấp bình

thường cũng giống như một loại chọc ghẹo. Sở Du Nhiên đỏ mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, cố sức dựa vào tường để đối phương không nhìn ra cậu bị hôn đến nhũn cả người, khó khăn nói sang chuyện khác, “Quả cầu lông rất cục là cái quý gì vậy?”

Trong mắt Wales ngập ý cười, nhìn cậu, sau đó đưa tay kéo người ngồi xuống ghế salon, thấy cậu thở phào nhẹ nhõm thì cười thầm, lên quang nào tìm một bức ảnh chụp con gà màu vàng, nghiêm túc nói: “Đại khái gần giống như vậy, chỉ khác là em màu trắng, trắng như tuyết không có lẫn một chút tạp chất nào, chính là tựa như tuyết ở quê hương em.”

Sở Du Nhiên kinh ngạc đến ngây người, đột nhiên nhớ tới giấc mộng trước đây, dù sao phụ thân cậu cũng nói, lần đầu gặp, mèo bụi đã ghét bỏ đánh bay cậu rồi.

Giấc mộng kia vô cùng chân thật, khiến cậu luôn cảm giác giống như chỉ còn cách ký ức một khoảng mong manh, cố thêm chút nữa là có thể nhớ lại toàn bộ. Vì thế mà Sở Du Nhiên hơi thấp thỏm, những ký ức này rất cục là của nguyên chủ, hay là chính cậu đã từng trải qua nhưng vì nguyên nhân nào đó mà lãng quên đi mất? Cậu không biết phải theo phán đoán nào, có chút sốt sắng hỏi: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, có phải anh đã đánh bay tôi không? Nói tôi lớn lên quá xấu?”

Wales mặt không đổi sắc, nói: “Quên rồi.”

Sở Du Nhiên nghiêng đầu, nhìn chăm chăm, “Thật ư?”

Wales lần thứ hai trả lời: “Thật.”

Sở Du Nhiên bĩu môi, rõ ràng không tin.

Thời điểm Wales làm mặt nghiêm túc, ai cũng không biết được suy nghĩ trong lòng y. Nhìn bộ dạng đối phương kiên quyết không nhận tội, Sở Du Nhiên nở nụ cười, xoay người túm quai hàm Wales, kéo sang hai bên, uy hiếp: “Mai kia tôi nhớ lại được chuyện cũ, tôi nhất định sẽ tính sổ với anh.”

Trả lời cậu là một cái hôn nóng bỏng. Lần đầu tiên bị một giống cái nhỏ yếu uy hiếp, quốc vương bệ hạ cảm thấy tôn nghiêm giống đực của mình bị khiêu khích nghiêm trọng, vì thế hung hăng muốn đòi lại sự thống trị của mình, để giống cái của y chỉ có thể làm bé ngoan nằm dưới thân, thở gấp, sùng bái ngược nhìn.

Sở Du Nhiên bị ấn xuống ghế salon, không trốn được, bị hôn xong chỉ có thể mím môi trợn mắt ngược nhìn người kia. Cậu hiện giờ rất muốn phì cười, mỗi lần dục hỏa nổi lên, Wales đều nhớ lại lời hứa trước khi cưới không chạm vào cậu mà khắc chế dục vọng. Bị khó chịu như vậy, nhất định sẽ hối hận lắm đi?

Wales sâu thẳm nhìn cậu, thở dài, nói một câu mà hai người đều hiểu rõ ý của nó, “Ta hối hận rồi.”

Sở Du Nhiên nhin không được bật cười, ôm cổ Wales, âm thanh không cao, lại mang theo trêu chọc: “Ai muốn anh nhin?”

Trông mắt Wales sáng lên, ngạc nhiên nhìn Sở Du Nhiên. Là một giống đực mạnh mẽ, trong ý thức của y, giống cái của mình phải được bảo vệ. Yêu, là đem người ghi khắc vào sâu tận tâm khảm, không nỡ để đối phương phải buồn dù chỉ một chút, cho nên y không nỡ để người thương khó xử. Tối tận hôm này, y cứ nghĩ là Sở Du Nhiên không muốn, cho rằng giống cái vừa mới thành niên da mặt quá mỏng, chỉ cần hôn nhẹ đã đỏ lên, vì thế y không có dũng khí nói mấy chuyện phòng the với cậu.

Wales cảm thấy bản thân thất trách, để cho giống cái phải tự cầu hoan, xem ra mình nhần nhin quá khiến cậu nghĩ mình không thể thỏa mãn được. Giống cái đã tự nói ra, nếu còn không hành động thì không phải nam nhân tốt. Nghĩ tới đây, Wales bế thốc Sở Du Nhiên lên, nhanh chân bước về phía phòng ngủ.

“Này!” Sở Du Nhiên sợ hết hồn, cậu chỉ là thuận miệng nói thôi. Bây giờ là ban ngày đấy, phát triển nhanh như vậy có ổn không!

Mãi đến tận khi bị ném lên giường, nhìn đôi mắt nóng bỏng như thiêu của Wales, Sở Du Nhiên mới khẩn trương nuốt nước bọt. Wales hoàn toàn không hiểu cậu chỉ đang đùa thôi, bởi vì y rất nghiêm túc. Sở Du Nhiên há miệng, nhưng không thể nào nói ra lời cự tuyệt. Cậu không phản đối hành vi làm tình trước hôn nhân, cậu chỉ không thích chuyện làm nhưng không có tình yêu. Mà hai người bọn họ, chẳng phải đang ở giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt sao?

Sở Du Nhiên chưa từng nói chuyện yêu đương, cho nên không hề có kinh nghiệm gì, chỉ cảm thấy lúng túng nếu nói lời cự tuyệt. Trong khi cậu còn đang do dự, thì Wales lại không nghĩ nhiều như vậy, cái nhìn về tình yêu của nam thú nhân rất đơn giản, đơn giản đến mức thô bạo, người được bọn họ “coi trọng” bao gồm hai hàm ý: nhìn thấy thích → thượng đối phương!

Đón nhận một nụ hôn dài ướt át, khiến nhiệt độ trong phòng dường như cũng ấm lên, Wales ôm eo Sở Du Nhiên, theo bản năng lột dần quần áo đối phương, bá đạo hôn lên...Đúng lúc này! Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng leng keng, sau đó giọng nói vang giòn của Dillow vang lên trong phòng khách: “Người đâu rồi? Đều đi đâu hết rồi?”

Wales: “...”

Sở Du Nhiên: “...”

Hoàn toàn không biết mình đã phá ngang chuyện tốt của thúc thúc, Dillow điện hạ chỉ huy lính hầu khuôn đồ của nhóc vào phòng khách, theo mùi vị tìm tới phòng ngủ, phát hiện thúc thúc ngu xuẩn mặt lạnh như tiền đang nhìn nhóc, ánh mắt kia như chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống. Dillow sợ đến ngất người, sau đó lông toàn thân dựng đứng lên, trợn to mắt mèo nhìn lại! Muốn đấu mắt á? Ta còn lớn hơn ngươi!

Đầy ngã, thất bại!

Ngày thứ hai, thời điểm Wales rời khỏi để tinh, mặt mày âm trầm, khiến đám sĩ quan hộ tống, ai nấy đều ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, sĩ khí dâng trào, bộ dạng như bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu, không tiếc đem da ngựa bọc thây!

Sau khi Wales rời đi, Dillow nghiễm nhiên hưởng phúc hồ không có nhà, mèo làm đại vương. Báo nhỏ nằm nhòai trên bệ cửa sổ, liếm liếm móng vuốt, chỉ cần gió thổi cỏ lay thì lập tức run lỗ tai cảnh giác, bộ dạng kiêu hãnh bảo vệ giang sơn.

Dillow điện hạ đương nhiên phải cảnh giác rồi, đám đệ đệ ngốc còn đang ở trong bụng thầy, là ca ca, nhóc có trách nhiệm bảo vệ! (~)

Sở Du Nhiên thấy nhóc cứ nhìn trộm bụng của mình, cũng không để tâm lắm, chỉ nghĩ Dillow có lẽ thấy hứng thú với cái khuy áo mới trên quần áo của cậu.

Nhưng không ngờ là, lúc vào phòng học, tất cả đám nhỏ đều chăm chăm nhìn bụng của cậu. Sở Du Nhiên bị nhiều ánh mắt nhìn như vậy, cả người nổi da gà. Cậu túm lấy tiểu Caly ăn nhiều nói ít, hỏi: “Sao con lại nhìn bụng thầy?”

Caly duỗi móng vuốt, lén lút sờ eo Sở Du Nhiên, bị Dillow phát hiện nhe răng đe dọa thì nhanh chóng thu móng về, cười hì hì nói: “Thầy giáo, con của thầy nhất định sẽ rất xinh đẹp!”

Tuy rằng không hiểu tại sao đứa nhỏ lại nói vậy, thế nhưng ngấm lại giá trị nhan sắc của cậu và Wales, Sở Du Nhiên phi thường tự tin gật đầu, nhưng vẫn tỏ vẻ khiêm tốn: “Có lẽ tính nết sẽ không được ngoan lắm.” Nhìn tính nết của Dillow thì biết, khả năng loài mèo ai cũng cao ngạo, đặc biệt là lúc còn bé. “Nghe nói khi thầy còn nhỏ, cả người trắng toát, cho nên không chừng em bé sẽ thành mèo nhí thể lông trắng lẫn lông đen.” Nghĩ vậy, Sở Du Nhiên hơi lo lắng vấn đề màu lông của đứa con tương lai.

Caly hoàn toàn không để ý tới câu sau, chỉ nghe vào tai câu trả lời trước đó. Con của thầy lớn lên sẽ giống thầy a, vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, lại còn trắng nha! Quả cầu lông trắng thật đáng yêu nha! Sói con giờ móng vuốt lên cao, thề thốt: “Sau này con nhất định sẽ nghe lời Dillow, như thế nó sẽ gả em trai cho con!”

Sở Du Nhiên: “...” Sao đứa nhỏ lại nói thế nhỉ, chẳng lẽ lời khen vừa rồi không phải vì muốn nịnh nọt cậu sao, tự nhiên lại chuyển qua nịnh nọt Dillow là có ý gì. Hơn nữa, sao vô duyên vô cớ lại nói mấy chuyện này, còn nữa, nhóc con, người còn nhỏ như vậy, đừng có mong nhớ con trai của ta, được không?

Nằm nhòai trên cành cây, sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể bảo vệ Sở Du Nhiên, Dillow ghét bỏ hừ một tiếng, ánh mắt xoi mói nhìn Caly, nhóc còn lâu mới gả đệ đệ cho thằng ngu này, nhóc sẽ tự giữ lại để chơi! Không quản nhiều hay ít, đều giữ lại cho mình chơi! Ai, cũng, không, gả!

Tất cả đám nhỏ đều nhìn Caly, ý là: (o) oa! Thì ra người là một con chó thủ đoạn như vậy!

Ngay cả thầy giáo Hal cũng hiếu kỳ nhìn bụng của Sở Du Nhiên, tuy rằng không quá tin vào chuyện trong bụng Sở Du Nhiên có ấu tử, nhưng biểu hiện của bọn họ chân thực như vậy, sao có thể lừa được?

Sở Du Nhiên “bị” mang thai...

Wales đi vắng ngày thứ nhất, Sở Du Nhiên giống như bình thường.

Wales đi vắng ngày thứ hai, Sở Du Nhiên cảm thấy hình như xung quanh hơi yên tĩnh quá.

Wales đi vắng ngày thứ ba, Sở Du Nhiên cảm thấy trong nhà dường như thiếu thiếu gì đó.

Wales đi vắng ngày thứ tư, Sở Du Nhiên rảnh rỗi liền gửi tin nhắn cho đối phương, xác định đối phương hiện tại an toàn mới yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Wales đi vắng ngày thứ năm, Sở Du Nhiên lăn lộn đến nửa đêm vẫn không ngủ được, bèn ngồi dậy, đứng bên cửa sổ nhìn lên trời cao, mãi sau mới thiếp đi.

Wales đi vắng ngày thứ sáu, Sở Du Nhiên lúc làm cơm cũng thấy bất an.

Mà người vẫn luôn thích đánh thức thức ngủ xuân như Dillow, cũng thỉnh thoảng nhìn về hướng cửa, đặc biệt là lúc tan học, khi không thấy ai đến đón mình, tuy rằng trên mặt không tỏ thái độ gì, nhưng trong mắt vẫn nhuộm màu thất vọng.

Sở Du Nhiên lúc này mới ý thức được, Wales đi chuyến này, giống như một nhà ba người đang yên ả đột nhiên có một người rời đi, khiến cậu và Dillow đều thấy trống rỗng.

Dillow giờ ngoài ngủ cũng chỉ có ngủ, không buồn đánh nhau với mấy ấu tử khác.

Sở Du Nhiên vuốt ve Dillow đang nằm trong hốc cây, nhỏ nhẹ thương lượng, “Dillow, hôm nay thầy cho nghỉ, con có muốn mời bạn bè đến nhà chơi không?” Theo cậu được biết, thì Dillow từ bé đến giờ, chưa từng mời bạn đến chơi nhà. Điều này, một mặt là bảo vệ nhóc, nhưng mặt khác, cũng khiến nhóc bị ngăn cách với bạn bè. Mất thấy Dillow rầu rĩ không vui, Sở Du Nhiên cũng muốn tạo cho nhóc được hưởng niềm vui của những đứa trẻ bình thường.

Dillow ngheo cổ, không hiểu gì nhìn Sở Du Nhiên, chuyện mời người khác đến chơi nhà, với nhóc là chuyện phi thường xa lạ.

Sở Du Nhiên mỉm cười, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt bé con, thương lượng: “Chúng ta có thể chuẩn bị sẵn đồ ăn và đồ chơi. Thầy sẽ làm cho các con nhiều đồ ăn ngon, con thấy được không?”

Dillow rung lỗ tai, hơi hứng thú.

Sở Du Nhiên bóp bóp lỗ tai nho nhỏ, nói tiếp: “Nếu con thấy được thì đi mời các bạn đi, hỏi các bạn xem có muốn tới nhà chúng ta chơi không. Nếu bọn họ đồng ý, sau khi tan học chúng ta có thể về nhà chuẩn bị.”

Dillow chui ra khỏi hốc cây, ngửa mặt suy nghĩ một lát, nhìn thấy Archer đang cọ lưng vào thân cây, vèo một cái nhảy xuống, đánh Archer một cái, “Ngu xuẩn, ngày mai tới nhà ta chơi không?”

Sở Du Nhiên ôm đầu: Lời mời này quả nhiên tràn ngập một phong cách “rất Dillow”.

Archer bị đánh thành quen, chỉ gãi đầu, không hiểu hỏi lại: “Người không phải vẫn ở nhà thầy à?”

Sở Du Nhiên sợ Dillow nghĩ nhiều, nhanh chóng giải thích thay: “Hiện giờ Dillow ở trong nhà thầy, nhà thầy đương nhiên là nhà Dillow.”

“Muốn đi muốn đi!” Archer giơ móng vuốt báo danh, “Con muốn đến nhà thầy giáo xinh đẹp!”

Đang chơi đào hầm ở chân tường, nghe được tiếng hô của Archer, Caly cũng hào hứng chạy tới: “Con cũng muốn đi

”

Dillow lầu bầu, không hề muốn mời Caly tạo náo, bởi vì ngu xuẩn này muốn lấy đệ đệ sắp ra đời của nhóc. Báo lông đen sao có thể lấy sói lông trắng được? Nhìn màu lông đã biết không hợp rồi!

Chỉ là thấy Sở Du Nhiên cười gật đầu, nhóc cũng không tiện phản đối, liền xoay người đi tìm Jimmy. Cùng là lông trắng, nhưng rõ ràng trong mắt Dillow, Jimmy thuận mắt hơn Caly nhiều.

Ít nhất bé con kia cũng không muốn lấy đệ đệ của mình!

Đúng vậy, thằng nhỏ gốc ghêch này còn không biết Jimmy là muốn nhóc a →__→.

Sở Du Nhiên nhìn theo Dillow, thấy Dillow dùng phương thức riêng biệt của mình mời bọn nhỏ trong lớp, vẫn rất vui mừng. Dillow cuối cùng cũng học được cách giao tiếp bình thường với bạn bè cùng trang lứa, mà không phải giống như lúc mới đi học, chỉ biết dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Sau khi tan học, Sở Du Nhiên liền bắt tay trang trí lại căn nhà. Tuy rằng ngôi nhà này rất nhỏ, lại không có công viên hay khu vui chơi như nhà các quý tộc, thế nhưng, cậu có thể trang trí lại thật đẹp, hơn nữa, còn có thể làm đồ ăn ngon cho bọn nhỏ.

Dillow mặc dù trông có vẻ không kiên nhẫn, nhưng vẫn rất nghe lời Sở Du Nhiên, ngoan ngoãn giúp chuyển đồ.

Sở Du Nhiên chỉ vào một đồng chuối bóng bay đủ màu, hô: “Dillow, giúp thầy lấy chuối màu tím!”

Dillow ngồi chồm hổm trên mặt đất, dùng móng vuốt gầy gầy, vô tội nhìn Sở Du Nhiên, màu hồng màu vàng màu xanh màu trắng màu đen nhóc đều biết, nhưng màu tím là màu gì cơ?

Sở Du Nhiên đợi hồi lâu, không thấy động tĩnh gì, quay đầu lại giục: “Dillow?”

Dillow dùng móng vuốt đảo tròn tất cả đồng bóng bay, “Màu tím là cái nào?”

Sở Du Nhiên cố định đồ trong tay lại, vừa định dạy cho Dillow biết màu tím là màu nào, không ngờ báo nhỏ vừa thấy chuối bóng bay sau khi rối lại thì xoắn thành một khối tròn khổng lồ, mắt liền sáng rực lên, liều mạng nhào tới, cắn, cắn, đập, cào ~~~ cả phòng khách đều vang lên tiếng bùm bùm của bóng bay bị vỡ.

Sở Du Nhiên ôm đầu, âm thầm hối hận sao mình lại mua thứ này!

Buổi tối, trước khi đi ngủ, Sở Du Nhiên chụp một tấm ảnh Dillow đang ngủ vùi trong đồng bóng bay, gửi cho Wales, vui mừng nói: Ngày mai Dillow sẽ mời các bạn tới nhà chơi, cho nên hôm nay chúng ta cùng nhau trang trí lại ổ nhỏ. Dillow dường như rất vui, cũng trưởng thành hơn nhiều, đã biết chăm sóc ngược lại tôi.

Về phần những trái bóng bay bị cào nát, Sở Du Nhiên lựa chọn quên luôn. Trẻ con mà, nghịch một chút cũng tốt, hoạt động nhiều lớn lên cơ thể sẽ săn chắc.

Chờ mãi rất lâu, không thấy hồi đáp của Wales. Sở Du Nhiên nằm nhoài trên bệ cửa sổ, nhìn ra vũ trụ mênh mông bên ngoài cửa sổ, trong mắt lộ ra lo lắng. Wales đi qua các bước nhảy không gian để đến khu tác chiến, nơi ấy không gian bất ổn, lại có nhiều động vật chưa được thuần hóa, cũng là chốn hai nước giao tranh không ngừng, khắp nơi đều là cạm bẫy.

Thời điểm Sở Du Nhiên trầm tư suy nghĩ, người máy Alpha chạy tới, lách cách hai tiếng. Sở Du Nhiên nhìn vào màn hình trên đầu người máy, liền thấy phó quan Crewe ôm một cái hộp lớn đứng trước cửa, nghiêm trang chờ.

Sở Du Nhiên nhấn lệnh mở cửa. Chỉ chốc lát sau Crewe đã xuất hiện trong tầm mắt cậu, đưa hộp cho Sở Du Nhiên, lễ độ nói: “Bệ hạ vừa đi qua lỗ đen, tín hiệu không ổn định, không có cách nào gửi tin nhắn lại cho ngài. Bệ hạ đã dùng đường dây của quân đội gửi tin cho thuộc hạ, để thuộc hạ chuyển lời, mong vương hậu đừng lo lắng. Bệ hạ cũng nhắc ngài sớm nghỉ ngơi, thuận tiện gửi kèm một ít kẹo tiểu diện hạ thích nhất.”

Sở Du Nhiên kinh ngạc nhìn chiếc hộp, nhất thời cảm động không biết nói gì cho phải. Đồ gốc này, không ngờ lại sợ mình lo đến mức vội dùng đường dây liên lạc riêng của quân đội, y không sợ trì hoãn việc quân cơ sao?

Sở Du Nhiên nói cảm ơn, sau đó tiến phó qua Crewe ra cửa, lại đặt hộp kẹo bên cạnh Dillow. Cậu hi vọng sáng sớm mai nhìn thấy quà của thúc thúc, đứa bé này sẽ hài lòng.

Không thể ngờ được, đêm nay cậu lại ngủ rất ngon

Đi với nhà thầy giáo xinh đẹp, tất cả đám nhỏ đều hưng phấn dị thường, lằng lằng theo Dillow đi tham quan khắp nơi. Báo nhỏ vươn móng vuốt chỉ trỏ, đặc ý khoe khoang: “Đây là do ta và thầy giáo tự mình làm đó, thế nào?”

Jimmy cọ lông báo nhỏ, cổ vũ: “Dillow quá giỏi, meow ~”

Dillow ( ) đó là đương nhiên!

Sở Du Nhiên để bọn nhỏ tự chơi với nhau, xem nếu không có người lớn thì bọn chúng có thể hài hòa ở chung không. Cậu đi vào phòng bếp chuẩn bị một ít điểm tâm nhỏ xinh. Cảm giác được có tiếng bước chân phía sau, Sở Du Nhiên quay đầu lại, liền thấy Panda và Vic đứng ngoài cửa, tò mò nhìn mình.

Sở Du Nhiên ôm Vic trong lòng bàn tay, hỏi: “Sao các con không chơi với các bạn?”

Vic là chú chuột cực kỳ lười biếng, lười đến mức ngay cả nói cũng không buồn nói, còn Panda, thì tất cả dinh dưỡng ăn vào người đều dùng để nuôi mắt với cân nặng hết sạch, hoàn toàn không có chút nào cho ngôn ngữ. Hai đứa nhỏ này ở cùng nhau, thật sự khiến Sở Du Nhiên không rõ được bọn nhỏ muốn cái gì.

Vic duỗi móng vuốt nhỏ chỉ chỉ mặt bàn, Sở Du Nhiên vội thả bé xuống, liền thấy đứa nhỏ này há miệng, lộ ra hai cái răng cửa to bản, sau đó một luồng ánh sáng trắng lóe lên. Trên bàn lập tức bày đầy hoa quả tươi, thậm chí còn có cả quả kiwi rất hiếm trên đế tinh, loại quả mà giá cả cực kỳ đắt đỏ còn không dễ bảo quản. Vic nằm nhòai người trong lòng bàn tay Sở Du Nhiên, thân hình nho nhỏ lại có thể mang theo mấy chục cân hoa quả, quả nào quả nấy đều căng tròn láng mịn, tựa như vừa mới được hái xuống.

Sở Du Nhiên ngạc nhiên mở miệng Vic ra, chuột đồng nhỏ khi nãy chỉ mang theo hai cái túi thức ăn nho nhỏ, thoát nhìn không to lắm. Nói như vậy, tên tiểu tử này hẳn là có năng lực chứa đồ thần kỳ, bẩm sinh đã có dị năng không gian!

Vic bị ép há miệng, chớp chớp đôi mắt chuột màu đen, không hiểu thầy giáo đang muốn tìm cái gì.

“Vic, phụ thân con, có phải là quân nhân không?” Sở Du Nhiên thả Vic ra, tìm kiếm ảnh chụp Trưởng quản hậu cần của đế quốc, hỏi Vic: “Có phải ông ấy không?”

Vic lại lấy ra một quả hạch đào khô, răng rắc cắn một cái, đầu tiên gật đầu, sau đó lại lắc, “Mẫu phụ không cho nói.”

Sở Du Nhiên bật cười, chọc chọc đầu đứa bé, “Bé ngốc, đúng là không được nói. Lần sau nếu người lạ hỏi con như vậy, con phải lắc đầu, nói không quen biết Trưởng quản hậu cần, nhớ không?”

Vic gật đầu, vô cùng nghe lời.

“Panda cũng có quà muốn tặng thầy sao?” Nhìn gấu mèo mập đang mò mẫm vòng tay không gian, Sở Du Nhiên dở khóc dở cười, đám nhỏ này thật làm khó cậu, quà nhiều như vậy bảo cậu phải đáp lễ làm sao?

Chỉ thấy Panda nghiêm túc gật đầu, sau đó lấy từ trong vòng tay ra một cái hộp. Sở Du Nhiên cầm lên, thấy bên trong lúc nhúc một đám chuột đồ chơi, thoát nhìn có hơn năm con, trong đó vài con đã bị cắn trụi lông, vừa nhìn liền biết là đồ chơi ấu tể loài mèo từng chơi. Sở Du Nhiên nghi ngờ, cầm lên một con chuột, hỏi: Đây là cái gì?

Dillow hào hứng chạy tới, nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có người nhóc muốn tìm, trong mắt chợt lóe qua chút thất vọng, sau đó, nhóc nhảy lên bàn, ngửi mùi con chuột trong tay Sở Du Nhiên, kinh ngạc thốt lên: “Tại sao nó lại có mùi của thúc thúc ngu xuẩn?”

Sở Du Nhiên khiếp sợ: Đây là đồ chơi của Wales khi y còn nhỏ?!

Tác giả có lời muốn nói:

Sói trắng Caly: “Em bé trong bụng thầy có thể cũng là lông trắng! Như vậy chúng ta thật xứng đôi!”

Sư tử Archer: “Cũng có thể là đen, giống như Dillow vậy.”

Gấu mèo Panda: “Có thể là trắng xen lẫn đen, giống như tớ.”

Mèo nhỏ Jimmy: “Tính nết có khả năng giống Dillow, biết cào.”

Chó con Miller: “Theo tác giả bịa chuyện, cũng có thể không phải là giống bốn chân, mà có cánh, còn có thể bay.”

Chuột đồng Vic: “Mập không? Như vậy có thể ăn.”

Đám nhãi con đồng loạt nhìn eo của Dillow...Im lặng một hồi...Trăm miệng một lời: “Mập!”

Dillow điện hạ bị dục vọng chiếm hữu to lớn chi phối mà bùng nổ: “Có dạng gì cũng là của ta! Các người đừng hòng chạm vào!”

————Dillow điện hạ giờ móng vuốt nhắm thẳng vào vị trí đệ nhất đệ khổng: Cái vị trí này! Bản điện hạ muốn chắc rồi!————

31. Chương 31

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Sở Du Nhiên nhanh chóng bọc đám chuột đồ chơi lại, giấu vào trong không gian của mình, tâm tình vui sướng như thu hoạch được toàn bộ bảo vật trên thế giới! Không ngờ Wales khi còn bé cũng là một ấu tể nghịch ngợm như vậy. Cậu quyết định, khi Wales quay lại sẽ cho y xem những chiến lợi phẩm này, nhìn gương mặt tuần tú kia biến sắc nhất định sẽ cực kỳ thú vị!

Dựa vào những món đồ này, Sở Du Nhiên cũng dễ dàng xác định được thân phận của Panda, có thể lấy được đồ chơi của Wales khi còn bé, ngoại trừ Thủ tướng đại nhân Banksy thì còn ai khác được.

Chỉ là, sao ông ấy lại muốn đưa cho cậu mấy món đồ này nhỉ? Để sưởi ấm tình yêu sao?

Lúc này, trong phủ Thủ tướng, Thủ tướng đại nhân Banksy không ngừng đi loanh quanh trong rừng trúc, cau mày. Mà thấy trạng thái bộ dạng lo lắng như vậy, Thủ tướng phu nhân bắt đầu nói: “Thân ái, nghe em nói này, anh không thể ngồi yên một chỗ sao? Xoay tới xoay lui làm em chóng cả mặt.”

Banksy đại nhân dừng bước, thở dài thườn thượt, ai oán nói với thê tử: “Bệ hạ thật không ra gì! Ấu tể đã sắp chào đời còn không chịu cử hành hôn lễ, như thế thực quá đáng, hơn nữa, vương hậu mang thai mà còn dám rời khỏi đế tinh lâu như vậy, thật sự không thể tha thứ được! Nàng phải biết, thời điểm ấu tể còn chưa thành hình, rất cần có mùi vị của phụ thân bên cạnh, như vậy mới có cảm giác an toàn! Ta đã gửi báo cáo cho y hai ngày trước rồi, sao y vẫn chưa về a?”

Thủ tướng phu nhân dở khóc dở cười, “Không phải ông đã đem đồ chơi của bệ hạ khi còn bé bảo Panda mang đi rồi sao, còn bảo Vic mang theo đồ ăn dưỡng thai nữa. Ông đừng lo lắng quá, ấu tể hoàng thất có ai sinh trưởng nhân hạ, ngay cả Dillow bé bỏng không phải cũng do dịch dinh dưỡng lỏng nuôi bảy năm ư. Chẳng phải lúc lớn lên, nhóc con đó vẫn khỏe mạnh như thường sao.”

Banksy đại nhân vỗ bàn, “Hết thấy phải lấy ấu tể hoàng thất làm trọng! Đây là thiết quân luật của đế quốc! Hừ, nếu y không chịu về, ta sẽ giả bộ lâm trọng bệnh, đòi đi hầu hạ tiên hoàng và thân vương điện hạ!”

Thủ tướng phu nhân lẳng lặng nhai hạt dưa, không còn gì để nói.

Sở Du Nhiên “bị” mang thai vẫn không hề biết chuyện, chờ đến lúc cậu biết, muốn treo cục than quả bàng bé lên đánh cho một trận tới bởi thì đã trễ, toàn bộ đế quốc đều biết chuyện cậu mang thai.

Hơn nữa, quà của Archer và Caly đưa cậu khiến cậu không còn lời gì để nói, tất cả đều là đồ cho em bé, đây rốt cục là cái quỷ gì vậy?!

Lễ vật của khách là tâm ý, Sở Du Nhiên cũng không tiện trả lại, chỉ có thể nhận hết. Đến khi bọn nhỏ chuẩn bị về nhà, Sở Du Nhiên rốt cục cũng nhớ ra có thể dùng vật gì để đáp lễ – chính là dấu móng được điêu khắc cẩn thận kia. Lần đó bị phủ công tước Zarro làm âm ỉ một trận, khiến cậu quên tiết mất đã đem mấy tác phẩm này bỏ vào trong nút áo không gian.

Bọn nhỏ lần lượt nhận dấu móng của mình, vô cùng hài lòng. Dillow thoát nhìn cũng rất cao hứng. Sở Du Nhiên thấy nhóc vui vẻ, liền bấm chụp không ít hình, đến buổi tối gửi từng cái một cho Wales: Dillow rất vui vẻ, rất thỏa mãn.

Lần này, Wales hồi âm rất nhanh: Rất tốt!

Sở Du Nhiên không ngờ đối phương lại đang rảnh, cho nên nhanh chóng nắm bắt cơ hội, nói: Anh bây giờ sao rồi? Nhất định phải chú ý giữ an toàn.

Wales: Ta rất khỏe, chờ ta về.

Sở Du Nhiên đánh chữ “được”, sau đó lại cảm thấy không ổn, liền xóa đi, xóa xong thì nghĩ nếu trực tiếp kết thúc ở đây thì hơi lạnh nhạt. Đang lúc cậu xoắn xuýt chưa biết trả lời sao, Wales gửi tin đến: Suy nghĩ kĩ chưa?

Sở Du Nhiên bị nghẹn một chút, rõ ràng đã nói cho cậu thời gian suy nghĩ, thế nhưng bộ dạng gấp gáp của đối phương chẳng khác nào bức hờn cả.

Nghĩ tới khuôn mặt người kia bây giờ chắc hẳn đang nghiêm nghị, tựa như trao đổi việc quốc gia đại sự, Sở Du Nhiên không nhịn cười được, đáp lại: Chờ anh về sẽ nói cho anh biết.

Wales ngay sau đó bèn gửi: Nhớ em, muốn nhìn thấy em.

Sở Du Nhiên hai má đỏ hồng, người này cũng thật là, luôn luôn có thể ra vẻ đứng đắn mà trêu chọc cậu. Ngẩng đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài, Sở Du Nhiên xoay lưng lại, sau đó tự chụp chính mình, phía sau là bóng đêm đầy sao. Gửi cho Wales xong, Sở Du Nhiên nằm nhoài lên bệ cửa sổ, hai tai đỏ chót.

Ở phía bên kia, Wales nhìn bức ảnh trong quang não: khuôn mặt xinh đẹp của sở Du Nhiên ánh hồng nhạt, con ngươi đen bóng ướt nước, câu hồn đoạt phách. Khóe miệng y cong lên, ngón trỏ thon dài vuốt ve vị trí đuôi mắt Sở Du Nhiên, nhẹ nhàng ấn một cái, ánh mắt si ngốc nhìn bức ảnh, mang theo dụ dỗ chưa ai từng thấy.

Sở Du Nhiên thấy Wales không tiếp tục gửi tin, nghĩ thầm có lẽ đối phương lại bận, bèn bỏ quang não xuống rồi đi tắm. Sau đó cậu ôm Dillow, nhắm mắt lại, khóe miệng không tự chủ được mà cong thành nụ cười mãn nguyện.

Dillow bởi vì ban ngày chơi đùa nhiều, nên ngủ từ sớm. Nửa đêm nhóc con muốn đi vệ sinh, đột nhiên nghe thấy trên ban công phía ngoài cửa sổ kêu tích một tiếng. Lỡ tai báo nhỏ nhạy bén, trong nháy mắt liền dựng đứng lên. Toàn thân đen bóng khiến nhóc dễ dàng ẩn giấu trong bóng tối, đôi con ngươi màu lam sáng quắc lạnh lùng. Cứ như thế, báo nhỏ đứng bất động chờ đợi.

Thời khắc này, Dillow hoàn toàn không giống như một ấu tể mới hơn ba tuổi, mà phẳng phất khí thế của gã thợ săn, kiên nhẫn quan sát con mồi xông vào lãnh địa của mình.

Đúng lúc này, một vệt bóng đen nhẹ nhàng nhảy lên ban công, khéo léo không chạm vào dây báo động mắc ngoài cửa sổ. Trong đêm đen kịt, con ngươi nhạt màu mở to nhìn vào chỗ Dillow trốn, đáy mắt lóe lên tia nhìn xem thường. Trong con mắt của Dillow, đối phương chỉ đơn giản chạm nhẹ vào cửa sổ thủy tinh, hoàn toàn không để sự tồn tại của nhóc vào mắt.

Dillow tức đến nổi dựng hết lông! Dám xem thường nó? Được lắm!

Vốn ngủ rất nông, Sở Du Nhiên nghe thấy tiếng động, liền mở mắt ra, phát hiện báo nhỏ biến mất. Sợ nhóc con gặp chuyện không may, Sở Du Nhiên để nguyên chân trần chạy ra ngoài. Ngay tại cửa phòng ngủ, cậu đối mắt với một đôi mắt nhạt màu.

Sở Du Nhiên có chút mê man dựa vào tường.

Lúc này, Dillow vung móng vuốt, bên trong ngưng tụ một quả cầu vàng rực, ném về phía cửa sổ. “Oành” một tiếng, cửa sổ thủy tinh bị bể, đồng thời tiếng còi báo động vang lên giữa đêm. Sở Du Nhiên bị đánh thức, người kia tức tốc biến mất. Cậu không kịp nghĩ nhiều, vội vã chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, đã không còn thấy bóng sinh vật kỳ bí kia nữa.

Ngay sau đó, đội bảo vệ ào ào chạy tới. Sở Du Nhiên bóp trán, để bọn họ điều tra một lát cơ thể mình, chuyện còn lại đợi ngày mai sẽ xử lý tiếp. Sau đó cậu ngã xuống giường, cảm giác cả người cực kỳ mệt mỏi. Dillow lo lắng cọ cọ người Sở Du Nhiên, lại bị cậu vuốt ve sống lưng, dịu dàng ôm vào lòng, cười an ủi: “Không sao, thầy chỉ hơi mệt thôi. Ngủ đi, ngày mai sẽ ổn.”

Dillow nằm sấp bên cạnh Sở Du Nhiên, dựa vào cậu thật gần. Nhóc muốn đảm bảo chỉ cần Sở Du Nhiên có động tác gì thì mình có thể tỉnh lại thật nhanh.

Trong một gian ký túc trong trường, một con hồ ly màu xám bò vào theo lối cửa sổ, sau đó ngã lăn quay xuống đất, phun ra một cục máu tụ.

Phòng này không bật đèn, nhưng trong bóng tối, có thể thấy một người đang ngồi trên ghế salon, vóc người cao lớn, hần co chân lên, cả người tỏa ra sự ôn hòa. Nhìn hồ ly mệt nhọc nằm trên mặt đất, hần khẽ cười, giọng nói dịu dàng, lại làm cho hồ ly kia run rẩy cả người: “Rika, thân thủ của người dường như tệ hơn trước nhỉ?” Elton bật đèn, chỉnh độ sáng xuống mức thấp nhất, hai mắt mỉm cười nhìn con hồ ly đang nằm rạp dưới chân mình.

“Thuộc hạ không ngờ bị con báo nhỏ kia phát hiện, còn dám ám vệ kia, thực sự rất lợi hại, cũng may thuộc hạ đã kịp xóa được ký ức lúc chiến đấu ra khỏi đầu hần, cho nên không bị bại lộ hành tung.” Hồ ly màu xám vội vàng giải thích, nhưng Elton không quan tâm. Hần cắt ngang, hỏi ngay: “Sở Du Nhiên thế nào?”

Hồ ly nằm trên mặt đất muốn biến thành người, nhưng vì bị thương quá nặng mà không còn sức lực để biến thành, chỉ có thể duy trì hình thú, thở ra từng câu: “Tinh thần lực của người này quá cao, thuộc hạ thất bại.”

Elton hơi nheo tròng mắt màu xám, hần nhìn ra được Rika đã bị phản trả vô cùng nghiêm trọng. Tinh thần lực của giống cái đối với hạch dị năng của giống đực tựa như con dao hai lưỡi, vừa có thể bảo vệ, vừa có thể là đòn trí mạng. Đặc biệt vào thời điểm hai người kết hợp, nếu như giống cái muốn phản kháng, sẽ trực tiếp tấn công vào hạch dị năng của giống đực, thậm chí có thể phá nát hạch dị năng, khiến giống đực kia lập tức chết. Sở Du Nhiên khác xa tên Josh rác rưởi kia, tinh thần lực của cậu quá cao, ngay cả ám thị tinh thần cũng miễn dịch. Chính bởi vì tinh thần lực có khả năng mạnh mẽ như thế, cho nên mặc dù thêm nhỏ dãi Sở Du Nhiên, Elton cũng không dám dùng vũ lực cưỡng ép người này.

Nhìn kẻ đang quỳ dưới chân, Elton che giấu thất vọng trong ánh mắt, bình tĩnh căn dặn: “Chỉ có thể thực hiện kế hoạch thứ hai. Nhất định phải nghĩ cách ngăn cản Sở Hồng Vũ.”

Rika mệt mỏi gật đầu: “Thuộc hạ đã rõ!”

“Đi trị thương đi.”

“Tạ ơn điện hạ.”

Trong lúc Sở Du Nhiên còn ngủ mê mệt, một âm mưu không tiếng động đã mở màn, mà chủ mưu của mọi kế hoạch, chính là người quen của Sở Du Nhiên – bạn học cũ, Elton. Mà người bị bao phủ trong toàn bộ kế hoạch, lại không hề hay biết. Bởi vì Sở Du Nhiên hoàn toàn không chịu tác động của ám thị tinh thần, chỉ thấy đêm đó ngủ rất ngon.

Sáng thứ hai, như thường lệ cậu rời giường, sau đó cùng Dillow liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều cảm thấy tối qua dường như mơ cùng một giấc mộng. Cậu cũng hỏi đội bảo vệ tình hình, nhưng chưa có bất cứ tiến

triển nào, không phát hiện ra kẻ khả nghi đột nhập, còn nếu là nhân viên nội bộ, thì cần sắp xếp thời gian để kiểm tra.

Sở Hồng Vũ tự mình chạy tới, kiểm tra dấu vết còn lại, sắc mặt lạnh lùng.

Sở Du Nhiên lo lắng nói: “Đội bảo vệ không phát hiện dấu vết xâm nhập từ bên ngoài. Bọn họ hẳn cho rằng Dillow nửa đêm nghịch dại, không cẩn thận chạm tới máy báo động, thái độ vô cùng tiêu cực.”

Sở Hồng Vũ sờ vào vị trí Dillow đánh ra khối cầu dị năng, sắc mặt càng lúc càng nghiêm nghị.

Sở Du Nhiên càng lo lắng: “Có phải cha nhìn ra điều gì bất thường không?”

Sau đó, Sở Hồng Vũ trả lời bằng cách nhấc chân sau của Dillow, túm ngược lên, thở dài nói: “Hạt giống tốt, so với thúc thúc ngươi khi bằng tuổi thì thông minh hơn nhiều.”

Bị túm ngược lên, Dillow quay đầu muốn cào mặt Sở Hồng Vũ, tức giận dựng lông. Chưa từng có ai dám đối với nhóc như thế, ngay cả thúc thúc ngu xuẩn cũng không dám túm ngược nhóc! Ấu tể đệ nhất đế quốc sao có thể nuốt trôi cơn giận này, chờ lát nữa sẽ cào chết lão!

Mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau, Sở Du Nhiên đỡ trán nhìn hai người: “Cha chỉ nhìn ra mỗi vậy thôi sao? Đi đi, không phải cha còn có hội nghị ư, vua đến muộn à, ngài mau nhanh lên!”

Sở Hồng Vũ cười, vút Dillow lên ghế salon, nhìn nhãi con thở hổn hển tức tối, ông vỗ tay một cái, giải thích: “Xung quanh ngươi luôn có người bảo vệ của thằng nhãi kia, ta đã hỏi hẳn rồi, đêm qua hẳn không phát hiện chuyện gì bất thường. Con trai ngốc, tối qua con chắc là không phải con bị mộng du chứ?”

Sở Du Nhiên nhú mày, mộng du? Không thể nào! Cậu và Dillow không thể cùng mộng du.

Sở Du Nhiên chưa kịp phản bác, Dillow đã nhảy dựng lên, nhóc tức giận đập móng: “Hắn trừng ta! Hắn dám trừng ta!”

Sở Du Nhiên vuốt cằm, ý là cha xem, chứng cứ thuyết phục bao nhiêu. Tên tiểu tử Dillow này thù dai lắm, sau này chỉ cần cạy mắt kia còn xuất hiện, nhất định nhóc liếc mắt một cái có thể nhận ra.

Sở Hồng Vũ nhú nhú mày, trầm tư một lát rồi nói: “Con đưa Dillow tới trường đi, ta đi một lát sẽ về.”

Sở Du Nhiên chỉ có thể gật đầu đồng ý.

32. Chương 32

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Sở Du Nhiên không ngờ Sở Hồng Vũ nói đi một lát sẽ về là thật. Ông chẳng qua chỉ ghé nhà chủ nhiệm Linder, sau đó quay lại.

Khi ấy, chủ nhiệm Linder còn đang ăn điểm tâm, thấy Sở Hồng Vũ chui cửa sổ nhà ông vào, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng kinh ngạc, phải biết là Sở Hồng Vũ có sở trường chỉ trèo cửa sổ nhà giống cái, nay trèo cửa sổ nhà ông là có ý gì?

Sở Hồng Vũ không hề khách khí ngồi xuống, nghiêm túc nói: “Thương lượng với ngươi một chuyện.”

Linder hiềm thấy Sở Hồng Vũ nghiêm túc thế này, chỉ có thể đặt đĩa xuống, thẳng lưng lắng nghe, giọng nói lạnh lạnh, “Chuyện gì mà có thể khiến ngươi tới tìm ta? Còn phải leo cửa sổ?”

“Thay ta chủ trì hội nghị.” Sở Hồng Vũ không hề khách khí.

Linder cười lạnh, “Hiệu trưởng đại nhân, chủ trì hội nghị phải là hiệu trưởng, ta chẳng qua chỉ là chủ nhiệm thôi, cấp bậc không đủ.”

Sở Hồng Vũ chép miệng, nhướn mày cười: “Người nợ con trai ta ân huệ lớn như thế, người có đi hay không hả? Hay là người muốn làm kẻ vong ân phụ nghĩa, vô liêm sỉ, không biết báo ân. Uống cho một người thầy!”

Tú tài gặp quân binh, có nói đạo lý cũng không được. Đây chính là hình dung tốt nhất khi người bình thường gặp phải Sở Hồng Vũ, bởi vì da mặt Sở Hồng Vũ cực dày, giá trị vũ lực lại đủ quấy trời đảo đất!

Linder giận đỏ mặt, những người trong hội nghị kia có ai là dễ đối phó đâu. Sở Hồng Vũ kiêu ngạo từ bé, tính cách quái đản, giá trị vũ lực lại cao, còn có danh hiệu thầy của đế vương, cho nên người ngoài còn nể mặt lão. Chứ còn mình mà đi á, để cho người ta khinh bỉ à?

Thấy Linder không đồng ý, Sở Hồng Vũ chép miệng, đập mạnh lên bàn của Linder, thuộc tính “Hỏa” phát ra, để lại một dấu tay sâu hoắm trên mặt bàn làm bằng kim loại. Dấu ấn này có sức uy hiếp kinh hoàng: “Người có đi hay không, không đi ta đánh người.”

Linder: “...”

Ngay cả cơm cũng không kịp ăn xong, chủ nhiệm Linder đã bị Sở Hồng Vũ nhét vào phi hành khí chuyên dụng của hiệu trưởng, làm thế thân thay Sở Hồng Vũ chủ trì hội nghị. Sở hiệu trưởng cười xấu xa như đại ma vương, một lòng một dạ muốn đem thăng nhãi không biết xấu hổ dám nhìn trộm con trai – đánh cho một trận!

Buổi sáng, Sở Du Nhiên gửi một tin nhắn ngắn ngủi cho Wales, đối phương không trả lời, khiến Sở Du Nhiên thấp thỏm bất an, cứ cảm giác sắp sửa có chuyện xấu xảy ra. Cậu không thể xác định được đó là gì, mà Wales lại cách cậu quá xa.

Buổi trưa, lúc đám nhỏ nghỉ ngơi, Sở Du Nhiên một lần nữa gửi tin cho Wales, đối phương vẫn không hồi âm.

Sở Du Nhiên thở dài, cảm thấy từ trước tới giờ mình chưa từng nôn nóng như vậy.

Đến lúc chạng vạng, cảm giác này càng thêm mãnh liệt. Sở Du Nhiên có thể khẳng định, nhất định sắp có chuyện chẳng lành, hoặc là đã xảy ra chuyện gì đó cậu không biết. Tinh thần lực của cậu rất nhạy cảm, mà cảm xúc nôn nóng bậc này trước giờ chưa từng có. Bất đắc dĩ, Sở Du Nhiên bấm liên lạc với phó quan Crewe, hỏi hắn có tin gì của Wales không.

Crewe an ủi: “Có khả năng bộ hạ đang tiến hành bước nhảy không gian, cho nên một ngày không có tin tức cũng là bình thường, xin ngài đừng lo lắng.” Nhìn thấy Sở Du Nhiên vô cùng lo lắng, Crewe nhỏ giọng an ủi, hắn rất vui vì có một giống cái không quan tâm tới thân phận của bộ hạ, mà chỉ lo lắng cho an nguy của bộ hạ.

Sở Du Nhiên cũng chỉ đành biết tự nhủ như vậy.

Lo lắng đè phòng suốt cả ngày, đến khi tan học, quả nhiên xảy ra chuyện!

Sở Du Nhiên vừa định mang Dillow về ký túc xá, thì thấy một bóng người đỏ rực vọt vàng tháo chạy trên không trung. Bịch một tiếng, một con chim phượng dài ba thước đột nhiên xuất hiện, chim phượng này giống năm phần so với Phượng Hoàng trong truyền thuyết, nhưng lại thiếu đi hoa mỹ ung dung, mà nhiều hơn mấy phần sát khí. Đôi cánh màu đỏ sặc sền như dùng kiếm dệt thành, liếc mắt đã thấy được lực công kích vô cùng mạnh mẽ, trên móng vuốt của con phượng, che kín một lớp vảy màu đen, dưới ánh trời chiều tỏa ra ánh sáng lạnh như băng, tựa lưỡi hái của tử thần, khiến lòng người sợ hãi. Ông vừa xuất hiện, toàn bộ vùng trời phía trên trường học dường như bị đè nặng, khiến tất cả mọi người có chút không thở nổi.

Kêu to một tiếng chấn động lòng người, chim phượng trong nháy mắt bao phủ một tầng lửa đỏ rực. Thân hình nó nhẹ nhàng bay lượn, chớp mắt đã bay ra khỏi trường, lông đuôi dài thướt mang theo ngọn lửa còn rùng rục hơn cả nắng chiều.

Thấy cảnh này, Sở Du Nhiên vội vàng gửi tin cho trợ lý hiệu trưởng, chờ đối phương vừa bắt máy cậu liền hỏi ngay: “Chú Ellen, phụ thân cháu sao vậy? Xảy ra chuyện nguy hiểm gì sao?” Cả đế quốc, nay chỉ còn lại duy nhất một con chim phượng, mà bình thường Sở Hồng Vũ đều đem thú hình của mình thu nhỏ lại, chỉ tầm nửa mét, hiếm khi lộ ra sự công kích rõ rệt như thế. Sở Du Nhiên biết ông có chuyện xảy ra, vì thế lo lắng vội vã.

Ellen dường như rất bận, chỉ trả lời: “Chủ nhiệm Linder thay hiệu trưởng đi họp bị tập kích bất ngờ, đội bảo vệ trường học bị tiêu diệt hoàn toàn, giờ hiệu trưởng phải đi cứu. Cháu đừng lo lắng, cũng đừng chạy lung tung!” Nói xong, lập tức cúp máy.

Sở Du Nhiên vừa lo lắng, vừa đề phòng mà quay trở về ký túc xá, sau khi cho Dillow ăn no thì dỗ nhóc con ngủ. Cậu đứng gần cửa sổ, vừa lo cho Sở Hồng Vũ, vừa lo cho Wales, luôn cảm thấy tiết trời cũng âm u lạ thường. Cậu thầm nghĩ, nếu giờ Wales ở đây, nhất định y sẽ trèo qua cửa sổ đến với cậu. Dường như sự có mặt của y ở đây chính là đảm bảo cho mọi người đều an toàn, cho nên y mới đi mấy ngày, liền có chuyện không hay xảy ra.

Đúng lúc đó, một bóng người quen thuộc xuất hiện bên ngoài ban công, con người mang theo ý cười, lặng lẽ nhìn Sở Du Nhiên, cơ thể mang theo ấm áp hết như thường ngày. Sở Du Nhiên kinh ngạc nhìn đối phương, thốt lên: “Elton!”

Elton chớp mắt, trêu chọc: “Kinh ngạc lắm ư?”

Sở Du Nhiên gật đầu, “Trông anh không giống loại người thích trèo cửa sổ.” Cậu nói lời này với ngữ điệu không chắc chắn, bởi vì cậu vốn cũng không ngờ được, đường đường là quốc vương bề hạ cũng thích trèo cửa sổ.

Elton cười, đứng ngoài cửa sổ, hỏi: “Anh có thể vào không?”

Sở Du Nhiên khổ sở đáp: “Đi vào lúc đêm hôm khuya khoắt không hay cho lắm...”

“Dù sao em cũng phải cho anh chỗ ngồi chứ, nếu không anh ngã mất.” Elton túm lan can, trên mặt có chút chật vật, nhưng không giấu được chân thành trong đáy mắt, “Thật ra, anh sợ em sẽ lo lắng cho hiệu trưởng, nên mới tới.”

Sở Du Nhiên thở dài, mở cửa sổ ra, sợ đối phương chạm vào dây báo động sẽ khiến cho trường học thêm phiền phức. Cậu nặng nề nói ra từng chữ: “Elton, anh đừng như vậy, người ưu tú như anh, sao cứ nhất định phải lãng phí thời gian với tôi.”

Elton nhảy vào, cúi đầu cười, giọng nói nho nhỏ: “Phải, nhẽ ra trước đây anh không nên để lãng phí thời gian như vậy.”

Sở Du Nhiên nghe xong câu này, con người trong nháy mắt mở to, có một dự cảm khó tin đột nhiên nảy sinh trong lòng. Đúng lúc đó, Elton ngẩng đầu lên, con ngươi của hắn đã biến thành màu đen. Nhận ra tình thế không ổn, Sở Du Nhiên theo bản năng lập tức triệu tập tinh thần lực. Elton cười khinh bỉ, ra tay bóp chặt cổ của cậu, sau khi cắt đứt hành vi nguy hiểm của Sở Du Nhiên thì ôm chặt người vào trong lòng, đeo lên tay Sở Du Nhiên một cái vòng có tác dụng ức chế tinh thần lực, ánh mắt hắn vừa lạnh lẽo vừa vô tình.

Sở Du Nhiên lạnh cả người, hiện giờ cậu đã rõ, dự cảm nguy hiểm kia, đối tượng không phải là Wales, cũng không phải là Sở Hồng Vũ, mà là chính mình...

Giống cái có tinh thần lực cao đến đâu, bị đeo vòng ức chế thì hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng. Sở Du Nhiên chỉ có thể lạnh lùng nhìn đối phương, cắn chặt môi để không phát ra bất cứ âm thanh nào. Dillow còn đang ngủ trong phòng, cho dù Elton định làm gì thì cậu cũng không thể để hắn phát hiện ra Dillow. Dillow còn nhỏ, hơn nữa lại có thân phận hoàng tử, so với cậu càng có thể gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Elton cười khê, giọng nói lạnh lẽo: “Bảo bối, em thật nhẫn tâm, ngay cả bạn học cũ cũng muốn ra tay phế bỏ ị năng ư?” Thấy Sở Du Nhiên không nói lời nào, Elton nhìn về phía phòng ngủ, lại nhìn khuôn mặt bình thản của cậu, nở nụ cười, cất cao giọng: “Con báo nhỏ kia quan trọng với em đến vậy sao?”

Sở Du Nhiên biến sắc, lo lắng nhìn về phòng ngủ. Quả nhiên, khi nghe thấy tiếng người lạ trong nhà, Dillow đã cảnh giác tỉnh giấc. Trong nháy mắt, nhóc xông từ phòng ngủ ra, thấy Sở Du Nhiên bị một giống đực

xa lạ ôm trong lòng, Dillow bèn găm giữ.

Nhìn thấy Dillow, trong mắt Elton tỏa ra sát khí. Trong tiếng găm giữ kia, ẩn chứa cả tinh thần lực có tính công kích, thẳng nhai kia còn nhỏ đã có khả năng như vậy, nếu để lớn lên, nhất định sẽ thành kẻ địch lớn của đế quốc Cripps! Vì thế, trước khi bắt Sở Du Nhiên, phải giết thẳng nhai này!

Dị năng mang thuộc tính tử vong trong nháy mắt đánh thẳng về phía nhóc Dillow ba tuổi, khiến hoa trên bệ cửa sổ trong nháy mắt đột ngột úa tàn. Dillow giống như bị dị năng mạnh mẽ đó khống chế, chỉ có thể nằm bẹp trên mặt đất, gian nan ngẩng đầu lên. Nhóc cắn răng thật chặt, bởi vì dùng quá nhiều sức mà khóe miệng rỉ máu, thấm ướt cả mảng lông đen. Thân là con cháu hoàng thất, nhóc từ nhỏ đã kiêu ngạo, tuyệt không biết cúi đầu là gì. Nhóc không sợ chết, chỉ biết cúi đầu là hèn nhất. Dị năng hắc ám có thể khiến Dillow chết vật, lại không thể chèn ép con mắt bất khuất của nhóc!

Tinh thần lực của Sở Du Nhiên bị khóa lại, mà giá trị vũ lực của cậu so với giống đực thì quá nhỏ, có giấy dựa cũng không thoát được. Cổ họng bị bóp chặt, ngay cả cơ hội để cậu kêu cứu cũng không có, chỉ có thể kinh hoàng nhìn Dillow bị thương, trong lòng đau đớn tan nát.

Vòng ức chế tinh thần bị tinh thần lực mạnh mẽ của Sở Du Nhiên tấn công ngược lại, kêu thành tiếng lạch cạch, tựa như chỉ một giây nữa sẽ nổ tung. Không khí xung quanh cũng dần dần nóng lên, Elton túm lấy cổ tay nóng rực của Sở Du Nhiên, khiếp sợ nhìn cậu, không thể tin một giống cái có thể sử dụng tinh thần lực như một loại dị năng, gây ảnh hưởng biến chất lên vật bên ngoài.

Nghĩ tới đây, trong mắt Elton trở nên tàn nhẫn, hẳn nghĩ tới chỉ cần có được tinh thần lực của Sở Du Nhiên, vết thương hắc ám hẳn phải chịu đựng mười năm nay ắt sẽ lành hẳn! Mà kẻ có ảnh hưởng lớn tới sống tinh thần của Sở Du Nhiên chính là Dillow. Vì vậy, Elton lập tức thay đổi suy nghĩ, túm lấy nhóc con, sau đó mỉm cười hỏi Sở Du Nhiên: “Nếu anh tra tấn thẳng nhai này trước mặt em, có phải tinh thần lực của em sẽ càng bất ổn hơn không?”

Sở Du Nhiên căm phẫn nhìn chằm chằm Elton, hận không thể phanh thây kẻ trước mắt. Nhưng mà cậu càng như vậy, Elton lại càng mừng rỡ: “Quả nhiên, thẳng nhai này còn giá trị hữu dụng!”

Đáy mắt Sở Du Nhiên bộc lộ sự tuyệt vọng!

“Bé ngoan, em phải theo anh, nếu không anh sẽ giết nó, nghe lời, hiểu không?” Elton quơ quơ Dillow, bàn tay xiết chặt cổ nhóc, tựa như hẳn chỉ cần dùng sức bóp lại, sẽ bẻ gãy cổ nhóc con.

Mà Sở Du Nhiên, cũng đang bị bóp cổ y như vậy, chỉ có thể chớp mắt, thể hiện mình sẽ nghe lời.

Vừa ra khỏi trường, một tiếng kêu chấn động lòng người đột nhiên vang lên trong khu ký túc, âm thanh sắc nhọn phảng phất có thể đâm thủng màng nhĩ người nghe, mang theo phần nộ và điên cuồng của người cha mất con, khiến không gian trường học như nhuộm trong sắc đỏ của máu. Sắc đỏ ấy mang đậm tính công kích, khiến tất cả dây báo động trong trường đồng loạt vang lên, kích hoạt báo động bị tấn công mức độ cao nhất.

Sở Du Nhiên vui hẳn lên, Sở Hồng Vũ đã quay lại! Chỉ cần có thể cứu được Dillow là tốt rồi, chỉ cần cứu được Dillow, mọi chuyện sẽ chuyển biến tốt!

Trong mắt Elton tràn đầy tức giận, mắng một tên thuộc hạ: “Một đám rác rưởi! Mấy trăm người mà không ngăn được một mình Sở Hồng Vũ!” Elton tự biết bản thân không địch lại Sở Hồng Vũ, vì thế không chủ chiến mà đem Dillow đưa cho thuộc hạ, căm giận nói: “Tách ra đi, người đem theo thẳng nhai này!”

Kế hoạch hành động lần này, không biết Elton đã nung nấu bao lâu. Thời điểm bị bắt trong trường, Sở Du Nhiên đã biết, mình tuyệt đối không trốn thoát được. Chỉ hy vọng Sở Hồng Vũ có thể cứu được Dillow, huyết thống hoàng gia đã hiếm hoi, nếu mất đi một người thừa kế nữa, sợ rằng không duy trì nổi.

Elton cũng không gây khó dễ gì với Sở Du Nhiên, chỉ mang theo cậu bên người, dịu dàng nhìn ngắm. Thấy Sở Du Nhiên vẫn lạnh lùng, Elton cảm giác hứng thú, hỏi: “Em vẫn bình tĩnh như thế, không sợ anh giết em sao?”

Sở Du Nhiên không thêm đề tâm: “Người tồn công lớn như vậy mới bắt được ta, nhất định đã có mưu đồ. Muốn ta làm cái gì, nói đi.” Biện pháp duy nhất mà hiện tại cậu có thể sử dụng để tự cứu mình, chính là kéo dài thời gian.

33. Chương 33

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Elton nghe câu hỏi của Sở Du Nhiên, tựa như ngày thường, nở một nụ cười tràn ngập tươi sáng, ánh mắt dịu dàng, “Sao em không nghĩ anh đưa em ra khỏi trường để cùng anh chạy trốn?”

Sở Du Nhiên quay đầu nhìn ra cửa sổ, biết đối phương không nói thật thì cậu việc gì phải tốn nước bọt? Chạy trốn? Đằng sau khuôn mặt dịu dàng này là một con rắn độc, ngay cả trẻ con như Dillow cũng không chịu buông tha, chờ đợi lâu như vậy, chúng tổ hần đã lên kế hoạch cho một âm mưu kinh thiên động địa! Nếu như ý hần định dùng cậu để uy hiếp Wales...Không, nếu như chỉ là để uy hiếp Wales, vậy giá trị của Dillow sẽ cao hơn. Nói thế thì cậu hoàn toàn không đoán được mục đích tại sao Elton muốn bắt cóc mình.

Thấy Sở Du Nhiên không định tiếp chuyện, Elton cũng không thêm đề ý, sai người giải cậu vào phòng nghỉ, bảo cậu nghỉ ngơi cho khỏe. Ngoại trừ việc không tháo vòng tay ức chế tinh thần lực cho Sở Du Nhiên, những thứ khác hần đối đãi với cậu như bình thường. Sở Du Nhiên lại tựa bên cửa sổ, nhìn bầu trời dần chuyển sau màu trắng, sắc mặt càng lúc càng tệ.

Elton, đến cùng đang mưu tính gì?

Phòng thí nghiệm trong chiến hạm.

Chính giữa phòng bày một loạt mười mấy hộp hình trụ trong suốt, bên trong đồ đầy chất lỏng màu xanh lam, ngâm một thân thể trắng bệch. Những thân thể ấy dập dềnh trong nước thuốc, nếu không phải bộ kiểm tra bên ngoài còn hoạt động bình thường, có lẽ người khác sẽ nghĩ đó là mấy cỗ thi thể.

Elton đứng nhìn những thân thể này, hơi cau mày, nói với người bên cạnh: “Ta có chút không ổn, thực sự rất yêu người kia, phải làm sao bây giờ?”

Trợ thủ của hần chính là hồ ly da xám Rika, hiện tại đã khôi phục dạng người, có điều sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt. Con hồ ly cung kính cúi đầu, hiểu rõ lời này của chủ nhân không phải muốn trưng cầu ý kiến của mình, cho nên chỉ nghiêm túc đứng lắng nghe.

“Mười năm, ta ở Tariweya đã mười năm, thậm chí khuôn mặt của phụ hoàng và mẫu hậu thế nào, ta cũng không còn nhớ nữa. Trong ký ức của ta, chỉ có bốn năm đằng đẳng chờ đợi Sở Du Nhiên mà không được, đến nỗi ngay cả mục đích ta theo đuổi đối phương, ta cũng lãng quên.” Elton cười tự giễu, nhắm mắt lại, dấu mọi cảm xúc ra sau khuôn mặt tươi cười ôn hòa, “Ngày mai đưa người kia tới đây, tuân theo kế hoạch!”

“Vâng.”

Sở Du Nhiên bị đưa tới phòng thí nghiệm, bắt nằm trên bàn thực nghiệm, tựa như cá nằm trên thớt, không hề có năng lực chống cự. Nhìn khung cảnh xung quanh khiến cậu hiểu được mình đang ở đâu, mỗi một cái máy xung quanh, đều là một lá bùa đoạt mạng. Từ khi xuyên tới thế giới này, Sở Du Nhiên chưa từng cảm thấy mình cận kề cái chết đến vậy, cậu vốn nghĩ mình có thể hờ hững đối mặt với tử vong, nhưng đến bây giờ, cậu thực không cam lòng! Còn có người chờ đợi cậu quay về, làm sao cậu có thể chết ở đây!

Ánh mắt Elton chất chứa những cảm xúc phức tạp nhìn Sở Du Nhiên, giọng nói dịu dàng không giấu được nỗi buồn, “Mười năm trước, anh chạy trốn đến Tariweya để quốc, giấu giếm thân phận, tham sống sợ chết, chỉ vì mong muốn có một ngày sẽ quay về, giết chết tên cướp ngôi soán vị, trả thù rửa hận. Bốn năm trước, anh quen em, biết được em là giống cái duy nhất tinh thần lực đạt tới cấp S, có thể hòa trộn với tinh thần lực của bất kì giống đực nào. Vì thế, anh ở bên cạnh em, kiên trì chờ em khôi phục năng lực, chờ em nguyện ý kết hợp với anh, để giúp anh chữa khỏi hạch dị năng bị năng lực hắc ám tổn thương. Hiện giờ, tinh thần lực của em đã đột phá cấp S, đáng tiếc, em lại yêu kẻ khác.”

“Cho nên, trước khi người về nước, người muốn rút tinh thần lực của ta, để cường chế nó hòa với người? Thực sự rất thâm sâu!” Sở Du Nhiên phì cười, không ngờ hoàng tử địch quốc, ở bên cạnh mình lâu như vậy, chỉ vì thèm muốn tinh thần lực của cậu. Ông trời thực sự rất công bằng, người của hoàng gia so với người thường có nhiều thiên phú hơn, nhưng đồng thời cũng có một khuyết điểm trí mạng, đó là bởi vì dị năng của họ ở đẳng cấp quá cao, cho nên chỉ có thể trị liệu bằng tinh thần lực có cùng đẳng cấp. Giống cái có tinh thần lực cao như vậy cực hiếm, cho nên ngay từ khi cậu mới ra đời đã được hoàng thất lựa chọn, chỉ hôn thành vợ chưa cưới của Wales. Mà với kẻ sống lưu vong như Elton, cũng vì giá trị tinh thần lực này mà cần cậu để chữa trị vết thương cũ.

Bị Sở Du Nhiên vạch trần mục đích, ánh mắt Elton sắc lạnh, con ngươi màu xám nhiễm sắc u tối. Hắn lại gần, hung hăng túm chặt cằm của Sở Du Nhiên, móng tay bóp mặt cậu, để lại một vết bầm đậm trên khuôn mặt trắng trẻo, “Em quá thông minh, đáng tiếc...Giá như không phải sự cản trở của tinh thần lực quá nghiêm trọng, cho dù phải dùng vũ lực để chiếm đoạt em, anh cũng không nỡ để em biến thành kẻ tàn phế.”

Sở Du Nhiên chán ghét, không để ý đau đớn trên mặt, vẫn lạnh lùng hỏi: “Ta thà biến thành kẻ tàn phế.”

Elton nhìn cậu vài giây, thấy Sở Du Nhiên hoàn toàn không hề khiếp sợ, đôi con ngươi sáng rực bất khuất. Hắn đột nhiên bật cười, cảm thán: “Đây mới là Sở Du Nhiên.”

Hắn buông cằm cậu ra, nhẹ nhàng vuốt ve dấu vết ngón tay tím bầm trên mặt Sở Du Nhiên, sau đó nắm tay cậu, đưa lên mép, thành kính hôn lên, tựa như thường ngày, thâm tình nói với Sở Du Nhiên: “Anh biết tình yêu rất dễ quên, nhưng nỗi hận thì lại khó giải. Cho nên, nếu như em chết trong phòng thí nghiệm, anh muốn em sẽ hận anh.”

Sở Du Nhiên lạnh lùng nhìn đối phương, chỉ cười khinh miệt, tỏ ý không muốn tiếp tục đối thoại.

Elton rũ mi mắt, thu lại cảm xúc, đưa tay Sở Du Nhiên cho nhân viên nghiên cứu, lạnh lùng: “Bắt đầu đi, cố gắng giữ mạng vật thí nghiệm.”

Nhân viên nghiên cứu cầm tay Sở Du Nhiên, tiêm thuốc vào mu bàn tay cậu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Sở Du Nhiên giây phút vài giây sau đó lại dần trở về bình tĩnh. Elton nhắm mắt, cúi đầu rồi rất nhanh ngẩng lên, khóe miệng mỉm cười, che giấu suy nghĩ hiện giờ.

Rika đứng bên cạnh, thì thầm nhắc nhở: “Chủ nhân, chúng ta không còn nhiều thời gian. Kế hoạch rút lui bị rối loạn, giờ có lẽ Sở Hồng Vũ đã cho người phong tỏa các tinh cầu xung quanh để tinh rồi. Rất nhanh quân đội sẽ tìm ra nơi này.” Ai cũng không thể tin Sở Hồng Vũ lại được giao quyền điều động quân đội, nếu không phải lần này do Sở Du Nhiên bị bắt cóc, Sở Hồng Vũ như phát điên đi tìm con trai, có lẽ không ai biết Wales đã làm như vậy. Thời gian của hai người bọn họ, thực sự không còn nhiều lắm.

Elton mở mắt ra, đáy mắt không có một chút cảm xúc dư thừa, ngón tay giấu trong tay áo, bởi không khống chế được lực mà trở nên trắng bệch. Hắn theo thói quen lại giả như bình tĩnh tươi cười, ánh mắt nhìn gương mặt Sở Du Nhiên không còn chút tình cảm nào.

Rika thấy chủ nhân không ngăn cản nữa, lập tức nhấn nút bắt đầu, khẩn trương nhìn Sở Du Nhiên, chỉ mong sớm chiếm được tinh thần lực của cậu, để chủ nhân khôi phục như xưa, quay về báo thù! Trèo lên ngôi vị hoàng đế!

Elton nhìn Sở Du Nhiên chòng chọc, phảng phất giống như đang thực hiện nghi thức tiễn đưa, dùng người yêu để phục vụ cho dã tâm của hắn. Ngay vào lúc đưa ra quyết định kia, hắn vốn dĩ không còn đường lui.

Mọi người ở đây, ai nấy đều tràn trề hy vọng, đột nhiên! Tất cả máy móc đồng loạt phát ra âm thanh cảnh báo!

Tất cả kinh ngạc nhìn về phía Sở Du Nhiên, chỉ thấy người này trong cơn mê hơi chau mày, còn lại không có bất cứ phản ứng gì!

Một nam nhân mặc áo trắng trong phòng thí nghiệm đi tới kiểm tra hồi lâu, sau đó không giấu được vẻ kinh ngạc, “Điện hạ, tinh thần lực của vật thí nghiệm không ổn định, cao thấp bất thường, cho nên máy móc không nắm được tần suất.”

“Cái gì?!” Elton đi tới xem máy móc, chỉ thấy biểu đồ gợn sóng tinh thần lực của Sở Du Nhiên không theo bất cứ quy luật nào, tán loạn lung tung. Hắn híp mắt, con ngươi màu xám lần thứ hai trở nên u tối, mang theo tàn nhẫn, do dự rất nhanh liền cắn răng, liếc mắt nhìn Sở Du Nhiên, lớn tiếng nói: “Mặc kệ sống chết của nó, bắt chấp hậu quả!”

Mồ hôi lạnh trên trán nhân viên nghiên cứu rơi liên hồi, cuối cùng, họ cắn răng lấy ra một loại thuốc cấm được dán nhãn đỏ.

Sau khi tiêm cho Sở Du Nhiên, phát hiện cậu đau đến độ co giật toàn thân, Elton cũng không quan tâm, chỉ chăm chăm nhìn số liệu giá trị tinh thần đột nhiên gia tăng gấp đôi bên trong máy đo. Hắn lạnh lùng căn dặn: “Cho các người một ngày, không hoàn thành nhiệm vụ thì tất cả chôn cùng nó đi!”

Rika không để ý tới sắc mặt tái nhợt của các nhân viên nghiên cứu, gật đầu: “Thuộc hạ tuân lệnh.”

Lúc này, trong tình trạng không cảm nhận được thế giới bên ngoài, Sở Du Nhiên vốn dĩ mất đi tri giác, lại đột nhiên cảm thấy có một luồng sức mạnh va chạm vào hệ thần kinh. Ký ức trong bộ não của cậu trở nên hỗn loạn, đau đớn khiến cậu run rẩy, rồi những ký ức xa lạ bắt đầu thức tỉnh. Sở Du Nhiên không phân biệt được cái nào là của mình, cái nào là của nguyên chủ, toàn bộ đều bị động tiếp nhận...

Loạn! Trong đầu cậu thông tin tán loạn, ngay cả tuyến thời gian cũng bị phá vỡ!

Vốn là chuyện của kiếp trước, nay lại đột nhiên xen lẫn với cảnh của kiếp này, rõ ràng là chuyện mới xảy ra, lại nhớ tới lúc tinh cầu này lặng yên tan biến, Sở Du Nhiên cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung. Lúc này, có những hình ảnh lóe lên, cậu chợt biến thành một khối cầu, lông mềm mềm, trắng phau phau! Không, cậu có chân, có lẽ là bởi mập quá, cho nên cẳng chân nhỏ xíu bị cái bụng che kín không nhìn thấy. Một nam nhân có bộ mặt tương tự cậu tới gần, ngồi xổm xuống, đưa tay ôm cậu, khí lạnh quanh thân người đó nháy mắt tan ra, dịu dàng nói: “Con yêu, hôm nay mẫu phụ cho con gặp vị hôn phu tương lai nhé, con có vui không?”

Lúc ấy, cậu thầm nghĩ, tuyệt đối không thể dính líu với người của hoàng gia, cho nên thời điểm con mèo mun bị kia đột nhiên biến thành người, cậu liền giả bộ sợ hãi, làm một con chim cun cút run rẩy.

Sở Du Nhiên bừng tỉnh ngộ, thì ra cậu chính là chủ nhân của thân thể này, thì ra đã từng có một người dịu dàng ôm cậu như thế, thì ra ẩn tượng gặp gỡ đầu tiên giữa cậu và Wales cực tẻ, là bởi cậu không muốn gả...

Ngay sau đó, vô số hình ảnh hỗn loạn dồn dập ồa tới: gia biến, ức hiếp, cãi vã, truy sát, mất trí nhớ...

Ngày hôm sau.

Con người nham hiểm vô tình của Elton nhìn chòng chọc đám nhân viên nghiên cứu, giọng nói nồng đượm sát khí, “Một đám rác rưởi! Một ngày, ngay cả sóng tinh thần lực cũng không kiểm soát được, nuôi các người làm gì?”

Hắn đã đổ tất cả vốn liếng vào đây, nếu không chữa khỏi hạch dị năng, làm sao có thể báo thù? Còn không bằng cả đời làm ỗ trồn trong trường học, thành thật làm một lão thầy quèn.

Rika thấy hắn giận sôi, do dự một chút, vừa định khuyên một hai câu, thì một người trẻ tuổi đã chạy vào, đứng ngay ngoài cửa hô lên: “Điện hạ! Wales đã quay về sớm hơn dự tính, hiện tại đang thẳng tiến theo hướng của chúng ta.”

“Đừng hoảng hốt!” Rika mở miệng, “Chúng ta đang đi trên tàu vận chuyển hành khách dân dụng, không cần chạy. Toàn bộ nhân viên chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.”

“Không, chuẩn bị rút đi!” Elton nhìn Sở Du Nhiên đã tiến vào trạng thái chết lâm sàng, lạnh lùng: “Phá hủy tinh thần lực của nó, như thế sẽ ngăn chân Wales, tranh thủ thời gian cho chúng ta!”

Đầu tiên là báo nhỏ, sau là Sở Hồng Vũ, hiện tại là Wales quay về sớm hơn dự tính, Rika cảm thấy Sở Du Nhiên quả là tốt số, tất cả biến cố xảy ra đều vì đối phương, phá hỏng tất cả mưu kế của điện hạ! Chờ Elton bỏ đi, Rika quay đầu lại, lạnh lẽo nhìn Sở Du Nhiên, liếc mắt ra hiệu cho đám nhân viên nghiên cứu – giết hắn!

Giống cái này tốt số như vậy làm hắn bất an, cho nên tuyệt đối không thể để Sở Du Nhiên còn sống!

Nhân viên nghiên cứu vừa thấy lực lượng có khả năng chiến đấu chủ lực chạy hết, liếc mắt nhìn nhau, ai cũng dao động, lúc này họ không chạy ngay thì còn chờ lúc nào? Về phần giống cái này, cho dù không chết cũng biến thành điên dại thôi, lọ thuốc kia có tác dụng hỗn loạn tinh thần lực cực mạnh, cho nên dù sao bọn họ cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ. Vì thế, cả đám nhanh chân trốn sạch.

Ai cũng không phát hiện, kể vốn tưởng sẽ hóa điên hóa rồ, Sở Du Nhiên, lại lặng lẽ mở mắt ra, nhìn tất cả dụng cụ trên người cậu đang từ đèn đỏ chậm rãi chuyển xanh, sóng tinh thần lực cũng theo đó mà dịu lại, rõ ràng có quy luật...Sau khi khôi phục kị ức, tinh thần lực của Sở Du Nhiên không ngờ đã lại trở nên ổn định.

Sở Du Nhiên hít sâu một hơi, cảm thấy số mình quá tốt, dạo qua quỹ môn quan một lần, lại từ họa được phúc. Ai có thể ngờ, loại thuốc cấm kích thích tinh thần lực kia lại có thể kích thích tiềm thức của cậu. Mà ai có thể ngờ, tinh thần lực của cậu luôn không ổn định, chính là do thiếu hụt kị ức?

Bên ngoài, thỉnh thoảng có tiếng bước chân vội vàng đi ngang qua, hẳn là những người này đều đã nhận được lệnh rút lui. Sở Du Nhiên giơ tay lên, run rẩy che đôi mắt của mình lại, cười không thành tiếng – còn có rất nhiều chuyện cậu cần làm, may là, cậu còn sống.

Đứng dậy, nhổ hết dây dợ trên người, Sở Du Nhiên vượt nhẹ vòng tay ức chế tinh thần lực vẫn còn đang đeo trên cổ tay, nhìn xung quanh một chút, nhưng không tìm thấy vật gì có thể giúp gỡ nó ra. Mà nếu không gỡ được vòng tay thì không thể lấy được vũ khí trong không gian. Nơi này lại không có vật gì có thể phòng thân, Sở Du Nhiên nhìn khắp nơi, chỉ thấy có một nửa con dao giải phẫu còn trên mặt bàn. Đề nén cảm giác chóng mặt và buồn nôn, Sở Du Nhiên đỡ bàn để bước đi, vừa nắm được con dao trong tay, dưới chân lại đột ngột chấn động. Cả chiến hạm rung lên bần bật, đèn treo trên đỉnh đầu phát ra tia lửa. Sở Du Nhiên lão đạo lùi lại vài bước, vừa định mở cửa tủ trốn vào, thì nghe thấy tiếng cửa sổ thủy tinh vỡ tan, sau đó một bóng đen nho nhỏ nhào tới, trực tiếp rơi xuống mặt cậu, khiến Sở Du Nhiên vốn đang chóng mặt suýt chút nữa ngã đi.

Cảm giác quen thuộc này, bụng nhỏ nhưng nhúc nhích, nhưng Sở Du Nhiên không hề mừng rỡ, ngược lại liền nổi giận: “Dillow! Sao con lại tới đây?!”

Dillow ôm chặt đầu Sở Du Nhiên, con người bởi vì kích động mà hiện lên một vòng tròn bao quanh màu vàng rực sáng, nhóc nhìn vết thương trên cằm Sở Du Nhiên, sau đó bá đạo liếm hai cái lên mặt cậu. Đầu lưỡi nham nháp cọ Sở Du Nhiên hơi đau, khiến cậu theo bản năng nghiêng đầu né tránh, lại bị Dillow dùng móng vuốt giữ chặt, nhóc bắt màn liếm thêm hai cái nữa, lúc này mới lên tiếng: “Thúc thúc cũng tới, chỉ có hai người chúng ta thôi. Quân đội quá ngu, đuổi không kịp!”

Sở Du Nhiên trong lòng cảm động, nhưng ngoài mặt lại véo lỗ tai Dillow: “Các người điên hết rồi hả? Không để ý tới thân phận của mình sao!”

34. Chương 34

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Biết Wales đích thân đến, lại được ôm Dillow trong lòng, khối đá đè nặng trái tim cậu mấy ngày qua cuối cùng cũng được dỡ xuống. Mặc dù cậu rất bất mãn với việc hai người này không để ý tới an nguy của bản thân, nhưng trong lòng cậu vẫn rất cảm động, không biết thể hiện làm sao, chỉ có thể cọ mặt vào bụng lồng của Dillow. Sau đó, cậu tỉnh táo lại, lập tức tìm một chỗ an toàn trốn đi, chờ Wales tìm được bọn họ, bởi vì cậu biết, nếu lúc này hai người họ ra ngoài, sẽ chỉ làm quần chân Wales.

Không ngờ rằng! Lúc này, cửa phòng lại bị lực từ bên ngoài đẩy mạnh, kẻ vốn tưởng đã rời đi lại quay về. Rika sắc mặt lạnh như băng như Sở Du Nhiên, sau phút kinh ngạc thì đôi mắt ngập sát ý: Không ngờ giống cái này, lại lạnh lặn không tổn hại gì!

Phút nhìn thấy Rika, trong nháy mắt, từ trong không gian nút áo, Dillow lấy ra trang bị phòng hộ. Sở Du Nhiên chưa kịp thấy rõ là cái gì, chỉ thấy ánh sáng vàng rực lóe lên, một lồng kính hình cầu màu vàng trong suốt lập tức bao phủ hai người họ.

Dillow trừng trừng nhìn Rika, chỉ cần liếc mắt nhóc đã nhận ra đây chính là con hồ ly đêm đó dám trừng mắt với nhóc!

Kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, nhưng Dillow không nhào ra đánh ngay. Trải qua việc Sở Du Nhiên bị bắt vừa rồi, nhóc con này đã biết kiềm chế cảm xúc hơn. Lúc này, báo nhỏ ngồi xổm dưới đất, khinh bỉ nhìn Rika, hừ, con hồ ly này hạch dị năng bị thương nặng, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì hình người thôi. Giọng nói của nhóc con vẫn còn non nớt, nhưng lại tràn đầy khí thế bá đạo, lạnh lùng hỏi: “Quay về để chịu chết sao?”

Con người của Rika hơi biến sắc, một ấu tể nho nhỏ, mà khí thế thậm chí có phần lấn lướt hẳn. Cho nhóc con này mười năm nữa, hẳn tin chắc rằng nhãi tuyệt đối sẽ có thành tựu kinh người. Không do dự, Rika rút súng lượng tử ra, mục đích để phá tan lồng bảo hộ, giết chết giống cái và ấu tể!

Dillow lạnh lùng nhìn động tác của Rika, kéo Sở Du Nhiên ra sau lưng mình, nhìn sóng năng lượng từng vòng từng vòng bị hòa tan trên vòng bảo vệ, mắt không hề chớp. Mà Sở Du Nhiên, nhìn bóng lưng của Dillow, cảm động đến muốn khóc. Nhóc con còn nhỏ mà đã quyết đoán như vậy, khiến cậu mơ hồ như thấy một lưỡi kiếm sắc bén trong tương lai sẽ bảo vệ đế quốc từ từ được rút ra khỏi vỏ!

Chiến hạm lần thứ hai chịu chấn động. Tinh thần lực vẫn còn bị ức chế, khiến Sở Du Nhiên lảo đảo, ngã sõng xoài, đầu đập vào lồng bảo vệ. Cậu đột nhiên cảm thấy cổ dị năng của lồng bảo vệ có thể làm dịu tinh thần lực của mình, liền bình tĩnh lại. Thấy Rika bắn mấy phát mà lồng bảo vệ vẫn không suy sụp, Sở Du Nhiên ý thức được hai người họ tạm thời an toàn, sau đó trước mắt đột nhiên tối sầm đi, cậu dường như muốn hôn mê bất tỉnh. Cấu mạnh lên đôi, Sở Du Nhiên cố ép bản thân tỉnh lại, Dillow còn là con nít, nếu cậu ngất đi, nhóc nhất định sẽ thấy bất an.

Ngay lúc này, Dillow đứng đưa đuôi, chạm vào cậu, nói: “Ngủ đi, ta sẽ bảo vệ thầy.”

“Cái lồng bảo vệ này...” Sở Du Nhiên có cảm giác rất quen thuộc.

Dillow đuổi đêm thịt hình hoa mai ra, xòe rộng các ngón, tự tin nói: “Đây là lồng bảo vệ của thúc thúc, ta cũng có một cái.” Nói xong, nhóc con lấy từ trong không gian nút áo ra một chuỗi chuỗi mười mấy cái y hệt. Hừ, xem con hồ ly ấy có mệt chết không.

Sở Du Nhiên: “...” Hóa ra con bình tĩnh như vậy, là bởi vì tin tưởng vào Wales sao? Cái gì mà lưỡi kiếm bảo vệ quốc gia chứ, chẳng qua vẫn chỉ còn là một hài tử chưa biết đếm thôi! Sở Du Nhiên thu lại cảm động ban nãy, thâm nghĩ, khi về phải giáo dục lại đứa nhóc này mới được, đường đường là hoàng tử, ngay cả đếm cũng không biết đếm, thật mất mặt!

Đúng lúc đó, dường như cảm nhận được người kia, Sở Du Nhiên mở to hai mắt, chỉ thấy một ánh sáng sắc lạnh chợt lóe, sau đó một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mặt cậu. Gương mặt hoàn hảo lạnh lùng, phóng một mũi tên băng đâm xuyên qua ngực Rika, khiến đối phương đông cứng như một bức tượng. Sau đó, cả chiến hạm liền nứt đôi, hiển nhiên là do ánh sáng kia, Wales một kiếm chém chiến hạm thành hai nửa, trực tiếp phá nát phòng thí nghiệm. Rika quay đầu nhìn Wales, khuôn mặt kinh hãi, trong chớp mắt cả người hẳn biến thành vụn phấn, một chút máu cũng không sót lại.

Chiến hạm rừng rực cháy, phản chiếu hình ảnh một chiến hạm dự bị đang trốn chạy. Trong chốc lát, cả chiến hạm nổ ầm ầm, lửa bốc cao vút, khiến chiến hạm nhỏ cũng bị lực xung kích này làm chấn động. Wales giơ tay, một bức tường bằng băng dày đặc che lại ngọn lửa xung quanh, dường như không quan tâm tới ngoại cảnh.

Sở Du Nhiên ngốc nghếch nhìn bóng lưng được ánh lửa rọi sáng, nhìn từng sợi tóc màu vàng của y tung bay, khí thể quanh thân vừa kiêu ngạo vừa hùng hực sát ý, phẳng phất chỉ cần y khoát nhẹ tay, cả trời đất sẽ bị hủy diệt.

Khuôn mặt vốn đang tái nhợt của Sở Du Nhiên cũng trở nên hồng rực, cậu thỏa mãn nghĩ, có một người như thế, vì cậu mà bất chấp nguy hiểm, không để ý tới thân phận bản thân, sao cậu còn phải bất an? Còn có gì phải giữ? Cả đời này, có thể tìm được người một lòng một dạ với mình không dễ, cũng may mà bọn họ còn có thể gặp lại, may mà cậu mất đi kìm ỨC, may mà lại yêu nhau, sau đó có thể nắm tay đi hết cuộc đời.

Đợi Wales quay đầu lại, Sở Du Nhiên nhìn thấy trong con ngươi màu vàng kim của đối phương, tràn đầy đau lòng và nhớ nhung. Cậu cố gắng cử động miệng, muốn nói gì đó lại bị nghẹn ở cổ họng, chỉ có thể đưa tay về phía người kia, tỏ ra tội nghiệp, phối hợp với dấu tay tím bầm trên mặt, thoát nhìn như đã bị tra tấn dã man. Bộ dạng yếu ớt như vậy khiến Wales càng giận, khí thể lạnh lẽo tỏa ra khiến nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ thấp, dưới đất thậm chí đã xuất hiện một lớp sương trắng bạc.

Sở Du Nhiên bị khí lạnh làm giật mình, hơi tỉnh táo lại, ngay sau đó, cả người bị ôm chặt lấy. Sở Du Nhiên cảm giác mình bị đối phương ôm đến nỗi không thở nổi. Xác nhận Sở Du Nhiên bình an vô sự, Wales không nói một lời, nắm cổ tay cậu, hai đầu ngón tay bóp chiếc vòng ỨC CHẾ, răng rắc một cái, chiếc vòng vỡ tan. Mà theo đó, tinh thần lực của Sở Du Nhiên cũng bắt đầu di chuyển, khiến cảm giác mê man giảm bớt. Cậu chợt dạ nuốt nước bọt, bộ dạng giả vờ đáng thương vừa rồi tuyệt đối là thừa thãi, mèo bự hiện giờ hiển nhiên rất tức giận.

Giờ phải đỡ sao đây?!

Chiến hạm dưới chân hồng hoàn toàn, mà trên chiến hạm dự bị, Elton cũng phát hiện ra vị trí của Wales, khuôn mặt hần không còn chút ôn hòa nào, chỉ còn điên cuồng và nham hiểm ngự trị.

“Wales! Được lắm!” Elton chỉ về phía đối diện, ra lệnh cho thuộc hạ: “Bắn nổ tung cho ta!”

Hần vừa dứt lời, Wales dường như có dự cảm, ngược mắt nhìn lên, ôm Sở Du Nhiên. Dillow rất có kinh nghiệm, nhảy lên bả vai thúc thúc, nắm chặt vai áo. Một lồng bảo vệ đột nhiên xuất hiện, màu sắc vàng đậm, ẩn chứa sức mạnh vô song, bao trùm ba người. Wales mở miệng nói: “Tất cả nhắm mắt lại.”

Sở Du Nhiên rầm rập nghe lời, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Wales sầm mặt, dị năng màu vàng phóng ra, như một tia chớp sáng rực, bắn thẳng về phía đối diện. Trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, Wales thoát khỏi công kích của đạn lượng tử, đập mạnh lên đài chỉ huy của chiến hạm dự bị, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phòng chỉ huy.

Xuyên qua màn hình, ánh mắt Wales tựa như không coi những kẻ bên trong là người sống, mà là những con mồi đang chờ bị giết chóc. Nhận thức được điều này, khiến nhiều kẻ trong chiến hạm dự bị run rẩy, một người ở bên cạnh Elton mặt tái nhợt, nói: “Điện hạ, chúng ta rút lui đi, chúng ta thực sự không phải là đối thủ của y. Nếu lát nữa quân đội tới, muốn đi cũng không được nữa rồi!”

“Phế vật! Nhiều người như vậy mà không giết nổi một kẻ mang theo hai gánh nặng sao?” Elton cảm hận quát, trong mắt tràn đầy tơ máu, hần dữ tợn túm lấy một tên trợ thủ, cao giọng hỏi: “Rika đâu? Rika đâu rồi?”

“Điện hạ, Rika ở đối diện chúng ta, cũng đã...”

“Phế vật! Nuôi tốn cơm!” Elton vung tay đâm lên đồng hồ đo, những vụn thủy tinh nhỏ vỡ vụn chà lên ngón tay, khiến bàn tay hần nhuộm đầy vết máu. Rika đi theo hần nhiều năm, dị năng thuộc loại xuất chúng, cùng hần vào sinh ra tử, người hần đã quen dùng vậy mà cứ thế chết đi như vậy. Elton giận run người, khớp hàm cắn chặt, thâm mắng phế vật khốn nạn. Nhưng trong thâm tâm hần, hần hoàn toàn hi vọng Rika đã chết, bởi chỉ có người chết mới không biết phản bội!

“Rút lui! Tăng thêm hỏa lực!” Elton cuối cùng cũng ra quyết định, tuy rằng không muốn thừa nhận tất cả bọn họ cũng không đấu nổi một mình Wales, nhưng sự thực ở trước mắt, hắn chỉ có thể nuốt mỗi nhục này.

Wales mặt lạnh như băng thả cơ giáp màu xanh nhạt ra, nhét Sở Du Nhiên và Dillow vào, dặn dò: “Trông thầy.”

Dillow nhanh chóng ừ một tiếng, báo nhỏ nhảy lên bục điều khiển, dùng móng vuốt nhấn mấy cái nút, trong nháy mắt một lồng bảo vệ được dựng lên xung quanh cơ giáp.

Sở Du Nhiên: “...” Các người giỏi lắm, dám không coi ta ra gì. Mắt thấy Wales định đi, Sở Du Nhiên kéo y lại, nóng nảy hỏi: “Anh định làm gì?”

Wales cười lạnh: “Tìm Elton!”

“Này!” Tay Sở Du Nhiên bị Wales gạt ra, sau đó cậu trơ mắt nhìn đối phương nhảy xuống, sắc mặt chuyển thành trắng bệch. Người này không phải bị chịu kích thích quá mức thành ra không bình thường chứ, định dùng thân thể máu thịt đối đầu trực tiếp với chiến hạm sao, điên rồi!

Dillow dựng đuôi, cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt ngóng trông dõi theo bóng Wales. Thấy Sở Du Nhiên lo lắng, nhóc con run lỗ tay, bộ dạng già dặn an ủi: “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ thầy.”

Sở Du Nhiên mở miệng: “Ngoài biết mở vòng bảo hộ, con còn biết điều khiển những thứ khác không?”

Dillow chớp chớp mắt, khinh thường nói: “Ta đang học dở.” – ý là không biết.

Ấu tể đệ nhất đế quốc đương nhiên phải hơn xa các ấu tể khác, từ nhỏ đã được tiếp xúc với cơ giáp chiến đấu ở khoảng cách gần, cho nên, Dillow đại nhân vô cùng tự tin! Nhóc con nhấn một cái nút, cơ giáp liền bay lên, phun ra tia lửa, khiến người khác không thể lại gần. Dillow quay đầu nhìn Sở Du Nhiên, ánh mắt hả hê, mau nhìn dáng vẻ dũng mãnh của ta! Giống cái, mau thể hiện sự khâm phục đi!

Sở Du Nhiên mắt không buồn chớp lấy một cái, chỉ chăm chăm nhìn theo Wales, thấy đối phương đóng băng toàn bộ chiến hạm của quân địch, hai mắt phát ra ánh sáng sùng bái, quá mạnh mẽ a! Quả thực giống như người Sparta! Thảo nào nhiều người ở đế quốc đều coi Wales là trụ cột tinh thần, cậu đã kiểm định và xác định người này tuyệt đối là Định Hải Thần Châm. Chỉ cần y không ngã, đế quốc là bất bại!

Dillow bất mãn liếc mắt nhìn Sở Du Nhiên, lâu bầu, phì phò không tiếp tục nói nữa.

Rất xin lỗi là Sở Du Nhiên không thấy gì...

Không lâu sau, Wales lạnh lùng bước ra khỏi chiến hạm dự bị đã bị đóng băng, trong tay túm lấy Elton đang hôn mê, ngửa đầu nhìn về phía trước. Một chiếc chiến hạm lập tức bay tới tiếp ứng, ngay sau đó trong tầm mắt xuất hiện ba chiếc. Dillow dùng móng vuốt nho nhỏ nhấn vào nút lệnh, cơ giáp đang trôi nổi trên không trung dần dần hạ xuống, đáp trên boong tàu. Wales đứng lên trên không một lát, sau đó nhảy vài lần, hạ xuống trên boong, ném Elton đã gãy tứ chi ra xa ba mét, lạnh giọng nói: “Giữ sống, đừng để hắn chết.”

Sở Du Nhiên vừa ra tới nơi, nghe được câu này, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía Elton. Đột nhiên, cậu cảm thấy cả người mát lạnh, liền ngước mắt, thấy Wales đang nhìn mình, ánh mắt không lộ vui buồn, nhưng Sở Du Nhiên vẫn cảm giác được, mèo lớn đang giận dữ, rất giận dữ.

Sở Du Nhiên chăm chú nhìn Wales, bảo đảm ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không cho Elton. Hai người nhìn nhau mười mấy giây, Sở Du Nhiên thở dài, chủ động lại gần, ôm lấy bả vai dày rộng của Wales, thì thầm: “Em nhớ anh.”

Bởi vì Sở Du Nhiên không nghe lời mình, dễ dàng tin tưởng Elton, Wales vừa đau lòng vừa tức giận, đến lúc nghe được câu này, trái tim y tựa như bị xoa dịu, toàn thân bình tĩnh trở lại. Nhìn Sở Du Nhiên ngoan ngoãn nằm trong lòng, hơi thở thơm mát, y ôm eo Sở Du Nhiên, không để tâm về mặt của người khác, bế thốc đối phương lên, lạnh lùng quả trách: “Ta đã tạo thói quen xấu cho em rồi!”

Sở Du Nhiên lẳng lặng vùi mặt vào lòng Wales, vào lúc này, cậu sáng suốt lựa chọn phương án không tranh luận, ở nơi đông người, tuyệt đối phải giữ thể diện cho quốc vương bệ hạ. Thật ra bản thân cậu cũng hiểu,

có lẽ là do thói quen, cậu to gan hơn lúc trước nhiều, dưới sự bảo vệ của Wales và Sở Hồng Vũ, cậu đã quen sống đời an nhàn mà quên mất cuộc sống trước đây, mỗi ngày đều đối mặt với cái chết.

Wales ôm Sở Du Nhiên vào chiếm hạm, để quân y kiểm tra thân thể cậu. Sở Du Nhiên nghe lời, ngoan ngoãn phối hợp, cẩn thận quan sát sắc mặt của Wales, miệng thầm than, cục than quả bâng tức giận rất đáng sợ...

Quân y kiểm tra xong xuôi, báo lại là thân thể cậu không có gì đáng ngại, tinh thần lực thì cần vài ngày nữa mới khôi phục, cho nên vẫn sẽ bị đau đầu. Nói tới chỗ này, quân y cũng cảm thấy khó nghĩ. Ai cũng nói, đêm nào quốc vương bệ hạ cũng đều ngủ với Sở Du Nhiên, vậy mà tới giờ hai người này vẫn chưa hòa quyện tinh thần lực, chả lẽ chỉ ngủ đơn thuần là ngủ thể thôi à. Vậy tin tức nói vương hậu có thai là sao?

Wales nhìn Sở Du Nhiên, nhíu mày: “Cần khoảng mấy ngày?”

Quân y gật đầu, không rõ tại sao mà hạ giọng đi rất nhiều: “Giống cái tinh thần lực chưa bị hòa quyện, chỉ có thể dựa vào thời gian ngủ để bổ sung tinh thần lực.”

Wales nhìn Sở Du Nhiên, ánh mắt tối sầm lại.

Vốn đang hơi buồn ngủ, Sở Du Nhiên đột nhiên giật mình, lập tức trợn tròn mắt.

Không ổn!

Tác giả có lời muốn nói:

Dillow (cào một cái): “Nói! Có phải người lấy mất quả cầu lông của ta không! Rõ ràng có một cái, sao giờ lại thiếu một cái? Mau giao ra đây!”

Mèo đen (cào lại): “Rõ ràng là do người không biết đếm! Cái gì cũng chỉ biết là một! Cho nên mỗi lần đều thấy thiếu!”

Dillow (cào tiếp): “Nói hươu nói vượn, là ấu tể đệ nhất đế quốc, sao ta lại không biết đếm?!”

Mèo đen (cào lại): “Người hỏi ta thì ta biết sao được? Người hỏi đám độc giả của người ấy, hỏi sao các nàng không dạy người a!”

—————Dillow tức giận gào rú lao qua—————

35. Chương 35

Edit: Cháo quấy

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

Bị ánh mắt ám chỉ của Wales nhìn, Sở Du Nhiên vốn đang có chút buồn ngủ đột nhiên cảm thấy giật mình một cái, lập tức trợn mắt lên, làm bộ bản thân không một chút nào, nhưng đáng tiếc, trong mắt đã không còn thần thái. Trong hoàn cảnh an toàn, thần kinh căng thẳng thả lỏng, không buồn ngủ mới là lạ.

Wales cúi đầu cẩn thận nhìn người của mình, sắc mặt tái nhợt đáng vẽ đặc biệt làm người thương tiếc, cuối cùng y mềm lòng, sờ đầu Sở Du Nhiên, âm thanh dịu xuống, “Ngủ đi, ta sẽ trông giữ bên em.”

Sở Du Nhiên nháy mắt một cái, cứ vậy thôi à?

Còn chưa kịp mừng rỡ, liền nghe Wales mở miệng lần nữa, giọng nói trầm thấp còn rất hoa lệ gợi cảm, trêu chọc lòng người, ngữ khí cũng không khác gì lúc thường, nhưng lời nói ra lại khiến cả người Sở Du Nhiên căng thẳng, “Với bộ dạng hiện tại này của em, sao ta nhẫn tâm ăn được? Đương nhiên phải nuôi lại cho tốt, rồi mới chậm rãi gặm ăn.”

Sở Du Nhiên: “...”

Nuôi tốt rồi từ từ gặm...

Trong đầu bị câu nói này xoay vòng, bị xoay đến hôn mê ngủ thiếp đi rồi, Sở Du Nhiên vẫn cảm thấy, ánh mắt Wales nhìn cậu rất là đáng sợ...

Sở Du Nhiên bị bắt cóc, mặc dù chỉ ngắn ngủn một ngày một đêm, nhưng sự tình cũng đã truyền đi toàn bộ Đế quốc. Dưới sự thúc đẩy bất quá của dân chúng, đã tạo nên phiên bản như vậy: Thân thể của mỹ nhân đệ nhất Đế tinh đã được phơi bày, chính là chuẩn Vương hậu* mất tích sáu năm trước!

*Chuẩn Vương hậu: vương hậu tiêu chuẩn, đã được định trước( ) ai nghĩ ra được cách gọi nào dễ nghe hơn thì bảo với =v=

Theo tin tức đáng tin chứng thực, chuẩn Vương hậu vốn đang có thai, trong lần bắt cóc này đã đau đớn mất đi thai nhi, không thể không khiến người ta suy đoán cậu gây trở ngại lợi ích của kẻ nào, người ra tay với cậu là ai, nghiền ngẫm cực độ!

Sảy thai?! Nhân khẩu Hoàng tộc vốn ít ỏi, ấu tử cực kì trân quý, kẻ dám xuất thủ với ấu tử quả thực phát điên rồi, nhất định phải xử nặng! Rắn đe!

Vương hậu quá đáng thương! Một giống cái vừa mới thành niên, sảy thai có khả năng để lại di chứng nghiêm trọng đối với thân thể cậu, là ai nhẫn tâm lại đi hạ thủ với một giống cái điềm đạm đáng yêu như vậy! Quá ác độc!

Nghe nói Vương hậu làm người ôn nhu rộng lượng, tình cảm của Vương hậu và tiểu Điện hạ cực kì tốt, thời điểm tra ra Vương hậu bị sảy thai, báo nhỏ gào khóc kia chính là Dillow điện hạ!

...

Sở Du Nhiên sau khi tỉnh dậy nhìn thấy loạt phiên bản kia thì mặt ngơ luôn, cái người dịu dàng như nước trong đề tài kia, Vương hậu tương lai của Đế quốc lòng dạ bao la chịu khổ của tình địch, hay là người bị chính khách bắt cóc sau bị hại sảy thai chính là cậu á hả?

Kinh ngạc đến ngây người!

Thật cầu huyết!

Lại nói sảy thai là thể quái nào? Cậu căn bản làm gì có thai đâu! Một người đàn ông bị tùy tiện gán cho cái danh sảy thai có ổn không vậy? Có ai suy xét đến cảm thụ của cậu không đấy?

Nhưng mà Dillow khóc... thật khiến người ta đau lòng, đứa nhỏ này sao lại có thể khóc thành như vậy?

Trong hình báo đen nhỏ vẽ mặt tuyệt vọng lôi kéo ống quần của cậu, miệng cắn chặt, trên gương mặt đều là nước mắt. Đôi mắt to tròn màu xanh đọng đầy nước mắt, lại giống như hải dương sâu thẳm, gánh chịu bi thương, ai nhìn vào cũng đều cảm thương đau lòng.

Wales cố ý ôm nhóc xuống chiến hạm trước mặt mọi người, đồng thời để dân chúng nhìn thấy, liền nói rõ đã công bố thân phận của nhóc, không nghĩ tới ngay cả thân phận của Dillow cũng đã công bố rồi, chỉ tiếc, Dillow điện hạ lần đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt dân chúng lại là cái dáng —— túi khóc như vậy!

Sở Du Nhiên càng thêm đau lòng cho Dillow, đứa nhỏ này lớn lên nhìn lại lịch sử đen tối của bản thân nhất định sẽ tức đến lật bàn.

Hầu hạ Sở Du Nhiên chính là một giống cái cơ trí Lang tộc, gọi là Lindsay. Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Sở Du Nhiên, Lindsay ngoan ngoãn giải thích với cậu, “Dillow điện hạ cho là em trai không còn nữa, lúc đó thương tâm không khác chế nổi.”

“Em trai?” Sở Du Nhiên đỡ khóc đỡ cười, cậu căn bản chưa từng có mà, đứa nhỏ này có phải là hiểu lầm cái gì rồi không. “Dillow bây giờ ở đâu?”

“Sáng sớm Bệ hạ đã đưa tiểu Điện hạ đi học, trước khi đi tiểu Điện hạ còn qua thăm ngài.”

“Wales đâu?”

Nghe được Sở Du Nhiên gọi thẳng tên Wales, Lindsay kinh ngạc nháy mắt mấy cái, cười hì hì nói: “Bệ hạ vẫn luôn ở bên ngài, vừa mới bị Thủ tướng đại nhân gọi đi, ngài có muốn phái người đi thông báo Bệ hạ không ạ?”

Sở Du Nhiên cười lắc đầu một cái, “Không cần, cứ để anh ấy xử lý công việc,” Cậu chỉ là tinh thần lực không đủ nên dẫn đến mê man, cũng không có bị thương gì cả. Hiện tại thoải mái rồi, ngủ hai ngày cũng không sao. Nhìn khuôn mặt nhỏ tuổi của Lindsay, đặc biệt khi cười lên lộ ra chiếc răng khểnh nhỏ, Sở Du Nhiên tò mò hỏi: “Ta thấy người rất quen mắt, người và phó quan Crewe có quan hệ máu mủ?”

“Đúng, tại hạ là em trai Crewe, Bệ hạ để tại hạ sau này đi theo ngài, bên cạnh chăm sóc.”

Sở Du Nhiên cười đưa tay ra, “Sau này xin chiếu cố nhiều hơn.”

Lindsay khiếp sợ nhìn Sở Du Nhiên duỗi ra tay, thấp thỏm dẫu tay phía sau, nhanh chóng quỳ một chân trên đất, “Lindsay không dám!”

Tuy rằng Lindsay thoát nhìn cũng chỉ vừa mới thành niên, nhưng Wales có thể thả Lindsay ở bên cạnh cậu, thì độ trung thành cùng tử mĩ nhất định là không phải suy xét nhiều, một đứa trẻ như vậy, Sở Du Nhiên cũng không muốn xem hấn là hạ nhân. “Được rồi, sau này không có phạm sai lầm gì thì không nên tùy tiện quỳ như vậy,” Sở Du Nhiên vội đỡ hấn lên, “Lấy giúp ta bộ quần áo, ta ra ngoài đi lại một chút.”

Tuy rằng Sở Du Nhiên không để người nói với Wales là cậu đã tỉnh rồi, nhưng Wales vẫn nhận được tin tức, nhanh chóng quảng đại nhân Banksy mà đi, vừa trở về liền thấy Sở Du Nhiên cầm kéo đứng trong vườn hoa hậu viện tỉa hoa, trên người mặc quần áo ở nhà, vẻ mặt nhu hòa, khóe miệng còn điểm thêm nụ cười nhẹ, không khí điềm tĩnh trực tiếp vượt ve sự nóng vội trên đường tới của y.

Wales lặng yên không tiếng động tới gần, đứng phía sau Sở Du Nhiên, lặng lẽ nhìn cậu.

Sở Du Nhiên đã cảm giác được y tới đây, thấy y đứng phía sau không lại gần, bất đắc dĩ cười quay đầu lại, dang hai tay trêu chọc nhìn mèo lớn trước mặt, “Anh trốn sau em để làm gì? Không tới cọ cọ sao?” Lời này vừa nói xong, liền cảm thấy cả người bị nhấn vào trong một lồng ngực rộng dày, người ôm cậu lại như ôm một búp bê dễ vỡ, nỗ lực khắc chế sức mạnh của mình, căng thẳng đến cả người cứng ngắc.

Sở Du Nhiên cười đặt đầu lên bả vai Wales, dùng tất cả khí lực, ôm chặt lấy người đàn ông coi mình là trân bảo này, tình cảm của giống đực thật kì quái, yêu thuần túy như vậy, cứ khó hiểu cảm đầu vào, không kéo lại được.

Sau khi kết thúc một cái ôm dài, Sở Du Nhiên ôm lấy đồng hoa mình vừa cắt được ở vườn, để Lindsay mang về cắm vào bình, nhìn Wales mặt lạnh bên cạnh đang căng thẳng nhìn cậu, chủ động kéo tay của đối phương ngồi xuống, ôn hòa hỏi y: “Anh căng thẳng cái gì, em cũng đâu có sao.”

Wales cẩn thận quan sát Sở Du Nhiên một lần, thấy cậu thật sự không có vấn đề gì, lúc này mới bất mãn nhíu lông mày, “Em ngủ tận 3 ngày đấy, ngu xuẩn!”

Sở Du Nhiên buồn cười nhìn người trước mặt, hào phóng thừa nhận: “Dĩ nhiên, em vốn gốc mà, nhà chúng ta chỉ cần anh lợi hại là đủ rồi.”

Khóe miệng Wales cong lên một cái, rốt cục bình tĩnh lại, không thể nghi ngờ đã bị Sở Du Nhiên lấy lòng.

Sở Du Nhiên nhìn biểu tình này của đối phương, cười híp mắt nghĩ quả nhiên động vật họ Mèo đúng là cần vuốt lông, bạn vuốt lông nó, còn phải vuốt đúng chiều mới được. Mắt thấy Wales vui vẻ, Sở Du Nhiên cũng thả lỏng, lưỡi biếng nằm nhòai trên bàn, kéo tay Wales qua, ngứa tay bóp bóp. Thời điểm hình thức cảm giác đệm móng nộn nộn, nhưng khi hình người ngón tay lại thon dài mạnh mẽ, khớp xương rõ ràng, cảm giác nắm lấy rất chân thật. Cầm tay Wales, Sở Du Nhiên tò mò hỏi một câu: “Elton thế nào? Còn sống không?”

Không khí bên người Wales đột nhiên trầm xuống, y sao có khả năng để hấn chết dễ như vậy được?!

Sở Du Nhiên vừa thấy y biến sắc thì vội vàng an ủi, chỉ lo y hiểu lầm, “Em không quan tâm đến hấn, thực ra em rất nhỏ mọn, thật đó.”

“Còn sống, không cho phép em gặp hân, giao cho ta là được rồi!” Wales kéo Sở Du Nhiên qua, nhấc người ngồi lên đùi mình, giống như ôm như vậy mới khiến y an tâm được.

Sở Du Nhiên bị cái vẻ bá đạo của y chọc cười, tiếp tục an ủi cái người mặt lạnh kia, “Được rồi, em nghe lời anh, tuyệt đối không đi gặp hân. Elton ẩn nấp 10 năm ở đây, tâm tư thâm trầm, kế hoạch chặt chẽ, ai biết được hân có phải người của Hoàng tộc Đế quốc Cripps chứ?” Nói tới chỗ này Sở Du Nhiên đột nhiên nhớ tới, cậu hình như chưa từng thấy hình thù của Elton, chẳng trách đối phương giấu kín vậy, Hoàng tộc Đế quốc Cripps là chồn đen, còn không phải chỉ có một cái đuôi, hình thù xuất hiện thì nhìn đuôi liền có thể khiến thân phận hân bại lộ.

Sở Du Nhiên vốn sợ đối phương còn để lại ám chiêu gì, sẽ gây bất lợi với Wales, không thấy được sắc mặt Wales phía sau cậu ngày càng âm trầm, chờ cậu cảm nhận được nhiệt độ như đang dựa vào tủ lạnh sau lưng mới khó hiểu quay lại, phát hiện hoa sau lưng Wales đều bị đóng một tầng băng, một lời không hợp ý liền phát uy luôn rồi!

Sở Du Nhiên bất đắc dĩ, sao trước kia không phát hiện tâm tư người này nhỏ nhen vậy nhỉ?

Wales nắm lấy cằm Sở Du Nhiên, nhẹ nhàng xoa trên vị trí đã từng có vết thương của cậu, ánh mắt lóe vẻ đau lòng, ngữ khí lại rất bá đạo: “Không cho nghĩ tới hân nữa!”

Sở Du Nhiên chớp mắt mấy cái, nhất thời nổi lên tâm tư muốn đùa, cậu chọc chọc vào lồng ngực Wales, cười híp mắt hỏi: “Sao anh ghen ghê vậy? Còn đang tức giận sao?”

Sự thực chứng minh, đùa một giống đực là chuyện rất nguy hiểm, huống chi là một giống đực có lòng tự trọng, thống trị dục vọng cực mạnh mẽ, lại còn bị muộn tao nghiêm trọng nữa. Bởi vì hân sẽ coi trò đùa của người là khiêu khích, đồng thời cũng sẽ mừng rỡ mà trấn áp!

Lúc này Sở Du Nhiên bị nhấc trên bàn, đầu óc choáng váng, không nhận rõ đông tây nam bắc, sau đó dưới ánh mắt của chúng người hầu bị Wales ôm trở về phòng ngủ, cường thế áp ngã ở trên giường.

Sở Du Nhiên cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng cả lên, không nghĩ tới một trò đùa đơn giản vậy cũng có thể phát triển đến lên giường...

Wales thấy vẻ căng thẳng của cậu, ngữ khí bình tĩnh như nước: “Em trở nên không ngoan rồi, làm sao bây giờ?”

Sở Du Nhiên im lặng một hồi, đột nhiên nở nụ cười, sự căng thẳng dần tan đi, chăm chú nhìn đôi mắt Wales, dịu dàng nói: “Anh nói thế nào, thì liền thế đó.”

Wales bị thái độ ngoan ngoãn của cậu vượt lòng, cúi đầu liếm đôi môi đã bị y hôn đến sưng tấy, lần thứ hai đến gần, động tác hòa nhã hơn rất nhiều, mút gặm liếm cắn, tràn đầy khát cầu dục vọng.

36. Chương 36

Edit: Cháo quẩy

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

Sở Du Nhiên không phản kháng, chủ động ôm lấy cổ Wales, tư thái muốn gì cứ lấy gờ lên dục hỏa của y, nụ hôn thứ hai trở nên tràn đầy dục vọng chiếm hữu, thời điểm tình đến nồng, Wales đột nhiên kéo áo Sở Du Nhiên xuống, nhào người hung hăng hôn một cái ở chỗ xương quai xanh của cậu, một dấu hôn đậm màu lưu lại trên đó, lúc này mới thở hổn hển nằm trên người Sở Du Nhiên, dề xuống xao động của mình.

Sở Du Nhiên không hiểu mở mắt ra, nhìn Wales đột nhiên dừng lại.

Wales chọc chọc cái bụng mềm của cậu, giọng nói khàn khàn, “Cho em ăn no trước đã, buổi tối trừng phạt tiếp!”

Sở Du Nhiên: “...” Đây là tiết tấu để cậu khôi phục trạng thái tốt trước nhất, sau đó sẽ ăn thả ga sao?

Ôm Wales qua bộ quân trang, Sở Du Nhiên trái lại không có mấy cảm giác mâu thuẫn, cậu biết lúc nào nên muốn cái gì, biết bản thân phải nắm được cái gì, dường như không chút nào để ý đến lời uy hiếp kia, Sở Du Nhiên chà mặt Wales, không hài lòng với cái cảm giác trơn tuột này lắm, lông nhung mềm đâu rồi? Cậu tóm lấy phù hiệu trên vai Wales, ngửi khí chậm rãi, nghe tới tai Wales liền tự động chuyển thành làm nũng: “Buổi tối nghe lời anh, bây giờ thì nghe em, anh mau biến thân đi, em muốn ôm một chút.”

Hình người không được hoan nghênh bằng hình thú, Wales bệ hạ cảm thấy tâm tình mình hiện giờ còn đen hơn cả lông. Nhưng mà, người bên cạnh đang dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm y, mang đầy ước ao, nếu như y không thể thỏa mãn, quả bóng lông đáng yêu này thật giống như có thể khóc ngay được, khoe miệng Quốc vương Bệ hạ giật giật, cuối cùng không nói ra lời cự tuyệt được, vì giống cái của mình mà thỏa hiệp lần thứ hai —— lại mềm lòng rồi!

Cảm giác lông nhung đã trở lại, Sở Du Nhiên vui vẻ nhéo nhéo lỗ tai ôm ôm cổ xoa xoa mặt, sau đó không nhìn được dùng mắt cọ cọ, trong lòng không khỏi thỏa mãn mà cảm thán: Mào lông của Quốc vương Bệ hạ thật đẹp, cứ như dùng thuốc làm đẹp lông vậy, bóng loáng không dính nước, cảm giác trên tay thật tuyệt vô cùng!

Cưng chiều nhìn giống cái ôm cổ mình chiếm tiện nghi, tâm tình Wales tốt hơn nhiều, không nỡ để Sở Du Nhiên ở lại một mình, do đó tự cho mình một ngày nghỉ, cùng Sở Du Nhiên ăn trưa, buổi chiều thì biến thành hình thú nằm trong sân cỏ hoa đầy vườn, phơi nắng híp mắt, mặc cho Sở Du Nhiên “sỗ sàng” trên người y.

Quốc vương Bệ hạ mở ra kỷ nguyên mới cưng chiều giống cái của mình, tất cả tôi tớ thị vệ đều trốn mắt nhìn một màn khó hiểu này, Quốc vương Bệ hạ biến thành hình thú để một giống cái làm xằng làm bậy trên người mình! Vậy mà biểu tình còn rất chi là hưởng thụ!

Vì vậy, mọi người khiếp sợ đem Sở Du Nhiên từ đệ nhất dũng sĩ có thể trị được Quốc vương Bệ hạ, tăng lên mức thú thần luôn.

Cũng không biết ai truyền đi bát quái này, mấy ngày toàn Đế tinh đều biết: Chuẩn vương hậu là thú thần tái thế, đặc biệt đặc biệt cao đại thượng (cao sang, vĩ đại, đẳng cấp)!

Lúc này, Sở Du Nhiên đã sờ soạn toàn bộ đầu và lưng Wales, đang lúc mím môi mừng thầm, Wales bất thành linh mở mắt ra, hỏi cậu: “Suy nghĩ kỹ chưa?”

“A?” Sở Du Nhiên trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Wales, lúc này cậu mới nhớ ra đối phương hỏi cái gì, nhận mệnh gật đầu, Sở Du Nhiên cười nói: “Anh xem rồi sắp xếp đi, em cũng chạy không được, hiện tại mặc kệ đến chỗ nào người khác cũng đều biết quan hệ của anh và em rồi.”

Lỗ tai Wales run một cái, sau đó trầm ổn gật gật đầu, “Vậy ngày mai chúng ta sẽ cử hành hôn lễ.”

Sở Du Nhiên nắm lấy đuôi Wales, phản ứng kích động hỏi: “... Lúc nào cơ?!”

“Ngày mai.” Wales nghiêm túc lặp lại.

“Không được! Quá vội rồi, không cần chuẩn bị hai, ba tháng sao? Không phải cần chọn ngày đính hôn trước à? Tối thiểu phải ba tháng!” Sở Du Nhiên hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của thú nhân, thế này quá gấp rồi!

Wales liếm liếm cái tay đang nắm lấy đuôi mình của Sở Du Nhiên, giảm bớt cảm giác căng thẳng của cậu, ngửi điệu trầm ổn, giống như chuyện này dưới cái nhìn của y căn bản không có gì phải để ý cả, “Chúng ta đã đính hôn rồi, căn bản không cần phức tạp như thế, nửa tháng là đủ rồi.”

“Một tháng, ít nhất cũng phải một tháng, không thể ít hơn nữa.” Sở Du Nhiên một dạng anh có nói gì em cũng không lui bước đâu.

Wales nghiêm túc gật đầu, đồng ý rất nhanh, “Được, vậy thì một tháng.”

Sở Du Nhiên -_-|| Cứ cảm thấy mình bị lừa rồi...

Nhưng mà ngẫm lại cũng không sao, ngày đó sớm muộn gì cũng đến, nhưng mà thân thể của mình... Nghĩ tới đây, Sở Du Nhiên rút ra mấy cành hoa nhỏ, vừa ngồi bện chúng thành vòng hoa, vừa sắp xếp lại suy nghĩ, “Thật ra, em đã nhớ lại chuyện lúc trước rồi, anh nói chúng ta kết hôn, gia tộc Lehmann sẽ có phần ứng gì?”

Gia tộc Lehmann, chính là gia tộc vốn dĩ của cậu.

Tinh cầu Siler nằm cách Đế tinh vô cùng xa, là một trong số ít đại Tinh cầu có tên riêng mà không phải là số hiệu. Nơi đó khí hậu lạnh giá, nhiệt độ trung bình cả năm đều chừng âm mười mấy độ.

Sở Du Nhiên khi còn bé như một quả bóng lông, không hoàn toàn là mập, mà càng nhiều hơn là lông, cần thiết để cậu chống lạnh.

Phụ thân Sở Du Nhiên, chính là người quản lý Tinh cầu kia, Công tước Lehmann.

Mẫu phụ Sở Du Nhiên, là trưởng tử Hayes – sau khi xuất ngũ từ Không quân về quy ẩn – của Công tước Khalsa.

Hai gia tộc thông gia, vốn cũng không có bao nhiêu cảm tình, tính cách Hayes hờ hững, cao quý lãnh tình, cho dù đối xử với chồng mình cũng không có mấy lúc cười. Ấn tượng nhiều nhất của Sở Du Nhiên, chính là mẫu phụ và phụ thân ly thân, mỗi ngày đều ngồi bên cửa sổ nhìn trời xanh bên ngoài như có điều tâm sự. Còn nhớ đối phương đã từng muốn trồng một gốc cây ngô đồng, nhưng trong cái hoàn cảnh kia, cây làm sao có thể lớn lên được.

Chỉ là trong những kí ức Sở Du Nhiên nhớ lại được ấy, bản thân khi bé vẫn được rất nhiều người yêu thương, lúc đó cậu giống như một quả bóng tuyết vậy, ở tại Tinh cầu đó, màu sắc giống tuyết là sự tồn tại thánh khiết, giống như Thượng Đế hay thiên sứ người phương Tây tôn sùng, thú nhân cũng sùng bái Thú Thần cùng người bảo vệ họ, đều nói Hoàng tộc là do Thú Thần phái đến che chở đồng tộc, mà Sở Du Nhiên từ nhỏ toàn thân trắng như tuyết bởi vì tinh thần lực đạt được cấp S hiếm thấy mà định ra hôn ước với Wales, địa vị có thể thấy được chút ít.

Nhưng mà bất ngờ xảy ra năm Sở Du Nhiên sáu tuổi, sáu tuổi là thời điểm đại đa số ấu tể có thể biến thành hình người, Sở Du Nhiên vậy mà lại là tóc đen mắt đen hiếm thấy. Tại Tinh cầu Siler, tóc đen mắt đen không rõ tượng trưng, hơn nữa Khalsa bản thể bạch hạc cùng Công tước Lehmann bản thể là bạch hổ, thì sao có thể sinh ra đứa con tóc đen mắt đen được, hơn nữa Sở Du Nhiên sáu năm nay đều là dáng vẻ bàn điều (chim mập) núc ních, không giống hạc lại càng không giống hổ.

Lời tám nhảm là thứ vũ khí có sức thương tổn mạnh nhất, bọn họ đem những suy đoán ác ý áp lên một đứa trẻ sáu tuổi, địa vị của Sở Du Nhiên xuống dốc không phanh. Tuy rằng khi đó Sở Du Nhiên có tư duy của người trưởng thành không để ý đến, mẫu phụ cậu cũng không thêm để ý, lúc người khác nói Sở Du Nhiên không phải con ruột của Công tước Lehmann, hẳn chỉ cười ôm lấy con trai, dành sự dịu dàng duy nhất cho mình cậu. Nhưng mà sắc mặt của Công tước Lehmann đối với cha con bọn họ ngày càng không tốt.

Sở Du Nhiên vốn sống rất tốt dưới sự bảo hộ của Hayes, nhưng đáng tiếc lúc đó Công tước Khalsa bởi vì trợ giúp Wales đăng vị mà hy sinh tính mạng, ngay sau đó Hayes cũng bị bệnh. Trong hai năm chăm sóc Hayes, tinh thần lực của Sở Du Nhiên ngày một giảm xuống, ngay sau khi Hayes qua đời, Công tước Lehmann ngang nhiên mang tình nhân của mình cùng một nhi tử giống cái tuổi xấp xỉ Sở Du Nhiên về nhà, ý đồ thay thế vị trí chuẩn Vương hậu của cậu. Sở Du Nhiên căn bản không phải rời nhà trốn đi, mà là sau khi nhìn thấu quỷ kế ám sát của phụ thân mà chạy khỏi Tinh cầu Siler.

Sở Du Nhiên kể toàn bộ chuyện mình nhớ lại được cho Wales, sau đó nắm lấy đuôi y, lồng vòng hoa vào. Giọng nói cậu có chút hờ hững, kể lại quãng thời gian không vui đó, giống như đang nói về chuyện của người khác.

Wales sau khi nghe xong, ánh mắt dần trầm lại, “Không khác mấy kết quả ta tra được, vốn là để sau khi em nhớ lại sẽ trừng trị bọn họ, nhưng nếu bọn họ dám đến thì cũng được thôi.”

Tay Sở Du Nhiên dừng lại, “Anh tra ra từ lúc nào?”

Wales ngẩng đầu lên, trầm tư một chút nói: “Ngay lần đầu tiên em cầu (xin) ta.”

Sở Du Nhiên: “...” Sao lại là cầu, lúc đó cậu chỉ nói có thể hay không thôi, làm gì có cầu đâu.

Wales thích ý gãi gãi phía dưới tai, vừa vặn lộ ra cái đuôi còn có gắn vòng hoa giấu trên đuôi Sở Du Nhiên. Tôi tớ xung quanh đi ngang qua sợ đến mất như muốn rút luôn, lại nhìn nụ cười trên dung nhan xinh đẹp của Sở Du Nhiên, nhất thời thần phục: Vương hậu tuyệt đối là Thú Thần tái thế! Ai dám nói hắn có thể đeo vòng hoa lên đuôi Bệ hạ mà vẫn còn sống thì xem như kẻ đó thắng! (câu này chém chém nhưng ý chắc là đúng ==)

Wales như cảm nhận được ánh nhìn xung quanh, phát hiện vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, y hừ một tiếng, tâm tình tốt không thèm phản ứng, lười biếng nằm nhàoai trong ngực Sở Du Nhiên cọ cọ, “Thật ra ta còn một tin tức mà em không biết, muốn nghe không?”

Sở Du Nhiên ừm một tiếng, phát hiện đối phương không có động tĩnh gì, khóe miệng run rẩy nâng mặt mèo của đối phương lên, hôn một cái lên cái mũi ít lông, vì để thỏa mãn lòng tự trọng của mèo lớn mà làm bộ tò mò nói: “Em muốn biết, xin anh nói cho em đi.”

Mèo lớn hài lòng lỗ tai run một cái, lúc này mới nói: “Mẫu phụ em là bắt đắc dĩ bị ép gả cho Lehmann.”

“A?” Sở Du Nhiên đầu óc mơ hồ, có ý gì?

“Theo ta được biết, ông ngoại em có nhược điểm bị rơi vào tay Lehmann, mẫu phụ em vì thế mới không thể không gả, mà trước khi hắn lấy chồng, đã mang thai em rồi.”

Sở Du Nhiên Σ(° °)

“Cho nên, em và gia tộc Lehmann căn bản không có quan hệ gì.”

Sở Du Nhiên chấn kinh rồi một lúc lâu, sau đó thanh tỉnh lại, “Ồ.”

Wales còn đang chờ cậu nói tiếp, kết quả sau khi ‘ồ’ một tiếng xong Sở Du Nhiên không nói gì nữa, tay nhỏ xấu xa tiếp tục “chiếm tiện nghi” trên người y. Wales ngẩng lên, không hiểu nhìn cậu, không muốn nói thêm chút gì sao?

Sở Du Nhiên thở dài, rầu rĩ nói: “Em chỉ có chút tò mò, đến cùng thì em thuộc chủng tộc gì? Mẫu phụ em là bạch hạc, em lại chỉ là... Dù sao em và người không giống nhau, nhất định là em theo cha ruột.”

Wales nhú mày, “Em đang vướng mắc cái này?”

Sở Du Nhiên gật gật đầu, “Nợ cũ năm xưa, em không muốn bởi vì bản thân tò mò lại đi vạch trần vết sẹo tìm hiểu ngọn ngành sau khi mẫu phụ đã chết rồi, đó chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Bởi vì đang có rất nhiều thời gian tốt đẹp chờ em, em thích nhìn anh hí híp mắt tằm nắng, thích nhìn đám Dillow chơi đùa, em chỉ biết mình là con trai Sở Hồng Vũ, những chuyện khác, em mới không cần để trong lòng đâu.”

Muốn nói cậu thoải mái, chẳng bằng nói cậu nhỏ nhen, thứ có thể khiến Sở Du Nhiên đặt trong lòng quá ít. Hiện tại cậu hạnh phúc như vậy, nợ cũ năm xưa có là gì? Nếu như gia tộc Lehmann đến gây phiền phức, cậu chắc chắn sẽ không giảng hòa, nếu thực sự không được thì trực tiếp đóng cửa thả cục than lớn than nhỏ ra, sức chiến đấu tuyệt đối max!

Wales yên lặng đặt đầu lên đùi bạn lữ, không nén được tiếng cười trầm thấp, cưng chiều thổ tào một câu: “Vật nhỏ vô tâm vô phế.”

Sở Du Nhiên bắt mắt nhéo lỗ tai mèo, lườm y, “Nói chuyện cẩn thận!”

Phát hiện bạn lữ từ sau khi nhớ lại mọi chuyện liền trở nên “kiêu căng” hơn rất nhiều, Wales cảm thấy nhất định là quả bóng lông bị ủy khuất nên làm nũng với y, vì vậy yên lặng nhìn xuống hành vi nhéo tai vô lý này. Quốc vương Bệ hạ trẻ tuổi còn không biết, chút tật xấu nếu không ngăn lại sớm, vậy khẳng định là chịu cả đời rồi. Cảm thấy bị nhéo tai trước mặt nhiều tới vậy vẫn rất là tổn hại mặt mũi, quốc vương Bệ hạ trầm giọng nói: “Đang nhiều người ở đây, nhanh buông ra.”

Sở Du Nhiên: “Phì!” Ý là lúc không có ai thì có thể nhéo hả?

Chiếm được cam kết lúc không có ai thì có thể nhéo lỗ tai, Sở Du Nhiên liền vui vẻ vuốt lông mèo lớn trò chuyện với Wales cả một buổi trưa. Vừa mới khôi phục ký ức, đại não còn đang trong giai đoạn chỉnh lý

có chút không theo kịp tiết tấu, lúc đến giờ đón Dillow, Sở Du Nhiên có chút mệt mỏi. Wales đuổi cậu về phòng ngủ, vừa muốn rời đi thì bị Sở Du Nhiên ôm lấy cổ, chính sự giải quyết xong rồi, Sở Du Nhiên bắt đầu lôi chuyện cũ ra, “Sao anh lại tự mình đi cứu em? Đã vậy còn mang theo Dillow, không dẫn quân theo, tự mình chiến một chiến hạm thì oai lắm hả? Anh bị điên đúng không!”

Wales nhin xuống câu nói bất kính kia, xoa xoa đầu Sở Du Nhiên, giải thích: “Em là giống cái của ta, nào có đạo lý để người khác cứu chứ, bảo vệ em là chức trách của ta.”

Sở Du Nhiên bắt mẫn hừ một tiếng, “Vạn nhất anh gặp nguy hiểm, toàn bộ Đế quốc đều gặp nguy hiểm, bảo vệ con dân Đế quốc cũng là chức trách của anh đó.”

Wales nhú mày, uy hiếp nói: “Em có ngủ hay không?”

Sở Du Nhiên híp mắt, “Khi còn bé anh chê em xấu, còn đánh bay em ...” Rõ ràng do bản thân không muốn giả vờ sợ hãi rụt rè khiến Wales ghét bỏ đánh bay, giờ lại bị Sở Du Nhiên lấy ra dùng.

Quả thật sắc mặt Wales cứng ngắc, quốc vương Bệ hạ quyết định giữ im lặng. Dự đoán sai lầm này sẽ bị Sở Du Nhiên xem là nhược điểm bất bí y cả đời, Wales dĩ nhiên không tìm được lý do phản bác, cuối cùng chỉ có thể để Lindsay chăm sóc thật tốt Sở Du Nhiên, bản thân mượn cơ đi đón Dillow, trong mắt Sở Du Nhiên đây chính là chạy trốn chết!

“Ngu ngốc!” Sở Du Nhiên cười nói thầm một tiếng, ngã vào cái giường to khủng khiếp của Wales, cảm giác nơi này đâu đâu cũng có mùi của Wales, đặc biệt có cảm giác an toàn. Gửi một cái tin cho Sở Hồng Vũ, nói cho đối phương biết mình không sao, sau đó không đợi đối phương trả lời lại, liền chìm vào giấc ngủ thiếp đi.

Không lâu lắm, cùng Wales trở về ngoài Dillow, còn có Sở Hồng Vũ vẽ mặt khăn trương.

Nhìn nhi tử nằm ngủ không hề phòng bị trên giường của một giống đực “khác”, hiệu trưởng Sở nhú mày, xoi mói nhìn Wales một cái.

Wales thả Dillow xuống, nhìn nhóc con lặng lẽ cọ đến bên người Sở Du Nhiên, trên mặt lộ vẻ ôn hòa ít có, “Ta đã cho người an bài lễ kết hôn, lễ cưới sẽ sớm được tổ chức.”

Sắc mặt Sở Hồng Vũ lúc này mới hòa hoãn lại một chút, đưa ‘áo bông nhỏ’ mình nuôi lớn cho người ngoài, là một người cha, khó tránh khỏi tâm lý không cân bằng. May mà cũng không tính là người quá ngoài, Wales là học trò duy nhất của ông. Nếu như là người khác, Sở Hồng Vũ quả thật không nỡ.

Trong lòng ba ba khổ sở, thế nhưng ba ba có nói ra cũng chẳng ai thương xót, còn không bằng không nói!

Sợ âm ỉ Sở Du Nhiên nghỉ ngơi, Wales chỉ trở Dillow, làm động tác bảo nhóc nhẹ nhàng một chút, rồi cùng Sở Hồng Vũ đi ra ngoài, nói với đối phương: “Em ấy đã nhớ lại chuyện trước kia, bao gồm cả nguyên nhân mất trí nhớ.”

Sở Hồng Vũ trở nên trầm mặc, đôi mắt đào hoa hẹp dài lóe lên sự cay đắng khôn kể, ông tự giấu cười cười, “Sớm muộn cũng sẽ có ngày đó, nhớ ra cũng không sao.”

Wales lẳng lặng nhìn Sở Hồng Vũ, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, hơi có chút trêu chọc, “Em ấy nói, phụ thân chỉ có một, và chỉ có thể là thầy.”

Sở Hồng Vũ ngăn người, lúng túng chớp mắt một cái, không khỏi nhìn về phía phòng ngủ, mặt già đỏ ửng, “Tính ra vật nhỏ này còn có lương tâm!”

Wales hừ một tiếng, đặc biệt khinh bỉ cho đối phương một ánh mắt lạnh, “Nếu như em ấy biết thầy là...”

“Câm miệng!” Sở Hồng Vũ trong nháy mắt trở mặt, “Chuyện này người phải để nó mục rữa ở trong bụng, cả đời không được nói ra! Lúc nó sắp đoán ra được, người cũng phải giấu đi!”

Wales nhú mày, ghét bỏ nhìn thầy giáo của mình, giống như không nghĩ tới ông chú đối diện này lại ấu trĩ như vậy, y hỏi ngược lại: “Em ấy luôn tò mò giống tộc của mình, cứ để em ấy mơ hồ cả đời vậy sao?”

Sở Hồng Vũ sờ sờ cảm, “Nguyên hình à, người cứ nói cho nó là con gà vàng (tiểu hoàng kê) không phải là được sao? Dù sao cũng không khác cái đồ chơi kia là mấy, chỉ là hình thể to nhỏ khác biệt mà thôi.” (bạn Sở màu trắng mà nhỉ, sao lại cho thành gà vàng =v=)

“Cứ mãi là con gà vàng sáu tuổi?” Wales cảm thấy buồn cười, “Chờ con của chúng ta xuất thế, nếu có ấu tử của bộ tộc thầy, em ấy thấy con mình là gà, thì sẽ nghĩ thế nào? Nếu như là ấu tử giống đực, ” Wales đột nhiên khẽ cười một tiếng, ý vị thâm trường miêu tả: “Em ấy nhìn con mình từ quả bóng lông màu trắng hoặc vàng từ từ mọc ra móng vuốt sắc nhọn cánh như lợi kiếm, màu sắc cả người dần biến thành đỏ hoặc đen, hơn nữa còn giương cánh phun lửa, em ấy sẽ có tâm trạng gì?”

Sở Hồng Vũ: “...”

Giờ cơm tối, Điện hạ Dillow nhận được nhiệm vụ đi đánh thức thầy giáo ăn cơm tối rồi cục có thể danh chính ngôn thuận bò lên giường, dùng đệm thịt hai móng vuốt che lấy mũi Sở Du Nhiên, thành công khiến Sở Du Nhiên ngủ tỉnh.

Thấy cậu mở mắt ra, Dillow đến gần liếm liếm mặt của cậu, trầm giọng: “Thầy ơi...”

Không bảo vệ được thầy và em trai, Dillow hiện tại đặc biệt u buồn _(: ”)_

Sở Du Nhiên cười bắt lấy cục than nhỏ, nhấn vào lòng xoa nhẹ mấy cái, kinh ngạc hít một tiếng, “Sao lại gây thế này? Trước đây chỗ bụng nhiều thịt lắm mà.”

Tâm tình Dillow vốn đang mất mát trong nháy mắt bĩu miệng, rầm rì một tiếng, biểu thị ta không muốn nói chuyện với thầy nữa, đúng là nói hươu nói vượn, thầy làm ta quá thương tâm rồi.

Wales đẩy cửa tiến vào, liền thấy hai người ôm nhau lăn trên giường, khuôn mặt tuần tú tối sầm, đi tới nhắc Dillow lên, bắt mẫn lườm cháu trai: Lớn như vậy rồi còn không nhéo, quá tệ!

Dillow bắt mẫn giờ giờ móng vuốt, một lần nữa đột phá hạn chế thông thường của động vật nhà họ Mèo bị xách thịt sau gáy sẽ biến thân trở thành bé ngoan, hận không thể cào đây mặt ông chú xấu xa, vật nhỏ vừa cào vừa kêu: “Thả ta ra!”

“Người chắc chắn chứ? Được thôi, thả ra đây.” Wales quay người, xách cháu trai tới bên cửa sổ, cong khoe miệng vươn tay, thả ra, mắt thấy Dillow ở giữa chân không xoay mình một cái, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, Wales hài lòng, đóng hai cánh cửa lại, xoay người nhìn Sở Du Nhiên, trong con người mang ý cười: “Dậy ăn chút gì đi.”

Sở Du Nhiên đứng lên mặc áo khoác vào, bắt đắc dĩ nói: “Dillow vẫn còn nhỏ, anh đừng trêu nó thế.”

Wales hừ một tiếng, thờ ơ nói: “Không nhỏ, sau này đừng để nó cọ trong ngực em nữa.”

Sở Du Nhiên nhú nhú mày, đi tới ôm mặt Wales kéo xuống, nhón chân lên hôn một cái lên trán, “Chỉ có thể cọ với anh, đúng không?”

Wales trầm mặt, nghiêm túc gật đầu, lỗ tai dưới ánh nhìn trêu chọc của Sở Du Nhiên dần biến thành hồng nhạt, Sở Du Nhiên nỗ lực áp chế ý cười xấu xa nơi khóe miệng, cảm thấy nếu lúc này Wales ở hình thú, nhất định sẽ xấu hổ cuộn đuôi lại. Wales híp mắt, bắt mẫn nâng cằm Sở Du Nhiên lên, vừa định chứng tỏ chút địa vị giống đực của mình, liền nghe thấy tiếng vèo đằng sau, Wales lạnh mặt, ôm eo Sở Du Nhiên nhoáng cái đã đi đến cửa, mang theo người yêu đi ăn cơm.

Dillow đánh lén ngã sấp trên giường, sau đó bò dậy thật nhanh đuổi theo, càng đánh càng hăng!

Nhưng mà vừa nhìn thấy ăn, báo nhỏ liền đàn hoàng, đánh nhau cái chi á, ăn no xong đã rồi nói tiếp

~Đáng tiếc, động vật họ mèo ăn xong liền mệt rã rời không thể nào tái chiến một hồi với ông chú ngu xuẩn, nằm lỳ ở trên giường, gối đầu lên đùi Sở Du Nhiên, thẳng nhỏ buồn ngủ rồi.

Sở Du Nhiên vuốt lưng nhóc, thấy nhóc ngủ say rồi, lúc này mới để quan hầu ôm nhóc đi.

Bớt đi một cái bóng đèn, Sở Du Nhiên nhìn Wales vừa tắm xong mặc áo ngủ ngồi bên cạnh cậu, trong nháy mắt liền cảm thấy lúng túng, hơi đỏ mặt, ánh mắt chỉ có thể dịch ra chỗ khác, Sở Du Nhiên biệt nữ nhìn

sàn nhà nói chuyện, “Thân thể em đã tốt hơn rồi, ngày mai nên về thôi, hiện tại ở cùng một chỗ... Khụ, chỗ phụ thân, em cũng không yên lòng.”

Wales cúi đầu nhìn biểu tình của Sở Du Nhiên, đột nhiên nhếch miệng đến gần, trán tựa trán Sở Du Nhiên, khiến cậu sợ hết hồn. Cái câu nuôi cho tốt rồi gặm ăn đặc biệt có tính uy hiếp, hiện giờ chạy đến che kín đầu óc Sở Du Nhiên —— nuôi tốt rồi gặm! Cho ăn no rồi yên tâm gặm!

“Anh đừng quậy ” Sở Du Nhiên căng thẳng muốn tránh, ánh mắt lại bị đôi mắt vàng kim phía trước bắt lấy, trong đôi mắt Wales mang theo ý cười nhàn nhạt, ánh đèn mờ mờ, che đi dáng vẻ lạnh lùng thường ngày của y, trên gương mặt tuấn tú còn mang theo tia cười nhẹ, trong nháy mắt này khiến trong lòng Sở Du Nhiên hoảng hốt, khoang ngực như đang nổ pháo hoa lấp lánh, chấn động đến mức đầu ong ong không nói được gì, người trước mắt nhìn đẹp đến nỗi cậu không rời mắt đi được.

Ngây ngốc nhìn vài giây, Sở Du Nhiên yên lặng quay đầu, có chút không nhận được nghĩ muốn che mặt: Cục than này có độc! Tuyệt đối có độc!

Trong đầu cậu còn chưa quên câu nói thả ra để ăn của đối phương, hiện tại mắt lại không khống chế được ngắm nhìn người ta, Sở Du Nhiên cũng cảm thấy bản thân mình có bệnh, thật sự có bệnh rồi!

Wales bị dáng vẻ mâu thuẫn của cậu chọc phát cười, ngón trở nắm lấy cằm Sở Du Nhiên, xoay khuôn mặt ửng đỏ như bị thiêu về, Wales mang theo nụ cười đến gần, nhẹ nhàng hôn khẽ một cái lên môi Sở Du Nhiên, nhìn Sở Du Nhiên đỏ bừng mặt, cũng không nhận được nữa nhào tới áp đảo người ta.

Sở Du Nhiên bị đè rên lên một tiếng, bất mãn đẩy vai Wales, “Sức anh lớn như vậy mà còn nhào qua, coi em là con mèo hả?”

Wales cọ cọ chớp mũi cậu, thâm tình hôn lên, cảm giác dưới thân người dần dần thả lỏng lại, hai mắt nhắm nhắm nhìn mình, quên cả khước từ, y cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai Sở Du Nhiên: “Đúng, đêm nay em chính là con mèo của ta, ăn từ đâu, ăn thế nào, đều phải nghe ta.”

Sở Du Nhiên hít sâu một hơi, đột nhiên căng thẳng.

Wales an ủi cậu: “Đừng sợ, nếu như không thoải mái, em có thể kêu dừng bất cứ lúc nào.”

Sở Du Nhiên: “Dừng.”

Wales: “...”

“Đùa em thôi.”

Im lặng đến không khí cũng ngưng tụ lại...

Sở Du Nhiên theo bản năng mở to hai mắt, muốn nhìn vẻ mặt của Wales, kết quả trên móng liền bị bóp một cái không nặng không nhẹ, Sở Du Nhiên còn chưa kịp phản ứng gì, ngay sau đó eo đã bị ôm chặt, một nụ hôn sâu mang theo ý trừng phạt ấn xuống, Wales dùng phương thức nguyên thủy nhất, trực tiếp nhất của thú nhân biểu đạt tình cảm của mình với người yêu, mỗi một tế bào đều kêu gào cướp đoạt chiếm giữ. Kỳ quái là, Sở Du Nhiên lại như kì tích mà buông lỏng, thậm chí trái tim còn cảm thấy chân thực, không từ chối nữa, Sở Du Nhiên không tiếng động dung túng bạn lữ của mình, phối hợp khẽ nâng cổ lên, tiếp nhận nụ hôn mạnh mẽ cùng chiếm đoạt ấy của đối phương...

Trong không gian mờ tối, Wales nhìn người dưới thân đuôi mắt ửng hồng, trong cặp mắt đào hoa tinh xảo có một lớp sương mù, si ngốc nhìn mình, đến gần liếm liếm đôi mắt của Sở Du Nhiên, đôi mắt vàng kim vì hưng phấn mà càng sáng hơn.

Áo tắm trên người Sở Du Nhiên trong lúc hôn môi đã bị Wales xé ra từng chút một, vô cùng kiên nhẫn hưởng thụ bữa tiệc lớn. Bàn tay to mang theo vết chai thuận theo đường nét da thịt mà xoa nắn, khiến thân thể ngây ngô của Sở Du Nhiên run rẩy từng đợt, ngón tay thon dài cuối cùng dừng tại vị trí mà mình sớm nghĩ tới, Wales dừng lại, kiên nhẫn vuốt ve, nắn bóp, mãi đến khi nghe thấy tiếng rên rỉ tràn ra giữa răng môi người dưới thân, theo bản năng vươn đầu lưỡi liếm đôi môi đỏ tươi bị mình hôn đến sưng lên, rốt cục Wales không khắc chế nổi nữa, hung ác nhào tới...

37. Chương 37

Edit: Cháo quấy

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

Ngày hôm sau, khi Sở Du Nhiên tỉnh dậy tầm mắt vẫn mờ tối, cảm giác trên eo có một cánh tay mạnh mẽ quấn lấy, bên tai còn có tiếng hít thở nhẹ nhàng, hai mắt Sở Du Nhiên nhắm lòng nhìn trần nhà im lặng chừng nửa phút, lúc này mới nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Còn không bằng đừng nhớ tới...

Sở Du Nhiên đỏ mặt trở mình, cảm thấy cơ thể đau đớn mệt mỏi, cổ họng khô khàn, eo mỏi vô lực, với lấy một cái gối ôm vào ngực, vùi người nhắm mắt lại, không muốn nhúc nhích chút nào.

Nhưng mà ngay sau đó người phía sau liền dán lên lưng cậu, nghiêng thân, ôm cả người cậu vào lòng, Sở Du Nhiên không hiểu sao lại nghĩ tới hai con tôm hùm nằm úp trên đĩa, khoe miệng cong lên, Sở Du Nhiên bất đắc dĩ tiếp nhận cái tư thế tràn ngập tình dục này, cũng cảm giác được có vật nào đó rất không thành thật đè lên hông cậu, Sở Du Nhiên lúng túng thân thể cứng đờ, sau đó cúi đầu vào gối, cường bách bản thân ngủ tiếp!

Wales mở mắt ra, nhìn thấy động tác này của Sở Du Nhiên, bất đắc dĩ kéo gối từ trên mặt người yêu xuống, buồn cười hỏi cậu: “Em không sợ ngộp chết hả?”

Sở Du Nhiên đang giả chết...

Wales không làm gì được cậu, ngồi dậy nhìn đồng hồ, cúi đầu hôn một cái lên trán Sở Du Nhiên, biết cậu không có ngủ, tâm tình rất tốt gọi: “Bóng lông nhỏ?”

Sở Du Nhiên mở mắt ra, bất mãn nhìn đối phương, giọng nói khàn khàn: “Bóng lông là cái quỷ gì?”

“Gả cho ta.” Wales tự mình bá đạo.

Sở Du Nhiên dở khóc dở cười, “Trước đó không phải đã nói rồi sao, giờ lại hỏi?”

Wales chiếm được câu trả lời vừa lòng, cười sờ tóc cậu, vén sợi tóc xoắn xết trước trán thuận về sau tai, cúi đầu hôn lên khoe miệng cậu một cái, rót một cốc nước ấm cho cậu, sau khi cho cậu uống xong thì dịu dàng xoa khoe mắt cậu, ánh mắt lấp lánh, “Mắt khóc đỏ hết cả rồi.”

Sở Du Nhiên tức giận ngã người vào giường, nhắm mắt lại, không muốn nói về đề tài này nữa.

Wales cũng không đùa cậu nữa, đứng dậy mặc quần áo vào, dịu dàng nói: “Em ngủ thêm một lúc đi, ta có việc đi ra ngoài một chút, sẽ về nhanh thôi.”

Sở Du Nhiên gật gật đầu, thấy đối phương vẫn cứ dựa sát vào mình, buồn cười chủ động đến gần, khẽ đụng nhẹ vào miệng Wales, giống như chim nhỏ mổ ả vậy, mổ xong liền nhắm mắt lại ngủ tiếp. Cậu đã trực tiếp coi người đàn ông trước mắt thành mèo lớn muốn tao muốn được hôn nhưng lại không nói rõ, hy vọng y có thể chủ động dán tới nũng nịu.

Wales lại không biết cậu nghĩ thế nào, ngược lại rất hài lòng với thái độ của bạn lữ, y khẽ cười một tiếng, xoa đầu Sở Du Nhiên, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Tia sáng bên ngoài khiến y nhắm mắt lại để đồng tử thích ứng với biến hóa của ánh sáng. Hiện tại đã hơn bảy giờ, vì để Sở Du Nhiên ngủ nhiều thêm một chút, Wales mới cố ý chỉnh độ sáng phòng ngủ thấp như vậy. Ánh sáng bên ngoài chiếu vào con người vàng kim của y, ánh sáng chột lóe qua, tựa như đang cháy vậy, sáng đến rực rỡ.

Crewe đi theo Wales nhiều năm liếc mắt một cái có thể nhìn ra tâm tình y không tệ, sau khi thăm hỏi chào buổi sáng xong, nghiêm cẩn nói: “Bệ hạ, nhân viên đăng ký lễ cưới đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể tới đây.”

Wales gật đầu một cái, “Chờ Vương hậu tỉnh dậy rồi nói sau.”

“Vâng, ” Crewe phát tay với thị quan đứng bên, đối phương lập tức đi sắp xếp, sau đó Crewe thấp giọng nói: “Elton vẫn từ chối phối hợp.”

Ánh mắt Wales đột nhiên trở nên sâu xa, “Coi chừng nơi này, không được để em ấy biết, phải người đi đón Dillow, cứ nói ta có chuyện quan trọng.” Nói xong y cầm lấy áo khoác trong tay người hầu, chỉ đơn giản khoác lên người sau đó dẫn đầu đi trước.

Lindsay sau khi nhận được ánh mắt của Crewe, lập tức đi tới cửa phòng ngủ, bình tĩnh đứng một bên, chờ Sở Du Nhiên vẫn còn đang ngủ say bên trong, không cho bất luận người nào quấy rối.

Trại tạm giam trọng phạm cấp S.

Elton cả người chật vật sắc mặt trắng bệch ngồi trong phòng tra tấn, mệt mỏi nhìn người hầu cung hần, cuối cùng khóe miệng nhếch lên một độ cong giễu cợt, vô lực nói: “Ta sẽ không nói gì hết, các người không dám để ta chết, đúng không?”

Người phụ trách hỏi cung là một người đàn ông trung niên trên mặt có vết đao, mặt mũi lạnh lẽo nghiêm túc, tiếp nhận kết quả thuộc hạ đưa cho, hần nhíu mày, hạch dị năng của Elton đã đến ranh giới tan rã, chỉ cần hơi kích thích thêm chút nữa, sẽ lập tức chết. Hần trầm mặt xuống, lạnh nhạt nói: “Tìm người trị cho hần, đừng để hần chết!”

Elton giễu cợt xì cười một tiếng, “Có thể cứu ta, chỉ có Sở Du Nhiên, nếu như cậu ta còn sống, làm phiền mượn dùng một chút.” Những năm này hần chưa từng gặp qua giống cái nào có giá trị tinh thần lực đột phá cấp S như cậu ta, nếu như có thể chữa trị, thì nên sớm trị cho khỏi. Hần không được tốt số như Wales, vừa sinh ra liền có người xem xét tinh thần lực cùng giống cái xứng đôi cho y, bất kể lúc nào cũng có thể trấn an hạch dị năng muốn bạo động của y, thậm chí ngay khi Sở Du Nhiên sinh ra liền nhận định là Vương hậu của mình.

Binh lính đang đứng cạnh Elton chính là ám vệ từng phụ trách bảo vệ Sở Du Nhiên, đêm Sở Du Nhiên xảy ra chuyện, cũng đúng lúc Số 3 hần bảo vệ, bởi vì làm việc thất bại, Số 3 bị Wales nghiêm trị, trong lòng hần tự nhiên giận chó đánh mèo với Elton, nghe được lời nói bất kính của Elton, hần xoay người lại nhắc chân, trực tiếp đạp lên mặt Elton, trên mặt đầy sát khí, “Ta cảnh cáo người miệng sạch sẽ một chút! Còn bất kính nữa ta sẽ giẫm nát cái miệng của người!”

Elton không chút để ý cười vài tiếng, “Các người không dám để ta chết đâu, Bệ hạ các người hiện tại không nỡ để ta chết, người nói có đúng hay không?”

Elton nhìn Wales đứng ở cửa, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Wales sắc mặt trầm tĩnh, hai mắt không hề lay động, thậm chí không thấy hỉ nộ. Y đi tới, binh lính hỏi cung tự động đứng sang bên, áp lực không khí phút chốc ngọt ngào, toàn bộ phòng thẩm vấn đều lắng xuống, ngay cả hô hấp của mọi người cũng theo bản năng thả nhẹ xuống.

Elton cảm nhận được hạch dị năng giống như bị một lực lớn đè ép, sắp sửa vỡ nát nhưng lại có gì đó như bảo vệ, khiến ý thức của hần như bị lôi trái kéo phải, đầu như muốn nổ tung, đau đến đồng tử co lại, hần muốn kêu ra tiếng giảm bớt đau đớn của mình, lại bị Wales đột nhiên ra tay, nắm lấy cổ họng, động tác này giống hệt như khi hần bóp lấy yết hầu của Sở Du Nhiên, không sai chút nào.

Wales bình tĩnh mở miệng, âm thanh không cao, lại ngầm có sát cơ (chủ ý giết người), “Ăn núp mười mấy năm, thế nào cũng phải giữ cho mình một con đường đào tẩu, người có thể giúp người trở lại Cripps là ai?”

Elton nhếch miệng, cảm giác nghẹn thở so với vết thương trên người càng khó chịu hơn, ánh mắt hần đã ảm đạm, sinh mệnh sắp tới điểm kết thúc, cho dù Wales không bóp chết hần, cũng sống không được bao lâu.

Nhìn dáng vẻ này của Elton, Wales nghĩ tới mười năm trước, hai nước vốn kí kết khế ước hòa bình, anh trai và chị dâu có mặt trong đó lại bị Đế quốc Cripps phục kích, song song chết đi, nếu như khi đó không có công tước Khalsa hỗ trợ, y cũng sẽ chết trong tay quân cách mạng. Mấy năm qua y vẫn luôn chuẩn bị,

quân cách mạng đã bị y diệt trừ, kẻ phản bội cũng đã tắm máu, còn lại là máu tươi kẻ thù, tế điện anh trai và chị dâu đã mất.

Mười năm mài một kiếm, Wales không sợ chờ đợi, chỉ cần sự chờ đợi đó có giá trị, nhưng mà người này, yếu đến khiến y không nổi lên chút chiến ý nào.

Wales ghét bỏ ném người trong tay đi, chỉ suy đoán thôi cũng có thể hiểu được ý xấu xa trong đó. Elton là người kế vị được chọn lựa, nhưng lúc này lại một thân đầy vết thương xuất hiện ở đây, mà người kế thừa vương vị ngược lại là anh họ* của hắn, như vậy xem ra, sau khi anh trai và chị dâu y gặp chuyện không lâu, phu phu Quốc vương Cripps lần lượt mất, cũng không phải trùng hợp.

*nguyên cv là đường ca: anh họ bên nhà nội

Elton quay đầu nhỏ ra một ngụm máu, kẻ hỏi cung mặc dù không lấy mạng hắn, nhưng nội thương đã rất nặng, căn bản không chịu được kích thích của Wales. Hắn che ngực, sau khi hít vài hơi thì cười lên, ngực như cái ống bễ cũ nát, âm thanh ha ha chói tai không nói, còn mang theo thật sâu oán độc. Hiện giờ hắn thoi thóp, muốn chết cũng không thể, thế này đối với hắn còn không bằng trực tiếp chết cho sáng khoái. Nhưng cứ chết như vậy hắn không cam lòng, hắn hận quá nhiều, nhưng hận nhất vận mệnh bất công! “Cùng xuất thân là Hoàng tử, người chẳng qua, tốt số hơn ta mà thôi!”

Nhìn ánh mắt của Elton, Wales khinh thường nhếch khóe miệng, “Chỉ có người yếu, mới có thể oán trời trách đất, nhìn bộ dáng này của ngươi, ta hỏi hận lúc trước sao lại giữ lại tính mạng của ngươi, quá yếu.”

“Sở Du Nhiên còn sống, đúng không, ” Elton co rúc ở trên đất, sắc mặt dữ tợn cười ha ha lần nữa, hắn có thể cảm nhận được khí tức của Sở Du Nhiên trên người trước mặt, mùi đậm đến ngay cả khí tức giống đực cũng không thể che được, thứ hắn tổn hết tâm cơ cũng không thể chiếm được, lại bị người này cướp đi dễ như ăn cháo, Elton cười đủ, hỏi: “Ngươi là tới phô diễn thắng lợi với ta sao?”

Wales híp mắt, Sở Du Nhiên vốn là của y, y căn bản không cần phải phô diễn cái gì cả, dưới cái nhìn của y, còn nhiều lời với kẻ này nữa thì chính là phí thời gian, y giương giọng kêu lên: “Crewe.”

Crewe đi nhanh tới, “Bệ hạ.”

“Mang Dillow vào.”

Dillow bị người ta đẩy ra khỏi chỗ vẫn còn chút buồn ngủ, mơ mơ màng màng xoa mắt, có chút ngạc nhiên thăm dò, không rõ cho nhóc tới chỗ này làm gì.

Wales nhìn Dillow, trầm giọng nói: “Dillow, nhìn người trước mặt này, nhận ra hắn không?”

Dillow vừa thấy Elton thì lập tức xù lông, mắt tròn to, không còn chút buồn ngủ nào, “Là kẻ xấu bắt thầy đi! Ta muốn đánh chết hắn!”

Wales nhắc chân đá đá cái mõng nhỏ của Dillow, lạnh giọng nói: “Cha mẹ ngươi chết dưới kế hoạch của nhà bọn họ, thầy giáo ngươi yêu nhất cũng thiếu chút nữa mất mạng trong tay của hắn, Dillow, ta muốn ngươi tự mình báo thù, làm được không?”

Crewe nhìn một đám quân nhân xung quanh đều lộ vẻ mặt không đành lòng, tiểu điện hạ còn là một ấu tể. Tuy nói vì để rèn luyện huyết tính của ấu tể, rất nhiều phụ thân ở Đế quốc sẽ để đứa nhỏ thấy máu trong thời kỳ ấu tể, chẳng qua đó đều là động vật nhỏ không linh trí hoặc là trùng thú, sau khi bị phụ thân đánh thành tàn phế xong sẽ để ấu tể lên giết chết, cũng không có ấu tể nào nhỏ như vậy đã phải giết người.

Sắc mặt Dillow cũng trĩu xuống, tình cảnh Sở Du Nhiên bị bắt đi hiện ra rõ ràng trước mắt, trước mặt kẻ này, nhóc không có chút năng lực phản kháng nào. Nhóc là một đứa nhỏ biết cảm ân, lại càng là một con báo có ‘chù’ thì phải trả, tâm tư trở thành cường giả đã sớm nhen lửa, nhưng chưa bao giờ hừng hực như hiện tại.

Dillow ngẩng đầu nhìn Wales, trong ánh mắt không hề e ngại, nó chỉ là có chút không xác định bản thân thật sự có thể làm vậy được hay không, dù sao lúc đó sinh tử bị người ta nắm chặt trong tay, đối với ấu tể còn nhỏ như nó vẫn có chút bóng ma.

Wales khom lưng xoa đầu cháu trai, ánh mắt ôn hòa, ngữ khí bạo ngược khiến người ta tin phục, “Muốn làm gì thì cứ làm đi, cho dù người muốn lật đổ Đế quốc này, đuổi ta xuống hoàng tọa, chỉ cần có bản lĩnh đó, ta cho phép người giày vò, nếu như còn tiếp tục sợ hãi như vậy, ” Wales hừ một tiếng, ý trào phúng rất rõ ràng.

Dillow trong nháy mắt liền nổi giận, lông trên người đều dựng cả lên, sức chiến đấu dâng trào: “Đế quốc này là của ta! Đám đệ đệ cũng là của ta! Người đi phụng bồi thầy giáo ngu xuẩn trồng rau trồng củ chờ ta đường lão đi!!”

Phó quan Crewe vẻ mặt xưa nay luôn nghiêm túc giờ khoe miệng cũng phải co rút lại, Bệ hạ quả nhiên rất lớn mặt, cổ vũ tiểu điện hạ tạo phản.

Elton tức giận lườm đôi chú cháu kia, để một ấu tể kết thúc sinh mạng của hắn, coi hắn là đá mài dao để ấu tể mài giũa, chẳng khác gì súc vật mặc người giết, Elton phun ra một ngụm máu, sắc mặt xanh tím, hận tới cực điểm chỉ có thể cắn răng hô lên: “Wales! Có bản lĩnh người tự tay giết ta đi!”

Trong móng vuốt Dillow đã tự một quả cầu dị năng màu vàng, vì để bảo đảm thật sự có hiệu quả, trong thời gian ngắn nhất nhóc dùng tất cả năng lượng có được, không chút do dự quét lên Elton đang nằm trên đất, báo nhỏ hung tợn dựng thẳng đuôi, “Chết đi đồ khốn! Có ta là đủ rồi!”

Một tiếng vang ầm ầm, toàn bộ phòng thẩm vấn bị phá thành một cái hố đen, Dillow thở mạnh, dùng sức nhìn vào hố, chết chưa? Người đâu?

Khoe miệng Wales cong lên, nhặt Dillow lên khỏi mặt đất, tâm tình không tệ ôm cháu trai, thấy mục đích đạt được rồi, ném cho sĩ quan mặt sẹo một cái nút áo không gian, nói nhẹ nhàng: “Đưa cái này cho bác sĩ Raman, tra xem kẻ tiếp ứng là ai, giết chết không cần luận tội.”

Vừa nhắc đến bác sĩ Raman, tất cả mọi người biến sắc mặt, ai cũng biết Raman là bác sĩ chuyên dụng của Hoàng gia, y thuật tinh xảo, chỉ cần nhìn Dillow có thể được ấp ra từ trong quả trứng bị nén tới 7 năm thì biết y thuật của hắn thế nào rồi. Có thể khiến mọi người biến sắc không chỉ vì hắn là bác sĩ, mà còn là tên điên thích nghiên cứu khoa học, nghiên cứu gần đây hắn thích nhất chính là cấy sọ não phạm nhân ra, tách não ra ngoài, cho phạm nhân một thân thể thay thế rồi tiếp tục dần vật, không được hắn cho phép phạm nhân muốn chết cũng không chết được. Toàn bộ phòng ban thẩm vấn nghe đến tên bác sĩ Raman đều biến sắc.

Vậy trong chiếc nút này, chính là thân thể Elton còn chưa chết? Sắc mặt Crewe lúc này mới dịu lại, may mà, Bệ hạ không để cho tiểu Điện hạ nhìn thi thể, hắn còn tưởng rằng Wales sẽ giống như Sở Hồng Vũ mà không yên lòng, bởi vì khi Wales còn bé, đã bị Sở Hồng Vũ buộc giết một tên hải tặc tinh tế, tình cảnh khi đó Crewe vẫn nhớ.

Dillow không rõ nguyên nhân còn tưởng rằng mình đã nỗ lực kia không còn lại gì, cũng không thèm nghĩ chuyện bị áp chế lúc trước nữa, nhìn móng vuốt kinh ngạc thốt lên: “Ta thật lợi hại!”

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Wales chột chột lưng Dillow đang hưng phấn, cảnh cáo nhóc: “Không được mách với thầy giáo, đây là bí mật giữa chúng ta, hiểu không?”

Dillow ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn chú mình, “Người sợ thầy?”

Wales lạnh mặt, rất bất mãn với cái chữ này.

“A!” Dillow vuốt móng vuốt, “Người sợ vợ gì gì đó, ta sẽ không nói cho người khác biết, dù sao chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài được.”

Wales trầm mặt nhét đứa cháu vào phòng tối nhỏ trước kia đã dùng qua, rất là bất mãn với mấy thầy giáo vỡ lòng hồi xưa từng mời tới, học toàn mấy lời linh tinh, đếm số lại chưa nắm được, lệch môn quá nghiêm trọng rồi!

Sở Du Nhiên căn bản không biết giờ này hai chú cháu đã đi dạo đến chỗ nào rồi, ngủ thẳng tới lúc đói bụng mới lười biếng ngồi dậy, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vậy mà đã sắp 9 giờ rồi.

Thân thể cũng không quá khó chịu, thân thể giống cái dễ dàng thừa nhận hoan ái hơn so với tưởng tượng, chẳng qua sau đó Wales do chưa thỏa mãn mà không khống chế được, khiến Sở Du Nhiên cảm thấy có chút

một mỗi.

Xoa nắn eo của mình, Sở Du Nhiên vừa mới ngồi dậy, tinh thần lực sôi sục khiến cậu kinh sợ, không cần ý thức của cậu điều khiển, tự tinh thần lực có thể vận chuyển, tốc độ nhanh kinh người... Hơn nữa trong không gian ý thức cậu chứa đựng tinh thần lực, hình như có thêm một khối vật tròn bảy màu, Sở Du Nhiên khiếp sợ sờ sờ gáy của mình, lập tức ý thức được khối bảy màu kia là thể cộng hưởng sau khi kết hợp tinh thần lực với Wales. Chỉ cần có nó, thì lúc nào cũng có thể làm dịu hạch dị năng của Wales, cho dù hạch dị năng của đối phương bị hao tổn, mặc kệ là ở đâu cậu cũng có thể trị thương được.

Đây chính là nguyên nhân vì sao giống đực lại điên cuồng theo đuổi một giống cái phù hợp với tinh thần lực của mình, yêu đương không quan trọng, mạng mới là quan trọng nhất!

Chỉ là sao dị năng của Wales lại là bảy màu? Không phải đen sao?

Lindsay nghe thấy động tĩnh bên trong, gõ cửa một cái, Sở Du Nhiên để hần tiến vào, Lindsay nhanh chóng hầu hạ mặc quần áo rửa mặt.

Sở Du Nhiên tiếp nhận quần áo, vừa mặc vừa hỏi: “Wales đâu?” Sau khi phát hiện biến hóa, cậu lập tức muốn báo cho Wales, vật này hình thành quá nhanh, mới chỉ một giấc ngủ thôi, liền không hề báo trước biến thành như vậy rồi! Thật thần kỳ!

Vừa mới nói xong, Sở Du Nhiên liền như có cảm ứng nhìn về phía cửa, quả nhiên, Wales một thân thường phục ung dung đi tới. Thần sắc không lạnh lùng nghiêm túc như trong ngày thường, ánh mắt nhìn cậu nhu hòa mà chăm chú. Nhớ tới các loại tối qua, sắc mặt Sở Du Nhiên có chút lúng túng, thấy đối phương nhìn mình chằm chằm như vậy, Sở Du Nhiên nhìn quần áo của mình một chút, xác định không có chỗ nào không thích hợp, lúc này mới đỏ mặt hỏi: “Anh nhìn em như vậy làm gì?”

Khóe miệng Wales nhẹ nhàng cong lên, đi tới nâng mặt Sở Du Nhiên, nói nghiêm túc: “Nhìn đẹp.”

Mặt Sở Du Nhiên càng đỏ hơn, theo bản năng nhìn xung quanh, lúc này mới thấy đã không còn một ai, ngay cả Lindsay cũng không biết đã chạy lúc nào rồi, quả là có nhãn lực.

Wales cố định khuôn mặt nhỏ trong tay lại, trêu chọc hỏi: “Sợ bị người khác thấy?”

Sở Du Nhiên bĩu môi, “Hình như hôm nay anh rất rảnh.”

“Có em ở đây, mỗi ngày đều rảnh.” Wales cúi đầu cắn nhẹ một cái lên miệng cậu, nghiêm túc nói lời tâm tình chọc ghẹo. Sở Du Nhiên bị chọc phát cười, “Vậy chẳng phải em thành tội nhân thiên cổ, Bệ hạ từ khi có tiểu yêu tinh lam nhan họa thủy, từ đó không bao giờ lâm triều nữa sao.”

Bất mãn người yêu lại tự hình dung bản thân như vậy, Wales hơi nhíu mày, bóp bóp mặt Sở Du Nhiên, dạy dỗ: “Không cho nói bậy, em rất tốt.”

Sở Du Nhiên nháy mắt một cái, cười nói: “Dĩ nhiên, em cũng không có lỗi kéo không cho anh đi.”

Nói tới đây Wales mới hiểu được, Sở Du Nhiên là đang đùa y, buồn cười ôm người vào lòng xoa vài cái, giống như vò một quả bóng nhưng tròn vo vậy, y trầm giọng nói: “Đi ăn cơm thôi, chút nữa đăng kí trước, buổi chiều công bố tin kết hôn ra ngoài.”

“Nhanh vậy?” Sở Du Nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, “Chúng ta còn chưa bàn xem sinh hoạt sau khi kết hôn thế nào, cứ thế liền đăng kí?”

Lời này theo như Wales thấy chính là Sở Du Nhiên rất mù mịt đối với tương lai của bọn họ, vì động viên trái tim nhỏ yếu ớt của người yêu, Wales ôn hòa nói: “Sau khi kết hôn em muốn làm gì cũng được, có thể tiếp tục làm giáo viên, ở cùng bọn nhỏ, sau khi kết hôn cũng chẳng khác lúc trước là bao.”

Sở Du Nhiên kinh ngạc, còn có thể như vậy? Không phải là tham dự các loại hoạt động, tổ chức các loại vũ hội, đây đây đưa với đủ loại quý tộc sao?

Nhìn thấu suy nghĩ của Sở Du Nhiên, Wales khẽ mỉm cười, y ngang ngược nói: “Chỉ có giống đực vô dụng, mới để giống cái vì mình mà độ sức với đám ngớ ngẩn, mà ta, chỉ muốn cho em làm chuyện mình thích mà thôi.”

Khẩu khí Quốc vương Bệ hạ bá đạo bề ngễ, ánh mắt lại có chút mong đợi nhìn giống cái của mình, chờ đợi bóng lông nhỏ nhào tới ôm lấy y, hai mắt sùng bái nhìn y, cảm động khóc lên.

Nhưng mà, nét mặt bóng lông nhỏ của y hiện giờ có chút ngốc...

Sở Du Nhiên sững sờ nhìn người trước mặt, vấn đề cậu lo sợ nhất lại đều do cậu lo lắng không đâu, mèo lớn nhà cậu nói một câu, toàn bộ đều được giải quyết rồi? Nghĩ tới đây Sở Du Nhiên đột nhiên bật cười, không có nhào tới như Wales mong đợi, mà là vỗ lồng ngực y, trêu chọc nói: “Anh không nói sớm, anh nói sớm là em đã sớm gả cho anh rồi!”

Wales có chút tiếc nuối, đồng thời cũng có chút hối hận, sao trước đó không biểu hiện một mặt bá đạo của mình sớm hơn, thì ra giống cái thích kiểu phong cách này, bóng lông nhỏ cũng không ngoại lệ. Nghĩ tới đây y chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Hiện tại cũng không muộn.”

Sở Du Nhiên bị ‘moe’ đến tim gan run cả lên, chỉ là mèo lớn giờ hình người không phải thú thân nếu không thật muốn rờ rờ ôm ôm cọ cọ, đáng về bạn nói gì anh ấy cũng coi là thật thực sự là bất ngờ có thể kích thích trái tim, bởi vì đối phương để ý đến lời bạn nói, nói gì anh ấy cũng tin tưởng. Loại cảm giác này thật chân thực, thật ấm áp!

Ăn xong bữa sáng không tính là sớm này, hai người trung niên mặc đồng phục nghiêm cẩn được Lindsay dẫn vào, bọn họ một người là nhân viên công tác chuyên phụ trách việc đăng ký kết hôn trong Hoàng gia, người còn lại là nhân viên phụ trách ghi chép lưu trữ sự kiện.

Sở Du Nhiên vừa mới nói cho Wales biết sự biến hóa của tinh thần lực cùng vàng sáng bảy màu kia cỡ nào xinh đẹp, cỡ nào thần kỳ, lại lập tức bị gọi đi đăng ký. Nhìn thấy một xấp tài liệu được đưa tới trước mắt, cậu vô tội nhìn Wales, “Em nên làm thế nào?”

Khóe miệng Wales cong cong, trước tiên cầm lấy cái bút, vừa ký bên tên của mình vừa nói: “Ký tên của em là được rồi.”

Sở Du Nhiên: “... Tên nào đây?”

Ghi chép trong hệ thống là tên vốn có của cậu, mà tên vốn có của cậu lại không phải họ Sở.

Wales dùng bút gõ một cái lên đầu Sở Du Nhiên, nhìn đôi mắt xinh đẹp hoàn toàn ỷ lại của bạn lữ đối với mình, trên mặt y là vẻ ôn hòa người ngoài chưa từng thấy, thanh âm khiêu gợi ngữ điệu lười biếng chỉ lộ ra khi thả lỏng, nhìn đôi mắt Sở Du Nhiên chậm rãi nói: “Đương nhiên là tên hiện giờ, ta yêu, là em sau khi mất trí nhớ.”

Mặt Sở Du Nhiên lập tức bị thiêu đỏ, cúi đầu ký tên, cũng không dám nhìn ánh mắt người xung quanh.

Nhiều thứ như vậy mà phải xem từng trang từng trang thì khẳng định không xong rồi, những thứ này đều là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của lễ nghi Hoàng tộc sau khi hai phu thê bọn họ kết hôn phải tận sức, Wales đã nói, sau khi kết hôn cậu chỉ cần làm chuyện mình thích là được rồi, hiệp ước gì đó có thể từ từ xem sau, trong lòng nhớ đại khái là được. Cho nên Sở Du Nhiên hạ bút như bay, xoẹt xoẹt ký nhanh.

Wales bật cười, lại như mèo lớn thấy được đồ chơi thú vị, cứ không nhịn được muốn đuổi móng đùa một chút, y vừa viết vừa nói: “Sợ viết chậm ta hối hận?”

Sở Du Nhiên ngẩng đầu bất mãn lườm đối phương một cái, còn đang có người ngoài đây!

Nhân viên công tác ghi chép được một màn này tay điều khiển camera cứ run run, cảm thấy nửa tiếng làm việc hôm nay là có tính khiêu chiến nhất trong cuộc đời làm việc của hắn, Quốc vương Bệ hạ luôn luôn lạnh lùng lại ve vãn ở trước mặt mọi người, trực tiếp phá vỡ tam quan của hắn. Phải biết, đoạn video ký tên này đang được phát sóng trực tiếp cho toàn bộ con dân Đế quốc xem, không nghiêm túc như vậy, thật sự ổn sao?

Sở Du Nhiên hoàn toàn không biết giờ khắc này mình bị toàn bộ Đế quốc vây xem, nhìn một phần “Giấy bán thân” cuối cùng cần song phu thê đồng thời ký, đợi sau khi Wales ký xong rất muốn trêu chọc một câu: Bây giờ em hối hận còn kịp chứ? Kết quả nhìn thấy ánh mắt Wales nhìn cậu, nhất thời tất cả lời nói đều nuốt xuống, đỏ mặt nhanh chóng viết tên của mình lên.

Sau khi ký xong, lại nhìn thân phận chứng thực trên quang não của mình, Sở Du Nhiên liền phát hiện đằng sau có thêm một đôi tim đỏ dựa vào nhau, trong lòng nói đây là chứng minh kết hôn? Sống hai đời rất cực có bầu bạn, Sở Du Nhiên vui vẻ quơ quơ quang não, có chút kích động nói với Wales: “Mau xem của anh đi, có phải cũng có một đôi tim đỏ không?”

Wales cứng chiều nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Sở Du Nhiên, biết nhau lâu vậy rồi, hình như chưa từng thấy cậu cười vui vẻ như vậy, kích động, khẩn trương, lại thêm chút hưng phấn, khuôn mặt nhỏ đỏ hết lên, đôi mắt trực tiếp cười thành đường thẳng, xinh đẹp kinh người, ấm áp đến khiến trái tim y cũng hòa tan. Mặc cho Sở Du Nhiên bám lấy cổ tay y xem tư liệu thân phận, Wales gật đầu với nhân viên công tác, trầm giọng nói: “Cực khổ rồi.”

Nhân viên công tác biết ý có thể thu camera được rồi, đoạn sau không cần quay nữa. Ống kính cuối cùng, chính là Sở Du Nhiên kích động sắc mặt đỏ bừng, bám lấy tay Wales nhìn đôi tim đỏ, Wales cúi đầu nhìn người yêu gần như treo lên người mình, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, trong tròng mắt màu vàng kim ánh lên vẻ cứng chiều, không ngờ lại ấm áp như vậy.

Xác định trong tư liệu thân phận của Wales cũng có một đôi tim đỏ đáng yêu, Sở Du Nhiên cảm thấy bản thân rất cực có chuyện để làm, lấy tài liệu lễ nghi dùng cho lúc kết hôn ra xem, chỉ lo lúc đo bản thân phạm sai lầm, khiến Wales mất mặt.

Cậu chuyển thành trạng thái yên tĩnh, bên ngoài thì lại đang sôi sục.

Con dân Đế quốc: Vương hậu của chúng ta đơn thuần giống như một đoá sen trắng tinh khôi nở rộ, ai thấy cũng muốn cẩn thận che chở, đặc biệt đặc biệt đẹp như họa!

38. Chương 38

Edit: Cháo quẩy

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

Hình tượng đối ngoại của Wales vẫn là mặt lạnh như sương, khí thế trầm ổn mà lạnh lẽo, khiến người ta nhìn một cái liền thấy sâu không lường được, không dễ tiếp cận. Y là biểu tượng tinh thần của toàn bộ Đế quốc, giống như một chiếc Định Hải Thần Châm*, tất cả con dân Đế Quốc chỉ cần thấy được y, thì dường như không có sóng gió nào không qua được. Hoàng đế Bệ hạ độ thân hơn ba mươi năm lại giống như không có hứng thú với giống cái, thậm chí ngay cả tên giống cái cũng không nhớ được, nhưng mà, y lại vừa nói vừa cười với Sở Du Nhiên, thậm chí còn cố ý trêu chọc ve vãn, ngữ điệu cứng chiều, ánh mắt ẩn tình ấy, đều có thể khiến người ta chết chìm trong đó.

*gậy Như Ý của Tôn Ngộ Không

Mà Sở Du Nhiên cũng khiến mọi người khiếp sợ, trước đó dù cậu có danh xưng Đệ nhất mỹ nhân Tinh Tế, thế nhưng Sở Hồng Vũ bảo vệ cậu quá tốt, không thích đi ra ngoài thì cứ ở lại trong trường, được lo ăn lo ở, có làm sâu gạo cũng chẳng sao. Không thích tham gia vũ hội giữa các quý tộc là có thể trực tiếp ném thiệp mời vào thùng rác, ai dám làm khó cậu đều phải nghĩ tới tính khí như quỷ kiến sầu của Sở Hồng Vũ một chút. Cho nên, Sở Du Nhiên ở trong giới quý tộc Đế tinh là sự tồn tại thần bí, chớ nói chi là người bình dân.

Giống cái vừa mới thành niên, bề ngoài thoát nhìn cũng chỉ 18 19 tuổi, cặp mắt hoa đào tinh xảo không hề yêu mị, trái lại có sự trầm ổn cùng tinh thông mà người tuổi này không có, cậu giống như có thể nhìn thấu thể tục, tựa như mang theo một luồng tiên khí. Khí chất trên người cũng đồng dạng trầm tĩnh tao nhã, hồ hững như nước, dịu dàng như có thể bao dung tất cả, vừa vặn hòa tan sự lạnh lẽo trên người Wales. Mọi người thán phục, Sở Du Nhiên ngồi cùng chỗ với Wales, vậy mà không bị khí thế của Wales áp chế, trái lại hai người phối hợp ăn ý, cùng nhau tỏa sáng, càng nhìn càng đẹp mắt.

Hơn nữa khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cậu, khiến vô số người cảm thán, nụ cười thuần túy như vậy, giống như đứa trẻ nhận được báu vật, không nhiễm chút tạp chất nào.

Vì vậy, Sở Du Nhiên trong nháy mắt có thêm một đồng fans, hơn nữa cũng không biết là ai thả tin ra ngoài, Vương hậu là Thú Thần tái thế, là một đôi trời sinh với Bệ hạ, loại chuyện nhân duyên trời định này, dân chúng vốn không tin, nhưng hiện tại vừa nhìn thấy nụ cười ấm áp của Sở Du Nhiên cùng biểu tình cương chiều của Wales, mọi người bỗng nhiên cảm thấy: Chuyện này có lẽ cũng không phải không có căn cứ, nhìn xem, xứng đôi biết bao!

Vương hậu của chúng ta chính là một đóa sen trắng đơn thuần, vô cùng vô cùng cần che chở!

Trên mạng đều là âm thanh ủng hộ, thậm chí còn đem chuyện bắt cóc lần trước nói ra nhắc lên một lần dậy sóng lần thứ hai, quần chúng vậy xem có chút không kịp phản ứng lại dồn dập gửi tin nói: Không còn ấu tể cũng không sao, các người còn trẻ, có thể sinh lại được! Bệ hạ tuổi trẻ sung sức, một năm ôm ba đứa không thành vấn đề!

Ấu tể là đại biểu cho sự sống mới và hy vọng, Hoàng tộc hiện nay còn mỗi Wales và Dillow, mà Wales so với người bình thường lập gia đình muộn mười năm, cho nên con dân Đế quốc còn vội hơn cả y: Mau sinh mau sinh mau sinh đi!

Nhưng mà, mấy lời thúc giục đó người trong cuộc bận đến không có thời gian xem.

Chạng vạng, Sở Du Nhiên cùng Wales tới trường học, mấy ngày nay mặc dù cũng có nhắn tin, nhưng vẫn không yên lòng để Sở đại hiệu trưởng giày vò một mình. Đối phương thuộc dạng phóng đảng không theo khuôn phép thích tự do diễn hình, làm việc toàn theo sở thích, cũng không biết tự chăm sóc bản thân, có lúc tự rót rượu uống như muốn tìm chỗ chết vậy, Sở Du Nhiên thấy vậy mấy lần đều muốn đập vỡ bình rượu của đối phương. Tuy rằng ông không đứng đắn thích ra ngoài tán gái, thế nhưng Sở Du Nhiên biết, ông chưa từng làm gì với bọn họ, chẳng qua chỉ ăn cơm uống rượu nói chuyện phiếm mà thôi, sau khi trở về còn có lúc uống thêm vài chén một mình.

Sở Du Nhiên luôn cảm thấy bên dưới vẻ ngoài bất kham kia, hẳn là ẩn giấu một đoạn quá khứ thương tâm không ai biết. Nhìn ông từng này tuổi rồi mà vẫn chưa kết hôn liền biết, không có mấy giống được nguyện ý độc thân cả đời cả, dị năng cao như vậy, nhưng không có giống cái nào trối chắt, cho nên Sở Du Nhiên không thích Sở Hồng Vũ động thủ với người khác, bởi vì sợ đối phương không khống chế được dị năng mà phát điên, cậu không muốn mất đi người cha này.

Wales đi đón Dillow, Sở Du Nhiên từ phía tây khu kí túc xá quay lại trường học, tới cửa đứng dịp thấy một chú bình thường đối xử với cậu rất tốt đang dắt sủng vật robot hình cầu đi dạo, Sở Du Nhiên đến gần vừa định hỏi thăm một chút, liền thấy đối phương khiếp sợ trốn mất nhìn cậu, bỗng đứng khom lưng hành lễ, eo gập đến 90 độ, đặc biệt thành kính!

Sở Du Nhiên bị sợ hết hồn, nhanh chóng né tránh, “Ngài làm gì vậy?!”

Lúc này thầy Claude vừa vận tan tầm trở về, hẳn chưa kết hôn, vẫn luôn ở ký túc xá, nhìn thấy biểu tình đó của Sở Du Nhiên môi liền mím thành đường thẳng, ngốc bạch ngọt nhá, sao lại có người ngốc bạch ngọt như vậy, người như thế ngồi ở vị trí Vương hậu sẽ không bị giết chết chứ? Nghĩ tới đây, thầy Claude thương hại nhìn Sở Du Nhiên, một bên nhắc nhở: “Có thời gian lên mạng nhìn một chút, sau này thân phận không như trước nữa, bản thân phải cẩn thận một chút.”

Nói xong lại đồng cảm nhìn Sở Du Nhiên lần nữa, lắc đầu một cái —— Tiểu bạch hoa này có thể bình an lớn đến nhường này cũng thật không dễ dàng gì.

Sở Du Nhiên nhanh chóng lên mạng, nhìn thấy tin tức chiếm lấy trang đầu của các mạng lưới, nhất thời cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, sao ký cái giấy hôn thú thôi cũng phải phát sóng trực tiếp vậy? Càng không thể hiểu được là sao không có ai nói cho cậu biết? Sở Du Nhiên buồn cười nắm lấy vạt áo của mình, tưởng tượng nó là lỗ tai của mèo lớn, dùng sức vắn nhéo ba vòng mới oán hận thả ra, chuyện lớn như vậy mà không thương lượng trước với cậu, cục than lớn kia hơi quá đáng đó!

Đợi đến khi Sở Du Nhiên tới phòng làm việc của Hiệu trưởng, nét đỏ ửng vì tức trên mặt cũng chưa hết nữa.

Đó là gian phòng cao nhất trường học này, phòng làm việc của Hiệu trưởng được thiết lập theo phong cách như vậy, rất cao, cao đến nỗi người ta chỉ có thể dùng thang mây* để lên đó, toàn bộ Đế tinh trừ Hoàng cung ra thì nơi này là cao nhất. Sở Du Nhiên rất ít khi tới nơi này tìm Sở Hồng Vũ, một trong những nguyên nhân lớn nhất chính là: Cậu sợ độ cao! Tuy rằng ánh mắt Sở hiệu trưởng lúc biết con trai mình sợ độ cao rất là vi diệu, cũng đặc biệt đặc biệt ghét bỏ, nhưng mà không có cách nào cả, bệnh này trị không được.

Phòng làm việc bình quân khoảng hơn 200m² bị Sở Hồng Vũ trang trí sửa theo phong cách của mình —— không quy củ!

Thứ chiếm nhiều nhất trong phòng, chính là giá sách chưa từng được Sở hiệu trưởng lật qua cùng với tử rượu luôn được Sở hiệu trưởng động tới. Vị trí xung quanh sát tường trồng đầy hoa hoa cỏ cỏ không biết tên, gần bệ cửa sổ đặt một chiếc bàn dài màu nâu, bên trên ngoại trừ một con dấu ra thì trống trơn, bên cạnh có một cái ghế nằm, Sở Hồng Vũ ở trên đó lười biếng hưởng thụ ánh tà dương hôm nay.

Sở Du Nhiên đẩy cửa ra, nhìn thấy Sở Hồng Vũ nằm trên đó lắc lư, khóe miệng cong lên, đi tới ra chỉ thị cho người máy, để nó thu dọn sạch sẽ các thứ trên đất.

Sở Hồng Vũ lười biếng mở mắt ra, ghét bỏ hừ hừ, “Toàn mùi mèo!”

Sắc mặt Sở Du Nhiên, tất cả giống được đều được trang bị ra đa dò mùi, trên người cậu có mùi của Wales, muốn giấu cũng không giấu nổi. Có loại cảm giác quần bách chạy ra ngoài trộm ăn trái cấm bị cha bắt được, Sở Du Nhiên lúng túng chột chột sau lưng Sở Hồng Vũ, thấp giọng hỏi ông: “Về nhà nhé? Hai ngày nay cha ăn uống thế nào?”

Sở Hồng Vũ hừ hừ, “Không ăn.”

Sở Du Nhiên tiếp tục chột, “Mấy hôm nay cha đều không ăn cơm sao?”

“Cái đứa không có lương tâm nhà mi, ta vẫn luôn lo lắng mi bị chó tha đi, nào có tâm tình ăn cơm, đúng, ta không có ăn cơm năm ngày nay rồi!” Sở Hồng Vũ mở mắt ra, ngẩng đầu lên, nhìn Sở Du Nhiên đỏ mặt, còn muốn chen thêm vài câu, liền thấy ánh mắt áy náy của Sở Du Nhiên nhìn ông, cặp mắt đào hoa tinh xảo, cực kỳ giống mình, mà cảm xúc trong mắt ấy, cực kỳ giống người kia.

Sở Hồng Vũ nhắm mắt lại, không dám nhìn ánh mắt Sở Du Nhiên nữa.

Sở Du Nhiên cảm giác được cảm xúc của Sở Hồng Vũ biến hóa, không hiểu chớp mắt mấy cái, ánh mắt lóe lên một vẻ nghi hoặc. Sở Hồng Vũ không cho cậu cơ hội nghĩ sâu hơn, vỗ bàn bốp một tiếng, hiệu trưởng đại nhân vung tay lên: “Đi! Về nhà ăn cơm! Ta muốn ăn thịt!”

Sở Du Nhiên: “...” Vừa nãy nhất định là ảo giác của cậu! Người này vẫn không nghiêm chỉnh chút nào cả!

Sở hiệu trưởng công bố mình đã đói bụng năm ngày muốn ăn thịt, làm áo bông nhỏ, Sở Du Nhiên tự mình liên hệ nhà bếp, muốn một miếng thịt tươi lớn, quyết định buổi tối hâm một nồi. Đương nhiên, cậu không quên cục than lớn nhỏ của mình, gửi tin gọi đến cùng ăn.

Sở Hồng Vũ thấy Wales vẫn rất chi là xoi mói, nhìn ngang mũi nhìn thẳng mặt, thấy thế nào cũng không vừa mắt. Quả thực cứ như đến kỳ kinh nguyệt vậy, tâm tình thay đổi thất thường, rất có tố chất bệnh thần kinh.

Wales thì bình tĩnh mặc kệ, ngược lại y đã quen rồi, nên ăn thì cứ ăn, uống thì cứ uống, nhìn bạn lữ một chút, thuận tiện dứt cho đứa cháu mấy miếng, thoạt nhìn vô cùng thích ý.

Đợi Sở Hồng Vũ ăn uống no đủ, nhìn người đối diện không biết xấu hổ cứ nhìn con trai mình, Sở hiệu trưởng nhú nhú mày, “Ra ngoài luyện chút chứ?”

Ánh mắt Wales lóe lên nụ cười, ngữ điệu nghiêm túc giống như trình bày một sự thật hiển nhiên, “Thầy không đánh lại ta đâu.”

Sở Du Nhiên bắt mắt Wales dưới gầm bàn: Cha đã không bình thường rồi sao anh còn kích thích ông?

Quả nhiên, Sở Hồng Vũ cười lạnh hai tiếng, “Lúc ta dạy người, người còn đang bú sữa đấy!”

Wales híp mắt, hiển nhiên có chút bất mãn với từ bú sữa kia, đôi mắt vàng kim hiện lên chiến ý, thoát nhìn càng ngày càng sáng, thật giống như đối với chuyện quang minh chính đại đánh thầy + cha vợ sinh ra hứng thú, y đứng lên, duỗi một ngón tay, nghiêm túc nói: “Bồi thầy một tiếng.”

Sau đó hai người liền vèo vèo nhảy xuống cửa sổ, tìm chỗ đánh nhau.

Sở Du Nhiên chạy đến bên cửa sổ nhìn một chút, không thấy bóng dáng hai người đâu nữa ...

Dillow nhảy lên bệ cửa sổ, ngóng một cái rồi vuốt móng, ghét bỏ nói: “Trẻ con*!”

* muốn để thành ‘trẻ trâu’ quá =)))

Sở Du Nhiên ôm nhóc đến ghế salon, cảm thán thằng nhỏ ngày càng nặng, lật lại xoa xoa cái bụng, Sở Du Nhiên hỏi: “Dillow, hôm nay ở trường làm gì?”

“Đánh nhau, ăn, ngủ.” Dillow lơ loát lơ người lại, bảo vệ được cái bụng núc thịt của mình.

Sở Du Nhiên cúi đầu nhìn nhóc, “Đánh nhau? Với ai?”

“Đám mèo nhép lớp bên ~” Dillow hất cái đầu nhỏ, vẻ mặt đó, chỉ có thể dùng một từ để hình dung: Khinh thường!

Sở Du Nhiên đột nhiên vì thầy Hal mà lau mồ hôi, nghĩ thầm thân thể cậu đã tốt hơn rồi, ngày mai vẫn nên tới lớp thôi, bằng không một mình phải chăm sóc đám quỷ sứ này, thầy Hal chắc sắp khóc đến nơi rồi.

Sau một tiếng, Wales bò vào từ cửa sổ, mặt nghiêm túc nói: “Không cẩn thận, thắng rồi.”

Khóe miệng Sở Du Nhiên giật một cái, “Cho nên người tìm anh gây phiền toái không có mặt mũi trở về.”

Wales gật đầu, nghiêm túc nói: “Đúng thế.”

Sở Du Nhiên: “... Anh giỏi quá.”

Quốc vương Bệ hạ chiến đấu thắng lợi rốt cục không bị ngăn cản mang Vương hậu của mình về tẩm cung, ném thẳng cháu ngu xuẩn mệt rã rời cho quan hầu, như nguyện ngâm Vương hậu lên giường, nhưng đáng tiếc, đương lúc y muốn nhào tới, mắt Vương hậu điện hạ long lanh: “Biến hình thú cho em ôm một chút!”

Wales: “...”

“Đêm nay ngủ anh biến thành thú thân đi, trước sáng mai không cho biến trở lại.”

Wales bất mãn nâng mặt Sở Du Nhiên, lên án nói: “Em yêu, hôm nay cũng coi như là tân hôn của chúng ta mà.”

Sở Du Nhiên bĩu môi, “Anh không nói cho em chuyện phát sóng trực tiếp, hiện giờ em đang rất không vui.”

Wales sững sốt một chút, nhất thời không biết nên đỡ thế nào, y có thói quen không chế tất cả mọi chuyện trong tay mình, thật sự không nghĩ nhiều được như thế. Thử cúi đầu dò xét, thấy giống cái yêu dấu cũng đang nhìn mình lên án, Wales bất đắc dĩ, biến thành thú thân nằm bên người Sở Du Nhiên, cọ cọ, mặc cho sờ mó.

Sở Du Nhiên vui vẻ, cảm giác ôm mèo lớn rất tuyệt, hôn mạnh một cái, “Ngủ ngon, anh yêu.”

Quốc vương Bệ hạ khai trai* ngày thứ hai liền bị cắt thịt bất mãn vùi trong lòng bạn lữ, hai người dịu dàng thăm thiết ôm nhau ngủ một đêm. Nhưng mà sáng sớm mở mắt ra, Sở Du Nhiên vừa muốn đi tới trường học, Wales liền trực tiếp biến về hình người đánh gục người đã hành hạ y một đêm, hung ác hôn lên.

*tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay

Sở Du Nhiên nắm lấy vai Wales, bị động chịu đựng nụ hôn này, không biết sao đang yên đang lành lại đột nhiên phát tình, tính dục thú nhân đều dồi dào vậy à? Tình huống gì đây?!

Cũng may Wales chỉ đòi chút lãi trước, cũng không có tiếp tục nữa, Sở Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm, tức giận liếc người kia một cái, không cẩn thận lại bị khuôn mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng lay động đến thất thân. Vừa mới tỉnh ngủ, mèo lớn ngày thường lạnh lùng nghiêm túc còn có chút lười biếng, trong đôi mắt vàng kim tựa như có vụn sao bay qua vậy, chứa đầy đáng yêu của mình. Sở Du Nhiên thỏa mãn cong khóe

miệng, sờ hai má Wales, cảm thán: “Nếu như Dillow biến thành hình người, có thể đẹp trai giống anh thế này không?”

“Không biết.” Quốc vương Bệ hạ vô cùng lạnh lùng đánh gãy ảo tưởng của bạn lữ, còn có cả lý do đầy đủ, “Nó xuẩn như vậy, lớn lên tuyệt đối xấu xí.”

Sở Du Nhiên: “...” Đây thật sự là chú ruột sao?

Trường học, khu mẫu giáo, lớp 9 ‘bé’*.

*nguyên cv là tiểu cửu ban, theo phân lớp mẫu giáo bên mình thì có lớp chồi/ mầm/ lá gì đó, thì ở đây chắc có tiểu/ đại nên tớ sẽ để 9 ‘bé’ =)))

Sở Du Nhiên quay lại trường học, bọn nhỏ hưng phấn vây quanh cậu, từng đôi mắt nhìn chòng chọc vào cậu, cái mũi còn hếch lên. Hơn nữa nhịp chân xoay quanh đặc biệt có quy luật, một vòng rồi lại một vòng, Sở Du Nhiên nhất thời cảm thấy đám nhóc con này đang làm Thái Cực bát quái trận, muốn thu phục vậy lấy đại yêu quái là cậu đây.

Mấy ngày không gặp, sao lại ra nông nổi này.

Cậu ngồi xổm xuống, vừa định ôm Miller đang đi vòng đến trước mặt mình, thằng nhỏ kinh ngạc thốt lên một tiếng, lùi về sau ba bước xa, những đứa khác vừa nhìn thấy động tác thất kinh của đồng bọn, lập tức noi theo, rồi rút lùi về sau, đáng vẻ sợ hãi: (o)!

Sở Du Nhiên nhìn bát quái trận bị khuếch trương thành một vòng lớn, nhất thời có dự cảm xấu. Quả nhiên, Miller sức quan sát max cấp đuổi móng ra chỉ vào miệng Sở Du Nhiên: “Mùi giống đực! Vô cùng nồng nặc!”

Sở Du Nhiên đỏ trắn, thật muốn nhốt thằng nhóc này vào lồng tre, làm sao bây giờ?

Hal hiển nhiên đang bỏ não cái gì đó, mắt to vụt sáng nhìn miệng Sở Du Nhiên, mặt còn đỏ hơn cả Sở Du Nhiên. Chuyện người lớn trẻ con không được nghe, Hal đuổi bọn nhỏ đi, chỉ có Dillow lười biếng nằm trên cành cây, ghét bỏ liếm liếm móng vuốt, phun tào: “Ngu xuẩn!”

Hử?

Archer cùng Caly đồng thời ngửa đầu, hai gương mặt nhìn kẻ thù chung, ý nói: Mi muốn đánh nhau hả?

Dillow hừ một tiếng, giọng điệu ghét bỏ y hệt Wales, báo nhỏ đứng trên cây, nhìn xuống từ trên cao, kiểu nói chuyện khiến Sở Du Nhiên cũng muốn đánh nó: “Đánh hai kẻ ngu xuẩn bọn mi căn bản không tốn sức.”

Mất thấy ba đứa lại đánh nhau, Sở Du Nhiên cũng không cảm thấy kinh ngạc, để Jimmy nhìn bọn chúng, chỉ cần không bị thương, liền mặc chúng lẩn lộn. Ở trong sân đi một vòng, phát hiện dưới tàng cây có để mấy cái bánh lăn*, Sở Du Nhiên tò mò đi tới cầm xem, hỏi Hal, “Cái này cho ai vậy?”

*bánh lăn cho chuột chạy ý =))

Hal nhanh chóng giải thích: “Là mẫu phụ Vic đưa tới, hần nói Vic vừa lười vừa mập, cần phải rèn luyện.”

Sở Du Nhiên vừa nhìn Vic tròn vo, lại nhìn Panda còn tròn hơn, nhú mào, hai đứa này xác thực nên vận động nhiều hơn.

Theo như Sở Du Nhiên thấy, hình người của Dillow nhất định là tiểu Vương tử tuần mỹ mặt lạnh, Archer tuyệt đối là thằng nhóc hư hỏng cường tráng tóc đỏ, Caly là cậu nhóc dương quang tuần mỹ. Còn lên lút trốn ở một bên, nhóc Miller không biết đang lẩn lút quan sát cái gì, nhất định là tiểu chính thái mất to dễ thương. Jimmy nằm nhào trên cành cây ưu nhã lắc đuôi của mình, tuổi còn nhỏ mà đã có dáng vẻ của một công tử anh tuấn ưu nhã, nghĩ lại Tam ca kiêu căng của bé, tuy rằng đầu óc không tốt lắm, nhưng gương mặt vẫn rất đẹp, Jimmy rõ ràng là trẻ ngoan hữu dũng hữu mưu* có nội hàm, sau này tuyệt đối là một đại mỹ nhân.

*có sức mạnh có sự mưu trí

Nhìn một vòng như vậy, chỉ có Vic cùng Panda, lười đến hận không thể tự tráng mình thành cái bánh, thật sự không thể nhìn ra dáng vẻ lúc thành hình người ra sao nữa, vì suy nghĩ cho bọn nhỏ, Sở Du Nhiên đành nhần tâm, “Panda cùng với Vic, giảm béo!”

Panda đang gặm gậy trúc bối rối ... đang ăn ngon đột nhiên phải giảm béo là có ý gì? Gấu trúc béo vốn không thể nói chuyện đột nhiên kích động, gắng gượng nói một câu, “Thầy giáo, on rất ày! Không mập!” (Thầy giáo, con rất gầy! Không mập!)

Sở Du Nhiên nhìn vóc người của bé, rất nghiêm túc sửa lại, “Bảo bối à, như con chính là mập rồi, như...” Sở Du Nhiên tìm một vòng, gần người trong lớp không có lấy một đứa nhóc nào gầy, vì vậy chỉ tay vào thầy Hal, “Như thầy Hal mới là gầy kìa, nhớ chưa?”

Thầy Hal sờ sờ bụng mình, mặt đỏ lên.

Panda phản kháng không có hiệu lực, cả người ủ rũ, nhưng Vic lại có tinh thần ngẩng đầu lên, chân sau chạm đất đứng thẳng, hai mắt sáng lấp lánh nhìn bạn mình, thế là có cộng sự rồi? Hạnh phúc tới nhanh như một cơn gió to, thổi vi vu vi vu!

Dưới sự nhần tâm của Sở Du Nhiên, tổ giảm béo hai người được thành lập!

Vì để cho gấu trúc mập có thể tự hoạt động, Sở Du Nhiên suy nghĩ một chút, quyết định xin một cái cầu trượt. Ở tình cầu này, cần bản không có cầu trượt, nhóm ấu tể giải trí ngoài leo cây thì chính là vò cần đồ chơi, đám nhóc hiếu động như Dillow còn được, chứ như Panda, bạn đừng nói nhóc tự hoạt động được.

Trường học sau khi nhận được đơn xin của Sở Du Nhiên không chút suy nghĩ liền phê chuẩn, lấy thân phận của Sở Du Nhiên, cậu muốn cái gì cũng phải đáp ứng, hơn nữa còn làm ra như theo yêu cầu rất nhanh.

Hai ngày sau, tại vị trí sát tường của lớp 9 ‘bé’ có lắp đặt một tòa pháo đài nhỏ màu sắc xinh đẹp, đám nhóc con đều vây quanh pháo đài hai mắt nhìn nhau, không biết đây là thứ gì. Sở Du Nhiên ôm lấy Panda, đặt ở cửa thang trượt, đứa nhỏ nhìn xung quanh, còn chưa hiểu ra sao, thì liền thuận theo trượt xuống.

Nhóc béo sợ ngây người!

Thú vị!

Vừa thấy thứ này chơi như vậy, tất cả đám nhóc xông lên, Dillow, Archer cùng Caly trong nháy mắt coi chỗ này là địa bàn mới, ba đứa vừa leo lên liền đánh nhau, Sở Du Nhiên một đầu hắc tuyến, đám nhóc cứ vậy mà vui chơi đùa bỡn. Thầy Hal ở dưới vội đến nhảy cả lên, không ngừng nhắc: “Không được đánh nhau, ngã xuống bây giờ, mau đi xuống đi xuống!”

Sở Du Nhiên lập tức bảo người trải một tấm thảm dày phía dưới, cướp địa bàn là thiên tính của giống đực, tự nhiên không thể ngăn được, chỉ có thể bảo vệ. Cũng may vật liệu chế tác cầu trượt này đều là kim loại, cậu cũng bảo người ta bọc một tầng phòng hộ xung quanh, vật này đặc biệt chịu được dày vò. Hơn nữa, Sở Du Nhiên còn cố ý đặt cỡ lớn, cho dù bọn nhỏ có béo nữa, cũng không sợ bị kẹt không xuống được!

Bởi vì mình là người đầu tiên được chơi, Panda lười biếng vậy mà lại có ý thức cạnh tranh lần đầu tiên, sau khi vụng về leo lên, đặt mông chen qua Caly, chậm rãi dịch về phía cửa thang trượt. Sở Du Nhiên ngạc nhiên nhìn Panda, giống đực nên có ý thức cạnh tranh, Panda vẫn luôn không tranh không đoạt đáng vẻ chậm rãi, giờ rốt cục đã có dáng vẻ ấu tể giống đực nên có.

Có lẽ bị Panda lần đầu tiên quăng mông cướp đồ, ba đứa nhỏ kia chấn động đến ngừng chiến, tất cả đều vây xem gấu trúc béo, Sở Du Nhiên đẩy Jimmy và Miller một cái, “Hai con thỉnh thoảng cũng phải rèn luyện tăng năng lực, lên chơi đi.”

Bên sân lớp của Sở Du Nhiên bọn nhỏ đang trong giai đoạn tìm tòi lục lọi, lớp sư hổ bên cạnh đang tò mò ngóng sang đây, thầy Hal nhìn Sở Du Nhiên cười nhẹ, lo lắng hỏi: “Thầy Sở, như vậy có khiến hai lớp đánh nhau không?”

Sở Du Nhiên cười nheo mắt lại, dáng vẻ vẫn dịu dàng ưu nhã, trên khuôn mặt tinh xảo bởi vì nụ cười này mà như tỏa ra ánh sáng làm ấm lòng người, tất cả như được bao phủ trong hơi thở ấm áp của cậu, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm nhận được năm tháng bình yên, không đành lòng quấy rối. Giọng nói của cậu cũng mang theo ý cười, ngữ điệu chậm rãi, cậu nói: “Nếu như thầy Claude không quản được các con của

hắn, chạy tới khiêu khích linh tinh, bọn Dillow nhất định phải học được cách bảo vệ. Thầy Hal à, thứ bọn nhỏ phải học mới chỉ bắt đầu thôi, học nghiệp nửa năm tới, phải soạn trước đó nha.”

Thầy Hal: Tuy rằng không hiểu lắm, nhưng khi thấy thầy Sở nói rất có nội hàm.

Sở Du Nhiên ^ _ ^

“Từ lúc khai giảng đến giờ, ta vẫn luôn áp chế thiên tính của bọn nhỏ, để đám nhỏ ngoan ngoãn lẫn lộn ở địa bàn của mình, là vì để bọn chúng bỏ đi tật xấu đồng thời học quy củ, vô quy củ bất thành phương viên*, mặt khác, chúng ta phải vẽ một vòng tròn cho bọn nhỏ, tạo thành quy tắc chung, để bọn nhỏ học cách tuân thủ, như vậy sau khi lớn lên bọn chúng mới có nhân sinh quan chính xác của mình, điểm ấy bọn nhỏ học rất tốt, người xem, đám nhỏ đều biết xâm chiếm đồ của người khác là không đúng.” Sở Du Nhiên cười vỗ vai Hal, cảm khái nói: “Sau này ta không thể luôn ở đây, nếu ngày nào đó không tới được, thầy Hal phải cực khổ rồi.”

*Không có quy củ thì chẳng thành nề nếp được, nếu thiếu các quy định, quy tắc thì sẽ gây ra hỗn loạn => phải tuân thủ các quy củ, quy tắc để cùng phát triển và tiến bộ

Thầy Hal cảm động vỗ bộ ngực gầy yếu của mình, “Ngài yên tâm! Ta đảm bảo sẽ học tập tốt, sẽ nhanh chóng từ trợ lý chuyển lên giáo viên chính thức!” Tuy rằng vẫn không hiểu chuyện này cùng với chuyện khiêu khích lớp sư hổ có liên quan gì.

Sở Du Nhiên cười híp mắt khen: “Thực sự là thỏ ngoan hiền lành mà.” Hi vọng khi dẫn lớp sư hổ sang đây, sau khi hai lớp khai chiến thì con thỏ chỉ muốn hòa bình này vẫn có thể bình tĩnh được.

Thầy Hal cười ngại ngùng, được khen thật xấu hổ mà.

Buổi chiều lúc tan học, những bé con khác được thầy Hal đưa đi, Sở Du Nhiên vì nghĩ tới thân phận bị bại lộ của Dillow, hai người không thể xuất hiện ở cửa lớn đón con nhỏ được, như vậy lại vừa vụn vặt dễ dàng cho Wales, cùng đón được bạn lữ và cháu trai, không để lỡ ai cả.

Sau khi lên phi hành, Dillow còn đang hưng phấn cái thang trượt kia, Wales tâm tình rất tốt xoa xoa bụng cháu trai, “Trở về trang bị cho người cái lớn khác.”

Dillow không thể nào tin được nhìn chú mình, ánh mắt viết đầy vẻ không tín nhiệm → _ → Người sẽ tốt bụng vậy á? Người có thể đối xử tốt với ta vậy sao? Mau nói có phải người có âm mưu gì không? Ta có thể nói cho người Dillow đại nhân đây không sợ âm mưu, không sợ khiêu chiến, cái gì cũng không sợ! Người đừng hòng tính kế ta!

Sở Du Nhiên nhìn biểu tình không tín nhiệm của Dillow, suy nghĩ thêm đáng vẻ đùa giỡn Dillow của Wales trong ngày thường, nhất thời cảm thấy mình nên đứng bên phe của Dillow, bởi vì cậu cảm thấy đây chỉ là thủ đoạn đùa giỡn Dillow của Wales, không chừng đứa nhỏ vừa mới cao hứng ngao một tiếng ~ chú lấp cho ta thang trượt đi, Wales sẽ mặt không thay đổi nói với nó: Đùa người thôi, đồ ngốc.

Nhìn bạn lữ cùng nhãi con mình nuôi lớn không tin tưởng mình, Wales hơi nhúu mày, nhìn bên ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Sở Du Nhiên chớp mắt mấy cái, chột chột Dillow, nháy mắt với thằng nhỏ, con như vậy khiến chú buồn đó, nhanh đi đồ đi.

Dillow liếm liếm móng vuốt, rầm rì một tiếng, dùng đệm thịt nhấn nhấn sau lưng Wales, ngạo khí nói: “Thật ra, ta cũng không cần đâu, nhưng mà... nếu người lấp cho ta, ta cũng sẽ rất vui đó (^) ”

Wales quay đầu, khẽ cười một cái, “Rất vui sao?”

Sở Du Nhiên trong nháy mắt nhéo một cái lên eo Wales, thuận tiện lườm một cái, cậu tin chắc, nếu không ai ngăn cản con mèo hư hỏng này, y tuyệt đối sẽ nói lời Dillow không thích nghe, về đến nhà tuyệt đối sẽ tiến hành một trận đại chiến chú cháu. Wales cái người này, cho dù y cười hay không, rất ít người có thể đoán ra y muốn làm gì, nhưng mà bằng cảm giác Sở Du Nhiên lại có thể liếc một cái liền nhìn ra, nhờ có tinh thần lực trời chắt kia, khiến Quốc vương Bệ hạ muện tao cũng hóa thành trong suốt.

Trên eo bị nhéo một cái, không đau, trái lại có chút ngứa, Wales bị cắt đứt dòng suy nghĩ, bỏ qua suy nghĩ đã kích cháu trai, quay đầu cứng chiều nhìn Sở Du Nhiên, “Làm nũng?”

Sở Du Nhiên ôm lấy Dillow, cười vuốt một cái lên mặt đối phương, “Đúng, làm nũng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Người một nhà ưu sầu:

Bệ hạ cực than lớn: “Vợ cứ muốn bóc trần vẻ ngoài lạnh lùng của ta, trái tim cứ luôn xao động, bị trêu ngứa ngứa, làm sao bây giờ?”

Điện hạ cực than nhỏ: “Thế giới này ngoại trừ ta, đều ngu xuẩn đến không nhìn được, ‘nằm’ sao đây? Còn có, ai động vào hòm bóng lông của ta, thiếu một cái rồi.”

Chiến Thần Vương hậu Sở Du Nhiên: “Trong nhà có hai kẻ gốc một vài phương diện rất không chín chắn, còn coi ta như bị thiếu năng, này sửa thể nào?”

————— Dillow đen sì lao nhanh tới —————

39. Chương 39

Edit: Cháo quấy

Beta: Bồn cung muốn cắt JJ của người

Sau bữa cơm tối, Lindsay mang một bộ lễ phục tối, gõ cửa một cái.

Sở Du Nhiên đang lau lông cho Dillow ngẩng đầu lên, nhìn thấy quần áo trong tay Lindsay, cười hỏi: “Cho ta?”

“Vâng, đây là bộ lễ phục thứ nhất, ngài trước tiên thử một chút xem có vừa người không.” Lindsay đặt khay xuống, cầm lên bộ lễ phục màu trắng được cắt may tinh xảo, cười nhìn Sở Du Nhiên, “Ngài mặc vào nhất định sẽ rất đẹp.”

Sở Du Nhiên thả Dillow ra, nhận lấy bộ lễ phục, “Đây là, quần áo mặc trong ngày cưới?”

Lindsay cười lộ ra đôi răng nanh nhỏ, “Đúng ạ, Bệ hạ đặt mười bộ, mặc cho ngài chọn lựa, ánh mắt Bệ hạ rất tốt, mỗi bộ đều rất hợp với ngài.”

Sở Du Nhiên cười nhận lấy, hào phóng nói: “Vậy ta mặc thử một chút?”

Mặc lên người bộ lễ phục chẳng hề phức tạp nhưng lại được chế tác vô cùng khéo léo tinh xảo này, Sở Du Nhiên kéo kéo vải chỗ hông, kinh ngạc hỏi: “Sao lại vừa vặn như vậy? Đâu có ai đo kích cỡ cho ta đâu.”

Lễ phục màu trắng thuần này, rất giống lễ phục quý tộc cung đình Châu Âu ở thế kỷ 17, so với thời đó còn tinh mỹ hơn, cũng đơn giản hơn. Ngoại trừ trang sức minh chứng cho thân phận, chỉ có tay áo và vạt áo trước thêu hoa văn màu vàng, trang trọng tao nhã. Màu sắc này, theo như Sở Du Nhiên thấy, cực kỳ giống màu mắt của Wales, vô cùng hài lòng. Sau khi mặc lên người, đã phô diễn ra thân hình hoàn mỹ của Sở Du Nhiên, đặc biệt phần eo và chân, tinh tế thẳng tắp, khiêu gợi không gì tả nổi. Lindsay kinh diễm nhìn mười mấy giây, bị Dillow bất mãn quét một vuốt, lúc này mới phản ứng lại, ngượng ngùng giải thích: “Bệ hạ chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới lại vừa vặn như vậy!”

Lần này ngược lại khiến Sở Du Nhiên cảm thấy xấu hổ, Wales căn bản cũng không có lấy thước đo dáng người cho cậu, một người sao có thể chỉ bằng mắt thường mà nhìn chuẩn như vậy chứ? Sắc mặt Sở Du Nhiên có chút hồng, trong nhất thời không biết nên nói gì nữa.

Vẫn là Dillow tâm tư đơn thuần, đôi mắt nhóc con sáng lấp lánh nhìn Sở Du Nhiên vài vòng, dùng móng vuốt vuốt vuốt cẳng chân Sở Du Nhiên, không tiếc lời tán dương: “Thật đẹp mắt, cứ như muốn kết hôn vậy.”

Sở Du Nhiên bị chọc phát cười, ngồi xổm xuống ôm lấy Dillow, dùng trán cọ cọ trán nhóc con, nói nghiêm túc: “Dillow, nếu thầy kết hôn với chú con, con vẫn thích thầy chứ?” Cậu vẫn có chút lo lắng, muốn hỏi suy nghĩ của đứa nhỏ trước, nếu như Dillow không thể tiếp nhận thân phận thay đổi từ thầy giáo đến người nhà của cậu, thì cậu cần từ từ nói chuyện với đứa nhỏ này một chút.

Không nghĩ tới, sau khi Dillow nghe xong câu này liền dùng một loại ánh mắt ‘thầy là đồ ngốc hử’ nhìn Sở Du Nhiên, dùng đệm thịt nhấn vào gáy cậu một cái, báo nhỏ đặc biệt người lớn nói: “Yêu thầy yêu thầy, chờ ta lớn lên rồi cũng sẽ yêu thầy, giống cái, thực sự là sinh vật phiên toái.” (^) “Dillow, ” Sở Du Nhiên cọ cọ cái bụng mềm mại của báo nhỏ, híp mắt cười hỏi nhóc: “Nếu chú con lấy người khác, con sẽ tiếp nhận sao?”

Trong nháy mắt ánh mắt Dillow trở nên ác liệt, vuốt nhỏ duỗi ra, bốn móng nhỏ sắc bén dẹt thường, “Ổng dám?”

Sở Du Nhiên vui mừng cọ cọ nhóc con, còn chưa kịp khen vài câu, liền nghe báo nhỏ nói tiếp: “Ổng làm lớn bụng thầy rồi, sao có thể không chịu trách nhiệm chứ?!”

Sở Du Nhiên: “... Dillow!”

Wales còn chưa vào cửa, đã nghe thấy đứa cháu nói xấu sau lưng mình, nhú mày lại, Wales vẻ mặt ghét bỏ đập cửa đi vào, ánh mắt trực tiếp rơi trên người Sở Du Nhiên đang nhéo tai Dillow.

“Rất đẹp.” Wales quên luôn thằng cháu vô lễ, nghiêm túc khen bạn lữ.

Khóe miệng Sở Du Nhiên vừa mới cong lên, Wales tiếp tục khen: “Quả nhiên rất vừa vặn.”

Sở Du Nhiên đi tới, ném Dillow lên mặt Wales, nhìn Dillow một thân lông đen che kín khuôn mặt tuần tú của Wales, Sở Du Nhiên nghiêm mặt, nghĩ đến nguyên nhân đối phương biết rõ ràng cỡ người to nhỏ của mình, cậu một chút cũng không cười nổi.

Dillow mất công tốn sức bò ra sau cổ Wales, mông ngồi lên bả vai Wales, hai chân ôm lấy đầu chú mình bắt đầu dĩ thử dài, khẩu khí đặc biệt lo nước thương dân: “Giống cái, quả nhiên là sinh vật không thể nói lý.”

Wales lần đầu tiên cảm thấy chỉ số thông minh của cháu mình tăng lên rồi, tán đồng gật đầu một cái. Nói ngon ngọt vậy mà cũng tức giận được, tính tình ‘bóng lông nhỏ’ ngày càng tệ, đều là thói quen do y gây ra.

Sau đó, Quốc vương Bệ hạ cùng Dillow điện hạ, cứ như vậy bị giống cái không thể nói lý duy nhất trong nhà —— đuổi ra ngoài!

Sở Du Nhiên nhìn hai người họ đi ra ngoài còn liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy oán thâm đối với cậu, trong lòng vô cùng muốn nhéo hai cái tai đầy lông kia, một lớn một nhỏ này, cậu bị ép phát cáu tới mức muốn đánh bọn họ mỗi ngày rồi

---

Hôn nhân Hoàng thất, mọi thứ gần như đều được tiết lộ, theo sự chuẩn bị của lễ cưới, chuyện này nghiêm nhiên trở thành đề tài để con dân Đế tinh đàm luận lúc rảnh rỗi, tư liệu về Sở Du Nhiên cũng dần dần bị bới ra. Hôn ước định sẵn, trải qua giai đoạn mất trí nhớ bị thương, còn có thể yêu cùng một người lần thứ hai, đây tuyệt đối là sắp xếp của Thú Thần! Không, có thể chế trụ được Quốc vương Bệ hạ, Vương hậu điện hạ chính là Thú Thần tái thế, đặc biệt cao, đại, thượng!

Dưới sự thúc đẩy phía sau của Wales, thân phận của Sở Du Nhiên như nước dâng thuyền lên, ngoại trừ một vài quý tộc duy trì trạng thái quan sát ra, bình dân bách tính không bị ảnh hưởng bởi lợi ích thì kêu gào ủng hộ. Dù sao thì theo như lời đồn về cổ sự tình yêu xúc động lòng người, Vương hậu điện hạ nghiêng nước nghiêng thành xinh đẹp như hoa, Quốc vương Bệ hạ không phải cậu thì không cưới, Dillow điện hạ đồng dạng yêu cậu kính cậu, người ta đã nguyện ý thì sao phải phản đối? Ủng hộ là được rồi!

Sở Du Nhiên không có chuyện gì thì rất thích xem tin tức, thời điểm thấy người khác nói cậu là Thú Thần tái thế các loại lời nói vô căn cứ, Sở Du Nhiên hiếm khi phun tào một câu: “Toàn nói phụ thân em là hậu

duệ Thú Thần, em hiện tại thành Thú Thần tái thế, bối phận có phải sai rồi không?”

Wales cùng Dillow sau khi nghe Sở Du Nhiên nói đều nghiêm túc gật đầu, rất có loại cảm giác ‘người là lão đại nhà chúng ta, người nói thế nào thì là thế đó’, Sở Du Nhiên bị chọc phát cười, ôm lấy Dillow xoa nhẹ một cái, tức giận nói: “Cũng bởi vì hai người như thế, bọn họ mới có thể nói như vậy.”

Dillow bò ra từ ma trảo của Sở Du Nhiên, dùng đuôi quét cậu một cái, cao quý lãnh diễm nói: “Giống đực, thì phải có nguyên tắc của giống đực, đây là cứng chiều, không được thị sủng ấy kiêu!”

Sở Du Nhiên cười kéo thẳng nhỏ lại, vò trên đùi, “Là thị sủng mà kiêu, học từ cũng chưa xong mà còn kiêu ngạo như vậy, câu này ai dạy con?”

“Khụ!” Wales đứng lên, sắc mặt nghiêm túc đánh gãy cuộc chơi của hai người, y nhìn đồng hồ đeo tay một cái, trầm giọng nói: “Nên đi thôi.”

Sở Du Nhiên dùng ánh mắt như cười như không nhìn Wales, thấy đối phương vẫn trầm ổn như núi, trên mặt không nhìn ra chút sơ hở nào, bĩu bĩu môi. Wales tiếp nhận áo khoác trong tay Lindsay, tự tay khoác lên người Sở Du Nhiên, mặt không đổi sắc nói: “Bên ngoài có chút lạnh, mặc vào đi.”

Giọng điệu chẳng hề dịu dàng, ở trước mặt người khác y theo thói quen lạnh lùng kiên định cường thế, nhưng Sở Du Nhiên vẫn nở nụ cười, nghe lời mặc áo khoác vào, để y cài nút áo hộ. Vẫn là chiếc áo choàng dài màu trắng, Wales giống như đặc biệt cố chấp với màu sắc của bóng lông nhỏ lúc trước, quần áo của Sở Du Nhiên phần lớn gam màu nhạt, may lại vừa vặn hợp với phẩm vị của Sở Du Nhiên, cậu cũng mặc cho Wales sắp xếp. Chiếc áo choàng này được Sở Du Nhiên mặc lên vô cùng hoàn mỹ, sau khi cài nút càng lộ ra vóc người hoàn hảo, khí chất thanh nhã xuất trần, đôi mắt Wales hơi híp lại, rốt cục hải lòng cong chút khóe miệng.

Sở Du Nhiên không hiểu ngắc đầu nhìn y, “Anh cười gì vậy?”

“Ta muốn cho tất cả mọi người biết, em rất hoàn mỹ.” Người bình thường đối với việc mình có bạn lữ xinh đẹp đều là hận không thể giấu người ta đi, sợ bị kẻ khác nhớ thương. Mà Wales lại vừa vặn trái ngược, muốn phô diễn toàn bộ ưu điểm ra, hào phóng muốn tất cả mọi người đều biết, cậu hoàn mỹ như vậy, nhưng cậu là của y, Quốc vương Bệ hạ trước sau như một rất bá đạo cùng tự tin.

Sở Du Nhiên nghe lời này có chút không đỡ được, tai đỏ lên liếc Wales một cái, gọi Dillow vội vã đi.

Đưa Sở Du Nhiên tới trường học, Wales nhìn hai người một trước một sau cười đẩy xe đẩy, ánh mắt lóe vẻ thỏa mãn, sau đó, y thu lại vẻ dịu dàng, khí thế xoay người một cái, lần thứ hai khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, đầu không quay lại hỏi Crewe phía sau lưng, ngữ khí có chút lạnh: “Bọn họ muốn tới Đế tinh?”

Crewe gật đầu, “Vâng, người nhà Vương hậu công bố đã tìm cậu ấy rất lâu rồi, nhìn thấy ngài đăng ký kết hôn trong video thu hình liền muốn tới Đế tinh tìm nhĩ tử.”

Ngón tay Wales nhẹ nhàng ma sát nút áo không gian chứa cơ giáp, ngữ điệu bằng phẳng lại ngầm có sát cơ, “Nhận người à? Chuyện này trước đừng để Vương hậu biết, chờ bọn họ đến rồi nói sau.”

Crewe nhìn sắc mặt Wales, cúi đầu đáp một tiếng, đã biết kết cục kẻ tới kia chắc chắn sẽ không tốt.

Sở Du Nhiên cũng không biết nhóm “Người nhà” của cậu muốn tới Đế tinh tìm mình, bao năm đã trôi qua rồi, người cha trong ký ức kia cậu thậm chí còn không nhớ rõ dáng vẻ ra sao, còn tình nhân cùng con riêng của hắn, cậu lại càng không nhớ rõ. Nếu bị cậu biết được thì có khi cậu cũng chẳng để trong lòng, với tính cách của Sở Du Nhiên, trên đường đi mà gặp phải đối phương có khi cậu còn cố ý hỏi ngược lại cậu: Ông là ai thế?

Hiện tại vấn đề khiến cậu quan tâm là giảm béo cho Vic!

Panda đã rất thích cái thang trượt rồi, thẳng nhóc vụng về leo lên, sau đó sẽ như quả bóng lăn lông lốc xuống, cho dù là lăn, thì cũng là hoạt động, nhưng mà Vic kia... Sở Du Nhiên cùng Hal ngồi xổm dưới tàng cây, nhìn Vic nằm trong bánh lăn ăn đồ ăn mà khóe miệng co rút, đứa nhỏ này đã lười đến không có thuốc chữa, nằm trong bánh lăn ưỡn bụng ăn đồ vật, chỗ riêng tự lộ hết ra, hoàn toàn không có chút xấu hổ nào cả.

Đứa nhỏ này đã lười đến nỗi không thèm để ý đến vật ngoài thân, chỉ cần có ăn thôi là đủ rồi.

Sở Du Nhiên bóp bóp miệng Vic, bên trong là túi má không quá lớn, nhưng cậu biết, tên nhóc này mang theo dị năng không gian, trong đó chứa toàn là thức ăn, muốn tịch thu đồ ăn vặt của nhóc cũng không biết đâu mà lần cả. Sở Du Nhiên chọt chọt cái bụng của Vic, thương lượng: “Vic, chúng ta không ăn nữa, có được không?”

Vic lắc đầu một cái, từ chối.

Sở Du Nhiên lật thuyền nhỏ lại, quay bánh lăn, dựa vào kinh nghiệm nuôi chuột đồng kiếp trước, thuyền nhỏ sẽ bị ép chạy vài bước, không nghĩ tới Vic vẫn cứ nằm bất động, tới lúc bánh lăn đưa đứa nhỏ quay lên trên thì cứ tùy ý để mình rơi tự do, bộp một tiếng rơi xuống, nằm bẹp tiếp tục ăn.

Thầy Hal che mặt, buồn không nổi, “Thầy Sở, làm thế nào đây?”

Sở Du Nhiên cũng sầu, cậu cũng biết làm sao nữa.

Dillow nhìn thấy Sở Du Nhiên ngồi xổm dưới tàng cây cau mảy, chạy tới quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Dillow vừa qua đằng sau cũng kéo theo một chuỗi, mấy đứa nhóc nghịch ngợm gây sự chạy tới vây xem, “Năm sao vậy?”

Sở Du Nhiên sờ sờ bụng Dillow, nói nghiêm túc: “Bọn nhỏ, thầy giao cho các con một nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ!”

Dillow liếc nhìn cậu, ý ‘Thầy có thể có nhiệm vụ gì chứ? Còn có thể vừa vinh quang lại gian khổ?’

Miller vừa nghe thấy từ vinh quang liền vội vàng lắc đầu, hoảng sợ nói: “Con không muốn vinh quang, con không muốn chết đâu.”

Sở Du Nhiên dở khóc dở cười kéo Miller qua xoa nhẹ một cái, “Các con có thể khiến Vic vận động không? Nếu như có thể làm Vic chơi cùng các con, buổi chiều thầy làm đồ ăn ngon cho mấy đứa.”

Bọn nhỏ vừa nghe có đồ ăn, trong nháy mắt tinh thần phấn chấn lên, từng đứa từng đứa vây quanh Vic, đều muốn duỗi móng kéo một chút. Sở Du Nhiên để Hal trong bọn nhỏ, bản thân thì đi liên hệ với người nhà Vic, muốn giảm béo, đầu tiên phải chặn hết đồ ăn vặt của Vic lại. Hiện tại đồ ăn đã trở thành tinh thần để Vic dựa vào, không nói không chơi không hoạt động, chỉ lo ăn.

Hiển nhiên vấn đề này người nhà Vic cũng phát hiện, chỉ có điều hiệu quả giảm béo ở nhà cũng không tốt, cho nên mới đưa bánh lăn đến trường học.

Sở Du Nhiên cảm thấy nhất định phải dời thói quen thích ăn của Vic đi, cũng không thể để đến lúc lớn rồi trong tay còn thời khắc cầm hạt dưa, đi đến đâu ăn tới đó được.

Cùng mẫu phụ Vic nghiêm túc thảo luận chuyện để đồ ăn của Vic ở nhà, Sở Du Nhiên đề nghị dùng đồ ăn dụ dỗ Vic, hi vọng người nhà cùng phối hợp.

Mẫu phụ Vic nghe Sở Du Nhiên nói xong, trực tiếp vỗ tay tán thành: “Được được được! Trở về liền tịch thu đồ của nó, giao đứa nhỏ cho ngài chúng ta vô cùng an tâm!”

Sở Du Nhiên hơi kinh ngạc, đồng ý đơn giản vậy?

Cậu còn chưa biết, sau khi thân phận của cậu và Dillow được đưa ra ánh sáng, địa vị của cậu trong lòng người nhà của mấy đứa nhỏ này là gì đâu. Vốn đã bị thái độ làm việc của cậu thuyết phục, giao con cho cậu đều vô cùng yên tâm rồi. Hiện nay cậu còn mang theo danh hiệu Vương hậu, vậy học sinh của cậu, sau này mặc kệ thành tựu ra sao so với người khác cũng cao hơn một cái đầu rồi.

Thời điểm vào trường, mấy đứa nhỏ này đều được Wales chọn lựa tỉ mỉ, để cùng Dillow đi học, từ mọi phương diện đám nhóc này đều là tài năng xuất chúng. Đầu tiên là tinh thần lực, toàn bộ không có đứa nào thấp hơn cấp A, mà trong đó Vic còn là đứa đáng chú ý nhất, tinh thần lực cấp S, từ nhỏ còn có dị năng không gian. Ý của Wales đã rất rõ ràng, mấy đứa nhỏ này, từ bé đã bắt đầu bồi dưỡng thành viên nòng cốt, sau khi lớn lên đều sẽ trở thành phụ tá đắc lực của Dillow.

Bây giờ lại được Vương hậu tự mình dạy dỗ, cha mẹ đảm nhỏ càng thêm yên tâm, mặc kệ làm cái gì, cứ phối hợp là được.

Mấy đứa trẻ vây một vòng quanh Vic, cũng không nghĩ được kể gì khiến Vic động dậy được, đến buổi tối Sở Du Nhiên coi đó là chuyện cười kể cho Wales nghe, “Nhóc Vic vui thật đó, em dạy học sinh nhiều năm vậy rồi, chưa từng gặp đứa nhỏ nào lười như thế.”

Wales lười biếng ngồi dựa vào đầu giường, híp mắt xem phần báo cáo cuối cùng. Áo ngủ vàng nhạt nửa hở, lộ ra lồng ngực màu mật ong bên trong, cơ thịt không hề khoa trương, nhưng đường nét rất rõ ràng, phập phồng theo tiết tấu hô hấp, y hiện tại lộ rõ bản tính của mình, như một con báo sẵn thỏa mãn, gợi cảm nhưng lại lộ ra nguy hiểm trí mạng.

Nghe Sở Du Nhiên nói xong, người trên giường đưa mắt sang, trong đôi mắt vàng kim chợt lóe một tia sáng.

Sở Du Nhiên vừa sấy khô tóc, đang dùng tay vuốt lại đuôi tóc, thấy đối phương nhìn mình như vậy thì sợ hết hồn, ánh mắt muốn nhào tới cắn người kia là sao? Bị ánh mắt nguy hiểm kia dõi theo cả người cậu căng thẳng, Wales khiến cậu cảm thấy áp lực rất lớn, cảm giác hơi ngột ngạt khiến cậu không dễ chịu lắm, càng miễn bàn đến chuyện tán gẫu. Sở Du Nhiên bất mãn lườm Wales, “Biến thành thú thân đi, trước khi ngủ không cho biến trở lại!”

Wales hừ một tiếng, lười biếng thả quang não trong tay xuống, vẫn duy trì tư thế dựa vào đầu giường, ung dung nhíu mày, “Bảo bối à, đáng về em bây giờ rất ngang ngược.”

Miệng Sở Du Nhiên co rút, “Cái dạng hiện tại của anh còn ngang ngược hơn ấy.” Vô cùng giống tổng tài bá đạo, tà mị cuồng quyền!

Wales đột nhiên nở nụ cười, đứng dậy xuống giường, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Sở Du Nhiên, giống như đang nhìn con mồi của mình. Sở Du Nhiên híp mắt nhìn đối phương, khóe miệng không nhịn được cong lên, đợi Wales đến gần, dùng một đầu ngón tay chọc chọc cơ ngực đối phương, bản thân thì nhân cơ hội lùi về sau một bước, giữ một khoảng cách an toàn, “Anh muốn làm gì? Ăn thịt người à?”

Wales đột nhiên kéo tay Sở Du Nhiên đang muốn rút về, kéo đến bên miệng cắn nhẹ, Sở Du Nhiên cảm thấy tay tê tê, hơi nhức, bị động tác mờ ám này khiến mặt mũi đỏ ửng. Ánh mắt Wales vẫn không rời khỏi cậu, thấy mắt Sở Du Nhiên né tránh không nhìn y, cười duỗi tay nắm lấy cằm Sở Du Nhiên, gần như cưỡng bách nâng mặt cậu lên, bốn mắt nhìn nhau, thấy đôi mắt đen bởi vì ngượng ngùng mà nhiễm một tầng hơi nước, phảng phất như có thể hút y vào đó, Wales rốt cục không nhịn được cúi đầu, nhẹ nhàng hạ một nụ hôn lên mắt phượng của Sở Du Nhiên, “Ta thật sự muốn ăn thịt người, làm sao bây giờ?”

Sở Du Nhiên đỏ mặt chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Ban đêm gió lớn, chính là thời điểm tốt để yêu tinh tập kích nhân loạn, mau đi ăn đi, ăn no trở về ngủ... A...” Một nụ hôn ngang ngược rơi xuống, vội vàng như muốn nuốt cả người cậu vậy, eo Sở Du Nhiên bị ôm chặt, trên gáy bị một bàn tay giữ lấy, chỉ có thể hoàn toàn tiếp nhận sự nhiệt tình của đối phương. Wales đêm nay cố chấp hơn so với dĩ vãng, ép Sở Du Nhiên đến nghiêng cả người về sau, hai tay không thể không nắm chặt cổ áo của Wales, động tác này lại khiến Wales có chút bất mãn, hơi nâng đầu thả đôi môi bị mút tới bóng nước ra, khiến Sở Du Nhiên thở dốc một cái, Wales cầm lấy hai móng vuốt nhỏ đang nắm vạt áo mình kéo ra, đặt lên cổ mình, ra hiệu Sở Du Nhiên ôm lấy mình, lần thứ hai cúi đầu hôn lên.

Xung quanh yên tĩnh đến nghe được cả tiếng kim rơi, cả phòng chỉ còn dư lại tiếng răng môi mút mát tương giao mập mờ, Sở Du Nhiên bị hôn đến hai mắt mơ hồ, chỉ có thể theo bản năng ôm chặt người bên cạnh, mãi đến tận khi bị đè xuống giường, lần thứ hai bị ép ngẩng đầu lên, tùy ý để Wales bá đạo hôn sâu cắn nhẹ trên người cậu, để lại từng dấu vết tích tình dục. Đến lúc hơi thả lỏng, chỗ tiếp nhận Wales có chút đau, thân thể vừa mới sinh ra chút chống đối đã bị đối phương kéo vào trong lửa dục, cả người dính lấy hơi thở của đối phương.

Chờ đến lúc cậu mệt mỏi ý thức mơ hồ, bị Wales ôm đi tắm, còn mơ mơ hồ hồ nghe thấy đối phương hỏi cậu có muốn làm thêm lần nữa hay không?

Sở Du Nhiên trực tiếp trả lại hai chữ: “Biến đi.”

Sau đó hình như Wales nói gì đó, cậu cũng không nhớ rõ nữa.

Ngày hôm sau tỉnh lại Sở Du Nhiên vẫn còn mơ mơ màng màng, còn chưa mở mắt cũng đã cảm giác được có một ánh mắt nóng rực nhìn mình chăm chăm, dưới tình huống này có muốn ngủ tiếp cũng không được. Mắt Sở Du Nhiên giật giật, lập tức cảm thấy mi mắt mình bị một móng vuốt lớn chọc chọc.

Sở Du Nhiên nắm lấy cái tay loạn kia, cũng không mở mắt ra, giọng nói ngày thường sáng sủa ôn nhuận giờ có chút khàn khàn, càng thêm gợi cảm hấp dẫn, “Đừng nghịch, biến thành thú thân cho em ôm đi.”

Quốc vương Bệ hạ tối qua được ăn no tâm tình tốt hơn bình thường, vui vẻ tiếp nhận cái yêu cầu vô lễ của giống cái nhà mình, biến thành thú thân cọ cọ mặt bạn lữ, ngay sau đó liền bị hai cánh tay ôm lấy cổ, cậu bạn lữ vẫn luôn nhắm mắt mỉm cười mở mắt ra, xoay người muốn đè y dưới thân.

Wales mặc kệ động tác này của Sở Du Nhiên, biết giống cái của mình gốc đến không thể đẩy ngã y được, liền tự mình nằm ngửa xuống ôm lấy Sở Du Nhiên, để cậu nằm lên bụng mình, thấy cậu theo hô hấp phập phồng của mình mà lên xuống, tâm trạng rất tốt dùng móng vuốt vuốt vuốt đầu bạn lữ, giống như đang bắt chơi quả bóng nhưng.

Sở Du Nhiên thỏa mãn cọ cọ bên cổ Wales, ôm chặt mèo lớn bên người, cọ đủ năm phút đồng hồ mới mở mắt ra.

Wales dùng móng vuốt cào cào mái tóc rối như tơ vò của bạn lữ, thở dài nói: “Tối hôm qua em chủ động như thế tốt bao nhiêu.”

Hai tay Sở Du Nhiên nhanh chóng nắm lấy hai cái tai lông nhung của Quốc vương Bệ hạ, chà nhéo một cái, đây chính là trừng phạt sáng sớm cho y!

Vì cứu lỗi tai của mình, Wales nghiêm túc nói sang chuyện khác, “Có muốn nghỉ ngơi ngày hôm nay không?”

“Không cần, em cảm thấy thân thể vẫn tốt,” Sở Du Nhiên sờ sờ eo mình, cảm thấy bản thân thực sự có thể chất tốt, tối hôm qua cậu còn chuẩn bị sẵn tâm lý hôm nay sẽ nằm giường giả chết, không nghĩ tới sáng nay tỉnh rồi ngoại trừ eo có chút mỏi ra, thì cũng không bị sao cả. Nghĩ tới đây Sở Du Nhiên càng hứng thú với nguyên hình của mình, người đàn ông sau khi làm lớn bụng Hayes vẫn không lộ diện kia rốt cục thuộc loại chim gì đây! Thật muốn bắt ông ta vặt sạch lông rồi treo trước mộ Hayes để an ủi linh hồn trên trời!

Chẳng qua, Sở Du Nhiên cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi, không chừng bây giờ đối phương mà xuất hiện trước mặt cậu, cậu có khi còn đuổi người đi, không tiếp nhận đối phương. Cậu có cha, tuy rằng không đáng tin, nhưng không phải loại cặn bã.

Lúc này, Sở Hồng Vũ đang ngủ thì bị một giấc mơ làm tỉnh, ông vừa mơ một giấc mơ vô cùng đáng sợ, mơ thấy thằng con ngốc của mình sinh một tổ chim Phượng đen thui + trắng lanh lợi, tất cả bọn chúng đều có răng dài móng nhọn, vỗ cánh một cái, cất bay đá chạy, vừa kêu nhẹ một tiếng liền tấn công bằng tinh thần, há mồm phun lửa vù vù. Sau đó thằng con ngốc chỉ tay vào ông, cao giọng hô to: Các con, người kia là ông ngoại không có trách nhiệm của các con đó! Sau đó đám nhãi con kia chạy tới mổ ông...

Giấc mơ này thật sự đáng sợ, Sở Hồng Vũ sau khi tỉnh lại mà trán đầy mồ hôi lạnh, có loại kích động muốn lập tức đi tìm con trai nhận tội, nói cho con biết chân tướng năm đó cầu xin tha thứ.

Sở Du Nhiên đối với cha để nghe người ta nói cậu có thể liệt sinh* mơ thấy cái gì hoàn toàn không biết, cậu hiện giờ đang tức giận, rửa mặt xong Sở Du Nhiên phát hiện trên cổ mình có một vòng vết hồng bị mèo gặm ra, thế này thì ra ngoài kiểu gì? Đến trường kiểu gì? Gương tốt làm người đâu? Bọn nhỏ mà hỏi thì cậu trả lời sao?

*là hình thức sinh sản vô tính đặc trưng của động vật đơn bào sống ký sinh

Đối với việc này, Wales lạnh lùng đối mặt, hai mắt không biểu tình nhìn Sở Du Nhiên, mặc cho người yêu lườm đến nở hoa, y vẫn sừng sững bất động.

Sở Du Nhiên bất mãn bĩu môi, chỉ vào cổ mình nhìn kẻ cầm đầu, “Sau này không cho gặm cổ nữa!”

Wales vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ người yêu, trong mắt không che dấu được thỏa mãn cùng ý cười, nhưng lại không nói lời nào.

Sở Du Nhiên không tức nổi nữa, chỉ có thể lấy ra một cái áo phông cao cổ trong tủ, dựng cổ áo lên vừa vặn có thể che được, nhưng áo này lại không ôm sát cổ, Sở Du Nhiên kéo kéo cổ áo, phát hiện muốn che phía trước chỉ có thể cố định chỗ vải dư đằng sau lại, còn cái gài cổ định...

Sở Du Nhiên nhìn xung quanh một chút, rồi nhìn trúng cái huy chương trên vai Wales. Huy chương đại biểu cấp bậc cao nhất Đế quốc quân bộ cứ như vậy bị Sở Du Nhiên gài sau gáy, bắt đầu tác dụng cố định, sau đó mặc chế phục trường học, soi gương, hài lòng gật gật đầu, rất tốt, không thấy gì hết.

Wales buồn cười nhìn cậu loay hoay, nhìn đồ vật đại biểu cho quyền thế của mình cứ như vậy bị xem là khuy áo mà dùng, bật cười chột trán Sở Du Nhiên, cũng không ngăn lại.

Sở Du Nhiên cũng không biết giá trị của vật sau gáy mình, nếu như biết được thì khẳng định cậu không dám đeo, cậu sợ bị đè gãy cổ.

Rất cực có thể thoải mái tới trường học, nhóm ba đứa Dillow vẫn đánh rất khí thế với lớp sư hổ bên cạnh, dưới sự dung túng của thầy giáo hai lớp, bọn nhỏ thậm chí đã bắt đầu tiến hành đánh giằng co. Nhóm sư hổ cũng thích sang bên Dillow chơi thang trượt, sau đó chính là hai lớp khai chiến, làm người bảo vệ, Dillow dẫn dắt đám đồng bọn giương vuốt đánh lại, thậm chí ngay cả Panda cũng tham chiến. Thằng nhỏ thoát nhìn hàm hậu, nhưng ra tay lại vô cùng tàn nhẫn, trong lòng còn đen tối nữa, có một lần Panda chỉ chuyên đi đánh trym nhỏ* của nhóm sư hổ, dọa Sở Du Nhiên sợ đến cả người ứa mồ hôi lạnh, chỉ lo đánh hỏng của bọn nhỏ, lời Panda đi phạt đứng 10 phút.

*từ gốc trg cv là ‘đỉnh đỉnh’

Nhưng mà Vic, vẫn lười như cũ! Đứa nhỏ này lười đến cả ngày chỉ phơi thịt, động dục một chút cũng không muốn, Sở Du Nhiên yên lặng lấy một hạt dưa từ trong túi ra...

Bởi vì không có đồ ăn vặt, Vic rất nôn nóng, mẫu phụ Vic thật độc, một hạt đậu phộng cũng không để lại cho nó, cho nên thằng nhỏ chỉ có thể trông ngóng hạt dưa trong tay Sở Du Nhiên, cực kỳ tham ăn mà chạy một vòng, đổi một hạt dưa.

Trong túi Sở Du Nhiên có một bao hạt dưa, mỗi ngày kết thúc còn chưa tới một nửa, song đối với Vic thường ngày nằm bất động mà nói đã là tiến bộ rất lớn rồi.

Rất cực sắp đến lúc tan học, Sở Du Nhiên tìm chỗ viết báo cáo cho các phụ huynh, Dillow đứng trên cây nhìn từ cao xuống, đưa cổ nhìn Vic, thấy thầy giáo không ở đó, nhảy xuống đột nhiên duỗi móng quét cho Vic một cái, đôi mắt xanh hiện ra hàn quang, nhóc nhe răng uy hiếp nói: “Còn mập như vậy nữa ta liền ăn mi! Còn giống như mi ăn hạt dưa ấy, cắn vỡ sọ mi, xé nát bụng mi!” Ông chú ngu xuẩn nói khi còn bé y chính là dọa phụ thân Vic như vậy, vô cùng hữu hiệu!

Vic (° °)

Dillow hù dọa Vic xong, ngồi xổm bên bệ cửa sổ liếm lông. Vic ở phía dưới sợ đến lông dựng đứng, ánh mắt nhìn Dillow tràn đầy sợ hãi... Ăn... Ăn... Ăn...

Vic: Thật là đáng sợ, muốn trốn đi!!!

40. Chương 40

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Vic bị Dillow dọa sợ, thò đầu ra bên ngoài ngó nghiêng, phát hiện Dillow đang nằm nhòai trên bậu cửa sổ liếm móng, bộ lông đen bóng loáng không dính chút nước nào, nhìn vào cái miệng đang khép mở, có thể thấy hàm răng nhọn hoắt. Vic tận mắt thấy Dillow cắn xé một cái xương đùi, hút tủy sống bên trong...Chuột

con rứt đầu về, hai con mắt lảo liên nhìn bốn phương tám phương một lát, cuối cùng quyết định ngay tại chỗ đang đứng, gặm một cái, bé muốn đào hầm để trú ẩn giả chết.

Vic vừa lẩn vừa cắn hai ba lần, tạo thành một cái động nho nhỏ. Bé con thò đầu xuống thăm dò, cảm thấy rất hài lòng với tác phẩm của mình. Chuột nhỏ cúi đầu sâu xuống...Đào, đào, đào...Nhưng mà Vic quên mất một chuyện vô cùng nghiêm trọng, đó là bé mập tròn vo, vòng eo còn to hơn vòng đầu, cho nên chui sâu xuống rồi, liền gặp bi kịch!

Bị kẹt...

Vic cuống quýt, muốn xuống không xuống được, muốn lên không lên được, thân thể tròn vo bị chèn ép đến khó chịu. Lúc này, Dillow đang nằm trên bậu cửa, thấy có tiếng động thì nhóc tò mò nhìn, phát hiện ra đầu và chân trước của chuột đồng chui sâu dưới đất, còn mông nhỏ và cái đuôi thì đang ngoáy tít phía trên. Vic cố cử động tứ chi, mông lắc liên hồi. Dillow chạy tới, tò mò hỏi: “Chơi vui không?”

Vic: “Chít chít chít chít, đừng ăn tôi, cứu mạng, cứu mạng, chít chít chít chít...”

Sở Du Nhiên chưa từng nghe bé chuột kêu thảm như vậy, gần như nhảy dựng lên, nhanh chân chạy ra ngoài. Thấy Vic rơi vào thảm cảnh như vậy, nhất thời dở khóc dở cười, đứa nhỏ này mới ban nãy còn lười biếng không muốn cử động, giờ là đang làm gì đây?

Bẻ bánh xe ra làm đôi, Sở Du Nhiên ôm Vic đang sợ hãi lên, buồn cười hỏi: “Vic, con không sao chứ? Vic?Vic?”

Chuột đồng nhỏ nằm ngửa bất động, gọi sao cũng không trả lời. Sở Du Nhiên lo lắng: “Vic?!”

Dillow đứng bên cạnh, lắc đầu ngao ngán, “Không có chuyện gì đâu, nó giả chết đấy. Thúc thúc ngu xuẩn nói, phụ thân nó khi còn bé bị dọa sợ cũng y chang à.”

Vic vừa thấy kĩ năng giả chết của mình bị vạch trần, trong nháy mắt trở mình, túm chặt đầu ngón tay của Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên: “...”

“Dillow muốn ăn thịt con.” Vic sợ đến nổi trốn giữa các kẽ ngón tay của Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên im lặng nhìn Dillow, “Con xem con làm ra chuyện tốt gì kia?”

Dillow hừ hừ, “Ta thèm vào ăn thịt nó, trên người toàn lông là lông, có nhóc cũng không hết.” Thấy Sở Du Nhiên trừng mắt, Dillow lầu bầu mấy tiếng, lại không nhin được mà nói: “Được rồi được rồi, ta xin lỗi người, không phải ta cố ý đâu, là thúc thúc ngu xuẩn nói phụ thân Vic bị dọa liên ngoan ngoãn ngay.” Dillow bình tĩnh bán đứng thúc thúc của mình.

Sở Du Nhiên: “...” Cái này là đánh vào tính cách mỗi người, kẻ mập mạp lười đến mức không muốn động đậy muốn gầy đi, nếu không phải lấy cái chết đe dọa, thực sự sẽ không thành công. Wales bày mưu này cho trẻ con, thật là rảnh rỗi quá mức!

Vì vậy, ở phần đánh giá về Dillow, Sở Du Nhiên cho một quả trứng vịt, thể hiện khi về em sẽ nói chuyện lại với anh!

Wales nhận được tin, kinh ngạc: Đây là hờn dỗi sao? Giống cái, quả nhiên cần phải dỗ dành mà. Nghĩ tới đây, Wales nhìn đồng hồ, quyết định đến sớm đón người yêu về, thuận tiện dụ dỗ một chút.

Sở Du Nhiên cứ “hờn dỗi” như vậy đến lúc tan học.

Đưa bọn trẻ lên xe, thầy giáo Hal đẩy chúng đi, khổ sở nhìn Sở Du Nhiên, có vẻ muốn nói lại thôi. Nhìn bộ mặt tươi cười vô hại của cậu, Hal rốt cục lấy hết dũng khí, để lại một câu khiến Sở Du Nhiên không hiểu gì: “Mặc kệ người khác chửi bới người thế nào, ta vẫn tin người vô tội!” Thấy giáo Hal bị chính mình làm cho cảm động, rốt cục cũng nói được rồi, là một con thỏ thẳng tính, kìm nén không nói ra thật khó chịu.

Sở Du Nhiên: (o) cái gì?

Thầy giáo Hal gật đầu, một lần nữa thể hiện lập trường bản thân, cũng không giải thích gì thêm, đẩy xe chạy như bay. Sở Du Nhiên phảng phất cảm giác người này đang cười trên bánh xe phong hỏa, chớp mắt đã không thấy bóng – thầm than: Không hổ là thổ!

Thầy giáo Claude dắt một đám sư tử hổ báo xếp hàng đi qua, nhìn thấy bộ dạng “không tim không phổi” của Sở Du Nhiên, cuối cùng không nhịn được mà dừng bước, nhắc nhở: “Mau lên mạng xem đi, nếu không tự giải quyết được thì nhanh nhanh mà tìm người giúp đỡ, người...phải chú ý.” Thân phận của Sở Du Nhiên thay đổi, thế nhưng cách cư xử của cậu với mọi người vẫn như cũ, hơn nữa, trong trường thật ra cũng có nhiều người che dấu thân phận, cho nên cũng không ai tỏ ra đặc biệt trong cách đối xử với cậu, nhất là mấy thầy giáo là người quen cũ.

Sở Du Nhiên vội vàng lên internet, xem rốt cục là có chuyện gì.

Thầy giáo Claude thấy cậu hồ đồ như vậy, thở một hơi dài, ánh mắt tràn đầy đồng tình: Người thì gầy như que tăm, đầu óc thì sạch sẽ như tờ giấy, cái loại ngốc bạch ngọt này lên làm vương hậu, không thay đổi thì kiểu gì cũng bị người khác hại chết. Thật đáng thương.

Chờ đám sư tử hổ báo hùng dũng kéo quân qua xong, Sở Du Nhiên rốt cục cũng hiểu thấu điều các đồng nghiệp vừa nói là gì. Không biết tại sao trên internet lại lan truyền tin, nói cậu là phế nhân tinh thần lực cấp C, người như thế, không có tư cách sinh ấu tử cho hoàng gia. Bởi vì gien của hoàng gia quá mạnh, với thể chất thấp kém như thế, tinh thần lực vô dụng, vương hậu không có khả năng nuôi dạy ấu tử cho tốt, trước đó bị sảy thai chính là chứng cứ rõ ràng! Hơn nữa, cậu cũng không phải là con trai ruột của công tước Lehmann, mà chỉ là thể thân thôi!

Phản ứng đầu tiên của Sở Du Nhiên chính là: Sảy thai! Ai sảy thai? Một nam nhân như cậu thì sinh nở cái gì?!

Phản ứng thứ hai chính là: Người lan truyền tin tức này sao biết được tinh thần lực của cậu là cấp C a?

Phản ứng thứ ba: Hả hả, còn biết cậu không phải là con ruột nữa, chuyện này cậu cũng vừa mới biết thôi mà.

Wales vừa tới đã thấy Sở Du Nhiên ngây ngốc nhìn quang não, còn Dillow thì đang nằm nhòai trên bậu cửa sổ say giấc nồng. Hai người kia đều không chú ý tới y, càng không có vẻ vội vàng muốn về nhà. Mất híp lại, trước tiên Wales túm cháu trai ngu xuẩn đang mơ mang lên, sau thì túm eo Sở Du Nhiên, mạnh mẽ mang cả hai người đi.

Mọi người hiện giờ đã biết thân phận của bọn họ, cho nên cũng không cần phải ngồi phi hành khí bay một vòng quanh trường nữa, mà một nhà ba người trực tiếp đi bộ về. Trên đường, Sở Du Nhiên vẫn tiếp tục suy nghĩ người loan tin là ai. Thấy vậy, Wales choàng vai Sở Du Nhiên, ngón tay nhẹ nhàng dùng sức, kéo người yêu dựa gần vào mình. Y trầm giọng: “Không cần để tâm, có ta ở đây, ai cũng không bắt nạt được em.”

Sở Du Nhiên dừng bước, buồn rầu nhìn đối phương: “Hiện tại em thấy rất khó xử.”

Wales theo bản năng đứng lại, chờ giống cái của y tổ khổ với y, làm nũng với y, nhờ vả y.

Sở Du Nhiên lắc lắc bàn chân, mỉm cười: “Nhà chúng mình rộng quá, em đi cũng thấy mỏi chân.” Thật ra cũng không mệt lắm, chỉ là muốn quốc vương bệ hạ biến thành thú cười thôi nha. Chỉ là nếu nói trắng ra thì có vẻ không tốt lắm, cho nên Sở Du Nhiên lựa lời rất uyển chuyển.

Wales lặng lẽ nhìn Sở Du Nhiên, dưới ánh trời chiều, nụ cười ảm áp như liều thuốc đầu độc lòng người. Thời khắc này, y cảm thấy, Sở Du Nhiên nói gì y cũng sẽ đồng ý, vì vậy, quốc vương bệ hạ mỉm cười rất nhẹ, kẹp cháu trai còn đang ngủ vào nách, sau đó chỉ vào bờ vai của mình, nghiêm túc hỏi: “Em muốn ngồi lên đây sao?”

Sở Du Nhiên đỏ khốc đỏ cười, vội vã lắc đầu, thất vọng nói: “Thật ra em còn đi được.”

Wales nhú mày: “Nếu không, để anh công em nhé?”

Sở Du Nhiên: “...” Thật ra ta chỉ muốn người để ta cười thôi.

Wales dẩu ý cười trong đáy mắt, nhìn bộ dạng Sở Du Nhiên rõ ràng lúng túng như cứ cố tỏ ra không để ý, trong lòng giống như bị lông mềm của vật nhỏ cọ một cái.

Sở Du Nhiên quay đầu nhìn phong cảnh ven đường, lúc này không khí dịu mát, tuy rằng để tinh cũng tương tự như trái đất, có hai mùa xuân thu thay đổi, chỉ là thời điểm cuối thu vẫn rất lạnh. Ven đường, mấy mảng hoa vọng xuân không vì thời tiết lạnh giá mà trút lá, ngược lại, còn nở bung muôn đóa hoa rực rỡ sắc màu, đẹp không sao tả xết. Sở Du Nhiên luôn hiếu kỳ tại sao một loài hoa lại có thể mang nhiều màu sắc như vậy, cho nên cậu rảnh rỗi bèn ngồi xổm xuống quan sát. Mỗi một đóa hoa lại có số lượng cánh hoa khác nhau, mà cho dù là có bao nhiêu cánh hoa, thì màu sắc cũng không cánh nào giống cánh nào.

Sở Du Nhiên vừa vươn tay hái một đóa, đột nhiên cảm giác trên cổ bị lông mềm cọ cọ, hơi thở quen thuộc khiến cậu kinh ngạc quay đầu lại. Wales biến thành thú hình, cưng chiều nói: “Tối đây, anh đưa em về.”

Không chiều cậu thì cậu ngồi xổm xuống ven đường như sắp khóc, giống cái mảnh mai như thế, khiến quốc vương bệ hạ không đau lòng không được.

Sở Du Nhiên cười híp mắt, leo lên, ôm lấy Dillow dường như hơi tỉnh giấc. Wales nện bước chậm rãi về vương cung, “Sắp tới là quốc khánh, Dillow của chúng ta đã được một tuổi rồi.” Ngày quốc khánh cũng giống như Tết, Tariweya coi quốc khánh là thời điểm luân hồi, giao thoa giữa kết thúc và bắt đầu.

Wales ừ một tiếng, “Trí thông minh không tăng, vô dụng.”

Dillow hơi mở mắt ra, cảm thấy thúc thúc ngu xuẩn hình như đang mắng mình.

Sở Du Nhiên vuốt gáy nhóc con, để Dillow ngủ tiếp, hơi lo lắng hỏi: “Ngày quốc khánh cử hành hôn lễ, có vấn đề gì không?”

“Em mắc bệnh sợ hãi tiền hôn nhân sao.” Wales vạch trần điểm mấu chốt của Sở Du Nhiên, bá đạo nói, “Có ta ở đây, ai dám gây sự?”

Sở Du Nhiên bị bộ dạng ngạo nghễ của y chọc cười, không nhịn được mà phản bác, “Anh biết thừa trên internet có người lan tin bất lợi cho em, vậy mà còn nói không ai dám gây sự.”

“Tối nay thôi dư luận sẽ xoay chiều, đừng sợ.” Wales an ủi, tốc độ bước chân nhanh hơn, Dillow trong nháy mắt choàng, bắt mắt túm lông trên lưng thúc thúc ngu xuẩn, cắn một cái: “Phì phì! Lông đen!”

Sở Du Nhiên véo nhóc con, “Con cũng đen!”

Dillow không phục, chỉ vào tóc của Sở Du Nhiên, “Thầy cũng đen! Cả nhà chúng ta đều đen! Sau này có đệ đệ, chúng ta là một tổ đen!”

Sở Du Nhiên: “...” Cảm thấy có chỗ không đúng, mà không thể diễn tả thành lời. (trong tiếng Trung, hắc ngoài chỉ màu đen còn chỉ mấy người xấu xa đó)

Wales nói tối nay dư luận sẽ xoay chiều, cho nên Sở Du Nhiên sau khi ăn no thì mang Dillow đi tản bộ, vừa đi vừa lên Internet đọc tin tức. Tin đồn kia hiện giờ rất hot, lúc chàng vạng tối cậu xem thì nhiều người còn đang quan sát, dù sao chuyện của hoàng gia, dân thường cũng không dám bình luận, mà bây giờ, dư luận trực tiếp nghiêng về một phía: Vớ vẩn! Vương hậu rõ ràng là thú thần tái thế, là Chiến thần của đế quốc! Ngay cả bệ hạ cũng phải kính trọng ba phần, còn dám nói vương hậu vô dụng, người mới là đồ vô dụng không có não!

Đây là âm mưu, lần trước có người bắt cóc vương hậu mới làm vương hậu bị tẩy, hiện giờ sắp tới lễ cưới lại có kẻ đi vu vạ, đây chắc chắn là âm mưu! Phải bắt nghiêm trị!

Có lẽ là gian tế do đế quốc láng giềng Cripps cử tới giở trò, nhất định phải bắt được hần, nghiêm trị!

Sở Du Nhiên nhăn mày, rốt cục ai loan tin cậu mang thai, nếu mà để cậu túm được, cậu nhất định sẽ vật sạch lông trắng khôn đó!

Dillow điện hạ thấy Sở Du Nhiên tức muốn nổ phổi, bình tĩnh liếm lông và móng vuốt, aizz, giống cái, quả nhiên có lớn bao nhiêu vẫn ấu trĩ như vậy, nhóc đã thấy quen rồi.

Lúc này, trong một quán rượu cách để tinh chừng hai ngày đường.

Một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi, lên internet đọc một lát, rồi cục không kiềm chế được tính tình nóng giận của mình, ném quang não trên tay ra xa. Trong đôi mắt hình hạnh nhân của thiếu niên tràn ngập oan ức và phẫn uất, miệng nhỏ xinh như đóa anh đào, bởi vì bất mãn mà hơi chu ra, phối hợp với khuôn mặt trẻ con trắng trẻo, thực sự khiến người khác dễ dàng nảy sinh thương yêu.

Trong gian phòng còn có một nam nhân đang ngồi, người này thoát nhìn cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, tóc đỏ rực có vẻ lảng lơ diêm dúa. Hắn có một đôi mắt phượng hẹp dài, khuôn mặt tuấn tú đa tình. Nhìn bộ dạng tức giận của thiếu niên, nam nhân đứng dậy, mỉm cười lại gần, cương chiều xoa đầu, giọng nói khàn khàn đầy gợi cảm: “Bảo bối sao vậy, sao lại giận như thế?”

“Mẫu phụ! Người không lo sao, người xem này, đám tiện dân của đế quốc đang nói gì, tại sao lại bảo vệ Landseer chứ? Sao nó còn sống? Dựa vào cái gì mà nó còn sống!” Trong mắt thiếu niên ngập tràn oán độc, tương phản hoàn toàn với bộ dạng của mình. Nhìn thấy thiếu niên như vậy, mẫu phụ của hắn hơi cau mày, trầm giọng dạy bảo: “Collier, hiện giờ con phải nhớ cho kỹ, nó là anh trai con. Sau này, mặc kệ gặp nhau lúc nào, con cũng phải giả vờ kính trọng nó, hiểu không?”

“Con không hiểu!” Collier bất mãn, nước mắt đọng đầy khóe mi, “Con mới là người thừa kế của gia tộc Lehmann, con mới là con trai ruột của phụ thân, Landseer là do con tiện chủng nào sinh ra, lại dám chiếm vị trí của con lâu như vậy, là nó đáng chết! Gia tộc Lehmann sẽ không làm thông gia với hoàng thất vì cái thằng tạp chủng đó!”

“Collier!” Monty quát to, ắt đi tiếng gào của con trai, “Ta chỉ nhắc cho con nhớ một lần cuối, chúng ta là những người đã khổ cực tìm Landseer đằng đẳng sáu năm, cả nhà chúng ta yêu quý nó, chỉ tiếc Sở Du Nhiên không phải là Landseer. Landseer đã mất tích trong sự cố năm đó, hài cốt không còn, gien cũng không còn. Sở Du Nhiên không phải Landseer, bởi vì Landseer là con trai của phụ thân con, còn Sở Du Nhiên thì không, hiểu rồi chứ?”

Thấy con trai bình tĩnh lại, Monty lúc này mới hòa hoãn nói tiếp: “Ta mặc kệ con tức giận cái gì với mấy thứ trên mạng, nhưng nếu không có tác dụng, kịp thời rút lui đi. Ta muốn con là một đứa trẻ ngoan, nhớ lấy, nhiệm vụ của con là thay thế địa vị của Sở Du Nhiên, là mối liên kết duy nhất giữa gia tộc Lehmann và hoàng thất. Những chuyện còn lại, cứ để mẫu phụ làm.”

Chờ Sở Du Nhiên ngủ, Wales vốn tưởng đã say giấc lại lặng lẽ mở mắt ra. Y ngồi dậy, đắp lại chăn cho Sở Du Nhiên, thỏa mãn vuốt ve hai má đỏ ửng của người yêu, sau đó bước xuống giường, không một tiếng động ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Crewe đứng chờ bên ngoài đã lâu, thấy y thì hạ giọng thăm thì: “Bệ hạ, đã điều tra được nơi tình nhân của công tước Lehmann và tiểu thiếu gia đang ở.”

Mắt Wales lóe lên ánh sắc lạnh, khóe miệng y cười nhạt, màn kịch tin đồn kia còn lâu mới làm hỏng được tâm trạng vui vẻ của y. Y lơ đãng nói: “Để bọn chúng trên đường tới để tinh gặp phải chuyện ngoài ý muốn đi, nhớ, phải làm giống như đúc cảnh sáu năm về trước.”

“Vậy tính mạng bọn chúng thì sao?”

“Không cần giữ lại, nhìn chỉ thấy không vui.” Wales nói xong thì quay về phòng, vấn đề y quan tâm bây giờ là phải ôm quả cầu lông nhỏ của y đi ngủ.

Trong giấc mộng của Sở Du Nhiên, ở ngoài vũ trụ cách xa để tinh, cậu trải qua một cuộc truy sát dồn dập, tựa như mèo vờn chuột, tất cả âm mưu đổ dồn xuống như đòi mạng. Mà Wales đã dùng sự thực để giải thích đạo lý, tất cả âm mưu đứng trước quyền lực tuyệt đối chỉ là bàn cào của con mèo nhỏ. Sau này, y sẽ bảo vệ bảo bối của mình, không ngại trả bất cứ giá nào.

Sáng sớm, Sở Du Nhiên bị Dillow đánh thức. Sau khi ăn xong điểm tâm, cậu đưa nhóc tới trường, trước khi đi bị mèo lớn kéo một cái. Như thường lệ, cậu lại ngượng ngùng đưa tay che kín hai mắt báo nhỏ, hôn lên môi Wales.

Gần thời gian tổ chức lễ cưới, một ngày của Sở Du Nhiên bắt đầu trở nên bận rộn. Ban ngày cậu phải tới trường, tối về thì xem quy trình tổ chức đám cưới và mặc thử các bộ lễ phục cần thiết.

Trong lúc bận rộn đến mức không có thời gian quan tâm tới Dillow, nhóc con lần thứ hai lại phá kỷ lục của bảng thiên tài. Nhóc trong lúc leo cây, đột nhiên thức tỉnh dị năng “phong”. Wales không rảnh dạy Dillow, vì thế ném cháu trai mình cho Sở Hồng Vũ...

Sở Du Nhiên lo lắng: “Dillow ở cùng phụ thân em, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Wales gật đầu, “Không sao, em yên tâm, phụ thân rất có kinh nghiệm dạy dỗ ấu tử hoàng thất.” Thời điểm dạy y hẳn đã có nhiều bài học rồi, dạy Dillow tuyệt đối không thành vấn đề.

Sở Du Nhiên thấy y gọi phụ thân lưu loát như thế, khéo miệng cơ giật, sau đó chấp nhận...

Vì vậy, dưới ánh mắt như cười như không của Sở Hồng Vũ, Dillow ương bướng nghĩ: ( ) Đây là thử thách để bản điện hạ trưởng thành sao? Được, bản điện hạ tiếp nhận khiêu chiến!

Nửa tháng sau, hôn lễ!

Ngày này vừa đúng là ngày quốc khánh, cho nên toàn trường đều được nghỉ học. Tất cả đám nhãi con ngồi xôm trước màn hình video kết nối Internet, chờ đón sự xuất hiện của thầy giáo xinh đẹp.

Thảm đỏ trải dài, nhuộm toàn bộ đế tinh thành màu lửa đỏ rạo rực vui mừng. Sở Du Nhiên được Sở Hồng Vũ nắm tay, dắt đi từng bước đã định, đủ 1001 bước, đại diện cho một đời một kiếp.

Lòng bàn tay Sở Du Nhiên hơi lạnh, cậu lo lắng đến đổ mồ hôi. Mà kỳ quái là Sở Hồng Vũ bên cạnh cậu, không hiểu sao tay cũng đầy mồ hôi như thế. Lén lút liếc mắt nhìn người bên cạnh, Sở Hồng Vũ phát hiện thì mỉm cười với con trai, trong nụ cười tràn đầy trấn an, ánh mắt từ ái khiến Sở Du Nhiên thêm phần an tâm.

Bóp bàn tay lạnh như băng của con trai, Sở Hồng Vũ chậm rãi thì thầm: “Sau này phải nhớ, trước khi yêu người phải tự yêu lấy mình. Cả đời này chỉ ngắn ngủi một trăm mấy chục năm, cha không thể ở với con cả đời. Cho nên, lúc cha không còn bên con, con nhất định phải tự chăm sóc bản thân cho tốt.”

Sở Du Nhiên không nhịn được cảm thấy chua xót, cậu vạn lần không ngờ Sở Hồng Vũ sẽ nói ra những lời này. Cậu lẩm bẩm: “Phụ thân...” Lúc này, Sở Du Nhiên không ý thức được, những câu vừa rồi của Sở Hồng Vũ, còn ẩn chứa nhiều đạo lý khác.

“Đương nhiên.” Sở Hồng Vũ chuyển đề tài, bá đạo nói: “Nếu ta còn sống, đừng hòng đưa nào bắt nạt được người, cho dù ta có phải đối đầu với toàn bộ Tariweya để quốc.”

Sở Hồng Vũ nói xong, ngược đầu lên nhìn về phía đài cao trước mặt.

Đây là đoạn đường cuối, đài cao chừng mấy chục mét tượng trưng cho uy quyền hoàng gia. Wales không mặc quân trang, mà mặc lễ phục đồng bộ với Sở Du Nhiên, y cúi đầu nhìn hai cha con, trao đổi ánh mắt với Sở Hồng Vũ rất nhanh. Y híp mắt, không có ý định né tránh ánh mắt của Sở Hồng Vũ, giống như cam đoan, cả đời chắc chắn sẽ không để ông có cơ hội ấy.

Sở Du Nhiên cũng ngẩng đầu lên, nhìn Wales đang đứng chờ họ trên đài, khuôn mặt tuấn tú của đối phương không còn lạnh lùng nghiêm túc như thường ngày, mà tràn đầy thân thiết, trong mắt thậm chí còn có chút đau lòng và không nỡ.

Sở Du Nhiên mỉm cười, đỏ bừng mặt, cậu tin tưởng y, tin y sẽ không để cậu phải thất vọng.

Sở Du Nhiên nhìn bộ dạng con trai, muốn tức điên, ông nói nhiều như vậy, mà cái thằng ngốc này không thông được chút nào sao! Nếu ông thực sự ra đi, đứa nhỏ này thật sự có thể chăm sóc tốt bản thân sao? Bởi xung quanh có hàng triệu đôi mắt nhìn hai người, cho nên Sở Hồng Vũ chỉ có thể đè nén suy nghĩ xuống đáy lòng, tiếp tục các nghi thức của hôn lễ.

Wales nhìn vật nhỏ xinh đẹp dưới đài không chút do dự đi từng bước về phía mình, dung mạo hoàn hảo mỉm cười đầy thỏa mãn, ánh mắt tràn ngập tín nhiệm. Con người đen bóng như một cái động sâu không đáy, hấp dẫn tâm hồn y, khiến y tự nguyện nhảy xuống, chết chìm bên trong.

Wales như bị mê hoặc, bước về phía trước.

Banksy đại nhân nhìn thấu ý đồ của y, vội vã nhỏ giọng khuyên nhủ: “Bệ hạ, người không thể, hôn lễ đang phát sóng trực tiếp trên khắp đế quốc. Ngày quốc khánh, bệ hạ không thể tự hạ thấp thân phận đi đón người khác, sẽ phá hủy tôn nghiêm hoàng gia.”

Wales hừ lạnh, không để ý lời phản đối, y bước xuống, lạnh lùng ném trả Banksy một câu: “Sớm biết một mối như vậy, ta phải hủy nó luôn mới phải!”

Wales tự mình bước trên đài xuống, khiến Sở Du Nhiên cũng rất kinh ngạc. Được bệ hạ “sủng ái” như vậy, không biết con dân đế quốc sẽ nói thế nào, liệu cậu có bị coi là con yêu tinh mê hoặc vua một nước, bị người chửi rủa không đây?

Con dân đang xem phát sóng trực tiếp quả thực rất kinh ngạc, mà trên Internet thì sôi lên sùng sục. Vốn họ còn đang bàn tán chuyện tại sao lại là Sở Hồng Vũ dẫn Sở Du Nhiên đi, mà không phải do phụ thân là công tước Lehmann dẫn, nhưng giờ thấy bệ hạ bước xuống đài, ai còn để tâm phụ thân vương hậu là ai, khung phản hồi dường như nổ tung. Nhưng mọi người càng khiếp sợ hơn khi thấy sau khi bước xuống, Wales trực tiếp cướp người trong tay Sở Hồng Vũ, bế Sở Du Nhiên đi lên.

Từ trong tay cha vợ + thầy giáo dám cướp người, bệ hạ uy vũ! Anh hùng trong truyền thuyết a!

41. Chương 41

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Sở Du Nhiên không biết giấu mặt vào đâu. Cậu thề, cậu không yếu ớt đến mức bậc thang dài mấy chục mét cũng không bò lên nổi đâu! Ôm như vậy là sao? Sau này cậu còn mặt mũi nào nhìn người khác?

Wales cứ như vậy, nghiêm túc bế Sở Du Nhiên leo lên đài cao, bá đạo mặc kệ nghi vấn của người khác. Sở Du Nhiên mặt càng thêm đỏ, chỉ muốn tìm một lỗ đất để chui vào. Mà cậu càng như vậy, camera xung quanh càng muốn quay cận cảnh mặt cậu, từng ánh mắt đều không bỏ lỡ.

Dưới trạng thái này, khuôn mặt xinh đẹp của Sở Du Nhiên hoàn mỹ hiện ra trong tầm mắt mọi người, cặp mắt hoa đào xinh đẹp, tràn ngập dịu dàng nhìn Wales, lại có pha chút xấu hổ khi trước ánh mắt bao người, giống đực ôm lấy mình. Một giống cái mảnh mai xinh tươi như thế, quả thực có thể lí giải được tại sao bệ hạ phải tự mình đi xuống, nếu đổi là người khác, cũng sẽ không nỡ để cậu trèo cao như vậy a!

Vì vậy, hành vi không quy củ của Wales đã có lời giải thích hoàn hảo, bởi vì đây là chuyện đáng vui mừng a.

Nghi thức phức tạp cuối cùng cũng thực hiện xong, Sở Du Nhiên mệt không còn chút sức nào, mà kế tiếp lại là tiệc, nơi nơi tổ chức lễ chúc mừng. Sở Du Nhiên cảm thấy chân tê dại, nhân lúc không có camera chiếu, vội vàng dựa vào Wales, há miệng thở hổn hển.

Wales đau lòng xoa đầu Sở Du Nhiên, nhanh chóng mang người về nghỉ.

Nhìn phòng ngủ đã trang trí kỹ càng, Sở Du Nhiên trực tiếp vén màn lên, nằm lỳ trên giường – giả chết.

Wales buồn cười, chọc eo cậu, dịu dàng hỏi: “Mệt?”

Sở Du Nhiên ừ một tiếng, “Mệt muốn chết, trời ơi, cũng may cả đời này em chỉ được kết hôn một lần, nếu không thì chết sớm rồi.”

Wales nghiêng người nằm xuống, mỉm cười nhìn đối phương, trong giọng nói có ý uy hiếp: “Em còn định kết hôn mấy lần?”

Sở Du Nhiên cười cười: “Lần này thôi, vậy là đủ lắm rồi.”

Wales kéo cậu ngồi dậy, giúp cởi lễ phục phức tạp trên người Sở Du Nhiên. Cởi bớt lớp quần áo công kênh, Sở Du Nhiên cảm thấy mình như sống lại.

Wales sai Lindsay chăm sóc cậu, trầm giọng nói: “Ta đi ra ngoài có chút việc, em nghỉ ngơi trước đi.”

Sở Du Nhiên phát tay: “Đi đi, đi đi.”

Wales bắt mắt đối phương tỏ ý xua đuổi mình, lạnh mặt ôm Sở Du Nhiên lên, bá đạo hôn một cái rồi mới đi.

Sở Du Nhiên thay quần áo khác, hỏi Lindsay: “Dillow đâu?”

Lindsay cười, đáp lời: “Điện hạ sớm nay đã bị bề hạ gửi tới quý phủ của thủ tướng đại nhân rồi. Nghe nói Archer thiếu gia và Caly thiếu gia cũng tới đó, do tự tay phụ nhân thủ tướng chăm nom, còn có cả ông Jim, nên ngài không cần lo đâu ạ.”

Sở Du Nhiên gật đầu, để trẻ con bên cạnh phụ nhân thủ tướng xem ra khiến người khác an tâm hơn là để bên cạnh phụ thân nhà mình. Huống hồ, ngay cả lính hầu thường xuyên chăm sóc Dillow cũng đi theo.

Tắm nước nóng khiến cơ thể hết uể oải, Sở Du Nhiên nằm lỳ trên giường, xem video hôn lễ của mình trên mạng. Để lưu giữ kỷ niệm, cậu cũng sao chép lại một bản. Đối với đám cưới hôm nay, trên mạng có rất nhiều bình luận, cũng may không có bình luận nào chửi cậu là yêu tinh, khiến Sở Du Nhiên cảm thấy an ủi rất nhiều. Còn có người cắt ghép biên tập thời điểm Wales bước xuống từ đài cao đón cậu, cánh hoa bay bay, ánh mắt người kia tràn đầy yêu thương. Sở Du Nhiên không nhịn được bấm vào nút tung hoa cho người chia sẻ.

Lúc đó chỉ thấy ngại, cơ bản không thấy được vẻ mặt Wales nhìn mình, bây giờ nhìn lại, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Sở Du Nhiên chỉ lo tải xuống, tải xuống, tải xuống...mà quên không che dấu thân phận. ID cậu dùng vẫn là cái trước đây, đã được chứng thực thân phận: Sở Du Nhiên.

Ngoại trừ bộ tộc phương hoàng của Sở Hồng Vũ, khắp đế quốc dường như không có ai cùng họ, chứ đừng nói là dám đặt trùng tên Sở Du Nhiên.

Mọi người tò mò ấn vào avatar của cậu, thông tin rất rõ ràng – Sở Du Nhiên, đã kết hôn! Còn có ảnh...

Tự lộ thân phận đi like video của mình, hành động của Sở Du Nhiên khiến cư dân mạng ngã ngửa: Cái này! Là chính chủ?!

Vương hậu cũng thích đọc tin bất quá ư? Một vương hậu gần gũi dân chúng như vậy là lần đầu tiên có đó! Vương hậu điện hạ, ngài cứ show ân ái thế à? Tung hoa nhiều như vậy, là ngầm thể hiện với đế quốc đã thỏa mãn với hôn lễ sao?

Bên dưới có người bình luận: Lầu trên đừng suy nghĩ lung tung. Vương hậu của chúng ta xinh đẹp như hoa, đơn thuần trong sáng, như hoa sen mọc giữa bùn, làm gì có nhiều tâm tư như vậy! Thích là thích, cho nên ấn like!

Sở Du Nhiên hài lòng tải xuống hoàn tất, hoàn toàn không biết bản thân gây nên sóng gió thế nào. Mà vừa vặn lúc này, Wales trở về, thấy bộ dạng cậu như vậy, liền biết cậu đã nghỉ ngơi đủ. Cởi lễ phục phức tạp trên người xuống, Wales không hề định che giấu lửa nóng trong mắt, kéo Sở Du Nhiên dậy, trầm giọng nói: “Đi tắm.”

Sở Du Nhiên ôm chặt gối, từ chối: “Em vừa tắm xong.”

Wales giật cái gối trong lòng cậu ra, ném xuống đất, trực tiếp khiêng người đi, giọng điệu bá đạo không cho phép phản kháng: “Vậy thì tắm thêm lần nữa.”

Sở Du Nhiên giãy dụa: “Chúng ta còn chưa ăn cơm!”

Lần thứ hai bị từ chối: “Tắm xong rồi ăn!”

....

Lúc này, một nam nhân trung niên đang ngồi xem video hôn lễ của Sở Du Nhiên, thấy được khoảnh khắc Sở Hồng Vũ giao Sở Du Nhiên cho Wales, bàn tay run rẩy muốn bóp nát màn hình. Ngũ quan của ông sắc nét, mày rậm mắt to, tản ra uy phong hơn người. Vóc người cường tráng cao lớn, mặc y phục hoa lệ cũng không giấu được khí thế mạnh mẽ. Ông đứng lên, hỏi lão quản gia đang đứng bên cạnh: “Vẫn không có tin tức gì của thiếu gia sao?”

Vị này chính là phụ thân trên danh nghĩa của Sở Du Nhiên – công tước Lehmann.

Quản gia cúi đầu, vẻ mặt như đưa đám, “Bẩm đại nhân, vẫn chưa.” Thiếu gia trốn nhà đi, phu nhân đuổi theo, rốt cục ở bên ngoài để tình tìm được thiếu gia. Đáng tiếc, hiện giờ hai người này đều cùng lúc mất tích, không có tin tức gì.

Chính khi ấy, một kẻ tới tứ vệ và chạy tới, sắc mặt tái nhợt, run rẩy thốt ra từng chữ: “Đại nhân, một nhánh ngự lâm quân tới, nói là bệ hạ mời ngài tới để tình làm khách.”

“Để tình?” Công tước Lehmann sắc mặt lạnh lùng, lúc này mới bảo ông tới để tình, là có ý gì?

“Đại nhân, có cần phòng bị gì không?” Quản gia vừa nói dứt câu, ngoài cửa đột nhiên bị bóng tối che phủ. Mọi người nhìn qua, chỉ thấy trên vùng trời, một chiếc chiến hạm quân cơ màu đen đang bay, chiến hạm cực lớn che khuất toàn bộ ánh nắng. Chiến hạm thả đầy máu, dưới ánh nắng hiện ra ánh sáng sắc lạnh, khiến không khí trở nên khó thở, tựa hồ chỉ chờ chờ đáp xuống nghiền nát phủ công tước. Thấy cảnh này, sắc mặt quản gia cũng trở nên khó coi, “người tới không có ý tốt”!

Công tước Lehmann trầm mặt, liếc mắt ra hiệu cho quản gia, “Sau khi ta đi, nơi này giao cho người, nhớ quét dọn cho sạch sẽ.”

Quản gia hiểu ý, gật đầu: “Đại nhân xin yên tâm, thuộc hạ sẽ nhớ kĩ.”

Công tước Lehmann phất tay, để quản gia đi chuẩn bị đồ đạc cho ông. Chờ người hầu đóng cửa lại, ông từ bên trong nút áo không gian lấy ra một hộp tro màu trắng, trên hộp khắc dấu ấn bạch hổ của gia tộc. Công tước Lehmann tỉ mỉ lau chùi, mặt hộp vốn đã sạch như lau như li, cho nên lau chùi này lại tựa như yêu thương ve vuốt.

Ở nơi không có ai, ông lầm bầm: “Hayes, con của chúng ta chưa chết, còn kết hôn rồi, em có vui không?”

Như dự đoán, không ai trả lời câu hỏi của ông. Ông biết, ngay cả khi Hayes sống, người kia cũng không cho ông một cái nhìn. Công tước Lehmann lạnh lùng cười, trong mắt tràn ngập bi ai phẫn hận, tạp chủng kia, không ngờ còn sống!

Ông lúc trước dùng mọi thủ đoạn ép Hayes lấy mình, kể cả khi biết trong bụng Hayes đã có con của người khác. Chỉ tiếc là, kết hôn rồi, Hayes cũng không chịu cho ông một nụ cười, dù ông có ra vẻ yêu thương thẳng tạp chủng kia ra sao, cũng không lấy được một cái nhìn của mỹ nhân.

Hiện giờ, con trai ruột của ông cũng bị người khác truy sát, tình cảnh hết như thẳng tạp chủng đó sáu năm trước. Sống không thấy người, chết không thấy xác, mà giống cái luôn dịu dàng với ông, lặng yên vì ông sinh con cũng cùng lúc mất tích. Ông có thể cảm nhận được, luồng tinh thần lực luôn trói chặt với mình bao năm qua dần dần tan biến, cái này nói rõ đối phương đã gặp bất trắc. Hiện giờ, hoàng đế bệ hạ lại sai người đón mình tới để tình, còn do ngự lâm quân dẫn đường. Nếu nói là trước khi cưới còn được, chỉ là giờ đã sau hôn lễ rồi. Công tước Lehmann thu lại hộp tro, ánh mắt trở nên cay độc...

Công tước Lehmann vừa đi khỏi, quản gia trong phủ lập tức bị khống chế, nhét vào trong chiến hạm, giam ở một chỗ bí mật. Đồng thời, phủ công tước cũng bị tiếp quản, mọi chuyện xảy ra lặng không một tiếng.

Tất cả những điều này, công tước Lehmann hoàn toàn không hay biết...

Đây là chuyện do Wales tự tay sắp đặt. Mỗi nợ năm xưa, cũng đến lúc phải thanh toán rồi. Sở Hồng Vũ bao năm qua tâm trạng luôn phải kìm nén, nếu không cho ông cơ hội bùng phát, có lẽ tự tay ông sẽ lên lút

chạy đi giải quyết. Mà nếu vậy, việc ông có thể trở về hay không rất khó xác định. Nếu không có Sở Hồng Vũ, quả cầu lông nhà y sẽ thương tâm khóc lóc, cho nên Wales không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Bởi vì quốc khánh, cho nên bọn nhỏ được nghỉ thả ga. Sở Du Nhiên không còn cơ hội mượn cớ phải tới trường, hơn nữa, giờ là đêm tân hôn của hai người, cho nên Wales rất cục cựa cũng được ăn no nê, nhấm nháp toàn bộ từ ngoài vào trong, mãi cho tới khi trời sáng mới buông tha mỹ nhân trong lòng. Sở Du Nhiên bị y lấn qua lấn lại, mệt đến nỗi ngay cả sức để mắng cũng không có. Cậu cảm thấy mình y chang con cá mắc cạn, bị mèo nghịch thế nào, cũng không muốn động dậy...

Cha mẹ Wales mất sớm, cho nên Sở Du Nhiên không cần dậy sớm bái kiến, cậu đánh một giấc no nê tới tận bốn giờ chiều. Sau khi tỉnh dậy, cậu cảm thấy cả người mơ màng như đang trong trạng thái chân không. Sững sờ tròn hai phút, Sở Du Nhiên mới hoàn hồn, cố gắng cử động tứ chi, lại phát hiện ra eo mình không còn chút sức nào, vị trí khó nói kia vừa tê vừa rát...Rõ ràng khả năng hồi phục của cơ thể cậu rất tốt, vậy mà giờ rơi vào tình trạng thảm như vậy, có thể tưởng tượng được đêm qua điên cuồng phóng túng ra sao.

Sở Du Nhiên bóp trán, xuyên qua khe hở của rèm cửa, nhìn thấy mèo lớn đang đứng trên hành lang bên ngoài cửa sổ. Cậu thầm cảm thán: Loại sinh vật như mèo này, quả thực không thể quá nuông chiều!

Wales đứng ngoài cửa sổ, đang dõi mắt nhìn Dillow chơi đùa với đám nhỏ thì cảm giác có người quan sát y, bèn liếc mắt túm lấy con người đen bóng của Sở Du Nhiên. Trong mắt đối phương không vui không buồn, khiến hoàng đế bệ hạ chột thấy không ổn...

Thấy bạn đời nhìn mình với ánh mắt nguy hiểm, quốc vương bệ hạ lập tức quay vào phòng.

Sở Du Nhiên nhìn bộ mặt nghiêm túc trước mắt, bất mãn hé mắt ra, tỏ ý từ chối nói chuyện với con mèo lớn bên ngoài thì chính nhân quân tử, thực ra lại là một tên mượn tao.

Wales cúi đầu, kéo chăn trên người bạn đời ra, cọ cọ trán Sở Du Nhiên: “Thân ái, em có đói không?”

Sở Du Nhiên lạnh lùng nhìn y, không hề tỏ ý gì.

Wales nghiêm mặt, trong ánh mắt xoắn xuýt chừng nửa phút của Sở Du Nhiên, biến thành thú hình nhảy lên giường, vùi đầu vào lòng Sở Du Nhiên, nhận mệnh nhắm mắt lại, nhưng khẩu khí vẫn không giấu được sự bá đạo: “Mới chỉ có một lần!”

Sở Du Nhiên nhíu mày, nhìn báo đen run run hai lỗ tai đầy lông, không khách khí đuổi cả hai tay ra túm lấy, khoe miệng theo bản năng mỉm cười, giọng nói ra vẻ hung ác: “Sau này không được làm như vậy nữa! Nhớ chưa?”

Wales bất đắc dĩ mở mắt ra, nhíu mày nhìn quả cầu lông bị y chiều quá sinh hư, cảm thấy y chỉ cần cho vật nhỏ này đôi cánh, cậu liền muốn bay lên trời.

Vào thời khắc quốc vương bệ hạ bị giống cái của mình véo tai giáo huấn, Dillow điện hạ đang nằm nhòai trên bậc cửa, thò đầu trông ngóng nhìn vào trong phòng. Thấy thúc thúc ngu xuẩn bị thầy giáo véo tai, nhóc con một mặt khinh bỉ, một mặt lại theo bản năng đuổi móng túm lỗ tai mình, cảm thấy khó hiểu...Đau quá à...

Caly và Archer chạy đuổi theo quả bóng cao su, gọi nhóc: “Dillow! Người đang nhìn cái gì thế?”

Dillow nhanh chóng nhảy xuống, đánh đuổi đồng bọn. Báo nhỏ cảm thấy, hành vi hung ác của giống cái trong nhà, chỉ cần hai chú cháu họ biết là được rồi. Là hai giống đực duy nhất của hoàng gia, họ có trách nhiệm phải giữ gìn tôn nghiêm nam nhân, chuyện thế này không thể nói với người ngoài!

Sở Du Nhiên buông tay ra, nhìn bên ngoài loáng có bóng đen, nghi ngờ hỏi: “Vừa nãy có phải là Dillow không?”

Dillow run lỗ tai, không để tâm lắm: “Chắc thế.”

Sở Du Nhiên chậm rãi xoay người, cảm thấy từng khớp xương của mình kêu lên răng rắc, bèn đẩy cái đầu to đang nằm trên ngực cậu ra, ngồi dậy: “Em nhớ Dillow, em muốn nhìn nhóc.”

Quốc vương bệ hạ hi sinh lỗi tai cho véo xong thì bị đẩy ra: “...” Muốn tổng cháu trai đi thật xa!

Trên sân cỏ, ba nhóc con Dillow, Caly và Archer tranh nhau một quả bóng cao su. Quy tắc của đám nhỏ chỉ có một, ai cướp được là của người đó, quyền đâm cước đá, ngay cả cắn xé cùng xài được, miễn sao đoạt bóng thì coi như thắng. Ba bé con hừng hực khí thế, quần thành một đồng trên sân. Panda mập mạp ngồi bên cạnh nhìn, không định tham gia.

Sở Du Nhiên buồn cười nhìn mấy nhóc tranh giành, thở dài: “So với ba nhóc kia, Panda trông thật ra vẻ người lớn tao nhả lịch thiệp.”

Wales biến thành hình người, chỉ vào Jimmy đang nằm sấp chăm chăm ngó sân cỏ, “Cái kia mới là tao nhả lịch thiệp kìa, tên nhãi này còn chưa đủ trình.”

“Ngoài Vic với Miller, sao đám nhóc đều chạy tới đây hết vậy?”

“Archer và Caly thường xuyên tới chơi với Dillow, Panda là bị hai nhóc đó tha tới.” Nói tới đây, Wales nhú mày ra chiều ghét bỏ, “Jimmy là bị Dillow gọi tới.” Wales rất khinh thường hành vi sẵn sóc giống cái của cháu trai nhà mình, nhãi con này thật không có tiền đồ, nhất định phải giáo dục lại!

Sở Du Nhiên lẳng lẳng bỏ cái tay đang ôm eo mình xuống, trong lòng nói, hừ, lớn như vậy rồi còn chấp nhặt với trẻ con? Dillow chỉ coi Jimmy là kẻ cùng loài nên sẵn sóc bảo vệ thôi, giống cái nhỏ bé chưa trưởng thành còn nhỏ yếu, rất giống với giống cái của tộc báo.

Dillow quần nhau với Archer, không thêm quan tâm xung quanh, chỉ giơ móng vuốt cào tứ tung. Caly thì không biết bị cái gì hấp dẫn, đang cong mông đào đất, không chú ý sau lưng. Dillow và Archer vừa đánh với lẫn, lập tức đụng phải Caly, khiến bé con lão đảo ngã. Caly liền bỏ mặc việc đang làm, lập tức gia nhập chiến cuộc, bọn nhỏ quên khuấy đi mục tiêu là trái bóng cao su, cứ thế lao vào đánh túi bụi!

Mắt thấy lần thứ hai ba bạn đánh nhau khó phân thắng bại, Panda chậm rãi đi tới, ôm quả bóng cao su về, dẫu chặt trong lòng, sau đó nằm xuống, nhắm mắt lại, ngủ.

Sở Du Nhiên: “...”

Wales cười khe khẽ khi thấy đám Dillow đánh nhau xong chạy tới chạy lui tìm bóng cao su mà không thấy, một lần nữa ôm eo Sở Du Nhiên, đề nghị: “Chúng ta đi du lịch khắp tinh cầu đi.”

Sở Du Nhiên im lặng, tuần trăng mật và lãng mạn, có ai không mong, nhưng bởi vì thân phận của Wales, đã định sẵn bọn họ không thể sống tự do vì bản thân mình.

Nghĩ tới đây, Sở Du Nhiên giơ tay ôm cổ người sau lưng, ngả người ra sau, dịu dàng nói: “Không cần, chúng ta ở đây nghỉ ngơi mấy ngày cũng rất vui, bọn trẻ đều còn nhỏ. Mấy hôm nữa phải đi học, nếu không thấy em, bọn nó sẽ không quen.”

Wales cọ tai Sở Du Nhiên: “Cứ để trường học bố trí thêm thầy giáo cho bọn chúng.”

Sở Du Nhiên nở nụ cười ôn hòa: “Chờ thêm một thời gian nữa đi. Năm nay bọn nhỏ đã bốn tuổi, thêm hai năm nữa là có thể hóa hình. Đến lúc đó, nhiệm vụ của em sẽ hoàn thành, em sẽ xin nghỉ một năm, dành riêng cho anh.”

Wales ôm chặt eo Sở Du Nhiên, ngửi mùi vị thanh mát trên người cậu, trầm giọng nói, đến lúc đó y sẽ để trống thời gian, dành riêng cho cậu.

Ban ngày đánh còn chưa đã, đến tối, bởi vì người nhà của Archer và Caly không tới đón, cho nên hai bé được gửi nuôi luôn. Nhìn Archer và Caly thần nhiên xin cơm, Sở Du Nhiên rất tò mò phụ thân của hai đứa nhóc là ai.

Wales bắt đầu dĩ nói: “Archer là con trai của Adolf, chiến tướng miền tây. Còn Caly là con trai của Albin, chiến tướng miền Đông. Hai người này trước đây là hầu đệ của ta.”

Sở Du Nhiên vừa nhìn đã biết tình cảm giữa ba người này không tồi, nếu không, hẳn phụ thân của bọn nhỏ cũng ngại để con nhà mình mặt dày đi ăn cơm khách. Mà đồng thời, cậu cũng hiểu rõ nguyên nhân tại sao ba đứa nhỏ vừa thấy mặt đã muốn nhào lên đánh nhau, hóa ra là bởi thói quen. Sở Du Nhiên múc cho mọi người trên bàn ăn một bát canh, nhìn bọn họ uống từng hớp, thầm suy nghĩ: Archer và Caly là con nhà

tướng, Panda là cháu của thủ tướng đại nhân, Vic là con trai Trưởng quản hậu cần, Jimmy là con trai đại thần quản tài chính, vậy Miller luôn thoát ẩn thoát hiện kia, là con cháu nhà ai?

Nghe Sở Du Nhiên hỏi, Wales thuận tay rút giấy ăn lau khóe miệng cho cậu, đáp: “Cục trưởng Cục tình báo, con trai Deman.”

Sở Du Nhiên khóe miệng co giật, rất tốt, nếu mấy đứa nhỏ này đều nổi nghiệp gia đình, thì hoàn toàn có thể tạo thành một bộ máy trụ cột quản lý đế quốc. Nói như vậy, đây cũng có thể xem là những thư đồng Wales tỉ mỉ lựa chọn cho Dillow. Lúc trước, để nhét tất cả bọn nhỏ vào cùng một lớp, Wales cũng tốn rất nhiều công, mà khi đó, thời điểm Sở Hồng Vũ đề cử Sở Du Nhiên làm chủ nhiệm lớp với Wales, cũng vô cùng trần trở.

Nếu đề cử ư, con mèo nhai nhép khẳng định sẽ biết con trai bảo bối của mình là vợ chưa cưới mất tích nhiều năm của nó, mà con trai của ông muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn dịu dàng có dịu dàng. Sao ông có thể để y cướp đi đứa con vốn đã không thông minh lắm của mình đây!

Nếu không đề cử ư, con trai bảo bối của mình rõ ràng phải xứng với vị hôn phu ưu tú nhất toàn đế quốc. Nó không lấy chỗ lẽ để cho mấy đứa đề tiện lẳng lơ cướp con mèo lớn này đi? Nói thế nào thì thằng nhai ấy cũng là học trò của mình, so với người khác thì vẫn đáng tin hơn một xiu xiu xiu.

Hiệu trưởng Sở trần trở đi trần trở lại, suốt thời gian đó ăn cũng không ngon. Cuối cùng, ông chỉ còn cách cảnh cáo Wales, ta cho người biết con trai ta là ai, nếu nó thích người thì kết hôn, không thích thì người không được ép nó. Sở Hồng Vũ là phụ thân như vậy đấy, cực kì bao che khuyết điểm, cũng cực kì không chịu hiểu đạo lý.

Đáng tiếc, con trai bảo bối của hiệu trưởng Sở cuối cùng vẫn bị đoạt mất.

Lúc này, hiệu trưởng Sở ngồi một mình trên lầu cao nhất trong trường, trước mặt ông là một cái bàn nhỏ, một bình rượu mới, mắt phượng sắc bén híp lại, nhìn ngôi sao xa xa, khuôn mặt tràn đầy nỗi cô đơn mà người ngoài chưa ai từng thấy ở ông. Nỗi lo duy nhất của mình giờ đã trưởng thành, ông nghĩ, có phải cũng đến lúc ông nên làm chuyện của mình?

Uống cạn rượu trong ly, Sở Hồng Vũ lẩm bẩm: “Hayes, mấy năm qua, ta rất mệt mỏi.”

Đêm đó, Sở Du Nhiên đột nhiên tỉnh giấc, mồ hôi chảy ròng ròng. Wales bật dậy ngay, đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, dịu dàng vuốt ve đầu Sở Du Nhiên, trong bóng đêm, Wales thì thầm, giọng nói ôn hòa hơn thường ngày: “Sao vậy em? Mơ thấy ác mộng?”

Sở Du Nhiên thở dốc, nặng nề nằm xuống, cổ họng khàn khàn, “Đúng vậy, em mơ thấy mẫu phụ.”

Wales bước xuống giường, bật đèn, rót một chén nước đưa cho Sở Du Nhiên uống, sau đó ôm cậu vào lòng, hỏi: “Có phải là tại ban ngày em suy nghĩ lung tung gì không?”

Sở Du Nhiên vùi đầu vào lòng Wales, đau buồn trên mặt không tan, “Em rất ít khi mơ về chuyện lúc trước, từ trước tới giờ thực ra chưa từng mơ về chuyện đó, chứ đừng nói là mơ thấy cả biển lửa ngập trời.”

Ngón tay Wales đặt lên trán Sở Du Nhiên, nhẹ nhàng xoa bóp. Cảm giác được ngón tay ấm áp truyền tới an tâm, Sở Du Nhiên lắng nghe tiếng trái tim của Wales, dần bình tĩnh nhắm hai mắt lại.

Wales dường như suy nghĩ gì đó, im lặng một hồi, cảm giác người trong lòng dần bình ổn lại hô hấp, chìm vào giấc ngủ. Y cầm lấy quang não trên bàn, gửi tin: Phái người bám sát hiệu trưởng Sở, rút tư cách xuất cảnh khỏi đế tinh.

Cũng may chỉ là một giấc mộng, nửa đêm sau Sở Du Nhiên ngủ rất ngon. Sáng thứ hai, bị đám Dillow náo loạn làm thức giấc, Sở Du Nhiên sai người buổi chiều làm bánh hoa tuyết. Cậu cố ý dặn dò nhà bếp, làm một phần nhiều đường, buổi chiều cậu về qua trường, muốn quan sát sinh hoạt hằng ngày của Sở Hồng Vũ, thuận tiện mang chút đồ ăn vặt cho ông. Ba ngày không gặp hiệu trưởng Sở, trong lòng Sở Du Nhiên cứ cảm thấy không an tâm.

Đối phương coi cậu là đứa con ngốc, mà cậu cũng xem đối phương là người cha chưa trưởng thành, cả hai bên đều lo lắng cho nhau.

Wales nghe Sở Du Nhiên nói, đề nghị: “Đem cả Dillow theo cùng đi, sau này ngày nào cũng cho nó qua đó nửa ngày, học tập dị năng.”

Dillow diện hạ không vui, đại ma vương kia rất thích véo chân sau của nhóc, nhóc không muốn đi!

Wales thấy thái độ tiêu cực này của cháu trai, khoe miệng cười nham hiểm, xoa đầu Dillow, ôn hòa nói: “Ta sẽ cho Archer và Caly đi cùng ngươi.”

Nghĩ tới Archer và Caly cũng sẽ giống mình, bị túm chân sau xách ngược lên, Dillow diện hạ cảm thấy vui vẻ trở lại. Nhóc kiêu ngạo lầu bầu: “Nể mặt ngươi, đi thì đi.” (^) —————

Hiệu trưởng Sở cầm bánh hoa tuyết gấp đôi lượng đường trong tay con trai, nhúu mày ra chiều ghét bỏ ba thằng nhãi vất mũi chưa sạch phía sau, giọng nói khàn khàn tang thương lại mang theo ung dung, thông thả hỏi: “Bọn nó tới đây là chuyện gì hả?”

“Wales muốn cha dạy bọn nhỏ học tập dị năng. Y quá bận, không có thời gian.” Sở Du Nhiên ôm từng bé từng bé từ ngoài cửa vào, đẩy mông bọn nhỏ nhích tới bên cạnh chân Sở Hồng Vũ, “Cha có ngày nào có việc đâu, cũng nên ít ra ngoài uống rượu, ở nhà thuận tiện trông trẻ con luôn.”

Sở Hồng Vũ ha ha cười lạnh, ôm bánh hoa tuyết ngồi trên bàn, mở ra ăn một miếng. Ông hài lòng híp mắt, nhìn bộ dạng Dillow, phì cười: “Thằng nhãi mèo chú kia ngày còn bé nhìn thấy ta cũng y như vậy, lúc nào cũng tỏ vẻ ông mày đây giỏi sánh ngang trời. Được rồi, để nhóc này lại chơi với ta, còn hai đứa kia, ta không chơi đâu.”

Sở Du Nhiên lại gần, giật đồ tráng miệng trong tay đối phương, cười híp mắt nhìn Sở Hồng Vũ, “Cha xác định chỉ cần một đứa để chơi đùa?” Hai người họ đều mang cặp mắt hoa đào, lúc cười lên thoát nhìn cực giống nhau, nhất là lúc này, thời điểm Sở Du Nhiên lộ ra ánh mắt uy hiếp, giống như khuôn đúc với Sở Hồng Vũ.

Caly thận trọng ngó bên này lại nhìn bên kia, đột nhiên vui vẻ nhảy nhót: “Con mắt của hai người thật giống nhau a. Nhất định con của thầy cũng sẽ có một đôi mắt xinh đẹp như thế! Lòng trắng xinh đẹp!”

Lời trẻ con không tim không phổi, chỉ mong ngóng sớm có một bé lông trắng làm vợ. Sở Du Nhiên nghe lại có ý, cậu nhìn Sở Hồng Vũ, chép miệng hai tiếng, cười: “Bé nói con mới thấy rất giống.”

Sở Hồng Vũ lườm cậu, tức giận: “Phí lời, ngươi là do ta sinh, sao có thể không giống? Được rồi, đều ở lại đi, rõ ràng là một đồng tinh thần lực cấp S mà đến giờ vẫn không thức tỉnh được dị năng, chỉ lo ăn dài người béo thân.” Sở Hồng Vũ túm lấy Archer cách ông gần nhất, chọc chọc bụng mềm của sư tử con, tỏ ý ghét bỏ ra mặt.

Sở Du Nhiên thấy ông không có chuyện gì, lúc này mới an tâm rời đi, trước khi đi còn nói: “Ngày mai con lại quay về thăm cha. Cha muốn ăn gì, con nhờ người đưa tới.”

Sở Hồng Vũ mất kiên nhẫn, “Ngươi giờ có nhà rồi, thân phận cũng không giống như trước, không cố gắng quản lý chuyện trong cung, cứ suốt ngày chạy tới chỗ của ta làm gì?”

Lindsay khoác áo gió lên cho Sở Du Nhiên. Vẻ mặt xinh đẹp của cậu tràn ngập ý cười, cậu bồn chồn: “Mẫu phụ của con đã qua đời, nếu phụ thân lại đi mất, ta biết tìm ai mà khóc đây?”

Sở Hồng Vũ bị câu nói này làm cho sững sốt, ánh mắt phức tạp nhìn khuôn mặt tươi cười của Sở Du Nhiên. Trong bụng ông chưa xót, không nói rõ được là nên cảm thấy thế nào. Giờ khắc này, ông có hơi hoài nghi đứa con trai ngu xuẩn nhà mình dường như biết điều gì đó, nhưng ông cố nén không hỏi. Sở Hồng Vũ phất tay áo, đuổi Sở Du Nhiên đi.

Một lát sau, ông đứng bên cửa sổ, nhìn bóng lưng Sở Du Nhiên dần xa, xoa sống mũi chưa xót, trong mắt tràn đầy giằng dụa và do dự...

42. Chương 42

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Sau hôn lễ, bọn nhỏ và Sở Du Nhiên được nghỉ thêm hai mươi ngày. Archer và Caly cứ như vậy cùng Dillow bị Sở Hồng Vũ ngược đãi gần nửa tháng. Sở Du Nhiên có mấy lần không an tâm chạy tới xem, thấy sư tử và sói bị bắt treo cây, cậu không nhìn được sờ sờ chớp mũi, âm thầm quay đầu bỏ đi →_→ cũng không đến nỗi vô dụng, đúng không?

Vì vậy, suốt nửa tháng nay, ba thằng nhãi con cứ thế cầm chân Sở Hồng Vũ, khiến ông không rảnh rang đi đâu được, chỉ một lòng ở nhà trêu đùa bọn nhỏ. Cuối cùng, chọc đến nỗi Archer tức giận phun lửa, bé con rốt cục đã thức tỉnh dị năng!

Ấu tể mới vừa đầy bốn tuổi đã thức tỉnh dị năng! So với Dillow có gien hoàng thất mà nói, Archer cũng là thiên tài!

Sở Du Nhiên còn chưa kịp cao hứng, Caly cũng không chịu thua kém, thức tỉnh dị năng hệ phong. Một cơn lốc gió ném qua, khiến thân cây nứt toác. Hai đứa nhỏ còn chưa học được cách khống chế dị năng, phi thường hưng phấn, chỗ ném lốc gió, chỗ thì phóng hỏa, khiến Sở Hồng Vũ không nhìn được mà ném bọn chúng cho Sở Du Nhiên, vỗ tay tỏ ý ông đây không quản nữa nhé.

Sở Du Nhiên bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa bọn nhỏ về nhà, dặn hai đứa khi nào học được cách khống chế dị năng thì hãy đi học.

Vì vậy, tới ngày khai giảng, không ngoài dự đoán, cả hai nhóc con đồng loạt xin nghỉ.

Sáng sớm, thời điểm nhìn thấy đơn xin nghỉ học, Sở Du Nhiên thầm cảm thán: “Lớp thiếu đi hai tên quỷ nghịch ngợm sẽ vắng lặng lắm đây.”

Dillow cao quý tao nhã ngồi trước bàn ăn, ánh mắt nhìn chăm chăm quả trứng chim cách mình gần nhất, kiêu ngạo nói: “Có ta là đủ rồi, cần bọn nó làm gì.”

Sở Du Nhiên túm đuôi áo nhỏ, cười híp mắt: “Một mình con có đánh bại được hai mươi đứa nhỏ lớp sát vách không?”

Dillow lầu bầu: “Vậy thì sao chứ? Chỉ là một đám ngu ngốc thôi mà!” Nói xong, nhóc con thè lưỡi liếm khóe môi, đợi ăn cơm.

Cũng không biết có phải do ảo giác hay không, Sở Du Nhiên cứ cảm thấy, hai ngày nay, nhóc con này trưởng thành lên nhiều, cũng càng lúc càng tự tin và bá đạo hơn. Mà như thế, Sở Du Nhiên càng muốn trêu nhóc. Vò lộn xộn lông của áo nhỏ một hồi, Sở Du Nhiên ôm khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hôn chùn chụt ba cái: Trên gáy một cái, hai bên quai hàm, mỗi bên một cái!

Dillow cuộn đuôi lại, nhìn mọi người đều đang bình tĩnh dứt thức ăn cho Vic, xấu hổ lú cả lưỡi, lắp ba lắp bắp: “Người, người, người, người thận trọng chút đi! Giống cái không biết giữ mình không phải là giống cái tốt!!”

Sở Du Nhiên nheo mắt, vờ lạnh lùng hỏi lại: “Không phải giống cái tốt sao? Vậy thế nào mới là giống cái tốt? Như Jimmy sao?”

Dillow lại lầu bầu, rừ lông, tỏ ý ghét bỏ: “Đừng có ghen lung tung, giống cái ta yêu nhất chính là người.”

“Ngoài ta ra là Jimmy?” Sở Du Nhiên bám riết không tha. Dillow nổi giận, đập móng vuốt lên bàn, cao giọng hô: “Thúc thúc ngu xuẩn! Mau mau quản lý giống cái nhà người đi!”

Wales vừa đặt bước chân vào ngưỡng cửa phòng ăn, thấy bộ dạng nóng nảy của cháu trai, nhú mày ra chiều ghét bỏ, dả kích không nề nang: “Ngu!”

“Ta không ngu!” Dillow tức giận đập bàn, nói chung, bất cứ ai khiêu khích nhóc cũng có thể bình tĩnh, nhưng chỉ cần là Wales, nhóc sẽ lập tức dưng lông: “Người ngu như vậy còn nói ta ngu, người mới ngu!”

Wales ngồi xuống trước bàn ăn, đẩy bát đậu xanh về phía Dillow, nhử mày hỏi: “Người không ngu hả? Vậy trả lời ta, đây là bao nhiêu?”

Sở Du Nhiên không nhịn được cười, trong bát có bao nhiêu hạt đậu có lẽ ngay cả đầu bếp cũng không biết đâu. Có ai dở người trước khi luộc sẽ đi đếm từng hạt chứ, cho nên Dillow nhất định không thể biết rồi. Mèo lớn chơi xấu quá! Quả nhiên, Dillow lập tức đen mặt, giờ móng vuốt muốn xòe ngón trả lời, lại phát hiện ra số lượng đậu không thể tính trong vòng một móng vuốt. Dillow điện hạ không chịu thua, hừ một tiếng: “Người chắc chắn cũng không biết có bao nhiêu.”

Wales bình tĩnh đáp: “Có ba trăm hạt.”

Dillow kinh ngạc tròn tròn mắt, không thể tin được là thú thúc ngu xuẩn hóa ra biết đáp án.

Wales cười nhạt: “Không tin thì người đếm lại xem.”

Dillow: “...” Là ấu tể đệ nhất đế quốc, chẳng mấy chốc nhóc sẽ đếm xong! Ấu tể đệ nhất đế quốc không được lo sợ điều gì! Ấu tể đệ nhất đế quốc phải là Chiến Thần! Nhất định, nhất định phải học đếm!

Bởi vì không phản bác được mà trong lòng Dillow ngập lửa giận, nhóc cúi đầu ăn nửa bát đậu, còn lại nửa bát vẫn đếm không xong, liền tức giận bỏ ăn. Sở Du Nhiên sợ Dillow no căng bụng, sau khi ăn xong bèn cho nhóc một ít đồ ăn dễ tiêu, rồi cậu mới chuẩn bị đến trường. Wales cầm áo khoác trong tay Lindsay, tự mình choàng lên người Sở Du Nhiên, dịu dàng nói: “Để ta đưa hai người đi.”

Sở Du Nhiên cao hứng gật đầu lia lịa: “Đi thế nào? Đừng bảo vẫn đi bằng phi hành khí chứ?”

Về mặt Wales rất cứng chiều, con người lại tràn đầy tính xâm lược, từ trên xuống dưới quét toàn thân Sở Du Nhiên một lần, sau đó mới mập mờ hỏi: “Thích cười ta đến vậy sao?”

Sở Du Nhiên cảm thấy hôm nay hình như mình bị ảo giác hơi nhiều, nếu không tại sao hoàng đế bệ hạ mới sáng sớm đã buông lời ve vãn chứ. Nhấn từng chữ như vậy, là lo người nghe không hiểu ẩn ý sao? Vô nhẹ gương mặt của hoàng đế bệ hạ, Sở Du Nhiên thở dài: “Dày.”

Wales nhếch mép, nhắc Dillow lên, lại ôm Sở Du Nhiên, nắn nắn bóp bóp eo cậu, mặt không đổi sắc đảm bảo: “Buổi tối sẽ cho em cười, giờ chúng ta đi phi hành khí.”

Sở Du Nhiên hơi đỏ mặt, nhìn Dillow về mặt ngơ ngác không hiểu gì, kéo nhóc con về phía mình, nhẹ nhàng xoa bụng cho ấu tể, từ chối tiếp tục nói chuyện với tên muện tao kia. Trong mắt Wales tràn đầy ý cười, có cả người yêu và cháu trai, cuộc đời này có gì đẹp hơn thế.

Như thường ngày, Wales đưa bạn đời và cháu trai tới cổng trường, nhìn bọn họ đi vào bên trong, sau đó hài lòng rời đi.

Bây giờ Sở Du Nhiên không cần phải đứng chờ ở cổng trường để đón học sinh. Mặc dù trước đây phía trường học đã nói: người bước vào trường này, cho dù là thân phận gì, cũng sẽ trở thành bình đẳng, nhưng dấu sao thân phận của cậu dù sao cũng đặc biệt. Bất kể là ai, gặp mặt đều sẽ cúi đầu chào Sở Du Nhiên, ngoài miệng tuy vẫn gọi là thầy giáo Sở, nhưng thái độ lại vô cùng thành kính.

Sở Du Nhiên chỉ biết thở dài trong lòng, cậu đã sớm biết rằng ngày nay cuối cùng cũng phải tới.

Rời khỏi trường nhiều ngày, chuyện đầu tiên sau khi Dillow điện hạ trở về chính là dò xét quanh “lãnh địa của mình” một vòng, phát hiện không có dấu vết ngoại lai xâm nhập, cũng không có thứ gì nguy hiểm, lúc này nhóc con mới vui vẻ chạy về bên cạnh Sở Du Nhiên. Thấy cậu cau mày, Dillow dùng đuôi quất nhẹ, ngẩng đầu tỏ vẻ khó hiểu: “Người lại làm sao thế?” Giống cái, quả nhiên là sinh vật mảnh mai, cứ có chuyện là làm về mặt sâu thẳm.

Sở Du Nhiên khom lưng, cố ý lật ngửa Dillow lên, sờ soạng khắp người nhóc con, cười nói: “Thầy buồn là vì con sao vẫn chưa chịu biến thành người, khiến thầy không thể vuốt ve bụng nhỏ trơn bóng á.”

Dillow nằm ngửa bất động, được Sở Du Nhiên vuốt ve khiến cả người nhóc đều thấy dễ chịu vô cùng. Nhóc con lười biếng duỗi dài trên thảm, phô bày toàn bộ cơ thể.

Đúng lúc đó, từ xa xa vọng tới tiếng bánh xe, cùng với tiếng trẻ con đùa giỡn ồn ào huyền ảo. Dillow run lỗ tay, từ trạng thái lơ đãng thức tỉnh, giờ móng vuốt đẩy Sở Du Nhiên ra, trong nháy mắt phóng như bay lên cây, bày ra vẻ cao quý tao nhã.

Sở Du Nhiên chép miệng, cũng phải giữ thể diện cho nhóc con nhà mình thôi. Sau đó, cậu vào lớp chuẩn bị cho công tác hôm nay.

Khoảng chừng hơn một phút sau, các ấu tể khác trong lớp tới nơi. Cả bọn thấy Dillow lạnh lùng ngồi xồm trên cây, đều nhảy nhót chào hỏi. Dillow kiêu ngạo lạnh lùng gật đầu ừ một tiếng, tỏ vẻ ghét bỏ: “Các người tới thật muộn.”

Jimmy leo lên, ngồi xồm bên cạnh Dillow, cảm giác không gặp mấy hôm, Dillow đã lớn hơn trước nhiều. Bé con hơi thất vọng ngồi tại chỗ, im lặng không nói gì. Dillow kinh ngạc, bất mãn trừng mắt với Jimmy: “Người ngồi đó làm gì?” Bình thường không phải thích tới gần nhóc cọ cọ lông sao? Là một con báo, nhất định phải thẳng thắn, rõ ràng thích chơi với nhóc, vậy mà lần nào cũng bắt nhóc phải mở lời, đúng là giống cái yếu ớt!

Đứng bên cửa sổ nhìn thấy cảnh này, Sở Du Nhiên ôm đầu, cậu hiện tại cảm thấy thật sự hối hận, không biết việc lúc trước mình cố ý để Jimmy quẩn lầy Dillow có đúng hay không? Hiện tại, Dillow rõ ràng đã rất quen có Jimmy bên cạnh, thậm chí mơ hồ sinh ra dục vọng chiếm hữu, tựa như việc Jimmy phải dính với nhóc là điều hiển nhiên. Để mọi chuyện tiếp tục tiếp diễn như vậy có ổn không?

Cảm giác có một đôi mắt to tròn đang khiếp đảm nhìn mình, Sở Du Nhiên hoàn hồn, cậu quay đầu lại, nở nụ cười: “Thầy giáo Hal, chào buổi sáng.”

“Ngài, ngài cũng chào buổi sáng.” Thầy giáo Hal giống như sắp khóc, trong mắt con tỏ ra đầy cảm động, không ngờ thầy giáo Sở đã làm vương hậu rồi vẫn kiêm nhiệm cả chức thầy giáo, thật là một câu chuyện cảm động biết nhường nào. Sở Du Nhiên vỗ vai Hal, mặc dù không hiểu đứa nhóc mới mười tám này đang nghĩ gì, cậu vẫn cảm thấy nên an ủi.

Ngoài cửa sổ, Dillow đang đối mặt với đám sư tử hổ báo sát vách, đương nhiên là một mình đối chọi với hai mươi con. Nhóc không hề mất bình tĩnh, vẫn cao quý lạnh lùng như trước, kiêu ngạo ngẩng cao đầu. Mấy nhãi con khác vội vã chạy vào lớp tìm Sở Du Nhiên, lại một lần nữa tái diễn cảnh cả đám vây lấy cậu như trận đồ Bát quái, hút hút ngửi ngửi.

Đặc biệt là Miller, ánh mắt vô cùng xoắn xuýt.

Đã biết thân phận của bé con này, hơn nữa lần trước còn bị nó nhặt được một cọng lông, Sở Du Nhiên rất hiếu kỳ với đôi mắt thần kỳ của Miller. Hôm nay trước khi tới đây, cậu đã kiểm tra rất kỹ, bảo đảm trên người không có sót thứ gì. Túm lấy con chó nhỏ mũm mĩm trước mặt, Sở Du Nhiên quen thói lật ngửa bé con lên xoa bụng, vừa xoa vừa cười híp mắt hỏi bé: “Con vừa tìm được cái gì nữa rồi?”

Miller chớp chớp mắt to, hơi nghi hoặc đáp: “Trên móng của thầy có mùi của giống đực...A...” Mùi rất nồng...

Sở Du Nhiên không cười được nữa, vội vã che miệng bé con lại, không cho bé nói tiếp. Sau đó, cậu lấy từ trong không gian ra một khúc xương đã chuẩn bị sẵn, nhét vào miệng Miller, đồ mặt đưa bé cho Hal, để thầy giáo Hal ôm bé đi.

Mặt Hal cũng hồng rực lên, hiển nhiên là đang mừng rỡ ra rất nhiều cảnh không phù hợp với thiếu nhi, ánh mắt lại sáng rực nhìn Sở Du Nhiên, ra chiều ấy người đừng lúng túng, ta cái gì cũng không hiểu đâu nha. Nhưng Sở Du Nhiên vừa nhìn vào đôi mắt to đơn thuần của con chó đã biết ngay Hal đang nghĩ gì, khóe miệng không nhịn nổi co giật liên hồi. Cậu cảm thấy nghẹt thở, thậm chí mình là đồ miệng chó, tự nhiên dờ dơi đi hỏi trẻ con mấy chuyện này, con trẻ trong sáng như tờ giấy trắng, không biết nói dối là gì, cho nên hỏi gì ắt đáp nấy.

Trên móng của mùi của giống đực...Con chó nhỏ này mũi sao thính quá vậy?

Không biết có phải vì được trói chặt với tinh thần lực của Wales không mà Sở Du Nhiên cảm thấy thần kinh của cậu càng lúc càng nhạy cảm, cậu cảm nhận được toàn thân không dễ chịu, cảm nhận được ánh mắt khác lạ mà người khác dành cho mình...Sở Du Nhiên lúc này còn không biết, không chỉ có Miller với cái mũi thính hơn người thường ngửi thấy mùi giống đực trên người cậu, mà tất cả các giống đực đều có thể

ngửi thấy mùi vị nồng đậm ấy. Loại mùi này giống như lời tuyên bố, giống cái này là giống cái đã bị trói chặt tinh thần lực, là bạn đời ngày đêm gần kề của một giống đực.

Người có thể cận kề Sở Du Nhiên như thế, không cần nghĩ cũng biết là ai. Điều này khiến mọi người khó tránh khỏi âm thầm suy đoán, lần trước nói là do Dillow hiểu lầm vụ mang thai, nhưng giờ thật sự ở chung rồi, ấu tể hoàng thất sao có thể chưa có được? Vì vậy, ai cũng quan tâm đến bụng của Sở Du Nhiên!

Nhân khẩu của hoàng thất ít ỏi, cần bổ sung gấp, ít cũng phải sinh mười tám đứa mới không lãng phí gen tốt. Bệ hạ uy vũ, mau sinh đi!

Mãi tới tận lúc tan học, chạng vạng tối, Sở Du Nhiên vẫn cảm thấy là lạ. Báo đen bụi không bị ai ngăn cản, cứ thế tới tận lớp đón bạn đời. Sở Du Nhiên học Miller, đến bên cạnh Wales, hít hít ngửi ngửi, chỉ thấy được mùi vị thơm ngát luôn làm cậu an tâm. Sở Du Nhiên cũng không biết đó có phải là mùi giống đực không nữa. Lại nhìn đôi mắt xinh đẹp của đối phương, cậu thật vui mừng là khi biến thành người, Wales không mang theo đôi mắt mèo.

Wales lạnh lùng ngồi dưới đất, mặc cho Sở Du Nhiên “kiểm tra” khắp người, nghiêm túc bảo đảm: “Ta không để cho bất cứ giống cái nào lại gần, cho nên tuyệt đối không có mùi lạ gì đâu, em yên tâm.” Thanh niên mới kết hôn nhanh nhẹn thề thốt, phối hợp với bộ mặt nghiêm trang, chỉ thiếu chưa giờ móng vuốt lên thề độc.

Sở Du Nhiên bị y chọc cười, xoa đỉnh đầu đang dựng thẳng của Wales, rất hài lòng: “Đúng vậy, tiếp tục giữ vững.”

Trong nháy mắt, con người của Wales tràn đầy ý cười, cứng chiều cọ mặt vào lòng bàn tay của Sở Du Nhiên, sau đó, y vỗ mông ý bảo Dillow tự mình chạy về, còn bản thân lại vươn đầu hạ lưng nói với Sở Du Nhiên: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Sở Du Nhiên phát tay: “Không cần, em mới không mãnh mai như thế.” E rằng trong tiềm thức của Wales, giống cái chính là loài phải cứng như cứng trứng, hững như hững hoa, bởi vì giống cái chỉ cần một hơi heo may thổi qua cũng có thể rạn nứt. Sở Du Nhiên liếc mắt nhìn Dillow đang vừa chạy vừa chơi đùa phía trước, đột nhiên nảy sinh lo lắng cho thế hệ kế tiếp của mình. Thật ra ở phương diện đối xử với giống cái, chú cháu nhà Dillow đều có cùng suy nghĩ. Cho nên sau này, nếu nhà bọn họ có ấu tể giống cái, nhất định sẽ chẳng ai chịu lấy nó, bởi tạm chưa nói đến Wales, riêng Dillow đã là một chương ngại rất lớn rồi. Hai con người này, một chính là Vương mẫu nương nương ngăn cách Ngưu Lang Chức Nữ, còn một chính là tình hà xa xôi cản trở đôi tình nhân tới với nhau, chẳng ai thua kém ai.

Đi được nửa đường, Sở Du Nhiên lại một lần nữa bò lên lưng Wales. Trong khi đó, Dillow vẫn không biết mệt mỏi chạy chơi tuốt phía trước, rõ ràng thể lực tốt hơn cậu nhiều. Một nhà ba người cứ như vậy mà tiến, sau khi về tới hoa viên trong nhà, Dillow lập tức lặn vào trong đám cỏ. Sở Du Nhiên nhờ Lindsay lấy cho cậu một cái kéo, dự định cắt một ít hoa để đem cắm trong nhà. Đúng lúc này, Crewe về mặt khó coi đi tới, thì thầm vào tai Wales mấy câu.

Sở Du Nhiên không để tâm, chỉ cười, sau đó định đi theo Lindsay. Chuyện quốc gia đại sự, cậu không muốn tham dự, cũng lười không muốn nghe.

Vừa mới nhắc chân, Wales đột nhiên giơ tay túm eo cậu lại. Nhìn ánh mắt mờ mịt của Sở Du Nhiên, y nói nghiêm túc: “Công tước Lehmann đã đến để tỉnh, em đi tới chỗ phụ thân đi, đừng để ông ấy làm chuyện hồ đồ.”

“A?” Sở Du Nhiên không hiểu gì, nháy mắt mấy cái, “Bình thường ông ấy hay làm mấy chuyện không hợp quy củ thật, nhưng chắc cũng không đến mức đi đánh một vị Công tước chứ. Ông ấy cũng không ngốc, sao có thể không biết hành động đó là phạm pháp được?” Nói tới đây, Sở Du Nhiên đột nhiên thấy bồn chồn, “Về mặt này của anh là sao? Chuyện của em trước kia, anh chưa nói cho ông ấy chứ...” Sở Du Nhiên theo bản năng nắm lấy bàn tay đang đặt trên eo mình, trong lòng cậu bất an. Nếu biết trước đây cậu bị bắt nạt, chiếu theo tính khí của Sở Hồng Vũ, ông nhất định sẽ chẳng quan tâm đối phương mang thân phận gì mà đánh cho như tở.

Cậu khẩn trương nhìn chằm chằm Wales, muốn từ trong đôi mắt sâu thẳm của đối phương tìm được tin tức mình cần. Đáng tiếc, nam nhân trước mặt cậu quá đỗi lạnh lùng, bất cứ ai cũng khó dựa vào nét mặt của

y mà đoán biết được tâm tình. Sở Du Nhiên bực mình, đập nhẹ Wales, nôn nóng: “Có thể mở miệng nói chuyện được không?”

Nhìn thấy hoàng đế bệ hạ bị đánh, phó quan Crewe sợ run người, vội vã lùi ra sau ba bước, mắt thẳng tắp nhìn xuống mũi chân – ta không nhìn thấy gì hết.

Wales bắt đầu xoa đầu Sở Du Nhiên, dùng bụng ngón tay vuốt nhẹ lên hàng mi đang cau lại của cậu. Khi ngón tay rời đi, y nhìn vào đôi mắt đào hoa xinh đẹp của đối phương, nhắc nhở: “Đôi mắt này của em, giống phụ thân đến bảy phần, mà em không phát hiện ra sao?”

Sấm sét giữa trời quang!

Sở Du Nhiên đột nhiên trợn mắt lên, khiếp sợ nhìn Wales. Wales dường như đang nói cho cậu biết: Người yêu của Hayes chính là Sở Hồng Vũ! Mà Sở Du Nhiên, chính là con trai ruột của ông!

Sở Du Nhiên đỏ khốc đỏ cười, “Chuyện này, thực sự là, quá cầu huyết.”

Sau khi thức tỉnh ký ức, bởi vì hiểu kỳ thú thân của mình trông ra sao, Sở Du Nhiên cũng đã rất nhiều lần ảo tưởng cha ruột của mình rốt cục là ai. Cậu nghĩ đến rất nhiều cái tên, sau đó lại tự phủ nhận, cuối cùng, cậu cho rằng có lẽ cha ruột của mình đã chết. Người kiêu ngạo lạnh nhạt như Hayes, nếu đã yêu thì người yêu nhất định phải là đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất. Mà nếu người anh hùng đó còn sống, sao có khả năng để Hayes khổ sở như vậy?

Hayes chưa kết hôn đã có con, sau khi bị ép gả vẫn có thể bảo vệ đứa bé, vì người yêu giữ thân trong sạch không tiếc một mình ở sông băng lạnh giá, mặc kệ dư luận gièm pha để chăm sóc đứa con duy nhất. Mà thực tế, cho dù là giống đực nào, cũng không muốn nuôi con thay giống đực khác, nhưng công tước Lehmann vẫn phải ngậm đắng nuốt cay mà làm, tất cả những thứ này đều do Hayes liều mạng mới lấy được.

Đáng tiếc đến tận khi lìa đời, Hayes vẫn phải sống trong đau khổ.

Chuyện này không thể nói chính xác ai đúng ai sai. Hayes đáng thương, mà người từ bỏ Hayes cũng đáng thương. Từ chuyện Sở Hồng Vũ cho tới bây giờ cũng không lấy vợ, có thể nhận ra, ông không phải kẻ vô tình vô nghĩa. Tinh thần lực không có giống cái động viên, một khi dị năng bùng phát mãnh liệt, giống đực chỉ còn đường chết. Sở Hồng Vũ, chính là đang đánh cược mạng của mình.

Nếu như phải phân rõ trắng đen sai đúng, thì sai chính là việc Công tước Lehmann dùng thủ đoạn hèn hạ ép cưới Hayes. Nhưng kẻ đáng trách cũng có chỗ đáng thương, bởi đến cùng, cái gì lão cũng không có được.

Ấn oán dây dưa của thế hệ trước, bên trong khẳng định có nhiều hiểu lầm. Bằng không, dựa theo tính tình của Sở Hồng Vũ, nếu đã thật lòng yêu thương, thì mặc kệ Hayes đã lấy chồng hay chưa, ông cũng dám đoạt người về tay mình, chứ không thể để bị kịch kéo dài tới tận bây giờ.

Sở Du Nhiên không dám nghĩ, nếu phụ thân biết tin công tước Lehmann đã tới để tính thì sẽ làm gì. Nếu ông dám ra tay giết một Công tước nhất phẩm, thì ngay cả Wales cũng không thể bảo vệ được tính mạng cho Sở Hồng Vũ. Sở Du Nhiên đột nhiên nhớ lại hôn lễ của mình, lời Sở Hồng Vũ nói với cậu: “Nếu như cha biến mất, con nhất định phải học được cách tự yêu chính mình...”

Sở Du Nhiên chợt hiểu ra, tại sao Sở Hồng Vũ bình thường, nếu không uống rượu thì lại chạy lung tung. E rằng, nếu không phải ông biết mình là con trai của ông, ông sẽ chẳng còn gì phải bận tâm, cho nên ông chỉ có thể dùng phương pháp này gây mê nội tâm của chính mình. Có lẽ từ rất lâu, ông đã muốn đi làm chuyện cần phải làm, nhưng bởi vì vướng bận cậu nên không nỡ. Còn giờ thì sao?

Sở Du Nhiên trầm mặt: “Em đi tìm cha, tuyệt đối không để ông ấy làm xằng làm bậy.”

Đúng lúc này, bộ truyền tin trên tay Crewe nhấp nháy ánh hồng. Hắn xem xong, nghiêm nghị nói: “Bệ hạ, vương hậu điện hạ, hiệu trưởng các hạ đã ra khỏi trường học.”

Sở Du Nhiên mím môi, tức giận nói: “Ông ấy thật quá nóng tính!”

Wales ôm eo Sở Du Nhiên, vỗ về an ủi, nói với Crewe: “Truyền lệnh cho ngự lâm quân, không được để ông ấy động thủ.”

Ngự lâm quân nói là bảo vệ công tước Lehmann, chẳng bằng nói là tạm giam giữ người. Trước khi tới để tỉnh, tất cả họ đều ẩn núp hành trình, sau khi đến để tỉnh mới trình báo cáo cho Wales. Suốt dọc đường đi, công tước Lehmann không ngừng suy nghĩ, Monty và Collier rốt cục đã làm gì chọc tức Wales, để đối phương đối đãi với lão như vậy. Lão là Công tước thế tập nhất đẳng, là người quản lý cả một tỉnh cầu, cho dù không nể mặt lão hiện giờ là phụ thân của vương hậu, thì lão cũng không đến nỗi phải chịu thái độ đối xử này.

Lão không cho là với thân phận cao quý của Wales, y sẽ vì Sở Du Nhiên mà chủ động ra tay với hai giống cái. Mặc dù Collier kiêu căng tự mãn, nhưng mấy năm nay, nó vẫn luôn ngoan ngoãn ở nhà, chờ đợi thay thế cái thằng tạp chủng kia làm vương hậu. Lần này nó rời nhà trốn đi, chạy tới để tỉnh, hiển nhiên là mưu tính chuyện gì đó.

Lão đã sai người điều tra, biết rõ Sở Du Nhiên bị mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ gì về chuyện trước đây, mà cho dù thằng tạp chủng đó có nhớ lại, lão cũng không hoài nghi Sở Du Nhiên là nguyên nhân của chuyện này. Bởi vì khi đó Sở Du Nhiên mới có mười mấy tuổi, thời điểm cái kình với lão chỉ là thằng nhãi con chưa biết gì. Người lão an bài bên cạnh nó đều là tâm phúc của lão, mà vụ truy sát ngục tạo kia, lão tự tin với tuổi đời của Sở Du Nhiên, tuyệt đối không nhìn ra điều gì bất ổn.

Công tước Lehmann hướng sự hoài nghi của mình vào hai phương diện: một là Monty đã làm gì đó chọc giận Wales, hai là, đây là trả thù của Sở Hồng Vũ.

Rõ ràng Hayes từ nhỏ lớn lên bên lão, vậy mà chỉ mới quen biết Sở Hồng Vũ vài tháng đã thay lòng đổi dạ, đến chết cũng không quên thằng khốn đó. Điều này vẫn mãi là cái gai nhức nhối bao lâu nay trong lòng Công tước Lehmann. Chỉ nghĩ tới đã thấy đau đến nghẹt thở, trong lòng ngập tràn thù hận. Công tước Lehmann mạnh mẽ đè nén cảm xúc lại, dưới sự hướng dẫn của binh lính, lão ung dung đi xuống chiến hạm, bước vào nơi ở đã được chuẩn bị sẵn.

Vừa mới đặt chân xuống đất, lão đã cảm giác được một luồng sát khí như gió nóng bao trùm!

Công tước Lehmann cảnh giác quay người lại, lập tức thấy cách đó không xa, Sở Hồng Vũ đang nắm trong tay một thanh trường kiếm màu đỏ. Đối phương dường như không kiềm chế được nổi lòng, con người cũng nhuộm đỏ rực, đất dưới chân ông như thiêu như đốt, chớp mắt đã khô rạn, nứt toác, mà không khí dưới ảnh hưởng của luồng khí nóng tự thân phát ra từ Sở Hồng Vũ, gió cũng bị thay chiều, mang theo sát khí thẳng hướng về phía Công tước Lehmann.

Bị sát khí của đối phương vây hãm, sát ý mà Công tước Lehmann vừa rồi khó khăn lắm mới đè nén được tức khắc bùng lên. Lão cắn chặt răng, cắn hận nói: “Sở Hồng Vũ!”

43. Chương 43

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Sở Hồng Vũ hé mắt, trong đôi mắt phượng hẹp dài phun trào sát ý, người trước mặt ông chính là hung thủ đã chia rẽ một nhà ba người họ suốt hai mươi năm, hại Hayes phải ôm ưu sầu mà từ già cỗi đời. Nếu Lehmann không uy hiếp gia tộc Salman, Hayes sao phải lừa dối ông, đến nỗi với tính cách cao ngạo của Hayes, trước khi chết cũng không giải thích một lời. Hơn nữa, bảy năm trước, kẻ kia còn dám ra tay với con trai bọn họ, khiến Sở Du Nhiên bị đuổi giết đến mức tinh thần lực suy bị hủy. Mối thù này, sao có thể không báo?

Thấy bộ dạng này của Sở Hồng Vũ, Công tước Lehmann cười giễu cợt: “Làm sao? Muốn động thủ ở đây?”

Pháp luật đế quốc, điều 1: Trên lãnh thổ đế quốc, mọi cuộc chiến cá nhân sử dụng dị năng đều được coi là khiêu khích hoàng quyền, xử nặng!

Với đẳng cấp dị năng của Sở Hồng Vũ, một khi sử dụng năng lực này, tuyệt đối có thể quấy đảo long trời lở đất.

Sở Hồng Vũ cười gằn, không thèm để tâm: “Vậy thì sao?” Ông từ lâu đã không quan tâm mình sống hay chết, mấy năm nay cố gắng duy trì hơi tàn vì con, nhưng hiện giờ con trai mình tốt rồi, còn có gì ông không buông bỏ được?

Binh lính xung quanh nhận được mệnh lệnh không thể để cho Sở Hồng Vũ động thủ, liền biết vụ này khó dàn xếp êm xuôi. Người đứng đầu ngự lâm quân đi tới, khổ sở nói: “Hiệu trưởng các hạ, xin ngài bình tĩnh.”

Tay Sở Hồng Vũ đặt lên chuôi kiếm, lạnh lùng quát đội ngự lâm: “Cút!”

Binh lính đã bày sẵn trận địa, biết trước Sở Hồng Vũ sẽ không chịu nghe lời khuyên, cho nên họ chỉ có thể kéo dài thời gian.

Bầu không khí tràn ngập mùi đao kiếm. Khí thế của Sở Hồng Vũ cơ hồ đè ép cả chiến hạm, bộ dạng lăm lăm chuẩn bị rút kiếm, không quân sinh tử của ai.

Sở Du Nhiên từ xa nhìn thấy cảnh này, không hiểu sao, tự nhiên lửa giận xông đầu, hiện giờ, cậu thực sự muốn xung phong bóp lấy cổ Sở Hồng Vũ mà lắc. Con trùng đáng thương kia có đáng giá để người tự mình trả thù hay không hả, mèo lớn nhà cậu chỉ cần tùy tiện lấy cơ gì đó cũng giết được lão có biết không? Nếu không cứ ung dung chờ đối phương mò đến, việc gì cứ phải thò mặt ra trước? Cứ luẩn quẩn mãi trong chuyện quá khứ không thoát ra được, vậy mà còn dám nhận mình không ngốc?!

Sở Du Nhiên thò nửa người qua cửa sổ của phi hành khí, từ trên không trung hô to đầy tức giận với Sở Hồng Vũ: “Cha không ở nhà ăn cơm, chạy đến đây làm gì?!”

Wales ôm chặt Sở Du Nhiên, chỉ lo cậu sẽ nhảy xuống. Bản thân y cũng kinh ngạc khi thấy bạn đời lần đầu tiên nóng nảy tào bạo thế này. Kéo Sở Du Nhiên ra sau, sợ cậu bị khí thế trên người Sở Hồng Vũ làm tổn thương. Thấy sắc mặt Sở Du Nhiên tái nhợt, Wales đau lòng ôm cậu, nhìn về phía Sở Hồng Vũ: “Động thủ trên đất của đế tinh là tội gì, phụ thân biết rõ hơn ta. Ta sai người đón Công tước Lehmann tới đế tinh là để giải quyết chuyện trước đây, cha bình tĩnh đi.”

Sở Hồng Vũ cũng bị thái độ của Sở Du Nhiên làm cho bối rối. Bình thường bảo bối của ông lúc nào cũng hiền lành chiều ý ông, đồ dành ông, vừa ngoan vừa dịu dàng, chưa từng lớn tiếng quát mắng ai bao giờ. Vậy mà hôm nay, mặt thì tức giận, còn dám la lối với ông?

Sát khí trên người ông dịu xuống, Sở Hồng Vũ không định ra tay giết người trước mặt con trai. Ông bắt mắt trừng mắt với Wales: “Cho nó ăn ít muối thôi! Mặn quá nên tính khí mới tào bạo như vậy đấy!” Nói xong, ông quay lưng định bỏ đi, bởi ông sợ nếu nhìn lâu thêm một chút, ông sẽ muốn làm thịt Lehmann ngay. Mà chỉ cần Lehmann không rời khỏi đế tinh, ông còn rất nhiều cơ hội. Hừ, ông còn định tới tinh cầu Seiler tìm thẳng khốn này cơ mà, không ngờ tên súc sinh ấy dám vác mặt tới đây, Sở Hồng Vũ xiết chặt nắm tay, ông chắc chắn sẽ không buông tha.

Phi hành khí rất nhanh đã đáp xuống đất, Sở Du Nhiên vội vàng trong bên trong chạy ra, nhìn tình cảnh trước mặt, bắt mắt trừng mắt với Sở Hồng Vũ: Cha cứ làm đi! Sớm muộn gì cũng bị người làm cho tức chết!

Công tước Lehmann vừa thấy Wales, cũng vội vã thu lại sát ý trên người. Lão đảo mắt, nhìn thấy Sở Du Nhiên thì khiếp sợ sững sờ, khóe miệng giật giật: “Hayes...”

Vốn đã bước đi một bước, nhưng nghe được Lehmann thốt ra cái tên này, Sở Hồng Vũ đột nhiên xoay người lại, nhanh như chớp. Sở Du Nhiên chỉ cảm thấy như có một luồng khí nóng thổi qua người, sau đó đã thấy phụ thân trên danh nghĩa của cậu bị cha đá đập ra xa mười mấy mét. Sức lực lớn tới nỗi làm mặt đất nứt toác ra thành một cái hầm, mà công tước Lehmann thì cả người đều vùi trong đất.

Binh lính xung quanh ai nấy đều nhìn Wales, không biết có cần tiến lên hay không.

Hai vị bố vợ đánh nhau, không biết bại hạ có ý gì?

Sở Du Nhiên cũng vội vã túm cổ áo của Wales: “Cái này, động thủ rồi? Làm sao bây giờ? Nghị viện có bắt ông ấy không?”

Wales thở dài, với năng lực của Sở Hồng Vũ mà chịu nhịn đến giờ, đã là cực hạn của ông ấy.

Sở Hồng Vũ giều cợt nhìn Lehmann, khuôn mặt thể hiện rõ chủ nhân đang cực lực nhẫn nại, cố gắng để không giết kẻ trước mắt.

Sở Du Nhiên vội thả tinh thần lực ra, dần dần tiếp cận Sở Hồng Vũ, xoa dịu hạch dị năng đang xao động của đối phương. Đợi đến lúc Sở Hồng Vũ bình tĩnh lại, Wales mới thả cậu ra, Sở Du Nhiên đi tới, kêu lên: “Phụ thân.”

Công tước Lehmann ho khan vài tiếng, nhìn khuôn mặt của Sở Du Nhiên, trong mắt vừa si mê vừa đau khổ, “Landseer!”

Sở Du Nhiên giống như không nghe thấy lời công tước Lehmann vừa nói, không hề liếc mắt nhìn lão, chỉ chăm chăm kéo thắt lưng Sở Hồng Vũ, như một đứa trẻ đáng thương bơ vơ không nơi nương tựa: “Phụ thân.”

Sở Hồng Vũ run rẩy cả người, sát ý chậm rãi tan đi, vẻ mặt cứng đờ.

Công tước Lehmann co rút con ngươi, cười lạnh, tức giận nói: “Nghịch tử, ngươi gọi thằng khốn kia là phụ thân sao? Ta mới là phụ thân của ngươi!”

Sở Hồng Vũ lạnh mặt, trước mặt ông dám mắng bảo bối, muốn chết sao!

Sở Du Nhiên thấy Sở Hồng Vũ vừa mới hòa hoãn lại muốn bùng nổ, vội vàng túm chặt cánh tay ông: “Phụ thân, lá gan con nhỏ, người đừng làm con sợ!”

Bị Sở Du Nhiên náo loạn như thế, Sở Hồng Vũ đã tỉnh táo lại, ông cầm kiếm vào chuôi, đứng lên che cậu ở sau lưng mình, bình thần nói: “Lần sau ngươi sẽ không tốt số như vậy đâu.”

Không thể sử dụng dị năng, Sở Hồng Vũ chỉ có thể dùng sức mạnh thân thể giãy vò Công tước Lehmann một chút. Mà công tước Lehmann, mặc dù thể chất không còn sung sức, nhưng cơ bản cũng không tạo thành ảnh hưởng lớn gì tới cơ thể.

Sở Du Nhiên thấy Sở Hồng Vũ thu kiếm, thả lỏng cơ thể, túm chặt cánh tay Sở Hồng Vũ không chịu buông.

Đi ra ngoài mười mấy bước, Sở Hồng Vũ liền mất kiên nhẫn: “Đứa nhỏ này, sao cứ giả thành Thiên cân trùy bám lấy ta làm gì?”

Sở Du Nhiên vẫn không buông tay: “Con buông ra người lại chạy mất thì sao?”

Công tước Lehmann nhìn bóng lưng hai người kia rời đi, móc khăn lau ra chấm chấm vết máu bên khóe miệng, mắt đầy hàn ý.

Xa xa, Wales liếc mắt nhìn lão, ánh mắt tối đen. Từ lúc lão dám mắng Sở Du Nhiên, y đã quyết định sẽ tử hình đối phương rồi.

Wales không thể hiện thái độ gì, Lehmann cũng không dám có ý kiến, dù sao nơi này chưa phải hoàng cung, chỉ cần Wales phán mình là thằng ất ơ, những người khác chắc chắn sẽ trợn mắt nói đối: Đây là một thằng ất ơ.

Cuối cùng cũng túm được Sở Hồng Vũ mang về, Sở Du Nhiên kéo thẳng ông vào trong cung, không cho đi đâu. Sở Hồng Vũ không dám chống lại, chỉ đành ngồi bên cửa sổ không nói một lời. Ông không muốn thừa nhận thân phận thật của mình, Sở Du Nhiên cũng làm bộ không biết, chỉ nói: “Ăn cơm tối xong thì hôm nay cha ở lại đây, ngày mai hẵng về.” Sở Du Nhiên tự mình bưng một bình rượu tới, Sở Hồng Vũ cũng không dám nổi nóng, chỉ đành nghe theo.

Chờ sau khi mọi người đều ngồi xuống, Dillow không biết từ đâu chạy ra, nhảy lên ghế tựa. Nhóc giơ móng lấy một viên kẹo, sau đó giống như hiến vật quý đưa cho Sở Du Nhiên, “Cho người ăn.”

Sở Du Nhiên hé miệng, Dillow nhanh chóng nhét vào trong miệng cậu, cười híp mắt: “Ngon không?”

Sở Du Nhiên vốn không có khẩu vị gì, kết quả sau khi ăn xong viên kẹo, đột nhiên cảm thấy đói bụng. Cậu gật gật đầu, “Ai đưa cho con?”

“Lindsay cho, Crewe muốn làm phụ thân, cho nên trong nhà có rất nhiều loại kẹo này.” Dillow lại lấy trong túi áo không gian ra một viên nữa, đưa cho Sở Du Nhiên ăn. Dillow điện hạ nghĩ rằng, loại kẹo này có sức mạnh thần kỳ, ăn nó xong là có thể sinh được thật nhiều đệ đệ.

Sở Du Nhiên co giật khỏe môi: “Như vậy, đây là đồ ăn của phu nhân nhà Crewe mà?” Nhét đồ ăn vặt của người đang mang thai vào trong miệng cậu là có ý gì? Này, mèo con à, con đang nghĩ gì vậy?

Lindsay đang chuẩn bị hầu hạ Sở Du Nhiên dùng bữa, thấy Dillow đưa kẹo cho Sở Du Nhiên ăn, nghi ngờ chớp chớp mắt, cảm thấy khẩu vị của Sở Du Nhiên thật quái dị. Loại kẹo này là đồ ăn chị dâu hán thích ăn nhất, mà hán vừa cho vào miệng đã thấy buồn nôn, bởi vì mùi vị rất quái đản. Vốn chỉ định lấy ra đùa Dillow điện hạ, không ngờ Sở Du Nhiên lại ăn có vẻ rất thích thú.

Khẩu vị tốt hơn, Sở Du Nhiên vẫn như trước ăn rất nhiều.

Lo lắng nửa đêm Sở Hồng Vũ lại chạy, Sở Du Nhiên sai người cho mấy vị thuốc an thần vào bát canh, sau đó tự mình bưng một bát lớn ép Sở Hồng Vũ uống hết, để ông ngoan ngoãn đi ngủ. Dillow hiếu kỳ, cũng nhấp thử một chút, ăn no xong thì nằm úp sấp trên thảm trải sàn, ôm chân bàn ngủ vùi, chỉ chốc lát đã nghe thấy tiếng ngáy khò khè.

Wales khom lưng nhắc bé con lên, gọi mãi cũng không thấy cháu trai mở mắt, tỏ ý ghét bỏ lắc đầu: “Thật ngu ngốc!” Nói xong, y ném Dillow cho quan hầu, người kia nhanh chóng ôm nhóc đi, chẳng qua nhìn bộ dạng có vẻ cũng hơi tốn sức. Dillow càng ngày càng nặng, ỨC CHỪNG CÓ KHI CŨNG PHẢI HAI MƯƠI LĂM CÂN.

Một con báo nặng hai mươi lăm cân, hình thể cân xứng, nhưng nhúc một đồng thịt!

Ăn cơm tối xong, Sở Du Nhiên cũng thấy mệt rã rời, cậu nhắc Wales nhớ canh chừng không cho Sở Hồng Vũ gây rắc rối, sau đó đi tắm rồi ngủ luôn.

Thời điểm Wales tới tìm Sở Hồng Vũ, thấy đối phương không thắp đèn, chỉ an vị một chỗ bên bệ cửa sổ, ngược đầu nhìn trời đêm. Từ trong hoàng cung ngắm sao, chỉ thấy ngôi sao to lớn sáng trong, dường như giơ tay là có thể hái xuống. Wales trước đây cũng biết Sở Hồng Vũ có sở thích ngắm sao, mỗi lần như thế, trên người ông như bị bao phủ một luồng không khí tuyệt vọng và đau thương.

Wales cũng không thắp đèn lên, chỉ lại gần ngồi trên ghế. Thầy trò hai người đều không nói gì. Sở Hồng Vũ ngắm sao, Wales cũng ngắm sao, giống như không ai để ý đến ai.

Ngồi suốt gần một canh giờ, Wales mới đứng lên. Trước khi đi, y nói: “Ta sẽ xử lý tốt chuyện này, cho người cơ hội báo thù. Người làm việc gì cũng nên suy nghĩ trước, trong nhà luôn có con trai đang chờ người.”

Ngồi trên bệ cửa sổ, Sở Hồng Vũ hơi đỏ sạm, khỏe miệng run rẩy, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Thời điểm Wales quay về, Sở Du Nhiên đã ngủ. Cậu rất muốn chờ đối phương, cũng muốn đi tìm Sở Hồng Vũ nói chuyện, nhưng không hiểu sao cả người cứ rã rời, mắt díp lại, ôm gối của Wales ngủ say. Wales nằm xuống, sau đó nhẹ nhàng rút gối trong lòng cậu ra. Sở Du Nhiên tự giác lăn lại gần, ôm eo Wales, mơ mơ màng màng lẩm bẩm: “Hết bận rồi?”

Wales đáp một tiếng, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve hai má của Sở Du Nhiên. Nhìn sắc mặt cậu không tốt lắm, còn hơi uể oải, y chỉ nghĩ có lẽ chuyện của Sở Hồng Vũ làm cậu bận lòng nhiều. Y ôm chầm đối phương, nghe tiếng thở đều đặn của Sở Du Nhiên, sau đó khẽ cười, hôn một cái lên trán bạn đời.

44. Chương 44

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Sáng hôm sau, vừa mở mắt ra, Sở Du Nhiên đã lười biếng ôm lấy người bên cạnh, “Tối hôm qua phụ thân sao rồi, ông ấy có đi ra ngoài không?”

Wales an ủi cậu: “Không đâu, ông ấy đã bình tĩnh lại, em yên tâm.”

“Vậy thì tốt.” Xoa xoa lưng của Wales, Sở Du Nhiên cảm thấy không sướng tay lắm, thúc giục: “Anh biến thành thú hình cho em ôm một chút.”

Trước sự “làm nũng” và “thỉnh cầu” của bạn đời, Wales chỉ có thể lẳng lặng biến thành mèo bự.

Hai người ở trên giường, sờ sờ vuốt vuốt, xoa xoa nắn nắn mười mấy phút, sau đó Sở Du Nhiên bò dậy, dự định ăn sáng rồi mang Dillow đi học.

Sau một đêm, sắc mặt Sở Hồng Vũ đã khôi phục bình thường. Ăn xong, ông bình tĩnh nói với Sở Du Nhiên: “Ta cũng phải về nhà.”

Sở Du Nhiên vừa định mở miệng cự tuyệt, Wales đã lên tiếng: “Về đi, chúng ta đã nói chuyện xong.”

Sở Du Nhiên thấy Wales bình tĩnh như vậy, nhếch miệng cười, “Vậy cũng tốt, theo ý cha.”

Hiệu trưởng Sở ngoài mặt không tỏ thái độ gì nhưng trong lòng thâm mắng thằng con trai ngốc nhà mình, đúng là gả ra ngoài như bát nước hắt đi mà. Mình nói thì nó không tin, mà thằng mèo nhai nhép này nói cái gì nó cũng tin cả! Cứ thế này bảo ông phải yên tâm làm sao?

Sau khi Sở Du Nhiên đi, Crewe trình thiếp xin báii kiến của Công tước Lehmann lên. Wales cười lạnh: “Vấn kiên trì nhĩ, để lão vào đi.”

Lúc Công tước Lehmann bước vào, Wales đang chỉnh sửa một phần báo cáo của quân đội, khuôn mặt uy nghiêm, thoát nhìn đang rất bận. Y nghe thấy tiếng động cũng không ngẩng đầu lên, hiển nhiên chưa muốn nói chuyện ngay lúc này.

Công tước Lehmann cố gắng kìm nén cảm giác khó chịu, lão chưa từng thấy ai dám không nể mặt bố vợ đến mức này! Hiện giờ, toàn bộ đế quốc đều biết, Landseer là con trai của lão, mà Sở Hồng Vũ chẳng qua chỉ là cha nuôi thôi! Nhưng Công tước Lehmann cũng là kẻ rất biết kiềm chế, Wales không nói, lão cũng lẳng lặng ngồi chờ.

Bầu không khí càng lúc càng trầm lắng, rốt cục ngồi suốt nửa giờ, Công tước Lehmann thấy Wales vẫn không thèm đếm xỉa gì đến lão, thì nhịn không được đứng bật dậy, thử hỏi: “Bệ hạ, nếu như ngài đang bận, thần xin phép đi thăm Landseer trước?”

“Ai cơ?” Wales ngẩng đầu lên, có vẻ hồ hững.

“Vương hậu.” Công tước Lehmann cẩn thận quan sát nét mặt của Wales, đáng tiếc là ngoại trừ thấy được khuôn mặt tuần tú rất nghiêm nghị ra, lão chẳng thấy gì nữa. Lần gần nhất lão gặp Wales, đối phương khi đó mới chỉ là một thiếu niên chừng mười mấy tuổi, không ngờ bây giờ gặp lại, ánh mắt của đối phương lại có thể gây áp lực lớn đến vậy. Công tước Lehmann không vui nổi, Wales rõ ràng cố ý làm khó lão.

Wales nhìn sắc mặt của đối phương, bất mãn hừ lạnh, âm cuối hơi kéo dài, khiến lòng người phát lạnh: “Landseer? Con trai trước đây của người?”

“Không phải trước đây, hiện tại nó vẫn là con trai của thần.” Công tước Lehmann vừa mới nói xong, Wales đã cầm một phần báo cáo được chuẩn bị sẵn ném cho lão. Công tước Lehmann theo bản năng bắt lấy, nhưng tốc độ không thể nhanh bằng Wales, cho nên bộp một tiếng, cả tập báo cáo đập thẳng vào mặt lão. Công tước Lehmann sa sầm mặt, cắn răng cúi xuống nhặt đồ lên.

“Bệ hạ có ý gì?” Công tước Lehmann đỏ bừng mặt vì tức giận, muốn làm nhục lão sao!

“Vốn cũng không phải là con trai của người, người giả vờ nhận thân thích làm gì?” Wales lạnh mặt đáp.

“Bệ hạ!” Công tước Lehmann sa sầm, “Ngài có ý gì?”

“Ta nghe được nhiều lời đồn không hay về chuyện vương hậu bị tập kích bảy năm trước, nên cho người mời người đến để tỉnh để tiếp tục điều tra.” Giọng Wales đều đều, không tỏ vẻ giận hay vui, nhưng lại khiến Công tước Lehmann đổ mồ hôi lạnh ướt sũng người.

“Bệ hạ! Thông gia với hoàng thất chỉ có thể là gia tộc Lehmann! Landseer chỉ có thể là họ Lehmann, mà ta, là phụ thân của nó! Làm phụ thân thì sao có thể hại con mình được, bệ hạ nhất định đã hiểu lầm gì đó rồi.”

Sát hại hoàng thất chính là tội chết!

Công tước Lehmann không thể nhận được!

Vì thế, trong lời này của lão, ngầm có ý ám chỉ cho Wales, hoàng gia đã quyết định làm thông gia với gia tộc Lehmann. Cho nên, nếu y không thừa nhận quan hệ cha con giữa lão và Sở Du Nhiên, hoàng thất nhất định sẽ bị chê cười vì tội lật lọng. Mà hôm nay đi đến bước này, Lehmann cũng hiểu rõ, chuyện trước đây Wales đã điều tra rõ ràng. Là sống hay chết, lão chỉ có thể kiên trì bám trụ.

Wales híp mắt, đáy mắt lóe lên sát ý rất nhanh rồi lại biến mất: “Ta đã phái người tiếp quản tỉnh cầu Seiler, người cứ yên tâm ở đây hợp tác với đội điều tra đi.”

Lehmann giật mình, ý của Wales là muốn giam lỏng lão? Điều tra?!

Binh lính ngoài cửa lạnh lùng bước vào. Ở đây, phản kháng đồng nghĩa với cái chết, cho nên công tước Lehmann lạnh cả người. Lão không ngờ Wales thậm chí còn không buồn phản bác câu nói của lão. Hơn nữa, vừa liếc nhìn tên nhân chứng viết trong báo cáo, sắc mặt Lehmann đột nhiên trắng bệch, rõ ràng lão đã xử lý sạch sẽ hết rồi mà, tại sao vẫn có kẻ còn sống?

Buổi trưa, Sở Du Nhiên trông đám trẻ ngủ, rảnh rồi không có chuyện gì làm bèn dùng quang não lên mạng xem tin tức, bị thông tin ngày hôm qua đập thẳng vào mặt: Hai nam nhân tranh cướp con trai!

Chuyện này khiến cả đế tinh dậy sóng! Cuộc sống tốt đẹp ở đế tinh khiến mọi người có vẻ rất rảnh rỗi, không có việc gì làm thì đi suy đoán lung tung, nói tới nói lui về chuyện sao giờ này công tước Lehmann mới tới? Mấy năm trước lão làm gì? Tại sao hiệu trưởng Sở lại ra tay đánh người? Dù sao công tước Lehmann cũng là cha đẻ của vương hậu mà nhỉ? Tại sao vương hậu lại chỉ kéo hiệu trưởng Sở đi, không buồn nhìn Công tước Lehmann lấy một cái. Theo nguồn tin hiện trường đáng tin cậy, vương hậu thậm chí cũng không nói câu nào với cha ruột, cho nên nhất định phải có chuyện gì đó mới khiến cha con họ gặp nhau lạnh lùng như thế?

...

Nói chung, mỗi người nói một kiểu, không ai chịu ai, nhưng chung quy cũng chỉ là suy đoán.

Có người nói cậu vốn không phải là con ruột của công tước Lehmann, còn lấy chứng cứ là cậu chỉ có tinh thần lực cấp C. Thân phận của Sở Du Nhiên khác xa trước đây, người bên ngoài không dám nói hươu nói vượn, thế nhưng thấy có người dám nói ra điều này, ai nấy cũng đều tò mò, thực sự không phải là con ruột ư? Thế cuộc hôn nhân kia là sao? Không phải đã nói hoàng thất với gia tộc Lehmann là thông gia à?

Sở Du Nhiên xem tin tức, cảm thấy chuyện này nếu không ra mặt giải thích sẽ càng khiến mọi người suy đoán lung tung.

Lúc này, có người đăng lên một tấm hình, là ảnh chụp đại gia đình công tước Lehmann. Người đăng khoanh tròn thiếu niên ngồi bên cạnh công tước – đây là mới là con trai ruột của Công tước Lehmann này!

Người đăng tin rõ ràng cố ý hướng độc giả về chuyện: Các người xem, vương hậu của chúng ta hoàn toàn không giống đứa bé này! Rõ ràng Công tước Lehmann chỉ là cha nuôi của vương hậu thôi, ta nghe nói, trước đây Công tước ngược đãi vương hậu, đến mức vương hậu mất trí nhớ đi lạc sáu năm cũng không buồn đi tìm. Nay thấy vương hậu kết hôn mới tìm tới, rõ ràng là cố ý nhận loạn thân thích. Hiệu trưởng đại nhân đánh lão là vì khinh thường, muốn bảo vệ giống cái mảnh mai a!

Tin này một mặt giải thích rõ tại sao Sở Hồng Vũ đánh người, mặt khác cũng cho mọi người biết lý do Sở Du Nhiên không quan tâm gì tới Công tước Lehmann. Sau khi đọc xong, Sở Du Nhiên trầm ngâm một lát,

cảm thấy người này nói rất có lý, vì vậy ở dưới post ấn nút like.

Trầm lắng...

Sau đó quần chúng nhân dân vui như được mùa, vương hậu điện hạ thật gần dân quá đi. Tự mình đọc tin rồi ấn like đấy!

Sở Du Nhiên sau khi ấn xong mới thấy không ổn, thân phận của cậu giờ đã khác trước, liệu có bị người khác phát hiện ra không nhỉ? Lần trước ấn like xong, Sở Du Nhiên bị Wales kéo đi ngay, cho nên cậu hoàn toàn chưa kịp xem bình luận bên dưới. Đúng lúc cậu muốn bỏ like, đã thấy bình luận phía dưới như nổ tung: Vương hậu điện hạ đừng đi! Cậu được chụp ảnh chung!!

Sở Du Nhiên: “...”

“Bạn phía trên bình tĩnh đi, lá gan của vương hậu nhất định rất nhỏ, người làm vậy sẽ dọa vương hậu sợ chạy mất đó. Vương hậu điện hạ, người mau nhìn ta, chúng ta là fan của ngài, ngài không phải sợ, chúng ta yêu ngài, chúng ta sẽ bảo vệ ngài!”

Cách màn hình, cũng có thể cảm giác được cư dân mạng nghiêm nhiên coi Sở Du Nhiên là một đóa hoa mảnh mai, không cần thận giữ gìn sẽ vỡ nát, ngay cả lời nói ra cũng phải lựa lời nhỏ nhẹ. Sở Du Nhiên thấy lúng túng kinh khủng, chỉ nhờ tay ấn like đã bị phát hiện, còn bị đối xử bằng cái kiểu nói chuyện khiến cậu run cả người.

Do dự một chút, Sở Du Nhiên cũng ấn like cho bình luận của đối phương, bởi cậu cảm thấy nếu giờ đăng xuất ngay, sẽ gây tổn hại cho thứ mà Dillow điện hạ gọi là “thể diện hoàng gia”.

Nhìn thấy Sở Du Nhiên có tương tác, phía dưới đồng loạt sôi trào, tất cả đều viết lời nhắn cho cậu. Sở Du Nhiên rảnh rỗi không biết làm gì, bèn ấn một loạt like, sau khi hàn huyên vài câu thì nói: Đám nhỏ tỉnh rồi, ta phải đi xem bọn chúng thể nào, khi nào rảnh rỗi lại nói chuyện tiếp nha ^_~

Sở Du Nhiên đăng xuất ra, cả Internet sôi sùng sục, mọi người đột nhiên cảm thấy người trong hoàng thất không hề cao xa khó gần, nhìn vương hậu điện hạ của chúng ta xem, vừa dịu dàng vừa gần dân, còn có thể tán gẫu với bách tính, quá tuyệt vời

~~Sở Du Nhiên vừa tắt máy, đã thấy Panda từ trong phòng ngủ chậm chạp bước ra. Sở Du Nhiên không gọi bé, bởi cậu muốn xem cái đứa nhóc bình thường lười chấy thây này muốn làm gì. Vị trí cậu đang ngồi rất bí mật, bởi vì hôm nay trời hơi lạnh, nên cậu chọn một chỗ kín gió, vừa vặn là góc khuất Panda không nhìn thấy.

Để tiện cho trẻ con chơi đùa, trong sân trường có đặt một cái giá, phía dưới giá để một loạt bóng cao su. Gió vừa thổi, đám dây thừng buộc bóng cũng lay động. Panda ì ạch ì ạch chạy tới gốc cây, tháo bộ cảm biến trên cổ tay ra, sau đó móc vào sợi dây. Bé con lảo liên nhìn quanh, thấy không có ai, lại ì ạch ì ạch chạy về.

Mất thấy tất cả mọi chuyện, Sở Du Nhiên mỉm cười nhìn đứa bé láu cá này. Bởi vì muốn Panda chịu khó vận động, mẫu phụ của bé đã chuẩn bị sẵn bộ cảm biến đếm số bước chân, yêu cầu bé con mỗi ngày phải đi ít nhất hai ngàn bước. Số bước này đối với những đứa nhỏ thông thường mà nói, chỉ dùng để chơi đùa cũng thừa thãi, nhưng đáng tiếc, áp dụng cho Panda lại là cả một thách thức. Cho nên bé con chỉ có thể treo bộ cảm biến trên sợi dây, chờ gió thổi tới, dây thừng theo nhịp lắc qua lắc lại, khiến con số trên bộ cảm biến tăng lên...Không thể không thừa nhận, bé con này chỉ số thông minh quá cao!

Sở Du Nhiên đi tới, tháo bộ cảm biến xuống để dưới đất, suốt buổi chiều cũng không nói gì về chuyện này. Đến thời điểm tan học, Panda giải đầu, không hiểu tại sao bộ cảm biến lại rơi xuống, nhưng bé con không nghi ngờ gì, cứ thế đeo lại lên cổ tay, chuẩn bị về nhà.

Sở Du Nhiên thầm đốt nến cho học sinh của mình, hi vọng Panda về sẽ không bị đánh đòn.

Sau khi tan học, bởi vì Archer và Caly rất nhớ Sở Du Nhiên, cho nên ngày nào hai bé con cũng gửi tin cho thầy giáo. Cả hai bé đều rất thông minh, hiện giờ đã tương đối biết cách khống chế dị năng, cho nên vài ngày nữa sẽ đi học lại. Sở Du Nhiên phát cho mỗi bé một đóa Hoa hồng nhỏ, khen ngợi cố vũ, khiến sư tử

con và sói con thỏa mãn vẫy đuôi ~ theo lời mẫu phụ Caly nói, bé con rất cao hứng, buổi tối còn ăn thêm được một bát cơm.

Sở Du Nhiên vui mừng túm Dillow cầu véo một hồi. Hiện giờ, Dillow càng lúc càng lớn, đặc biệt sau khi thức tỉnh hai dị năng, vì để đảm bảo thân thể có thể chịu đựng được những nguồn năng lượng này, nhóc con cũng phải tăng sức ăn. Cho nên Sở Du Nhiên không còn ôm nhóc nhiều như trước, chỉ là túm lấy giày vò cho sướng tay thôi.

Dillow điện hạ tỏ vẻ: ta không thiết sống nữa.

Đến bữa tối, Wales còn chưa về, Sở Du Nhiên sau khi nghe ngóng mới biết, Wales đã phái người bắt Công tước Lehmann, công bố chuyện năm đó cậu bị truy sát. Y rõ ràng muốn tính sổ, mà mấy lão già ở Nghị viện lại không tán thành, cho nên Wales bận rộn cả tối không thể trở về ăn cơm.

Sở Du Nhiên lặng im ăn hai bát cơm, uống hai bát canh, cũng ăn sạch cả bát thịt chừng cậu yêu thích.

Dillow sợ hết hồn, mặt run rẩy nhìn Sở Du Nhiên, “Thầy...ngươi, bụng ngươi có ổn không?” Vốn phải gọi là thăm thăm*, nhưng Sở Du Nhiên cảm thấy gọi như vậy nghe không xuôi, nên kiên trì ép Dillow gọi mình là thầy. Sở Du Nhiên còn trêu chọc nhóc, bảo như thế nhóc sợ đỡ công phải ghi nhớ xưng hô mới.

* Thăm thăm: cô

Sở Du Nhiên lau miệng, vỗ vỗ cái bụng mới no được tám phần, cũng cảm thấy hai hôm nay mình ăn hơi nhiều. Nhưng ngoài việc ăn được ngủ được ra, cậu cũng không có tật xấu gì. Thấy Wales thời gian này rất bận, Sở Du Nhiên cũng không muốn gây thêm phiền phức cho y, nên dè dặt nghỉ hoặc này xuống, gấp một cái, đi ngủ.

Trừ ăn ra chỉ có ngủ, cực kỳ không có lý tưởng!

45. Chương 45

Edit: Cháo quấy

Beta: Bồn cung muốn cắt JJ của người

***

Chuyện của công tước Lehmann bị xét duyệt vào nửa tháng sau, việc Sở Du Nhiên là con nuôi trong nhà công tước cũng bị vạch trần, tin tưởng Vương hậu điện hạ là đóa hoa nhỏ vô hại, con dân Đế quốc không có dị nghị gì, nhưng mấy lão già cổ hủ bên nghị viện thì lại có ý kiến.

Lúc trước việc Sở Du Nhiên và Wales kết hôn, nghị viện đã dùng gen của Sở Du Nhiên so sánh với gen trong kho lưu trữ, bởi vì xác định đó chính là Sở Du Nhiên, thế nên mới không nói nhiều nói nhảm.

Hiện giờ phát hiện Sở Du Nhiên chỉ là con nuôi của gia tộc Lehmann, vậy trong hôn sự này, gia tộc Lehmann giữ vai trò gì? Không chỉ có vậy, Wales còn trực tiếp giam giữ công tước Lehmann, dùng tội danh cố ý thương tổn thành viên hoàng thất mà có ý lưu đày ông ta, nhưng đám lão già nghị viện không theo: Bộ hạ quá tùy hứng! Vì một giống cái, mà không nhìn đến đại cục, không để ý đến thân phận! Hôm lễ cưới tự ý xuống bậc thang đã là rất quá đáng rồi, không nghĩ tới bây giờ còn thái quá hơn!

Sở Du Nhiên kia, thật sự không phải lam nhan họa thủy đấy chứ?

Bởi vì một câu lam nhan họa thủy này, Wales hoàn toàn nổi giận, trực tiếp nhốt mấy kẻ to mồm nhất vào phòng thẩm vấn, cùng ngày còn lôi ra bắn chết một nửa. Nghị viện vừa muốn phản kháng, Wales liền công bố tội danh của mấy kẻ kia ra, lúc trước Sở Du Nhiên bị bắt cóc, không thể không kể công của mấy kẻ đó được, giúp đỡ Hoàng tử địch quốc, ám hại thành viên Hoàng thất, hiện tại nghị viện cao tăng cũng có loại sâu một này, y đang cân nhắc đến khả năng loại bỏ nghị viện.

Mặc kệ là thời đại nào, bối cảnh gì, thủ đoạn tàn nhẫn* luôn tạo ra tác dụng kinh khủng.

*từ gốc là thiết huyết ( ): ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh, nhưng t thấy chả liên quan gì cả nên chém đại

Các lão già trong nghị viện biết điều hơn rồi...

Sở Du Nhiên nhìn Wales tức giận sắc mặt lạnh lùng, đi tới đằng sau, nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương cho y. Tinh thần lực nhẹ nhàng bao lấy hạch dị năng của Wales, dịu dàng an ủi, khiến sắc mặt Wales dịu đi một chút.

Sở Du Nhiên nhân cơ hội đề nghị: “Thật ra có thể chậm rãi loại bỏ nghị viện cũ, đưa những người mới vào, rồi có thể bồi dưỡng một chút.”

Wales ừ một tiếng, ngữ khí hòa hoãn, “Ta đã sắp xếp người đi làm, nghị viện tồn tại vốn là để truyền đạt ý dân, không để cho người thống trị Hoàng thất cố chấp theo ý mình, những người đó bây giờ căn bản không làm được như thế, một đám rác rưởi mà thôi.”

“Người trợ giúp Elton, thật sự là nghị viện sao?” Sở Du Nhiên tò mò hỏi, đứng ở phía sau Wales nên không thấy mèo lớn nhà cậu bởi vì cái tên không được nói ra kia mà nhỏ mọn về mặt thay đổi, Sở Du Nhiên tự suy nghĩ, hừ một tiếng, xem ra kẻ dẫn phụ thân cậu đi lần trước, chính là có sự trợ giúp của nghị viện.

Vừa nghĩ tới đây, liền cảm thấy hai tay bị nắm lại, Sở Du Nhiên không hiểu cúi đầu nhìn, còn chưa kịp nói chuyện, liền bị Wales kéo qua từ phía sau, ôm eo giữ trên đùi, hung ác hôn lên, miệng bị gặm đến phát đau, Sở Du Nhiên giờ mới hiểu người này bị cái gì kích thích. Trong lòng đối với chuyện mèo lớn lúc nào cũng ăn giấm chua thật hết cách rồi, Sở Du Nhiên chỉ có thể ôm vai Wales, chủ động thuận theo, sau một nụ hôn dài, hô hấp hai người có chút gấp gáp, Wales đẩy chồng công văn một cái, trực tiếp áp Sở Du Nhiên lên bàn làm việc.

Mấy chuyện phiền lòng gì đó, ngày mai nghĩ tiếp!

Dày vò đủ rồi, Sở Du Nhiên hơi mệt, bị Wales dùng áo khoác bọc lại, buồn ngủ dựa vào vai Wales. Wales chọc chọc hai má hồng nhuận của cậu, tâm tình rất tốt cười nói: “Mới một lần đã mệt thành vậy rồi, hai ngày nay dường như em càng ngày càng lười biếng.”

Sở Du Nhiên ngáp một cái, thích ý cọ cọ lên vai Wales, “Em cũng thấy gần đây em rất lười, còn béo ra, anh xem trên eo còn thịt rồi này, đều do anh chiều mà ra, không có cách nào.”

Wales thích nghe cái gì, Sở Du Nhiên liền nói cái đó, một câu đơn giản lời nói trực tiếp đã vuốt thuận lòng của mèo lớn, sờ sờ phần eo nhiều thêm thịt của bạn lữ, Bệ hạ mèo lớn hài lòng, hồi trước quá gầy, hiện giờ có thêm thịt thể này mới thoải mái.

Sau khi trở về Sở Du Nhiên gắng gượng tinh thần tắm rửa sạch sẽ, xong nằm xuống liền ngủ, trong ý thức cậu cũng cảm thấy tình trạng của mình không đúng lắm, không nhớ bắt đầu từ lúc nào, nhưng hơn nửa tháng gần đây càng ngày càng rõ ràng. Mở mắt ra nhìn người bên cạnh một chút, tuy rằng Wales vẫn nhìn cậu cười, nhưng gần đây đối phương cũng nhiều việc, Sở Du Nhiên nuốt lời định nói lại, nhắm mắt ngủ. Ngày mai đi gặp bác sĩ, xem thể nào rồi nói cho y sau cũng được.

Một đêm ngủ ngon, cho nên ngày hôm sau suýt nữa dậy trễ, Sở Du Nhiên dưới ánh mắt của mọi người ăn rất nhiều điểm tâm sáng, cậu vốn ăn được, hiện tại ăn càng nhiều hơn, sau khi ăn xong Sở Du Nhiên mang theo Dillow tới trường học, đưa Dillow vào phòng học xong liền tới phòng giáo y (y tế trường).

Trong lòng có chút ý nghĩ mơ hồ, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại không nghĩ ra được, Sở Du Nhiên cũng không biết hiện tại mình đang nghĩ gì nữa.

Chú y tá vẫn là vị bác sĩ giống cái thềm rỏ dãi hiệu trưởng Sở, tuy đáng dấp bình thường, còn có chút lè mè, nhưng thật lòng mà nói y thuật quả không tệ, hơn nữa thấy Sở Du Nhiên thì rất nhiệt tình nha, nhiệt tình đến như được gặp lại khuê nữ vậy, hoàn toàn không coi Sở Du Nhiên là Vương hậu gì cả, vẫn xem cậu là con trai bảo bối của hiệu trưởng Sở. Ý là, thấy ta có bao nhiêu sản sóc không, ta không phải vì thân phận của người mà tốt với người đâu, ta là trước sau như một tốt với người đó.

Sở Du Nhiên run rẩy, nổi hết da gà trên người, sau khi đánh gãy sự nhiệt tình của đối phương, có chút ngượng ngùng nói: “Thân thể ta gần đây hơi khác thường.”

Chú y tá nhìn sắc mặt Sở Du Nhiên một chút, lại nhìn eo cậu một chút, hiểu rõ chà chà vài tiếng, hỏi: “Không thoải mái chỗ nào?”

Sắc mặt Sở Du Nhiên có chút , “Ăn nhiều hơn, ngủ nhiều hơn, có tính là bệnh không? Ký sinh trùng gì gì đó.”

Chú y tá bị chọc cười, nói một câu khiến Sở Du Nhiên muốn nghẹn lời, “Có phải người mang bầu rồi không?”

Sở Du Nhiên xấu hổ một tay đỡ trán, tuy cậu cũng có nghi ngờ phương diện này, nhưng bị người ta nói ra như vậy, cậu vẫn có chút không thoải mái. Dù sao kiếp trước cậu cũng là đàn ông, căn bản không có khả năng mang thai, kiếp này là giống cái, có khả năng đó, nhưng mà ngoại hình vẫn là đàn ông, mang thai ấy mà, nói ra thật sự rất lúng túng.

Sở Du Nhiên lúng túng, chú y tá thì không, dùng tư thái người từng trải kéo Sở Du Nhiên qua, lấy một cái máy quét qua bụng cậu một cái, Sở Du Nhiên bối rối không biết để tay chỗ nào, sau vài tiếng bíp bíp, chú y tá ‘ôi’ lên một tiếng, trực tiếp nhảy lên, vẻ mặt kích động nhìn Sở Du Nhiên, miệng khản trương run rẩy.

Sở Du Nhiên giật mình, sao cứ thấy cả người không ổn, bệnh nan y sao... vô phương cứu chữa à... (đoạn này chém mạnh nhá ==)

Chú y tá kích động xong chính là mừng như điên, cũng không để ý Sở Du Nhiên, vội vàng gửi tin cho Sở Hồng Vũ trước, Sở Du Nhiên bất đắc dĩ kéo đối phương lại, “Ngài xem cho ta trước đã, tìm cha ta làm gì?”

“Ba sống sinh mệnh! Ba đứa đó! Người biết không, có ba đứa đấy! Thật là đáng sợ! Không phải, là rất đáng mừng, gen Hoàng thất đúng là đáng sợ...” Sở Du Nhiên đã không nghe được chú y tá lải nhải cái gì nữa rồi, trong đầu cậu giờ đều là ba đứa... ba đứa... ba đứa...

Ba đứa là cái quỷ gì a a a a ( )

Sở Du Nhiên lần đầu tiên cảm thấy bản thân rất hấp tấp, như muốn điên lên, như muốn bay lên trời vậy! Cảm giác căng thẳng, kích động, lúng túng, ngượng ngùng, hạnh phúc... Nói chung rất nhiều rất nhiều cảm xúc trộn lẫn nhau, cậu đã không biết phải biểu đạt tâm tình của mình thế nào nữa rồi.

Chú y tá gọi cho Sở Hồng Vũ nhiều lần mà không ai nghe, không từ bỏ ý định gọi thêm lần nữa, lúc phát hiện vẫn không có người nghe, thì lùi một bước nhấn tin cho hiệu trưởng Sở: Chúc mừng ngài hiệu trưởng, người sắp trở thành ông ngoại rồi, ba đứa đó! Đã bao năm rồi Đế quốc không có tam bào thai đâu, Du Nhiên của chúng ta quá tuyệt vời! (thêm icon mặt hoa si vào cuối)

Thật không dè dặt gì cả!

Dù sao cũng không biết lúc nào Sở Hồng Vũ mới nhận được tin, chú y tá cảm thấy bản thân có thể để lại ấn tượng hoàn mỹ nhất cho hiệu trưởng Sở đã rất thỏa mãn rồi, chờ tin gửi đi xong mới phát hiện Sở Du Nhiên đã đi mất. Ấu tể Hoàng thất được hân chuẩn đoán được, cả người chú y tá hạnh phúc đến cả người nổi bong bóng, hân thậm chí cảm thấy có thể may mắn chuẩn đoán ra được tam bào thai, đời này thật sự không còn gì hối tiếc nữa rồi!

Không được, nhất định phải đuổi theo nói cho cậu ấy biết phải chú ý cái gì mới được!

Sở Du Nhiên cũng không biết mình hiện giờ nên khóc hay nên cười, đầu óc choáng váng một đường trở về sân lớp, nhìn một đám ấu tể tâm tình không biết hình dung ra sao. Hôm nay Archer cùng Caly vừa đến, liền cùng Dillow đại chiến ba trăm hiệp, ba tên nhóc đang đánh high, loạn cùng một chỗ không nhìn ra trước sau được nữa, đám con cháu Hoàng thất, cắn đuôi, túm chân, cào nhau không còn biết trời đất đâu.

Hình thể ba đứa nhóc lớn nhất trong lớp, đánh đến xung quanh lá cây rơi vèo vèo, nhóm sư hổ lớp bên cảm nhận được áp lực từ trên người bọn chúng, cũng không tới khiêu khích, chỉ vây xem. Mà bọn nhỏ lớp 9 ‘bé’, đã sớm ngồi xổm dưới đất vừa ăn dưa hấu vừa xem.

Sở Du Nhiên nhìn ba thằng nhỏ, lại nghĩ tới chú y tá nói ba đứa, theo bản năng sờ sờ cái bụng coi như bằng phẳng của mình... Nếu ba đứa giống ba thằng nhóc này, thì sống sao đây?

Ba thằng nhóc nhìn thấy Sở Du Nhiên cũng không biết loay hoay làm gì, tạm thời đình chiến, Archer cùng Caly tuy nói ngày nghỉ sẽ tới Hoàng cung tìm Dillow đánh nhau, nhưng đã một tuần không tới rồi, nhìn thấy Sở Du Nhiên thì đặc biệt thân thiết, còn muốn nhào tới cọ cọ như trước. Sở Du Nhiên vừa thấy cái hình thể mập vô cùng kia của Archer, theo bản năng quay đi, nghiêng người né ra — che bụng trước nhất!

Archer thấy thầy giáo tránh mình, ngoe cổ không hiểu, liền nghe thấy ông chú thường kiểm tra thân thể cho bọn nó kêu to một tiếng giống như bị chọc một dao: “Đừng đụng bụng của cậu ấy!!!”

Sở Du Nhiên bị sợ hết hồn, theo bản năng lại che bụng...

Thầy Hal + ba thằng nhóc vừa đánh nhau+ khán giả đang ăn dưa + nhóm sư hổ lớp bên đang vây xem: Mặt mờ mịt — cái gì?

Chú giáo y xông lại, chọc chọc trán Archer, dạy dỗ nói: “Trong bụng thầy giáo có bảo bảo, các con sau này phải chú ý một chút.”

Sở Du Nhiên: “...” Tuy cậu không có ý lừa mọi người chuyện này, nhưng bị nói ra thế này vẫn cảm thấy lúng túng, sao bây giờ?

Trong sân lặng im chừng nửa phút, sau đó chính là tiếng hít khí lạnh, Sở Du Nhiên giật giật khoe miệng, vừa định nói các người chú ý chút, đừng la to linh tinh, thì liền nghe thấy Jimmy kêu lên: “Không xong! Dillow ngất rồi!”

Cả thân báo của điện hạ Dillow cứ như đang bay vậy, cảm giác bốn móng như đang đập trên bông, gió bên người ấy à, thổi nè thổi nè, thổi đến mức lông phấp phới chân nhũn ra, cả người vô lực co quắp trên mặt đất, hai mắt không tiêu điểm, trước mặt đều là bóng lông đen sì... Đám em trai... tất cả đều là em trai...

Sở Du Nhiên cúi nhìn, thấy Dillow như con mèo ăn phải lá bạc hà mèo, toàn bộ như một hiện trường chơi ma túy, trạng thái sắp muốn ngất rồi. Sở Du Nhiên đi tới, sờ đầu Dillow, khoe miệng co rút: “Dillow, con ổn chứ?”

Xung quanh đều là tiếng chúc mừng, Sở Du Nhiên cười nhận, vừa xấu hổ vừa hạnh phúc, tư vị này không biết có bao nhiêu chua sót sáng khoái đâu. Dựa theo ý y tá, là muốn cậu quay lại kiểm tra cẩn thận một chút, nhưng Sở Du Nhiên lại uyển chuyển từ chối. Đùa sao, cậu mà ở đây lộn xộn, chờ con mèo lớn mưu mô nhà cậu mà biết được còn không xù lông lên à — Sao em mang con ta đi kiểm tra sức khỏe, mà ta lại không biết? Tại sao ta không phải là người đầu tiên được biết?

Ngoài miệng mèo lớn không nói, mặt mũi lạnh lùng, nhưng trong lòng tuyệt đối sẽ nghĩ vậy đó.

Sở Du Nhiên cảm thấy, mình đã nhìn thấu bản chất muện tao của mèo lớn rồi.

Y tá cũng không miễn cưỡng, đưa cậu vài quyển sách tư liệu, trở lại tiếp hạnh phúc: Ta là người đầu tiên biết Hoàng thất sẽ có thêm thành viên mới, còn biết sớm hơn Bộ hạ và vợ y đó!

Sở Du Nhiên cẩn thận nhận sách tư liệu, mới thấy Dillow đang lão đảo đứng dậy khỏi mặt đất, ánh mắt nhìn cậu sáng rực, nhìn bụng cậu lại càng si mê. Sở Du Nhiên có chút run rẩy... Cứ cảm thấy tâm hồn ‘brother complex’* của Dillow cháy bùng hực!

*gốc là đệ khổng nhưng t không muốn dịch ra nên để t.a =))))

Bọn nhỏ đều chạy tới, vây quanh Sở Du Nhiên, mắt nhìn chăm chăm bụng cậu, nhưng không đứa nào dám lên sờ cả. Nguyên nhân chính là có con báo nhỏ đang vô cùng cảnh giác đứng trước người Sở Du Nhiên, vượt cũng đã giơ lên rồi: Các mi dám tiến đến ta liền đánh đó, lần trước do nó ‘hông’ bảo vệ tốt bọn em trai mất đi rồi, lần này tuyệt đối sẽ không đâu!

Sở Du Nhiên lại nhìn xung quanh, hay rồi, ngay cả nhóm sư hổ cũng đang vây xem cậu, thầy Claude đứng ở cửa giữa hai sân lớp, cũng đang nhìn bụng cậu...

Sở Du Nhiên có kích động muốn thổ huyết, còn có chút nôn nóng mơ hồ, có gì hay mà xem hả? Vốn rất xấu hổ có được không? Các người nhìn gì chứ?!

Đang nóng nảy, Sở Du Nhiên vốn dự định nói cho Wales biết, trong lúc nhất thời lại quên mất...

Quốc vương Bệ hạ sắp làm cha còn biết muộn hơn người khác: “...”

46. Chương 46

Edit: Cháo quấy

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

***

Công văn lưu đầy Công tước Lehmann đã được phê xuống, nể tình hần nuôi dưỡng Sở Du Nhiên mười mấy năm, Wales “rộng lượng” giữ lại tính mạng của hần, đầy hần tới Tỉnh cầu bỏ hoang làm ruộng, cả đời không được bước ra khỏi Tỉnh cầu đó. Cách xử phạt này đối với Công tước Lehmann mà nói, so với để hần chết còn khó chịu hơn, đường đường là Công tước nhất phẩm, bây giờ lại bị đoạt tước vị đi trồng rau? Chiến sĩ có thể chết nhưng không thể bị sỉ nhục!

Lehmann leo lên chiến hạm bị đưa ra khỏi Đế Tỉnh, trong mắt tràn đầy điên cuồng cùng mù mịt, hần muốn báo thù! Cho tới bây giờ, kẻ hần hận nhất không phải là Wales, mà là Sở Hồng Vũ! Còn có thằng tạp chủng hần thổ huyết nuôi mười mấy năm kia! Trên cổ tay đeo công áp chế dị năng, Công tước Lehmann siết chặt nắm đấm, đầy mắt chột lóe tia lạnh khát máu!

Công tước Lehmann còn không biết, phía sau bọn họ, có một chiếc phi hành khí không nhanh không chậm cùng đi ra khỏi Đế Tỉnh, Sở Hồng Vũ sắc mặt bình tĩnh, cứ đứng lẳng lẳng nhìn bên cửa sổ, phảng phất như đã buông xuống tất cả...

Đến một tầng thiên thạch, sĩ quan phụ trách hộ tống đi tới, ném cho Công tước Lehmann một cái chìa khóa mở công tay, sau đó liền mang hần ra bên cửa, ngay cả phi hành khí cũng không cấp, liền trực tiếp đẩy ra ngoài.

Nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành, còn sự sống chết của đối phương, bọn họ không thêm quan đầu.

Công tước Lehmann mở công tay ra, có chút trúc trắc vận chuyển dị năng bị áp chế một thời gian dài, như thể mới không để bản thân ngã thành thịt vụn. Sau đó không khí xung quanh đột nhiên trở nên nóng rực, ‘keng’ một tiếng, lợi kiếm ra khỏi vỏ, Sở Hồng Vũ hai mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Lehmann, phảng phất như đang nhìn một kẻ đã chết rồi.

Chuyện cũ năm đó, liền kết thúc trong hôm nay đi, sống và chết, đã sớm không còn quan trọng.

Wales còn đang làm việc bóp bóp trán, từ sáng sớm y đã có chút tâm thần không yên, cứ cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, nhìn đồng hồ, tính toán lúc này Công tước Lehmann đã rời khỏi Đế Tỉnh, y quay đầu hỏi Crewe sau lưng, “Hiệu trưởng Sở có phải đuổi theo rồi không?”

Crewe gật gật đầu, mặt thâm trầm, “Ngài hiệu trưởng vẫn luôn đi theo phía sau.”

Wales không cần nhìn cũng biết thầy giáo của y sau khi báo thù rửa hận xong nhất định sẽ không còn gì lưu luyến, muốn thoát xác đăng tiên, rời nhà trốn đi. Trước đó hai người đã thương thảo rồi, Wales cho Sở Hồng Vũ một cơ hội báo thù, thế nhưng hần phải sống sót, không được bỏ Sở Du Nhiên đi chạy loạn. Thế nhưng hiển nhiên, Quốc vương Bệ hạ rất hiểu rõ thầy của mình, căn bản không tin tưởng Sở Hồng Vũ sẽ nghe lời y.

“Hủy bỏ chứng nhận thân phận của ông ấy, khiến ông ấy không lên nổi không gian vận chuyển, muốn đi, để ông ấy tự bay đến.” Wales cũng ‘đào hồ’ thầy giáo của mình không nương tay chút nào, Crewe hợp thời im lặng, nghĩ cũng biết hiệu trưởng Sở muốn đi đâu, cố hương của Hayes đại nhân ở biên giới hai nước, nơi này là Đế Tỉnh, tự bay qua đó... Chưa từng nghe nói qua đâu.

Một tiếng sau.

Sở Hồng Vũ ôm cái hũ màu trắng trong lòng, muốn nói sắc mặt bình tĩnh, còn không bằng nói lòng như tro nguội. Bị học sinh của mình + con rể hãm hại một cái, tài khoản đóng băng, thân phận bị khóa, ngoài việc về Đế Tinh tìm Wales tính sổ ra, ông không đi đâu được. Nhưng trở về Đế Tinh, ông mà gặp Sở Du Nhiên, thì còn đi được sao? Sở Hồng Vũ đứng ở vùng trời Đế Tinh, nhìn phương hướng trường học, ánh mắt tối tăm không rõ.

Cuối cùng, ông không tiếp tục nữa, đóng máy làm nhiều tin hiệu trên người lại, gửi tin video cho Wales, đây là giam cầm trá hình, thằng mèo nhãi khi sư diệt tổ.

Wales nhìn đối phương ôm cái hũ như ôm toàn bộ thế giới, con người lóe lên nhìn gia huy Bạch Hổ trên mặt, đoán ra được bên trong chứa cái gì, dù sao trước đó Sở Du Nhiên đã từng đề cập với y chuyện này, y ghét bỏ nói: “Thầy muốn ôm cái hũ kia tới bao giờ? Du Nhiên đã sớm rời hài cốt mẫu phụ đi rồi, kia là đồ giả thôi!” Với sự thông tuệ của bóng lông nhà y, sao có thể không mang theo người thân duy nhất của mình đi theo, để lại cho Lehmann đốt thành tro ôm vào ngực tiếp tục khiến người ta chán ghét được?

Sở Hồng Vũ khiếp sợ nhìn Wales, lại nhìn cái hũ trong ngực mình, ngón tay run rẩy, “Giả?”

Wales gật gù đầu, bắt đầu nói: “Du Nhiên đã an táng ông ấy ở một nơi bí mật, chỉ có em ấy biết thôi.”

Vành mắt Sở Hồng Vũ ửng hồng bỏ cái hũ vào nút áo không gian, do dự không quyết định, muốn tìm con trai xác nhận một chút, nhưng lại không dám hỏi ra khỏi miệng. Nhìn người thầy luôn giày vò mình lại có một mặt yếu ớt như vậy, Wales thở dài, sắc mặt dụ lại: “Trở về thôi, bên nghị viện kia thầy không cần phải để ý, coi như không có chuyện gì xảy ra cả.”

Vừa nói xong câu này, liền phát hiện vẻ mặt vốn đang tro tàn của Sở Hồng Vũ đột nhiên lộ ra thần sắc mừng rỡ, trên máy truyền tin kêu ting ting ting liên tiếp mấy tin nhắn, bổ sung lại tin tức vừa bị che đi lúc nãy, ánh mắt Sở Hồng Vũ bị một tin nhắn thu hút, nhìn đi nhìn lại ba lần, ngẩng đầu lườm Wales chăm chăm, hỏa khí bốc lên, “Con trai của ta mang thai sao người không nói cho ta biết?!”

“Mang thai?” Wales có chút không tin.

Sở Hồng Vũ trực tiếp nổi giận, mái tóc đỏ dựng lên, “Từ sáng sớm y tá đã tra ra rồi, người đừng nói cho ta người không biết đấy!” Sao lúc còn bé ông không đánh chết tên mèo nhãi không có trách nhiệm này chứ, làm cha rồi mà còn không biết! Không biết!!

Thân hình giống như núi lớn sừng sững của Wales đột nhiên lung lay một chút, khiếp sợ trợn mắt lên, dường như không tin được lời đối phương nói, khắc chế tâm tình kích động trong lòng, Wales không dám trực tiếp hỏi Sở Du Nhiên, mà là hỏi ám vệ phụ trách bảo vệ, ám vệ cũng rất kinh ngạc, chuyện như vậy mà Vương hậu điện hạ không báo cho Bệ hạ đầu tiên sao? Sao lại hỏi hần vậy?

Ám vệ lập tức đem chuyện Sở Du Nhiên sáng sớm đến phòng y tế, đồng thời cũng nói đầu đuôi kết quả kiểm tra cho Wales.

Quốc vương Bệ hạ sau khi nghe xong trầm mặc, sau đó đột nhiên cười ha ha, biểu tình trên mặt khiến Crewe vẫn luôn đi theo y có chút sợ sệt, Quốc vương Bệ hạ hỉ nộ không đổi sắc giờ khắc này cười như thằng ngốc vậy.

Crewe im lặng lùi về sau một bước, nhanh chóng nói câu chúc mừng, sau đó nhìn sắc mặt Wales giải thích một câu thay Sở Du Nhiên: “Vương hậu điện hạ hẳn là muốn khi trở về tự mình nói cho ngài tin tốt này.” Crewe biết, người khác đã biết tin rồi, cha của đứa trẻ lại biết tin từ người khác, hiện giờ thừa dịp vui vẻ còn ớn, chút nữa cảm xúc qua rồi, sẽ đến lượt tâm lý lần đầu làm cha mà cảm thấy mất mát.

Không nghĩ tới Quốc vương Bệ hạ hít sâu một hơi, sửa lại y phục của mình một chút, sau khi dè dặt về mặt kích động của mình, trong mắt vẫn óng ánh sự hưng phấn, y dùng một loại ngữ khí người căn bản không hiểu được nói với Crewe: “Em ấy nhất định đang then thừng, hơn nữa trong lòng đang vô cùng căng thẳng, cho nên mới không tiện nói cho ta tin này, giống cái yếu ớt đều như vậy cả.”

Crewe: “...”

Wales nói xong vỗ vỗ vai Crewe, “Chuyện tiếp theo giao cho người.”

Từ lúc sinh ra tới nay lần đầu tiên được nhận loại vinh dự khác thường này, phó quan Crewe làm việc ổn trọng, mặt không biểu tình chân lại run rẩy, nhìn Wales sải bước đi ra ngoài, tâm trạng phức tạp xoa chỗ vai bị vỡ như sắp bị nứt xương — đau quá đi!

Lúc Bệ hạ vỗ hân tay đang run run đó.

Bên Sở Du Nhiên, cục than nhỏ coi cả thế giới thành kẻ địch đã đủ khiến cậu mệt mỏi rồi, không nghĩ tới gần giữa trưa cục than lớn lại chạy tới, thời điểm Wales nhìn thấy cậu tay chân cũng không biết để vào đâu cả, trước đây khi ôm cậu đã rất khắc chế bản thân rồi, chỉ lo không cẩn thận ôm hỏng cậu, hiện tại quả thực lên một đẳng cấp mới rồi, sờ tay cậu mà cứ như cầm kẹo bông, bóp nhẹ một cái là biến hình vậy.

Sở Du Nhiên mệt mỏi lời Wales đi, tìm chỗ không người nâng mặt y lên, nghiêm túc khuyên nhủ: “Anh yêu bình tĩnh nào! Anh là Quốc vương Bệ hạ! Là người đàn ông có thể chinh phục các biển tình thế! Nhìn em, bình tĩnh một chút!”

Wales nhẹ nhàng ôm eo Sở Du Nhiên, cẩn thận ôm người vào lồng ngực, tay dờ xuống, thử dò xét sờ soạng bụng Sở Du Nhiên một chút, động tác này khiến Sở Du Nhiên kinh sợ đầu đầy vạch đen, cậu có cảm giác rất muốn biến thân thành rồng phun lửa, muốn rít gào một tiếng, động tác vậy là có ý gì? Chỉ có bà chị chờ sinh trong bệnh viện mới bị chồng sờ như vậy có được không! Sớm biết thế này cậu đã giấu chuyện này đi, ai cũng đừng hòng biết.

“Ta bảo bác sĩ kiểm tra toàn diện cho em một chút, tạm thời không nên tới trường học.” Wales cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của người yêu, đau lòng nói: “Gầy quá.”

“Cái *beep*!” Sở Du Nhiên mặt buồn nôn trực tiếp thô bạo nói tục, tức giận đẩy Wales ra, “Lúc sáng anh còn nói em ăn nhiều như vậy sớm muộn gì cũng béo như Dillow đó!”

“Em yêu em nhất định nghe nhầm rồi, không nên tức giận.” Quốc vương Bệ hạ có kỹ năng giả chết thần kỳ, chỉ cần người yêu không muốn nghe, y tuyệt đối sẽ trưng vẻ mặt bình tĩnh chết không thừa nhận.

Sở Du Nhiên thấy vậy hết cách với y, đợi đến khi bọn nhỏ đi ngủ trưa hết, cậu hồi cung kiểm tra thân thể một chút, tam bào thai, hai giống đực, một giống cái, đã được hai tháng, hơn 20 ngày nữa là có thể lấy ra cho vào khoang nuôi dưỡng. Bác sĩ cặn lời, đây là vô tâm vô phước cỡ nào vậy, con lớn thế này rồi mà không biết? Bình thường ra một ấu tể tạo gánh nặng rất lớn đối với cơ thể, cơ thể mẹ tuyệt đối sẽ có phản ứng nghiêm trọng, chứ nói chi là ấu tể Hoàng thất còn cần nguồn dinh dưỡng rất lớn.

Mà Sở Du Nhiên đây, lại là ba ấu tể, cậu ăn được ngủ được còn béo lên nữa? Thể chất quá thần kỳ rồi!

Bác sĩ kiểm tra xong, đưa kết quả cho Wales, hai báo tộc, một đực một cái, còn một đứa là phượng điều giống đực, ba đứa tuy rằng nhỏ như cây nho dại, nhưng tinh thần lực đều là cấp S.

Wales gật gật đầu, mặt không đổi sắc nói: “Trong dự liệu.” Ý là: Trăm đã thế này rồi! Con trai trăm chính là khóc suốt cuồng bá duệ!

Sở Du Nhiên không muốn nhìn mặt Wales nữa, xem xong kết quả liền im lặng tính toán thời gian một chút, cứ cảm thấy vô cùng máu chó, tuyệt đối là ‘có’ trong vài lần lăn giường với Wales, còn là trước lúc cử hành hôn lễ nữa!

Hay lắm! Cậu mà cũng có lúc ‘bác sĩ bảo cưới’* thế này — còn là ba đứa nữa chứ!

*câu gốc là: có con mới mua vé bổ sung

47. Chương 47

Edit: Cháo quẩy

Beta: Bỏ cung muốn cắt JJ của người

***

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong, Sở Du Nhiên đã ngủ được một chút rồi, sau đó không thèm nhìn Wales phản đối trực tiếp trở về trường học, cậu không có tật xấu gì, nhưng phải ở nhà làm một thai phụ chờ sinh nhất định cậu sẽ điên mất.

Người bảo vệ Sở Du Nhiên từ chỗ tối bị điều ra ngoài sáng, còn tăng thêm vài người, Sở Du Nhiên đếm đếm, ừm, sáu người đó! Còn có một người mặt như trẻ con rất dễ nhìn, thầy Hal vừa thấy đối phương liền đỏ mặt... Mấy người này không có việc gì liền ngồi xổm trên cây và nóc nhà, ai cũng đặc biệt cảnh giác, về mặt đó, cho dù là con muỗi bọn họ cũng có thể tóm lại bóp chết.

Sở Du Nhiên không biết phải phun tào thế nào nữa, buổi chiều bắt đầu dạy bọn nhỏ đếm số, đếm số đối với bọn nhỏ không thể tách ngón ra được là chuyện vô cùng khó khăn, chọc cho cậu cười không nhịn được. Sở Du Nhiên hết cách rồi, quyết định tùy theo khả năng mà dạy, đành làm mấy tấm card ảnh khác nhau, Dillow thì đếm mèo đen nhỏ, Caly đếm mèo trắng nhỏ, Archer đếm đuôi gà, Panda đếm gậy trúc, Jimmy đếm Dillow, Vic đếm hạt dưa, còn Miller, đứa nhỏ này đã có thể đếm từ một tới một trăm rồi, quả thực là thiên tài!

Ngồi ở một bên liền có thể nghe bọn nhỏ đếm số:

Dillow: Một em trai, hai em trai, ba em trai...

Caly: Một cục cưng, hai cục cưng, ba cục cưng...

Archer: Một cái đuôi gà, một cái đuôi gà, một cái đuôi gà...

Jimmy: Một Dillow, hai Dillow...

Vic: Một hạt dưa, hai hạt dưa, lại thêm một hạt dưa...

Sau đó Archer và Vic bị xách đi luyện tập riêng!

Mà Quốc vương Bệ hạ bị bỏ rơi thì đặt một màn hình trước mặt, vẫn luôn quan sát Vương hậu điện hạ đang làm gì, trước mắt còn để không ít dụng cụ nam*, Quốc vương Bệ hạ vì giống cái của mình, cũng rất liều mạng.

*hướng dẫn chăm sóc đàn ông mang thai =))

Hoàng thất có tin vui, Vương hậu điện hạ một phát mang thai ba đứa, tin tức lan truyền nhanh chóng, chỉ một buổi chiều con dân Đế Tinh đã biết Hoàng thất sắp có thêm ấu tể, ba đứa! Ba đứa! Ba đứa!

Wales cũng không keo kiệt chia sẻ sự vui mừng của mình, chính thức công bố ra bên ngoài y sắp làm phụ thân.

“Cho dù có cục cưng rồi, ta vẫn yêu em nhất.” Buổi tối hôm đó, Quốc vương Bệ hạ dưới “áp bức” của người yêu biến thành con mèo lớn, gơ móng phát thệ.

Sở Du Nhiên ngăn người, sau đó khước miệng co rút, “Anh... anh sau này không được xem mấy thứ linh tinh nữa, dễ gây nhược trí lắm!”

Wales nhú mày, nghiêm túc giải thích: “Ta không xem linh tinh, là sách rất có uy tín, tác giả là vĩ nhân đã sinh được mười mấy ấu tể đấy.”

Vĩ nhân!?

Sinh nhiều con là có thể trở thành vĩ nhân? Đây là lô-gic quái quỷ gì vậy?!

Thú nhân đều có bệnh, một loại bệnh tên là ấu tể khổng*!

* Ấu tể khổng: cuồng ấu tể, giống đệ khổng, tỉ khổng...

Sở Du Nhiên ôm cổ Wales, thành khẩn nói: “Anh yêu, mau ngủ đi, đừng nghĩ mấy cái này nữa, sách kia cũng xem ít thôi, nhìn em là được rồi, hiểu không? Còn có, cha thật kỳ quái, em gửi tin cho ông biết mà nom ông rất bình tĩnh.” Nói xong cậu ngáp một cái, buồn ngủ vùi bên người Wales, chỉ chốc lát liền ngủ say.

Mà hiệu trưởng Sở lúc này: Đang thấp thỏm...

Vốn không còn gì lưu luyến, chỉ có một đứa con trai khiến ông lo lắng, hiện tại nó lại có ấu tể, chuyện này trực tiếp ràng buộc bước chân ông. Buồn bực nghẹn trong lòng, cũng không dám đi gặp con trai. Ông muốn hỏi con giấu mẫu phụ đi đâu rồi, mà ông không dám nói, ông sợ Sở Du Nhiên sẽ hiểu lầm, sẽ hỏi ông sao bao năm qua không đi tìm bọn họ. Con trai vốn đã không mấy thông minh, lại nghe người ta nói mang thai sẽ ngốc ba năm, Wales cũng nói tâm tình của Sở Du Nhiên không ổn định, vậy bây giờ sẽ không phải giống như bị bệnh thiếu năng thần kinh à? Có thể nghe hiểu lời giải thích của ông sao? (chào: hự...==)

Hiệu trưởng Sở cũng lo lắng, trong ba đứa ấu tể này có đứa nào là Phượng tộc hay không? Nếu có, con trai sẽ nghĩ như thế nào?

Hiệu trưởng Sở ngồi trên mái nhà cao cao mặc gió thổi, cứ phiên muộn như vậy một đêm.

Sở Du Nhiên cố ý chưa cho hiệu trưởng Sở biết có một giống đực Phượng điều, một đêm này nhảy mũi liên tục, cứ cảm thấy có người ở sau lưng mắng cậu.

Sáng ngày hôm sau, lúc người một nhà đang ăn cơm Sở Du Nhiên vẫn nhắc tới Sở Hồng Vũ, “Hôm qua không biết ông ấy làm gì nữa, hơn nửa đêm mới nhắn lại, buổi trưa em đi gặp ông ấy một chút.”

Wales gật gật đầu, “Buổi trưa ta đi đón em.”

“Em cũng không đến trường, anh đón e làm gì?” Sở Du Nhiên lại gấp một cái bánh lúa mạch vòng lên, đã ăn sáu cái rồi. Wales lập tức để một quả trứng chiên vào đĩa nhỏ trước người cậu, Dillow thì thêm một miếng thịt rán, hai chú cháu nhìn nhau: Về mặt ghét bỏ → → Bình thường khi gây sự Dillow luôn không giữ được bình tĩnh, thằng nhóc bừ môi, dùng một loại giọng điệu đặc ý nói: “Ta có ba em trai, người không có.”

Wales dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngớ ngẩn mà nhìn cháu trai, người bình thường sẽ không để ý loại khiêu khích của trẻ con này, Wales cũng sẽ mặc kệ người khác khiêu khích, nhưng đáng tiếc, khiêu khích y chính là thằng cháu ngu xuẩn. Sở Du Nhiên chỉ lo ăn mà không ngăn cản, liền thấy Wales gấp miếng thịt trong đĩa của cậu ăn mất, sắc mặt không thay đổi, vẫn rất bình tĩnh, “Ăn ít cái này thôi, ăn nhiều quá sẽ dốt đi đấy.”

Sở Du Nhiên dở khóc dở cười, lại nhìn sang Dillow, tức giận đến lông đuôi xù lên, ông chú ngu xuẩn kia dám ghét bỏ nó dốt nát? Nó không ghét bỏ y làm giảm chỉ số thông minh của đám em trai đã là Thần Thú ban ân rồi đó!

Mắt thấy hai chú cháu mới sáng sớm đã muốn đại nghĩa diệt thân, chơi trò hiện trường giết người, Sở Du Nhiên đi lên kéo lấy Dillow, xoa cổ vuốt lông: “Dillow nhà ta sắp làm anh trai rồi, sau này là anh lớn (đại hài tử), sẽ ngày càng tuyệt vời.”

Dillow được vuốt lông, rầm rì một tiếng, cũng không tiếp tục tranh luận cùng Wales nữa, khoe miệng Wales cong lên, vung đũa lên, một miếng cải xanh trực tiếp trét lên mặt báo nhỏ, khẽ cười nói: “Đần!” Ngay câu đầu tiên đã bị vuốt lông rồi, không phải đần độn thì là gì?

Dillow — “Người muốn đánh nhau hả? Có phải muốn đánh nhau không?!”

Sở Du Nhiên: “...” Cảm thấy mệt mỏi, sắp tới còn thêm ba đứa nữa thật sự có thể sống được sao? Cái tính cách kia sẽ không di truyền chứ?

Sở Du Nhiên trong bụng oán thầm kiểm lời ăn no một bữa, sau đó không thể không tới trường học.

Dillow rất cục chính thức thăng cấp làm anh trai, tên nhóc hiện giờ cảm giác bước chân đi khí thế hơn hẳn, nhìn ai cũng trưng cái mặt miệt thị —— Dillow diện hạ giờ đã là anh trai rồi đó, các người có được thế không?

Rất là không phục, lời vừa ra khỏi miệng liền bị tổ hợp “xúi bẩy gây chuyện” ở đằng sau át lại: “Em trai chúng ta là tam bào thai, người có được thế không?” Từ Dillow, biến thành chúng, ta! Caly cùng Archer giữ vững tinh thần anh em của mình, rất không khách khí.

Đối phương trực tiếp cảm miệng, không được vậy!

Mấy năm qua không có ấu tể tam bào thai được sinh ra, suy nghĩ hồi lâu cũng không lấy nổi ví dụ, kể khiêu khích nhìn hình thể ba đứa nhóc, liền bỏ qua. Hình thể của ba đứa bây giờ còn lớn hơn cả nhóm sư hổ lớp bên, đi đến đâu cũng vô cùng uy phong. Bởi vì so với lứa cùng tuổi bọn nhỏ trưởng thành nhanh hơn, hơn nữa tất cả đã thức tỉnh dị năng, ba đứa nhỏ cũng có chút kiêu ngạo. Ghét bỏ rầm rì một tiếng, tất cả đều là mặt vương giả miệt thị.

Sở Du Nhiên híp mắt, cảm thấy cứ tiếp tục như vậy là không được, cần phải tìm người thu thập đám nhóc kia, đem sự kiêu ngạo mới nảy kia trấn áp xuống.

Buổi trưa, Wales quả nhiên đã tới, tự mình mang theo bữa trưa, còn đón Sở Du Nhiên cùng tới phòng hiệu trưởng ăn cơm. Trên đường Sở Du Nhiên còn nhắc tới chuyện chen ép học sinh của mình, Wales nghe vậy vẻ mặt đặc biệt phức tạp, tay đặt lên đầu Sở Du Nhiên, không biết là dùng ngữ khí đang khen hay cảm khái nói: “Hai người quả nhiên là cha con ruột!”

Sở Du Nhiên cảm thấy lượng thông tin trong câu này rất lớn, nhất thời hứng thú, “Có phải khi bé anh cũng bị chen ép như vậy không?”

Wales mặt lạnh, sờ bụng Sở Du Nhiên, “Trước mặt con, chừa chút mặt mũi cho ta.”

Sở Du Nhiên: “Phì!”

Sở Du Nhiên chen ép học sinh của mình là muốn cho bọn nhỏ trưởng thành tốt hơn, Sở hiệu trưởng chen ép học sinh của mình là vì không có việc gì kiếm chuyện để làm, dẫn vật Wales vì cảm thấy thú vị. Ấu tể Hoàng thất, thân thể cường tráng, phải chịu dày vò! Chỉ có điều lúc Wales 10 tuổi, Sở Hồng Vũ ra ngoài làm nhiệm vụ, trở về liền thay đổi. Sau đó Wales mới biết, người đàn ông hoa tâm kia bị đá, bị thất tình.

Sở Du Nhiên cũng không biết tâm tư người bên cạnh bay xa như vậy, cậu suy nghĩ trạng thái bây giờ của Dillow một chút, mặt mày mỉm cười, “Nghe đâu ấu tể thức tỉnh dị năng sớm sẽ biến thành hình người sớm hơn ấu tể bình thường cũng, anh nói xem bọn Dillow lúc nào sẽ biến thành shota được nhỉ?”

“Shota?” Quốc vương Bệ hạ có chút xa lạ với từ này.

“Chính là bé trai vô cùng đáng yêu đó.”

“Từ trái nghĩa của nó là gì?”

“Nhóc xấu xí? Em không biết nữa.”

“Ngốc.”

...

Hai người vừa nói vừa cười đi đến phòng làm việc của hiệu trưởng, Sở Du Nhiên được Wales nắm tay, mang ý cười thỏa mãn trên mặt, biểu tình kia, ai thấy đều có thể nhìn ra cậu rất hạnh phúc. Sở Hồng Vũ nhìn thấy dáng vẻ kia của con trai, không biết làm sao, chuyện đang giấu trong lòng kia, cứ có cảm giác không thể chặn lại được.

Sở Du Nhiên dọn đồ ăn ra xong, nhìn vẻ mặt thâm trầm của Sở Hồng Vũ, Sở Du Nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đưa cho Sở Hồng Vũ một đôi đũa, nói nghiêm túc: “Cha à, hai ngày nay người ăn phải cái gì rồi à? Người không thích hợp với vẻ mặt nghiêm chỉnh đó đâu, thật đấy.”

Tay cầm đũa của Sở Hồng Vũ run run, nhìn thẳng con thiếu năng mà thấy vô cùng mệt mỏi, ánh mắt rơi xuống cái bụng của cậu, Sở Hồng Vũ nghiêm túc thở dài, “Trí thông minh của bọn nhỏ, không được giống con mới tốt.”

Sở Du Nhiên ha ha hai tiếng, cúi đầu chuyên tâm gặm xương sườn, đối với chuyện bị coi là thiếu năng cũng không muốn nghĩ cách giải thích gì nữa. Nhìn thẳng con một mình ăn hết nửa số đồ ăn, Sở Hồng Vũ có chút đau dạ dày, hoàn toàn không nhìn ra thân thể nhỏ bé của con trai mình sao có thể chứa được nhiều đồ ăn như vậy. Sở Du Nhiên đưa bát canh đẩy về phía Wales, “Nóng quá, làm nguội một chút.”

Wales mặt không đổi sắc vận chuyển dị năng hệ “bằng”, khiến canh nóng nguội vừa đủ, đưa tới, nhìn Sở Du Nhiên uống cạn bát canh cuối cùng, lau miệng, thỏa mãn nheo mắt muốn ngủ, y cũng nhếch miệng lên, tâm tình rất tốt sờ bụng Sở Du Nhiên.

Rất hiển nhiên, Quốc vương Bệ hạ không phải lần đầu tiên bị sai khiến, hơn nữa còn rất tình nguyện bị sai khiến.

Sở hiệu trưởng khinh bỉ học sinh của mình: Thê nô!

Sở hiệu trưởng tiếp đó khinh bỉ con trai: Sâu lưỡi!

Mắt thấy Sở Du Nhiên ăn no liền muốn ngủ, Sở Hồng Vũ có chút nhịn không nổi, dưới ánh mắt mang theo một phần ý cười của Wales rút cục mở miệng, “Con trai ngốc, hỏi con chút chuyện nè.”

Sở Du Nhiên nhú mày, muốn hỏi chuyện cậu sao lại kêu cậu ngốc hả?

Sở Hồng Vũ căn bản không nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Sở Du Nhiên, hoặc là nói, hắn căn bản không dám nhìn. Tự mình cầm lấy một bình rượu trên kệ, Sở hiệu trưởng cầm một cái cốc trên bàn, rót cho mình một ly, ngón tay giấu phía dưới bình rượu bởi vì dùng sức có chút quá mà trắng bệch, “Con à, con sắp làm cha mẹ rồi, cảm thấy thế nào?”

“Ha?” Sở Du Nhiên ngay sau đó liền bị chọc cười, “Rất tốt ạ, có thể ăn nhiều hơn trước, được ngủ nhiều hơn trước, sinh hoạt không thể tốt đẹp hơn.” Sở Du Nhiên trả lời vô cùng thành thực, không chút suy nghĩ nhiều, cũng không kéo dài đề tài, nói mẫu phụ của mình gì gì đó, quả thực đáp lại câu nói kia của ngài hiệu trưởng—— Con trai ngốc!

Sở hiệu trưởng run tay, lần này không phải vì căng thẳng, mà là vì tức giận, thằng con đầu óc chậm chạp này!

Wales đột nhiên đưa tay, xoa đầu Sở Du Nhiên một cái, bởi vì y vừa thấy ý cười xấu xa sâu trong đáy mắt của quả bóng lông này, y liền không nhịn được ngứa tay —— Nhóc con nghịch ngợm.

Tác giả có lời muốn nói:

Dillow: “Một em trai, hai em trai, ba em trai, lại một em trai, hai em trai, ba em trai, lại một em trai nữa...”

Sở Du Nhiên: “... Dillow cũng ra ngoài tự luyện đi!”

———— Dillow đen sì mang theo một dây em trai chạy nhanh qua————

48. Chương 48

Edit: Vân Tích

Beta: Bỏ cung muốn cắt JJ của người

***

Sở Du Nhiên quá giận Sở Hồng Vũ, mà bên cạnh cậu thì lại là một tên thê nô luôn tâm niệm quả cầu lông nhà mình làm gì cũng đúng cả. Hơn nữa, cả hai người họ đối với kẻ đại lừa đảo này đều cực kì lo lắng.

Sở Du Nhiên nén giận, cha đã giả ngu thì con đây cũng giả ngu, rõ ràng đường đường là con ruột lại không được nhận, ừ thì con không ép cha, nhưng vừa muốn biết tin lại vừa không muốn nhận con ấy hả, nhịn đi! Lấy một tấm thảm từ trong không gian ra, Sở Du Nhiên co mình, nằm nhoài trên đùi Wales. Vị trí này rất phù hợp, vừa thoải mái lại vừa có cảm giác an toàn, cho dù không ngủ được thì nhắm mắt nghỉ ngơi cũng rất tuyệt.

Sở Hồng Vũ cảm thấy đau thấu tim gan, mắt thấy ba bé con sắp được đưa vào hòm ấp, chỉ nghĩ tới nhớ bên trong thật sự có Phượng tộc...Sở hiệu trưởng lại bắt đầu xoắn xuýt, hiện giờ có nên nhận không đây? Nhớ may thừa nhận con lại làm nó kích động quá mức thì phải làm sao?

Sở Du Nhiên mặc kệ cha đẻ của mình xoắn xuýt, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, thầm tính giờ này bọn nhỏ cũng nên dậy rồi, cho nên cậu phải trở vào lớp. Ừm, tiện thể qua lớp ba mượn đứa bé kia đến thu thập ba nhóc con.

Ấu tể đến lớp ba đã thừa sức biến thành hình người, hơn nữa ra tay cũng có chừng mực, để hù dọa ba thằng nhóc kia là thích hợp nhất. Ấu tể đó là cháu trai của thầy Hal, nói cách khác, thằng bé chính là một con thỏ! Ba tiểu mãnh thú hung hăng lại bị thỏ con đánh cho một trận, hình ảnh ấy mới tuyệt mỹ làm sao. Thầy Hal ngồi xỏm sau cánh cửa, che mặt không dám nhìn, cháu trai nhà mình đánh hoàng tử rồi, sau này phải làm sao? Bọn nhóc sẽ không thù dai đấy chứ?

Ngược lại, Sở Du Nhiên rất rõ ràng là bọn nhỏ sẽ không thù dai, chẳng qua mấy ngày sau, lúc nào cậu cũng thấy cảnh tượng một nhóc con ngồi xỏm trên cây, một nhóc khác ngồi xỏm dưới chân tường, hai đứa đều trưng ra vẻ mặt râu rĩ hậm hực, khinh bỉ bản thân tựa như đồ ăn của chúng bị Vic gặm mất vậy. Chỉ riêng nhóc Caly, vẫn cứ lạc quan xán lạn tươi vui như cũ, ngoác miệng cười to, tựa như việc bị một con thỏ đánh bại cũng không hề hấn gì.

Kể mạnh, từ nhỏ đã có lòng cầu tiến, Sở Du Nhiên nhận ra điều này, xét thấy với tư chất của Caly, bé con hẳn cũng phải là người kiêu ngạo. Vì vậy, cậu mỉm cười, vẫy tay ngoác ngoác bé sói trắng đang ngậm xương chạy tới chạy lui lại gần: “Caly, đến chỗ thầy nào.”

Nhóc Caly miệng ngậm xương vèo vèo chạy tới, bộ lông trắng dưới ánh mặt trời như bông tuyết, bóng loáng không một hạt nước. Đám lông trên đỉnh đầu hơi dài rủ xuống, theo nhịp chạy của sói trắng vung lên thành một đường cong đẹp đẽ, khiến bé con đẹp trai chói lóa. Caly chạy tới nơi, giơ đầu lên, bỏ khúc xương vào vòng không gian đeo trên cổ, cười hì hì: “Thầy ơi, thầy nhớ con phải không?”

Sở Du Nhiên cười, gật đầu, vừa định ngồi xỏm xuống ngang hàng với bé con, đã thấy nhóc Caly vội vã kéo ghế, dùng móng vuốt đẩy sang cho mình, “Thầy ngồi đây”.

Hành động của nhóc sói trắng khiến Sở Du Nhiên cảm thấy ấm lòng, tim cũng như sắp tan chảy. Cậu ôm cổ Caly cọ cọ, từ trong không gian của mình lấy ra lược chuyên dùng của Caly. Nhóc con ngoan ngoãn gồi đầu lên đùi cậu, chờ được chải lông.

“Caly, sao con lúc nào cũng có thể vui vẻ như vậy?” Sở Du Nhiên vô cùng tỏ mò, tâm lý của bé con này thật vững vàng. Dillow cũng tính là trưởng thành sớm, không ngờ bé Caly so với Dillow lại có thể thông dong đối diện với đã kích tốt hơn.

Caly ngửi ngửi cái bụng của Sở Du Nhiên, cố gắng nhớ thật kỹ mùi vị trong bụng thầy. Khắp thủ đô đều biết, trong bụng thầy có một giống cái cực kỳ quý giá, chỉ đáng tiếc, ngoài mùi của thầy, bé sói trắng chẳng còn ngửi thấy cái gì nữa cả. Caly cũng không vì thế mà nản chí, bé nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác được mẹ vợ tương lai (tự nhận) chải lông, lười nhác đáp: “Mẫu phụ con nói, không có con đường nào không qua được, không có cây cầu nào không đi, nhất định sẽ luôn có cách.”

Nhắc tới mẫu phụ của Caly, Sở Du Nhiên cảm thấy rất thân thuộc, người này cho cậu ấn tượng vô cùng oai phong lẫm liệt, không quanh co dối trá mà thẳng như ruột ngựa, vô cùng năng động vô cùng thú vị, chuyện yêu thích nhất là xem con mình làm trò cười. Mỗi lần Caly gặp xui xẻo, người cười to nhất chắc chắn là mẫu phụ của bé.

Phi thường phi thường vô đạo đức!

“Mẫu phụ của Caly thật tốt, Caly của chúng ta quá hạnh phúc rồi.” Có thể dạy dỗ Caly như vậy, xem ra vị mẫu phụ này rất giỏi.

Tiết trời dần dần ấm lên, bọn nhỏ bắt đầu rụng lông. Caly cũng không ngoại lệ, Sở Du Nhiên vuốt những sợi lông trắng vương trên lược bỏ vào trong một cái túi, sau đó đưa cho sói trắng, bởi vì mẫu phụ của Caly đã dặn, đám lông này sẽ giữ lại để làm “đệm Caly”, sau này đưa cho con dâu ngồi cho ấm mông.

Nói trắng ra chính là để con trai mình làm cái đệm mông, nghe nói làm như vậy thì sau này lớn lên, Caly mới biết thương vợ. Đạo lý này hình như là tập tính của Lang tộc, người bình thường như Sở Du Nhiên hoàn toàn không thể hiểu được.

Caly như một thói quen, cẩn thận nhận lấy cất đi, sau đó vui vẻ chạy đi chơi tiếp.

Archer đang ngồi xổm chân tường và Dillow đang ngồi xổm trên cây đồng loạt liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng đứng lên, ánh mắt nhìn Caly phi thường bất mãn: Đồ chó săn tâm cơ!

Dillow nhảy từ trên cây xuống, nhóc sớm đã không vừa mắt Caly, tên khốn dám nhưng nhớ em trai mình, đáng ăn đòn! Vì thế, trong nháy mắt Dillow và Caly đã lao vào đánh nhau, một đen một trắng tốc độ cực nhanh, móng vuốt nhỏ đập nhau tanh tách, nhưng cả hai đều biết lợi dụng địa hình để che giấu thân thể. Vì thế, Archer mặc dù muốn đánh Caly, nhưng thấy Dillow đang trong trận chiến, bèn do dự không biết có nên xông vào hay không, cuối cùng quyết định cứ thế xông lên đánh bừa, trúng ai thì trúng.

Ba thằng nhóc quần áo lẫn nhau, hồi sinh full máu!

Jimmy thì nhìn bọn họ giống như nhìn ba thằng ngốc!

Miller cầm miếng bánh, liếc mắt nhìn bạn mình đánh nhau, móng vuốt lật giở một quyển sách đầy hình thù kỳ quái mà ngoài bé ra, người khác hoàn toàn không hiểu nội dung.

Hai bé con còn lại, thi thoảng mới ngó qua vụ đánh nhau.

Mà sau đó, không biết lúc về nhà, Caly đã nói gì với mẫu phụ bé, nhưng mấy ngày liên tiếp, Sở Du Nhiên đều nhận được tin từ mẫu phụ của Caly. Cậu luôn rất vui lòng được giao tiếp với người thẳng thắn, hơn nữa phụ thân của Caly còn là bạn thân của Wales.

Mắt thấy đã gần đến thời điểm ba bé cứng phải vào hòm ấp, Sở Du Nhiên lười nhác nằm trên giường, tán gẫu với mẫu phụ của Caly – Sevilla. Hai người nói tới nói lui đều quay quanh chủ đề trẻ con. Sevilla quả là một đại mỹ nhân, nhìn Caly cũng thấy được, bé con chắc chắn được hưởng ghen tốt của mẫu phụ.

Là một người cuồng cái đẹp, Sevilla cực kỳ nghiêm túc nhắc nhở Sở Du Nhiên, lúc em bé ra đời, nhất định người đầu tiên bé thấy phải là người có giá trị nhan sắc cao, bởi vì nhan sắc của em bé sẽ phát triển học theo người kia. Người nhìn Caly nhà ta thì biết, lúc nó sinh ra người đầu tiên thấy là cậu, mà cậu nó thì rất dễ nhìn nha!

Wales hết bận việc bèn ngồi bên cạnh Sở Du Nhiên, kéo cậu vào lòng, sau đó cúi đầu nhìn màn hình trước mặt cậu. Vừa thấy mặt Sevilla thì mắt Wales đã tối lại, “Sevilla chẳng có ý tốt gì.”

Sở Du Nhiên nói: “Bệ hạ, nói xấu sau lưng người khác là không tốt, huống chi đối phương còn là vợ của bạn thân anh.”

Wales sờ mó bụng của Sở Du Nhiên, khuôn mặt hơi mỉm cười, sau đó phát ra tinh thần lực thử thăm dò, nhẹ nhàng xoa nắn ba bé cứng đã bắt đầu có ý thức. Mỗi ngày Wales đều dùng phương thức này để giao lưu tình cảm với con, mà không riêng gì y, ngay cả Dillow lúc rảnh rỗi cũng dùng tinh thần lực để chào hỏi các em trai. Nghe nói sử dụng tinh thần lực giữa những người cùng huyết thống sẽ có lợi cho các bé cứng.

Sở Du Nhiên nằm ngửa, mặc kệ Wales sờ mó, vẫn tiếp tục tán gẫu với Sevilla. Điều này làm hoàng đế bệ hạ rất không vui, y liếc mắt đã rõ bộ mặt thật của Sevilla, hừ, giống cái ngu xuẩn này, dám nhưng nhớ con trai nghiêng nước nghiêng thành, tao nhả xuất trần, khả ái dịu dàng của y! Đến thời điểm thu thập đế quốc Cripps, y nhất định phải ném tên sói gốc kia lên tiền tuyến mới được!

Đang lúc hoàng đế bệ hạ bất mãn với bạn thân, tinh thần lực của Wales bị một luồng tinh thần lực nhỏ yếu chạm vào, giống như sợi lông chim cọ cọ, nhỏ đến mức tưởng như không có. Nhưng cho dù là vậy, Wales vẫn nhận ra được.

Thấy Sở Du Nhiên hoàn toàn không có cảm giác gì, Wales ngăn người, con trai đang làm nũng với y sao? Lén mẫu phụ làm nũng với y hả?

Sở Du Nhiên chọc chọc thân thể đang cứng đờ bên cạnh: “Anh sao thế?”

“Không có chuyện gì.” Âm thầm xếp chuyện này vào bí mật nhỏ giữa hai cha con, Wales khôi phục lại vẻ nghiêm túc, nhìn chăm chăm bụng của Sở Du Nhiên, y giữ nguyên động tác đặt tay, dùng tinh thần lực chạm nhẹ vào luồng tinh thần lực kia.

Một cơ thể sống thành hình, khiến người lần đầu làm cha như Wales cực kì hứng thú, y tin chắc bảo bối nùng nịu này là giống cái, bởi vì bé cứng hệt như mẫu phụ, vô cùng thích dính lấy y.

Sở Du Nhiên nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Wales một lát, sau đó lại quay đầu tiếp tục nói chuyện với Sevilla. Hai ngày gần đây tinh thần lực của mấy bé cứng đã mạnh lên, ngay cả Wales cũng cảm nhận được rồi. Hừ, đồ muộn tao, cứ thích giả vờ không biết chuyện gì, hai cha con chơi đùa trong bụng cậu, tưởng cậu không biết ư?

Sáng hôm sau, vừa thức giấc Wales đã ôm Sở Du Nhiên hôn một cái, lại sờ bụng cậu, dùng tinh thần lực chạm vào ba bé cứng. Sáng sớm cũng phải chào con nhỉ.

Sở Du Nhiên: “...” Muốn viết cuốn “Lật tẩy người cha gốc của con trai nhà ta”!

* Nguyên văn: (818) Gắn âm “Bác nhất bác”, bác = lật = xé, tức là lật tẩy cái gì (

Ý nghĩa này còn chưa kịp tan, Sở Du Nhiên đã thấy Dillow chạy ầm ầm vào phòng, vừa chạy vừa nói: “Thức thức, chào buổi sáng! Thầy ơi, chào buổi sáng!” Giọng nói vừa giòn vừa vang, hừng hực sức sống tuổi trẻ!

Mặc dù liến thoắng chào buổi sáng, nhưng đôi mắt của Dillow không hề nhìn vào mặt thức thức với thầy của nhóc, chỉ chăm chú nhìn cái bụng của Sở Du Nhiên. Sau đó, nhóc nhảy phắt lên giường, cọ cọ “trên người” em trai, thì thầm nhẹ nhàng, “Các em trai, chào buổi sáng ~”

Sở Du Nhiên: “...” Phải viết thêm một cuốn “Lật tẩy cháu trai gốc nhà ta”!

Mà lúc tới trường, nhìn thấy bộ dạng học sinh nhà mình, Sở Du Nhiên thầm nghĩ phải viết thêm một cuốn “Lật tẩy học sinh gốc moe của ta”!

Đến thời điểm cậu muốn uống nước, thầy giáo Hal xông tới, “Để tôi làm cho!”. Lúc Sở Du Nhiên cầm ghế định ra ngoài chải lông cho bọn nhỏ, vô tình bị thầy giáo Claude đi ngang qua phát hiện, Claude tưởng cậu định trèo cây, vội giơ cao tay, rống lên, “Để tôi làm cho!”

Sở Du Nhiên: “...” “Lật tẩy đồng nghiệp luôn coi ta là búp bê thủy tinh”!

Ngày qua ngày cuộc sống cứ thế trôi, mặc dù được đối xử như búp bê thủy tinh, nhưng cơ thể Sở Du Nhiên vẫn gặp bất thường. Ngay sau giờ Ngọ, thời điểm được nghỉ ngơi, không hề có điềm báo trước, cậu đột ngột ngất xỉu...

49. Chương 49

Edit: Vân Tích

Beta: Bỏ cung muốn cắt JJ của người

***

Sở Du Nhiên đột nhiên ngất xỉu, may mắn lúc đó người phụ trách bảo vệ cậu phát hiện kịp thời, lập tức đưa Sở Du Nhiên vào phòng y tế, đồng thời báo cho Wales.

Đến khi cậu tỉnh lại, nhìn thấy đôi mắt chứa đầy lo lắng của Wales, cộng thêm sắc mặt không tốt của Sở Hồng Vũ đứng bên cạnh, cùng với khuôn mặt đỏ gay của chú y tá, Sở Du Nhiên thở hắt ra, “Sao em lại ngất xỉu vậy?”

Wales vuốt ve gò má hơi gầy của cậu, dịu dàng nói: “Bé cứng cần lấy ra sớm hơn, anh đã sai người chuẩn bị rồi, mai sẽ phẫu thuật.”

Sở Du Nhiên không hiểu gì, sờ lên bụng mình: “Nhưng mà chưa đến lúc mà, chẳng phải nói mang thai ba tháng ư?”

Chú y tá ở bên cạnh đau lòng giải thích cho cậu: “Một em bé sống trong cơ thể mẫu phụ được ba tháng, bởi vì đây là thời gian tối đa cơ thể mẫu phụ chịu đựng được. Nhưng trong bụng người là ấu tể hoàng thất, cho nên cần nhiều năng lượng hơn để duy trì sự sinh trưởng của em bé. Hơn nữa, người mang thai ba, cho nên tối đa cũng chỉ chịu được hai tháng rưỡi thôi, nếu cố giữ thêm thì không chỉ gây hại cho cơ thể người, mà còn ảnh hưởng tới sự phát triển của em bé nữa.”

Thấy Sở Du Nhiên lo lắng, Wales nắm tay cậu, xoa nắn rồi an ủi: “Bé cũng không sao, em yên tâm.”

Sở Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi, em nghe theo anh.”

Thấy con trai rầm rập nghe lời thằng mèo nhai nhép, Sở Hồng Vũ cực kỳ khó chịu. Ông vỗ đầu con trai thật mạnh, tỏ vẻ ghen ghét ra mặt: “Ta cho con nghỉ phép một năm, ngoan ngoãn về nhà nghỉ ngơi, không cần quan tâm mấy đứa nhóc kia.”

Sở Du Nhiên: “...” Trước đây khi thấy đồng nghiệp nữ mang thai được nghỉ phép, đám đồng nghiệp nam bọn họ hâm mộ vô cùng, không ngờ giờ đến phiên cậu cũng được nghỉ để. Cảm giác này, vừa chua chát vừa thoải mái.

Wales cũng không định để Sở Du Nhiên ở lại nơi này, cho nên y bế cậu lên, giống như lần trước khi Sở Du Nhiên bị thương. Chỉ là lần này tư thế lại thêm dầy vẻ “cây ngay không sợ chết đứng”, đường hoàng bế người qua trước mặt Sở Hồng Vũ.

Khi đám nhỏ biết thầy giáo phải về nhà sinh em bé thì không hề buồn rầu mà lại vô cùng hưng phấn, đứa leo tường, đứa trèo cây, đứa lại đi đào hầm. Bởi vì nhà bọn chúng cũng rất gần hoàng cung, cho nên dù sắp tới không được gặp thầy trên lớp, thì sau khi tan học nếu muốn gặp vẫn có thể chạy qua thăm bình thường. Archer và Caly đã thương lượng sẽ sang chơi nhà Dillow, mà đến khi đám bạn trong lớp nghe được tin, cũng đều dồn dập giương móng vuốt: Chúng tớ cũng muốn đi!

Để Dillow không lo lắng, Sở Du Nhiên trước khi đi bảo Wales nói với Dillow một tiếng trước. Mà thời điểm biết được chân tướng, tâm trạng Dillow lằng lằng như đang dập dềnh trong sóng nước, nghe thấy bạn mình muốn đến nhà dòm ngó em trai, bèn nổi trận lôi đình: “Muốn đánh nhau hả?!” — Nghe nói buổi trưa hôm đó, Dillow điện hạ đã vô cùng anh dũng chiến đấu với đám đồng bọn.

Mà để tiện cho công tác quản lý, Sở Hồng Vũ quyết định nhập lớp tám với lớp chín vào chung. Lớp tám chính là lớp sư tử hổ báo ở sát vách. Sở Hồng Vũ cũng cố vũ Dillow thu đám nhóc lớp tám thành đàn em, nếu bọn chúng không nghe lời thì cứ đập cho một trận. Wales không ngăn cản, bởi vì y hiển nhiên cũng rất đồng ý với suy nghĩ của cha vợ.

Lúc nhận được tin này, thầy giáo Hal lập tức òa khóc, mà thầy giáo Claude cũng lộ ra gương mặt sầu khổ. Nghĩ tới đám trẻ trong lớp của Sở Du Nhiên mỗi đứa một tính, đầu óc linh hoạt, đứa nào đứa nấy đều biết đánh nhau nhưng rất hay dùng chiêu ném đá giấu tay. Đáng ghét nhất là cái thằng nhai giá trị vũ lực cao thích ném đá giấu tay!

So ra mà nói, đám Dillow thực sự lợi hại hơn mấy nhóc sư tử hổ báo lớp mình nhiều, cho nên nếu bọn chúng có đánh nhau, thầy Claude cũng không biết nên nói gì.

Về nhà nghỉ ngơi được một ngày, hôm sau Sở Du Nhiên chờ bác sĩ tiến hành phẫu thuật cho mình.

Sở Du Nhiên liếc mắt nhìn Sở Hồng Vũ đang lấp ló trốn ngoài cửa sổ, thở dài, cảm thấy không biết nên làm thế nào với cha đẻ nhà mình...

Hôm sinh nở đã chuẩn bị xong từ trước, Wales cũng phái người sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, nghe nói bác sĩ lần này phẫu thuật cho Sở Du Nhiên là bác sĩ giỏi nhất đế quốc, cũng chính là người lần trước kiểm tra sức khỏe cho cậu. Có tin nói bác sĩ này đặc biệt thích thí nghiệm trên con người, nhưng y thuật thực sự rất tốt, Dillow mạnh khỏe chào đời cũng là do người này cứu mạng.

Ngoại trừ việc gương mặt có hơi nham hiểm, thì con người cũng được.

Nhìn thấy bác sĩ, Sở Du Nhiên cũng hơi lo lắng. Dưới sự tẩy não của Sevilla, hiện giờ cậu có chút sợ các con của mình sau này lớn lên sẽ học theo vẻ mặt âm u thâm hiểm của vị bác sĩ này. Thà tin mù quáng còn hơn không tin, người làm mẫu phụ trên đời ai cũng giống nhau, không có lý trí từ trong xương tủy, mà thời điểm nằm trên bàn mổ, Sở Du Nhiên càng đánh mất lý trí. Vì vậy, trước mặt tất cả mọi người, vương hậu điện hạ vội vàng túm tay Hoàng đế bệ hạ, kiên quyết nói: “Anh phải cùng vào với em.”

Wales khom lưng, hôn nhẹ lên trán Sở Du Nhiên, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, ngủ một giấc là ổn, không đau không ngứa, ngay cả vết sẹo cũng không có đâu. Tin tưởng anh đi.”

Bác sĩ cũng không đồng ý cho Wales vào phòng phẫu thuật. Đừng đùa, khắp Đế quốc này ai chẳng biết Hoàng đế bệ hạ yêu Vương hậu ra sao, coi Vương hậu như con người trên mắt mình. Nếu để y vào nhìn thấy cảnh người khác cầm dao rạch bụng Vương hậu, chắc y sẽ không khống chế nổi mà đập chết đám bác sĩ chúng ta mất.

Dillow điện hạ chốc chốc lại dùng móng vuốt cọ cọ mu bàn tay của Sở Du Nhiên. Báo nhỏ không biết lúc này nên nói gì, đôi mắt tràn ngập lo lắng. Sở Du Nhiên một tay xoa đầu nhóc, tay kia vẫn lại túm lấy Wales, kiên quyết không buông: Chuyện này liên quan tới tương lai của các bé cưng, anh đừng quên, là ba đứa đấy! Ba!

Wales cảm thấy Sở Du Nhiên hẳn phải có lý do đặc thù nên mới kiên trì như vậy, bèn cúi đầu, ghé lỗ tai vào sát miệng cậu, ý muốn bảo có gì thì em cứ thì thầm với anh.

Sở Du Nhiên cũng ngại nói thẳng ra là do bác sĩ không dễ nhìn, cho nên cậu đành tro mắt nhìn Wales, hai má đỏ bừng, ngượng ngùng nói: “Em chỉ muốn anh cùng em...”

Thấy giống cái nhà mình nũng nịu xin xỏ, Wales cảm thấy tim cũng tan chảy. Khuôn mặt vẫn lạnh lẽo như cũ, Hoàng đế bệ hạ nói: “Được!”

Bác sĩ và các phụ mổ mặt trắng bệch.

Sau đó, nghe nói Vương hậu điện hạ được Hoàng đế bệ hạ bế ra khỏi phòng mổ, mà các bác sĩ tham gia phẫu thuật hôm đó phải ngồi xe lăn ba ngày liền. Cụ thể chuyện gì đã xảy ra thì chỉ có người trong cuộc mới biết.

Sở Du Nhiên tỉnh lại vào nửa đêm ba ngày sau đó, ngoại trừ cảm thấy mệt mỏi không còn chút sức lực nào thì cậu vẫn ổn.

Cậu vừa mở mắt thì Wales cũng tỉnh ngay. Y vuốt ve hai má Sở Du Nhiên, hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Sở Du Nhiên chớp mắt, lắc đầu: “Bé cưng đâu?”

Wales đứng dậy, vặn đèn sáng lên một chút, để Sở Du Nhiên có thể thấy rõ mọi góc ngách trong phòng. Cách giường của hai người chừng một thước* là một cái nôi trẻ em, trên đó đặt một cái hòm lớn trong suốt, trong hòm chứa đầy dung dịch trắng sền sệt, bao lấy ba quả trứng, hai quả lớn, một quả nhỏ. Quả nào quả nấy đều tròn vo, vỏ trứng phát ra ánh sáng như ngọc thạch. Đặc biệt nhất chính là quả bé nhất, trên vỏ mờ mờ nhìn thấy được hoa văn hình ngọn lửa rất đẹp.

* Thước: Đơn vị cũ để đo độ dài có giá trị bằng khoảng 0,425 m, nay ít dùng. Trước đây thường dùng trong nghề mộc. Vì không có chuẩn nên giá trị trên chỉ là trung bình, T có thể thay đổi từ vùng này sang vùng khác. Thời Đường Tống (Trung Quốc, thế kỉ 7 – 8), 1T bằng khoảng 0,32 m. Ở Việt Nam có lệ xếp 16 đồng tiền Chu Nguyên lại, xem bằng 1 T, khoảng 0,46 – 0,47 m. Năm 1872, nhà Nguyễn quy định thống nhất 1quan điền xích (1 T công) bằng khoảng 0,47 m, dùng để đo ruộng. Còn gọi là T ta để phân biệt với mét (T tây).

Wales chạm tay lên hòm, vuốt nhẹ, hài lòng nói: “Thật đẹp mắt!”

Sở Du Nhiên mím môi, cái thứ trông như trứng gà muối này, không thể tin nó lại là con của mình.

Vẻ ghét bỏ hiện rõ mồn một trên mặt Sở Du Nhiên, khiến Wales vừa mang cháo được nấu sẵn vào phòng đã hiểu thấu suy nghĩ của cậu. Hắng giọng một cái, Hoàng đế bệ hạ bắt đầu giải thích: “Lúc nhỏ Dillow cũng không dễ nhìn đâu, giống y chang cục đá, sau này phá vỡ là ổn, chẳng phải giờ mọc đủ lông rồi sao. Em phải tin tưởng vào con chúng ta chứ.”

Sở Du Nhiên: “...Anh nói nó như vậy, Dillow có biết không?”

Wales đỡ cậu ngồi dậy, rồi nhét một cái gối sau lưng cho cậu dựa vào, sau đó ném thử một thìa cháo, thấy không quá nóng mới dứt cho Sở Du Nhiên. Nghĩ đến bộ dạng hồn bay phách lạc của cháu trai, Wales bật cười, “Dillow thấy em trai nó đều là trứng không lông đã buồn suốt ba ngày này rồi.”

Sở Du Nhiên định cầm bát tự ăn, bị Wales cản lại, cho nên cậu chỉ có thể há mồm chờ được dứt. Tưởng tượng ra gương mặt của Dillow lúc này, cậu cũng bật cười: “Sao anh không giải thích cho Dillow hiểu?”

Wales: “Quá ngu.”

Sở Du Nhiên: “...”

“Cha hoảng sợ chạy rồi, ba ngày nay không dám ra khỏi cửa.” Wales lại cười.

“Có một đứa là Phượng hoàng giống đực hả?”

“Ừ, màu đỏ.”

Sở Du Nhiên dở khóc dở cười, hắc hắc cậu giờ đang ăn không ngon ngủ không yên, phân vân không biết có nên thẳng thắn nhận con không đây. Ăn xong bát cháo, Sở Du Nhiên cuối cùng cũng thấy cái bụng được lấp đầy, người cũng lại sức, vì vậy cậu tựa mình trong lòng Wales, nhìn trứng gà muối trong hòm, nụ cười bất giác xuất hiện. Sở Du Nhiên thử dùng tinh thần lực chạm nhẹ vào vỏ trứng, không ngờ một quả đột nhiên lặn lộn, làm Sở Du Nhiên sợ tới mức ngất người ra – cử động kia! Không phải trứng gà muối rồi!

Wales thấy Sở Du Nhiên kinh ngạc như vậy, bèn dịu dàng kiểm tra toàn thân cậu, xác định không có dấu hiệu bất thường mới mở miệng khoe khoang công sức nghiên cứu suốt hai ngày nay của mình: “Bé cứng vừa cử động là giống đực, cực kì nghịch ngợm. Hai bé cứng còn lại, một bé hắc cũng là giống đực, còn cái quả trứng nhìn yếu ớt nhất kia là giống cái.” Thời điểm nhắc tới hai chữ giống cái, cả người Hoàng đế bệ hạ như tỏa ra ánh sáng “cha hiền”.

Sở Du Nhiên băn khoăn: “Thân ái, có một ấu tể là giống đực tộc báo, sau này vị trí Thái tử anh định chọn ai?” Trước đây cậu đã muốn hỏi rõ vấn đề này, chẳng qua không biết nên mở miệng ra sao. Dù sao thì đứa nhỏ nào cũng đều là bảo bối trong lòng cậu, cho nên cậu không mong muốn bọn nó sẽ trở mặt thành thù.

Wales cười, ôm chặt người trong lòng: “Chờ đến lúc bọn nó lớn, ném vào trong cũi cho bọn nó đánh nhau một trận, đứa nào thắng thì cho đứa đó.”

Sở Du Nhiên: “...Quyết định qua loa như vậy ư?”

Wales ngờ vực nhìn cậu, chuyện này khó lắm ấy hả? Không phải chỉ là chuyện cón con trong nhà sao? Ngồi vị Hoàng đế này, nhận vào chỉ tổ mệt xác, e rằng bọn nhỏ còn khuya mới muốn làm. Nhớ ngày trước, y và hoàng huynh bị ép bốc thăm làm người thừa kế, bởi vì khi đó y còn nhỏ, hoàng huynh lại cố tình hãm hại nên y mới phải nhận. Hại y bị nhốt ở đế tinh không thể ra ngoài, giờ còn thiếu người yêu một tuần trắng mặt ngọt ngào.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của người yêu, Wales ôm cậu chặt hơn, dịu dàng nói: “Ngủ thêm một chút nữa đi. Chuyện gì cũng để sáng mai nói tiếp, tất cả đã có anh rồi.” Quả cầu lông nhà mình vốn đã không thông minh, hiện giờ mang thai lại thêm “ba năm gốc ghéech”^{*} thì càng đần hơn.

^{*} Người Trung Quốc có câu: Một lần mang thai, ba năm gốc ghéech.

Sáng hôm sau, biết tin Sở Du Nhiên đã tỉnh, Dillow hào hứng chạy tới, nhảy lên giường cọ cọ mặt cậu, sau đó đau lòng dùng móng chạm lên gò má Sở Du Nhiên. Nhóc cảm thấy thầy giáo gốc đã gây đi nhiều lắm.

Vì em trai của Dillow đại nhân, thầy giáo gốc phải chịu khổ rồi...

Nghĩ vậy, Dillow bèn nghiêm túc thề thốt: “Tuy các em không có lông, nhưng con sẽ không ghét bọn nó đâu. Con sẽ bảo vệ các em thật tốt...” Nói tới đây, Dillow đau muốn khóc luôn, chẳng phải đã nói sẽ có lông đen, lông trắng, kẻ sọc ư? Tại sao cuối cùng lại đều là trứng tròn thế này?

Nghĩ tới tương lai đời ba quả trứng ra ngoài, cảm thấy trái tim tan nát.

50. Chương 50

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Dillow vẫn còn ỉu rĩ vì chuyện đệ đệ của mình không có lông, biểu cảm xoắn xuýt của nhóc khiến Sở Du Nhiên không nhịn được mà nâng mặt Dillow lên, hôn một cái, cười an ủi nhóc: “Không cần lo, trong vòng một tháng nữa bọn nhỏ sẽ từ từ lớn lên, chờ đến lúc to bằng cái phòng nhỏ này, bọn nó sẽ chui ra, ai cũng có lông hết.”

Dillow kinh ngạc: “Nhưng rõ ràng thúc thúc nói với ta, đệ đệ vẫn cứ mãi như vậy, chỉ có thể lăn tròn trên mặt đất thôi.”

Sở Du Nhiên: “...” Wales ngứa đòn phải không!

“Lúc Dillow còn bé cũng giống như các đệ đệ, lớn lên trong phòng nhỏ này. Thúc thúc của con ngày nào cũng ôm con, chỉ cần con không chú ý, một ngày còn hôn tới tám lần lận!”

Dillow ra vẻ ghét bỏ: “Y nhất định là bị điên rồi!”

Wales đứng bên cạnh cũng ra vẻ ghét bỏ, ta nhất định là bị điên mới đi hôn nó ngày tám lần, nhiều lắm cũng chỉ một ngày sờ tám lần thôi.

Sở Du Nhiên tạm thời không thể tới trường, cũng may hiện tại cậu vừa vặn dạy đám nhỏ được một năm, bọn nhỏ đã quen với việc mỗi ngày làm quen với một điều mới, lại có thầy giáo Hal nên cũng không gây quá nhiều ồn ào.

Sau khi tan học, chín đứa nhỏ trong lớp vây thành một vòng. Jimmy đề xuất: “Sau khi tan học, chúng ta có nên đến thăm thầy không?”

Dillow vẫy đuôi, ngạo nghễ nói: “Thăm cũng được, thăm xong thì đi đi, không được nhìn đệ đệ của ta!”

Jimmy: “...” Hình như Dillow càng ngày càng ngày thơ nhỉ?

Bọn nhỏ đến thăm Sở Du Nhiên, một công đôi ba việc. Gặp thầy thì vui, cơm nhà thầy thì ngon, người nhà thầy ai cũng xinh đẹp, thầy còn hôn hôn rất thích, mà thích nhất là được xem bảo bảo của thầy.

Wales lấy lý do con mình còn nhỏ, không thể gặp người lạ để cự tuyệt hết thầy người đến thăm, bao gồm cả Banksy đại nhân. Còn Dillow lại dùng lý do đệ đệ đang ngủ, không nên quấy rầy để cự tuyệt hết thầy đám đồng bọn. Nhìn đôi chú cháu hành xử y chang nhau, Sở Du Nhiên cảm thấy tuyệt vọng.

Mất thấy mấy tên nhóc thò đầu nhìn qua bậc cửa sổ, Dillow bất mãn giương vuốt lên, bộ dạng đe dọa đứa nào dám tới tao cào chết. Sở Du Nhiên sai người bưng đồ ăn vặt tới, đặt lên bàn, sau đó bắt chuyện với đám nhỏ: “Các con, mau tới chỗ thầy nào.”

Vừa nghe được lời mời, đám nhỏ đã hí hục chạy ào vào. Dillow thở phào nhẹ nhõm, cao quý lạnh lùng lâu bầu mấy tiếng, trong lòng thầm nghĩ: hừ, đừng tưởng lấy lý do đến thăm thầy mà lừa tao, rõ ràng muốn lên lút ngó nghiêng đệ đệ mà!

Đệ đệ của nhóc xinh đẹp như hoa, trắng trẻo non nớt, còn có thể lăn qua lộn lại, lớn lên còn mọc lông, sao có thể cho đám đồng bọn tùy tiện xem được.

Ngay tại thời điểm Dillow đang cực kỳ đặc ý bảo vệ thành công đám đệ đệ, Sở Du Nhiên lại hỏi: “Vic đâu?”

Đám trẻ liếc mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt lắc đầu, tỏ ý không thấy.

Sở Du Nhiên tưởng Vic vẫn bị ám ảnh về chuyện Dillow định ăn thịt bé lần trước, vì thế vừa thấy Dillow đã trốn đi, cho nên cậu quay đầu định lờ Dillow. Ai ngờ, cậu lại nhìn thấy, bên dưới cửa sổ, trên bức tường thành đồng vách sắt kiên cố của hoàng cung, thủng một lỗ.

Dillow lúc này cũng nghe thấy động tĩnh, dõi theo ánh mắt của Sở Du Nhiên nhìn xuống, nháy mắt lập tức nổi giận, vội quay đầu nhìn vào phòng. Hộp đựng đệ đệ của nhóc biến mất, mà phòng lại đột nhiên xuất hiện thêm một chú chuột nhỏ đang lăm la lăm lét. Vừa thấy mặt Dillow, chuột ta đã sợ quỳnh lên, vội vàng chui tọt ra khỏi phòng.

Dillow từ trên bậu cửa sổ phi xuống, truy đuổi gắt gao: “Giao đệ đệ của ta ra đây!” Con chuột khốn nạn kia bình thường chỉ dám nuốt đồ vật! Giờ lại dám nuốt cả đệ đệ của nhóc, tội không thể tha!

Vic sợ hãi, chạy vội tới bên chân của Sở Du Nhiên, sau đó phun cái hộp đựng trứng ra, lại quay đầu chạy tiếp, vừa chạy vừa kêu chít chít. Dillow ở sát phía sau, quyết tâm không buông tha bé, mèo vờn chuột, hai ba bước đã đuổi kịp, sau đó giơ móng đập xuống. Vic chỉ có thể nằm ngửa bất động, giả chết...

Sở Du Nhiên vội vàng cứu Vic đang nằm dưới móng vuốt của Dillow ra, vuốt ve đôi chân nhỏ đang duỗi thẳng căng, sau đó mỉm cười đặt một cục đường lên người Vic. Cục đường tức khắc biến mất tăm – ngay cả lúc đang giả chết, có đồ ăn ngon vẫn phải tận thu.

Sở Du Nhiên: “...”

Dạy cho Vic một trận xong xuôi, Dillow lại trở về, đã thấy đám đồng bọn đang vây quanh cái hộp mà Vic vừa nhả ra. Thấy bảo bảo của thầy lăn qua lộn lại ở bên trong, cả đám nhỏ đều kinh ngạc thốt lên: “Không có lông!”

“Có cử động kìa!”

“Bảo bảo giống cái là cái nào vậy?”

“Là cái có hoa văn kìa!”

“Thật đáng yêu!”

Dillow: “Đương nhiên rồi, đệ đệ của ta thông minh như thế đấy.” Vốn đang định lập tức ẵm bọn đệ đệ giấu đi, nhưng thấy người khác khen ngợi đệ đệ nhà mình, Dillow điện hạ liền quên khuấy đi mất, chỉ duỗi móng nhỏ lắc lắc ra chiều đặc ý. Sở Du Nhiên thấy vậy, chỉ có thể cảm thán.

Jimmy nhìn thấy Dillow, lại đến gần cọ cọ cảm nhóc, cảm thấy Dillow trẻ con như vậy thật đáng yêu.

Thấy Jimmy toàn thân sạch sẽ, Dillow không hề suy nghĩ, lè lưỡi liếm liếm hai má Jimmy một cái. Nhóc nghĩ tới tương lai sẽ phải liếm lông cho bọn đệ đệ, cho nên giờ phải cố gắng luyện tập kĩ năng liếm lông lên level max.

Jimmy bị liếm, sưng sốt một lát, sau đó then thùng đổ bưng cả hai tai, bé nhớ rõ, mẫu phụ của bé nói, giống đực nào dám liếm con là đồ lưu manh, con phải đánh nó. Vì vậy, Jimmy nhẹ nhàng chạm lên má Dillow: “Không được liếm!”

Dillow bắt măn hừ hừ, lật ngửa Jimmy ra, liếm liếm thêm mấy cái nữa. Dám đánh nhóc hử, liếm liếm người mấy cái thì đã làm sao?!

Jimmy xấu hổ không lên tiếng, từ dưới thân Dillow bò dậy, lỗ tai đỏ hồng, tỏ ý không muốn bị liếm nữa.

Sở Du Nhiên: “...” Không xong rồi, Wales! Dillow ở trước mặt em hóa thân thành lưu manh trêu chọc gái nhà lành, em có cần dạy dỗ nó không? Mà dạy làm sao giờ?

Buổi tối, khi bọn nhỏ phải về nhà, cha mẹ Vic không ngừng nói xin lỗi với Sở Du Nhiên. Con nhà mình vào trong cung làm khách, không những đào một cái động trong phòng quốc vương bệ hạ, còn dám trộm các tiểu hoàng tử, thật sự khiến người nhà bé cũng phải sợ hãi.

Sở Du Nhiên cũng vội vàng nói xin lỗi với đối phương, nói là Dillow nhà chúng ta cũng có chỗ sai, khiến Vic sợ hãi đến mức phải giả chết suốt một canh giờ, khiến ta ngại quá.

Mẫu phụ Vic nghe được lời xin lỗi của Sở Du Nhiên thì kích động chảy cả nước mắt, ngài nói như vậy là muốn chúng ta sống sao?

Wales thấy Sở Du Nhiên liên tục nói ngại ngùng với người đối diện, không nhìn được giắt lấy quang não của cậu, tha người lên giường, còn tiếp tục nói ngại ngùng nữa, đêm này đừng hòng mơ được ngủ!

Từ sau lần tới thăm đó, cứ cách ba ngày năm ngày là bọn nhỏ lại vào cung thăm Sở Du Nhiên, ngày nghỉ thậm chí còn xin ăn chực ở đây luôn. Mỗi lần như thế, Dillow lại tỏ vẻ lạnh lùng, lạnh lùng, lạnh lùng. Ba đệ đệ của nhóc từ trứng gà giờ đã thành trứng ngỗng, từ trứng ngỗng to thành trứng đà điểu châu Phi, ngày ngày đổi thay, trong vòng một tháng ước chừng đã nặng hơn một cân, viên nhỏ nhất cũng hơn nửa cân.

Sở Du Nhiên ôm đầu nhìn ba quả trứng phượng hoàng nho nhỏ, nghĩ về bản thân năm xưa. Khi còn bé, cậu rất béo, béo đến mức cúi đầu nhìn cũng không thấy chân, hết như một quả cầu nặng bốn, năm cân. Chỉ sợ mấy đứa nhỏ khi phá xác cũng giống thế, thì các bé con sẽ tự ti.

Lúc này, cũng là lúc ba quả trứng có thể rời hộp ấp, chờ đợi thời điểm thích hợp sẽ phá xác.

Mỗi ngày, sau khi xong việc, Wales đều chạy về nhà ngó đám nhỏ mười mấy lần, chỉ sợ bỏ lỡ thời điểm bọn chúng phá xác. Ban đêm, Sở Du Nhiên lại bảo Wales biến thành báo, ôm toàn bộ trứng trong lòng, bởi hai vợ chồng chỉ lo đang ngủ mà bé con chui ra.

Hơn nữa, điều khiến người ta không biết phải nói gì, chính là tối nào trên giường cũng xuất hiện một con báo nhỏ, sau đó nửa đêm nào Wales cũng phải dùng móng hất báo nhỏ ra, sợ Dillow đè nát đám trứng.

Thời gian chờ đợi dài đằng đặc, nhưng vô cùng ngọt ngào, ngày nào người trong nhà cũng ôm ba bé trứng kiểm tra mười mấy lần, chỉ sợ bỏ lỡ điều gì đó. Bác sĩ nói mỗi ngày tốt nhất phải cho các bé trứng phơi nắng nửa giờ, cho nên Sở Du Nhiên liền quyết định trải thảm trên sân cỏ ngay phía ngoài cửa sổ, làm thành một cái giường.

Lúc mới bắt đầu, vì để các con được hưởng ánh nắng như nhau, cứ tầm 15 phút, Sở Du Nhiên lại thay đổi vị trí các quả trứng, để bọn nhỏ nóng đều. Sau đó dần dần thành quen, ngoại trừ một quả trứng lưỡi biếng nằm im, hai quả còn lại đều tự mình lăn lăn trồn khỏi ánh nắng, khiến Sở Du Nhiên lại phải vội ôm về.

Trên sân lúc này, có hai quả trứng đang đang hoàng nằm yên phơi nắng, có lẽ đã ngủ. Một quả còn lại vô cùng nghịch ngợm, cứ lăn qua lăn lại, rơi ra khỏi thảm. Bởi vì hôm nay là ngày nghỉ, Dillow không phải đi học, cho nên nhóc con nhanh chóng túm quả trứng lại, một lần nữa nằm nhoài bên cạnh đám đệ đệ, nghiêm túc bảo vệ.

Sau đó, trứng lại lăn, Dillow lại đuổi theo, túm lấy rồi chạy về.

Trứng lại lăn, Dillow lại đuổi...

Chạy tới chạy lui mấy chục lần, Sở Du Nhiên nhìn cũng thấy mệt thay Dillow. Có lẽ trong quả trứng này là ấu tể giống đực, lại là tộc báo, cho nên nghịch ngợm thích đùa ca ca. Chỉ cần Dillow vừa nằm sắp xuống nghỉ ngơi, thằng bé lại bắt đầu lăn lăn lăn.

“Dillow, con có mệt không?” Sở Du Nhiên cầm lược lên, “Lại đây thầy chải lông cho.”

Dillow vừa nhồm dậy, quả trứng nghịch ngợm lại lăn. Thế là nhóc con liền từ bỏ chuyện chải lông, tận lực đuổi theo quả trứng. Cảm nhận được đối phương rõ ràng có ý chống đối mình, Dillow tức giận, vồ vồ móng vuốt lên vỏ trứng, răn dạy: “Asa, không nghe lời thì anh sẽ đánh em!”

Dillow đại nhân là một ca ca oai phong, cho nên từ nhỏ nhất định nhóc phải gây dựng uy tín, đứa nào không nghe lời sẽ đánh nát móng!

Bởi vì ba bé trứng đã có thể nhận biết chuyện bên ngoài, cho nên Wales liền đặt tên cho bọn nhỏ. Dillow nhớ rất rõ, cái đứa nghịch ngợm nhất, chính là Asa!

Wales từ quân khu về đã thấy bạn đời ôm con ngồi phơi nắng, mà cháu trai ngu xuẩn nhà y thì đang ra sức dạy dỗ một đứa nhỏ còn chưa phá xác. Wales không nhịn được co giật khóe môi, người ta có câu “một lần mang thai, ba năm ngốc nghếch”, cho nên giờ này y cảm thấy trí thông minh của quả cầu lông nhà mình quả thực đã giảm xuống tiệm cận với cháu trai ngu xuẩn.

Trước tiên Wales lại gần ôm Sở Du Nhiên, sau đó mới cúi đầu nhìn Dillow. Ánh mắt của cả hai chú cháu đều có vẻ rất ghét nhau. Hừ, vừa về đã ôm thầy, trẻ con! Mà mặc kệ cha mình và anh trai đấu mắt, Asa lại lẩn đi. Dillow chỉ có thể từ bỏ việc đấu mắt với thúc thúc, đuổi theo trứng.

Kể quấy rầy dứt đi rồi, Wales liền kéo tay Sở Du Nhiên, cọ cọ tai cậu. Y vừa định mở miệng nói chuyện, đã nghe thấy Dillow đang chạy ở phía xa xa kêu to, lớn tiếng gọi bọn họ: “Vỡ vỡ! Trứng vỡ rồi!”.

51. Chương 51

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Dillow khẩn trương kêu to: “Vỡ vỡ! Trứng vỡ rồi!”. Vỡ trứng bị vỡ rồi!

Sở Du Nhiên lo lắng, vừa quay đầu sang nhìn, eo liền bị Wales túm lấy, thoáng cái cả hai đã xuất hiện bên cạnh Dillow. Asa trong lúc lẩn, đụng phải một viên đá cuội rải đường, sau đó vỡ trứng bị rạn thành một cái khe, thoát nhìn giống như sắp vỡ, đây là báo hiệu bọn nhỏ sắp phá xác.

Dillow sợ tới mức đuôi dựng đứng: Vỡ trứng bị vỡ rồi! Đệ đệ phải đi ra, ra, đi, ra!

Bé con bên trong rất khỏe, vỗ ầm ầm, cố gắng kéo khe hở rộng hơn, sau đó một móng vuốt đầy lông đen kịt thò ra, trên móng vuốt vẫn còn ướt nhẹp, nhưng đã có vuốt sắc nhọn. Mấy móng vuốt này dù rất nhỏ, tuy nhiên, cũng không thể phủ nhận việc bé con này vừa chào đời đã có tính công kích.

Sở Du Nhiên ôm ngực, cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra, một tay túm quần trang trên người Wales, trợn mắt nhìn cảnh trước mặt. Trên mặt Wales tuy rằng không có biểu cảm gì, nhưng rõ ràng bàn tay đang ôm Sở Du Nhiên cũng trở nên run rẩy, chứng tỏ chủ nhân của nó đang rất khẩn trương khi thấy đứa con đầu lòng chuẩn bị phá xác.

Asa dùng móng vuốt xé mở vỏ trứng, sau đó thúc mạnh một cái định lao ra. Nhưng hình như sức của bé con vẫn còn chưa đủ, cho nên quả trứng chỉ lung lay một chút.

Dillow nóng vội, chạy vòng vòng quanh Asa, chỉ hận không thể xông lên kéo đệ đệ ra!

Ngay lúc Dillow tưởng như không kiềm chế nổi nữa, vỏ trứng bị đập mạnh từ bên trong, bé con cực kỳ hung bạo dùng chân sau đập “cửa”.

Một cái đầu nho nhỏ chui ra, toàn thân đen bóng, con người màu vàng kim giống hệt Wales. Bộ dạng này quả thực giống như phiên bản thu nhỏ của quốc vương bệ hạ, từ trên xuống dưới một màu đen tuyền không lẫn tạp chất, giống như cục than quả bàng, buổi tối nhét trong chăn là chìm vào màn đêm luôn.

Sở Du Nhiên thấy con mình chui ra, thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo! May mà đôi mắt của bé con cũng được di truyền từ Wales, chứ nếu di truyền từ cậu, trên dưới đều đen cả, buổi tối biết đi đâu tìm con?

Asa hiếu kỳ nhìn ba người xung quanh, sau đó dường như ngửi được mùi vị của Sở Du Nhiên, bé con chấp chững đi về phía cậu. Sở Du Nhiên vội vươn tay ra đón, sau đó bé liền nằm nhào trong tay cậu, giương mắt nhìn.

Người một nhà cứ như vậy bắt đầu quá trình làm quen – bằng cách nhớ rõ mùi vị từng người.

Dillow nhìn mà trợn tròn mắt, có lông rồi! Lông đen! Đệ đệ có lông đen!

Sở Du Nhiên kích động run cả tay, ôm bé con đi tắm. Lần đầu tiên làm cha, lòng bàn tay cậu đầy mồ hôi, thời điểm tắm cho Asa, trong lòng tựa như chảy một dòng chất lỏng ấm áp, ấm đến mức muốn chảy nước mắt.

Dillow ngậm khăn mặt đứng chờ, đôi mắt sáng lấp lánh, chờ Sở Du Nhiên tắm cho Asa xong, vội vàng chìa khăn ra, nhỏ giọng hỏi: “Ta liếm lông đệ đệ được không?” Mấy hôm nay thường xuyên liếm Jimmy, Dillow đã học thành công kỹ xảo liếm lông!

“...Liếm! Con muốn liếm thì liếm đi!” Sở Du Nhiên đưa bé con cho Dillow. Wales nhà cậu khẳng định không thích liếm lông con trẻ, cho nên nhiệm vụ này chỉ có thể đổ lên đầu ca ca đại nhân, còn không chỉ có một đứa, thật sự khổ cho Dillow rồi!

Bị liếm một cái, Asa có vẻ không vui, vung móng vuốt đánh mặt ca ca. Mà thân là đương sự, bị đánh xong, Dillow chớp chớp mắt, lại liếm thêm một cái. Hai anh em cứ một người liếm, một người đánh, nhìn nhau rồi lại liếm, rồi lại đánh.

Vốn tưởng Wales vẫn đi theo mình, ai ngờ đến khi Sở Du Nhiên hết bận bịu với Asa, quay đầu lại thì đã không thấy hoàng đế bệ hạ. Vừa định hỏi Lindsay, cậu đã thấy Wales đang ôm áo khoác của mình vào lòng, trên mặt mang theo nụ cười, kích động đỏ bừng cả lỗ tai.

Sở Du Nhiên mở rộng áo khoác ra, liền thấy bên trong là một bé con trắng trẻo xinh xắn, trông rất giống Asa, lông trên người bé ướt nhẹp, toàn thân đều là màu thịt hồng nhạt.

Đôi mắt mèo mở to, lông mi nhỏ dài, con ngươi màu vàng kim lấp lánh, tựa như một viên đá quý, khúc xạ nên ánh sáng làm say lòng người. Đôi mắt này quá đẹp, lúc này còn hơi mơ hồ, thời điểm ngoẹo cổ thì khí chất giống Sở Du Nhiên như đúc. Lúc này bé con nhìn thấy mẫu phụ, nhỏ giọng kêu meo một tiếng.

“Đây là bé Emile sao!” Sở Du Nhiên ngạc nhiên ôm con từ trong lòng Wales, ném áo khoác xuống, bắt mãi đầy quốc vương bệ hạ ra, “Anh làm như vậy con sẽ ốm mất, bây giờ trời đã rất ấm rồi.”

Lông của Asa còn chưa được liếm khô, Dillow đã nhìn thấy bé Emile. Mặc dù biết bé là giống cái, còn là loài lông trắng, nhưng Dillow vẫn trợn tròn mắt, thận trọng hỏi: “Ta, ta có thể liếm lông cho em không?”

“Liếm!” Sở Du Nhiên vừa dứt lời, Wales đã sa sầm mặt, “Không thể.”

“Tại sao?” Dillow ưỡn ngực, nghiêm mặt nhìn Wales, tỏ rõ ta đây không phục!

Wales lạnh lùng nhìn cháu trai, “Nó là giống cái, sao có thể để giống đực liếm lông? Người bị ngu à?”

“Ta là ca ca mà!” Dillow phản bác

“Asa cho người liếm.” Wales tỏ vẻ đây là nhân nhượng lớn nhất rồi, sau đó giao đứa con trai lớn cho Dillow, “Thích liếm thế nào thì liếm.”

Asa vung móng đánh Dillow, cũng đánh cả phụ thân mình, thoát nhìn đặc biệt bá đạo.

Wales nâng bụng con đầu lông lên, hai cha con nhìn nhau giây lát, sau đó, Asa đột nhiên giương móng vuốt quơ quơ trước mặt Wales.

Wales nhìn Asa, lại nhìn đứa con thứ hai xinh đẹp dịu ngoan, nhất thời nhú mày, y không thích hợp nuôi giống đực mà!

Sở Du Nhiên: “...” Trẻ con trong nhà, đứa mới so với đứa cũ còn xấu thối hơn, khiến cậu dự cảm cuộc sống tương lai nhất định sẽ náo loạn bất ngờ.

Nửa giờ sau khi phá xác, hai bé con đã học được cách bước đi. Một đứa toàn thân đen kịt, con ngươi vàng óng, nghịch ngợm chạy nhảy lung tung. Đứa còn lại trắng như tuyết, con ngươi vàng óng ánh lấp lánh, chỉ cần thỉnh thoảng meo một tiếng cũng đủ khiến người khác bị moe chết. Wales nghiêm túc đặt quả trứng phượng còn lại ở giữa hai đứa con, sau đó chụp một tấm, tự mình đăng lên mà không cần thông qua Bộ truyền thông: Con trai của ta! Giống ta!

Sở Du Nhiên bị y chọc cười, người này thật là...quá mức khoe khoang rồi!

Vương hậu điện hạ lập tức hóa thân thành thiên sứ đi ấn like! Nhất định phải like chứ!

Hai đứa bé đích thực rất giống Wales, một đứa là phiên bản thu nhỏ của y, tính cách cũng y chang. Đứa còn lại dù có đôi mắt của Sở Du Nhiên, nhưng chung quy vẫn là tộc báo.

Không chỉ có Wales, Dillow cũng gửi tin nhắn cho đám đồng bọn: Hai đệ đệ của ta đã ra đời rồi, lông đen có! Lông trắng cũng có! Nhưng mà ta còn lâu mới cho các người xem!

Trời gần chạng vạng, Sở Du Nhiên ôm trong lòng quả trứng phượng còn lại, ngồi trên giường nhìn Dillow thỉnh thoảng liếm Asa sau đó bị móng vuốt của bé con cào, lại nhìn Wales lén lút liếm bé Emile sau đó bị bé con ưa sạch sẽ ghét bỏ đẩy ra. Cậu khúc khích cười, không nhịn được vuốt ve quả trứng trong lòng, không rõ bé con này bao giờ mới chịu chui ra.

Ngay lúc tám xong cho con, Sở Du Nhiên đã gửi ảnh cho Sở Hồng Vũ: Mau tới gặp các cháu đi cha!

Hiệu trưởng Sở xoắn xuýt chừng nửa tiếng, rốt cục không nhịn được, chạy tới thăm cháu trai nhà mình. Lúc ông tới, lập tức nhìn thấy con trai đang ôm một quả trứng trong lòng, trên vỏ trứng có hoa văn ngọn lửa, được bàn tay trắng nõn của con trai ông không ngừng vuốt vuốt, như muốn làm mỏng lớp vỏ cho bé con dễ chui ra. Sở Hồng Vũ lúng túng ngửa mặt nhìn lên trời, húng hắng ho một cái.

“Phụ thân,” Sở Du Nhiên mỉm cười, trêu chọc, “Cha tới thật muộn quá, khiến con còn tưởng cha mắc chứng sợ trẻ con đấy.”

Sở Hồng Vũ nhìn quả trứng, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Trong mắt Sở Du Nhiên tràn đầy ý cười, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của phụ thân nhà mình, tươi cười: “Cũng không biết sao bé con lại bình tĩnh được như vậy, các ca ca đã biết bú sữa rồi, nó lại vẫn cứ ngủ yên.”

Asa và Emile đã buồn ngủ, rúc vào cùng một chỗ, bên cạnh có Dillow đang dụ dằng trông nom, nhóc thỉnh thoảng lại gờ móng vuốt nho nhỏ lén lút sờ bụng đệ đệ. Wales ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn cả ba đứa, lắng nghe cuộc nói chuyện giữa Sở Du Nhiên và Sở Hồng Vũ.

Sở Hồng Vũ nhìn sang hai bé con mới chào đời, lúc thấy Emile, sắc mặt ông hơi mất tự nhiên.

“Ai nha, Emile cùng màu với con lúc bé, hẳn là giống mẫu phụ lắm, không biết đứa còn lại sẽ giống ai đây.” Sở Du Nhiên kích thích ông.

Sở Hồng Vũ vừa định vuốt ve hai đứa cháu ngoại, bị Sở Du Nhiên trêu chọc như thế, tay hơi run, lập tức bị Dillow nhân cơ hội cào một cái, nhóc hung tợn nhắc: “Chỉ có thể nhìn, không cho sờ!”

Sở Hồng Vũ lật ngửa báo đen ra, nắm quai hàm nhóc, tiện tay lấy thảm len quần Dillow lại thành một quả cầu tròn vo, ném xuống giường. Làm xong, ông quay đầu lại, cười híp mắt nhìn Sở Du Nhiên, có vẻ rất khó chịu: “Có cái gì cứ nói thẳng, đừng có chằm chằm chọc chọc ta!”

Sở Du Nhiên hừ hừ, vẫn cười như cũ, tiếp tục vuốt ve quả trứng trong lòng, bình thản nói: “Nếu như là hạc trắng, theo lí mà nói phải sớm phá xác mới phải, sao lại muộn hơn cả đám Asa được? Có cần phải đập bể vỏ trứng cho nó chui ra không? Đúng là thẳng bé không có tiền đồ, vỏ cũng không đập bể được.”

Wales cong khóe môi, bổ thêm một câu: “Lát nữa để bác sĩ tới xem, nếu không được thì giúp nó một chút.”

“Không được!” Sở Hồng Vũ thấy Wales và con trai ngốc nhà mình hồ đồ như vậy, vội nghiêm khắc can ngăn: “Cũng có hạc phải bốn tháng mới phá xác, là do các người chưa thấy mà thôi.”

“Thuộc tính mạnh đến mức cả vỏ trứng cũng hiện hoa văn ngọn lửa, em thật sự chưa từng thấy. Wales, anh nói xem, đứa con này của chúng ta có bị dị tật gì không?” Sở Du Nhiên cau mày, trong giọng nói nhuốm phần lo lắng.

Wales liếc mắt nhìn cậu, sau đó gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc dị thường. Vợ nói gì thì tất nhiên là như vậy, sau khi sinh bảo bảo, địa vị của vợ y lại tăng lên một đẳng cấp mới rồi!

Sở Hồng Vũ: “...Nói chung là, không được!”

52. Chương 52

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Sở Hồng Vũ lạnh lùng nhìn hai vợ chồng diễn kịch, tức giận túm gáy con trai: “Cái đồ ăn cây táo rào cây sung! Phí công ta nuôi người lớn chừng này!”

Thấy đối phương không chịu thừa nhận, Sở Du Nhiên túm ống tay áo của Sở Hồng Vũ, gõ gõ vào không gian trên ngón tay của đối phương: “Cha lấy kiểm thuộc tính hỏa ra đi, con muốn nghịch chút.”

Sở Hồng Vũ ghét bỏ kêu lên: “Đây là sinh mạng của ta đấy. Thằng nhãi mèo này cũng có mà, người muốn nghịch thì cứ nghịch nó ấy.”

“Không, cái kia không có thuộc tính, vừa vặn thích hợp để Wales sử dụng, sau này còn phải để lại cho Dillow hoặc Asa. Chỉ có thuộc tính hỏa mới thích hợp với đứa bé này.” Nghĩ tới trong tay Sở Hồng Vũ vẫn còn vũ khí, Sở Du Nhiên sao có thể yên tâm nổi, nhờ một ngày ông đánh nhau với người ngoài, hạc dị năng không khống chế được thì sao? Tốt nhất cứ phải nằm trong tay mình thì cậu mới yên tâm được. Hơn nữa, thanh kiếm kia rất đẹp, toàn thân đỏ rực, cho dù bé con còn nhỏ chưa sử dụng được thì treo lên tường làm đồ trang sức cũng rất tuyệt.

Nghe tới đó, Sở Hồng Vũ rốt cục cũng hiểu ra đứa con này đã rõ quan hệ giữa bọn họ, cũng biết được, thằng con ngốc nhà mình đã biết trong trứng không phải là một con hạc, mà là một con phượng hoàng có lực công kích mạnh mẽ.

Nhìn Sở Du Nhiên cười híp mắt nhìn mình, không kích động cũng không bất mãn, Sở Hồng Vũ cảm thấy trái tim vô cùng ấm áp, ma xui quỷ khiến lấy thanh kiếm ra, đưa cho Sở Du Nhiên, lại dịu dàng xoa đầu con trai, sau đó xoa xoa vỏ trứng. Lúc ông rời đi, vẻ mặt thần nhiên ung dung, lại hơi có chút ngốc nghếch.

Năm phút sau, Sở Du Nhiên nghịch thanh kiếm tới chán, mới cười ha ha nói với Wales: “Anh nói xem, có phải giờ cha đang hối hận không?”

“Chắc chắn thế, có lẽ lát nữa sẽ phun lửa.” Wales cười nham hiểm, lúc ấy thầy giáo vừa khiếp sợ vừa thấy ấm lòng, cho nên mới hồ đồ đưa vũ khí của mình cho quả cầu nhỏ. Hiện giờ cũng đủ thời gian để ông ngắm lại, sao không hối hận cho được.

Sở Hồng Vũ quả thực đã hối hận rồi, lúc về tới trường mới thấy không ổn, lão đây là cha nó mà! Đùa cái gì vậy! Thằng con ngốc đã biết mình là cha đẻ nó rồi còn dám trêu chọc lão! Hừ! Hất bần! ( ) Đó là bảo bối ông dùng nửa đời rồi đấy! Không có nó sau này đánh nhau với người khác thế nào được?!

Hiệu trưởng Sở kích động, một chuồng bồ sát thân cây, sau đó ngửa mặt lên trời phun liên tục ba ngọn lửa, mới tiêu tan hết nỗi giận trong lòng. Giờ mà đi đòi lại đồ trong tay Sở Du Nhiên, ông sẽ mất hết mặt mũi mất. Lại nhớ tới hai đứa cháu đang nằm ngủ rất ngoan, lòng liền mềm nhũn. Hiệu trưởng Sở vốn chưa từng quan tâm tới tiền bạc, hôm nay lại kiểm kê tài sản, phát hiện con trai để lại không ít tiền. Trước giờ Hiệu trưởng Sở đều là người cha tốt, lương mỗi tháng đều giao cho con, mặc con tiêu xài, chỉ chừa lại ít tiền mua rượu cho mình.

Là hiệu trưởng trường quân đội đệ nhất, lại còn là thầy của Wales, bản thân ông tuy chỉ nhàn nhã dạo chơi quân đội, nhưng cũng có tước vị, cho nên lương tháng tuyệt đối không thấp. Hiện giờ ngoại trừ mua rượu uống, hiệu trưởng Sở lại có thêm một đam mê mới: Mua đồ chơi!

Tiền tích lũy suốt hai mươi năm cuối cùng cũng kiếm được chỗ xài, hiệu trưởng Sở vung tay thoải mái mua đồ chơi cho cháu ngoại, lần đầu tiên đã mua sạch đồ trong một cửa hàng đồ chơi. Thời điểm ký nhận hàng, Lindsay sững sờ một lát, sau đó run rẩy hi hục bê đóng đồ chơi vào. Chờ khi người hầu kiểm tra xong, xác

định các đồ chơi đều vô hại, thì đồ chơi đã được bày kín một phòng. Sở Du Nhiên nhìn thấy, trong lòng rồi rầm chỉ muốn mắng chết cha mình.

Nhưng mà chuyện tới đây còn chưa xong, có lẽ cảm thấy nếu chỉ mua cho cháu mình, bé Dillow bị lạnh nhạt sẽ có suy nghĩ không hay, cho nên hiệu trưởng Sở lại mua thêm một cửa hàng đồ chơi cho cháu lớn, thời điểm trả tiền còn không buồn mặc cả.

Sau khi nhận được lễ vật, Sở Du Nhiên trực tiếp khóa tài khoản của phụ thân – để xem cha làm gì được nữa!

Đang hứng hực niềm vui mua sắm, hiệu trưởng Sở bị dội một gáo nước lạnh: “...”

Con với chả cái!

Bởi vì hai đệ đệ phá xác đều có lông, cho nên Dillow không ngừng liếm lông cho bọn đệ đệ, liếm đến nổi ngay cả tối cũng không muốn tách khỏi các em trai. Wales tức giận ném cháu trai ngu xuẩn nhà mình đi, lớn như vậy rồi còn đòi ngủ chung, không ra thể thống gì!

Sở Du Nhiên giật Dillow từ trong tay Wales ra, sai người đóng thêm giường nhỏ cho Dillow. Asa và Emile nằm phía bên trái giường lớn, Dillow nằm phía bên phải giường lớn, ba anh em cùng nằm một phòng. Cậu nghĩ yêu nhỏ thì cũng không thể không thương lớn, phải đối xử bình đẳng. Dillow mới được hưởng niềm vui làm anh, nên chiều lòng nhóc, chờ tới lúc đám Asa lớn lên, có lẽ Dillow sẽ không muốn chen chúc cùng bọn nó chung một chỗ nữa.

Sau đó, vào nửa đêm, Wales liền thấy Dillow lén lút đẩy giường nhỏ của mình về hướng đám trẻ. Tuy rằng chân giường có gắn bánh xe, nhưng bởi vì Sở Du Nhiên sợ giường bị lắc, cho nên bắt chốt bánh xe lại, khiến Dillow rất tốn sức để di chuyển. Cho dù như vậy, cũng có thể thấy được ý đồ của cháu trai ngu dốt nhà mình, nhóc con định đẩy giường lại sát với bọn nhỏ, cùng nhau ngủ.

Wales cứ im như ru nhìn Dillow cố sức kéo kéo đẩy đẩy chừng mười phút, sau đó biến thành thú hình, nhảy xuống giường, ngậm gáy hai đứa con trai, mang lên giường, ôm vào trong lòng, ngủ.

Dillow sững sờ mấy giây, sau đó tức giận đập móng vuốt lên giường!

Tại sao nhóc lại quên mất có thể kéo các em về chỗ mình!

Nhóc có ngu không cơ chứ!

Không đúng, nhóc thông minh thế này lại bại dưới tay ông chú ngu xuẩn! Không thể nhịn được, không thể nhịn được, a a a!

Dillow điện hạ cảm thấy trái tim mình bị tổn thương sâu sắc, đến tận sáng hôm sau nhóc vẫn không hết ỉu rĩ, chẳng muốn đi học luôn.

Sở Du Nhiên rời giường, thấy Dillow vẫn nằm lì trên giường nhỏ của nhóc, trừng mắt nhìn Wales, tỏ ý có phải anh lại làm gì Dillow rồi không. Cậu lại gần, vuốt ve lỗ tai báo nhỏ, cảm thấy nhiệt độ cơ thể của nhóc vẫn bình thường, lại sờ bụng, cũng không thấy bị phồng, nhưng Dillow vẫn cứ ỉu rĩ. Sở Du Nhiên cúi đầu hỏi nhóc: “Dillow, con sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Trong lòng nó không thoải mái.” Wales ẵm Emile kéo lại, không cho bé bò lung tung, ánh mắt nhìn Dillow tràn đầy ý cười.

Sở Du Nhiên lại trừng mắt nhìn mèo bự trên giường, mới sáng sớm ngày ra đã đi trêu trẻ con rồi. Sở Du Nhiên hoàn toàn không biết, chuyện này đâu phải sáng nay mới xảy ra đâu, rõ ràng là từ nửa đêm hôm qua, Wales đã chọc cho Dillow không gượng nổi rồi.

Dillow cũng trợn mắt nhìn Wales, lầu bầu rất không vui: “Thầy, ta không muốn đi học.”

“Sao vậy?” Đây là lần đầu tiên Dillow tỏ ý không thích đến trường, khiến Sở Du Nhiên vô cùng hoảng sợ: “Con có chỗ nào không thoải mái? Có phải ở trường các thầy mắng con không? Hay là các bạn không chơi với con? Hay là cơm trong trường ăn không ngon?”

Wales hừ lạnh, đúng là con hư tại mẹ, tính cách quả cầu lông nhà y như vậy nhất định sẽ chiều hư trẻ con. Trong lòng hoang để bệ hạ, Asa ý có sức lớn, túm đuôi Emile mà cắn, kết quả bị Wales giơ móng lật ngửa ra. Hừ, ai cũng không được bắt nạt “khuê nữ” nhà y, con trai y cũng không được! Giống cái, là để yêu thương! Giống đực, cần phải trong tôi luyện đá kích thường xuyên mới trưởng thành được!

Asa bất mãn vì bị lật ngửa ra, vung về bỏ lên lưng Wales, nằm sấp xuống, há mồm, cắn. Wales chẳng thèm quan tâm, mặc Asa gặm mấy cái, sau đó hơi lắc sống lưng, quăng bé con xuống, hết như y đã từng quăng Dillow ngày bé.

Thấy cảnh này, Dillow càng không muốn đi học, nhóc phải ở nhà giúp đệ đệ đánh thức thức. Nhóc sẽ để đệ đệ bỏ lên lưng mình, đưa đệ đệ đi chơi.

Mặc kệ Sở Du Nhiên có hỏi gì, Dillow cũng không đáp, tỏ rõ ý sẽ không thay đổi ý định. Sở Du Nhiên chẳng còn cách nào, Dillow cố ý chống đối như vậy, cậu không tìm ra nguyên nhân mà cũng không nỡ ép nhóc đến trường, đành nói: “Vậy hôm nay không đi nữa, thầy sẽ xin nghỉ cho con, nhưng ngày mai thì sao? Mai con có định đi học không?”

Dillow hai mắt sáng rực, đầu đang ủ rũ tức khắc ngẩng lên: “Ngày mai có!”

“Hứa nhé, quân tử phải giữ lời, không cho đổi ý.”

Wales bất mãn muốn nói gì đó, lại bị Sở Du Nhiên ngăn cản. Một năm nay, Dillow rất ngoan, biết nghe lời, nhưng cậu nghĩ trẻ con có suy nghĩ riêng của bản thân cũng tốt, không nên răm rắp nghe theo người lớn, nếu không, sau này trưởng thành rất dễ bị biến thành bù nhìn để người khác giật dây.

Dillow điện hạ vô cùng hưng phấn, ăn uống no nê liền mang hai đệ đệ chạy chơi khắp nơi. Móng vuốt của nhóc đặt lên một quả bóng cao su, rê rất vô cùng điệu nghệ, cố ý phô bày tài năng trước mặt đám đệ đệ, để bọn đệ đệ phải sùng bái mình!

Sở Du Nhiên lúc này mới rõ, nhóc con này không phải là không muốn đến trường, mà chỉ là không nỡ xa hai đệ đệ. Mỉm cười lắc đầu, Sở Du Nhiên ôm quả trứng từ trong chăn ra, ầm vào lòng từ từ vuốt ve. Lão Tứ chưa ra đời, Wales định đặt tên là Caesar, nghe đã thấy rất thiện chiến dũng mãnh! Sở Du Nhiên đặt Caesar dưới ánh mắt mặt trời, để bé con vừa tắm nắng vừa xem các ca ca chơi đùa.

Chỉ chốc lát sau, Dillow chạy về uống nước, nhân lúc Sở Du Nhiên đang đọc sách không chú ý, nhóc con giơ hai móng vuốt ra, xem Caesar là một quả bóng mà kéo, khiến quả trứng lăn lông lốc. Lindsay sau khi phát hiện, vội vàng đuổi theo, đã thấy Dillow và hai đệ đệ đang liêu mạng cắn vỏ trứng, hình như có ý muốn phá vỏ thay lão Tứ, làm Lindsay sợ tới mức tái mét mặt mày.

Biết tin các đệ đệ của Dillow đã chào đời, hôm nay Dillow không đi học, mấy bé con trong lớp bàn với nhau: Chúng ta tới thăm em trai của Dillow đi, thăm cả thầy giáo xinh đẹp nữa, tiện thể hỏi Dillow sao hôm nay không đến trường.

Đến lúc tan học, Sở Du Nhiên liền phải tiếp đón một đám bé con hai mắt lấp lánh muốn nhìn đệ đệ của Dillow. Mà hai đệ đệ của báo nhỏ, mỗi ngày đều ngủ rất nhiều, ngoại trừ trưa nay chơi đùa với Dillow, thì thời gian còn lại đều ngủ vùi. Hai bé con, một trắng một đen, mũm mĩm dễ thương, đang ôm nhau ngủ nhìn vô cùng đáng yêu!

Caly rốt cục gặp được bảo bảo màu trắng, còn là giống cái, trông cũng dịu dàng như thầy giáo xinh đẹp. Nghĩ thế, cậu chàng hưng phấn liếm mép, đuôi móng vuốt muốn chọc chọc Emile đang ngủ say.

Dillow lập tức vung móng chặn lại, cái thằng nhìn mặt đã ngu lại dám dùng móng vuốt dơ bẩn của người chọc vào đệ đệ vừa mềm vừa đáng yêu của ta sao! Đồ lưu manh không có não! Đi ra! Ra ngoài quyết đấu với ta, thằng khốn!

Caly quay đầu, không để ý tới khiêu khích của Dillow, vẫn như trước, lén lút giơ móng vuốt khác tiếp tục muốn sờ. Dillow tức giận dựng thẳng lông, con chó săn không biết xấu hổ này! Nhất định phải đánh cho một trận!

Wales từ quần khu về, liếc mắt đã thấy bảy, tám đứa nhỏ đang vây quanh giường con trai nhà mình, còn có một đứa sắc lang dám duỗi móng vuốt ra! Hoàng đế bệ hạ lạnh mặt, bước vội vào phòng ngủ, không quản ánh mắt bao người, nhét Emile đang ngủ vào túi áo, mặt không đổi sắc đi mất.

Bọn nhỏ: (o)

Sở Du Nhiên ôm đầu, cái tên nhi khổng* mưu mô này!

* Nhi khổng: chỉ người yêu con, chiều con, coi con như mạng.

53. Chương 53

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Emile được phụ thân bỏ vào túi áo mang đi, còn Asa là giống đực “đội trời đạp đất”, bị bỏ lại.

Trong giấc ngủ, Asa cảm thấy rõ ràng mình đang ôm đê đê, đến khi mở mắt ra, mơ màng nhìn quanh, lại chỉ thấy một đám “đồ vật” kỳ quái đang vây quanh tò mò nhìn bé. Con người vàng kim nheo lại, tỏ vẻ không kiên nhẫn, đám yêu quái phương nào dám quấy rầy bổn đại gia ngủ!! (^) Đáng tiếc, bởi vì bé con đen trũi, mặt lại nhỏ, cho nên người ngoài nhìn vào không thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt bé. Cho nên Asa bị phá giấc ngủ ngon, tính khí đã không tốt, lại thấy mấy con yêu quái không chịu rời đi, lập tức thò móng ra, cào lung lung. Xả giận xong, lại nhắm mắt, ngủ tiếp.

Dillow bị đê đê cào một trận, lại dịu dàng quay đầu cúi xuống liếm lông cho đê đê, sau đó đắc ý nhìn đồng bọn, tỏ rõ: Thế nào? Kỹ năng liếm lông của bản điện hạ có phải đã đến mức xuất thần rồi không, nhìn rõ đi, đây chính là trình độ của ấu tể đệ nhất đế quốc đó!

Rốt cục, dưới ánh mắt hâm mộ của đám đồng, nhóc lại bị Asa cào phát nữa!

Bị cào đùi lần thứ hai, Dillow điện hạ vẫn như cũ, duy trì vẻ mặt cao quý lạnh lùng, giả bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sở Du Nhiên ôm đầu, cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cậu rất muốn nói bị cào thì có gì hay mà khoe khoang chứ? Còn nữa, rốt cục Wales giấu Emile đi đâu rồi? Đứa nhỏ này chẳng lẽ tương lai sẽ thật sự không lấy nổi chồng sao?

Lại ăn cơm ở nhà thầy, lúc gần đi, bọn nhỏ đều có vẻ thất vọng vì không được nhìn thấy bé con giống cái xinh đẹp lần nữa. Đặc biệt là Caly, trong bữa ăn cứ nhìn chằm chằm túi áo của Wales, hoài nghi Emile vẫn còn bị giấu trong đó.

Mất thấy những đứa nhỏ khác đều được người nhà tới đó, chỉ còn mỗi Caly và Archer, Sở Du Nhiên vừa định mở miệng hỏi hai bé tối nay có muốn ngủ lại không, đã thấy mẫu phụ của Caly gửi tin tới: gia đình để cháu ở lại đêm nay, ngày mai cứ để cháu với tiểu điện hạ cùng đi học. Mà mẫu phụ của Archer cũng gửi tin gần như y hệt, không cần gửi trả đâu, thân ái.

Sở Du Nhiên: “...Rất tuyệt vời.”

Archer và Caly tới hoàng cung rất nhiều lần, có thể nói là đã quen với Wales, biết chú của Dillow lạnh lùng cũng chỉ là ngoài mặt thôi, sẽ không cấm đoán bọn chúng chơi đùa. Cho nên cả đám vui vẻ nhào về phòng của Dillow, ngâm lấy gối đầu của báo nhỏ bắt đầu đại chiến. Dillow cũng hung tợn lao tới, ba đứa nhỏ quần lấy nhau một hồi!

Sở Du Nhiên đóng cửa lại, dự định để bọn nhỏ đánh nhau thỏa chí, nửa tiếng sau sẽ sai người đưa đám trẻ đi tắm rửa.

Wales về phòng ngủ, lúc này mới móc Emile còn đang ngủ ra, rón rén đặt lên giường, về mặt dịu dàng chăm chú. Trong phòng, Lindsay đang chăm cho Asa ngủ vội lui ra, khỏe môi co giật, thầm nói: tương lai ai thích Emile diện hạ tuyệt đối sẽ có số mệnh bị thảm, ta chắc chắn đấy!

Sở Du Nhiên thấy động tác này của Wales cũng cảm nín không biết nói gì, chỉ đánh thức hai bé con dậy, dứt sữa cho uống. Wales cầm một bình sữa, một bên ẵm con một bên cho ăn, động tác rất thành thạo.

Sở Du Nhiên lắc đầu, nói ra có lẽ không ai tin, quốc vương bề hạ lạnh lùng nghiêm túc, ngay từ lúc còn độc thân đã luyện được kỹ năng cho trẻ con bú sữa. Ngoài mặt thì tỏ ra ghét Dillow, nhưng trong lòng nhất định cũng coi nhóc là bảo bối. Ngày Dillow còn bé, ngay cả sữa y cũng đích thân dứt cho cháu trai. Cậu dám bảo đảm, ai dám động vào một cọng lông của Dillow, Wales nhất định sẽ gươm móng cào chết đối phương.

Nghĩ tới đây, Sở Du Nhiên cảm thấy đau lòng thay cho Wales, anh trai chị dâu nuôi lớn y bị sát hại, cháu nhỏ bị tổn thương phải nuôi trong lồng ấp, một mình y đối mặt chống thù trong giặc ngoài, mà khi đó Wales mới tròn hai mươi tuổi. Chờ suốt bảy năm, rốt cục cũng chờ được ngày Dillow phá xác, có lẽ y cũng rất khó chịu trong lòng.

Wales nhìn Asa hút chùn chụt hết nhোáng nửa bình, chép miệng, nói với Sở Du Nhiên: “Dillow khi còn bé cũng hút sữa y như vậy, cuối cùng chỉ thấy người dài chứ não chẳng dài.”

Sở Du Nhiên nhú mày: “Sao em cứ có cảm giác anh đang chửi con ngu dốt vậy?”

Wales lắc đầu, lau miệng cho Asa, nghiêm túc phủ nhận: “Không có.”

Sở Du Nhiên mím môi, câu chữ nói ra đầy thâm ý: “Asa lớn lên giống anh, trí thông minh nhất định cũng sẽ di truyền từ anh. Cho nên não dài hay không, là gen nhà anh.”

Wales ngẩng đầu, quan sát Sở Du Nhiên hồi lâu, đột nhiên mỉm cười: “Mấy hôm nay anh thấy em không chịu nghe lời.”

Sở Du Nhiên giơ Emile lên, ngẩng đầu kiêu hãnh: “Vậy thì sao? Trước mặt con thì anh làm gì được em?” Bộ dạng vô cùng hung hăng, không hề sợ hãi, ừ, con còn ở trong phòng, y làm gì được cậu chứ?

Wales híp mắt không nói gì, đặt bé con lên giường nhỏ, nhìn bọn chúng há miệng ngáp ngáp rồi chìm vào giấc ngủ. Xong đâu vào đấy, y mới lấy từ trong không gian ra một cái lồng cách âm, chụp lên giường nhỏ, sau đó quay đầu nhìn Sở Du Nhiên, trong mắt tràn đầy tính xâm lược.

Quả cầu lông này, được sủng quá hóa kiêu rồi, em tưởng anh cho em đôi cánh thì em bay được sao, hôm nay không dạy bảo em thì em lại quên mất nhà này ai là chủ!

Sở Du Nhiên không ngờ Wales lại có đồ cách âm, lúc này mới chột dạ nhìn vào mắt đối phương, sau đó định bỏ chạy. Kết quả là, cậu chưa kịp đi hết ba bước đã bị Wales ôm lấy từ đằng sau, quốc vương bề hạ kẹp bạn đời dưới nách, ra đóng chặt cửa sổ rồi sải bước đi vào phòng tắm.

Sở Du Nhiên lúc này cũng biết cậu đã ngu xuẩn tự mở đường chết cho mình, chưa kịp nói lời xin lỗi thì đã bị ấn vào bồn tắm, đón nhận một nụ hôn nóng bỏng.

Mèo bự bắt đầu liếm từ bờ môi, từ từ từng điểm từng điểm, lưu lại hơi thở của bản thân trên người bạn đời. Động tác của y từ thô lỗ đến nhẹ nhàng, rồi từ nhẹ nhàng lại như kiểm chế không được, hung hăng ôm chặt, mãi đến khi Sở Du Nhiên nằm nhoài trong lòng y, há to miệng thở dốc, Wales mới hỏi: “Giờ em biết sai chưa?”

Sở Du Nhiên không còn chút sức nào, cố gắng ừ một tiếng. Cậu có cảm giác, nếu lúc này cậu dám mở miệng tranh luận, nhất định sẽ bị gặm sạch sẽ từ đầu đến chân. Wales nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của đối phương, ánh mắt sâu thẳm, bước ra khỏi bồn tắm, qua loa tắm rửa cho người trong lòng, rồi ôm Sở Du Nhiên vào phòng ngủ: “Muộn rồi, phạt làm một lần nữa!”

Sở Du Nhiên ôm cổ Wales, hung hăng cắn một cái. Hoàng đế bề hạ dừng bước, hô hấp cũng nóng lên, nhanh chóng đặt cậu lên giường. Ngay sau đó, y đè lên người cậu, giở lăm, còn có sức cắn người, xem ra y làm còn chưa đủ.

Chờ đến khi trống phạt xong, đã là nửa đêm. Sở Du Nhiên mệt mỏi ngủ thiếp đi, mà Wales thì tháo chụp cách âm ra, sau đó mới nằm xuống giường.

Chốc lát sau, ba thằng nhóc hư hỏng định nửa đêm trộm vào phòng Sở Du Nhiên, mang các đệ đệ đi, kết quả phát hiện cửa bị khóa. Liếc mắt nhìn nhau, lâm thời quyết định trèo cửa sổ, ai ngờ vừa đẩy một cái, phát hiện cửa sổ cũng bị khóa nốt.

Đám thị vệ cảm thấy thương thay cho bọn nhỏ, bệ hạ khóa cửa sổ từ sớm, khẳng định đã biết ba đứa trẻ này có mưu đồ gì rồi. Fan nào tàn của quốc vương bệ hạ tỏ vẻ: Bệ hạ quả nhiên liệu sự như thần!

Để thực hiện kế hoạch thám hiểm ban đêm rất hao phí sức lực, cho nên sáng hôm sau, trông cả ba đứa nhỏ đều không còn chút tinh thần nào. Mà bởi có Caly và Archer, cho nên Dillow cũng không dám nuốt lời, đành phải đi học. Trước khi đi, Dillow điện hạ nghiêm túc dặn Asa: “Ca ca phải đi học, em ở nhà phải nghe lời, biết không?”

Đang uống sữa, Asa thò móng đập ca ca mình một cái!

Dillow bị ăn đập cũng không thấy đau, mặt không đổi sắc quay đầu nhìn Emile: “Ca ca phải đi học, em ở nhà phải nghe lời, biết không?”

Emile đang ngủ, bé xoay mông về phía Dillow, hoàn toàn không có ý định nghe cái gì hết.

Dillow thở dài, nói với Caly và Archer: “Các người chờ nhìn ngày hôm nay mà suy đoán lung tung, các em bình thường rất nghe lời ta. Ta bảo bọn nó ngủ, bọn nó tuyệt đối không dám bú sữa!”

Caly: “Bọn nó lúc không ngủ thì chỉ có bú sữa, chẳng lẽ có thời gian làm gì nữa à?”

Archer: “Không phải bọn nó mới sinh được mấy hôm sao? Ta hoàn toàn không thấy chúng nghe lời người tí nào.”

Dillow: “Các người lại muốn bị ăn đòn hử?!”

Wales ném ba thằng nhóc vào phi hành khí, để Crewe đưa bọn trẻ đến trường, trong lòng thầm nghĩ: có lẽ lần sau nên tổng Dillow tới nhà Caly và Archer, cho nó đỡ phá rối nhà cửa.

Dillow: “Tới trường học chúng ta tái chiến!”

Sáng nay, Sở Hồng Vũ lại tới chơi với Asa và Emile. Ông nhìn chăm chú quả trứng phượng hoàng vẫn còn chưa nở, thấy Sở Du Nhiên đang cúi đầu đọc sách, bèn lén lút vuốt ve vỏ trứng của Caesar.

Gõ gõ!

Có tiếng mổ vỏ trứng!

Sở Hồng Vũ sợ hết hồn, cảm giác liên kết huyết thống quá kỳ diệu, khiến hai tiếng mổ kia như trực tiếp mổ vào trái tim của ông, khiến trái tim ông vừa nhoi nhói, vừa ấm áp. Ông quay đầu liếc mắt nhìn Sở Du Nhiên vẫn đang đọc sách, đột nhiên cảm thấy, có lẽ Sở Du Nhiên lúc nhỏ, cũng có bộ dạng như vậy.

Chỉ có điều khi ấy, ông hoàn toàn không quan tâm tới hai mẹ con họ, chỉ lo liếm láp vết thương lòng, ngay cả sự chào đời của đứa con trai ngốc nghếch cũng không biết. Mãi đến tận khi Hayes mất, ông mới hay Sở Du Nhiên là con mình, mà thời điểm ông đi tìm họ thì đã muộn mất rồi.

Mấy năm nay, ông cứ chìm trong hối hận, không ngờ bây giờ lại có một đứa nhỏ cùng huyết thống đền bù cho mất mát trong lòng. Bé Caesar nhất định cũng giống mẫu phụ của Sở Du Nhiên, vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời.

Ý niệm này cứ choán hết đầu óc của Sở Hồng Vũ. Sau đó, bé Caesar lại mổ hai tiếng nữa, hình như bản thân bé cũng cảm nhận được, người bên ngoài là đồng loại của mình.

Hai con chim phượng cuối cùng còn sót lại trên đế quốc tự hội, vô cùng kích động. Bé Caesar dùng hết sức bình sinh mổ vỏ trứng, âm thanh cộc cộc không ngừng vang lên, khiến toàn bộ quả trứng đều lung lay. Sở Du Nhiên vốn đang lén nhìn sắc mặt của Sở Hồng Vũ, cũng phát hiện quả trứng đang kích động. Thậm chí, Wales đang bàn công chuyện, cũng cảm thấy trái tim xao động, y ném văn kiện trong tay, nhảy ra khỏi văn phòng.

Sở Hồng Vũ nghệt mặt, ông chỉ mới sờ sờ một chút thôi, không đến mức làm hỏng đứa bé chứ!

Sở Du Nhiên sợ hết hồn, dấu hiệu này, bé con muốn phá xác chui ra sao? Trứng phượng bảo phải ấp bốn tháng nữa cơ mà? Chui ra sớm thế có phải bị đẻ non không?

54. Chương 54

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

***

Sau khi Wales về nhà, thấy Caesar trước kia luôn im ắng đột nhiên mổ vỏ trứng, vội vàng gọi bác sĩ tới. Rất nhanh sau đó, vỏ trứng thủng ra một lỗ nhỏ, một cái mỏ đầy lông vàng thò ra, theo sau là hai cánh mũi mọc lông tơ màu đỏ rực. Sở Du Nhiên khẩn trương, túm tay Wales, không biết bé Caesar chui ra sớm như thế thì cơ thể có hoàn toàn thành hình hay không.

Sở Hồng Vũ cũng bồn chồn, nhưng không phải vì đứa bé đẻ non, mà vì màu lông khiến ông ngỡ ngàng.

Bác sĩ vội vàng chạy tới, nhìn thấy cái mỏ xinh xinh của Caesar, lập tức cung kính nói: “Tiểu điện hạ rất khỏe, xin ngài không cần lo lắng việc bé chui ra sớm nửa tháng sẽ ảnh hưởng tới cơ thể.”

Sở Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhìn sắc mặt của Sở Hồng Vũ, bật cười: “Đứa bé này nhất định rất có duyên với ông ngoại nó, mới được ông nó ôm một chút đã nặng nạch đòi ra rồi.”

Có lẽ muốn chứng minh cơ thể mình hoàn hảo, lão Tứ không hổ là giống đực dũng mãnh, cũng học tập ca ca Asa, móng vuốt nhỏ đập một cước, đá văng vỏ trứng, sau đó từ trên đỉnh vỏ trứng lăn xuống.

Một con chim phượng cả người đỏ rực, màu sắc so với Sở Hồng Vũ còn rực rỡ xinh đẹp hơn, tựa như một ngọn lửa. Lông trên người nó còn ẩm ướt, cả người tròn vo, mập chùng một cân, béo tới mức không nhìn thấy chân đâu. Đôi mắt của Caesar không tròn xoe như các loài chim khác, mà hẹp dài, màu sắc con người giống hệt mẫu phụ, đen như mực, thoát nhìn rất lạnh lùng và sắc bén. Riêng chuyện nó đập văng vỏ trứng cũng có thể thấy, bé con này...không phải là loại dễ bảo.

Trước mặt mọi người là một cục bông tròn vo ra vẻ cao quý, mặt tròn tròn lạnh như băng, dùng phương thức thô bạo lại đơn giản để giải quyết vấn đề!

Cục bông này là một con chim a!

Sở Du Nhiên trong nháy mắt liền nhớ tới mình khi còn bé, ngoài việc không cùng màu lông ra, ngoại hình thực sự y hệt...khiến cậu không đành lòng nhìn thẳng. Wales sờ sờ thịt trên người con trai, cảm thán: “Giống em khi còn bé như đực, mập!” Đẻ non mà vẫn mập mạp như thế, quả thực là thiên phú bẩm sinh của chủng tộc nhà quả cầu lông.

Sở Du Nhiên dở khóc dở cười: “Đừng nói nữa mà!”

Về mặt Sở Hồng Vũ rất phức tạp, muốn ôm lại không dám. Đến khi Sở Du Nhiên tắm rửa sạch sẽ, lau khô bé Caesar đưa tới trước mặt ông, Sở Hồng Vũ vẫn run rẩy hai tay, không biết ôm thế nào.

Lòng Sở Du Nhiên chua xót, cậu đặt bé Caesar vào lòng Sở Hồng Vũ, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cậu vẫn thờ dài mà nói: “Con khi còn bé cũng giống vậy đó, mẫu phụ mỗi ngày đều ôm con trong lòng, ngồi ngoài nắng chải lông cho con. Chỉ là, con có lông trắng giống mẫu phụ, còn đứa bé này, có lẽ mang gen lặn của con, cho nên màu đỏ.”

Sở Hồng Vũ giật giật khóe môi, nam nhân bình thường tùy hứng, thời khắc này lại đỏ bừng khóe mắt, hết nhìn con trai, lại cúi đầu nhìn cháu đích tôn trong lòng. Tầng đá hối hận đè nặng ông mấy năm nay dường như cũng nhẹ với bớt phần nào.

Sở Du Nhiên ôm hai vai Sở Hồng Vũ, an ủi: “Không ai trách gì cha cả, mẫu phụ cũng hi vọng cha sống vui vẻ. Chờ khi nào có thời gian, hai cha con ta đi đón mẫu phụ về đi, nơi đó quá lạnh, không thích hợp để mẫu phụ sống.”

“Đến lúc đó chúng ta cùng đi, mang theo cả bọn nhỏ nữa.”

“Được.” Sở Hồng Vũ chỉ có thể nói được một chữ này, ông nghẹn ngào, cho dù cố gắng kìm nén cảm xúc, vẫn có thể nghe thấy sự thương cảm. Ai cũng nói nam nhi khó rơi lệ, nhưng Sở Du Nhiên biết, sau lần này, gánh nặng trong lòng Sở Hồng Vũ có lẽ cũng chỉ vơi đi một nửa, sau này có hết không, phụ thuộc nhiều vào bọn nhỏ.

Caesar ra đời, khiến Sở Hồng Vũ không có cơ hội trốn tránh, đứa cháu ngoại này quá giống ông, cả người đầy lông đỏ rực, đôi mắt đen láy. Ông có cảm giác ông bé con giống như được ôm Sở Du Nhiên ngày bé, trong lòng vừa cảm động vừa thấy phức tạp.

Wales lạnh lùng, nắm cổ áo của Sở Du Nhiên, kéo quả cầu lông nhà mình ra khỏi Sở Hồng Vũ, ôm chặt trong lòng. Lời cần nói cũng nói xong hết rồi, còn áp sát như thế làm gì?

Sở Du Nhiên vừa thấy sắc mặt đen xì của Wales, sáng suốt lựa chọn nghe lời. Nam nhân một khi đã ghen thì rất đáng sợ, mà loại người ngay cả dấm chua của bố vợ cũng ăn thì càng đáng sợ hơn!

Mình vừa mới đi học thì đệ đệ ra đời, chuyện này quả thực là quá đáng mà. Dillow sau khi trở về thì rất tức giận: Tại sao lại đi học chứ! Uầy sờ ma*!

* Uầy sờ ma: Vì sao

Tâm trạng của nhóc càng tệ hơn khi nhìn được chân của Caesar. Dillow điện hạ hiện giờ đã bắt đầu biết đếm từ một tới bốn! Một, hai, ba, bốn! Bé út thiếu mất hai cái chân! Bé út màu lông không đúng! Bé út có miệng khác nhóc! Bé út ệ không có ria mép! Bé út có cánh! Bé út không có đuôi! Có phải bé út bị bệnh không? Có phải bởi vì lúc bé út chào đời, không có nhóc ở bên nên bị thiếu nửa chân không? (bốn xuống hai là thiếu một nửa, đúng không? Đúng không!)

Dillow điện hạ rầu rĩ, lại gần bé út mập tròn vo, thè lưỡi liếm một cái. Bé mập đang ngủ ngon lành mở con mắt hẹp dài ra, nghi hoặc nhìn Dillow, trong mắt mang theo vẻ xa lạ và đề phòng. Đối với bé mà nói, đối phương là một thằng to xác, đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, cho nên rất nhanh chóng, Caesar quay đầu lại, mổ Dillow. Mổ xong, bé còn trừng mắt nhìn ca ca, phát hiện mùi vị của con mèo lớn xác này cũng quen quen, hình như thuộc về loại không có ác ý, vì thế, bé mập uốn éo xoay mông lại, vùi vào lòng ca ca, nhắm mắt ngủ tiếp.

Dillow bị đánh đau, lão đảo lui lại hai bước, nhóc phát hiện ra, miệng của bé út còn lợi hại hơn cả vuốt của Asa.

Dillow theo thói quen, nằm sấp xuống bên cạnh bọn đệ đệ. Cảm nhận được hơi người ấm áp, ba bé con tự động lăn lại gần, vùi mình trong lòng Dillow. Dillow nhìn đứa này một chút, nhìn đứa kia một cái, lông đen, lông trắng, lông đỏ, đứa nào lông cũng xù hết lên, khiến nhóc muốn phát điên: Ba đệ đệ đều cần liếm lông thì phải làm sao? Nên liếm đứa nào trước? Nếu bị liếm sau nhỡ đệ đệ không vui thì phải làm sao?

Nếu ba bé con nghe được tiếng lòng của Dillow, nhất định sẽ đồng loạt nói: Đại ca quả thực có mắt như mù, người có biết mỗi lần đang ngủ ngon bị người liếm láp làm tỉnh giấc, chúng ta là quá mức nhân hậu mới không đánh chết người không?

Nghĩ tới bé út “thân thể không trọn vẹn”, Dillow quyết định sẽ bắt công, lựa chọn liếm lão Tứ trước. Caesar ngộ nguậy người, vẻ mặt cao quý lạnh lùng, không thêm có chút phản ứng nào trước hành động của nhóc. Dillow cao hứng liền liếm thêm ba cái nữa...Kết quả, bé mập giận rồi nha, quả bóng tròn vo lạnh lùng đứng dậy, nhào tới, mổ Dillow liên tì tì ba cái. Bởi vì mới sinh, chân còn ngắn, cánh còn chưa thể bay, cho nên bé con mới không thể cào nát mặt Dillow. Nhảy nhẩy một hồi, Caesar quyết định từ bỏ, giữ lông tơ trên cánh, ngã xuống ngủ tiếp – mệt không mở mắt nổi mà.

Dillow xoa xoa cái mũi bị mổ rất đau, sau đó lại hào hứng đi liếm mặt hai đệ đệ còn lại. Bị quấy rầy giấc ngủ, hai con báo nhỏ cũng bò dậy. Cả ba đều cảm thấy ca ca của mình phiền muộn chết, chẳng ai bảo ai, đồng loạt bò lên lưng nhóc, theo bản năng cảm thấy nơi này rất an toàn, sau đó nằm sấp xuống ngủ tiếp.

Ba bé con cộng lại cũng phải chừng bốn, năm cân, đè lên Dillow khiến nhóc không dám cựa quậy. Thấy đệ đệ lần đầu tiên chủ động thân thiết với mình như thế, Dillow điện hạ duỗi dài cổ ngó ra sau, muốn thè lưỡi nhưng lại không với tới, chỉ đành bắt đắc dĩ thở dài: Mấy đứa nhỏ bướng bỉnh này, không ngờ cũng thích làm nũng, nhất định là đã yêu thích nhóc không muốn xa rời rồi, ngay cả ngủ cũng phải nằm nhào trên người ca ca.

Giờ phút này, giá trị tự tin của đại ca điện hạ tăng vọt!

Wales đứng bên cạnh chỉ biết ôm đầu, không đành lòng phá vỡ ảo tưởng của cháu trai. Mà Sở Du Nhiên thì cười đến đau cả bụng, Dillow đáng yêu quá à, mắc chứng đệ khổng đến độ này, quả thực vô tiền khoáng hậu.

Sở Du Nhiên cũng tìm cách giải thích cho Dillow hiểu: lão Tứ lớn lên vẫn sẽ như vậy, không phải bởi vì thân thể bị dị tật. Cậu dành chừng nửa ngày phân tích kĩ càng về gen cho Dillow nghe, cuối cùng nhóc con đi tới kết luận: Asa và Emile lớn lên giống cha, Caesar lớn lên giống mẹ!

Chính là như vậy đấy!

Ngày hôm sau, khi đến trường, Dillow rất nghiêm túc nói với chúng bạn: “Các người muốn đến chơi nhà ta không? Bé út nhà ta lớn lên cực kỳ xinh đẹp, mũm mĩm tròn vo, còn có cánh, nghe nói sau này có thể bay bay.” Dillow giang hai móng vuốt nhỏ sang hai bên, quơ quơ thể hiện động tác bay. Cuối cùng, nhóc chốt hạ một câu: “Hôm nay, thức thức không có nhà.” Các người hiểu rồi chứ?

Vì vậy, Dillow điện hạ vờ nghiêm túc, lừa gạt đồng bọn tới nhà mình – khoe đệ đệ!

Chạng vạng tối, cái người mà sáng nay được cả nhà trịnh trọng tiễn đi lại mò về. Thấy Wales có vẻ mệt mỏi, Sở Du Nhiên kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại về giờ này?”

Wales: “Đi được nửa đường mới nhớ ra, ngày mai là lễ tình nhân, cho nên anh về.” — Công chuyện thì sao, để người khác làm thay là được rồi. Vợ yêu con nhỏ, không thể để người khác chăm hộ được. Trước đây y không chú trọng cái lễ này, cho nên giờ nhất định muốn bù đắp.

Sở Du Nhiên: “...” Từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng được nghe lý do nào tùy hứng như vậy! Quả nhiên, động vật họ mèo về cơ bản đều là loại tùy hứng bốc đồng!

Sau khi tan học, Dillow tự tin đường hoàng dẫn chúng bạn về nhà, lại phát hiện ra thảm trải sàn ở đại sảnh vốn màu nâu nay bị đổi sang màu lông vàng ấm áp. Như thế cũng tốt, có thể dễ dàng phân biệt được cục lông đen, cục lông trắng và cục lông đỏ. Nhưng ai có thể nói cho nhóc, tại sao lại có một con báo đen cực bị đang nằm kia, cọ tới cọ lui chơi đùa với đệ đệ của nhóc.

Báo trắng báo đen đang túm hai bên ria mép của phụ thân, hứng chí giật giật, lắc qua lắc lại. Còn cục lông màu đỏ thì nằm trong lòng phụ thân, co chân lại, phô bày dáng người tròn vo. Caesar điện hạ không phải đang chơi, mà bé con chỉ muốn yên bình làm một cục lông có giấc mơ đẹp.

Các người chơi thì kệ các người, ta ngủ thì mặc ta.

Dillow vừa về liền thấy cảnh tượng này, ngây người đứng ngốc ngếch: — rõ ràng thức thức đã bảo không có nhà. Mà đám đồng bọn của nhóc, vội lễ phép chào hỏi, đứa nào đứa nấy đều tỏ ra hiểu lễ nghi, sau đó mới đồng loạt nhìn Dillow đầy nghi ngờ: Không phải người nói thức thức không có nhà sao, vậy ai đây? Chúng ta đến ngoài xem bé út nhà người, còn muốn nhìn Emile xinh đẹp dịu dàng nha →_→ Dillow không hề trốn tránh, kiên quyết giương mắt đối chọi với đám đồng bọn.

Sở Du Nhiên cười bắt đắc dĩ, sai người bưng thịt khô bày lên bàn, sau đó bắt chuyện với đám trẻ: “Đây là món các con thích ăn nhất đấy. Thấy tự tay làm, có muốn nếm thử không?”

Bọn nhỏ quả nhiên tạm thời từ bỏ phải truy hỏi Dillow, chạy vội tới cọ cọ Sở Du Nhiên. Được ăn thịt khô ngon lành thầy giáo làm, lại còn được vuốt lông, cuộc đời thật sướng làm sao ( ).

Dillow vẫn đứng nhìn Wales, bất mãn lâu bầu: “Sao người lại về?”

Wales nghiêng đầu nhìn cháu trai, đột nhiên nhấc móng vuốt, lật ngửa Dillow ra, mặc kệ sự phản kháng của nhóc con, cứ thế xoa bụng. Asa và Emile thấy lạ, tưởng là trò chơi mới, cũng trèo lên bụng Dillow, học cách làm của phụ thân, lấy chân giẫm giẫm. Quả nhiên, cha nào con nấy, cách làm cũng phải giống đến tám, chín phần.

Dillow muốn phản kháng, lại bị Wales trấn áp. Báo đen bự vô cùng bắt lương trêu chọc cháu trai: “Nhớ người, cho nên không nỡ bỏ đi.”

Dillow (° °) Trời ơi! Thúc thúc có bệnh! Thúc thúc ngu xuẩn bị điên rồi sao?!

Trong lúc Dillow còn đang choáng váng kêu trời, hai cục lông đột nhiên tìm được trên bụng ca ca có hai cái núm màu hồng phấn nhô ra. Huỳnh đệ sinh đôi liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà đuổi móng vuốt – giẫm!

Bị giẫm thẳng vào đầu ti, Dillow sợ tới mức kêu meow một tiếng, bỏ chạy, lông trên người dựng đứng. Wales rút cục bị chọc cười to, nhìn cháu trai đầy chán ghét: “Ngu xuẩn.”

Bị đánh thức, Caesar mở mắt ra, mổ một cái vào đầu ti phụ thân, thầy xung quanh yên tĩnh lại, hài lòng nhắm mắt ngủ tiếp.

Quốc vương bệ hạ mặt đen xì, cả người cứng đờ: “...”

Tác giả có lời muốn nói:

Dillow: Các người đừng gạt ta, để ta đếm cho mà xem, bốn cái chân thiếu nửa, chính là hai cái. Không tin cứ nhìn bé út nhà ta!

55. Chương 55

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

***

Bởi vì Wales ở nhà, cho nên đám nhỏ không thể chơi cùng ba em trai của Dillow, nhưng ít nhiều bọn chúng cũng đạt được mục đích nhìn thấy các em trai xinh đẹp.

Bé út vừa xinh vừa đáng yêu, chẳng qua tính cách lại không được như dung mạo, hễ không hài lòng là lại mổ người khác, cũng không chịu lú lo hót, cực kỳ cao ngạo lạnh lùng.

Không ngoài dự đoán, đến tối, Caly và Archer lại mượn cớ xin ngủ lại một đêm. Đêm đó, ba đứa nhỏ vì chuyện thịt xông khói vị mặn hay thịt khô vị ngọt ngon hơn mà tranh cãi kịch liệt, cuối cùng lại lao vào đánh nhau chí chết.

Dillow cho rằng thịt xông khói vị mặn mới là chính thống, ăn thịt ngọt là phản động vật ăn thịt. Archer lại cho rằng thịt khô vị ngọt mà bước tiến vĩ đại của các đầu bếp, ăn thịt mặn nhiều chỉ tổ rụng lông. Còn Caly thì nghĩ: Cho dù là mặn hay ngọt, tớ đều ăn được, thích thì các cậu cứ đánh nhau, tớ chẳng quan tâm.

Dillow và Archer cực kỳ bất mãn với thái độ này của Caly, cho nên đồng loạt nhào tới. Caly dễ dãi chứ không dễ tính, bị đánh bèn kiên cường đánh lại. Đánh tới đánh lui cuối cùng lại thành quần áo, sau đó thì quên bẵng đi nguyên nhân đánh nhau. Dù sao cũng mặc kệ, đánh là vui rồi.

Wales ôm ba bé cưng trong lòng, mặt không đổi sắc đi ngang qua phòng cháu trai, thủ thủ dạy bảo con trai mình: “Đại ca ở trong trứng lâu quá nên ngu như vậy, các con tuyệt đối đừng có học theo nó. Sau này lúc ăn thì nhớ nhường đại ca một miếng, cho nó bồi bổ trí thông minh.”

Đi theo sau bốn bố con, Sở Du Nhiên mệt mỏi lau mồ hôi, cách yêu thương cháu trai của Wales...thực sự phi thường độc đáo!

Sáng hôm sau, trước khi đi học, Dillow nhận được một móng vuốt của Asa, được Emile cọ một cái, bị Caesar quăng cho bộ mặt lạnh lùng. Nhóc cực kì vui vẻ, được ba em thân thiết trước khi đi học, thật là may mắn quá đi (.)

Caly lúc sắp đi học bèn lại gần Emile, nỗ lực khoe khoang gương mặt tuần tú sáng lạn như ánh mặt trời của mình. Sói trắng điên cuồng vẫy đuôi: Em trai mau lớn nhanh, lớn rồi anh sẽ dẫn em đi chơi

~Wales mặt không đổi sắc liếc mắt nhìn Caly, sau đó cúi đầu đem bảo bối giống cái ôm vào lòng, nhét sâu trong cổ áo. Áo bông nhỏ nhà mình, phải mang theo người mới yên tâm được.

Caly: “...” Quốc vương thúc thúc từ sau khi lên chức cha đột nhiên trở nên kỳ quái thật đấy! Ánh mắt vừa nãy quá phức tạp, phải giải nghĩa sao đây? Mà ~ mẫu phụ đã nói, không hiểu thì khỏi cần nhìn, đi học thôi
~~ lúc nào rảnh lại đến nhà thầy ăn chút cơm

~~Tổng được đám nhỏ thích gây lộn ra ngoài, Wales ôm ba cục lông nhà mình, nói với Sở Du Nhiên: “Ta có việc ra ngoài một lát, khi nào về sẽ đưa em ra ngoài chơi.”

“Đi đâu cơ?” Sở Du Nhiên chưa kịp phản ứng đã thấy Wales chạy biến ra ngoài. Cậu híp mắt nhìn về hướng trường học, thấy dị năng thuộc tính “Phong” lóe lên liền hiểu ngay ý đồ của Wales. Aizz, con mèo hư hỏng này!

Sở hiệu trưởng vừa dùng bữa sáng xong, đang dựa vào cửa sổ ngắm phong cảnh trong trường. Sở Du Nhiên mới tìm cho ông một đầu bếp mới, làm cơm rất hợp khẩu vị, cho nên Sở hiệu trưởng hôm nào cũng ăn hết sạch, hiện giờ bụng hãy còn no.

Đúng lúc này, trong không khí có tiếng gió sắc nhọn rít bên tai. Nghe tiếng đã biết người tới là ai, Sở Hồng Vũ bắt mắt nhìn người đang bò trên cửa sổ phòng mình, khó chịu: “Tới làm khách như vậy, người có biết xấu hổ không?”

Wales thả ba cục lông trong lòng lên ghế salon của Sở Hồng Vũ, mặt không đổi sắc đáp lại: “Cũng là do người dạy.”

Ba cục lông đồng loạt ngẩng đầu nhìn Sở hiệu trưởng: Người ông ngoại thơm quá! Muốn ăn ghê!

Sở Hồng Vũ nhìn ba đôi mắt tròn vo trong sáng hồn nhiên, không biết nên làm gì, bởi vì bọn nhỏ dường như thể hiện rất rõ: Ông ngoại vừa ăn vụng gì vậy? Mau giao ra đây!

“Người dẫn bọn nhỏ đến đây có ý gì?”

“Người, chăm cháu, ta muốn đi hẹn hò.”

Wales lấy trong không gian ra một đồng hồ: “Một ngày cho uống sữa năm lần, không cần dỗ chúng ngủ, chỉ cần không bị ngu là chăm được.” Nói xong xuôi, Wales không màng tới vẻ mặt như bị sét đánh của Sở Hồng Vũ, nhảy qua cửa sổ chạy mất tăm.

Ba cục lông lại nhìn Sở Hồng Vũ: Không bị ngu là chăm được!

Sở Hồng Vũ: “...”

Ba cục lông nhìn ông ngoại, mà Sở Hồng Vũ cũng nhìn lại bọn nhỏ. Dù nói bọn nhỏ đã quen mặt ông, bình thường muốn ôm muốn bế gì cũng được, nhưng bảo chăm một ngày? Sở Hồng Vũ không tưởng tượng được.

Tuy rằng chưa quen với hoàn cảnh xung quanh, nhưng bởi vì quen hơi ông ngoại, lại ngửi thấy mùi trong phòng đều là mùi của Sở Hồng Vũ, cho nên Asa vừa thấy cha bỏ đi, đã nhìn ghế salon chăm chú, sau đó âm thầm ngồi xổm trên ghế, đi tiểu – chiếm ghế trước!

Thấy anh trai chiếm địa bàn, Emile rầm rập học theo, cũng ngồi xổm – đi tiểu chiếm địa bàn!

Ngửi thấy mùi nước tiểu, Sở Hồng Vũ tái mét mặt, vội vàng chạy tới túm gáy Asa lên. Bé con ngờ ngác nhìn ông ngoại của mình, bị xách lên khiến bé vô cùng không thoải mái, cho nên Asa bèn vùng vẫy. Sở Hồng Vũ

cảm thấy đau lòng, vội vàng chuyển sang bế cháu ngoại vỗ về, cơn giận tan biến. Dù sao ghế salon bần thì đổi cái mới được, cháu trai bị xách lên nhờ làm sao thì ông như mất một miếng thịt.

Cùng là tộc báo, nhưng Asa và phụ thân bé được hưởng cách đối xử hoàn toàn khác biệt, người sau thường xuyên ăn đòn, người trước lại được ôm vào lòng vỗ về, có trách chỉ trách Asa là cháu ruột nha. Mà dưới sự mềm lòng của ông ngoại, Emile cũng đánh dấu địa bàn thành công.

Sở Hồng Vũ mím môi, ôm các cháu vào lòng rồi đặt lên giường, sau đó ném ghế salon ra ngoài. Mà lúc quay đầu nhìn lại căn phòng, ông thấy chỗ nào cũng không an toàn. Sở hiệu trưởng nhanh như cắt gọi người mang thảm trải sàn loại dày tới! Lập tức đổi cho ta! Nhờ cháu ngoại ngã gãy chân thì phải làm sao?

Chờ tới khi Sở hiệu trưởng quay về phòng ngủ, đã thấy một quả bóng bida màu đỏ tròn vo đang cọ mõng trên gối đầu của mình – anh trai chiếm địa bàn rồi, ta cũng phải chiếm một cái!

Sở hiệu trưởng chạy tới kéo Caesar ra khỏi gối. Bởi vì quá tròn cho nên bé con lăn lông lốc xuống. Asa và Emile tưởng em trai muốn chơi với chúng, cho nên nhảy lên vỗ lấy, ba quả cầu lông béo múp múp lăn lộn với nhau. Còn Sở hiệu trưởng thì cầm cái gối của mình – ném ra ngoài!

Người giao thảm rất nhanh đã có mặt, trải thảm dày lên khắp mặt sàn, đặt chân lên cũng có cảm giác bị lông nhung bao lấy. Sở hiệu trưởng ôm ba bé con mập mạp ra khỏi phòng ngủ. Trong chớp mắt, Asa và Emile đã nhào lên thảm, mài móng vuốt.

Caesar cao ngạo lạnh lùng cuộn tròn người, chọn một chỗ yên tĩnh nằm ngủ. Asa thấy em trai sắp ngủ, bèn nhào tới. Cho dù là trẻ con còn đang trong thời kỳ bú sữa mẹ, thì theo bản năng, mèo nhìn thấy quả cầu lông đều muốn cào cào cho sướng. Caesar cũng không phải loại tốt tính, cao ngạo thì cao ngạo, nhưng bản chất vẫn di truyền thái độ hung hãn của bậc cha chú, không thêm nói một lời đã kéo anh trai ngã nhào xuống đánh lộn, lăn tròn trên thảm. Emile cao hứng từ phía sau chạy tới, đuổi theo hai quả cầu.

Lần đầu tiên chăm cháu, Sở hiệu trưởng: “...”

Các cháu đánh nhau thì phải làm sao? Có cần ngăn bọn nó không? Nhưng ngoài đánh người ra thì cái gì ông cũng không biết! Hay là đi tìm con trai nhờ giúp đỡ? Nhưng như thế mất mặt lắm!

Sở hiệu trưởng xoắn xuýt...

Hoàng cung.

Sở Du Nhiên thấy sau khi Wales chạy ra ngoài thì lúc về không mang theo các con, biết ngay y để con ở đâu rồi nên cậu hơi lo lắng: “Cha làm được không? Dù sao ông ấy chưa chăm trẻ con bao giờ.”

“Ai cũng phải học.” Wales ôm eo Sở Du Nhiên, hưởng thụ khoảnh khắc rảnh rỗi của hai người. Cọ mặt vào mái tóc mềm mại của người yêu, Wales hùng hồn nói: “Sau này đây chính là công việc chính của ông ấy.”

Sở Du Nhiên bật cười, cảm thấy câu này của mèo bự nhà mình thật ác nha. Cha chưa chăm trẻ con bao giờ, nhờ tức quá đánh cháu thì phải làm sao?

Sự thực chứng minh, tuyệt đối không đánh trẻ con!

Sở Hồng Vũ thực sự không chịu đựng nổi nữa, đành lê mặt già đi thỉnh giáo con trai: Hai bé con đánh nhau thì phải làm thế nào?

Sở Du Nhiên lúc nhận được tin không biết nói gì, ấu tẻ, lại còn là giống mèo, có con nào không thích đánh nhau. Đánh thì cứ kệ đi, dù sao cũng không có sức gây hại gì, hơn nữa, bọn nhỏ cũng không thực sự ra tay, vì đứa nào cũng biết người kia là anh em trong nhà, tình thân như thủ túc. Vì vậy, cậu nghĩ một lát rồi trả lời: Để bọn nó đánh, không đánh đến mức rụng hết lông là được ạ.

Sau đó cậu vui vẻ nắm tay Wales ra khỏi cửa, lễ tình nhân phải đi hẹn hò!

Thời điểm này năm ngoái hai người họ mới quen nên không thể cùng nhau trải qua lễ tình nhân, hiện giờ nhìn lại, ngay cả con cũng có rồi. Sở Du Nhiên cảm thấy xúc động, cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, chưa kịp tận hưởng cảm giác lãng mạn của tuổi trẻ đã thấy mình già. Nhìn sang người con trai đi bên cạnh,

đừng chỉ thấy khuôn mặt đẹp trai kia không rõ dấu vết tháng năm, thật ra Wales đã hơn ba mươi, so với cậu lớn hơn mười mấy tuổi.

Wales phát hiện người yêu nhà mình vẻ mặt “đa sầu đa cảm” như vậy, cảm thấy giống cái nhà y thật mảnh mai yếu ớt, cho dù nay đã thành mẫu phụ nhưng vẫn cần y che chở nhiều. Đưa ra kết luận này xong, Wales rất tự nhiên dắt tay Sở Du Nhiên đi tiếp, giọng trầm ấm: “Dẫn em tới một nơi.”

“Nơi nào?”

“Nơi em có thể cảm nhận được tình yêu của ta.”

Sở Du Nhiên nhoẻn miệng cười, kéo tay Wales: “Hiện giờ em cũng cảm nhận được tình yêu anh dành cho em mà, cho nên anh không cần làm gì kinh thiên động địa đâu, sẽ hù chết người đấy.”

Wales bị ép dừng bước, y nhú mày nhìn Sở Du Nhiên, không vui mà nói: “Em không tin tưởng năng lực của ta?”

“Bởi vì quá tin cho nên em mới sợ.”

Wales hít sâu một hơi, hiện giờ y rất muốn bế Sở Du Nhiên lên đánh cho một trận. Quả cầu lông không biết tốt xấu này, y đã dành thời gian cho cậu, vậy mà cậu dám không tin y! Không nhiều lời, Wales ôm eo Sở Du Nhiên, kéo đi.

Tại tỉnh cầu thú nhân, lễ tình nhân có vị trí rất quan trọng, nơi nơi đều tổ chức tiệc ăn mừng, tạo bầu không khí lãng mạn hỗ trợ các thú nhân muốn cầu hoan. Ai còn độc thân thì dịp này người nhà đều đẩy ra ngoài cho đi kén vợ kén chồng, giống đực thì chuẩn bị sẵn không ít hoa cầu hoan, mỗi khi nhìn thấy giống cái hợp mắt sẽ đem hoa ra tặng. Nếu được đối phương tặng lại một bông, nghĩa là đối phương cũng có ý, hai người sau đó có thể cùng nhau đi ăn cơm tán gẫu, xem quan hệ phát triển lên trên tình bạn. Còn nếu giống cái chỉ nhận hoa nhưng không tặng lại, nghĩa là người ta chỉ nhận cho lịch sự, chứ không có ý muốn phát triển thêm. Giống đực trong trường hợp này cũng sẽ không dây dưa nữa mà chuyển sang tìm mục tiêu khác.

Ở nơi khác không biết thế nào, nhưng ở đế tinh này, mọi người đều có tinh thần thượng tôn pháp luật. Cho nên mặc dù đây có thể coi như hội môi giới hôn nhân, nhưng mọi người lại cư xử cực kỳ văn minh. Đường nhiên, bên cạnh môi giới, cũng có không ít hoạt động vui chơi giải trí khác.

Vì mong cho giống cái mình yêu được vui vẻ, nên giống đực gần như tiết kiệm cả năm, chỉ vì ngày nay trút tiền như nước.

Wales vốn định kéo Sở Du Nhiên đến sàn đấu giá, xem cậu có thích cái gì không thì mua về. Y không muốn dùng thân phận quyền quý, chỉ muốn như người bình thường làm những chuyện khiến người thương vui vẻ, sau đó buổi tối sẽ tặng cậu món quà y đã chuẩn bị từ trước. Đáng tiếc là Sở Du Nhiên lại vô cùng hứng thú với dạo phố.

Đời trước, Sở Du Nhiên đã từng ảo tưởng rất nhiều lần, người như cậu, liệu có thể tìm được một người thật lòng với mình như mình với người ấy hay không...rồi có thể cùng người yêu tay trong tay quang minh chính đại đi dạo trên đường mà được xã hội khoan dung hay không? Đáp án là không, cho nên trước đây cậu luôn không dám nghĩ tới chuyện tình ái.

Đời này, những mong muốn của cậu đã thành sự thực, thậm chí cậu còn có ba đứa con của chính mình. Mặc dù là thành viên hoàng gia, nhưng người bên cạnh luôn bảo vệ che chở cho cậu, để cậu dù là vương hậu vẫn có thể tiếp tục đảm đương công việc thầy giáo dạy trẻ, cùng cậu đi tìm niềm vui cuộc sống. Sở Du Nhiên cảm động nắm lấy tay Wales, cười nói: “Wales, đến khi chúng ta già rồi, anh cũng không được bỏ mặc em.”

Wales xoa đầu Sở Du Nhiên, bắt đắc dĩ đáp: “Em lại nghĩ lung tung cái gì nữa rồi? Ta làm sao bỏ mặc em được?”

Sở Du Nhiên nhoẻn miệng: “Ý em là, anh già hơn em, nhưng anh không được chết trước em!”

“Già?” Wales cười lạnh, y chẳng còn nghe thấy cái gì khác, chỉ chăm chăm vào một chữ này. Hừ, nhất định là do bình thường y quá nghiêm túc, cho nên quả cầu lông nhà mình mới nghĩ y già dặn. Hôm nay y phải nhân cơ hội biểu diễn cho vợ yêu xem, y là người vô cùng trẻ tuổi, thân thể cường tráng, biết tạo lãng mạn, không, hề, già!

Sở Du Nhiên thấy Wales đột nhiên không vui, còn tưởng y kiêng kị chữ “chết”, vội vàng lại gần hôn gương mặt tuần tú của đối phương. Cậu cười làm lạnh: “Đừng giận mà, em chỉ nói lung tung thôi.”

Nói lung tung lại đi nói y già? Rõ ràng trong lòng sớm đã nghĩ thế rồi! Cảm thấy địa vị giống đực của bản thân bị khiêu khích, mèo bự bệ hạ quyết định sau khi về nhà sẽ chấn chỉnh Sở Du Nhiên, xây dựng lại uy thế của bản thân, cho quả cầu lông biết ai mới là chủ nhân chân chính của cái nhà này!

Wales không mở miệng nói nữa, khuôn mặt lại trở nên thông dong nghiêm túc, khiến Sở Du Nhiên đột nhiên giật khốe mắt, hoàn toàn không biết vừa nãy dòng suy nghĩ của hai người họ không cùng một kênh, cho nên cậu đã chọc giận miêu đại nhân rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Asa: Chiếm địa bàn!

Emile: Chiếm địa bàn!

Caesar: Chiếm địa bàn!

Dillow: Tốt lắm! Các em học rất nhanh!

56. Chương 56

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

***

Hai người tay trong tay đi tới chỗ đông người. Sở Du Nhiên nhìn dòng người nhốn nháo phía trước, hỏi: “Anh có muốn che mặt lại không?”

Wales bắt mắt nhíu mày: “Tại sao phải che? Có gì mà không dám để người khác biết.”

Sở Du Nhiên nghe giọng điệu này mới biết mèo nhà mình đang giận. Cậu híp mắt, coi như không nghe thấy gì, không thể chiều mèo thành thói quen được!

Hào hứng kéo tay Wales xông vào biển người, sau đó Sở Du Nhiên buông tay ra. Hai người bọn họ đăng ký kết hôn rồi, được toàn bộ đế quốc thừa nhận là quan hệ chồng chồng hợp pháp, cho nên hôm nay cậu rất muốn trải nghiệm cuộc sống của người bình thường. Wales thấy Sở Du Nhiên “không tìm không phối” như thế thì rất bức mình, nhưng đến khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của đối phương, mọi nỗi giận đều tan biến.

Nghĩ tới đây, Wales bắt mắt kéo Sở Du Nhiên lại, ôm vào lòng hôn một cái – nhóc con thích chọc người này! Về nhà nhất định phải dạy lại, dạy cho tốt mới thôi!

Ban đầu mọi người cũng không ai để ý tới bọn họ, bởi hôm nay người trẻ tuổi ra ngoài chơi rất nhiều. Đợi đến lúc nhận ra thì lại giật mình khiếp sợ, cho nên hoàn hồn rồi đã thấy hai người đi xa.

Nhưng mà, quốc vương bệ hạ với vương hậu điện hạ lại có thể đi hẹn hò như dân chúng bình thường ư? Chẳng lẽ quốc vương cao ngạo của bọn họ đã bị vương hậu đồng hóa rồi?

Sở Du Nhiên và Wales đi tới đâu thì người xung quanh dừng tay tới đó, đồng loạt lén quan sát hai người. Điều đó khiến cậu thấy nếu còn tiếp tục đi nữa, e rằng sẽ ảnh hưởng tới diễn biến của các hoạt động thường lệ. Wales thì sa sầm mặt, rồi kéo cậu đi thẳng tới phiên đấu giá.

Phòng đấu giá đã có người đặt sẵn, tất nhiên bạn cũng có thể chọn cách lấy số trực tuyến trên mạng, sau đó đến nơi để nhận phòng. Nhưng Wales đã lên kế hoạch dẫn Sở Du Nhiên ra ngoài giải sầu từ trước, cho nên đương nhiên đã sai người đặt phòng sẵn.

Kéo người yêu vào phòng, đóng sập cửa lại, sau đó Wales ép Sở Du Nhiên lên cánh cửa, bá đạo hôn môi cậu. Giống cái thích trêu hoa ghẹo nguyệt này, có biết mình đã hấp dẫn bao nhiêu giống đực nhìn lên rồi không!

Ghen, chính là cảm giác khó nói ra mà chỉ có thể dùng hành động để thể hiện dự vọng chiếm hữu của bản thân. Lúc mới bắt đầu, Sở Du Nhiên hơi có ý trốn tránh, nhưng khi cảm nhận được sức mạnh của đối phương, cậu chỉ có thể thở dài trong lòng rồi tuân lệnh. Sở Du Nhiên bá vai Wales, cậu ngẩng đầu lên, thừa nhận nụ hôn vừa bá đạo vừa hung hãn ấy. Luồng tinh thần lực dịu dàng cuốn lấy hạch dị năng của Wales, đến khi kiểm tra rất kỹ cũng không thấy sự xáo động nào thì cậu mới hiểu, hóa ra là đang ghen!

Nhưng mà, y ăn dấm chua ở chỗ nào chứ?

Hoàn toàn không có lý do gì cả!

Đợi đến lúc Wales cảm thấy “con tim vui trở lại” thì Sở Du Nhiên đã bủn rủn cả hai chân. Cậu như treo trên người Wales, khoe mắt ửng hồng nhìn y, đôi môi vừa bị hôn vẫn còn dính vệt nước, ánh mắt tràn đầy vẻ bất mãn. Người này thật là...không biết chỗ này có lắp camera không nữa, nhờ bị phát sóng trực tiếp thì phải làm sao?

Tâm trạng rất tốt, Wales lại cúi đầu, y liếm quanh viền môi của Sở Du Nhiên. Đây là động tác y thích làm nhất, lần nào cũng làm, mà lần nào làm cũng khiến Sở Du Nhiên run rẩy toàn thân.

Một mặt lo lắng bị người khác biết, mặt khác lại cảm nhận được sự quý trọng từ đối phương, Sở Du Nhiên bướng bỉnh vùi mặt vào lòng Wales, khàn giọng: “Bệ hạ, anh không sợ người khác sẽ thấy hả?”

“Gọi ta là Will.” Giống như lúc hai người mới quen, mèo bự kiêu ngạo cũng nói với cậu, gọi ta là Will.

“Will...” Sở Du Nhiên nở nụ cười, giọng nói ngập tràn hạnh phúc.

Wales hài lòng hôn lên thái dương của Sở Du Nhiên, bàn tay to lớn xoa eo cậu, ôm chặt đối phương vào lòng, để cậu cảm nhận được khát vọng của y. Giọng nói bình thường lạnh lùng cũng trở nên khàn khàn: “Em yên tâm, nơi này không lắp đặt máy thiết bị đó.” Chỉ cần có dấu hiệu bị người khác nhòm ngó, y nhất định ngay tức khắc sẽ cảm giác được. Bộ dạng hiện giờ của quả cầu lông đẹp như vậy, sao y có thể để người khác thấy chứ?

Sở Du Nhiên nhìn quanh bốn phía, sau đó không biết nên mở miệng châm chọc thế nào cho phải. Có lẽ bởi vì muốn thỏa mãn tâm lý thích tiêu tiền cho giống cái của giống đực, cho nên toàn bộ nội thất thiết kế trong phòng đều theo chủ đề ngày Valentine, cả phòng được trang hoàng thành phòng tình nhân. Ngay từ những chi tiết nhỏ để trang trí cũng rất thể hiện người xây dựng rất tỉ mỉ lại không ngại tốn kém. Họ cũng tính toán rất kỹ tới chuyện người có thể bao toàn bộ phòng đều phải là tầng lớp quý tộc thích xoi mói, cho nên tất cả đồ dùng đều là sản phẩm mới, không có món nào có dấu hiệu đã từng bị sử dụng.

“Ta muốn toàn thân em đều nhuốm hơi thở của ta, để người khác không dám nhòm ngó em nữa.”

Sở Du Nhiên nghe được những lời ấy, cảm thấy vô cùng căng thẳng, sau đó cậu lại bị hôn. Giống như thiếu niên vụng trộm tình đầu, vừa lo lắng vừa kích động, chỉ cần đối phương xoa nhẹ cũng đủ khiến toàn thân cậu run rẩy. Sở Du Nhiên hiểu rõ, nếu còn tiếp tục thế này sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên lập tức dùng tinh thần lực cuốn lấy Wales, giúp y tỉnh táo lại.

“Chờ lúc về, ưm...Will! Chờ về rồi lại...a!” Viền môi bị cắn, khiến Sở Du Nhiên đau tới mức hít vào một ngụm khí lạnh. Cậu bị nhắc bổng lên, Wales ôm cậu ép xuống ghế salon trong phòng đấu giá, “Không đợi được!”

Sở Du Nhiên: “...”

Buổi trưa, tại nơi ở của Sở Hồng Vũ.

Bị ba đứa cháu ngoại xoay vòng vòng khiến Sở Hồng Vũ không còn thời gian nào để làm việc. Asa túm Caesar cùng lộn nhào từ tường phía đông lăn tới tường phía tây, rồi lại từ tường phía tây lăn tới tường phía nam. Emile thì chạy theo sau, tiếp sức cho anh trai và em trai của mình, thỉnh thoảng lại nhân cơ hội trộm

cào một cái. Cuối cùng cũng không biết đứa nào đánh đứa nào, trận chiến càng lúc càng kịch liệt. Sở Hồng Vũ chỉ biết lo lắng chạy theo, trong lòng vô cùng vui mừng vì đã sớm trải thảm dày trên sàn.

Thương cháu ngoại đến mức này, không còn cách nào chữa trị!

Mà ngay vào lúc này, khi trái tim của Sở hiệu trưởng đang nảy lên nảy xuống liên hồi thì người trợ lý sắp bị công việc vất vả trong trường ép đến sắp phát điên của ông gửi tin đến: “Hiệu trưởng, khu chăm ấu tể xảy ra chuyện rồi. Có một nhân viên tạp vụ giống đực đột nhiên không khống chế được dị năng, gây chuyện ở gần lớp chín, khiến ấu tể gấu mèo tên Panda bị ngã từ trên cây xuống, cẳng chân bị thương, tâm lý chấn động. Chủ nhiệm lớp đã đi xử lý, xin ngài cho chỉ thị có cần thông báo cho Banksy đại nhân không?”

“Ta lập tức tới ngay.” Sở Hồng Vũ ôm bồng ba đứa cháu vào lòng, mặt nghiêm túc hẳn. Hàng năm số vụ bùng nổ dị năng của giống đực diễn ra không ít, nhưng trong khuôn viên trường học thì chưa từng xuất hiện, nguyên nhân là do ông đã trồng trong trường rất nhiều cây bình an.

Loại cây này có tác dụng trấn an tinh thần, cho dù là giống đực, giống cái hay là ấu tể nhỏ bé, đều phát huy hiệu quả rất tốt. Nhưng tại sao lần này có người bùng nổ dị năng trong trường, mà lại là ở khu chăm ấu tể, trùng hợp nhất là ở gần lớp chín có vị trí đặc thù.

Sở Hồng Vũ ôm ba đứa cháu, gương mặt lạnh lẽo như thể chuẩn bị đi giết người.

Học sinh của ông đều là bảo bối trong lãnh địa của ông, ai dám động tới chúng, ông nhất định bắt kẻ đó đền mạng!

Panda rách toạc một lớp da đùi, mặc dù được y tá bôi thuốc và an ủi rằng hai ngày nữa sẽ lành lại, nhưng bé con vẫn bịt kín lỗ tai không chịu nghe, thút thít lăn ra đất khóc. Thân thể mập mạp tròn vo như quả cầu, lộ ra một bên chân ngắn cuốn băng, thoạt nhìn vô cùng thảm hại.

Đám Dillow vây lấy bé thành một vòng tròn nhỏ, mà nhóm sư tử hổ báo thì vây thành vòng tròn lớn hơn bên ngoài, tất cả đều quan tâm nhìn Panda đang khóc thút thít.

Thầy giáo Hal không rõ tính cách của Panda, cho nên không sao dỗ bé nín được, lo tới mức cũng muốn òa khóc luôn.

Dillow thở dài, chạy ra ngoài gửi tin cho Sở Du Nhiên. Quả nhiên là, trong trường không có thầy giáo gốc, bầu trời xanh cũng biến thành tím tối.

Sở Du Nhiên lúc này đang cố gắng ngăn không cho Wales tiêu xài hoang phí. Bởi vì sau khi Hoàng đế bệ hạ ăn no đỡ thèm rồi thì buổi đấu giá chỉ còn lại duy nhất món hàng cuối cùng là một miếng ngọc thạch cổ. Ngọc thạch gần như rất ít xuất hiện trên tinh cầu này, nhưng đối với những người xuất thân dòng dõi danh gia vọng tộc, ít nhiều cũng biết tới thứ gọi là ngọc thạch. Mà thời điểm người bán đấu giá lấy miếng ngọc tỳ hưu ra, Wales để ý thấy Sở Du Nhiên nhìn miếng ngọc mấy lần. Y đã sớm muốn tiêu tiền cho vợ yêu, không tiêu được là không vui, cho nên thấy Sở Du Nhiên thích thứ gì, y nhất định muốn lấy nó về tay mình.

Giá khởi điểm là tám triệu tinh tệ.

Bởi vì miếng tỳ hưu được thợ thủ công chạm trổ tinh xảo, cho nên được chọn làm hàng “đỉnh” của phiên đấu giá lần này. Mà người tới sân đấu giá, tất cả đều là quý tộc, cho nên cũng chẳng ai thiếu tiền. Nhất là trong ngày đặc biệt như hôm nay, giống đực nào cũng mong chiếm được niềm vui từ giống cái của mình, cho nên giá tăng ào ào như ném tiền qua cửa sổ.

Wales dùng đầu ngón tay bấm một cái, đẩy giá lên thành ba mươi triệu. Mà Sở Du Nhiên thì thấy không cần lãng phí tiền vào món đồ này như thế, tiền có phải từ trên trời rơi xuống đâu, đồng tiền này chi bằng giữ lại cho Dillow sau này cưới vợ.

Sở Du Nhiên túm chặt tay Wales để cản y lại. Miếng ngọc kia mua về cũng không biết dùng làm gì, cho nên cậu cũng không phải quá thích. Cũng chỉ là một món đồ chơi thôi, cái đồ ngớ ngẩn tinh trùng thượng não này lại định vung tiền như rác mua về.

Wales nhú mày nhìn Sở Du Nhiên, ở nhà bị vợ quản, ra ngoài đường rồi vợ vẫn muốn quản, tiêu tiền cũng bị vợ quản, vợ y vọng tưởng muốn làm ông trời hử! Vừa này dạy dỗ quả nhiên vẫn không đủ!

Sở Du Nhiên cắn bản chả sợ gì, anh giỏi cứ lườm nữa đi, có thể nào em cũng phải quản, em chính là thích quản anh đấy!

Hai người lườm nhau một lát, cuối cùng kết thúc bằng việc Wales trợn mắt lên rồi nheo lại, không nhiều lời mà một lần nữa lột sạch Sở Du Nhiên, ý định để cậu hiểu rõ nhà ai mới là chủ!

Đúng lúc ấy, thiết bị liên lạc của Sở Du Nhiên reo lên. Thấy người gọi tới là Dillow, Sở Du Nhiên còn tưởng rằng sau bữa trưa nhóc con gọi về để gặp em trai, bèn mỉm cười nhận điện, sau đó ánh mắt bị quang cảnh sau lưng Dillow thu hút.

Hai cây bình an tươi tốt bị móng vuốt sắc bén cào, gãy ngang thân. Tường bao cũng bị ngoại lực làm hư hại, đá vụn rơi đầy trên mặt đất, xung quanh rất nhiều trẻ con đang ngồi, mà quan trọng nhất là bé Panda đang khóc thút thít không ngừng.

Tiếng khóc nỉ non khiến trái tim Sở Du Nhiên như xiết lại, mấy đứa nhỏ này cậu coi như con cháu trong nhà, rụng mấy sợi lông cũng làm cậu đau lòng. Vì vậy, nhìn thấy cảnh này, con người Sở Du Nhiên co lại, cậu nghiêm mặt hỏi: “Dillow, Panda bị làm sao?”

“Có người điên, Panda bị hấn dọa, ngã từ trên cây xuống, cứ khóc mãi, đỡ thế nào cũng không được.” Dillow cau mặt, nhóc cũng không biết nên làm gì.

“Trên cây?” Sở Du Nhiên mím môi, gấu mèo ngốc, còn nhỏ lại dám trèo cây. Nhưng biết chuyện có người bùng nổ dị năng thì cậu cảm thấy rất bất thường. Sở Du Nhiên an ủi: “Thầy lập tức sẽ tới chỗ các con.”

Wales lạnh lùng ra mặt, bất mãn với việc hai người đang hẹn hò thì bị phá đám. Chỉ là chuyện này không còn cách nào khác, giống như có rất nhiều lúc, có những chuyện y không muốn cũng phải làm. Kim nén bất mãn vậy!

Trước khi ra khỏi cửa, Wales ném lại một quả cầu sét, thiêu nát cái ghế salon trong phòng. Đồ mà quả cầu lông đã dùng, không ai được dùng nữa!

Lúc Sở Du Nhiên tới nơi thì Sở Hồng Vũ cũng mới đến được một lát. Lí do là tốc độ của Wales rất nhanh, mà Sở Hồng Vũ thì phải bận lòng với ba đứa cháu không biết nghe lời. Dillow thấy cả ba em trai đều bị mang tới đây, tức đến mức dựng hết cả lông. Ngoài này nguy hiểm như vậy sao có thể để em trai tới được? Em trai là phải nuôi trong phòng, để ra ngoài nhờ may gặp phải người xấu thì sao?

Sở Hồng Vũ ôm chặt ba đứa cháu ngoại, mặc kệ là đi đâu, muốn chơi thế nào thì ông cũng không bao giờ để cháu mình rời khỏi tầm mắt. Ở trong lòng ông chính là nơi an toàn nhất – Dillow tức cái quái gì!

Đám trẻ ai nấy đều hiếu kỳ: Em trai của Dillow thật đáng yêu nha

~Dillow cảnh giác nhìn xung quanh. Bởi vì thần kinh vô cùng nhạy cảm, cho nên Dillow điện hạ lập tức phát hiện ra vô số ánh mắt đang nhòm ngó em trai nhà mình!

Sở Du Nhiên vừa tới nơi, nhìn thấy cảnh này, bất đắc dĩ đành ôm ba cục lông từ trong lòng Sở Hồng Vũ đưa cho Wales. Nhìn thấy một đứa nhỏ đang ngủ say, hai đứa nhỏ khác dùng móng vuốt chạm lên mặt cha, cậu bèn yên tâm, không để ý tới bốn cha con nữa mà bước tới đứng cạnh Panda. Sở Du Nhiên nhìn toàn thân Panda, sau đó đau lòng xoa đầu bé con, hỏi thầy Hal ở bên cạnh: “Bị thương có nặng không?”

57. Chương 57

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

***

Sở Du Nhiên đau lòng xoa đầu Panda, hỏi thầy Hal ở bên cạnh: “Bị thương có nặng không?”

Hal lắc đầu, đau lòng đáp: “Rách một lớp da, còn bị sợ hãi nữa. Panda cứ khóc mãi, ta đã báo cho phụ huynh của bé rồi. Nhưng phụ huynh bé nghe nói người đến, cho nên không sai người tới nữa.”

Sở Du Nhiên gật đầu, hiểu rằng Banksy đại nhân không muốn để lộ thân phận của Panda, chỉ là rách một lớp da...Sở Du Nhiên dịu dàng hỏi Panda: “Con ngoan, như vậy thì ngày mai con không thể vận động rồi, phải không? Bởi vì Panda bị thương nè.”

Panda nghe xong, hai mắt sáng rực lên, thút thút gật đầu.

Sở Du Nhiên híp mắt: “Ngày mai không thể vận động, sau này cũng không thể vận động, phải không? Bởi vì Panda bị thương rất nghiêm trọng nhĩ.”

Panda gật đầu, tiếp tục thút tha thút thít, khóc đến mức cả người, chỉ nghe thấy tiếng nấc chứ chẳng thấy rơi giọt lệ nào.

Sở Du Nhiên thở dài bất đắc dĩ, xoa gáy Panda, thằng bé này! Khóc thút thít không phải vì đau, mà chỉ vì muốn để mọi người thấy mình bị thương rất nghiêm trọng, lấy cớ sau này trốn không phải vận động giảm béo mà thôi!

Sở Du Nhiên biết bé con không đau quá, mới quay đầu nhìn xung quanh thì thấy Sở Hồng Vũ vẫn đang điều tra khắp hiện trường. Cậu đi tới chỗ Wales, “Em có chuyện muốn thương lượng với anh.”

Wales nghiêng đầu, né đường cào của con trai, vẻ mặt dịu dàng: “Em nói đi.”

“Em hiện giờ chưa thể quay lại trường, nhưng để mấy bé con ở đây em cũng không an tâm được. Liệu có thể mang tất cả bọn chúng đi, mở lớp ngay trong cung được không?” Mấy đứa nhóc này, mỗi đứa một tính một nết, thầy giáo Claude và thầy giáo Hal rõ ràng không trị nổi.

Wales hơi do dự một lát, sau đó gật đầu: “Em thích là được.”

Sở Du Nhiên nở nụ cười: “Như thế cũng đỡ mất công mỗi ngày phải đưa đón Dillow.”

Wales đã đồng ý thì Sở Hồng Vũ chẳng còn gì để nói, dấu sao mấy nhóc con này đều là tiểu tử tông, sớm mang ra khỏi trường ngày nào thì ông cũng bớt lo ngày đó, vì vậy Sở Hồng Vũ lập tức sai người tổng giám đốc đi hết. Thầy giáo Hal với tư cách trợ giảng, cũng bị tổng giám đốc đi theo.

Trước đây ông sắp xếp thầy giáo Hal làm trợ giảng cho Sở Du Nhiên cũng có lý do cả. Không chỉ bởi Hal là người đơn thuần, tính cách cẩn thận, mà còn bởi vì xuất thân của người này rất tốt. Hal là con nhà lính, anh trai cậu hiện đang là Thủ lĩnh đại nội thị vệ. Đừng tưởng nhà bọn họ là thổ thì tầm thường, cả nhà ấy đều là thổ cuồng bạo lực, phi thường trung thành với Hoàng gia, từ nhỏ đã được học lễ nghi của quý tộc. Thổ Hal mặc dù có chút nhát gan, nhưng khi cần thiết vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Sở Du Nhiên ôm đám trẻ đi, chuyện còn lại cũng cần phải giải quyết.

Wales đã sai người đi điều tra giống đực bị bùng nổ dị năng kia tiếp xúc với những ai, tin rằng mọi chuyện sẽ nhanh chóng “cháy nhà ra mặt chuột”. Nhưng chưa kịp có kết quả, thì Nghị viện đã bắt đầu hướng mũi dùi phê phán về phía Sở Du Nhiên.

Wales vì Vương hậu bỏ qua tôn nghiêm của Hoàng gia, trừng phạt một Công tước nhất đẳng. Hiện giờ vì Vương hậu mà Bệ hạ bỏ qua thân phận, không khác gì thường dân. Vương hậu không để ý thân phận của bản thân đòi đi làm thầy giáo, hơn nữa lúc ấu tể bị thương thì không có mặt, nói thể nào cũng đều là sai lầm của Vương hậu. Một Vương hậu như vậy, không có giá trị!

Nghị viện vừa lên tiếng, tất cả những dư luận xã hội đang bàn tán về thái độ thân dân của Quốc vương và Vương hậu bỗng im ắng. Đây rõ ràng là vấn đề chính trị, mâu thuẫn giữa Hoàng gia và Nghị viện cũng không phải mới xuất hiện mấy năm gần đây.

Đêm đó, Wales giương mắt xem Nghị viện truyền đi tuyên bố phê phán, y hừ lạnh, sát khí tỏa ra khiến Crewe luôn theo hầu y run cả người.

“Những chuyện sai người làm người đã làm xong chưa?” Wales nén giận, hỏi người bên cạnh.

Crewe lấy một cái hộp được đóng gói tinh xảo ra, cúi đầu, thận trọng nói: “Miếng ngọc ngài muốn đã mua được, quà cũng đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu.”

“Vậy bắt đầu luôn đi!” Wales mở nắp hộp ra, liếc mắt nhìn, sau đó y đứng phắt dậy, vừa dứt câu đã vội vã rời khỏi phòng.

Sở Du Nhiên lúc này đang rất buồn, dù có là ai thì khi bị đánh giá là không xứng với bạn đời, còn bị người ngoài “cây ngay không sợ chết đứng” vạch ra một loạt lí do không xứng, tâm trạng đều sẽ rất khó chịu.

Ta sống cuộc sống của ta, liên quan quái gì tới các người?

Tối nay, trời đêm u ám, độ ẩm không khí rất cao, dường như báo hiệu sắp có mưa, ngay cả ngôi sao bình thường sáng rực trên bầu trời cũng bị che khuất. Sở Du Nhiên đứng bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời đêm, sắc mặt cũng tựa như bầu trời ngoài kia.

Dillow nhận ra tâm trạng của cậu không tốt, cho nên nhóc con tự nhiên ngoan hẳn, tự giác túm Asa và Emile đang cãi cọ ầm ĩ lên lưng, sau đó ôm lấy Caesar đang ngủ, kéo bọn nhỏ về phòng riêng, để Sở Du Nhiên được yên tĩnh một mình.

Thấy cảnh này, tâm trạng của Sở Du Nhiên cũng đỡ hơn phần nào, mặc kệ người ngoài nói gì, người nhà cậu luôn tri kỷ như vậy đây.

Ngay lúc ấy, Sở Du Nhiên đột nhiên có cảm giác lạ, theo bản năng cậu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mà Wales thì đang bò theo cửa sổ lên, thấy Sở Du Nhiên theo dõi y chằm chằm, Wales cực kỳ không vui, chép miệng. Vốn muốn cho cậu lòng nhà mình một niềm vui bất ngờ, ai ngờ giống cái đốt nát này lại không hiểu thế nào là lãng mạn chứ.

Sở Du Nhiên bật cười: “Anh nghiện trèo cửa sổ hả? Đến nhà mình cũng phải trèo cửa sổ vào.”

Wales ngồi trên bậu cửa sổ, vươn tay về phía Sở Du Nhiên, trong mắt đọng đầy ý cười. Động tác của y rất tao nhã, khi Sở Du Nhiên đưa tay ra, cậu cảm thấy mèo bị nhà mình có trèo cửa sổ cũng đẹp trai hơn người khác nhiều.

Ôm nhẹ eo Sở Du Nhiên, Wales kéo cậu vào lòng, để Sở Du Nhiên ngồi lên đùi y. Lòng ngực của y dán lấy lưng cậu, để y có thể cảm nhận rõ ràng từng nhịp tim của Sở Du Nhiên bây giờ.

Sở Du Nhiên ngoái đầu lại, hôm nay không có sao, ngồi ở đây làm gì? Nhìn ánh đèn neon bên ngoài hả?

Wales đặt cằm lên bả vai Sở Du Nhiên, ra hiệu cho cậu mau nhìn ra ngoài.

Sở Du Nhiên ngửa người ra, yên tĩnh ngắm nhìn phía xa. Khoảng nửa phút sau, bầu trời vốn đang âm u đột nhiên xuất hiện tia sáng, mây đen bị xua tan, ngôi sao trên trời bắt đầu xuất hiện, soi tỏ một “quả cầu” chiếu ánh sáng dịu hiền. Sở Du Nhiên mở to mắt kinh ngạc, cậu tựa như đang được thấy mặt trăng nơi quê nhà.

Ngay sau đó, chín “mặt trăng” nữa từ từ xuất hiện, hình dạng không khác nhau mấy, trừ một cái có hình trái tim. Sở Du Nhiên ngạc nhiên thốt lên: “Thật đẹp!”

Wales hài lòng nhếch mép, y giống như một con mèo, cọ cọ vào vành tai Sở Du Nhiên, sau đó thè lưỡi ra, liếm liếm vành tai hồng nhợt ấy. Giọng nói trầm khàn vừa gợi cảm, vừa lưu luyến đa tình, “Nhìn kỹ vào, đây là món quà ta tặng em.”

Vừa dứt lời, mười quả cầu ánh sáng đột nhiên nổ tung, mấy chục ngàn tia sáng bay ra, vẽ lên bầu trời một cái đuôi dài đàng đàng kéo về bốn phương. Chớp mắt, toàn bộ vùng trời để tinh trần ngập hình ảnh mưa sao băng.

Bầu trời đêm đột nhiên rực sáng, khiến tất cả con dân của đế tinh đều ngừng lại công việc đang làm, cùng ngẩng đầu nhìn trời đêm. Ban này, không ít người thấy được quả cầu sáng hình trái tim, mà hôm nay lại là lễ tình nhân, dự báo thời tiết cũng không đề cập tới việc có mưa sao băng.

Cho nên, hiển nhiên trận mưa sao băng này là sản phẩm nhân tạo để làm vui lòng giống cái. Mà người có đủ sức ra tay hào phóng như vậy, không cần nói cũng biết là ai.

Sở Du Nhiên sững sờ, đẹp quá, đẹp tới mức có cảm giác không chân thực!

Món quà này, quá quý giá!

“Thích không?” Thấy Sở Du Nhiên cảm động, Wales cũng mỉm cười.

“Thích lắm! Cảm ơn anh!” Sở Du Nhiên cười khoái chí, mắt không rời khỏi bầu trời sao, mà theo ánh sao lướt qua, con người màu đen của cậu cũng như được phủ thêm ánh sáng, ngũ quan tinh xảo bởi vì vui vẻ mà ửng đỏ.

“Vì thế nên ta là người rất lãng mạn.” Không được nói y già nữa!

Wales ôm cậu chặt hơn, cố gắng kéo sự chú ý của Sở Du Nhiên về phía mình. Nhưng đáng tiếc, tâm trí của Sở Du Nhiên vẫn cứ ở phía trời đêm, cậu hỏi: “Làm sao làm được như vậy?”

Wales bóp eo Sở Du Nhiên, mặt không đổi sắc ăn đậu hũ, thản nhiên đáp: “Cho nổ mấy tinh cầu là được thôi.”

Sở Du Nhiên: “...” Còn tưởng áp dụng công nghệ cao chứ, không ngờ chân tướng lại là cho nổ tinh cầu để mảnh vụn hình thành mưa sao băng! Cảm động qua đi, Sở Du Nhiên không khỏi nghĩ tới tâm lý của các binh sĩ phải hoàn thành nhiệm vụ này bên ngoài vũ trụ, không biết họ có nghĩ Wales điên rồi không?

Wales mở cái hộp tinh xảo, lấy ra miếng ngọc tỳ hưu bỏ vào lòng bàn tay Sở Du Nhiên, cười nhạt: “Chỉ cần em thích, ta sẽ giúp em lấy, cho dù có là hái sao trên trời.”

Sở Du Nhiên nhìn lòng bàn tay mình, viền mắt nóng lên. Cậu nắm chặt tay, mỉm cười ôm cổ Wales, cảm động nói: “Cảm ơn anh. Gặp được anh, thật tốt.”

“Em nên nói là, giả cho anh, thật tốt.” Wales ôm chặt cậu, hôn nhẹ một cái, sau đó nhìn Sở Du Nhiên, tỏ vẻ cậu nhất định phải chính miệng nói ra.

Sở Du Nhiên cười: “Đúng vậy, giả cho anh, thật tốt!”

Mắt Wales tối lại, y giữ chặt đầu Sở Du Nhiên, vội vàng hôn cậu.

Ngoài cửa, Dillow để một cục lông xù trên lưng, một cục lông xù cưỡi cổ, miệng lại ngậm một cục lông xù khác. Nhóc con dùng sức nặng hai mươi lăm cân của mình cố gắng khiêng các em trai nặng chừng mười lăm cân lên, cảnh tượng giống y như lực sĩ. Các em trai đối bụng, muốn ăn cơm, cho nên Dillow điện hạ đưa em đi chọn món ăn.

Lindsay vội vã dỗ dành để bốn anh em tách ra, rồi múc cho mỗi người một bát cháo thịt. Ba nhóc họ mèo ăn rất nhanh, mà Caesar thì nhẩn nha mổ từng miếng một. Cho nên, đến khi các anh trai đã ăn hết sạch, mình bé út vẫn còn hơn nửa bát.

Asa duỗi cổ ra nhìn, nhóc cứ cảm thấy đồ ăn trong bát em trai ngon hơn đồ trong bát mình. Hơn nữa nhóc ăn xong rồi, không sợ đồ ăn của mình bị ai cướp, cho nên nhóc hừ hống thò móng vuốt ra, chọc chọc cái bát một chút. Thấy Caesar không để ý, Asa đột nhiên nhào tới “nhanh như hổ đói vồ mồi”!

Dillow nhanh tay nhanh mắt, vung móng vuốt đập Asa bẹp dí xuống đất, sau đó dè chân lên, lạnh lùng dạy bảo: “Là anh trai, sao em có thể đi cướp đồ ăn của em trai mình hả?”

Dillow vừa dứt câu, đã thấy Emile thè lưỡi liếm bát của Caesar. Caesar ngẩng đầu nhìn Dillow, không có phản ứng gì.

Dillow gật đầu, cảm thấy bản thân tràn đầy uy nghiêm của anh cả. Bé Caesar khá nghe lời, Emile là giống cái từ nhỏ đã biết nhường nhịn. Xem ra, nhà này cái đứa duy nhất không biết nghe lời chính là Asa!

Giấy dựa mãi vẫn không thoát ra khỏi móng vuốt của đại ca nhà mình được, Asa há mồm ngáp, cứ thế ngủ luôn.

Dillow bắt đắc dĩ ném bé lên lưng mình, sau đó chờ Caesar ăn cháo xong, cũng để Caesar trèo lên lưng luôn rồi ôm cả Emile theo, bước đi vô cùng tao nhã. Thúc thúc ngu xuẩn giờ này đi ngủ rồi, cho nên nhóc có

thể đường đường chính chính ngủ chung với em trai, không ai cản nổi. (^) Năm giờ sáng hôm sau, Dillow điện hạ bị một cục lông nhảy đè lên người làm cho tỉnh giấc, sau đó lại bị một bé mập khác nhào tới, túm lỗ tai. Em trai thì nhau kêu meo: Đói bụng!

Caesar vẫn duy trì vẻ kiêu ngạo, bé con không thích kêu chíp chíp như trẻ con, cho nên bé túm đầu Dillow, mổ liên hồi xuống: Đói bụng! Muốn ăn cơm!

Dillow lão đảo đứng lên. Nhóc chớp mắt, phát hiện ra gối đầu của mình bị thủng một lỗ to tổ chẳng! Bông gối bị móc hết ra, hiện trường cực kỳ thê thảm!

Ga trải giường cũng bị cào rách lỗ chỗ. Lí do là bởi các em trai thích cào móng, ga trải giường không chịu nổi sức phá hoại của bọn nhỏ, nên đã hi sinh!

Dillow trợn mắt, cảm thấy đầu óc chao đảo. Trước khi đi ngủ rõ ràng mọi thứ vẫn tốt, tại sao bây giờ lại biến thành như vậy? Đúng lúc ấy, nhóc ngửi thấy mùi nước tiểu, đùi cũng có cảm giác nóng ướt. Dillow chun mũi, cúi đầu nhìn chân trước bên trái của mình. Asa vẫn ôm đùi anh trai, không ngừng, tiểu...

Dillow: "...meow!!!"

Ấu tể đệ nhất đế quốc từ nhỏ tới giờ chưa từng bao giờ phải gào thét thê thảm đến thế!

Theo phản xạ có điều kiện, Dillow vung móng hất văng Asa ra ngoài. Mà đúng lúc ấy, người hầu cuống quýt mở cửa ra, vừa vận đều trông thấy cảnh này...

58. Chương 58

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

***

Asa quá nhỏ, bị hất đi thì bay theo đường parabol trong không gian, sau đó rơi ra khỏi giường. Bé con kêu một tiếng meow, giật giật lỗ tai, ánh mắt nhìn Dillow mờ mịt không hiểu gì. Con người màu vàng kim của bé con tràn đầy vẻ vô tội, bé thử bò lên khỏi mặt đất, nhưng bởi vì ngã đau quá, cho nên lại ngồi bệt xuống. Đứng chỉ thấy bọn nhỏ nặng chừng năm cân, bởi vì chúng cũng vẫn là trẻ con chưa qua 100 ngày tuổi, phát triển nhanh hoàn toàn là do gen di truyền tốt, cơ thể cường tráng hơn những đứa nhỏ cùng tuổi. Trước khi dị năng thức tỉnh, bọn nhỏ có khả năng vẫn chỉ giữ bộ dạng này, giống như Dillow lúc mới gặp Sở Du Nhiên, mãi duy trì một vóc dáng cơ thể mấy năm liền.

IQ không phát triển theo kịp hình thể, thời điểm đau lòng sẽ tự nhiên lộ ra sự ngốc nghếch. Ít nhất trong mắt Dillow chính là như vậy – nhóc đẩy em trai ngã thành đống ngốc rồi!

Emile và Caesar sợ hãi, lăn tròn xuống giường tới chỗ Asa, không ngừng liếm liếm liếm, cọ cọ cọ. Ba cục lông ôm chầm lấy nhau, nhìn giường rồi lại nhìn móng vuốt của mình. Dillow hối hận ra mặt, nhóc cảm thấy ban nãy ra tay quá nặng.

Dillow điện hạ đánh tiểu Hoàng tử.

Bị đánh là người có khả năng tranh đoạt ngôi vị với Dillow – là Asa.

Người hầu bước vào phòng liếc mắt nhìn nhau, sau đó một người vội chạy đi báo cáo, hai người khác thì khẩn trương ôm ba vị tiểu Hoàng tử lên, cúi đầu hành lễ với Dillow rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Dillow bĩu môi, đôi mắt dờ dẫm, nhóc thực sự không có ý hất văng Asa đi mà.

Người hầu thay hết toàn bộ đệm chăn trong phòng Dillow, ai nấy đều cúi đầu làm việc không dám lên tiếng, khiến bầu không khí trong phòng vô cùng ngột ngạt. Dillow nghiêm mặt, cúi đầu, không ai biết nhóc đang

ngủ gì. Do dự một lát, Dillow cuối cùng vẫn cảm thấy không an tâm, nhóc chạy ra khỏi phòng đi về phía ban nãy người hầu đưa các em trai đi.

Lúc này Sở Du Nhiên vẫn chưa tỉnh giấc. Dù sao bây giờ còn sớm, trời chưa sáng hẳn, hơn nữa tối qua cậu lại bị Wales bắt nạt mãi. Cho nên thời điểm nhận được báo cáo, cậu cũng chỉ hơi hé mắt, thấy Wales rời giường thì quyết định kệ, quay lưng ngủ tiếp.

Wales ôm lấy ba cục lông ban nãy bị Dillow làm cho sợ hãi, sai người hầu đi pha sữa cho các con. Thấy Dillow đứng ngoài cửa phòng mình ngó vào nhưng lại không dám đến gần, Wales chép miệng, vẫy tay về phía Dillow, ý bảo nhóc trở về ngủ tiếp đi. Trong con mắt của y, ba cục lông không nghe lời thì người làm anh đánh để dạy dỗ là đúng, y biết rõ Dillow quan tâm mấy đứa em hư hỏng này thế nào, nên có thể thấy Dillow hoàn toàn không hề cố ý.

Wales không thèm để ý, không có nghĩa là Dillow cũng không thèm để ý.

Ngay từ ban đầu, Sở Du Nhiên đã nhận ra Dillow rất nhạy cảm, sự nhạy cảm của nhóc khiến người khác phải đau lòng. Chẳng qua nhóc con này luôn thể hiện ra sự trưởng thành và kiên cường, cho nên người ngoài không dễ dàng phát hiện ra nội tâm yếu ớt của nhóc. Vì thế, Wales dùng góc độ suy nghĩ của giống đực trưởng thành thì hoàn toàn không đoán được suy nghĩ chân thực của Dillow. Lúc này, Dillow đang rất hối hận vì bản thân đã đánh em trai yêu dấu, hiện giờ lại thấy bị thúc thúc “xa lánh”, trong lòng nhóc cực kỳ khó chịu. Trở về phòng, Dillow tự chạy đi rửa móng vuốt, nhóc thấy đồ đạc trong phòng đã được thay mới hoàn toàn, nhưng ánh mắt của những người hầu lại khiến nhóc càng thấy khó chịu hơn. Dillow bò lên giường, im lặng liếm lông, giống như một đứa bé đáng thương chỉ biết rúc mình trong bóng tối tự chữa lành vết thương cho mình.

Quan hầu của Dillow là Jim tiên sinh hiện không ngủ cùng với Dillow nữa. Bởi vì Wales cho rằng, Dillow cần phải rèn luyện khả năng tự lập, cho nên nếu không có tình huống đặc biệt, Wales hạ lệnh không cho Jim được giúp Dillow. Nhưng khi nghe tin Dillow đánh Asa, Jim thấy trong lòng bất an nên vẫn chạy tới phòng Dillow.

Đẩy cửa vào đã thấy Dillow trốn trong bóng đêm liếm lông. Lòng Jim đau như cắt, ông dịu dàng gọi nhóc: “Điện hạ, sao lại không ngủ?”

Dillow quay đầu đi, không muốn nói chuyện.

Jim cũng biết, từ nhỏ tính cách Dillow đã rất phức tạp, trong lòng không vui cũng không chịu nói ra. Do dự một lát, đôi mắt của Jim hiện ra vẻ rầu rĩ, bàn tay trong bóng đêm vì mất tự nhiên mà xiết chặt lại. Ông mím môi, mãi sau dường như mới hạ quyết tâm, thì thầm khuyên nhủ: “Điện hạ cho dù không thích mấy tiểu điện hạ, cũng đừng thể hiện rõ quá, dù sao...Vương hậu có thương ngài bao nhiêu, trong lòng chắc chắn vẫn thiên vị con ruột của mình hơn.”

Nói xong câu này, mặt Jim tái nhợt đi. Ông theo bản năng cup mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào Dillow.

Câu nói này khiến Dillow càng thấy bản thân đúng là rơi vào cảnh “chó cắn áo rách”*. Quả nhiên, sau khi có ấu tể của mình rồi, thúc thúc và thầy giáo sẽ không tiếp tục yêu thương nhóc nữa.

* Chó cắn áo rách: đã khổ còn khổ hơn

Jim thấy nhóc không nói gì, nghĩ là nhóc đã hiểu, tay run run xoa lưng Dillow, thủ thỉ: “Sau này ngài cứ giữ khoảng cách với ba vị điện hạ. Bọn họ quá nhỏ, rất dễ bị thương, ngài hiểu không?”

Dillow vẫn thế, nhóc cúi đầu không nói một lời, trong lòng càng thêm khó chịu. Jim xưa nay luôn chăm sóc nhóc, bầu bạn bên cạnh nhóc, lời Jim nói nhóc đều lắng nghe. Nếu như hôm nay là người khác nói như vậy, nhóc nhất định sẽ nhảy dựng lên cào cho đối phương mấy nhát, nhưng người này, không ngờ là Jim...

Thấy Dillow thực sự không muốn nói chuyện, Jim bèn kéo chăn phủ lên lưng nhóc: “Điện hạ, sau này...phải biết tự chăm sóc bản thân thật tốt.” Dillow không ngẩng đầu lên, cũng không biết nhóc có nghe thấy hay không. Jim cắn răng, trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu nhìn báo nhỏ đang nằm trên giường một lần nữa rồi mới bỏ đi.

Jim không hề nhìn thấy ánh mắt không mong muốn của Dillow.

Jim vừa ra khỏi cửa, một người lính đã cản ông lại. Người lính nghiêm túc nói: “Jim tiên sinh, bệ hạ muốn ngài thu dọn đồ đạc rời khỏi nơi này.”

Jim nhận được khẩu dụ, mặt trắng bệch đi, nhưng rồi ông lại thở phào nhẹ nhõm, “Ta đã biết, cảm tạ bệ hạ niệm tình không truy cứu, hiện giờ ta sẽ đi ngay.”

Chuyện nội bộ của Hoàng gia, nào đâu phải chuyện ông có quyền phán xét. Bệ hạ tha mạng cho ông cũng coi như là nhớ tới công ông phục vụ Dillow điện hạ suốt mấy năm qua. Jim là người thông minh, mọi chuyện ông đều hiểu hết.

Jim vừa rời đi, Wales đã sai người: “Đi theo ông ta, xem ông ta tiếp xúc với ai, bắt sống.”

Buổi sáng hôm sau, Sở Du Nhiên phát hiện ra bàn ăn thiếu mất một người, bèn hỏi Lindsay: “Người đi xem Dillow làm sao. Mà Jim đâu?”

Là quan hầu, Jim có nhiệm vụ mỗi sáng sớm sẽ gọi Dillow dậy đánh răng rửa mặt rồi chờ ăn sáng.

Lindsay chưa mở miệng, Wales đã nói: “Trong nhà Jim có chuyện nên ông ấy về nhà rồi.”

Sở Du Nhiên cũng không nghĩ nhiều, một lát sau thì Dillow mang bộ mặt buồn ngủ ngơ ngác ra khỏi phòng. Nhóc nhìn thấy hai người thì lễ phép chào, rồi ngoan ngoãn ngồi xuống vị trí của mình, ánh mắt liếc qua Asa rất nhanh lại chuyển sang chỗ khác. Nụ cười trên khuôn mặt của Sở Du Nhiên không hề thay đổi, nhưng ánh mắt lại tỏa ra khí lạnh, cậu giơ tay cho Dillow: “Dillow, ra ngồi trong lòng thầy nào.”

“Con đã lớn rồi, không muốn bị ôm nữa.” Dillow nhìn vòng tay của Sở Du Nhiên, đau lòng từ chối.

Sở Du Nhiên thấy lòng mình như thất lại. Cậu nhìn Wales, xem ra trong lúc cậu không hay biết gì, Dillow đã nảy sinh mâu thuẫn với hai người họ.

Wales chỉ gật đầu mà không giải thích gì, thể hiện y đã biết, lát nữa nói tiếp.

Sở Du Nhiên thở dài, đành coi như thôi.

Asa uống sữa xong, lại ăn thêm một bát cháo nhỏ, khước miệng rìa mép dính đầy đồ ăn. Bé con vừa thấy Dillow đã ngheo cổ nhìn vài giây, sau đó chậm rãi đi tới, ưỡn ngực nghiêm mặt: Muốn anh trai liếm sạch a!

Ấu tể còn nhỏ, nhưng theo bản năng cũng biết Dillow không có ý muốn tổn thương bé, cho nên không để trong lòng. Lúc bị ngã đúng là hơi sợ, nhưng ngủ một giấc, ăn hai bữa, hiện giờ đã quên sạch quá khứ.

Nên ăn thì ăn, nên chơi thì chơi, vô tâm vô phé!

Dillow thoáng do dự, nhóc nhìn khuôn mặt nho nhỏ của em trai, trong lòng cực kỳ xoắn xuýt. Vào lúc mà Asa sắp hết kiên nhẫn, Dillow mới giơ móng vuốt sáng nay vừa bị Asa tiểu ướt dẫm lên định lau miệng cho em trai. Tuy nhóc không nói gì, nhưng tâm trạng rõ ràng đã tốt lên nhiều.

Asa chun mũi, quay phắt mặt đi tỏ ý không vui rồi lại quay đầu lại. Ca ca không có vệ sinh, ghét ghê!

Dillow nhìn móng vuốt đang giơ lên giữa không trung của mình, lại nhìn em trai lộ ra vẻ mặt ghét bỏ giống y chang thúc thúc của nhóc, sừng sốt một lát rồi giận điên lên: “Nước tiểu của người mà người còn dám ghét bỏ hả? Ta đã rửa tám lần rồi! Tám lần!” Sau khi gào rú xong, Dillow tỉnh táo lại, nhóc cúi đầu ăn cơm, chẳng qua không hề sử dụng vuốt trái lần nào.

Sở Du Nhiên nhú mày, tán thưởng gấp cho Dillow một miếng thịt viên, tốt lắm, đã biết đếm tới tám rồi!

Asa đối với cơn giận của Dillow hoàn toàn mất diếc tai ngơ, bé con cúi đầu tiếp tục ăn cơm, ăn một miếng của mình lại liếm một miếng của Caesar, cực kỳ xấu tính!

Caesar bắt mắt đẩy Asa ra, cúi đầu mổ lia lịa. Nhưng khổ nỗi cái mỏ quá nhỏ, cho nên bé út vẫn ăn rất chậm. Động tác của Asa thì lại linh hoạt, cho nên Caesar nhiều khi không bảo vệ nổi đồ ăn trong bát mình. Cái loại ăn hết đồ trong bát mình lại định cướp của người khác là đồ mất nết, cho nên Caesar giận điên lên,

bé con vỗ đôi cánh ngắn ngủi, lạch bà lạch bạch đuối theo mỗ Asa, trong lòng thề muốn rút hết lông đuôi anh trai mới hả giận.

Emile nhân cơ hội Caesar rời khỏi chỗ, mặt không đổi sắc đem đồ ăn trong bát em đổ hết sang bát mình, tiếp đó đặt bát không về chỗ cũ, xong xuôi mới nhẩn nha ngồi ăn tiếp. Bé con hành động trôi chảy tự nhiên, làm chuyện xấu vẫn hết sức bình tĩnh – cực kì thông dong vô tội!

Hai bé con chạy vòng vòng quanh mặt bàn, lúc chạy ngang qua Dillow, bọn chúng còn “ra móng” cào móng đại ca nhà mình. Dillow vẫn là trẻ con, nhin mãi nhin mãi, cuối cùng không nhin nổi, nhóc nhảy ra khỏi ghế, hai móng vuốt đập hai đứa em nghịch ngợm bẹp dí xuống mặt bàn – dám khiêu khích quyền lực của đại ca hả! Phát điên với hai đứa mất!

Bị móng vuốt đập (rất nhẹ) xuống, Asa nhe răng gừ gừ Dillow, sau đó nhào tới. Caesar cũng túm chặt chân sau của đại ca, mỗ liên hồi. Dillow đối với hai nhóc đầu gấu này chẳng còn cách nào khác, trừ dọa dẫm ra...vẫn chỉ có dọa dẫm mà thôi!

Dillow nhẹ nhàng túm lấy hai cục lông, mỗi móng đè lên một đứa. Mà mắt thấy móng vuốt sắp đè nặng lên người mình, hai bé mập diên loạn vung cái chân ngắn ngủi, ý đồ có liều mạng cũng phải cào đại ca một trận. Dillow nhất thời nghĩ tới, lúc ông chú ngu xuẩn nhà mình đè nhóc xuống có khi cũng có suy nghĩ như nhóc lúc này – Ngu xuẩn! Chân thì ngắn! Người thì mập! Còn thích gây sự! Thằng diên...

Dillow càng nghĩ càng thấy mệt mỏi, khuôn mặt cũng trở nên cứng đơ.

Asa vẫn cố thò móng cào Dillow. Bé con ra tay rất nhanh, đệm thịt mềm mại đập liên hồi. Dillow đã từng cào thúc thúc nhóc thế nào, thì nay con trai thúc thúc nhóc lại cào nhóc y chang thế.

Caesar bình thường lười chảy thây không thích cử động, nhưng hôm nay cũng liều mạng vẫy vùng. Mà Dillow thì chẳng biết nên giải quyết thế nào, đánh chúng mình đau lòng, mà không đánh thì không được, phải làm sao đây?

Hết cách với bọn chúng, Dillow đành mở vuốt thả hai đứa em đi, mặc hai đứa nhỏ chạy ra xa nhóc đến hơn một mét, quay lại chỗ ngồi ăn cơm tiếp.

Wales bật cười, nhìn Sở Du Nhiên đầy thâm ý, nói: “Không thể tin được, cục lông béo tròn không phải giống báo mà cũng hung hãn như vậy, xem ra không hổ là con trai của ta.”

Sở Du Nhiên ôm đầu, khi còn bé cậu rõ ràng đâu có hung hăng như Caesar, không vui là vỗ cánh nhào tới mỗ người khác đâu. Hình như khi đó cậu rất thích ngồi một chỗ yên tĩnh, sau đó suy nghĩ về triết lý cuộc đời: Giống như vì sao cậu lại tới chỗ này? Vì sao chỗ này lạnh thế? Thế giới bên ngoài trông như thế nào? Thế giới cũ của cậu giờ sao rồi...

Nói chung chỉ là mấy suy nghĩ lung tung rất thiếu muối thôi. Còn đánh nhau ấy hả? Không có hứng thú!

Bữa sáng kết thúc trong cuộc rượt đuổi khắp mặt bàn của hai cục lông vì miếng ăn. Sở Du Nhiên phát hiện ra tâm trạng Dillow đã tốt lớn, cho nên bảo nhóc mang các em ra ngoài chơi. Sau đó, cậu ngẩng đầu hỏi Wales: “Rốt cục Dillow đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Jim lại về nhà?”

Nếu không có người “châm ngòi thổi gió” bên tai Dillow, chắc chắn sáng nay Dillow sẽ không nhìn cậu như vậy. Mà trùng hợp là đúng lúc này, Jim lại về nhà.

“Sáng nay Dillow vô tình đánh Asa, lời của Jim làm Dillow không vui. Nói chung là không sao, ta tự xử lý được.” Wales chỉ vào khay áo sơ mi, ra hiệu cho Sở Du Nhiên: mau cài khay cho trầm.

Sở Du Nhiên lườm y, sau đó bật cười, cậu cài từ cúc cổ trở xuống. Cài xong một cái khay, cậu lại véo Wales một cái, xuống tay không hề nhẹ chút nào. Tối hôm qua y giầy vò cậu như thế, hôm nay cậu phải hành lại một chút.

Wales đứng bất động, mắt chứa đầy ý cười, dịu dàng mặc Sở Du Nhiên “tác oai tác quái” trên người mình. Y kiên nhẫn chờ Sở Du Nhiên cài xong toàn bộ cúc áo, rồi kéo người vào lòng, hôn một cái.

Sở Du Nhiên đẩy cái đầu to trước mặt ra, chọc chọc lồng ngực của Wales, muốn y nghiêm túc trả lời: “Jim bình thường hòa nhã đáng tin, tại sao lại đi xúi giục Dillow, làm nhóc không vui? Có thể lên tới vị trí quan

hầu cho Dillow, chắc chắn ông ấy cũng phải được điều tra kĩ chứ.”

“Chuyện gì cũng có lí do của nó. Jim là trẻ mồ côi, hôm nay ông ấy hành động như vậy chắc chắn có nguyên nhân. Ta đã sai người điều tra rồi, em không cần để ý nữa.” Đối với những chuyện xấu, Wales không bao giờ muốn Sở Du Nhiên phải quan tâm. Quả cầu lông của y chỉ cần vui vẻ làm những chuyện mình muốn là được, chăm trẻ, dạy học, còn những chuyện khác y sẽ thay cậu xử lý tốt.

59. Chương 59

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

***

Có một số chuyện Wales không cho cậu biết, không phải vì coi thường cậu, mà bởi vì những chuyện Wales làm, rất có khả năng liên quan tới vấn đề chính trị. Nhưng đối với những chuyện khác, Wales lại không biết phải xử lý ra sao, ví dụ như làm thế nào để quán xuyến gia đình, nuôi dạy trẻ con trong nhà khôn lớn khỏe mạnh, anh em một lòng.

Lúc này, Dillow đang ngồi trên bãi cỏ nhìn các em chơi đùa, nhóc không có ý định xông vào rượt đuổi bọn nhỏ. Emile quay đầu lại, kêu meow, bé thấy Dillow bất động, bèn tung tăng chạy tới cọ đầu lên đùi Dillow. Bé con xinh đẹp ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt to tròn, ngây thơ vô tội nhìn anh trai: sao anh không chơi cùng?

Dillow cúi đầu, liếm đỉnh đầu của Emile, nhóc muốn cùng chơi, nhưng lại nhớ tới lời Jim nói, các em trai còn nhỏ, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ bị thương, lúc ấy thì thầy sẽ không vui.

Trong khi Dillow do dự không tự quyết định được thì Asa lại không nghĩ nhiều như vậy. Động tác cọ cọ của Emile hoàn toàn không phù hợp với phong cách của Asa tiểu điện hạ. Bé đầu gấu co người lại, trốn trong bụi cỏ, nhắm chuẩn vị trí cái đuôi của Dillow phóng tới – chiến đấu đi anh trai ngu ngốc!

Dillow rụt đuôi lại khiến Asa vô huyệt, bé con ngậm đầy cỏ trong mồm nhưng không hề giận mà tiếp tục nhào tới tấn công. Dillow vung vẩy đuôi, dụ Asa chạy tới chạy lui. Emile thấy trò này có vẻ vui, cũng tham gia chơi cùng.

Caesar đứng trên thảm cỏ, vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc, ánh mắt khinh bỉ nhìn ba người anh. Mắt phượng hẹp dài nheo lại, nheo lại, cuối cùng biến thành một đường chỉ – bé con ngủ đứng luôn.

Asa thấy em trai không chịu giúp một tay lại còn đi ngủ, bèn bỏ qua mục tiêu cái đuôi của Dillow, nhào tới xô cục lông Caesar béo tròn ngã xuống. Caesar cúi lên, kêu chiếp một tiếng – mỗ! Mỗ cho trụi lông luôn!

Trong chớp mắt, hai đứa nhỏ lại lao vào đánh nhau. Dillow không thể để mặc chúng như vậy, vội vã chạy tới đập cho mỗi đứa một cái, dạy dỗ: “Không được đánh nhau!”

Cú đập này nhẹ bằng, không có tí khả năng uy hiếp nào, cho nên hai anh em chỉ giương mắt nhìn một cái rồi lại đánh nhau tiếp!

Đúng lúc ấy, Archer và Caly chạy tới. Ba thằng nhóc này cứ gặp mặt là phải chào hỏi bằng màn đánh nhau. Sáng hôm nay cũng không phải là ngoại lệ, vừa nhác thấy hai đứa bé xiu liều mạng đánh nhau như vậy, Caly và Archer cảm thấy đây chính là cái cơ hoàn hảo để gây chiến với Dillow. Đường nhiên, Dillow điện hạ chẳng sợ gì mà không nghênh chiến cả.

Đáng tiếc Caly và Archer không thể ngờ, lần này Dillow có đồng minh...

Anh em rượt đều thích đánh nhau, chính là do di truyền từ trong máu!

Vừa thấy hai kẻ to con nhe răng với đại ca của mình, hai bé báo ấu tể hoàng thất đồng lòng dũng mãnh xông lên, đứa nhe răng cắn chân, đứa giơ móng cào cào, phi thường hung hãn!

Đương nhiên, không thể không kể tới công lao của Chiến thần Caesar. Từ lúc bắt đầu giao chiến, bé út đã đập cánh ầm ầm, nhảy dựng lên định mổ vào mắt Archer. Vừa ra tay đã chọn trúng chỗ hiểm, quả thực là Chiến thần trong số các Chiến thần họ chim!

Archer và Caly bị tập kích như thế, chỉ còn cách ôm đầu nằm sấp xuống, mặc cho ba bé con muốn đánh thế nào thì đánh, không dám cử động. Thời khắc này, cả hai đứa đều cảm thán: em trai Dillow so với Dillow còn đáng sợ hơn!

Dillow cảm động đến mức miệng run rẩy, nhóc muốn há miệng hô to, các em trai lợi hại! Tất cả đều đứng về phía nhóc này! Như thế có phải nghĩa là Asa không hề ghét nhóc vì chuyện sáng sớm nay phải không? Quả nhiên bọn chúng sùng bái nhóc mà, cho dù nhóc có làm gì cũng không giận. Vậy mà tự nhóc lại giận mình, thiệt là ngốc! Jim đâu nhỉ? Ông mau ra đây! Bắn Dillow điện hạ muốn nói cho ông biết: Em trai ta yêu ta, em trai ta cần ta!

Nghĩ tới đây, Dillow cũng xông lên, chỉ huy Emile giữ chặt Caly, nhóc muốn đánh cái thằng chó không biết xấu hổ dám mơ tưởng em trai nhóc trước đã!

Sở Du Nhiên bước ra ngoài, thấy bốn anh em vây đánh hai đứa học sinh của mình thì cạn lời. Quả nhiên, nhà đông anh em cũng tốt, có đánh nhau sẽ không bị thiệt thòi. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cậu vẫn chạy tới tách bọn nó ra. Ôm ba cục lông mập mập lên, Sở Du Nhiên để Dillow, Caly và Archer chuẩn bị, chờ tới khi Vic đến. Bốn đứa nhóc này đã thức tỉnh dị năng, cho nên sáng nay Sở Hồng Vũ sẽ dạy bọn nhóc cách khống chế chúng.

Dù sao sáng nào Sở hiệu trưởng cũng chạy qua thăm cháu, cho nên có thể tiện lên lớp luôn. Còn buổi chiều, Sở Du Nhiên sẽ dạy văn hóa cho bọn trẻ.

Biết người dạy là Sở Hồng Vũ, ba thằng nhóc cực kỳ bất hợp tác: Hiệu trưởng là đại ma vương, là đại ma vương!

Còn với Vic thì bé con vừa nghe thấy chuyện phải đi học cách khống chế dị năng đã rất bất hợp tác, biểu hiện cực kỳ rõ ràng, cứ nằm vật ra giả chết.

Sở Du Nhiên cũng không định ép buộc Vic, cho nên ban đầu cậu dự định sẽ chỉ để đám Dillow đi học, còn Vic thì ở lại. Panda xin nghỉ học, giờ lớp ngoài Vic là giống đực duy nhất ra, cũng chỉ có hai giống cái là Miller và Jimmy. Dù sao Vic chỉ cần là mỹ nam xinh đẹp, trước giờ cũng không có ai bắt nạt bé cả. Ngờ đâu, điều bất ngờ vẫn xảy ra!

Giờ ngủ trưa, nhóc Asa luôn quan sát Vic từ lâu, rốt cục tìm thấy cơ hội, nhào tới đè lên Vic. Vic cứ tưởng Asa chỉ định trêu mình, cho nên không phản kháng gì. Không ngờ Asa còn nhỏ, làm chuyện gì cũng xuất phát từ bản năng, cho nên theo bản năng, bé con coi Vic như món đồ chơi, quăng ra xa.

Emile tiếp được Vic, giơ móng đập ngược trở lại, giống như đang chơi bóng bàn.

Bé út nhanh nhẩu há mỏ ngậm chặt Vic, vỗ cánh, mượn sức gió thả người như cục bông bay về phía trước, hai con báo nhỏ thì đuổi theo sau.

Asa: “Meow” Đứng lại, ta tìm thấy trước mà!

Emile: “Meow” Đứng tự chơi một mình, có chơi thì cùng nhau chơi!

Caesar: “Chíp!” Kệ các người!

Vic: “Chít chít chít chít chi...” Cứu mạng a a a a a

~~~~~

Bị ấu tể chưa đầy trăm ngày tuổi biến thành món đồ chơi, Vic sợ hãi trốn trong lòng thầy Hal khóc chít chít, thậm chí còn có ý nghĩ muốn tự sát. Giống mèo thực sự rất đáng sợ! Em trai Dillow còn đáng sợ hơn cả Dillow, ít ra Dillow không có chuyện gì sẽ không chủ động dọa bé, nhưng mà em trai Dillow thì không có chuyện cũng mò tới tìm bé, đáng sợ nhất chính là cái đứa lông đen sì, trốn trong bóng râm thì không phát

hiện ra được. Còn có cái đĩa có cánh đang đậu trên ghế cúi đầu nhìn bé nữa, vẻ mặt giống như đang do dự không biết nên bắt đầu ăn từ đâu vậy!

Trưởng quản hậu cần tương lai của đế quốc khóc chít chít, gờ móng vuốt xin được phát biểu: “Tầy ơi, đi học cùng với Dillow cũng rất tốt ạ, Vic không sợ chết nhưng mà Vic sợ đau lắm!”

Sở Du Nhiên: “...” Không đâu con trai, thật ra con cũng sợ chết đây chứ, sợ tới mức gió thổi cỏ lay đã lăn ra giả chết rồi mà!

Đêm đó, Archer và Caly xin ở lại tá túc một đêm, hai giống cái trong lớp gia đình gia giáo chắc chắn sẽ không được ở lại, nhưng trường hợp của Vic thì không cần quá câu nệ. Vì vậy, Sở Du Nhiên hỏi Vic: “Con có muốn đêm nay ngủ lại nhà thầy không?”

Asa và Emile ngồi bên cạnh Dillow, hai bên trái phải, một đen một trắng, ánh mắt nhìn móng vuốt của mình, theo bản năng lôi kéo: Đứng đi mà!

Chiến thần Caesar đậu trên đỉnh đầu Dillow, bé mập mập đè nặng xuống đầu đại ca, mắt phượng híp lại, khóe mắt lộ ra sắc bén, cũng thể hiện ý muốn nói: Đứng đi mà!

Vic sợ tới mức móng vuốt cũng mất hết cảm giác, “Ổ phải về nhà! Ổ nhớ mẫu phụ của ổ!” Phiên dịch ra chính là: con muốn về nhà, con nhớ mẹ của con.

Mấy bé con đứng sau lưng Sở Du Nhiên, cho nên cậu không nhìn thấy vẻ mặt của chúng, bị thái độ của Vic chọc cười, cậu cũng không mời bé ở lại nữa mà phái người đi Vic ra khỏi Hoàng cung, giao tận tay người nhà – con về nhà với mẹ đi!

Sau bữa tối, Dillow phát hiện Jim vẫn chưa về, bèn hỏi Lindsay: “Jim vẫn chưa về à?”

Lindsay mỉm cười, thu dọn đồ chơi bị đám nhỏ trong nhà vứt lung tung, dịu dàng trả lời: “Trong nhà Jim tiên sinh có việc, tối nay nếu điện hạ cần cứ bảo người hầu tìm ta, ta lập tức tới ngay.”

Dillow không hỏi gì nữa, nhân lúc Archer và Caly không chú ý, nhóc tự mình bò lên bậu cửa sổ, thần thờ nhìn ra ngoài. Nhóc thấy Sở Du Nhiên cách một cái hành lang đang nhìn nhóc, hai người bốn mắt nhìn nhau, sau đó Sở Du Nhiên vẫy tay với Dillow, dịu dàng cười với nhóc, trong tay hình như còn cầm theo thứ gì đó.

Dillow động lòng, mặc kệ Archer và Caly, nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

Sở Du Nhiên thấy Dillow ra ngoài, liền đi phía vườn hoa, lát sau đã thấy Dillow chạy tới nơi.

Thấy Sở Du Nhiên ngồi trên ghế mây chờ mình, Dillow chạy tới, nghiêng đầu hỏi: “Sao thế? Làm bộ thần thần bí bí.”

Sở Du Nhiên chọc chọc chóp mũi của nhóc, nhét một miếng lê hơi lạnh vào miệng Dillow, cười haha hỏi nhóc: “Ngon không?”

“Ngon!” Dillow nhảy lên ghế mây, lắc lắc lỗ tai đầy lông, nhóc chưa từng được ăn loại quả này. Nhất là bây giờ, thời tiết khô nóng, ăn một miếng giòn giòn, trong miệng ngọt ngào còn hơi lạnh, quả thực ăn xong đã thấy tinh thần lực dịu đi rất nhiều. Báo nhỏ tò mò: “Đây là quả gì ạ?”

“Đây là một loại trái cây ở quê hương thầy, rất khó phát triển, năm năm mới kết quả một lần. Thúc thúc của con phải nhờ bên hậu cần gửi tới đây, có mỗi một cân thôi.” Sở Du Nhiên trả lời, lại nhét một miếng lê nữa vào trong miệng Dillow, “Ít quá nên thầy giấu hết, cho mỗi con ăn thôi.”

“Các em trai không được ăn ạ?”

“Em trai còn nhỏ, ăn vào dễ bị đau bụng.” Sở Du Nhiên cười, xoa đầu báo nhỏ. Hiện giờ Dillow đã không còn giống con mèo nữa, mà bắt đầu lộ ra nanh vuốt sắc nhọn của một con báo rồi.

Cơ thể nhóc lớn hơn báo bình thường, thoát nhìn giống như báo đã vào giai đoạn thiếu niên. Nhưng thực tế, Dillow vẫn còn nhỏ, chỉ là một ấu tể hơn bự mà thôi.

Sở Du Nhiên hài lòng nhìn Dillow, có thể nuôi dạy nhóc con trưởng thành như ngày hôm nay, cậu hẳn cũng nên tự trao cho mình một đóa hoa hồng nhỏ rồi.

Dillow không biết lại nghĩ tới điều gì, hỏi thêm: “Archer và Caly cũng không được ăn ạ?”

“Đương nhiên không rồi.” Sở Du Nhiên ôm cổ Dillow, ăn một miếng lê, “Dillow không giống Archer và Caly, hai bạn đều có mẫu phụ thương yêu, thầy chỉ thầy của các bạn thôi, không phải là mẫu phụ của các bạn.”

Dillow nhìn Sở Du Nhiên, chưa kịp nghĩ đã thấy Sở Du Nhiên nói tiếp: “Dillow cũng giống như đám Asa, đều là con của thầy, có đồ ăn ngon thầy đương nhiên muốn cho Dillow ăn rồi.”

Dillow hai mắt lấp lánh nhìn Sở Du Nhiên, dường như đã hiểu ra ý của cậu.

Sở Du Nhiên cười, hai tay xoa mạnh báo nhỏ: “Thầy giống như mẫu phụ của Dillow, con hiểu không?”

“Thầy có nói vậy, ta cũng không cảm động chút nào đâu!” (^)

Dillow ngoảnh mặt đi, không thèm nhìn Sở Du Nhiên. Lời nói phiến tình này làm sao có thể làm nhóc vui được, nhóc còn lâu mới hi vọng có mẫu phụ nhé.

Sở Du Nhiên kéo đầu Dillow lại, túm lấy quai hàm báo nhỏ, híp mắt nhìn nhóc: “Lén gọi một tiếng mẫu phụ thầy nghe nào, không gọi thì thầy đánh con đấy.”

“Không gọi!” Dillow điện hạ là một con báo rất có nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không khuất phục trước thế lực tà ác!

“Không gọi thì thầy sẽ đưa em trai cho người khác!”

“Không được!” Dillow tức giận, em trai ngoan như vậy, đáng yêu như vậy, hiểu chuyện như vậy, nghe lời như vậy...còn giúp nhóc đánh người nữa, quả thực chính là thiên thần nhỏ! Báo nhỏ cuối cùng cũng hiểu rõ, mặc kệ người khác nói gì, cảm nhận của bản thân mới là chân thực nhất.

Người trước mặt cũng giống như mẫu phụ, tuy rằng không mở miệng gọi, nhưng trong lòng vẫn luôn coi như vậy, đương nhiên, chuyện này không thể nói ra được. Em trai cần nhóc bảo vệ, cần nhóc dạy dỗ, nhóc còn phải làm một đại ca uy nghiêm! Mọi thứ trong nhà này, một thứ nhóc cũng không thể thiếu, kể cả thức thúc ngu xuẩn...miễn cưỡng chờ tới lúc thúc thúc già rồi chăm sóc vậy (^) ———

Lúc này, tại một căn phòng trọ bình thường, là chỗ ở tạm thời của Jim, có người đến gõ cửa. Sau khi ông ra mở, nhìn rõ người tới là ai thì mặt tái nhợt đi. Jim nghiêng người cho khách vào phòng, sau đó xiết chặt nắm tay, giả vờ bình tĩnh, hỏi: “Đệ đệ của ta đang ở đâu?”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường vô trách nhiệm

Vic: “Ồ cũng có anh em, ồ cũng có đồng minh!”

Dillow: “Ngày mai cùng chơi trốn tìm nhé.”

Asa + Emile + Caesar: (mắt sáng long lanh)

Vic: Cảm giác bây giờ nên giả chết thì hơn.

60. Chương 60

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Jim xiết chặt nắm tay, giả vờ tỉnh táo, hỏi: “Đệ đệ của ta đang ở đâu?”

“Làm không xong việc còn dám hỏi đệ đệ đâu?” Người đi tới, khoác áo gió màu đen, che kín mặt nên không thấy rõ tướng mạo.

“Điện hạ vẫn còn là con nít! Tại sao các người lại tàn nhẫn với một đứa trẻ như vậy!” Jim bản tính lương thiện, lại thật lòng yêu thương Dillow. Mấy năm nay làm quan hầu cận của ấu tể hoàng thất, ông một lòng một dạ không thay đổi, mấy năm nay chưa vội kết hôn, cũng là bởi tình cảm đều dồn cho Dillow. Giờ có người muốn làm tổn thương nhóc, khiến ông vô cùng đau lòng.

“Nó là trẻ con, vậy thời điểm đệ đệ rời xa người không phải là trẻ con sao?” Người tới không hề muốn nghe Jim chỉ trích, gã cười lạnh, nói: “Bảo người trong quá trình chăm sóc Dillow, gieo vào lòng nó mầm mống oán hận, người làm cái gì rồi? Nói mấy câu không đau không ngứa, để thò đuôi cho Wales túm được đuôi ra khỏi cung, vô dụng!”

Con người Jim co lại, hàn quang lóe lên trước mắt ông. Chưa kịp để ông tránh, lưỡi dao sắc lẹm đã chạm vào cổ họng. Sau đó đột nhiên, một thanh niên có gương mặt trẻ con xuất hiện trước mặt. Jim nhận ra người này, chính là ám vệ nhận nhiệm vụ bảo vệ Sở Du Nhiên, hình như thú thân là một con thỏ siêu bạo lực.

Hai người kia lập tức giao chiến với nhau. Một người khác từ phía sau lưng Jim bước ra, đưa tay mời ông, tỏ vẻ khách sáo: “Jim tiên sinh, tối nay điện hạ tìm ngài mãi, nơi này cứ giao lại cho đội trưởng là được.”

Vành mắt Jim ửng đỏ, ông áy náy nói: “Xin lỗi.” Ông cũng không biết tại sao lại nói xin lỗi lúc này, cũng không rõ nên nói xin lỗi với ai. Tuy rằng chuyện gây xích mích là do ông bị ép buộc, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật, chính ông đã làm tổn thương Dillow.

Jim bị đưa về, những người trước đây từng có tiếp xúc với ông đều bị bắt. Wales nhìn kết quả của cuộc thẩm tra thâm đêm, cười lạnh: “Hóa ra là nghị viện!”

Gây xích mích giữa Dillow và mấy ấu tể vừa chào đời, khiến huynh đệ tương tàn, chính là có ý gây mâu thuẫn nội bộ quốc gia trong tương lai. Wales rốt cục cũng nắm được cái đuôi của Nghị viện, lập tức ra sức chen ép, quyết tâm trong thời gian ngắn, thu lại quyền hành của đám người này.

Dillow vẫn cứ đi tìm Jim, ngày nào cũng hỏi sao Jim chưa về. Lindsay thu lại cảnh đó, chiếu video cho Jim xem, khiến ông bật khóc thương tâm, không ngừng hối hận.

Hai mươi năm trước, hải tặc tập kích quê ông, một mình Jim chỉ mang theo được đệ đệ ba tuổi trốn thoát. Sau đó, do sơ sẩy của mình, đệ đệ của ông bị bắt cóc. Vốn dĩ ông đã tưởng như tuyệt vọng, không còn dám mơ tới chuyện đệ đệ còn sống. Không ngờ, một thời gian trước, có người đem cấu trúc gen của đệ đệ tới gặp ông, còn đưa cả một ống máu tươi, nói rằng chỉ khi ông hoàn thành nhiệm vụ, mới có thể cứu được em trai.

Jim không nỡ tổn thương Dillow, cũng biết Sở Du Nhiên thật lòng yêu thương nhóc, nhưng bởi vì đối phương dùng tính mạng của người thân để uy hiếp, cho nên ông cũng chẳng còn cách nào. Đương nhiên, cho dù hối hận đến đâu, đã phạm sai lầm thì phải gánh chịu hậu quả.

Sau khi Sở Du Nhiên biết chuyện, bèn nhờ Lindsay sau khi giải quyết êm xuôi mọi việc, hãy đưa Jim đi thật xa, cho ông một khoản tiền để đủ sống.

Sở Du Nhiên nói vậy, khiến Lindsay hiểu được, cậu không có ý định để Jim quay lại chăm sóc Dillow. Lindsay nhướn mày nhưng không nói một tiếng nào.

Sở Du Nhiên có tinh thần lực nhạy bén, vì thế cậu đương nhiên phát hiện ra sắc mặt rối rắm của Lindsay. Cậu cười, hỏi: “Người thấy ta làm vậy quá tuyệt tình ư?”

Lindsay vội lùi lại một bước, cung kính cúi đầu, nói: “Lindsay không dám.”

Sở Du Nhiên thở dài, trầm ngâm: “Ta chỉ muốn người bên cạnh các con của ta phải là người tuyệt đối trung thành, coi bọn nhỏ còn trên cả sinh mạng và tình cảm của bản thân. Gọi là quan hầu, chẳng bằng nói là tử sĩ. Ta không có ý định lưu lại bất kì nhân tố không an toàn nào bên cạnh chúng, người ta thường nói “luật pháp không thể dung tình”. Nhưng người làm cha mẹ như ta, có đôi khi còn khắt khe hơn cả luật pháp.”

Sở Du Nhiên nhìn Lindsay, nở nụ cười nhạt nhưng lại khiến Lindsay tái mét mặt.

“Thuộc hạ hiểu rõ, từ nay không dám nữa.” Lindsay gục đầu thấp hơn, vương hậu lúc này không giống với bình thường, quả nhiên, đúng như người ta nói, gà mẹ xù lông vì bảo vệ con.

Sở Du Nhiên xoa đầu Lindsay, nhẹ nhàng như xoa đầu một đứa trẻ, dịu dàng nói: “Sau này lớn hơn người sẽ hiểu. Được rồi, đi làm việc của mình đi.”

Lindsay ngẩng đầu lên, phát hiện Sở Du Nhiên rất dịu dàng, tựa như người ban nãy hắn thấy chỉ là ảo giác. Hắn gạt đầu ngoan ngoãn, lúc này cũng ý thức được, vương hậu có tốt tính đến đâu thì lúc tức giận cũng rất đáng sợ.

Trong lúc ấy, Sở Du Nhiên đột nhiên cảm thấy điều gì đó, cậu liếc mắt nhìn ra bên ngoài, trong lòng thở dài, dù sao chuyện này cũng không thể che giấu mãi được, đã nghe được rồi thì cũng tốt, trẻ con cuối cùng vẫn phải học cách lớn lên.

Một bóng đen vội vàng tháo chạy về phòng ngủ của mình, nhóc còn chưa kịp tiêu hóa trọn vẹn tin tức vừa nghe, một quả cầu thịt béo tròn cổ xay đen trũi đã lao như bay tới: “Meo!”

Ca ca ngu xuẩn, chiến đấu đi!

Dillow bị Asa đánh bốp lên mặt, sau đó một đệ đệ khác cắn đầu, một đệ đệ nữa đập bụng, lập tức lảng lảng ném bay bọn đệ đệ, rồi quật ngã mấy bé con xuống giường. Chuyện này cũng khiến Dillow điện hạ chẳng còn tí tẹo thời gian mà thương tâm đau khổ gì nữa.

Chuyện Panda bị thương, đã tạo nên một trận chiến lớn trong hội nghị đàm phán hòa bình với hoàng gia. Hơn một nửa số nghị sĩ trong Nghị viện đều bày tỏ nghi vấn với phương pháp chăm sóc trẻ em của Sở Du Nhiên. Bọn họ vin vào lý do, Sở Du Nhiên nay đã là vương hậu, nên tập trung thực hiện nhiệm vụ của hoàng gia, chuyện giáo dục trẻ em không còn phù hợp với thân phận của cậu. Hơn nữa, luật pháp bảo vệ ấu tể của đế tinh có quy định: Trẻ em bị thương, thầy giáo phải hoàn toàn chịu trách nhiệm. Tuy rằng thời điểm đó Sở Du Nhiên không ở trường, nhưng trên danh nghĩa, cậu vẫn là người phụ trách chính của lớp.

Bởi vì đám nhỏ Asa đã chào đời, cho nên đối với tinh cầu coi ấu tể là tối cao này, rõ ràng địa vị vương hậu của Sở Du Nhiên cực kỳ vững chắc, không thể lay chuyển. Việc Nghị viện cứ cố nhắm mũi dùi vào cậu, chẳng qua chỉ là một thủ đoạn muốn đối phó Wales. Dù sao, lựa chọn một kẻ không phải xuất thân từ gia tộc lớn, cha nuôi thì bị phế bỏ, cha ruột lại không tham gia chính trị, có vẻ sẽ dễ bắt nạt hơn người khác.

Panda là cháu trai bảo bối của Thủ tướng đại nhân Banksy, giờ Panda bị thương, Sở Du Nhiên thân là giáo viên chủ nhiệm khó có thể nói không liên quan tới chuyện này. Mặc kệ có truy cứu hay không, vẫn cứ là Sở Du Nhiên sai. Mà kết quả như vậy, chẳng lẽ Banksy đại nhân không oán hận chút nào ư?

Trước mặt Sở Du Nhiên như thế sẽ chỉ còn duy nhất một con đường, từ chức thầy giáo, không thể tiếp tục giúp Wales trị quốc bình thiên hạ. Thứ Nghị viện muốn chính là giống cái này sẽ chỉ còn nước thành thật làm một cái bình hoa ở nhà nuôi trẻ.

Thật ra Sở Du Nhiên có làm thầy giáo hay không, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới quyền lực của Nghị viện. Chỉ có điều, mấy năm gần đây, thế lực của Wales càng lúc càng lớn, có xu hướng lấn áp quyền lợi của Nghị viện, cho nên bọn họ muốn mượn chuyện của Sở Du Nhiên để chèn ép Wales, đòi lại một phần quyền lực từ trong tay hoàng gia. Đáng tiếc, Wales một bước cũng không lùi, hoàn toàn không có ý duy trì quan hệ hòa hoãn trên cơ sở đàm phán hòa bình.

Quyền lực là của ta!

Bạn đời của ta làm gì, cũng phải do ta quyết định!

Món nợ mưu hại cháu ta, cũng cần thanh toán!

Trong hội nghị đàm phán hòa bình với hoàng gia, bên ngoài có vẻ bình tĩnh, bên trong lại vô cùng khẩn trương, bầu không khí đã đến mức chỉ cần một lời không hợp sẽ sẵn sàng động đao kiếm. Mà đúng lúc ấy, rất nhiều thành viên Nghị viện bị tấn công trí mạng vào tinh thần lực, một số kẻ bảo thủ đứng sau giạt dây thì bị ám sát trong khi ngủ, chết rất thê thảm!

Nguyên nhân tử vong của họ không phải do bị bắn, mà là bị một hung khí hình thoi dài đâm thủng tim, xuyên thẳng từ trước ra sau. Trước khi chết, họ đều chấp hai tay trước ngực làm động tác xưng tội. Hung thủ cứ giữ nguyên tư thế đó mà đóng đinh bọn họ trên tường, hung khí được đặc chế, có xẻ nhiều rãnh để dẫn máu, khiến một lượng lớn máu tươi trên cơ thể nạn nhân chảy dọc xuống theo vách tường, nhỏ giọt xuống thảm trải sàn. Đến thời điểm vụ án được phát hiện, máu trên cơ thể nạn nhân đã khô cạn từ lâu, mùi tanh nồng sức vào khứu giác nhạy cảm của các thú nhân, gây cảm giác buồn nôn kinh tởm.

Thế nhưng, toàn bộ quá trình ám sát đầy thống khổ như thế, lại không có một ai phát hiện ra.

Liên tiếp có ba nghị sĩ chết, khiến nội bộ Nghị viện cực kì bất an. Một mặt do Wales đang ra sức gây áp lực, đòi điều tra rõ ràng vụ việc, mặt khác, bọn họ dường như hiểu được người bí ẩn ra tay là ai. Wales đang đe dọa bọn họ: Hoặc là nghe lời, hoặc là chết!

Người ra tay hiển nhiên là cao thủ, hoàn toàn không để lại một chút dấu vết nào. Cho nên một lần nữa, Nghị viện lại phải quay về điểm xuất phát, bắt đầu từ việc chỉ trích Sở Du Nhiên, nhưng mà, những người đầu tiên nhắm vào Sở Du Nhiên thì đã chết.

Mọi chuyện dường như đi vào một vòng tuần hoàn vô hạn.

Cũng chính thời điểm đó, phu nhân ngài Thủ tướng lại gửi thiệp mời Sở Du Nhiên tới nhà chơi, trong thiệp nêu rõ không chỉ mời với tư cách vương hậu, mà còn mời với tư cách thầy giáo của Panda.

Phu nhân ngài thủ tướng tuyên bố, đây đơn giản chỉ là một bữa tiệc gia đình. Điều này ngầm gợi nhắc mọi người nhớ tới vị trí của ngài Banksy đối với quốc vương bệ hạ, ngay từ khi còn bé, bên cạnh việc được Sở Hồng Vũ dạy võ, Wales còn được đích thân Banksy dạy văn.

“Trong lúc vô tình” nói chuyện với người khác, phu nhân ngài thủ tướng cũng nói: Panda từ khi được vương hậu dạy dỗ đã trưởng thành hơn, thích nói chuyện hơn, ăn được ngủ được, sức chiến đấu cũng tăng, biết đánh nhau biết phòng thủ, cực kì giỏi giang!

Thông qua chuyện này, người ta biết rằng Banksy đại nhân không bởi vì Panda bị thương mà bất mãn với Sở Du Nhiên. Đồng thời, rất nhiều phu nhân của các vị quan chức quan trọng trong đế tinh cũng thể hiện lập trường đứng về phía Sở Du Nhiên, bao gồm quân đội, tài chính, hậu cần, tình báo.

Lúc này, người bên ngoài mới hay, tất cả học sinh dưới tay Sở Du Nhiên đều có xuất thân cực kỳ cao quý. Những đời kế tục của các chức vị rường cột quốc gia gần như đều là học sinh của cậu, khiến người ta có cảm giác Sở Du Nhiên chân chính là một vị quốc mẫu uy nghi.

Đặc biệt hơn cả, phu nhân của hai đại tướng thống lĩnh phía Đông và phía Tây còn trực tiếp ra mặt chống đối Nghị viện. Bọn họ ý mình là giống cái, mà giống cái tùy hứng thì đã sao! Chẳng lẽ một lũ nam nhân còn muốn gây khó dễ với hai giống cái mảnh mai? Đừng quên giống cái cũng có luật pháp bảo vệ, bọn họ cũng không để lộ nhược điểm gì cho Nghị viện túm được. Còn muốn gây khó dễ với nam nhân nhà họ ư? Cũng được thôi, có bản lĩnh thì bảo bệ hạ tước quân vị đi, đến lúc có giặc thì để các người đi đánh!

Cho nên, hai vị phu nhân đem theo khí thế mạnh mẽ, gây sức ép khiến Nghị viện tức điên người mà chỉ có thể trợn mắt, nghẹn họng không nói lại được gì: hừ, chỉ biết bắt nạt một giống cái mới sinh nở, khốn kiếp!

Ý tứ chính là, nếu các người có bản lĩnh, sao không vỗ thẳng mặt quốc vương bệ hạ đi, quanh co lòng vòng chỉ chớ mắng mào có phải là quân tử không?

Trong một lần tổ chức tiệc của quý tộc, Sevilla đã thẳng thắn ca ngợi Sở Du Nhiên, một lần nữa khắc sâu hình tượng “Tiểu Bạch hoa” hiền lành của cậu trong lòng mọi người. Một giống cái yếu ớt như thế lại không ngừng bị bắt nạt, khiến tất cả các giống cái khác đều cảm thấy không thể chấp nhận được.

Đồng thời, chân tướng chuyện Panda bị thương cũng dần được phơi bày ra ánh sáng, không ngờ cũng là kế của Nghị viện, hòng để Thủ tướng bất mãn với Sở Du Nhiên!

Trong thoáng chốc, rất nhiều chuyện “táng tận lương tâm” do Nghị viện làm cũng lần lượt bị đưa ra ánh sáng, khiến dân chúng nổi lên làn sóng phê phán mạnh mẽ, chỉ ngấn ngủi trong vòng hai ngày, đã có người nói: Phải phế bỏ Nghị viện!

Một viên đá ném xuống khiến mặt hồ dậy sóng, có người dám mở đường, lập tức xuất hiện rất nhiều kẻ ủng hộ, càng lúc càng tăng theo cấp số nhân. Vô số con dân đế quốc đứng về phía Wales, yêu cầu phế bỏ Nghị viện.

Dòng dõi của Sở Du Nhiên cũng bị dân chúng đào ra, lúc này nhiều người mới biết, ông ngoại của Sở Du Nhiên, công tước Khalsa, vì phò tá hoàng đế đánh tan quân thù mà hy sinh, người như thế không phải là công thần thì là cái gì?

Thì ra là bởi những người có thế lực trong dòng họ của vương hậu không còn, cho nên Nghị viện mới dám bắt nạt phải không? Thấy hiệu trưởng đại nhân của chúng ta thân cô thế cô nên các người xem thường hử? Fan nào tàn của hiệu trưởng đại nhân – những giống đực tôn thờ bạo lực tỏ ra không phục!

Vương hậu là giống cái có tinh thần lực cấp S, sinh ra các tiểu Hoàng tử cũng đều có năng lực cấp S, cái này cũng có thể tính là công lớn, ai dám nói vương hậu không có tư cách? Vương hậu của chúng ta không phản bác lại, là bởi vì vương hậu lương thiện, như hoa thơm trong gió, có lẽ hiện giờ đang trốn ở một góc mà âm thầm rơi lệ đấy. Nghị viện chẳng qua là thấy vương hậu mảnh mai yếu mềm mới dám bắt nạt! Fan nào tàn của vương hậu điện hạ tỏ ra không phục!

Dưới sự thúc đẩy của Wales, tình hình tiến triển tốt ngoài dự đoán. Sở Du Nhiên rảnh rỗi lên mạng đọc tin tức, thấy hình tượng “Tiểu Bạch hoa” của mình đi sâu vào lòng người, cũng chỉ còn nước chấp nhận số mệnh. “Tiểu Bạch hoa” thì “Tiểu Bạch hoa” đi, cho bớt chuyện.

Bởi vì Wales quyết tâm phải diệt tận gốc Nghị viện nên ra tay rất ác độc, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, cả trời đất cũng muốn đảo chiều. Phải biết rằng, từ ngày bắt đầu dựng nước đã có sự tồn tại của Nghị viện, nay nói muốn phá bỏ Nghị viện cũng giống như phá bỏ nền móng quốc gia, thay đổi sang một trang lịch sử mới. Trong cả dòng chảy thời gian đằng đẵng, chưa từng có cái cách nào diễn ra chóng vánh như thứ mà Wales đang làm.

Đúng lúc Sở Du Nhiên đang hóng chuyện trên mạng, Sevilla gửi cho cậu một tin nhắn: “Hôm nay được nghỉ, có muốn dự tiệc trà chiều không?”

Thời gian rảnh rỗi, Sở Du Nhiên đều muốn giành cho con và Wales, cho nên dù rất hứng thú với lời mời này, cậu vẫn định từ chối. Hiện tại cậu đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, đi ra ngoài rất dễ đem đến phiền phức cho Wales. Cho dù cậu phải ru rú ở nhà, thì chỉ cần gia đình họ bên nhau, cậu cũng không hề thấy ngột ngạt chút nào.

Wales cảm giác được Sở Du Nhiên đang liếc mắt nhìn mình, sau đó cậu lại cúi đầu nhìn máy truyền tin, lập tức hiểu ra: “Sevilla hẹn em?”

“Vâng, em đang định bảo hần là không đi.”

“Đi ra ngoài một lát cũng tốt.” Lời Wales nói khiến Sở Du Nhiên dừng tay lại. Y kéo Asa từ trên đỉnh đầu của mình xuống, “Em cũng nên ra ngoài giải sầu. Ở phương diện này, Sevilla nghĩ thoáng hơn em nhiều.”

Wales và Sevilla là bạn học, nên y rất rõ bản tính của hần. Cái tên Sevilla này, từ nhỏ vô tâm nhưng lại không bao giờ chịu thiệt thòi, mà quả cầu lông nhà mình cũng là kiểu người không có tâm cơ, để họ chơi với nhau cũng không sợ Sở Du Nhiên học thói xấu. Chỉ có một chuyện khiến Wales không hài lòng lắm, đó là cái thằng bé ngu xuẩn con nhà đó cứ đòi chơi chung với Emile nhà y, còn không ngừng nịnh bợ quả cầu lông, lúc nào mở miệng ra cũng khen Emile vừa ngoan vừa nghe lời còn xinh đẹp, thật mềm mại đáng yêu...

Nhi không thể hiện: Khó chịu!

Emile vốn là...(bỏ qua 10 ngàn chữ)

Sở Du Nhiên thấy Wales một mặt thì nói cậu nên ra ngoài chơi, mặt khác lại tỏ vẻ ta không thích Sevilla lắm, vì hần và con trai hần cứ nhớ mãi “khuê nữ” nhà mình. Bộ dạng ấy khiến cậu bật cười, cảm thấy đi ra ngoài một lát cũng tốt.

Vì vậy, vương hậu điện hạ quyết định để quốc vương bề hạ ở nhà chăm ba đứa con, còn bản thân mang theo Dillow rất ngoan rất nghe lời rất hiểu chuyện đi.

Wales lạnh lùng nhìn ba bé con đang nằm sấp trên người mình, đứa thì túm tóc y, đứa cắn quần áo, trong khi đó, cháu trai thì lại rất vui vẻ tung tăng đi theo bạn đời. Y đột nhiên cảm thấy địa vị của bản thân trong nhà có vẻ không giống như mình tưởng.

Rõ ràng y phải ở vị trí cao nhất...Hình như vẫn thế thật, nhưng mà cứ có cảm giác không đúng lắm.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường vô trách nhiệm:

Wales: “Ta là chủ gia đình, địa vị tối cao!”

Sở Du Nhiên: “Ừ, cao.”

Dillow: về mặt ghét bỏ

Asa: túm tóc

Emile: kể tai nói nhỏ

Caesar: là đệm dựa của tui

————Dillow đen sì ôm ba đệ đệ mập mạp chạy trốn qua đường————

61. Chương 61

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Dillow vừa đi được ba bước đã ngoái đầu lại, hỏi: “Thầy ơi, chúng ta không mang các em theo thật sao?”

“Không mang theo, thúc thúc của con thích chơi với bọn trẻ mà. Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay là ra ngoài chơi.” Sở Du Nhiên dẫn Dillow lên phi hành khí, sau đó bay tới chỗ Sevilla hẹn, đó là một tiệm trà rất thanh nhã. Phong cách trang trí nhã nhặn, có phòng riêng phù hợp với giống cái quý tộc đã kết hôn để họ vừa uống trà vừa trò chuyện, tiện thể bày mưu tính kế cho nhau xử lý mấy giống cái cứ vo ve cạnh chồng mình!

Sở Du Nhiên vừa tới, đã thấy Sevilla đứng trên cửa sổ lầu hai vẫy tay với mình, bên cạnh hắn còn có một con sói con tuần tú, cũng đang giơ móng vuốt chào.

Sevilla là mẫu phụ của Caly, tuổi cũng xem xem Wales, mà chồng hắn, Adolf, cũng là bạn học với Wales, nhưng dường như năm tháng không lưu lại bất kì dấu vết gì trên người giống cái này. Mái tóc dài vàng óng rủ xuống bờ vai, đôi mắt phượng hẹp dài mê hoặc lòng người, con ngươi màu xanh lam như màu trời, sạch sẽ thuần sắc. Đặc biệt nhất là khuôn mặt khi cười của hắn, rõ ràng cũng đều khiến lòng người ảm áp như khuôn mặt của Sở Du Nhiên, nhưng cái cười của Sevilla lại rất kiểu hào sảng, dễ dàng lan tỏa đến tâm trạng của người khác.

Sở Du Nhiên cũng mỉm cười, Sevilla nhất định không hề ưu phiền gì về cuộc sống, mới có thể giữ mãi nét cười trong sáng như vậy. Chỉ có người hạnh phúc, mới có thể có nụ cười như thế.

Quản gia theo lệnh Sevilla đã đứng chờ sẵn, làm nhiệm vụ dẫn Sở Du Nhiên lên lầu. Mà thời khắc cậu bước xuống từ phi hành khí, rất nhiều người đã nhận ra, ai nấy đều nghi hoặc, không hiểu tại sao vào thời điểm quan trọng này, vương hậu lại đi ra ngoài. Vương hậu muốn chứng minh điều gì đây?

Sau đó bọn họ phát hiện mình đoán sai hết rồi, vương hậu của bọn họ vẫn là đóa “Tiểu Bạch Hoa” ngốc nghếch đơn giản như trước a, bởi vì đi cùng vương hậu là một chú báo choai choai. Lúc này, vương hậu đang nghiêm túc dặn dò: “Phải theo sát thầy, không được đi theo người lạ, cũng không được nói chuyện với người lạ, nhớ chưa? Lúc nào cũng phải trong tầm mắt của thầy, nếu không người xấu bắt con đi mất đấy!”

Dillow năm nay được bốn tuổi, dưới con mắt của Sở Du Nhiên, tuổi này vẫn là tuổi dễ bị lừa gạt. Dillow bắt đầu dĩ thử dài, để cho Sở Du Nhiên an tâm, nhóc chỉ có thể gạt đầu.

Người xung quanh cũng không nhìn được quay mặt đi, không nỡ nói cho Sở Du Nhiên biết: Ngài cả nghĩ quá rồi, địa điểm này cứ năm phút lại có đội tuần tra đi qua, cho người tám lá gan cũng không ai dám dụ dỗ hoàng tử đâu!

Huống hồ ngài còn mang theo cả hộ vệ!

Đẩy cửa bước vào, Dillow và Caly không cần người lớn nhắc, đã mở miệng chào hỏi lễ phép, sau đó nhào vào đánh nhau!

Sevilla cười híp mắt nhìn Sở Du Nhiên, trong giọng nói nhuốm đầy ý trêu chọc: “Ta muốn hẹn người đi chơi từ sớm hơn cơ, nhưng mà ngài bề hạ quần người chặt quá, không ngờ ngài ấy cuối cùng cũng chịu thả người.”

Sở Du Nhiên nhớ lại sắc mặt Wales lúc cậu đi ra khỏi cửa, bật cười: “Ai bảo hiện giờ ta là tâm điểm chú ý của toàn dân cơ chứ? Đi đâu cũng không được tự nhiên.” Nói đến đây, Sevilla cũng hiểu ý Sở Du Nhiên, cậu đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, sống hôm nay không biết được ngày mai Nghị viện lại dùng cơ gì để gây phiền phức.

Sevilla ra dấu với người hầu, để người hầu mang món tráng miệng đã chuẩn bị sẵn ra. Vừa vặn lúc này Caly bị Dillow đánh lui lại mấy bước, đặt mông ngồi phịch lên chân mẫu phụ. Sevilla mặt không đổi sắc đá mông con trai, đập xong lại nhấp một ngụm trà, bất mãn: “Mấy lão già kia chiều quá sinh hư rồi, người cứ quen dần đi. Ai bảo nhìn người dễ bị bắt nạt, cho nên bọn họ cứ nhắm vào người mãi.”

Sở Du Nhiên cười nói: “Ta vốn không muốn gây phiền toái cho Wales, vậy mà cuối cùng lại không tránh được.” Cậu thực sự không thể ngờ, có một ngày, mình sẽ bị người ta coi là mũi tên để công kích Wales.

“Có những chuyện bề hạ không tiện làm thì người lại rất dễ thực hiện, cho nên đừng có lo người là phiền toái của y. Mà ta nghĩ chắc chắn bề hạ còn cần người gây nhiều phiền phức nữa cho y cơ, như thế y mới có cơ hội biểu hiện năng lực của bậc trượng phu. Aizz, giống đực nào cũng có cái tật xấu đó a. Người...sao lại ngoan quá vậy.” Sevilla trầm tư một lát, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ thấy từ “ngoan” là thích hợp với Sở Du Nhiên. Là giống cái, không phải tính cách nên bốc đồng một chút sao? Người sống với y, sinh con cho y, nuôi con cho y, tại sao không thể tùy hứng một chút, tự mua vui cho bản thân?

Dưới con mắt của Sevilla, Sở Du Nhiên rõ ràng phải trả giá rất nhiều, nhưng cậu lại không hề có nửa lời oán trách, thậm chí còn cảm thấy cuộc sống như thế này đã quá là hạnh phúc. Hắn đau lòng thay cho cậu, cảm thấy Sở Du Nhiên quá mức ngốc bạch ngọt*. Nhưng hắn rõ ràng không phải có ý muốn châm ngòi quan hệ vợ chồng nhà người ta, hắn chỉ là muốn xui Sở Du Nhiên đi ném đá hội nghị thôi mà. Đám lão già các người dám bảo ta không tốt, vậy ta sẽ cho các người xem ta mà không tốt sẽ thế nào. Dù sao ba hoàng tử đã chào đời, ai dám bắt bề hạ ly hôn?

* Ngốc bạch ngọt: thể loại ngốc tự nhiên + tiểu bạch + ngọt. Ý tứ là ngây ngây ngốc ngốc, không giỏi nói chuyện, nhưng nhìn thoải mái, vui vẻ ngọt ngào. Sâu kiu. (Nguồn: Hội những người yêu tranh của Y Xuy Ngụ Nguyệt s://mobile.facebook.com/HoiNhungNguoiYeuTranhCuaYXuyNguNguyetIbukiSatsuki/photos/a.1074452265921195.1

Sở Du Nhiên một lòng một dạ vì Wales, cẩn thận từng li từng tí, nhưng chính vì vậy mà khiến người ta dễ dàng xem nhẹ cậu.

Sở Du Nhiên nheo mắt, cậu đã hiểu được ý của Sevilla, hắn muốn khuyên cậu nổi khùng lên ư?

Sở Du Nhiên chưa kịp nổi khùng, một người khác đã bùng cháy dữ dội!

Lúc này, trước tòa Nghị viện, Sở Hồng Vũ bùng bùng lửa giận ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao trăm tầng trước mặt. Đám thị vệ không một ai dám ngăn cản ông, mặc ông một cước đá thủng cửa lớn làm bằng kim loại.

Dị năng thuộc tính “hỏa” cấp S, lửa nóng quá mạnh trở nên đặc sệt như dòng dung nham, đổ sập lại. Cánh cửa kim loại bị ngọn lửa cuốn lấy, hừng hực thiêu đốt, khiến không khí xung quanh không còn chút hơi ẩm nào. Nhất là đằng sau lưng Sở Hồng Vũ, mắt thường cũng có thể nhìn thấy luồng không khí đang vận vận, đứt gãy thành từng mảnh nhỏ.

Những Nghị sĩ dị năng cấp thấp bị sát khí tỏa ra từ Sở Hồng Vũ đè ép, quỳ rạp xuống đất, không thể tự không chế tay chân của mình.

Sở Hồng Vũ hừ lạnh, liếc mắt khinh thường nhìn những kẻ kia, sau đó đảo mắt nhìn xung quanh, sắc mặt vẫn tẻ như trước.

Tất cả đám thị vệ vội lùi lại vài bước, không một ai dám xông lên đối mặt với ông. Không phải bọn họ sợ chết, mà áp lực khiến bọn họ theo bản năng muốn khuất phục. Huống chi, trong đám thị vệ, lại có rất nhiều người đã từng tốt nghiệp từ trường quân đội đệ nhất.

Thời điểm ngọn lửa đã thiêu rụi cửa lớn thành một cái hang đường kính chừng một mét, mới có hai người trung niên từ trong phòng Hội nghị bước ra. Hai người này, tuổi ước chừng cũng tầm tầm Sở Hồng Vũ, mặc đồng phục màu trắng chuyên biệt của Nghị viện, vẻ mặt uly nghiêm lạnh lùng.

“Sở Hồng Vũ! Người muốn hạ nhục hoàng quyền sao!”

“Nói như đánh rắm! Dị năng của lão đây bùng nổ, không có người xoa dịu tinh thần, cho nên không kiểm soát nổi thôi!” Sở Hồng Vũ giậm chân một cái, để lại một dấu sâu hoắm trên mặt sàn bằng thép. Động tác này tựa hồ như ám chỉ, chỉ cần ông muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng phá hủy nơi này.

Người của Nghị viện không nói lại được câu nào, tức nghẹn họng. Bọn họ chưa từng thấy ai cố tình gây sự như thế, lai còn dám mở to mắt nói dối, động thủ ngay trước cổng Nghị viện. Mặc dù trước đây bọn họ đã tiếp nhận nhiều đơn tố cáo Sở Hồng Vũ, biết ông to gan lớn mật, đã điên lên là không ai trị được, nhưng không ngờ kẻ này lại có thể điên đến mức liều mạng!

Các nghị sĩ chưa từng thấy một thú nhân có dị năng nào có khả năng gây chấn động mạnh như vậy. Nay gặp rồi mới biết, chênh lệch về thiên phú và chủng tộc, bọn họ có dùng cách gì cũng không bù đắp kéo gần lại được.

Sở Hồng Vũ nhướn mày giễu cợt, tựa như đối phương là những kẻ có địa vị xã hội cực thấp, “Các người cũng dám nói hai chữ hoàng quyền! Dám kéo người tới gây chuyện tại trường của ta thì cũng nên nghĩ tới ngày hôm nay đi! Dám ra tay với một đứa nhóc bốn tuổi, các người coi lão hiệu trưởng này đã chết rồi hả?”

“Sở Hồng Vũ! Người đừng ngậm máu phun người, chứng cứ đâu?” Một tên Nghị sĩ bước lên phía trước, dùng thuộc tính “Mộc” của bản thân che chở cho người phía sau, cố gắng giảm bớt áp lực mà bọn họ đang phải chịu đựng. Nhưng như thế, nghĩa là hẳn phải trực tiếp đối mặt với áp lực của Sở Hồng Vũ, khiến tên này vừa nói tay chân vừa run lấy bầy.

Nghị sĩ còn lại định dùng dị năng thuộc tính “Thủy” của mình dập tắt đám cháy, không ngờ “Hỏa” của Sở Hồng Vũ đã đậm đặc đến mức hóa thành thể lỏng, cho nên nước vừa chạm tới đã nhanh chóng bốc hơi. Dị năng giả sợ hãi thu dị năng lại, trên tay đã bị phồng nặng, nổi thành từng đám bọt nước.

Sở Hồng Vũ tức giận bưng bưng, Nghị viện đuối tay quá dài, ngay cả phạm vi lãnh địa của lão đây – trường học – cũng dám động tới. Hơn nữa, chính đám khốn kiếp này là đầu sỏ dám bắt nạt con trai nhà mình.

Hừ, lý do đã đầy đủ, vậy thì đừng trách lão đây làm loạn. Sở Hồng Vũ ta đây muốn cho bọn chúng biết, sau lưng Sở Du Nhiên dù không có gia thế quý tộc, thì nó vẫn có một lão cha rất “trâu bò” đấy!

Hiệu trưởng Sở hùng hùng hổ hổ, nói võ mặt: “Không có chứng cứ thì ta đã không đứng đây nổi khùng! Kể từ hôm nay, chỉ cần là học sinh của ta, nhất định phải ký hợp đồng, thỏa thuận sẽ không làm việc cho Nghị viện. Còn những kẻ ở đây, ai tốt nghiệp trường ta, ta cho các người một ngày, hoặc là nghỉ việc, hoặc ta sẽ xóa học bạ!”

Phải biết rằng, những người đi học ở trường quân đội có khoảng một nửa xuất thân từ tầng lớp quý tộc ở đế tinh. Những người còn lại, hầu hết từ nhỏ đã được bồi dưỡng năng lực, bởi trừ những gia đình mạnh tiền hoặc mạnh quyền, còn lại nếu không có thành tích tốt, sẽ không có cửa vào trường quân đội. Bị xóa học bạ, tương đương với việc trường quân đội hoàng gia phủ nhận người đã tốt nghiệp, hậu quả có thể tưởng tượng được sẽ khủng khiếp thế nào.

Lúc này, nhiều binh lính trở nên do dự. Nghị viện không thể cho họ lợi ích nào bù đắp lại được chuyện bị xóa học bạ. Huống hồ, bây giờ Nghị viện và hoàng gia đang đối chọi gay gắt, bọn họ không nghĩ cho bản

thân, thì cũng phải nghĩ cho người nhà.

Các nghị sĩ giận tái mặt, Sở Hồng Vũ, sao ngươi dám? Muốn rút củi dưới đáy nồi sao! Ngươi trắng trợn đâm đạp lên thể diện của chúng ta thế ư?

“Bắt lấy lão! Các ngươi là một vô dụng hả?” Một ông già quát to, phất tay với binh lính xung quanh, trong mắt ẩn chứa sát khí.

Các binh lính muốn cử động, lại bị ánh mắt của Sở Hồng Vũ dọa lùi lại, “Ông ấy là hiệu trưởng của chúng tôi, chúng tôi...” Một người lính khố sở tháo phù hiệu của Nghị viện xuống, sau đó gãi thở phào nhẹ nhõm. Gãi ngứa, nhân lúc này kịp rời khỏi Nghị viện, may ra sau còn có cơ hội vào quân đội. Nếu chờ đến lúc Nghị viện lui bại, muốn thoát khỏi vũng bùn cũng không dễ.

Có người đi đầu, lập tức có người noi theo. Các nghị sĩ nhìn thấy binh lính lần lượt tháo phù hiệu trên vai xuống, tức giận thở hổn hển, giống như sắp ngất đi. Bọn họ giờ đã phải chịu hậu quả, không còn bệ hạ làm chỗ dựa, mất đi ủng hộ của hoàng gia, thì bọn họ chẳng là cái thá gì.

Sở Hồng Vũ nở nụ cười, một chữ cũng không đề cập tới Sở Du Nhiên, ngược lại bám riết không tha chuyện Panda bất ngờ bị thương. Ông đập hỏng cửa chính của Nghị viện, đâm mấy hố sâu trên mặt đất trong phòng, chọc cho các nghị sĩ suýt tức chết, vui vẻ khi thấy bọn họ bị giá trị vũ lực của mình trấn áp, không dám phản kháng.

Phá tòa Nghị viện tởm tã xong, hiệu trưởng Sở đưa tay chỉnh lại vạt áo, khinh thường nhìn đám nghị sĩ đang ủ rũ, tỏ ý sẽ còn quay trở lại: “Chuyện này chưa xong đâu!”

Rất nhanh sau đó, đoạn video quay lại cảnh Sở Hồng Vũ phá cửa Nghị viện, đòi lễ công bằng được tải lên internet. Mà câu nói của hiệu trưởng Sở: “Đám ra tay với học trò của ta, các ngươi coi lão hiệu trưởng này đã chết rồi hả?” đây uy quyền lập tức được các “mẹ kế” của Sở Du Nhiên tung hô: Hiệu trưởng đại nhân uy vũ cái thế!

Mà trong số những người like điên cuồng, xuất hiện một nick name mang tên câu lạc bộ của các tiểu Hoàng tử, thật giả thế nào còn phải chờ phía hoàng gia xác nhận, bình luận thể hiện bản thân đã chính thức gia nhập nhóm fan hâm mộ: Ông ngoại hôm nay đẹp trai ngắt trời!

Thời điểm Sở Du Nhiên đang uống trà với Sevilla, nhận được video, cũng đọc được bình luận ở dưới, chỉ biết dở khóc dở cười. Lần trước, thời điểm Wales tạo mưa sao băng, cũng chính câu lạc bộ này đã hô to ba ba đẹp trai ngắt trời, khiến Wales cực kì hoài nghi bọn đó có ý đồ với Emile xinh đẹp nhà mình. Nếu Sở Du Nhiên không cực lực can ngăn, có lẽ quốc vương bệ hạ đã sai người hủy bỏ tư cách của tổ chức này.

Chẳng qua, Sở Du Nhiên cũng cảm thấy đúng là chuyện này chưa xong thật, với hiểu biết của cậu về Sở Hồng Vũ mà nói, mò đến tận cửa gây rắc rối cho người ta để đòi công lý, đó rõ ràng không phải là phong cách của lão cha nhà mình.

Sevilla lộ ra vẻ mặt hám gai: “Hiệu trưởng đại nhân quá tuần tú, thật hả giận!”

Sở Du Nhiên: “...Ngươi nói như vậy không sợ thượng tướng Adolf biết à?” Nếu chồng Sevilla biết bản thân trong mắt vợ mình còn không bằng một ông già năm mươi tuổi, sẽ thật sự không uất ức sao? Nếu là mèo nhà cậu, nhất định y sẽ bày ra vẻ mặt lạnh lẽo như muốn đông cứng toàn bộ vũ trụ, sau đó sẽ “làm” cậu rất nhiều lần, để cậu rõ ai mới là người có địa vị tối cao trong nhà á.

Sevilla không hề để tâm, ôm con trai lên, vỗ lưng Caly, cười to: “Thế mới nói, là do ngươi quá ngoan á. Ngươi phải cho y thấy, ngoài yêu y ra ngươi còn có khả năng sẽ yêu người khác, như thế cả đời y mới một lòng một dạ đối tốt với ngươi được!”

Sở Du Nhiên nghiêm túc thụ giáo, cậu gật gật đầu, cảm thấy Sevilla nói rất có lý. Mèo nhà mình thực sự quá tùy hứng bá đạo, có lẽ thỉnh thoảng cũng phải phủ y một chút.

Đang chơi với con, Wales đột nhiên hắt hơi. Ba bé con lập tức kinh ngạc nhìn phụ thân mình, sau đó không hẹn mà cùng lui lại một bước, trong nháy mắt lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Wales: “...”

Địa vị của y trong gia đình...không đúng lắm.

Trời sắp chạng vạng thì Sở Du Nhiên mới về, lần này ra ngoài giải sầu, tâm trạng cậu cũng khá lên nhiều. Thấy cậu cười thoải mái hơn mấy hôm trước, tâm trạng của Wales cũng tốt theo.

Bữa tối nay, khẩu vị của Sở Du Nhiên rất tốt, cơm nước xong, cậu lại ngồi nhìn Dillow lăn lộn chơi đùa với ba bé con ở đại sảnh. Asa vẫn như cũ luôn luôn đi khiêu khích người khác, muốn thể hiện ở nhà mình mới là lão đại, sau đó bị Dillow giơ móng đập đầu, ôm chặt vào trong lòng. Hai anh em, một đứa nhe răng kêu a a, một đứa không ngừng cười to khoái chí.

Emile ở bên cạnh, nhân cơ hội đó xông lên, dùng móng vuốt túm chặt cổ Dillow. Bé mập trông thể nhưng sức lực cũng không tồi, khiến Dillow không cười nổi nữa. Nhóc lắc lư cái cổ, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ hất Emile xuống.

Caesar đứng ở ngoài vòng chiến, híp mắt quan sát. Đến lúc thấy Dillow không thể nhúc nhích được một phân nào, bé con mới vỗ cánh phành phạch bay lên, trực tiếp đáp xuống đỉnh đầu của báo đen. Dillow không kịp chuẩn bị đã bị sức nặng của bé út đè lên, lập tức ngã dúi đầu xuống đất. Caesar điện hạ dẫm đạp được đại ca xong, đứa bé hung hãn vẫn luôn ít nói này đột nhiên kêu lên “Chíp chíp!”

Bảng xếp hạng địa vị trong nhà của đám huynh đệ hoàng gia tạm thời như sau: Caesar đè đầu đại ca – Emile cưỡi cổ đại ca – đại ca Dillow bị đè đầu cưỡi cổ – Asa bị đè dưới móng vuốt của Dillow.

Rất tốt, sắp xếp không hề khoa học một chút nào!

Sở Du Nhiên nhìn bọn trẻ, cười híp mắt nói với Wales: “Hôm nay em gặp một người hát rất hay, nghe giọng hần mà thích mê đi.”

Hiểu nhầm ý tốt của “bạn thân”, vương hậu điện hạ suy nghĩ nửa ngày trời, cuối cùng chọn cách này để chứng minh địa vị bản thân trong nhà mới là cao nhất, không hề biết tự mình đang mở ra con đường chết.

62. Chương 62

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Sở Du Nhiên nhìn bọn trẻ, cười híp mắt nói với Wales: “Hôm nay em gặp một người hát rất hay, nghe giọng hần mà thích mê đi.”

Ánh mắt của Wales tối lại, nhưng y giả bộ không thèm để tâm, chỉ “ừ” một tiếng, tỏ ra không hứng thú gì với chủ đề này, tiếp tục ngắm nhìn Dillow chơi với đàn con.

Thấy đối phương như vậy, Sở Du Nhiên cảm thấy tình cảm giữa hai người họ hình như quá nhạt nhẽo, Wales hoàn toàn không sợ cậu bỏ nhà theo giai thì phải. Nghĩ tới đây, Sở Du Nhiên hơi bất mãn, cậu bấu môi, học kiểu nói “mê đắm” của Sevilla, cực lực tán thưởng giọng hát của người kia, say sưa đến nỗi không thêm quan sát sắc mặt của Wales nữa.

Đang lúc hăng say kể lể, đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh quét qua, Sở Du Nhiên tưởng như nhiệt độ xung quanh mình phải giảm xuống vài độ, lạnh tới run người.

Lại nhìn sang Wales...Sở Du Nhiên hối hận rồi, mặt đối phương không đổi sắc nhìn cậu, con người màu vàng kim không thể hiện cảm xúc gì, nhưng trên thực tế một hồi giông bão đang nổi lên, hạch dị năng của đối phương xao động biểu thị mèo bự hiện tại đang phi thường tức giận, vượt xa khỏi phạm trù ghen, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Sở Du Nhiên vội thay đổi thái độ, đường đường chính chính nói tiếp: “Đương nhiên, em thích giọng hát của hân vì giọng đó giống y chang giọng anh. Nhưng mà, kể cả lúc anh không nói chuyện êm tai, thì anh vẫn còn khuôn mặt đẹp trai hơn hân nhiều lắm! Lúc nói chuyện với Sevilla, em còn nghĩ, quả nhiên trong cả tinh hệ này, chỉ có Wales nhà em là đẹp trai nhất thôi!”

Nhiệt độ xung quanh dần dần tăng trở lại. Sở Du Nhiên lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó Wales lạnh nhạt nói: “Vậy hôm khác em mời hân tới nhà biểu diễn đi, được hát cho em nghe chính là vinh hạnh của hân.”

“Thôi, ngoài anh ra, ai em cũng không muốn nhìn.” Sở Du Nhiên tuyệt đối không thể mời được “hân” tới, cậu thấy Wales bình tĩnh lại, trong lòng thở ra một hơi, nguy hiểm đã được hóa giải! Sở Du Nhiên nghĩ thầm, sau này nhất định không thể nghe theo lời Sevilla, bởi vì người yêu nhà hân là giống chó, còn nhà mình là giống mèo a! Chó mèo có bao giờ giống nhau đâu.

Wales mỉm cười nhìn Sở Du Nhiên, ánh mắt liếc cậu, sau đó gật đầu, không nói gì.

Nụ cười của Sở Du Nhiên cứng ngắc, cậu cứ cảm thấy ánh mắt của mèo bụi...vẫn còn rất nguy hiểm.

Sau bữa tối, đẩy đám trẻ về phòng ngủ xong xuôi, Sở Du Nhiên cầm áo ngủ, trái nghiêng phải ngó không thấy Wales, vội vàng chuẩn bị tắm, tranh thủ để trước khi đối phương vào phòng thì mình đã ngủ say.

Trong bồn tắm lớn, hơi nước mịt mù. Ở chỗ xa nhất trong bồn, một nam nhân khóa thân đang lười biếng ngâm mình, y nhìn bộ dạng lút lút cẩn thận bước vào của Sở Du Nhiên, nụ cười trên mặt lóe lên rất nhanh rồi biến mất. Sau đó, dường như nghĩ tới điều gì, con người màu vàng kim trở nên sâu thẳm.

Sở Du Nhiên nhìn quanh, không phát hiện ra hơi thở của Wales, cảm thấy nhẹ cả người, lúc này mới bước xuống nước. Phía dưới bồn tắm đã được đặt sẵn hạch dị năng “hỏa”, cho nên dòng nước ấm áp vô cùng, lướt nhẹ bao phủ toàn thân. Sở Du Nhiên thở đều thoải mái, nằm ngoài trên thành bể, lộ ra sống lưng trơn bóng. Nghĩ lại bộ dạng khi ghen lúc này của Wales, khóe miệng cậu dần dần cong lên.

Ngay lúc ấy, eo đột nhiên bị xiết chặt, rồi kế tiếp, một bàn tay ấm áp bịt miệng cậu. Sở Du Nhiên sợ hét hồn, cảm nhận một thân thể trần truồng đang dính sát lấy mình, bàn tay to lớn bóp mông cậu một cái...

Sở Du Nhiên tức giận vùng vẫy một lúc, dờ khóc dờ cười. Con mèo hư hỏng này, không biết học đâu ra thói hù dọa người khác.

Wales thấy cậu không giật mình, hơi mất hứng nhú mày, đề cậu xuống thành bể, âm thanh trầm thấp gọi cảm phả vào từng dây thần kinh nhạy cảm của Sở Du Nhiên: “Không sợ?”

Sở Du Nhiên kéo bàn tay đang bịt miệng mình ra: “Anh vừa lại gần em, tinh thần lực sẽ di chuyển nhanh hơn. Còn nữa, lần sau muốn dọa em thì anh nhớ ngoài che giấu hơi thở, thì cần che giấu cả mùi trên cơ thể nữa.”

Wales hứng chí, lật Sở Du Nhiên nằm ngửa ra, tiếp tục đề lên: “Mùi gì?” Ánh mắt y tràn đầy khao khát xâm lược, phẳng phất như một con mèo đang vờn mồi, lại do dự không biết nên bắt đầu ăn từ đâu.

Sở Du Nhiên cười, ôm cổ đối phương, để sức nặng của bản thân treo trên người Wales. Cậu học ngữ điệu của đối phương, chậm rãi nói: “Mùi giống đực. Mùi cơ thể người đàn ông của em rất đặc biệt, rất nhạt, rất dễ chịu, không nói rõ được, mà người khác cũng không mô phỏng được.”

Nhìn miệng nhỏ khiêu gợi không ngừng khép mở trước mắt, lời nói vụng về ra sức lấy lòng mình, chủ nghĩa nam nhân của Wales hoàn toàn được thỏa mãn. Ý cười trong mắt y càng lúc càng dày thêm.

Căng thẳng trong lòng Sở Du Nhiên một lần nữa lại dịu xuống, cậu nhìn sắc mặt của mèo bụi có vẻ tốt lên, như thế nghĩa là đỡ xong rồi nhỉ? Aizz, cậu thật hối hận quá, biết thế không nghe theo lời của Sevilla, chó với mèo hoàn toàn không có chung suy nghĩ a!

Wales bị bộ dạng của Sở Du Nhiên làm bật cười, động tác trên tay lại không hề dừng. Y ôm Sở Du Nhiên lên, để cậu ngồi trên người mình. Dưới nước, chỗ riêng tư của hai người chạm vào nhau, nhiệt độ cực nóng khiến Sở Du Nhiên run rẩy, nghĩ tới ý đồ của đối phương, mặt cậu đỏ bừng. Nhưng không đợi cậu kịp phản ứng, đối phương đã một lần nữa ôm eo Sở Du Nhiên, dùng một cánh tay nhấc bổng cậu lên, sau đó mạnh mẽ nhấn xuống. Không hề có mào đầu, chỉ có trực tiếp xâm phạm. Sở Du Nhiên bị đau, rên khê, cảm

giác thứ xấu xa dưới thân mới vào được một nửa, khoe mắt cậu đỏ bừng, lườm đối phương: “Anh thật sự là...Khốn nạn...aa...”

Wales lại ẩn sâu xuống, toàn bộ đi vào bên trong cơ thể của Sở Du Nhiên, cảm giác căng chặt khiến hơi thở của y cũng loạn nhịp. Nhưng y không vội ngấu nghiến ngay, mà nâng cằm của Sở Du Nhiên, cúi đầu xuống hôn lên khoe mắt ửng hồng của bạn đời, cười: “Bảo bối, chúng ta lại nói về ca sĩ kia đi, hần tên là gì?”

Sở Du Nhiên còn chưa kịp thích ứng với thứ to lớn trong cơ thể đã bị câu hỏi này hù đến run cả người. Cậu lo lắng, khẩn trương, khiến bên trong co chặt hơn, làm nhịp thở của Wales cũng tăng tốc. Y không nhịn được, vội vả kéo cậu vào lòng, hôn thật sâu rồi mới hỏi tiếp: “Rất giống giọng của ta? Em muốn nói tới thời điểm nào?”

Sở Du Nhiên gần như sắp khóc, mèo lớn thích dần vặt người thế này, làm cậu điên mất... “Thân ái, em muốn giải thích...”

“Bảo bối, em nói thật ngọt.” Wales cười, gạt tóc trên trán Sở Du Nhiên sang một bên, thè lưỡi liếm quanh bờ môi cậu, lâm thời đổi giọng thì nghĩ y sẽ tin ư? Xem ra y cần phải trọng chấn phu cương*, cho quả cầu lông nhà mình mở mang kiến thức xem trong nhà này, địa vị tối cao là ai.

* Trọng chấn phu cương: khôi phục quyền uy của người làm chồng

Đêm đó, Sở Du Nhiên bị lặn qua lộn lại đùa giỡn vài lần, khiến cậu sâu sắc cảm nhận được bản thân chính là con cá lọt vào tay mèo. Thời điểm được vớt từ trong nước ra, cả người cậu rã rời không còn chút sức nào. Vậy mà chuyện vẫn chưa êm. Một vòng mới lại diễn ra trong phòng ngủ, mặc cho Sở Du Nhiên khóc lóc xin tha thâm thiết. Bị mèo bự dùng móng vuốt lật nghiêng lật ngửa, dấu hôn phủ kín toàn thân, trong khoảnh khắc trước khi ngất đi, Sở Du Nhiên thầm mắng Sevilla, vương hậu điện hạ bình thường lịch sự cũng phải thốt ra lời thô tục: Cút con mẹ ngươi cái đồ trung khuyển! Ta không bao giờ tin ngươi nữa!

Ngày hôm sau, Sevilla nghe con trai nói hôm nay thầy giáo con không khỏe lắm. Hần ngẩng đầu nhìn trời hồi lâu, sau đó lắc đầu, cảm thấy Sở Du Nhiên nhất định là quá ngoan, không làm theo lời mình khuyên, cho nên mới bị bệ hạ bắt nạt!

Phải tích cực lên, không chế rồi lại không chế! Giống đực là không thể dung túng được, sẽ tạo thành thói quen xấu!

Nắm tay! Bạn ơi, bùng nổ đi!

Quan hệ giữa hoàng gia và Nghị viện đã căng thẳng tới mức không thể hòa giải được. Vào lúc ấy, trường quân đội đệ nhất đế quốc đã viết đơn kiện Nghị viện, về tội làm bị thương ấu tể trong phạm vi trường học.

Panda rõ ràng đã lành hẳn, nhưng bé con cứ nằm lẩn ra, không chịu đi học, cực kì biết cách phối hợp diễn xuất cho giống với đơn kiện của phía nhà trường. Gấu mèo mập mạp lắc lắc đôi chân ngắn ngủn, tỏ ý mình bị thương rất nặng, không thể bước ra khỏi cửa, cho nên chỉ còn cách nằm yên trong nhà, mà như vậy, còn khiến tâm lý của bé cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Trường học trình báo cáo kiểm tra sức khỏe của Panda lên – tỏ ý – ấu tể của trường chúng ta sợ hãi như vậy, hành động của các người khiến chúng ta không thể nhẫn nhịn!

Phải biết rằng, tuy dị năng của Panda không cao, nhưng trí lực của bé đã đạt tới cấp S. Người này, tương lai sẽ là nhà hiền triết của nước nhà, vậy mà giờ lại bị hù dọa đến mức không dám đi học, điều này sẽ gây tổn thất nghiêm trọng tới tương lai của quốc gia.

Nói ngắn gọn, ý của Sở Hồng Vũ chính là muốn ép đối phương: Người đền học trò cho ta, đền học trò cho ta, đền học trò cho ta!!

Rất có khi thế không chết không buông tha!

Nghị viện còn chưa đổ thì trường quân đội đệ nhất sẽ không rút đơn kiện. Cho nên, mỗi ngày đều có những học sinh vừa hoàn thành nhiệm vụ truy sát, cả người còn đầm máu chạy tới Nghị viện: Chúng ta vừa mới

ra ngoài tham gia huấn luyện thì các người đã dám bắt nạt một học đệ* nói còn chưa sôi! Chúng ta không làm gì các người đâu, chỉ mỗi ngày đều tới ngó nghiêng thôi!

* Học đệ: đàn em khóa dưới (dùng cho đàn em có giới tính nam).

Vì lí do này, Nghị viện ngay cả cửa cũng không dám bước ra, hoàn toàn khác với thái độ phách lối thường ngày. Rất nhiều Nghị sĩ đã dồn dập nộp đơn xin từ chức, nhưng cũng không tránh khỏi việc ban đêm ra ngoài bị trùm bao tải dần một trận như tử. Bọn họ không nhìn thấy mặt người ra tay, nhưng có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng trên những người đó, mà thường là một tiểu đội mười người cùng đánh một lúc, cho nên có lẽ thằng ngu cũng biết đây chính là học sinh của trường quân đội đệ nhất.

Một người lính tốt sẽ làm nên một đội quân tốt, đây chính là quan điểm của Sở Hồng Vũ, vì thế, cách huấn luyện của ông có thể nói là huấn luyện lang sói. Mỗi học sinh trước khi tốt nghiệp đều phải dính máu, nhiệm vụ được giao đều là giết người, như thế mới đảm bảo bất cứ ai sau khi tốt nghiệp cũng có thể vào bộ đội chiến đấu. Mỗi ngày bị những học sinh này đứng ngoài cửa ngó nghiêng, đối với các Nghị sĩ giá trị vũ lực không được cao mà nói, thật sự chính là cơn ác mộng.

Sau khi một số Nghị sĩ quan trọng bị ám sát, Nghị viện đã phải thay đổi phong cách làm việc, chuyển sang hình thức cực kì cẩn thận, thận trọng từng bước. Hiện giờ bị người ta tới tận cửa đe dọa như vậy, khiến các Nghị sĩ giận tới nỗi không ngừng đá đổ bàn ghế, thậm chí còn có hai người giận đến mức ngất xỉu.

Nhưng mà, chuyện này còn chưa xong, bởi vì vú nuôi của bộ hạ – Banksy đại nhân cuối cùng cũng xuất chiêu!

Thủ tướng đại nhân khóc tu tu!

Vào lúc chạng vạng, trên phố đông người, cứ như thế, về mặt sầu thảm chạy vào hoàng cung khóc tu tu!

Toàn dân đều biết, cháu nội của thủ tướng đại nhân bị thương nặng, thủ tướng đại nhân không còn cách nào khác, chỉ có thể cầu xin vương hậu điện hạ cứu giúp, bởi vì vương hậu điện hạ là giống cái thành niên duy nhất có tinh thần lực cấp S. Hơn nữa, vương hậu lại rất yêu thương Panda, cho nên thủ tướng đại nhân mỗi ngày đều đi mời vương hậu điện hạ chữa trị cho cháu trai.

Cảm tình của dân chúng đối với Nghị viện đã xuống đến mức thấp nhất. Một bộ phận quý tộc lúc trước còn ở trạng thái trung lập, nay thấy Nghị viện đã ở thể “nổ mạnh hết đà”, vội vàng đứng về phía Wales, ra sức yêu cầu phá bỏ Nghị viện.

Làm ấu tể bị thương. Tội không thể tha!

Mà Banksy đại nhân, mỗi ngày đều khóc tu tu mời Sở Du Nhiên bước lên phi hành khí về nhà mình, trên phi hành khí thì lại tươi cười tán gẫu đủ chuyện với vương hậu điện hạ, đến nơi thì tiếp tục diễn bộ mặt đau khổ không thiết sống nữa, quả thực trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Sở Du Nhiên sống sót, thăm nghĩ Panda quả nhiên là cháu trai ruột của Banksy đại nhân, không thể nhầm được!

Mất thấy thời điểm Nghị viện rút khỏi vũ đài chính trị đã trong tầm tay, Wales cũng dần dần thu lại tất cả quyền hành, Sở Du Nhiên lại có chút lo lắng mơ hồ.

Các cuộc va chạm với đế quốc Cripps diễn ra ngày càng nhiều, Wales chắc chắn sẽ không để yên chuyện này. Theo tư liệu Sở Du Nhiên biết được, hai đế quốc lớn thù hận đã lâu, khoảng mấy chục năm sẽ lại bùng phát thành chiến tranh. Chiến tranh có thể diễn ra trên quy mô lớn, cũng có thể chỉ ở quy mô nhỏ, nhưng luôn luôn có người phải hy sinh. Hơn nữa, tại biên giới hai nước, trước giờ luôn trong trạng thái sôi sùng sục, bởi thỉnh thoảng lại có hải tặc đột kích tới gây rối trật tự. Con dân ở nơi này, nếu có điều kiện sẽ di dời chỗ ở về sâu trong lãnh thổ đế quốc, còn những người không có điều kiện, chỉ có thể sống cuộc đời nơm nớp lo sợ.

Sau khi cha mẹ Dillow hy sinh, Wales rõ ràng muốn báo thù rửa hận, mở mang bờ cõi thống nhất hai nước, thành lập nên một đế quốc quân sự hùng mạnh!

Sở Du Nhiên biết, một ngày nào đó, Wales sẽ đích thân tham chiến, như vậy, về an toàn của y...

Lắc đầu, Sở Du Nhiên cố gắng không nghĩ về tương lai xa xôi, chuyện trước mắt còn chưa giải quyết xong, những chuyện kia tạm gác lại để sau rồi tính.

63. Chương 63

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Panda không đi học, ở nhà chỉ ăn và ngủ nên càng lúc càng béo thêm. Mỗi lần đến thăm bé con, Sở Du Nhiên đều mang theo Dillow. Có thể nói, hiện giờ, mặc kệ là đi đâu, vương hậu điện hạ cũng đều dẫn theo báo nhỏ. Có người nói là thật lòng yêu thương, kẻ lại nói là giả vờ giả vịt, nhưng Sở Du Nhiên hoàn toàn không để tâm tới lời đồn đại bên ngoài, cậu chỉ muốn giúp Dillow mau chóng thích nghi với sinh hoạt trong tương lai, bởi nhóc vốn không thích tiếp xúc nhiều với xã hội. Thân là Đại hoàng tử, cai trị xã hội là trách nhiệm báo nhỏ phải gánh vác, cũng là gánh nặng của nhóc con. Sau khi học hết tiểu học, nhóc sẽ chính thức phải đối mặt với nhiều người khác nhau, các quý tộc thuộc đủ mọi tầng lớp, họ có thể có ý tốt hay ý xấu, trung thành hoặc xảo trá, cho nên Dillow nhất định phải học được cách nhận biết.

Dillow dường như cũng không để tâm tới bàn tán của người khác, từ sau chuyện của Jim, nhóc con thực sự đã trưởng thành hơn nhiều, hiểu rõ đạo lý không phải người khác nói gì với mình cũng đúng, mà phải để chính bản thân tự suy xét cảm nhận. Nhóc con già dặn trước tuổi, lại có trái tim vô cùng tự tin và đầy mạnh mẽ: Vì đệ đệ yêu thương, ấu tể đệ nhất đế quốc sắp sửa có thể biến thành người, lồng ngực rộng rãi đủ ôm trọn cả ba đệ đệ. Vì tương lai tốt đẹp, không lo sợ bất cứ chuyện gì!

Sức nóng của vấn đề Nghị viện đã hạ nhiệt, giờ bên ngoài đang xôn xao thảo luận về địa vị Thái tử, giữa Dillow và Asa, bệ hạ sẽ chọn ai?

Thời điểm nghe thấy người khác bàn tán chuyện này, Sở Du Nhiên chỉ muốn đáp lại: Đồ nào tàn!

Mèo bự nhà cậu đã nói, đứa nào đánh thua thì làm Thái tử, cho nên nếu có đứa không muốn làm, nhất định sẽ liều chết mà đánh, đứa còn lại chỉ cần nằm ngửa ra chơi cũng được. Còn nếu cả hai đứa đều muốn làm...vậy thì cứ nằm ngửa hết ra, để mèo bự đánh cả hai.

Hai người họ cảm thấy cách này rất hay, cũng không nghĩ tới việc nếu cả hai đứa bé đều không muốn nhận trách nhiệm này thì phải giải quyết thế nào? Con nhà người ta, lao vào tranh giành quyền lực, còn con nhà mình lại cứ như thấy dịch bệnh, vừa nghe nhắc tới đã cấp đít chạy trốn.

Thế nhưng hiện giờ, ngay cả Banksy đại nhân cũng đến hỏi, có ý muốn dò xét ý tứ của Sở Du Nhiên.

Một lần nọ, sau khi thăm Panda xong, hai vợ chồng Banksy đại nhân mời Sở Du Nhiên sang phòng khác nói chuyện, cũng cho người hầu lui ra. Sở Du Nhiên thấy vậy, lập tức điều chỉnh khuôn mặt lộ ra một nụ cười ấm áp, môi hơi mím chặt.

Banksy đại nhân ngồi đối diện Sở Du Nhiên, vóc người mập mạp của ông tỏa ra ánh sáng thánh thiện, mày rậm mắt to hiện từ nhìn cậu. Bởi vì đã chuyển qua mùa nóng, cho nên tóc ông cắt ngắn ngắn, dưới ánh đèn soi rọi, trông Banksy đại nhân tựa như Phật Di lặc.

Sở Du Nhiên một lần nữa cố gắng cười híp cả mắt lại, trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân, đây là thầy giáo của Wales, mi không được cười to, như vậy không lịch sự đâu!

Banksy đại nhân xoa xoa lòng bàn tay, ánh mắt nhìn Sở Du Nhiên rất hài lòng, ông cảm thán: “Vương hậu trước cũng giống như ngài vậy, cực kì dịu dàng, cũng rất thích cười.”

Sở Du Nhiên chớp chớp mắt nhìn đối phương, tỏ vẻ rất thích thú, nhưng không tiếp lời.

Banksy đại nhân chỉ có thể kiên trì nói tiếp: “Thật ra lão cũng không có ý gì khác, chẳng qua sau khi Asa điện hạ chào đời, mọi người không ngừng suy đoán ngôi vị Thái tử. Cho nên lão đành mặt dày hỏi ngài xem bệ hạ có dự định gì chưa.”

Nhấp một ngụm trà, nụ cười trên mặt Sở Du Nhiên càng dịu dàng hơn. Dưới ánh đèn, gương mặt tinh xảo của cậu như tỏa sáng, mặt đẹp như tranh vẽ, khiến người ta cảm giác người trước mặt là một mỹ nhân thanh cao tao nhã. Thủ tướng phu nhân ngồi bên cạnh, luôn chăm chú quan sát phản ứng của Sở Du Nhiên, cảm thấy hình tượng Tiểu Bạch Hoa đang lưu truyền trên Internet chỉ là vỏ bọc ngoài của vương hậu, chứ bản thân giống cái này không hề mảnh mai ngốc nghếch chút nào.

Biết mình bị quan sát, Sở Du Nhiên mỉm cười cúi đầu nhìn thủ tướng phu nhân, sau đó mới chậm rãi trả lời câu hỏi của Banksy đại nhân: “Vấn đề này, ta đã từng hỏi ý Wales, y có nói...” Sở Du Nhiên hơi dừng một chút, thấy người đối diện không dám chớp mắt nhìn chằm chằm mình, mới nói tiếp, “Wales nói chúng ta còn trẻ, vẫn còn có thể sinh thêm nhiều ấu tử, nên cũng chưa vội lựa chọn Thái tử.”

Sở Du Nhiên đương nhiên không thể nói thẳng cho Thủ tướng đại nhân biết biện pháp “kinh hồn khiếp vía” kia của Wales. Nhưng lý do cậu viện ra này, lại khiến Thủ tướng đại nhân rất thỏa mãn, ông vỗ vỗ bàn tay mập mập, vui mừng: “Tốt tốt tốt, sinh nữa sinh nữa!”

Sở Du Nhiên ngoài mặt mỉm cười, trong lòng thì không ngừng lăm lăm, sinh? Nhà đã sắp bị bọn nhỏ phá tan, sinh thêm mấy đứa nữa thì biết sống làm sao?

Dillow chơi với Panda một lát, sau đó chạy tới, cạo chân Sở Du Nhiên, ngẩng đầu, hỏi: “Chúng ta phải về nhà rồi à?”

“Đúng vậy, con chào Panda chưa?” Sở Du Nhiên xoa đầu Dillow, thấy nhóc con càng lớn càng có xu hướng thích làm mặt nghiêm túc giống Wales, bèn cúi đầu xuống nhìn vào mắt Dillow, mỉm cười bóp bóp mặt đứa nhỏ, rồi nâng lên, hôn một cái.

Một giây sau, Dillow nổi cáu, vẻ mặt cố gắng tỏ ra nghiêm túc này giờ bị phá tan không còn một mảnh! Giống cái tùy tiện này! Đã làm mẹ trẻ con rồi mà vẫn không chịu lớn, nhất định là do thúc thúc dung túng thành quen! Bọn đời của nhóc sau này, chắc chắn sẽ không có thói xấu như vậy!

Dillow điện hạ từ nhỏ đã giương cao ngọn cờ hồng*! —

* Ngọn cờ hồng: lấy ý từ câu “Ngoại diện thái kỳ phiêu phiêu, gia trung hồng kỳ không ngã” (bên ngoài ong bướm, nhưng trong nhà vẫn giữ được vợ mình).. Dillow muốn nói sau này sẽ quản vợ thật nghiêm.

Phản ứng của hai người này hết sức tự nhiên, thể hiện ra bình thường họ vẫn luôn chơi đùa như vậy. Trong con người hiền hòa của Banksy lóe lên ánh sáng, ông cười càng lúc càng tươi.

Sở Du Nhiên một lần nữa xoa đầu Dillow. Nhóc con đã chào bạn rồi, cậu cũng không định ở lại đây lâu hơn. Lúc này, quần gia phủ thủ tướng bước vào: “Bệ hạ phái người tới đón vương hậu, các hộ vệ đang đứng chờ ngoài cửa.”

Sở Du Nhiên nhân cơ hội này, vái chào thủ tướng và thủ tướng phu nhân.

Wales ngồi chờ trên phi hành khí, y khoanh chân ngồi yên bất động trên ghế, để ba bé con béo mập nằm sấp trên đùi. Thấy Sở Du Nhiên bước vào, y bất mãn nói: “Quá chậm.”

“Sao anh lại tự tới đây?” Sở Du Nhiên vừa mở miệng hỏi, ba bé con đã tỉnh giấc, nhảy từ trên đùi Wales xuống, lao về phía Sở Du Nhiên. Mẫu phụ, ôm một cái!

Ngay cả Caesar bình thường không thích nói chuyện cũng mở miệng líu lo, vỗ cánh nhảy dựng lên, đá văng Asa ra. Ôm con trước!

Sở Du Nhiên bật cười, đem cả ba đứa con ôm vào lòng, lần lượt hôn từng đứa. Dillow hâm mộ, cũng ngẩng đầu lên, chờ Sở Du Nhiên thả các em xuống, lập tức nhào tới ôm đám đệ đệ đệ đệ đệ đệ đệ đệ đệ đệ đệ đệ đệ đệ, sau đó thè lưỡi liếm lông.

Nhìn toàn bộ quá trình hôn hít của vương hậu và đám nhóc, mặt Wales sa sầm, y lại một lần nữa cảm thấy địa vị của bản thân trong gia đình không ổn. Tạm không nói tới bọn đời, ngay cả đứa cháu ngu xuẩn xem ra cũng thân mật với con nhà mình hơn, lẽ nào đây là hậu quả của việc bị liếm lông quá nhiều?

Wales trầm tư suy ngẫm...

Sở Du Nhiên lại gần, duỗi ngón tay ra, “đại nghịch bất đạo” chọc chọc trán mèo bệ hạ, mỉm cười: “Anh đang nghĩ gì mà nghiêm túc thế?”

“Nghĩ tới em.” Wales túm lấy ngón tay nhỏ nhỏ đang “tác oai tác quái”, lại bóp bóp lòng bàn tay mềm mại của bạn đời. Sau đó, y kéo Sở Du Nhiên vào lòng, để cậu ngồi trên đùi mình, ôm chặt: “Nghe nói em còn muốn sinh nữa?”

Sở Du Nhiên: “...Sao anh lại biết được chuyện vừa rồi?!”

Wales không trả lời mà hỏi tiếp: “Muốn sinh thêm mấy đứa nữa?”

“Đừng đùa mà.” Sở Du Nhiên ngượng ngùng đẩy người đang xoa nắn mặt mình ra, vành tai đỏ bừng, “Có phải anh không biết đâu, em chỉ là muốn dỗ bọn họ thôi mà.”

Tuy bị đẩy ra, nhưng Wales cũng không để ý, y lại một lần nữa lại dán vào. Người trong lòng mình dường như sở hữu một loại ma lực kỳ quái, chỉ cần một nụ cười, một cái nhíu mày cũng có thể khiêu khích từng dây thần kinh của y. Bất kể thời điểm nào, cậu cũng có thể khiến y sản sinh ra kích động muốn ôm chặt lấy. Ngón tay của Wales dọc theo sống lưng Sở Du Nhiên, trượt xuống eo, rồi xuống nữa. Về mặt y không thay đổi, nhưng ánh mắt lại lộ ra khát vọng chiếm hữu mạnh mẽ. Sở Du Nhiên cảm giác được biến hóa của người sau lưng, vội vã nắm lấy bàn tay đang làm càn trên người mình, lườm Wales một cái: “Đàng hoàng đi, bọn nhỏ không biết sẽ quay lại lúc nào đâu.”

Wales mất hứng, chép miệng, đột nhiên cảm thấy y chỉ thích mỗi quá trình tạo trẻ con, còn sau khi bọn nó sinh ra rồi, chỉ tổ vướng chân.

Như thể đáp lại lời dự đoán của Sở Du Nhiên, bọn nhỏ rồng rắn bám đuôi nhau như đoàn tàu đi vào. Dillow là đầu tàu, các em là các khoang, ầm ầm lao tới. Sở Du Nhiên giống như mòng lấp tên lửa, nhanh như cắt bật dậy, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt ghen tuông của Wales.

“Thầy, ta đói rồi! Tối nay chúng ta ăn gì ạ?”

Dillow vừa nhắc tới bữa tối, Asa đã rất phối hợp giơ móng vuốt ra, ăn!

Nhìn bạn đời nhà mình bị đám nhỏ cuốn lấy, sôi nổi thảo luận bữa tối nay có món gì, Wales chép miệng lần nữa. Y quyết định không sinh nữa là tốt nhất. Có từng này đứa đã đủ lắm rồi!

Đương nhiên, có một số chuyện đêm nay phải đòi về cả vốn lẫn lời.

Theo thời gian, các học sinh của Sở Du Nhiên ngày một lớn hơn, chương trình học mỗi ngày cũng nhiều thêm. Đám Dillow vẫn như trước phải đi học tập cách khống chế dị năng, còn hai ấu tể giống cái thì đi theo Sở Du Nhiên học cách khống chế tinh thần lực.

Không thể không nói, hai đứa bé này được trời cao quá ưu ái.

Miller thì không cần bàn cãi nhiều, đứa nhỏ này chính là Sherlock Holmes tái thế, năng lực trinh thám và tài quan sát hơn hẳn những đứa trẻ cùng thế hệ. Bé con cũng là người hiểu bài nhanh nhất, rất nhạy bén với các kiến thức mới, mặc dù rõ ràng Panda mới là đứa có đẳng cấp trí lực cao nhất nhưng bởi vì gấu mèo nhỏ quá lười cho nên không thể sánh bằng chó con chăm chỉ cần cù. Vì lý do này, Sở Du Nhiên không để Miller học cùng chương trình học với bạn bè cùng trang lứa, mà yêu cầu bé con phải đạt mức tiêu chuẩn cao nhất.

Phương hướng bồi dưỡng phát triển Miller là để trở thành sĩ quan chỉ huy điều tra. Miller nhà chúng ta không cần làm việc tay chân, bởi chỉ cần bé sử dụng đầu óc là đã quá đủ. Trong quân đội, chỉ huy nữ tuy ít nhưng cũng không phải không có.

Jimmy cũng có tiến bộ lớn, bé con vốn tập trung cẩn thận tỉ mỉ, cho nên rất dễ dàng tiếp cận được cách khống chế tinh thần lực. Hơn nữa, lá gan của con mèo này cũng không nhỏ, cào cấu rất ác, chỉ cần xem bé đánh Archer đã biết được đây là một con mèo rất có chủ kiến, không sợ cường địch.

Lúc trước bé con rất dễ nổi nóng, nhưng hiện giờ, không biết có phải do ảnh hưởng lâu ngày từ Sở Du Nhiên hay không, Jimmy đã không còn ngậy thơ ngơ ngẩn nữa. Thay vào đó, cách nói chuyện của bé con càng lúc càng thêm tao nhã bình thản, muốn biết bé con có đang suy nghĩ hay không, chỉ có thể nhìn vào thời điểm ánh mắt chuyển động.

Bề ngoài Jimmy vẫn ngoan ngoãn như ngày đầu vào lớp, nhưng bé con đã học tập được lễ nghi quý tộc có bài có bản, giơ tay nhắc chân mang theo phong thái lịch sự của quý công tử. Đặc biệt, khí chất tao nhã dịu dàng của bé con đã có mấy phần nhang nhác Sở Du Nhiên.

Vì thế, Sở Du Nhiên rất vui vẻ chỉ bảo cho Jimmy, giống như đang dạy con dâu nuôi từ bé. Mà người nhà Jimmy cũng nhìn ra ý đồ của vương hậu, trong lòng vừa cảm kích lại vừa cố gắng cẩn thận làm việc cho bệ hạ. Mặc kệ tương lai có thể trở thành hoàng tử phi hay không, thì cái danh là học trò đặc ý của vương hậu bệ hạ cũng giúp cho Jimmy khi lớn lên có thể kiếm được một vị trí tốt ở đế tinh.

Nhưng mà, ba bé con mập mạp còn chưa lớn hẳn, cũng nhân cơ hội này để quậy phá!

Buổi chiều, để tránh cho ba đứa nhỏ cản trở việc học của các anh, Sở Du Nhiên đành lấy ra món đồ quý giá mà cậu đã cất giấu từ lâu, đó là con chuột đồ chơi khi còn bé của Wales. Sở Du Nhiên nén đau lấy ra đứng ba con, sau đó căn dặn: “Nhớ cẩn thận, đây là đồ cổ cả đấy, sau này sẽ là đồ gia truyền.”

Asa mờ mịt nhìn Sở Du Nhiên, ngửi ngửi con chuột, thấy ngập mùi của phụ thân, lại nhìn con chuột đồ chơi kích thước xấp xỉ Vic, chớp chớp mắt.

Cảm giác được nguy hiểm, trong nháy mắt Vic vội trốn sau lưng Miller, vì giữ mạng, bé con rất chăm chỉ tham gia huấn luyện, không dám lười biếng. Đối với Vic, trốn sau giống cái chả có gì đáng xấu hổ cả.

Không nhìn thấy mục tiêu, Asa nghiêng đầu, càng thêm hứng chí – chơi trốn tìm?

Sở Du Nhiên xoay đầu con trai lại, giáo dục: “Không được chọc phá các anh, còn nữa, con phải bảo vệ thứ này thật tốt, đây là đồ gia truyền của nhà chúng ta, hiểu không?”

Asa bắt đầu nhảy nhót tưng bừng, bé học Dillow quăng con chuột ra xa, sau đó chạy tới căn xé, dùng hành động để biểu thị – không hiểu!

Sở Du Nhiên bật cười, cậu thầm nghĩ có lẽ khi còn bé Wales cũng chơi mấy con chuột này y như vậy.

Đêm đó, Wales nhìn thấy Sở Du Nhiên thu lại đồ chơi của các con, xem như bảo bối cất đi, bèn tức giận lật ngựa cậu ra, không nói một lời đã bắt đầu gặm cắn.

Sở Du Nhiên tức giận, cắn bả vai đối phương, để lại hai hàng dấu răng đều tăm tắp. Đúng thật là, mèo không thể chiều thành thói quen được! Không hiểu hôm nay cậu lại chạm phải dây thần kinh nào của tên muộn tao khốn nạn này nữa.

Có bản lĩnh không vui thì phải có bản lĩnh nói ra chứ? Không vui thì lại lên giường là có ý gì?!

64. Chương 64

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Chuyện bãi bỏ Nghị viện rất nhanh đã được khởi động. Hiến pháp Wales vạch ra người phía dưới cũng nỗ lực trăm phần trăm để chấp hành đúng tiến độ. Lúc này, chuyện Sở Hồng Vũ tranh chấp với Nghị viện cũng phát huy tác dụng mấu chốt, thái độ ta không chết thì mi phải chết khiến không ai dám chọc vào ông.

Nhất thời, từ danh tiếng người cha vô căn cứ bao che khuyết điểm, Sở Hồng Vũ biến thành người cha thần kinh bao che khuyết điểm, khiến người ta không dám đắc tội. Bệ hạ còn có thể nói lý được, chứ không thể nói lý với hiệu trưởng Sở được đâu.

Mỗi lần thấy người ngoài khăng định có thể nói lý với bệ hạ, Sở Du Nhiên lại cười ha ha. Đám fan nào tàn này không hề nghi ngờ gì kẻ chủ mưu đứng sau mấy cái chết của các Nghị sĩ sao? Tại sao lại bôi nhọ cha cậu? Chuyện tốt thì là công của mèo bự, còn chuyện xấu thì là lỗi của cha, đứa con trai tốt cậu đây không phục!

Còn nếu thay đổi thân phận mà nói...Ta rất hoan nghênh lời khen của các người dành cho bạn đời của ta.

Sở Du Nhiên cũng cảm thấy, dạo này da mặt mình càng lúc càng dày, thế mà có thể đứng vào hàng ngũ “bệnh người thân không cần đạo lý”.

Sau đó, vương hậu “da mặt dày” Sở Du Nhiên nhận được thiệp mời.

Trên thiệp màu tím in nổi hình mèo màu vàng, cùng với ba chữ thiệp từ Angus. Sở Du Nhiên vừa nhìn đã biết được gửi từ nhà của Jimmy, cậu híp mắt, mở ra xem, sau đó mỉm cười.

Giống đực trẻ tuổi ở độ tuổi đang ôm nhau khóc ròng, bởi Tam công tử nhà đại thần quản tài chính Angus đại nhân, người đã từng đi gây sự với Sở Du Nhiên, Gay thiếu gia sắp đính hôn.

Là vương hậu, cậu bắt buộc phải xuất hiện trong dạ hội, không để ai đi thay được.

Sở Du Nhiên nhìn đồng hồ, nói với Lindsay: “Người chuẩn bị trước danh sách quà tặng đi, cố gắng nhiều một chút, tránh để đến lúc chúng ta xuất hiện, đồ đưa ít quá sẽ bị người ta coi thường.” Cậu cũng không phải phế vật được nuôi trong nhà, cho nên thỉnh thoảng cũng phải chứng minh một chút. Còn nếu có kẻ dám lăm mồm nữa, vậy cứ để bốn bé con nhà mình đánh chết kẻ đó đi.

Lindsay mỉm cười, lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ: “Thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị.”

Sở Du Nhiên gật đầu, hỏi: “Dillow gần đây sao rồi?”

Lindsay thu lại nụ cười, nghiêm túc báo cáo: “Điện hạ rất tự lập, gần đây không hỏi gì về Jim tiên sinh nữa, đã trở lại sinh hoạt như thường ngày.”

Sở Du Nhiên thở dài, “Người nên quan tâm đến Dillow nhiều hơn, có chuyện gì trước hết cũng phải báo cho ta. Đúng rồi, lễ đính hôn ta muốn mang Dillow đi cùng, người nhớ chuẩn bị...đeo nơ bướm hay gì đó, nói chung là để nhóc trông đẹp trai, lịch sự, tươm tất. Là con trưởng, Dillow cũng cần sớm va chạm với xã hội.”

Lindsay ban đầu sững sờ, sau đó hần lặn ra cười sằng sặc. Ý của Sở Du Nhiên hẳn đã hiểu rõ, xem ra vương hậu muốn bồi dưỡng Dillow thành người thừa kế vương vị, chẳng qua nơ bướm ư...Hắn có thể tưởng tượng ra sắc mặt của Dillow điện hạ, chắc chắn là không dễ coi.

“Đại điện hạ nhất định sẽ không để ngài thất vọng.”

Sở Du Nhiên gật đầu, thần nhiên tiếp nhận lời khen, đây là điều tất nhiên, Dillow nhà bọn họ chính là người xuất sắc nhất toàn tỉnh hệ mà.

Dillow toàn thân đen bóng, bị Sở Du Nhiên kéo ra đứng trước gương, nhìn mặt gương phản chiếu khuôn mặt so với bộ lông còn đen hơn – khó coi chết đi được!

Tại sao phải đeo nơ bướm trên cổ! Sao giống cái này lại thích mấy thứ kỳ quái vậy chứ!

Dillow bất mãn, dùng móng vuốt cào cào nơ bướm. Sở Du Nhiên giữ chặt nhóc, lại lấy ra một cái lục lạc vàng, cậu cười híp mắt nhìn Dillow, “Hai chọn một, nếu con tháo cái kia ra, thì phải đeo cái này lên.”

“Tại sao?” Dillow điện hạ rất tức giận, mặt nhẵn mày nhíu bày tỏ bất mãn của bản thân.

“Bởi vì nhìn rất đẹp trai, nơ màu xanh nhạt sẽ khiến con trông vô cùng lịch sự, thầy thích.”

“Ta không thích!” Dillow đã qua tuổi hể tức giận là đi cào cửa, giờ nhóc con chỉ ngồi xồm một chỗ, ngẩng đầu nhìn thẳng Sở Du Nhiên, con người màu xanh tối sẫm, dùng ánh mắt để thể hiện bất mãn.

Rốt cục đã trưởng thành hơn, rất có phong thái của Đại hoàng tử.

Chỉ có điều, người trước mắt hoàn toàn không quan tâm tới sự phản kháng của nhóc.

Sở Du Nhiên cười ha ha: “Thầy là giống cái, thầy có quyền tùy hứng. Con phải biết, không thể nói lý với giống cái được, không tin con hỏi Caly về mẫu phụ của bạn xem.”

Dillow: “...Thầy giỏi lắm!” Thời điểm mẫu phụ Caly bắt nạt Caly, hoàn toàn coi sói con thành thú bông để bóp nặn, mặc kệ con trai điên cuồng giãy dụa. Nhóc đường đường là ấu tể đệ nhất đế quốc, sao có thể làm thú bông được?

Sở Du Nhiên mím môi cười, cậu lưu manh vô lại thì sao? Cậu đã không trị nổi lớn, nếu ngay cả nhỏ cũng bó tay, chẳng phải cuộc đời cậu toàn là thất bại à?

Đứng ở bên cạnh, Wales lựa chọn phương án im lặng không đếm xỉa tới cháu trai. Quả cầu lông nhà mình vui là tốt rồi, không giầy vò y là tốt rồi. Còn nếu dám giầy vò y thế này hử, vậy y sẽ dạy cho cậu biết nhà này ai mới là chủ.

Dillow tức giận, quay đầu trừng mắt nhìn Wales, ý là người mau quản vợ mình đi. Kết quả lại bị lơ đẹp, khiến nhóc con tức giận giẫm chân bình bịch. Được lắm, đừng tưởng nhóc không biết chọc tức thú cưng ngu xuẩn thường xuyên bị thầy véo tai. Đồ thê nô! Nhóc lớn lên nhất định sẽ không giống thú cưng ngu xuẩn, làm một kẻ sống không tiền đồ như thế.

Dillow điện hạ một lần nữa giường cao ngọn cờ hồng, cực kì có khí khái nam tử hán!

Mặc kệ Dillow tức giận bất bình ra sao, Sở Du Nhiên vẫn dẫn nhóc lên phi hành khí. Trước khi đi, nhìn bộ dạng lưu luyến của thú cưng ngu xuẩn, Dillow điện hạ học theo Archer, xòe móng làm động tác giờ ngón giữa tỏ ý khinh bỉ. Nhưng người ngoài nhìn vào hoàn toàn không hiểu nhóc đang làm gì, bởi vì chiều dài các móng vuốt của loài mèo tương đương nhau.

Lindsay hơi lo lắng, chắc Dillow điện hạ đang khấn nguyện, cho nên mới không ngừng run rẩy như vậy? Mà buồn cười nhất là bệ hạ cứ cười giễu cợt, điện hạ lại càng run.

Trong tiệc, khách mời đã đến đông đủ, tùm năm tùm ba đi thành đoàn. Họ đều khoác lên người lễ phục xa hoa, thể hiện sự cao quý, thì thầm trao đổi một vài câu chuyện với nhau. Nhưng ánh mắt ai nấy đều không ngừng liếc về phía cửa chính, không cần nói cũng biết họ đang chờ đợi sự xuất hiện của ai.

Không hẳn là mong chờ, cũng không hẳn là coi trọng, nói chung là tên của Sở Du Nhiên, hơi xa lạ với giới quý tộc.

Cho tới nay, Wales bảo vệ cậu quá tốt.

“Nghe nói, hôm nay vị kia sẽ ra trận.” Một giống cái tóc vàng mặc lễ phục màu xanh lam lên tiếng, hẳn hơi mím môi, dung mạo xinh đẹp xáo động lòng người. Lúc nói ra câu này, khóe miệng hẳn hơi nở nụ cười, khiến người khác không rõ tâm trạng.

Một giống cái lớn tuổi hơn liếc nhìn xung quanh, lên tiếng nhắc nhở: “Nhiều người nhiều tai mắt, người bớt lời đi.”

“Con hiểu rất rõ.” Cornell Solomon nở nụ cười tao nhã với mẫu phụ của mình. Solomon phu nhân gật đầu, con trai nhà mình biết giữ đúng mực là tốt rồi, nhân buổi lễ này, cũng nên sớm tìm đối tượng thông gia tốt cho nó, để nó từ bỏ cái suy nghĩ viển vông kia đi. Thấy mấy vị phu nhân khác đang dẫn con trai đi về phía mình, nụ cười trên khuôn mặt Cornell càng thêm tao nhã, thể hiện phong thái quý công tử lịch thiệp, chẳng qua đây mắt hắn vẫn hoàn toàn lạnh lùng.

Đúng lúc đó, Angus phu nhân và Gay vợ cả bước ra cửa, khiến đôi mắt mọi người đồng loạt dõi theo họ: Đến rồi!

Sở Du Nhiên bước xuống từ trên phi hành khí, đã thấy Angus phu nhân chờ sẵn. Bởi vì đây là lần đầu tiên Sở Du Nhiên được mời tham gia vũ hội, hơn nữa trước đây Gay đã từng gây chuyện với cậu, cho nên Angus phu nhân càng phải cố sức tiếp đón cẩn thận.

Mỉm cười lịch sự, Sở Du Nhiên đặt chân xuống thảm trải sàn, khuôn mặt tươi cười dường như đã quên hết những chuyện không vui từng có trước đây. Mà nhận được lễ vật từ trong tay Lindsay, Angus phu nhân rất cảm động, nhún nhường nói: “Được vương hậu nể mặt tới đây đã là vinh quang lớn cho gia tộc Angus chúng tôi.”

“Phu nhân quá lời rồi, chúng ta đã từng qua lại nhiều lần, xin đừng khách sáo. Xin chúc phúc tam thiếu gia, tân hôn đại hỉ, đầu bạc răng long.” Sở Du Nhiên nói rất tự nhiên.

Gay thở phào nhẹ nhõm, sau chuyện lần đó, hắn đã bị giam trong nhà suốt một tháng, chịu giáo huấn nặng nề. May mà Sở Du Nhiên không thù dai.

Dillow vì bận xoay xở với cái nợ con bướm trên cổ nên lúc này mới nhảy xuống khỏi phi hành khí. Nhóc con nhìn quanh, không thấy Jimmy, lén thở phào nhẹ nhõm. Lúc mà bản điện hạ mất mặt thế này, tuyệt đối không muốn cho Jimmy nhìn a.

Mà vừa nhác thấy Dillow thì Angus phu nhân liền toét miệng cười, vội vàng mời Sở Du Nhiên vào.

Sở Du Nhiên đã từng thấy hầu hết gương mặt của các quý tộc trên Internet. Bởi vì cậu vốn là người khuyết thiếu cảm giác an toàn, cho nên đối với những vấn đề có liên quan tới bản thân, Sở Du Nhiên luôn tìm hiểu cặn kẽ. Có lẽ các quý tộc ở đây không có ai biết, tư liệu của bọn họ đã sớm được trình lên bàn của Sở Du Nhiên, mà trong đó, những giống cái đã từng được Thủ tướng đại nhân “dẫn mối” cho Wales, đều bị thầy giáo Sở lấy bút đỏ khoanh tròn khuôn mặt – trọng điểm quan sát.

Trước khi tới đây, Sở Du Nhiên đã lén lút nhìn lại danh sách. Mà đối với bạn đời ghen tuông nhà mình, hoàng đế bệ hạ chỉ có cách giả vờ không biết gì.

Tần tinh thần lực của bản thân ra khắp phòng, Sở Du Nhiên rất nhanh quan sát rõ ràng từng góc ngách của đại sảnh, cũng nhạy bén bắt được một ánh mắt không tốt.

Phát hiện ra Cornell, nụ cười trên mặt cậu càng thêm tươi, khuôn mặt xinh đẹp như tỏa sáng dưới ánh đèn, khiến người khác không thể dời mắt khỏi cậu. Hừ, vẫn còn nhớ mãi không quên mèo nhà cậu sao, đáng tiếc, mèo nhà cậu chỉ thích quả cầu lông thôi, không thích hồ ly.

Đối diện, Cornell thấy Sở Du Nhiên dường như vừa bước vào đã nhận ra sự hiện diện của bản thân, theo bản năng rùng mình, hắn vội vã nở nụ cười, một nụ cười hiền hòa như y hệt Sở Du Nhiên.

Dillow lầu bầu, bắt mắt nhìn Cornell. Báo nhỏ rất nhạy cảm, vừa vào trong phòng nhóc cũng phát hiện ra ánh mắt không tốt đó đang nhìn chằm chằm thầy giáo. Đứng sau lưng Sở Du Nhiên, nhóc con nhìn chằm chằm Cornell, ánh mắt nghiêm túc sắc bén, con người màu xanh tựa như tản ra một vòng sáng vàng nhạt, vừa lạnh lùng vừa ma quái. Cornell bị ánh mắt này dọa cho cứng đờ người, suýt chút nữa đã không giữ nổi nụ cười trên môi.

Trong tiệc đều là người thông minh, vừa liếc mắt đã nhìn ra Dillow không thích Cornell. Solomon phu nhân sa sầm mặt, tức giận nhìn con trai mình.

Angus phu nhân vội đứng ra giảng hòa, cười nói: “Vương hậu điện hạ và Đại hoàng tử điện hạ có nhã hứng dời bước lên lầu hai không?”

Với thân phận hiện giờ của Sở Du Nhiên, cậu đương nhiên không cần ở lầu dưới. Angus phu nhân đã chuẩn bị sẵn phòng ở lầu hai cho cậu, đích thân tiếp đón. Sở Du Nhiên cứ như vậy lướt ngang qua Cornell, đi sau là một chú báo nhỏ oai hùng như vệ sĩ, báo nhỏ vừa đi vừa ưỡn ngực ngẩng đầu, vô cùng cao ngạo.

Thời điểm đi ngang qua Cornell, Dillow còn đặc biệt trừng mắt nhìn đối phương, chỉ thiếu chưa viết lên gáy: Bản điện hạ nhìn thấy người đã thấy khó chịu!

Cornell vẫn giữ nét mặt tươi cười, nhưng ngón tay giấu trong tay áo đã run bần bật. Tinh thần lực cấp S của Sở Du Nhiên quá nhạy cảm, khiến tâm trạng của hắn không thể giấu giếm được. Hắn cảm thấy xấu hổ như bị bắt quả tang đang rình rập đồ của người khác. Mà ngay cả một đứa bé cũng dùng tinh thần lực để chen ép hắn, rốt cục phải ghét hắn đến chừng nào? Có lẽ hắn đã sai rồi, muốn tiếp cận bệ hạ, trước tiên phải ra tay từ hoàng tử nhỏ. Mà bây giờ, mọi thứ đều đã muộn.

Mọi người thấy Sở Du Nhiên ung dung bước đi rồi, mới vội vàng tự trấn an lại tinh thần. Cái nhìn của giới quý tộc về cậu bỗng chốc thay đổi, hóa ra đó là Tiểu Bạch Hoa mà bề hạ và tiểu hoàng tử cũng nựng trong tay, cũng có thể là một đóa hoa biết ăn thịt người. Nhìn cách Dillow điện hạ bảo vệ vương hậu mà xem, cho dù ngôi hoàng đế tương lai thuộc về tay ai, địa vị của Sở Du Nhiên chắc chắn sẽ không giảm sút.

Không hay biết bản thân đã trở thành đề tài bàn luận của các quý tộc, Sở Du Nhiên vừa đặt chân lên lầu hai liền mỉm cười: “Bé Jimmy đâu rồi? Hai ngày không gặp, ta rất nhớ bé con.”

“Hai hôm nay Jimmy không được khỏe.” Angus phụ nhân ngượng ngùng giải thích, “Mà dạo này bận rộn, cũng quên mất không lo cho Jimmy.”

Dillow đồng tai lắng nghe, ánh mắt lóe lên sự lo lắng, quả nhiên là giống cái, yếu ớt quá!

“Gay, mau gọi đệ đệ dậy đi.”

“Không cần đâu, sức khỏe không tốt thì nên để bé đi ngủ sớm.” Sở Du Nhiên cản không cho Gay ra ngoài, sau đó quay đầu nhìn Dillow, rất nhóc con có vẻ bất an: “Nếu không thì thế này đi, Dillow, con thay thầy đi thăm Jimmy. Nhớ phải thật khẽ nha, đừng làm phiền giấc ngủ của bạn.”

Dillow lạnh lùng gật đầu, tỏ vẻ cực kì miễn cưỡng, nhưng bước chân ra khỏi phòng lại không hề chậm chạp chút nào. Sở Du Nhiên bật cười, cậu cực kì yêu thích bộ dạng nói một đằng làm một nẻo này của Dillow.

Jimmy đang ngủ. Phòng của bé con rất sạch sẽ, trên giường, Jimmy cuộn mình thành một vòng tròn, dùng đuôi che mặt, nổi bật trong bóng tối. Dillow rón rén lại gần, thấy Jimmy đã ngon giấc, bèn lén lút kéo chăn che kín bé con, sau đó quay đầu đi, không nói một tiếng nào.

Cực kì lạnh lùng kiêu ngạo!

Sau lưng nhóc, Gay cực kì lúng túng. Hắn và Sở Du Nhiên có thể coi là đồng lứa, nhưng mà chuyện này nếu phát triển tiếp, không chừng hắn sẽ phải gọi tình địch cũ bằng chú.

Chứ...Vừa nghĩ tới, gương mặt xinh đẹp của Gay đã xám ngoét hết cả lại.

Sau khi quay lại, Dillow không hề nhắc tới chuyện đắp chăn cho Jimmy, khuôn mặt nhỏ bé cực kì nghiêm túc. Ta đây là Đại hoàng tử cao quý lạnh lùng!

Lúc Jimmy biết Dillow có ghé vào phòng thăm bé thì Sở Du Nhiên và Dillow đã đi về mất rồi, khiến bé con chỉ còn biết nhảy lên bậc cửa sổ, thẩn thờ nhìn ra ngoài. Gay nhíu mày, an ủi em trai: “Ngày mai em có thể đi tìm nó chơi, hôm nay không khỏe thì ngủ sớm đi, cứ thẩn thờ làm cái gì?”

Jimmy gãi gãi lỗ tai.

“Anh có chụp một bức ảnh điện hạ đeo nơ, trông rất đẹp trai.” Gay chia ảnh chụp Dillow cho em trai xem, “Nhìn xong rồi thì ngủ đi, vì một thằng con trai mà không ngủ được, em đúng là không có tiền đồ.”

Jimmy ôm bức ảnh chụp Dillow vào lòng, hoàn toàn không quan tâm đến lời trêu ghẹo của anh trai, bé con ngoan ngoãn đi ngủ.

Gay thiếu gia bị đẩy xuống hàng cháu của Sở Du Nhiên, khó chịu đến ngạt thở!

Bên trong phi hành khí, Sở Du Nhiên thấy Dillow đang cau mày, cậu cười híp mắt, xoa đầu nhóc con: “Sao vậy? Lo cho Jimmy ư?”

Dillow lầu bầu: “Không có mà!”

“Vẫn nghĩ Jimmy còn chưa trưởng thành à?”

“Cậu ấy là mèo, không phải báo!” Nhắc đến chuyện này là Dillow lại nổi giận. Thầy giáo hư hỏng, biết mà không nói cho nhóc, làm nhóc cứ nghĩ Jimmy cùng chủng tộc với mình. Cố ý khinh bỉ trí thông minh của Dillow đại nhân à?

Sở Du Nhiên không buông tha cho Dillow, cứ liên tục trêu chọc nhóc, mặc Dillow vẫy vùng phản kháng. Hai người đang đùa rất vui, chợt thấy xa xa lóe lên tia sáng chói mắt.

Sở Du Nhiên ngồi sát cửa sổ, bị ánh sáng chiếu thẳng vào mắt, theo bản năng, cậu đưa tay lên che. Mà trong nháy mắt ấy, Dillow nhảy như bay lên bậc cửa, con người màu xanh thu hẹp thành một khe thẳng đứng. Nhóc con cực kỳ nhanh nhẹn lấy từ trong không gian ra một vòng bảo hộ, đập móng vuốt để kích hoạt, sau đó vòng bảo hộ liền bao trùm lấy toàn thân Sở Du Nhiên.

Đội hộ vệ vội vã vây quanh phi hành khí, tạo thành một lớp bảo vệ bên ngoài, tất cả đều nhìn về phía luồng sáng. Mà đúng lúc ấy, với khả năng quan sát siêu đẳng trong bóng đêm, Dillow kinh ngạc: “Đó là phi hành khí, là phi hành khí bốc cháy!”

Lindsay nhận được tin báo, vội vàng chạy vào, cố gắng trấn tĩnh nói với Sở Du Nhiên: “Vương hậu điện hạ, phía tây nam có mười hai chiếc phi hành khí. Đường như các phi hành khí này đang tự bạo, chúng ta bị tập kích.”

65. Chương 65

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

Lindsay: “Vương hậu điện hạ, chúng ta bị tập kích.”

“Bị tập kích?” Sở Du Nhiên ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, nhú mày, mặt không đổi sắc nhìn ra ngoài, sau đó nở nụ cười: “Vào lúc này còn dám chạy tới tập kích ta, xem ra muốn chết rồi. Thông báo cho đội hộ vệ, cứ bắn rơi, không cần để lại người sống.”

Lúc này người muốn cậu chết, chỉ có thể lực còn sót lại của Nghị viện. Thế lực này nếu không diệt trừ ngay, sau này tất thành mầm họa.

Lindsay nhìn về mặt cảnh giác của Dillow, lại nhìn lồng phòng hộ trong tay nhóc con, yên tâm gật đầu nói phải.

Sở Du Nhiên đứng dậy, xoa đầu Dillow: “Hạ lồng phòng hộ xuống đi, giờ còn chưa phải lúc cần dùng.”

Dillow vô cùng nghiêm túc nói: “Con sẽ bảo vệ thầy.”

Sở Du Nhiên nở nụ cười, vui mừng: “Con ngoan, không hổ công thầy thương con.”

Dillow cảm thấy vỡ vụn, đến lúc này rồi mà Sở Du Nhiên còn đùa nhóc được.

Sở Du Nhiên vò đầu Dillow, không nói gì. Cậu hiểu, giờ mười hai phi hành khí kia đều đang trong trạng thái tự bạo, cho dù bị bắn rơi cũng sẽ gây ra sóng xung kích cực mạnh. Lúc này, nếu họ hoảng loạn, đội ngũ xáo trộn thì rất dễ gặp phải làn sóng tập kích lần thứ hai.

Cậu dựa vào cửa sổ, về mặt hờ hững. Sở Du Nhiên tin tưởng Wales, mèo bự nhà mình dám cho bọn họ ra ngoài như vậy thì chắc chắn đã bảo đảm đủ an toàn. Hiện giờ mọi góc ngách trong đế tinh này, Wales nắm rõ trong lòng bàn tay.

Mà nghĩ thế thì Sở Du Nhiên lại chợt nghĩ tới một chuyện: mèo bự chẳng lẽ cố ý để cậu làm con mồi?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện thì phi hành khí đối diện đã bị bắn trúng, một cái nổ kích hoạt cả dây chuyền phi hành khí xung quanh nổ theo. Lửa bay mù trời, sóng xung kích cực mạnh đẩy lui các phi hành khí bảo vệ phía trước, đánh thẳng vào phi hành khí chở Sở Du Nhiên. Đội ngũ bắt đầu bị xáo trộn.

Dillow cắn chặt ống quần của Sở Du Nhiên để cậu không bị ngã. Báo nhỏ tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, khiến cậu không thể không cảm thán, bé con nhà mình đứa nào đứa nấy đều càng lúc càng giỏi giang.

Sau khi sóng xung kích bùng nổ, không có đợt tập kích thứ hai như Sở Du Nhiên dự đoán. Làn khói từ từ tản đi, đội hộ vệ Hoàng gia đột nhiên xông lên từ hai phía. Sở Du Nhiên xụ mặt, rõ ràng đã có chuẩn bị từ trước. Mèo bụi nhà mình đúng là muốn ăn đòn đây mà!

Dự đoán của Sở Du Nhiên hoàn toàn đúng, Wales quả thực để cậu diễn kịch với y, chẳng qua vì sợ mục đích không đạt được nên không nói trước với cậu. Wales cần một lý do, một lý do đủ thuyết phục để quét sạch tàn dư của Nghị viện.

Cuộc tập kích này gây chấn động lớn, tiếng nổ dậy trời, nhưng con dân đế tinh đều thấy rõ, không hề có ai bị thương!

Sở Du Nhiên nhìn đám người đang thu dọn tàn cục, híp mắt, cười lạnh như muốn nói với Wales: Anh chờ đó!

Wales ở nhà chờ vợ yêu về, tính toán sắp đến lúc, bèn đuổi ba cục lông trong lòng mình về phòng ngủ của chúng, sau đó ra đứng ngoài cửa chờ...lần này Quả cầu lông chắc sợ lắm, nhất định sẽ nhào vào lòng y khóc lóc cầu được an ủi.

Tưởng tượng ra vẻ mặt Quả cầu lông lúc sợ hãi vùi đầu vào lòng mình, nhất định sẽ rất đáng yêu, Quốc vương bệ hạ nghiêm túc nghĩ, y không nói trước cho cậu quả là quyết định sáng suốt.

Vốn tính toán của y cũng không thể cho người khác biết, kết quả lại có thể cùng một lúc đạt được hai mong muốn, quá ổn. Đáng tiếc, quả cầu lông nhà y lại không hề nhát gan giống như y tưởng.

Sở Du Nhiên đưa Dillow về nhà, nhìn thấy Wales đứng ở cửa thì coi như không khí, ung dung bước vào.

Dillow nhìn ngó xung quanh, chạy đi tìm em trai.

Không còn ai ở ngoài cổng nữa, cho nên Wales xụ mặt đi theo sau lưng Sở Du Nhiên. Tới cửa phòng, Sở Du Nhiên quay người lại, cậu sập mạnh cánh cửa, cục kì tàn nhẫn khóa trái lại. Cậu sợ Wales sẽ thô bạo phá cửa, cho nên bật luôn cả hệ thống phòng thủ dị năng. Sau đó, cách một cánh cửa, giọng của cậu vọng ra: “Anh cứ đứng ngoài nghĩ cho kĩ đi, khi nào biết sai ở đâu hãy vào.”

Quốc vương bệ hạ lần đầu tiên bị nhốt ngoài cửa: “...”

Ai bảo sẽ có phúc lợi được ôm vợ dễ dàng hả? Tìm tới tìm lui trong không gian của mình, Wales lấy một cái thẻ từ ra. —. Trong lúc ấy, Sở Du Nhiên quan sát camera ghi hình trong phòng ngủ trẻ con, thấy bé cưng nhà mình đã ngủ ngon, cậu bèn yên tâm thay quần áo đi tắm.

Nhưng đến lúc ra khỏi phòng tắm, cậu lập tức nhìn thấy người nào đó đang ngồi chình ình trên giường, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt phát sáng, trên đầu chỉ thiếu dán lên ba chữ lớn: Muốn ăn em!

Sở Du Nhiên hừ một tiếng, theo bản năng xiết chặt lại áo tắm mỏng manh trên người, sau đó bắt mắt hỏi Wales: “Anh vào bằng cách nào?”

Quốc vương bệ hạ lấy thẻ từ ra, căn phòng này y đã ngủ từ bé tới lớn, đương nhiên phải có biện pháp phòng ngừa trong tình huống đặc biệt, ví dụ như bị người khác khóa trái cửa chẳng hạn. Nhưng không ngờ lần đầu tiên dừng lại là bởi vì bị vợ nhốt bên ngoài, khiến quốc vương bệ hạ cảm thấy trái tim tan vỡ, cần phải được ôm ôm cọ cọ quả cầu lông mới chữa khỏi được.

Đáng tiếc, quả cầu lông của y chỉ muốn đánh y.

Chuyện chính trị Sở Du Nhiên không muốn tham dự, nhưng nếu đối phương cần cậu làm gì, cậu nhất định sẽ không từ chối. Cậu giận không phải vì bị Wales đem ra làm mồi, mà giận là vì đối phương một chữ cũng không nói trước với cậu. Coi cậu là đứa ngốc ư?

Wales đưa tay kéo dây lưng của Sở Du Nhiên. Bởi vì động tác này, đường nét trên cơ thể xinh đẹp càng lộ ra rõ hơn. Cậu bắt mắt kéo dây lưng lại, thở phì phò trợn mắt nhìn Wales, chưa kịp mở miệng nói gì, đột nhiên cảm thấy bị một luồng sức mạnh ập tới. Không biết Wales chạy ra sau lưng Sở Du Nhiên lúc nào, đẩy cậu ngã lên giường.

Sở Du Nhiên bị ép xuống, thở cũng thấy khó khăn, cậu vùng vẫy mà không thoát được, trái lại còn cảm thấy mông mình bị một vật cứng cứng chọc vào, cách một lớp áo tắm mỏng cũng cảm nhận được nhiệt độ

của nó. Cậu hơi cong mông lên, vẻ mặt căng thẳng: “Anh không thể nói chuyện đằng hoàng được hả? Động một cái lại dùng sức mạnh chen ép em là có ý gì?”

“Có ý muốn ăn em.” Wales ôm eo cậu, tay cầm dải dây lưng, nhẹ nhàng kéo xuống, nút buộc lập tức bung ra. Sở Du Nhiên tức tối nghiêng rằng: “Em bảo anh đứng ngoài nghĩ cho kỹ cơ mà!”

Con mèo lớn hư hỏng này, có muốn chia tay không hả?

“Ta nghĩ kỹ rồi, ta đã sai.” Lúc không có mặt người khác, Quốc vương bệ hạ rất dũng cảm nhận sai, không hề thấy mất mặt tẹo nào.

Sở Du Nhiên bị chặn họng không nói tiếp được, tức đến mức bật cười: “Anh sai ở đâu?”

“Chỗ nào cũng sai, em bảo ta sai ở đâu là sai ở đó, em bảo chỗ nào cần sửa ta sẽ sửa.”

Sở Du Nhiên: “...Coi em là cái máy dò lỗi hả!”

Wales nhẹ nhàng cắn cắn vành tai hồng hồng của Sở Du Nhiên, dịu dàng nói: “Ta chỉ định dọa em chút thôi, để em về nũng nịu với ta. Ai ngờ lại làm em giận, lần sau nhất định sẽ nói trước với em.”

Sở Du Nhiên: “...” Anh xin lỗi thoải mái như vậy thì em còn nói gì được nữa?

Wales hiển nhiên cũng không muốn nghe cậu nói cái gì cả. Bàn tay to không thành thật mò vào trong áo tắm, không cho Sở Du Nhiên cơ hội từ chối, bắt đầu ăn luôn!

Sở Du Nhiên bị chơi đùa tới khi kiệt sức mới nhớ ra, đã bảo phải tính sổ thật kỹ với Wales cơ mà? Đối phương còn chưa áy náy, cậu còn chưa kịp nói lời tha thứ đã lặn lên giường là sao, trình tiết của mi bay đi đâu rồi hả? Mà bệ hạ của ta, bộ dạng lạnh lùng bình tĩnh của anh theo sự biến mất của trang phục mà bay luôn hả, anh như thể này con dân đế quốc có biết không?

Con dân đế quốc không hề hay biết bệ hạ của bọn họ là một tên muộn tào, có sở thích hù dọa bạn đời để đối phương nhào vào lòng khúc hu hu. Con dân đế quốc chỉ biết một chuyện: người của Nghị viện tập kích vương hậu, cuộc chiến trên vùng trời phi thường khốc liệt, rất nhiều phi hành khí nổ tung!

Không thể giữ lại mạng sống của đám người này được, hôm nay là phần tử quá khích, tương lai có khi sẽ tiến hành đảo chính mất!

Nghị viện vốn đang chuẩn bị kỹ càng để phản kháng, không ngờ lúc này không biết thằng ngu nào không nghe lệnh cấp trên đã chạy đi đánh rắn động cỏ rồi?

Quốc vương bệ hạ dù không thể đạt được ước nguyện vợ yêu nhào vào lòng mình khúc hu hu, thế nhưng kết quả cũng không tệ, cuối cùng cũng cáo buộc được tội danh của Nghị viện để bắt đầu tiến hành thanh trừng.

Sở Du Nhiên nhìn bản thân trong gương, cả người chỉ chút dấu hôn, thở dài ngao ngán. Mèo bự hết thuốc chữa rồi, trên thế giới này, chỉ có mèo bự và muộn tào là khó dạy*! Còn mèo bự + muộn tào thì thành vô địch!

* Câu này chắc là tác giả nhái lời dạy của Khổng Tử: Dục nữ tử dữ tiểu nhân vi nan dưỡng dã (chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó dạy)

Chuyện Sở Du Nhiên bị tập kích khiến Sở Hồng Vũ sợ hết hồn. Mà thấy vẻ mặt như muốn phun lửa của ông, Sở Du Nhiên không dám nói đây là tác phẩm của Wales, chỉ sợ cha mình điên lên sẽ chạy đi đánh nhau với con rể.

Đánh thắng còn đỡ, chứ nếu thua...chà chà, chắc chắn Wales sẽ không nhường Sở Hồng Vũ. Quốc vương bệ hạ đánh nhau với thầy + cha vợ, nhất định Sở Hồng Vũ sẽ thua, hình ảnh đó Sở Du Nhiên cũng không dám tưởng tượng.

Bởi vì không biết nguyên nhân sâu xa, cho nên tất cả cơn giận của Sở Hồng Vũ đều trút lên đầu đám phần tử bất hợp pháp kia. Ông ra lệnh cho tất cả những học sinh đang thao luyện ở những tinh cầu không người phải lập tức trở về chấp hành nhiệm vụ!

Sở Du Nhiên: “...”

Sevilla cũng chạy tới thăm Sở Du Nhiên, lo lắng hỏi cậu: “Sao lại bị tập kích? Có bị thương ở đâu không? Người có sợ không?”

Sở Du Nhiên: “...” Vấn đề này thực sự rất khó trả lời đó.

“Cho dù không sợ cũng phải tỏ ra sợ, giả vờ mười ngày nữa tháng là ít.”

Sở Du Nhiên: “...Lời người nói rất có đạo lý.”

Wales vẫn giữ vẻ lạnh lùng như cũ, tựa như vụ tập kích vô căn cứ lần này hoàn toàn không có liên hệ gì với mình. Quốc vương bệ hạ một tay ôm con trai, lấy lý do để Sở Du Nhiên “nghỉ ngơi thật tốt” nên mang con đến nơi làm việc.

Hầu hết văn kiện bí mật đã được Crewe xét duyệt trước, nhưng vẫn có một số cái cần Wales đích thân xác nhận và ký tên. Ba bé con được thả trong không gian chuyên dụng của phụ thân, bắt đầu chuyển thám hiểm của mình.

Asa: Phải chiếm địa bàn trước!

Crewe đứng bên cạnh, trông thấy động tác của Asa thì khoe môi hơi run, trong lòng hấn thầm nói: không hổ là con trai của bệ hạ, ý thức lãnh địa thật cao, mặc kệ là đi đâu, trước tiên đều nhớ chiếm địa bàn.

Caesar thấy anh trai chiếm địa bàn cũng chạy theo, bé út bay lên trên cao: chiếm địa bàn!

Wales lạnh lùng túm hai thằng nhóc nhà mình xuống, vỗ bôm bốp lên mông. Sau đó y ném cả hai đứa cho Crewe, là một phó quan hoàn mỹ, phải biết cả kỹ năng trông trẻ.

Con mình còn chưa trông, giờ lại phải trông con cho bệ hạ, Crewe dờ dẫm. Hấn chỉ quen chơi với con nhà mình là tiểu bảo bối vừa mềm mại vừa ngoan ngoãn thôi, chứ nhìn hai ấu tể ánh mắt hung hãn trong lòng này... Alexander!*

*Alexander (– Yàlishānd a): Áp lực như núi. (Yàlì – Á Lịch) đồng âm với (Yālì -áp lực), (shān) tức là núi, (dà) tức là lớn. cho nên có thể hiểu là Áp lực lớn như núi. – Theo manthienkhoivu.wordpress.com

Jimmy thấy trong người không khỏe, cho nên suốt mấy hôm vừa rồi đều không có tinh thần làm gì. Hôm nay bé con không đi học, đến tối, Sở Du Nhiên thấy Dillow có vẻ bồn chồn bất an bèn hỏi: “Con có muốn liên lạc với Jimmy hỏi thăm bạn không?”

Dillow ra vẻ lạnh lùng, phong thái càng ngày càng có xu thế giống như thúc thúc của mình, “Không cần”. Jimmy không gọi thì bản điện hạ sẽ không chủ động liên lạc đâu, ảnh hưởng nghiêm trọng tới thanh danh của hoàng thất lắm!

“Thầy e Jimmy không tiện gọi cho con. Con phải nhớ bé là giống cái, lúc ốm sẽ rất yếu ớt nha.” Sở Du Nhiên dựng chuyện giật gân, giống cái không có dị năng này, tố chất cơ thể không tốt như giống đực này, hiện giờ giống cái đã quý lại còn hiếm hơn. Không những không có gien tốt như giống đực mà số lượng giống cái được sinh ra cũng càng ngày càng ít, nghe nói còn có một số giống cái bị chết yếu.

Bởi vì mới chỉ có chuyện giống cái chết yếu chứ chưa từng có thông tin về việc giống đực chết yếu, cho nên đó là lý do tại sao các gia đình đều thương yêu giống cái hơn.

Dillow hiển nhiên cũng đang nghĩ lại. Nhóc nháu này, móng vuốt vô thức cào cào mặt bàn, không biết đang nghĩ gì. Một lát sau, Dillow chép miệng, nhóc nhảy qua bậu cửa – đi tìm một chỗ không người gọi điện vậy.

Sở Du Nhiên cười híp mắt với Wales, nheo mày: Anh xem kìa, xấu tính như vậy, tương lai sợ không tìm được vợ đâu!

Wales bật cười: “Em phòng xa quá.”

“Đương nhiên, sau này Asa và Caesar lớn rồi, em cũng phải ra tay trước, quảng lưới tìm kiếm, bồi dưỡng trọng điểm. Giống cái ít như vậy, phải làm thế chứ không sau này lại mất công đi tìm vợ cho con.”

Wales: “Em nói hình như cũng có lý.”

“Đương nhiên là có lý rồi. Là mẫu phụ, ai mà chẳng phải lo xa. Đâu có giống như anh, để hơn ba mươi rồi mà vẫn là trai tân.” Sở Du Nhiên lướt web, không nể mặt mà chằm chọc bạn đời của mình. Phải, nhìn thấy tin mô tả chuyện cậu bị tập kích là cậu lại nổi giận, đồ mèo khôn khiếp, muốn dọa cậu chỉ để xem cậu khóc lóc làm nũng ấy hả? Muộn tao!

Bị người yêu chằm chọc, quốc vương bệ hạ ngẩng đầu lên, ánh mắt quét từ đầu đến chân Sở Du Nhiên vài lần, sau đó dừng lại ở eo của cậu, đùi của cậu rất lâu, màu mắt tối dần đi. Quả cầu lông thích trên người này, càng lúc càng không biết nghe lời. Quốc vương bệ hạ ra ngoài oai hùng một cõi, nói một không nói hai, vậy mà vừa về đến nhà đã có cảm giác địa vị của mình rất kỳ quặc. Mà mỗi lần như thế, y đều phải ra tay chấn chỉnh lại phu cường!

Dillow lúc này giận dưng dưng bước ra, đứng trước mặt Wales và Sở Du Nhiên, nghiêm túc nói: “Thức thức, thầy, con cần ra ngoài.”

Sở Du Nhiên ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt kinh ngạc: “Trẻ thế này con còn muốn đi đâu? Sắp tới giờ ăn cơm rồi.”

“Không ăn, con cần ra ngoài.”

Wales rất tỉnh táo, hỏi: “Đi đâu?”

Dillow quay phắt đầu đi, bướng bỉnh không chịu trả lời.

Wales bật cười: “Trước khi người đủ mười tám tuổi, người phải nghe lời ta. Ta có quyền được biết người muốn đi đâu, người làm cái gì. Không muốn nói thì ở yên trong nhà đi.”

Dillow hít sâu một hơi, khó chịu trợn mắt nhìn thúc thúc: “Đi thăm Jimmy.”

Sở Du Nhiên nhũn mày: “Jimmy bị ốm nặng lắm à?” Nếu không thì tại sao mặt Dillow lại khó coi như vậy. “Không phải.” Gương mặt Dillow đằng đằng sát khí, “Cậu ấy bị thương, là bị chó cắn.”

66. Chương 66

Edit: Vân Tích

Beta: Bỏ cung muốn cắt JJ của người

Wales nhếch mép, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Dillow. Nhóc con này chưa lớn đã biết cách bảo vệ giống cái, lớn rồi thì còn đến độ nào nữa?

Wales cho phép Dillow ra ngoài, nhưng lấy lý do là giống đực phải mạnh mẽ nên không cho đội bảo vệ đi cùng. Người thích đi thì tự mình đi.

Nhóc con đi chăm gái, để người khác đi cùng cũng không tiện. →_→

Hơn nữa Dillow vẫn còn nhỏ, có gây họa cũng có cơ giải thích, thúc thúc y đây hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm.

Dillow tới thăm nhà Bộ trưởng Bộ Tài chính, lễ phép chào hỏi phu phu Angus, sau đó trực tiếp nói ra mục đích của chuyến viếng thăm lần này: “Con tới thăm Jimmy ạ.”

Angus hơi khó xử, Dillow là hoàng tử, một thân một mình tới đây làm ông không biết nên từ chối thế nào, chỉ sợ nếu không cho Dillow vào thăm, Wales sẽ nghĩ gia đình họ coi thường trẻ con. Vì thế, ngài Bộ trưởng đành bất đắc dĩ sai người dẫn Dillow vào thăm.

Jimmy ngồi trên giường liếm móng vuốt, vết thương dài trên bắp vai do nanh chó cắn đã bắt đầu khép miệng, nhưng trên bộ lông trắng muốt của bé con vẫn còn vương màu máu. Bởi vì sợ nếu tắm rửa sẽ làm loét

miệng vết thương, cho nên bác sĩ chỉ lau sơ qua. Trên bộ lông trắng tinh như tuyết, vết máu thực sự rất gây sự chú ý của người khác.

Dillow vào phòng, nhóc ngẩng đầu nhìn Jimmy, bản mặt gia tới thăm người mà người lại không biết đường ra nghênh đón, làm cho gia rất rất khó chịu.

Jimmy lúc nhìn thấy người vào phòng là ai thì bé con tròn đôi mắt, hoảng hốt: “Dillow, sao cậu lại tới đây?”

“Tôi thăm cái đứa ngốc ghêch nhà người!” Dillow lườm bầu, không hề khách khí nhảy phắt lên giường Jimmy. Báo nhỏ lộ ra ánh mắt sắc bén, liếc nhìn vết thương của mèo con, hỏi: “Là ai cắn. Nói cho ta, ta đánh chết nó.”

Jimmy cọ chân Dillow. Dillow càng lúc càng cao lên, làm bé không thể cùng cậu ấy cọ cổ được nữa khiến bé con cảm thấy vô cùng mất mát, lông mi dài chớp chớp, Jimmy tủi thân: “Mẫu phụ bảo bọn họ không cố ý đâu.”

“Bọn họ?!” Dillow tức điên lên: “Không chỉ có một đứa bắt nạt người?”

Quan hầu của Jimmy vội vàng giải thích thay tiểu chủ nhân của mình: “Không phải là bắt nạt, chỉ là đùa giỡn thôi.”

Dillow lạnh lùng liếc mắt nhìn đối phương, bất mãn với việc câu hỏi của mình bị xen ngang: “Người là ai? Không biết phép tắc gì cả!”

Đại hoàng tử là người độc đoán, tuy ra ngoài một mình nhưng không vì thế mà ảnh hưởng tới tôn nghiêm. Thấy nhóc còn nhỏ mà xem thường, Dillow điện hạ là người rất có nguyên tắc.

Quan hầu há hốc mồm, vội vã lùi lại không dám nói lời nào.

Jimmy gờ móng ôm chân Dillow, cũng không dám nói gì. Lúc Dillow giận là khó đỡ nhất. Jimmy lại gần, vươn đầu liếm liếm cằm của Dillow, tỏ vẻ bé rất ngoan.

Thấy mèo con nghe lời như vậy, Dillow cũng bớt giận phần nào. Nhìn vết máu trên bả vai mèo con, nhóc nhắc chân lên, đề Jimmy xuống, liếm lông.

Quan hầu kinh hoàng khi thấy cảnh này, mồ hôi tay chảy ròng ròng, như vậy có tính là bị lưu manh đùa giỡn không đây! Tiểu thiếu gia nhà ta bị liếm!

Jimmy không hề có ý định phản kháng, mặc Dillow liếm sạch sẽ bả vai mình, lỗ tai đỏ chót, chỉ muốn cuộn tròn người lại. Bé cảm thấy cả người nóng lên, tim đập dồn dập, bèn rúc vào lòng Dillow. Nhưng Dillow lại đẩy bé ra, quát: “Đừng có nhúc nhích!”

Còn chưa dứt câu, nhóc đã thấy một luồng ánh sáng trắng lóe lên. Vị trí vốn là lỗ tai đỏ hồng của Jimmy giờ trống không, mà chỗ đầu lưỡi Dillow đang liếm cũng có cảm giác không đúng – không có lông!

Lông đâu?!

Cúi đầu nhìn xuống, Dillow chỉ thấy một bé con trần như nhộng đang hoảng hốt giơ hai tay lên quan sát. Bé con có làn da trắng trẻo mềm mại, đôi mắt to tròn ngập nước, sắc mặt đỏ bừng, trên đỉnh đầu là hai lỗ tai mèo phủ kín lông mềm, bởi vì kinh hoàng mà toàn thân run lẩy bẩy. Jimmy sợ hãi, theo bản năng ôm chặt lấy chân Dillow, giọng nói mềm mại êm tai run rẩy: “Dillow...Lông, mất rồi...”

Quan hầu hít một hơi lạnh, quên sạch lễ nghi, vội vã chạy ra ngoài. Tiểu thiếu gia biến thành người rồi! Hơn bốn tuổi đã biến thành người rồi! Tuy rằng chưa hoàn chỉnh nhưng vẫn là thiên tài có thể khiến cả đế quốc khiếp sợ!

Phu phụ Angus nghe tin, cấp tốc chạy tới. Vừa vào cửa đã thấy Jimmy khôi phục hình dạng mèo con, dường như rất sợ hãi với hình dạng ban nãy của mình. Bé con cuộn tròn bên cạnh Dillow, cảm nhận chỉ có như vậy mới an toàn.

Phu phu Angus liếc mắt nhìn nhau, lần đầu tiên con nhà mình hóa hình người bọn họ lại không được xem, mà còn để cho một giống đực khác thấy hết sạch...Đề xuống sự tiếc nuối trong lòng và cảm giác cạn lời đang dâng lên, Angus phu nhân đi vào, nhỏ nhẹ hỏi con trai bảo bối của mình: “Jimmy, con không sao chứ?”

Jimmy lắc đầu, sau đó bé con ngẩng đầu nhìn Dillow, có phải sau này cậu cũng sẽ không có lông nữa không?

Dillow lạnh lùng, trong mắt đầy vẻ không cam lòng, nhóc còn chưa hóa hình người được, vậy mà giống cái gây yếu này lại dám hóa hình người sớm hơn nhóc! Như vậy có phải đã chứng tỏ tư chất của Jimmy tốt hơn nhóc không? Không thể kìm được! Bại dưới tay Jimmy khiến nhóc uất ức hơn việc bị bại dưới tay bất kì người nào khác, bởi vì đây rõ ràng là một giống cái lúc nào cũng cần nhóc bảo vệ cơ mà!

Nghĩ tới đây, Dillow lại lầu bầu. Nhóc đẩy Jimmy ra, nhảy xuống giường, bỏ đi không hề lưu luyến.

Jimmy vội vàng đuổi theo sau, vừa chạy vừa gọi: “Dillow, sao cậu lại không vui?”

“Ta lúc nào cũng không vui, ta thích không vui đấy!” Đúng vậy, Dillow diện hạ cao ngạo thích thì tùy hứng phát sợ.

“Dillow!” Jimmy chạy một lát bả vai lại đau, bộ dạng cực kì yếu ớt đáng yêu.

Hai người vừa ra khỏi cửa, đã thấy ba chú chó con choai choai rầm rầm chạy tới, hai xám một trắng, từ xa đã gọi to: “Jimmy, tới chơi à?”

Jimmy dừng chân, bé không thích chơi với ba chú chó đực thô lỗ này. Bọn chúng chỉ thích gây náo loạn, ra tay không biết nặng nhẹ, còn cần vai bé bị thương nữa.

Dillow cũng dừng bước, nhìn ba con chó trước mắt, chun mũi, nhóc ngửi thấy mùi một tên trên miệng vết thương của Jimmy!

Con người màu xanh của Dillow sầm lại, báo con nhe răng, cơn giận bùng lên.

Nhìn hình dáng của Dillow, ba chú chó cũng dừng bước chân, nghiêng đầu phán đoán: “Mèo Ba Tư này!” Chú chó bụi nhất dám lên tiếng, “Người nhìn con mắt của nó là biết, nhất định là mèo Ba Tư!”

Hai đứa còn lại gật gù, thể hiện sự nhất trí cao. Sau đó, chú chó màu trắng duy nhất mỉm cười, vẫy đuôi làm quen: “Này, người nhuộm lông ở đâu thế? Đen quá!”

Dillow mím môi, nhào tới, một đánh ba, móng vuốt cào lia lịa mấy con chó, “Mèo Ba Tư này! Mèo Ba Tư này! Này thì mèo Ba Tư này!”

Đánh ba đứa xong, Dillow vung móng túm con chó ở giữa lại, túm lấy yết hầu của nó, gặm gừ dữ tợn: “Có phải mày cắn Jimmy không? Hôm nay tao sẽ nhổ răng cho mày!”

“Dillow!” Thấy những người khác không dám ngăn cản, Jimmy sợ nếu bé không đứng ra can sẽ xảy ra án mạng. Vì vậy, bé con vội lao tới, ôm chặt đuôi Dillow, “Cậu ấy không cố ý đâu, cậu đừng đánh cậu ấy nữa.”

Nếu như anh họ bị thương, ông ngoại sẽ không vui. Mà ông ngoại không vui thì mẫu phụ của bé sẽ bị mắng. Jimmy không muốn mẫu phụ bị mắng đâu.

Dillow tức giận, đá bay chó con, sau đó quay đầu lại lườm Jimmy. Giống cái yếu ớt này, không thấy là nhóc đang trút giận hộ bé hay sao? Dillow cảm thấy cực kỳ ầm ức, chẳng buồn nói gì nữa, nhóc con cứ thế bỏ đi, mặc kệ Jimmy gọi thế nào cũng không quay đầu lại.

Hừ! Dillow diện hạ là người có lòng tự trọng cao, quyết định không chơi với Jimmy nữa! (^) —————

“Ha ha ha ha...Ấy chà, mấy đứa nhỏ kia làm em buồn cười quá!”

Sở Du Nhiên ngồi sau lưng Wales, nhìn hình ảnh truyền về quang cảnh của đối phương, cười không dừng được, “Mèo Ba Tư, dám bảo Dillow là mèo Ba Tư, lại còn nhuộm lông ở đâu nữa chứ, ha ha ha ha...”

Wales cũng không nhịn cười được: “Con cái nhà ai mà ngốc thế?”

Crewe cũng cười, vẻ mặt thường ngày luôn nghiêm túc cũng trở nên vui vẻ khoái trá: “Bọn chúng là con của anh trai phu nhân Angus. Để chuẩn bị cho hôn lễ sắp tới của Gay thiếu gia, toàn bộ người trong nhà họ đều tới ở tạm trong dinh thự Angus mấy ngày. Ba đứa nhỏ kia cũng theo người lớn trong nhà tới.”

Sở Du Nhiên ôm bụng cười ngặt nghẽo: “Ba anh em? Ruột hay không?”

Crewe: “Ruột.”

“Ha ha! Đây chẳng phải là ba giống chó ngổ nổi danh chuyên kéo xe trượt tuyết hay sao! Alaska, Husky, Samoyed, ba đứa không ngờ lại là anh em ruột, hẳn là có một đứa di truyền gen lặn của gia đình nhĩ? May mà Jimmy giống phụ thân hẳn, chứ tưởng tượng Jimmy là một con Samoyed mà xem...Ái chà! Buồn cười chết mất!” Sở Du Nhiên thề, đây là lần đầu tiên kể từ khi cậu tới thế giới này, cười khoái trá đến vậy, cười đến chảy cả nước mắt. Chúng tộc trên thế giới này lai tạo quá thần kỳ.

Wales xoa đầu Sở Du Nhiên, thấy cậu vui như thế, thầm nghĩ có nên sai người đón ba con chó ngổ kia vào trong cung chơi vài ngày không nhĩ? Nhưng mà quốc vương bệ hạ ngay lập tức đã gạt phát ý định ấy đi. IQ thấp như thế, nhờ ảnh hưởng tới con mình thì không hay.

Sở Du Nhiên cười đủ rồi, lấy tay lau nước mắt, nghiêm túc nói: “Không ngờ Jimmy nhỏ như thế đã hóa hình người thành công, tinh thần lực của nó chắc chắn rất cao. Nhờ phụ phụ Angus đã nhắm sẵn sẽ thông gia với gia tộc khác thì Dillow của chúng ta phải làm sao?” Tuy Sở Du Nhiên không ủng hộ hôn nhân sắp đặt, nhưng nhìn thấy mục tiêu tốt, bậc cha mẹ nào chẳng muốn suy tính giành lấy cho con. Dấu sao tinh thần lực của Dillow chắc chắn rất cao, giống cái có thể xứng đôi với nhóc quá hiếm.

“Ta đã đưa Jimmy và Miller vào danh sách lựa chọn cho vị trí hoàng tử phi rồi. Trước khi Dillow đính hôn, gia đình họ không được quyền thông gia với bất cứ ai.” Wales bóp bóp bàn tay nhỏ bé đang đặt trên vai y, nghiêng đầu cọ cọ, tỏ ý Sở Du Nhiên cứ yên tâm.

Bạn học? Danh sách lựa chọn? Sở Du Nhiên bật ra một suy nghĩ, ánh mắt nhìn Wales đầy nghi ngờ, “Anh và Sevilla cũng là bạn học.”

“Đừng có đoán mò, lúc đó ta đã đính hôn với em rồi.” —

“Khi đó em vẫn còn chưa sinh ra đâu. Anh không phải bởi vì bị Sevilla đá mới chuyển sang thông gia với nhà em đấy chứ?” → —→ “Bảo bối của ta, ta kiên định chờ em sinh ra mà.” Wales nhìn Sở Du Nhiên, ánh mắt chan chứa yêu thương, “Với địa vị của ta, ta có thể có bất kì người nào ta muốn. Nhưng chỉ có em mới xứng đáng để ta phải chờ đợi lâu như vậy.”

Biết rõ đây chẳng qua chỉ là lời ngọt ngào đường mật chót lưỡi đầu môi, nhưng Sở Du Nhiên vẫn đỏ mặt, cậu lặng thinh không định kiểm cố gây chuyện nữa.

Đúng lúc ấy, Dillow giận dùm dùm bước vào nhà. Nhìn thấy hai người họ, nhóc dùm bước, gật đầu một cái, nghiêng răng nói: “Chào thúc thúc, chào thầy, con đã về.”

Sở Du Nhiên: “...Ha ha!”

Dillow nhe răng, cười cái gì?!

Wales không cười, ánh mắt nhìn Dillow đầy khiêu khích. Đối tượng trào phúng của y và Sở Du Nhiên không giống nhau. Sở Du Nhiên là cười ba anh em nhà kia, mà Wales thì cười Dillow đúng là đồ ngu, đến cả hóa hình người cũng để thua một đứa giống cái.

Dillow vốn đang thần thờ, vừa nhìn thấy ánh mắt này đã hiểu ngay thúc thúc nhà mình nghĩ cái gì. Dù sao cũng không phải lần đầu giao đấu, hai chú cháu quá hiểu nhau. Dillow dờ mặt ra, ta bị đả kích mà người còn cười nhạo ta, có phải là chú ruột không đấy hả!

Phành phạch phành phạch phành phạch...

Tiếng đập cánh của Caesar vang lên, sau đó một vệt bóng đen lao tới, đập qua đầu Dillow phóng đi. Dillow bị nhấn đầu xuống, còn chưa kịp ngẩng lên đã bị một quả cầu nung núc thịt dầm tiếp, có lẽ bởi vì sợ bản thân tròn quá dễ lăn xuống nên bé con vội vàng dùng móng vuốt sắc bén bấu chặt. Dillow nghiêng răng, hình tượng Đại hoàng tử trưởng thành cao quý thậm trọng đã bị ba cha con kia đập bay mất rồi. Nhóc đuổi theo, hai móng vuốt lại đập bẹp hai thằng em xuống đất, nghiêm khắc dạy bảo: “Không được làm loạn!”

Lúc này, Emile chân ngắn chạy chậm bị anh em bỏ lại phía sau rốt cục cũng tới nơi. Bé con nhảy lên lưng Dillow, giơ móng vuốt cào tai đại ca.

Dillow: “...”

Wales bật cười, chậm rãi nói: “Ngu muốn chết.”

Dillow —

Sở Du Nhiên hừ một tiếng, lườm người bên cạnh cậu. Thấy Wales thu lại ánh mắt khiêu khích thì cậu mới ôm mấy cục lông nhà mình lên, dạy dỗ: “Mấy đứa lại đây, không được trêu anh. Caesar, con cũng không được mỗ anh, tất cả đi theo mẫu phụ đi cắt móng chân móng tay mau. Dillow, con đi ăn cơm đã, ăn xong rồi chúng ta nói chuyện.”

Mọi người rầm rập theo sự sắp xếp của vương hậu điện hạ, để chủ nhân gia đình lại một mình.

Mèo bị nhìn theo bóng lưng của vợ yêu và đám nhỏ, sờ sờ mái tóc khi này bị con trai cào rối tung, trầm ngâm suy nghĩ, y vẫn cảm thấy trong gia đình này, địa vị của mình hơi kỳ quặc.

67. Chương 67

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

Giải quyết xong đám Nghi viện, Panda rốt cục cũng được đi học lại. Bé con ở nhà dưỡng bệnh, béo tròn đầy hai vòng tay ôm. Vừa tới cửa lớp Panda đã nhào ra ôm chân Sở Du Nhiên, đòi ôm đòi hôn đòi vuốt lông. Sở Du Nhiên nhìn cơ thể của bé, cố gắng hít một hơi thật sâu lấy sức, cố gắng, lại hít sâu, lại cố gắng...không bé lên nổi.

Sở Du Nhiên méo miệng, sau này không còn cơ hội để cậu ôm bé xoay vòng vòng trên cao nữa rồi.

Vương hậu điện hạ là Tiểu Bạch Hoa gầy yếu, chỉ có sức ngồi thụp xuống, vòng tay ôm Panda, cọ cọ, cậu hơi chạm tay vào đã thấy núng nính toàn thịt là thịt. Sở Du Nhiên thở dài – con phải giảm béo đi thôi, nhất định không thương lượng nữa.

Panda không hề biết vận mệnh bi thảm đang vẫy chào mình, bé con vui vẻ nhảy ra khỏi vòng tay ôm ấp của Sở Du Nhiên, chạy như bay, giống như một quả đạn pháo nã thẳng về phía thầy giáo Hal, một phát thành công đẩy ngã thầy giáo, vô tình nghiêng lên – ôm một cái!

Thầy giáo Hal: “...Ui da!”

Panda: “...Ồ, ồ không cố ý đâu!”

Thầy giáo Hal cười méo xệch đau khổ: “Không sao không sao, thầy giáo rất ổn.”

Sở Du Nhiên bóp trán, thật sự phải giảm cân, béo lắm rồi.

Ấu tẻ giống đực trong lớp đều đã đi học tập cách khống chế dị năng, chỉ còn riêng mình Panda là chưa có dấu hiệu thức tỉnh nào. Jimmy chưa tới, cho nên lúc này lớp có mỗi mình Panda và Miller.

Đem hai đứa nhóc này so với nhau, sẽ thể hiện rất rõ đạo lý cần cù bù thông minh.

IQ của Miller không cao bằng Panda, nhưng lượng tri thức mà bé con nắm bắt được lại đủ bỏ xa Panda vài con phố. Sở Du Nhiên thuê người đóng bàn viết bằng cát, Miller có thể dùng móng vuốt viết liền từ từ từ 1 đến 100, mà Panda thì mỗi số 2 viết cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ giỏi mỗi khoản tìm ra miếng ăn to nhất trong cả đồng đồ ăn vặt mà thôi. Sở Du Nhiên mệt mỏi thở dài, đứa bé này, quá lười rồi đó.

Lâu lắm mới gặp lại bé mập, nhóm ba cục lông im lặng đứng nhìn. Asa điện hạ liếm móng vuốt, đồng tử màu vàng kim thẳng đứng, nghiêm túc nhìn em trai bên cạnh: có muốn bắt nó không?

Tứ diện hạ Caesar nheo đôi mắt phượng hẹp dài, kiêu ngạo đập lên đầu nhị ca, nhảy lên bậc cửa sổ, trầm ngâm đáp: Bự như thế, đẩy không đi được!

Hai anh em cùng lúc quay đầu nhìn Tam diện hạ Emile. Emile mở to đôi mắt vô tội: “Meow?” Nhìn ta làm gì, ta cũng không đẩy được đâu. Nhưng mà đại ca có thể, đại ca lợi hại nhất mà!

Dillow trong tay đang cầm một quả cầu dị năng sáng rực thì đột nhiên hắt xì, nhóc giật mình ném quả cầu ra xa. Dillow cảm thấy rất có thể là các em trai đang nhớ nhóc, aizz, nhớ nhà quá! Quả cầu dị năng không ngờ vô tình lại ném trúng Archer, bé con cảm thấy mình bị đánh lén, cho nên cũng ném lại một quả cầu lửa. Bùm bùm, hai nhóc lao vào đánh nhau...

Ở nhà, Asa không kịp chờ đại ca về, bé chạy vèo vèo vào phòng ngủ, sau đó móc dưới gối ra một miếng thịt khô, ném cho hai đứa em trai bộ dạng cực kì ngây thơ vô tội của mình: Đi đi! Kéo nó tới đây!

Emile ghét bỏ, dùng chân đá miếng thịt: Giấu ba ngày rồi, mùi chẳng ngon chút nào, không đi!

Caesar tỏ ý ghét bỏ hai ông anh trai, có quả bóng tròn cũng không kéo tới được, còn cần các người làm gì? Vì vậy, Caesar diện hạ quyết tự mình đích thân ra tay, bé nhắm chuẩn mục tiêu Panda, mặc kệ đối phương là cái giống gì, cứ mổ cho mấy phát là biết liền.

Đang lười biếng ngồi dưới tán cây thiu thiu ngủ, Panda đột nhiên bị cuộc tấn công của một cục lông làm cho thức giấc. Bé con mở to mắt nhìn Caesar ba giây, sau đó gấu mèo mập mạp sợ hãi tới mức cả đuôi lẫn chân đều dựng thẳng lên, một chưởng đẩy Caesar ra, ba chân bốn cẳng bỏ chạy – yêu quái tới! Yêu quái mổ nhọn thân tròn aaaaa!

Là ấu tể phượng hoàng duy nhất còn lại trên khắp đế quốc, sự tồn tại của Caesar diện hạ tưởng như chỉ có trong truyền thuyết. Nhưng nếu nói lúc bé, cục lông chỉ là quả bóng nhỏ vô hại, xinh đẹp đáng yêu thì giờ nó nặng chừng năm cân, cái mỏ sắc bén, mổ một cái đủ để cả người đau ê ẩm đó.

Quả cầu lông mập mạp xinh đẹp biết cắn người! Đáng sợ quá! (? ?)!!

Sở Du Nhiên thấy Panda vì sợ Caesar mà chạy khắp nơi, cảm thấy cực kì vui vẻ, bảo người hầu không cần lo, cứ để bọn chúng chơi đùa.

Vì vậy, ngày hôm đó, toàn bộ người hầu và thị vệ trong Hoàng cung đều nhìn thấy cảnh Caesar diện hạ truy đuổi gấu mèo mập, theo sau là Asa và Emile diện hạ. Mọi người chưa từng thấy bé tròn nào chạy nhanh như thế, hơn nữa còn tận bốn con, cho nên toàn thể đều kinh ngạc cảm thán: Cách giáo dục ấu tể của vương hậu diện hạ thật phi thường!

Sau khi đám người Dillow trở về cũng trông thấy cảnh tượng này. Dillow diện hạ ban đầu còn tưởng Panda bắt nạt em trai nhóc, cho nên mới bị các em trai hợp lực đánh đuổi. Đại hoàng tử tức giận, lắc lắc lỗ tai, xông thẳng về phía trước: Bệnh người nhà bất chấp đạo lý!

Kết quả, còn chưa chạm được vào Panda thì Dillow đã bị Sở Du Nhiên gọi giật lại, đành cúp đuôi ngoan ngoãn chạy ra ngồi bên cậu hóng hót. Thấy bọn đệ đệ đuổi mãi không kịp, Dillow lòng như lửa đốt, ngồi một chỗ chỉ huy: “Asa bọc bên phải, Emile đừng chắn đường, Caesar lợi dụng địa hình nhào lên! Đúng! Mổ móng nó!”

Sở Du Nhiên: “...” Nhà đông con, thật tốt!

Sau bữa tối, bởi vì đuổi theo Panda chạy gần nửa ngày khiến ba cục lông rất mệt, cho nên bọn chúng nhào vào ôm chân Wales rồi ngủ say.

Sở Du Nhiên đặt quyển sách điện tử trên tay xuống, dựa lưng lên người Wales, cười híp mắt nhìn Dillow: “Nóng quá, cho thầy chút gió đi.”

Báo nhỏ thành thạo sử dụng dị năng hệ phong, quạt cho Sở Du Nhiên.

Dillow vừa quạt vừa oán thăm: Giống cái tính tình thật trẻ con, phiền chết đi được!

Wales hừ hừ, bất mãn bảo Dillow: “Gió lớn quá, lạnh.”

Dillow nhăn nhó, móng vuốt tạo một lớp phòng hộ cho thúc thúc, nhưng vẫn không quên tiếp tục quạt cho Sở Du Nhiên. Hai loại dị năng vận dụng cực kì thành thạo, cùng lúc có thể sử dụng cả hai.

Wales hài lòng nhếch môi, sau đó y đột nhiên vươn tay ra, xoa đầu cháu trai, khen: “Không tồi.”

Dillow ngẩn ra, nhưng rất nhanh sau đó, nhóc vênh mặt lên, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên rồi.”

Báo nhỏ nhe răng, càng thêm ra sức quạt gió và phòng hộ, nỗ lực khoe khoang sự tiến bộ của bản thân trước mặt thúc thúc ngu xuẩn.

Wales bật cười, đang định mở miệng nói đúng là ngu thiệt thì đã ăn ngay cùi chỏ của Sở Du Nhiên vào ngực. Y bất đắc dĩ nuốt câu này xuống, nhìn cháu trai đắc ý vẩy đuôi, bèn xoa đầu Sở Du Nhiên cho đỡ nghiền.

Quả cầu lông cứ muốn ngồi lên đầu ông trời này!

Ba ngày sau, Jimmy mới hoàn toàn khỏe lại. Có lẽ đây là lần đầu tiên biến hình, không được ổn định cho nên Jimmy vẫn duy trì hình thú. Chẳng qua Dillow nhìn thấy Jimmy như thế cũng không thấy vui hơn, nhóc con râu râu rĩ rĩ, ủ rũ cả ngày.

Vì thế, mọi người đều phát hiện ra bình thường hai đứa nhỏ thân thiết như trẻ sinh đôi, hôm nay thì cứ hễ Jimmy chạy tới thì Dillow lại chạy đi, có cơ hội là Dillow lại trốn ra thật xa. Đuổi đuổi trốn trốn suốt hai ngày, Jimmy cũng thấy mệt mỏi: “Cậu rốt cục sao vậy, meow!”

Dillow nhảy lên cây, im lặng không nói gì.

Jimmy cũng rất giận. Ngày hôm ấy Dillow không nói gì, đánh anh họ của bé xong là bỏ đi, mặc bé gọi thế nào Dillow cũng không quay đầu lại.

Càng nghĩ càng ức, Jimmy cũng leo lên cây, dùng móng vuốt đẩy đẩy Dillow: “Cậu nói đi! Rốt cục là cậu làm sao!”

Dillow diện hạ đang trong trạng thái tâm lý không thăng bằng quyết tâm không để ý tới giống cái cố tình chạy tới gây sự này, ừ, Dillow không cần phải nói chuyện với Jimmy!

Wales đứng bên cửa sổ quan sát cháu trai giận dữ giống cái bé nhỏ, nhếch mép đầy vẻ xem thường. Mà Sở Du Nhiên thì ôm ống nhòm nhìn lên qua khung cửa, ba cục lông nằm nhòai trên bậu cửa cũng đồng loạt nhìn về phía Dillow, vô cùng hiếu kỳ hóng hớt.

Sở Du Nhiên mắt nhìn, miệng lo lắng hỏi: “Dillow bướng bỉnh như vậy, sau này có thể cưới được vợ không?”

Wales bĩu môi: “Ngu thế có khi không lấy được thật.”

“Sao anh có thể nói cháu như thế!” Sở Du Nhiên bất mãn, Dillow nhà mình đẹp trai nhất!

Wales: “...” Rõ ràng là quả cầu lông này đang cố tình gây sự với y mà.

Hình như Dillow nói gì đó, khiến Jimmy không vui. Bé con nhảy từ trên cây xuống, thở phì phò bỏ đi. Chưa từng thấy Jimmy giận như vậy, Sở Du Nhiên đặt ống nhòm xuống, định ra ngoài hỏi han bé xem sao.

Emile meow một tiếng, lon ton chạy đi trước.

Wales nheo mắt, giọng nói đầy vẻ khoe khoang “con nhà ta đã lớn rồi”: “Đã biết giúp đại ca đỡ giống cái, Emile quả nhiên thông minh nhất.”

Asa cũng muốn chạy ra ngoài, lại bị Wales tóm lại. Y lạnh te dạy bảo: “Đừng có phá rối!”

Asa gơ móng vuốt đập lên mặt phụ thân, tại sao em trai đi được mà nó lại không đi được? Ghét nhất phụ thân lúc nào cũng bắt công, chỉ có mẫu phụ là tốt nhất thôi.

Sở Du Nhiên nhìn dấu móng hồng hồng trên mặt Wales, bật cười, trêu đùa: “Đúng! Hai đứa cùng xông lên.”

Wales: “...” Địa, vị, gia, đình!

Emile chạy đi tìm Jimmy. Mặc dù thấy đó là một giống cái cũng có màu lông và hình thể tương tự mình, nhưng Jimmy không còn ngây thơ nhầm lẫn Emile là mèo con nữa, hai bé con đứng chung một chỗ, cực kì xinh đẹp – tương lai của đế tinh lại xuất hiện hai vị mỹ nhân!

Mãi cho đến lúc tan học, Dillow cũng không nói một câu nào với Jimmy nữa. Jimmy không vui, quay đầu nhìn Emile đang leo lên lưng mình rồi lại leo xuống, bé cúi đầu che chở bảo con, cũng không định mở miệng nói chuyện với Dillow.

Tối đó, Sở Du Nhiên chọc chọc Wales: “Anh đi xem Dillow thế nào đi.”

Wales kéo Sở Du Nhiên lại gần, ấn cậu nằm xuống giường, bắt mắt nhưn mày: “Xem cái gì?”

Sở Du Nhiên cố đẩy người đang đè cậu ra, nhưng không đẩy được, bèn chuyển sang túm lỗ tai của Wales, véo mạnh, làm quốc vương bệ hạ sa sầm mặt: “Dillow chắc chắn bởi vì Jimmy hóa hình người sớm hơn cho nên cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, chẳng phải lúc này anh nên giúp nó thông suốt hả?” Là bậc cha chú, sao có thể suốt ngày chỉ nghĩ tới việc lấn giường được? Đứa nhỏ cần chú a!

Wales bĩu môi, tỏ ý ghét bỏ: “Thằng ngu này.” Nói thì nói vậy, y vẫn ngồi dậy, nhìn Sở Du Nhiên thành kính dâng lên quần áo cho mình.

Wales không cầm lấy mà một lần nữa đè cậu xuống, hôn một cái, sờ soạng một xiu rồi cảnh cáo: “Chờ ta về, không cho ngủ trước.”

Sở Du Nhiên gật đầu lia lịa, chờ đến khi Wales biến thành hình báo phi ra ngoài, cậu lập tức nằm xuống, cuộn tròn trong chăn, nhắm mắt, ngủ.

Lúc Wales tới phòng Dillow thì nhóc con đang ngồi chồm hõm trên mặt đất, trước mặt đặt một chậu nước. Nhóc nhắm nghiền mắt, cảm thụ năng lượng “thủy” trong không khí.

Hai ngày nay, Dillow có dấu hiệu sắp thức tỉnh dị năng hệ “thủy”, cho nên tối nào cũng bê một chậu nước ra luyện tập. Wales thấy vậy, cũng đặt mông ngồi xuống, thò móng nhúng một ít nước, vẩy thẳng lên mặt Dillow. Về mặt y rõ ràng rất nghiêm túc, nhưng động tác trên tay lại cực kỳ vô nhân đạo.

Quốc vương bệ hạ khi ở trạng thái hình thú, tính tình y chang loài mèo.

Dillow sợ hết hồn, mở mắt ra nhìn thấy con báo bự chẳng trước mặt, tức giận nhe răng nhếch mép, giơ móng vuốt nhào tới đập. Wales dùng móng vuốt dính nước ban nãy, đập một phát đã lật ngửa cháu trai ra.

Nhìn Dillow đang nổi khùng, Wales tìm một chỗ có vẻ sạch sẽ trên người nhóc – eo, rồi túm cháu trai ném lên lưng mình, nhảy qua cửa sổ.

Hai chú cháu chạy tới phòng chiến đấu, sau đó Wales hất văng Dillow xuống, nghiêm túc nói: “Ta cho phép người dùng dị năng.”

Cơ hội báo thù tới rồi! ~()/

~Dillow điện hạ lúc lắc đầu cho đỡ chóng mặt, sau đó ném một quả cầu sáng rực về phía Wales, quả cầu xoáy tròn trong không gian tốc độ như đao gió, tiếng không khí kêu phàn phật. Mèo bự lạnh lùng không buồn nhúc nhích, mặc Dillow tiêu xài hết toàn bộ năng lượng rồi thở hồng hộc. Nửa tiếng trôi qua, ngay cả một cọng râu của Wales cũng chẳng buồn rung rinh.

Dillow không muốn sống nữa, nằm lăn ra giả chết.

Wales giơ móng vuốt, ghét bỏ ném cháu trai ra xa, “Mới có hai ngày không đánh người mà người đã quên mất mùi vị của kẻ thua cuộc hả? Người vẫn còn sợ thua hả?”

Dillow nhắm mắt, cuộn tròn lại, không thèm phản ứng.

Wales để Dillow một mình lại trong phòng, cho nhóc con thời gian bình tĩnh lại, trước lúc đi còn nói: “Ngày khác còn phạm sai lầm ngu xuẩn này nữa, ta sẽ coi như người ngứa da muốn ăn đòn.”

Dẫn thị vệ chờ đến khi Dillow tỉnh thì đưa nhóc về phòng, Wales tự quay lại phòng ngủ của mình, phát hiện ra Sở Du Nhiên đã ngủ say. Quả cầu lông này không chịu nghe lời gì cả, đã bảo chờ y rồi mà lại dám trốn trong chăn ngủ kĩ.

Vẫn duy trì hình thú, Wales nằm nhoài xuống bên cạnh Sở Du Nhiên, xé toạc chăn trên người cậu rồi vùi đầu lên bụng Sở Du Nhiên, nhắm hai mắt lại.

Cầm nhận được nhiệt độ quen thuộc, Sở Du Nhiên co chân, đề lên cổ mèo bự, ôm gối ngủ tiếp.

Wales nhú mày, không nỡ đẩy cái chân đang đề lên cổ mình ra, sau đó cũng ngủ tiếp.

Ngày hôm sau, quốc vương bệ hạ bị sái cổ, nhưng để bảo vệ mặt mũi, lúc phê duyệt báo cáo, Wales vẫn ưỡn ngực thẳng lưng kiên cường, bộ dạng lúc giải quyết công việc vẫn đẹp trai sáng láng như mọi ngày. Chẳng qua, lúc quay đầu lại thì động tác hơi kỳ quái.

Sở Du Nhiên vô cùng áy náy, giờ nghỉ trưa chủ động đòi mát xa bả vai cho Wales. Thời gian buổi trưa tốt đẹp, ánh nắng mặt trời ấm áp, Wales nắm bàn tay nhỏ vun vệt về đang bóp tới bóp lui trên vai mình, kéo xuống hôn một cái, sau đó bật cười vỗ đùi Sở Du Nhiên: “Cho ta mượn một lát.”

Sở Du Nhiên , mặt đỏ hồng, vội lùi một bước, hạ giọng: “Anh muốn làm gì?” Đừng bảo để em không chạy được nữa chứ.

Wales thấy cậu thận trọng như vậy thì bật cười, vươn tay kéo Sở Du Nhiên lại, xoa nắn mặt vợ yêu, đùa cợt: “Em đang nghĩ cái gì đấy? Ta chỉ muốn mượn nằm nghỉ một lát thôi.”

Sở Du Nhiên húng hắng ho, cậu xụ mặt ra cố gắng giữ tỉnh táo, ngồi xuống ghế dài dựa sát cửa sổ, vô tư dang đôi chân lên. Wales gối đầu lên đùi Sở Du Nhiên, nhắm mắt lại, mặc cho ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu qua hoa văn trên khung cửa, tạo thành những điểm sáng lốm đốm trên người y. Toàn thân thu lại vẻ lạnh lùng thường ngày, ngũ quan cũng trở nên dịu dàng hơn, khô ngô tuấn tú không hề được điểm nào.

Sở Du Nhiên cúi đầu, theo bản năng giơ tay xoa mặt Wales, cậu mỉm cười, không nỡ rời mắt.

Có lẽ ánh mắt của cậu thẳng thắn quá, cho nên Wales phải mỉm cười mở mắt ra, y chọc chọc chóp mũi Sở Du Nhiên: “Em nhìn ta như thế là có ý gì?”

“Bởi vì anh đẹp trai quá.” Sở Du Nhiên nắm tay Wales, cầm trong lòng bàn tay, rốt cục không kìm được mà hỏi ra điều cậu vẫn giấu nơi đáy lòng bao lâu nay: “Nếu chiến tranh nổ ra, anh ra đích thân ra trận à?”

Vừa nhắm mắt lại Wales lại mở mắt ra, y vươn tay xoa đầu Sở Du Nhiên, cười: “Không cần lo, chờ đến lúc ta chuẩn bị mọi thứ chẵn chu không còn kẻ hở mới ra tay. Hơn nữa, ai bảo em là ta sẽ tự mình xuất chinh?”

Sở Du Nhiên nhú mày, chẳng lẽ là không? Chẳng phải y luôn nói muốn tự tay báo thù hay sao?

“Ta có em, có con, sao có thể chỉ chăm chăm vào mục tiêu báo thù được? Em nghĩ Bộ quốc phòng của chúng ta để làm cảnh chắc? Đâu cần ta mình tự xuất chinh.” Wales thấy Sở Du Nhiên nhú mày, bèn dùng ngón tay cái kéo dẫn ra, “Vì các con, ta sẽ xây dựng một đế quốc quân sự hùng mạnh, sau đó sẽ đưa em đi du lịch khắp các tỉnh cầu. Em yêu, ta xin lỗi, phải bắt em chờ ta thêm hai mươi năm nữa rồi. Chờ tương lai, em muốn đi đâu, ta sẽ dẫn em đi.”

Sở Du Nhiên gạt đầu, cậu mỉm cười nhưng khóe mắt lại ướt lệ. Đừng nói là hai mươi năm, dù có là năm mươi năm cậu cũng sẽ chờ. Ở nơi này, tuổi thọ con người có thể trên 100, chờ mấy chục năm có gì không đợi nổi.

Hai mươi năm sau, đám trẻ trong nhà khôn lớn trưởng thành, Wales cũng có thể đặt gánh nặng trên vai xuống.

Hai người họ nhìn nhau, yêu thương đọng đầy trong mắt, tựa như dải lụa quấn quanh quấn quít, không rời không bỏ.

Wales lau khóe mắt cho Sở Du Nhiên, trong mắt y đầy cưng chiều thương yêu: “Ngốc nghếch.”

Sở Du Nhiên ngượng ngùng, đặt bàn tay che mắt Wales, hung dữ quát: “Mau ngủ đi! Lát dậy còn làm việc!”

Wales mỉm cười, đặt tay lên tay Sở Du Nhiên, nhắm mắt lại.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, lặng im đến mức có thể nghe rõ âm thanh hít thở. Sở Du Nhiên vuốt ve mái tóc của Wales, không rời mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú đang gối trên đùi cậu.

Nghỉ ngơi một lát, đám trẻ cũng lục tục rời giường. Sở Du Nhiên hôn nhẹ lên gò má Wales, sau đó định chạy ra trông bọn nhỏ. Vừa mở cửa phòng, cậu đã thấy Lindsay đang vội vã chạy tới, vẻ mặt cực kỳ lo lắng: “Vương hậu điện hạ, Dillow điện hạ đột nhiên lên cơn sốt, lay thể nào cũng không tỉnh!”

68. Chương 68

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

Sở Du Nhiên vừa nghe nói Dillow gặp chuyện, mặt đã tái đi, mà lúc này, Wales cũng nghe thấy âm thanh bên ngoài nên bước ra. Thấy Sở Du Nhiên và Lindsay vội vàng vàng chạy về phía phòng ngủ của Dillow, Wales hỏi: “Đã gọi bác sĩ chưa?”

Lindsay vội đáp: “Bấm bệ hạ, bác sĩ lập tức tới ngay.”

Lúc này, trong phòng ngủ của Dillow, một đám nhóc đã vây kín vòng trong vòng ngoài. Caly và Archer đứng ở xa nhất, hai đứa lo lắng nhìn Dillow, mà Asa và Emile ở gần nhất thì không ngừng thè lưỡi liếm mặt đại ca nhà mình, vừa liếm vừa kêu meo meo luống cuống, tiếng kêu thảm thiết thê lương. Hai cục lông không sợ nhiệt độ quá cao trên người Dillow, bọn chúng ôm chặt lấy báo nhỏ mà Caesar cũng nóng nảy giẫm lên mặt đại ca, vừa giẫm chân vừa cúi đầu cọ cọ, cực kỳ bất an. Ba bọn nó vốn ngủ cùng với Dillow, sau đó bị nhiệt độ tự nhiên tăng cao trên người đại ca làm cho tỉnh giấc vì nóng bức. Asa, Emile và Caesar cũng biết nhiệt độ này không bình thường, cho nên ba đứa bé rất sợ.

Jimmy cũng lo lắng, vừa khóc vừa giơ chân lay cổ Dillow, nhưng hai mắt Dillow vẫn nhắm nghiền, ai gọi cũng không có chút phản ứng nào.

Sở Du Nhiên chạy vào, sờ trán Dillow, nóng đến mức làm cậu phát hoảng.

“Lindsay, Hal, hai người đưa đám trẻ ra ngoài đi.” Sở Du Nhiên kéo Asa ra khỏi người Dillow, sau đó vội vàng gọi Wales: “Nóng quá! Tại sao lại thế? Lúc ăn cơm Dillow vẫn rất ổn mà.”

Wales sờ trán Dillow xong, sa sầm mặt, y bế báo con lên, sải bước ra ngoài. Sở Du Nhiên không rõ lý do, bèn hấp tấp chạy theo sau. Wales đặt Dillow lên bãi cỏ trống, lúc này bác sĩ đã tới nơi, chính là cái vị về mặt u ám đã phẫu thuật cho Sở Du Nhiên lần trước, Raman.

Raman trông thấy Dillow, vội vàng kiểm tra hạch dị năng của nhóc con trước. Vừa kiểm tra xong, hắn đã lùi ra xa vài bước, hình như có ý trốn tránh đề phòng Wales, sau đó mới nói: “Tiểu điện hạ đồng thời thức tỉnh hai loại dị năng, dị năng thủy và hỏa xung khắc, tinh thần lực tự thân không đủ để làm dịu, cho nên cần sự trợ giúp từ bên ngoài.”

“Cần giúp thế nào?” Sở Du Nhiên nóng nảy.

“Trước khi chào đời, tiểu điện hạ từng bị trọng thương, cho nên trong quá trình thức tỉnh bảy loại dị năng, mỗi một lần đều là gánh nặng đối với sức khỏe của điện hạ. Cho nên mỗi lần thức tỉnh, đều cần phải có người giúp đỡ khai thông, khổ cực cho vương hậu điện hạ rồi.” Raman vừa dứt câu, từ trong người Dillow đã bùng lên một ngọn lửa. Wales giơ tay, trong nháy mắt dập tắt nó, mặc dù đủ bảo vệ bản thân Dillow không bị bỏng, nhưng toàn bộ cổ xung quanh cậu nhóc đã cháy đen.

Dillow co giật, đau khổ rên rừ rừ, sau đó toàn thân run rẩy. Dị năng thuộc tính “hỏa” đã sắp dùng hết, cho nên dị năng thuộc tính “thủy” bắt đầu chiếm ưu thế, chúng trốn trong dị năng hỏa, từ nước hóa thành băng, cho nên Dillow bắt đầu hạ nhiệt độ đột ngột. Wales lấy chăn bọc Dillow lại, dùng thuộc tính “hỏa” của mình sưởi ấm cho nhóc, nhưng cơ thể Dillow vẫn lạnh tanh. Y ôm Dillow vào lòng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Sở Du Nhiên đặt tay lên đầu Dillow, cố gắng thử tiếp xúc với hạch dị năng của nhóc. Trong cơ thể, hai màu sắc một vàng một lục đang rất ổn định, đột nhiên gia tăng thêm màu đỏ và màu lam, hai loại dị năng mới này liên tục va chạm vào nhau, lúc lạnh lúc nóng, không ngừng hành hạ hạch dị năng của Dillow, mà tinh thần lực của cậu nhóc cũng không biết làm sao để dẫn hai luồng thuộc tính này đi vào đúng quỹ đạo.

Tinh thần lực của Sở Du Nhiên vừa xông vào, Dillow như tìm được điểm tựa, trong nháy mắt, tinh thần lực của cậu nhóc quần lấy tinh thần lực của Sở Du Nhiên, như đứa con tìm thấy mẹ, vừa ôm vừa hôn như muốn xả hết ảm ức trong lòng.

Sở Du Nhiên bao bọc lấy luồng tinh thần lực nhỏ bé kia, sau đó cậu trấn áp hai thuộc tính đang dao động lại, từ từ hướng dẫn Dillow dùng tinh thần lực khống chế chúng. Chừng mười mấy phút sau, Dillow thở hắt ra, từ từ mở mắt.

Sở Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm, âu yếm hỏi Dillow: “Con có bị đau đầu không?”

Dillow há miệng nhưng không phát ra âm thanh. Wales hiển nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm, thấy dị năng đã bị khống chế không còn khả năng gây hại nữa, y ôm Dillow về phòng ngủ.

Đút cho Dillow một ít nước, Sở Du Nhiên sai người đưa đám trẻ về nhà. Cậu bây giờ chẳng còn tâm trí làm gì nữa, chỉ chăm chăm lo cho Dillow.

Wales vẫn ôm Dillow không rời tay, thời thời khắc khắc chỉ sợ nhóc không khống chế được dị năng. Sở Du Nhiên tiếp tục rót tinh thần lực vào trong người Dillow để dụ đi sự xao động của hạch dị năng. Từ buổi trưa đến tận đêm khuya, hai người họ chăm Dillow không lúc nào ngơi tay.

Cũng may Dillow đã khống chế thành công dị năng thuộc tính “lửa”, cho nên không bị sốt nữa. Ba cục lông chạy về nhà, kiên quyết đòi nằm cạnh anh trai, cố gắng dùng cơ thể nhỏ bé của mình để giữ ấm cơ thể Dillow. Wales dịu dàng ôm hôn ba đứa con, khàn khàn nói: “Anh trai không sao, các con về phòng ngủ đi.”

Asa liếm lông cho Dillow.

Emile dùng chân chải mượt lông cho Dillow.

Caesar thi thoảng dùng mỏ hôn hôn Dillow, sau đó nhẹ nhàng dùng lông chim thấm mồ hôi cho anh trai.

Sở Du Nhiên cảm động, lấy chăn phủ lên người các con, “Không muốn đi thì ngủ ở đây cũng được. Các con lo lắng cho anh thì đêm nay nhớ không được phá rối.”

“Em có mệt không?” Wales đau lòng nhìn đôi mắt đỏ đục của Sở Du Nhiên, y biết hôm nay tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực như thế sẽ khiến cậu rất mất sức.

“Em không sao.” Sở Du Nhiên vượt dọc sống lưng của Dillow, thở dài. Thấy Wales lo lắng bồn chồn, cậu bật cười: “Anh cũng thật là, bình thường cứ luôn bắt nạt Dillow, đến giờ lại là người lo lắng nhất. Sao lúc Dillow khỏe anh không thể đối xử với nhóc tốt hơn hả?”

“Dillow là giống đực...Á!” Vẫn đang chìm trong giấc mộng, Dillow đột nhiên há miệng cắn cổ tay Wales, cậu nhóc cắn rất mạnh, vết cắn rỉ máu, không biết là đang mơ thấy gì, cắn xong lại thè lưỡi liếm liếm, tựa như đang ăn món gì đó.

Sở Du Nhiên đau lòng nắm cổ tay Wales, lấy khăn lụa trên bàn cẩn thận lau vết máu, sau đó dờ khóc dờ cười nhìn Dillow: “Nhóc con chắc thấy đói bụng.”

Dillow nếm được mùi máu tanh trong miệng, chép miệng một cái rồi mở mắt ra. Nhóc thấy năm đôi mắt đang theo dõi mình, vội vàng chớp chớp mắt, còn tưởng bản thân đang nằm mơ.

Chun chun mũi, nhìn vết thương ở cổ tay Wales, Dillow kinh ngạc tròn mắt, lập tức nhắm mắt lại – giả chết!

Nhất định không phải do ta cắn đâu!

Wales hừ hừ, bóp bóp lỗ tai Dillow, hỏi: “Đói chưa?”

Lindsay đứng canh bên ngoài, nghe thấy động tĩnh bèn nói vọng vào: “Bệ hạ, cháo đã nấu xong, có thể mang tới được chưa ạ?”

Dillow lắc lắc lỗ tai, tỏ vẻ bị ép buộc: “Ta miễn cưỡng ăn một bát vậy.”

Bốn anh em mỗi người một bát cháo thịt băm, sau đó ba cục lông mệ mỗi rã rời nằm lẫn ra ngủ luôn. Caesar vốn đang ngủ đứng, lúc nhắm mắt lại đầu hơi choáng nên ngã ngửa ra sau, đè lên người Asa, xong hai đứa nhỏ cứ thế ngủ.

Emile tìm một chỗ cách xa Asa, cảm thấy chỗ này mới an toàn, nửa đêm anh trai với em trai có đánh nhau thì bé cũng không bị ngộ thương, sau đó cuộn tròn lại, ngủ.

Wales đặt Dillow bướng bỉnh lên đùi y, cuốn chặt chắn, cứ thế dựa lưng vào tường, ngồi suốt đêm. Sở Du Nhiên cũng không dám chớp mắt, chỉ sợ Dillow gặp chuyện lần nữa, cậu chốc chốc lại dùng tinh thần lực kiểm tra hạch dị năng cho Dillow. Mãi tới tận sáng hôm sau, Dillow mới ổn định, nhưng cậu nhóc không có chút sức nào.

Biết chuyện Dillow bị ốm, các phụ huynh sau khi ôm con về rất sáng suốt quyết định hôm sau không cho con đi học. Sở Du Nhiên được một ngày rảnh rỗi, bèn ôm Dillow vào lòng, phủ chăn che cả mình cả nhóc và ba cục lông, quyết định ngủ bù.

Wales có việc phải ra ngoài gặp Thủ tướng đại nhân, đến khi trở về, y phát hiện ra ba cục lông đang nằm đè trên người Sở Du Nhiên, khiến khuôn mặt cậu đỏ ửng, khó khăn thở gấp.

Dillow hé mắt, tự động bò ra khỏi lòng ngực Sở Du Nhiên, thầy sắp đè chết nhóc rồi.

Wales dùng tay ra hiệu bảo Dillow im lặng, sau đó y bế mấy đứa nhỏ lên ôm vào lòng. Đang nhắm mắt ngủ ngon, ba cục lông bất mãn nhảy ra khỏi lòng phụ thân, thân thể tròn vo lăn vào nằm cạnh Sở Du Nhiên. Người phụ thân rắn chắc như đá tảng, không thoải mái!

Wales lạnh lùng nhíu mày, lập tức hóa hình thú. Ba cục lông đồng loạt quay đầu nhìn, sau đó nhào vào lòng mèo bự, phụ thân có lông rất mềm, rất thoải mái!

Người một nhà cứ như vậy chìm trong mộng đẹp.

Đến lúc chạng vạng, Sở Du Nhiên tỉnh giấc đã thấy bên cạnh không còn ai, ngay cả một cục lông cũng không có.

“Lindsay.” Sở Du Nhiên lười nhác nằm trên giường, gọi to.

Nghe thấy tiếng gọi, Lindsay lập tức bước vào, trong tay cầm sẵn quần áo cho Sở Du Nhiên thay.

Mặc quần áo chỉnh tề, rửa mặt xong xuôi, Sở Du Nhiên nhìn ra cửa sổ. Trên sân, bóng nhỏ đã khỏe lại đang khoe khoang dị năng mới toanh của nhóc với đám em trai. Móng vuốt giơ thẳng lên trời, bên trong ôm một quả bóng nước màu xanh nhạt, dưới ánh trời chiều, bóng nước óng ánh long lanh, cực kỳ đẹp mắt.

Asa và Emile cực kỳ háo hức với quả bóng này, đuổi theo Dillow đòi lấy bóng chơi. Mà Caesar đứng bên cạnh thì híp mắt phượng lại, dường như rất khinh bỉ mấy ông anh trai gốc của mình.

Trêu em là niềm vui lớn nhất của Dillow, nhóc hươ hươ bóng nước trong tay, lắc lắc trêu người trước mặt hai báo em. Sau đó Dillow cúi đầu, mở miệng muốn nói gì đó, không ngờ Caesar từ đầu đến cuối luôn tỏ ra là kẻ ngoài cuộc lại đột nhiên mổ một cái vào quả bóng nước. Bụp một tiếng, quả bóng rơi xuống đất, vỡ tan...

Asa và Emile bò lên mặt đất đi tìm – Ớ, sao không thấy?

Hai anh em trợn mắt tức tối nhìn Caesar, mày giấu bóng nước ở đâu rồi? Có muốn ăn đòn không hả? Caesar cao quý lạnh lùng hừ một tiếng, thể hiện rất rõ: bản điện hạ xem thường các người — một lữ ngục → _ → Caesar điện hạ thành công thổi bùng lửa giận của hai bé báo nhỏ, ba cục lông lập tức nhảy vào đánh lộn. Dillow bất đắc dĩ phải ra tay tách ba đứa ra, nhóc lấy ba quả cầu lông trong không gian, cho mỗi đứa một cái, cực kỳ công bằng.

Asa và Emile nhìn quả cầu lông, lại nhìn Caesar, vui vẻ cười ha ha. Caesar không hiểu gì, giơ chân đá quả cầu lông đi, nhìn quả cầu lông lăn tròn trên cỏ, bé út nghèo đầu, nghĩ một hồi, rốt cục hiểu được hai ông anh trai đang cười cái gì. Tứ điện hạ bình thường đã không hiền lành gì, nay lửa giận ngút trời, vô cánh phách đuổi theo mổ Asa.

Tiếp tục đánh nhau!

Dillow vội túm cả hai đứa lại, khoe một tài năng khác của mình. Một móng vuốt cầm cầu lửa, một móng vuốt ôm bóng nước, sau đó hai móng vuốt sát lại gần nhau, tiếng xèo xèo vang lên không dứt, khói trắng bốc cao. Đám nhỏ ngừng đánh nhau, tròn tròn mắt quan sát. Dillow vừa định khoe khoang thì cảm thấy quả bóng nước bắt đầu sôi lên sùng sục, móng vuốt bị bỏng khiến nhóc vội vàng ném cả hai quả cầu ra ngoài.

Ba cục lông thấy hết trò hay, lại ôm nhau cùng lăn tròn trên cỏ.

Sở Du Nhiên ngẩng nhìn đám trẻ một lát, mỉm cười uống trà hoa do Lindsay pha, hỏi: “Bọn nhỏ dậy lúc nào? Bệ hạ đâu?”

Lindsay nhe răng cười, lộ ra hai cái răng nanh xinh xắn, ngoan ngoãn đáp: “Bốn vị điện hạ buổi trưa thức giấc, sau khi ăn cơm trưa với bệ hạ thì ra sân chơi đùa suốt. Bệ hạ nửa tiếng trước có việc phải ra ngoài, thuộc hạ cũng không rõ bệ hạ đi đâu.”

Sở Du Nhiên gật đầu, mặc kệ Wales, đi xem bọn nhỏ thế nào rồi nào.

Dillow đang cố gắng can bọn đệ đệ đừng đánh nhau, nhóc lúc thì cào lúc thì đánh, nhưng hoàn toàn không có tác dụng nào. Ba cục lông đều biết rõ, đại ca nhà mình không dám mạnh tay, cho nên chẳng sợ gì, còn tưởng Dillow đang đùa với chúng, cho nên càng đánh càng hăng.

Sở Du Nhiên túm lấy Asa nghịch ngợm nhất, lập tức hai đứa còn lại ngừng chiến. Caesar và Emile lườm nhau, sau đó cả hai đều quay phát đầu đi: Hừ!

“Túm chặt cái đứa thích gây sự, chẳng phải hai đứa còn lại sẽ ngoan ngay sao?” Sở Du Nhiên đưa Asa cho Dillow, tiện tay xoa đầu nhóc, thở phào nhẹ nhõm.

“Con khỏe lắm rồi, thầy còn mệt nữa không?” Thấy Sở Du Nhiên ngồi xuống, Dillow lại gần, gò má cọ cọ hai má Sở Du Nhiên. Tối qua thức thức và thầy thức canh nhóc cả đêm, Dillow đều biết, nhóc không biết nói lời cảm động, chỉ biết dùng cách này để thể hiện sự biết ơn của chính mình. Đương nhiên, nhóc không thêm đi cọ cọ khuôn mặt già nua của thúc thúc đâu.

Sở Du Nhiên ôm ba cục lông trong lòng, một tay ôm Dillow, nháy mắt cảm thấy cuộc đời thật viên mãn. Trái cọ cọ phải cọ cọ, cậu an ủi Dillow: “Không mệt chút nào nữa, thầy ngủ một giấc là ổn rồi.”

Lát sau, Wales gọi điện về. Quân đội có việc, y không thể về nhà đúng giờ cơm, cho nên bảo mọi người không cần chờ. Sở Du Nhiên sai người đi đưa cơm cho Wales, bởi cậu cảm thấy cơm quân đội chắc chắn ăn không ngon.

Sau khi ăn xong, Sở Du Nhiên dựa vào cửa sổ đọc sách, Asa và Caesar tiếp tục trận chiến buổi chiều chưa đánh xong, Emile không theo kịp tốc độ của anh em, bèn nằm nhài bên cạnh Sở Du Nhiên, ngáp.

Bùm bùm!

Hai cục lông mập đánh nhau tới đâu thì đồ vật đặt ở chỗ đó đều rơi xuống đất hết. Những thứ còn trụ lại được thì hoặc là bị Asa đè nát, hoặc là bị Caesar đá bay, tiếng loảng xoảng bụp bụp vang lên không dứt. Sở Du Nhiên run tay, không kim được quát: “Hai đứa ngồi im đi!”

Xoảng!

Caesar đá đổ lọ hoa.

Sở Du Nhiên hít sâu một hơi, cậu kéo cao ống tay áo, dọa: “Mẫu phụ rất tức giận, giận tới mức muốn đánh cho hai đứa một trận.”

Asa và Caesar vừa thấy mẫu phụ định đánh đòn mình, một trước một sau co chân bỏ chạy. Mấy giây sau, Sở Du Nhiên nghe thấy tiếng gào thét của Dillow: “Bỏ khăn tắm của anh xuống!” “Đừng nhúc nhích!” “Đừng xông vào!! Cút ra ngoài mau!! Người đâu! Người đâu! A!!”

Chưa bao giờ thấy Dillow nổi nóng như thế, Sở Du Nhiên vội bỏ sách điện tử trên tay xuống, đi vào phòng Dillow. Sau khi nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì, cậu đau đầu bóp trán khổ não. Hai cái đứa hư hỏng này, không ngờ lại nhân lúc Dillow đi tắm mà gây phiền toái, mà phiền toái đó là...

69. Chương 69

Edit: Vân Tích

Beta: Bốn cung muốn cắt JJ của người

Sở Du Nhiên vừa mở cửa, hai nhóc hư hỏng vọt chạy ra khỏi phòng tắm, trên người đứa nào đứa nấy dính đầy bột xà phòng trơn tuột tuột, trên móng vuốt không biết dính bột màu ở đâu, để lại trên mặt đất một chuỗi dấu chân.

Lại nhìn căn phòng của Dillow, bong bóng rải từ phòng tắm ra đến tận phòng đồ chơi, hai đứa nhỏ kéo theo một chuỗi bong bóng, cảm thấy chơi rất vui, nhảy nhót liên tục chọc nổ từng bong bóng nhỏ. Trong chớp mắt, phòng đồ chơi của Dillow trở nên cực kì lộn xộn thê thảm. Mà thấy Asa đang định kéo bong bóng chạy vào phòng ngủ, Sở Du Nhiên ôm đầu, ngăn nó lại: “Asa, mau đi tắm đi!”

Asa lắc đầu, không thích tắm đâu!

Để trốn không phải tắm, bé mập nhảy vào trong phòng ngủ của Dillow, cả người đầy nước, bong bóng thổi ra còn lẫn cả bột màu. Caesar lẳng lặng bay vào theo, địa bàn của đại ca bé cũng phải chiếm một phần.

Dillow tức giận ria mép dựng lên, đứng trước cửa phòng tắm gào to: “Người đâu! Bắt bọn chúng lại cho ta! Không được để chúng bò lên giường của ta!”

Trên người báo nhỏ Dillow phủ đầy bột xà phòng trắng, trên đuôi chỗ hồng chỗ xanh. Ban nãy, Asa đổ toàn bộ chai sữa tắm lên người Dillow, đủ cho Dillow tắm sạch nguyên một năm. Mà Caesar thì không cam lòng yếu thế, đổ thêm hai lọ bột màu. Bột màu gặp nước thì tan ra, lấp lánh ánh sáng, nhuộm đuôi của Dillow thành một cái đuôi sặc sỡ sắc màu.

Sở Du Nhiên trừng mắt nhìn hai đứa nhỏ, thấy Dillow giận điên người thì cậu lặng lẽ lùi lại hai bước rồi bé Emile quay về phòng mình. Chuyện giữa đàn ông con trai, cứ để bọn nó tự mình giải quyết, cậu cũng không định nhúng tay vào.

Bởi vì quá kinh khủng, cho nên không thể nhúng tay vào.

Dillow tiếp tục gào thét, Sở Du Nhiên tiếp tục ôm Emile cùng đọc sách. Khoảng mười phút sau, Lindsay và vài ba người hầu cả người ướt đầm ướt cục cũng bắt được Asa và Caesar mang đi tắm.

Dillow ở trong phòng tắm hơn hai tiếng, báo nhỏ cảm thấy nhóc đang tắm cho cả năm nay, tắm mãi không hết bột, lông rụng bớt không ít. Nhất là đuôi, tắm đến mức sắp rụng hết lông rồi.

Biết chuyện, Sở Du Nhiên lại bóp trán, miệng không nhịn được cười. Nhà đông con, thật náo nhiệt, ha ha ha.

Cọ cọ bé Emile đang buồn ngủ không mở nổi mắt, Sở Du Nhiên ngồi chờ Wales về.

Đến lúc Wales về nhà, hai cha con vẫn đang dựa vào cửa sổ chờ. Chỉ có điều Emile đã ngủ say, còn Sở Du Nhiên thì đang chống tay lên cằm, gà gà gật gật.

Ôm Emile từ trong lòng Sở Du Nhiên lên, Wales cúi đầu cọ cọ lên trán bé con, sau đó giao bé cho người hầu, để người hầu đưa Emile về phòng ngủ chung của ba anh em. Sở Du Nhiên mở mắt ra, mông lung nhìn đồng hồ, cười nói: “Không ngờ đã mười một giờ rồi.”

Wales đau lòng xoa đầu Sở Du Nhiên, khom người xuống bế cậu lên không để cho cậu phản kháng, y hôn vành tai Sở Du Nhiên, dặn: “Lần sau không cần chờ anh, mệt lắm.”

“Anh không ở nhà em cảm thấy không an tâm, không ngủ được.” Sở Du Nhiên vui đầu lên bả vai Wales, nghĩ thấy hương vị quen thuộc, cậu cảm thấy thật bình yên.

Wales mỉm cười, thỏa mãn hôn môi Sở Du Nhiên, cưng chiều: “Ngốc nghếch.”

“Ngốc cũng được, nhà chúng ta chỉ cần một người thông minh là đủ rồi.”

“Ừm.”

Sở Du Nhiên bị y chọc cười, đột nhiên cảm thấy không buồn ngủ nữa, cậu ôm cổ Wales, cắn nhẹ lên yết hầu y. Ở cùng với họ mèo lâu như vậy, cậu cũng học thành thạo chiêu cắn người này rồi.

Màu mắt Wales tối đi, y nhìn Sở Du Nhiên, động tác này của cậu trong mắt y chính là đang muốn cầu hoan. Cho nên Wales bước vội vào phòng ngủ, đóng cửa, ném người trong lòng lên giường, nhào tới.

Sở Du Nhiên: “...” Nguyên nhân gì thế? Không nói một lời đã lăn giường, bảo cậu có mệt hay không cơ chứ?

Sáng hôm sau, Dillow diện hạ trải qua hai tiếng đồng hồ trong nhà tắm hôm qua, vẻ mặt sâu bi thảm nào. Nhóc ngồi cạnh bàn ăn, thấy Sở Du Nhiên cũng uể oải, Dillow hít sâu một hơi, đẩy bát thịt chưng nhóc thích ăn nhất cho cậu. Đối với động vật ăn thịt, chỉ cần có thịt là bao uể oải đều bay biến hết.

Sở Du Nhiên nhú mày, trong nhà toàn động vật ăn thịt, dường như chỉ có cậu là thích ăn rau. Đặc biệt là những lúc thiếu ngủ như thế này, cậu chỉ thèm một lát bánh mì với một cốc sữa.

Sở Du Nhiên không muốn ăn, không có nghĩa là Asa không muốn ăn. Báo con vui vẻ chìa bát ra, muốn ăn!

Caesar cũng chìa bát ra, muốn ăn!

Emile nhanh như cắt kéo bát thịt chưng về phía mình, muốn ăn thì phải tự động thủ.

Asa + Caesar: →__→

Wales lắc đầu, vẻ mặt ghét bỏ, đám trẻ nhà mình chỉ có mỗi áo bông tri kỷ là thông minh nhất, mấy đứa khác ngu đến mức chán không buồn nói luôn.

Sở Du Nhiên giật lại cái bát trong lòng Emile, sẻ cho mỗi đứa nhỏ một ít, “Ăn ít thôi, ăn nhiều quá không tiêu hóa được.”

Dillow ủ rũ thè lưỡi liếm cháo trong bát, thấy hai đứa em hư hỏng hoạt bát như thế, nhóc lại càng thương xót cho bộ lông của mình. Đại Hoàng tử vung vẩy cái đuôi nhảnh thín không một cọng lông, vẻ mặt cao ngạo tỏ ý khinh thường: “Trẻ con hư cho nên ăn cái gì cũng không tiêu hóa nổi.”

Asa lập tức vung chân đánh Dillow, ca ca nói xấu bé!

Caesar chỉ liếc mắt nhìn Dillow, bé không lên tiếng, vùi đầu ăn cơm.

Sở Du Nhiên gạt đầu, nhìn xem, rõ ràng Caesar biết điều hơn Asa nhiều, trong nhà có mỗi thằng nhóc báo này là nghịch nhất thôi. Suy nghĩ ấy còn đang đậm nét trong đầu cậu, thì Tứ diện hạ “biết điều” đã vươn mỏ ngậm lấy một lá cải xanh, lắc trái lắc phải, vẩy đầy nước lên mặt Dillow và Asa, vẩy xong mới lạnh lùng nhai cải xanh.

Sở Du Nhiên: “...”

“Caesar!”

“Meow!”

Dillow nổi giận, định đánh Caesar, quyết tâm phải cho thằng nhãi này biết thế nào là oai nghiêm của đại ca. Emile thì ngồi gắp hạt đậu bé không thích ăn đút cho Wales, hưởng thụ sự cưng chiều của phụ thân, giương mắt nhìn ca ca và đệ đệ đánh nhau, không có hứng thú tham gia.

Không có so sánh thì không có bi thương, Emile ngoan ngoãn càng khiến Wales bất mãn với mấy thằng nhóc hiếu động trong nhà. Y giơ tay đập cho ba thằng nhóc một trận, ngay cả Dillow cũng không tha.

Sở Du Nhiên phát hiện ra ánh mắt gian xảo của Emile, cậu im thin thít cầm bát cháo lên uống, trong lòng cảm thán bảo bối của mình từ nhỏ đã biết dùng tâm kế, biết trong nhà này ai có giá trị vũ lực cao nhất là ai. Nhìn xem, Emile “dễ dàng” Wales đơn giản biết bao.

Bữa sáng ồn ào, một tiếng sau mọi người mới rời khỏi bàn ăn. Asa và Caesar ăn no rúc vào bụi cỏ nằm ườn ra, ngửa bụng lên trời, cho “chim”* phơi nắng

* Nguyên văn là dẫn dẫn. Còn dẫn dẫn là gì thì các bạn biết rồi đấy =))

Dillow ở bên cạnh trông thấy, giơ chân ôm đầu, hai thằng ngổ này tuyệt đối không phải là đệ đệ của ta! Đệ đệ ta là thiên thần chứ không có cái loại ác quỷ này!

Nhưng mà Nhị điện hạ và Tứ điện hạ hoàn toàn không có ý định thông cảm với đại ca của mình, chúng nhớn nhớn nằm dưới ánh mặt trời, thi thoảng giơ chân lên xoa cái bụng tròn xoe. “Chim nhỏ” cứ thế để tởn hơ, hoàn toàn không biết xấu hổ là gì.

Dillow giật một nắm cỏ, che lên chỗ đó. Lộ cái gì thì lộ, không được để lộ “chim”, đây là nhược điểm trí mạng của giống đực đó.

Ca ca ném cỏ lên người mình? Asa lồm cồm bò dậy, lắc lắc cái bụng bụ bẫm, liếc mắt nhìn Caesar. Hai anh em lúc này đánh nhau thừa sống thiếu chết, lúc này lại chung lưng đấu cật: Đánh!

Dillow vô cùng tức giận, mỗi chân nhóc túm lấy một cục lông, không biết phải xử lý ra sao với hai nhóc ma quỷ này.

Sở Du Nhiên đang nhìn các con đánh nhau thì đột nhiên một cái đầu to đè lên vai cậu. Wales ôm eo Sở Du Nhiên, giọng nói đầy vẻ khoái trá: “Ngu xuẩn.”

“Đừng nói thế, bọn chúng vẫn còn là trẻ con mà.” Sở Du Nhiên xoa đầu Wales, động tác giống như đang vuốt ve đầu một con mèo cỡ bự.

“Ngày hôm qua cha tìm ta,” Wales cọ đầu vào gò má Sở Du Nhiên, “Ông ấy muốn đến tỉnh cầu Siler nhưng sợ em không đồng ý.”

“Cho nên ông ấy sai anh đi thăm dò em hả?” Sở Du Nhiên nhếch miệng, cậu thấy Sở Hồng Vũ có thể kiên nhẫn tới tận bây giờ cũng không dễ dàng gì.

“Không phải thăm dò, ông ấy định từ bỏ quyền công dân ở để tỉnh để bỏ trốn.”

“Nghĩa là anh đang bán đứng ông ấy hả?” Sở Du Nhiên xoay người lại, giơ ngón tay nhắc cằm Wales lên, chủ động hôn một cái, tán thưởng: “Làm rất tốt, trưa nay cho anh thêm một quả trứng.”

Wales đỏ khóc đỏ cười, thêm quả trứng? “Cỡ nào?”

“Cỡ bự như Asa!” Trên tỉnh cầu có một loài chim, trí thông minh thấp nhưng rất giống loài đà điểu châu Phi ở Trái đất, không chỉ cơ thể to lớn mà trứng sinh ra cũng rất to, mỗi quả nặng hơn chục cân, hơn nữa trâu bò nhất là một ngày những con chim này có thể đẻ ra vài quả trứng một lúc. Con dân đế quốc có điều kiện đều nuôi lấy hai con để lấy trứng phục vụ cho động vật ăn thịt trong nhà mình. Lần trước, Sở Du Nhiên cũng từng bảo đầu bếp trong nhà làm món trứng hấp, hấp xong thì cho đám trẻ dùng làm bóng chơi, cực kỳ nhiều công dụng.

Wales hiển nhiên cũng nhớ ra hình dạng của quả trứng bự kia, cùng với chuyện lần trước Asa và Caesar nhảy lên nó chiếm địa bàn. Y nhứ mày tỏ ý ghét bỏ, từ chối thẳng: “Ta ăn em là đủ rồi, không ăn món kia đâu.”

Hai người ngọt ngọt ngào ngào dính lấy nhau một lát, sau đó đám trẻ Caly lục tục tới. Sở Du Nhiên gọi bọn Asa vào trong nhà, vừa xong đã nhận được điện thoại của Jimmy.

Bé con hai mắt đỏ bừng, con người màu xanh lam ngập nước, cực kỳ xinh đẹp. Sở Du Nhiên dịu dàng hỏi bé: “Jimmy làm sao vậy? Sao con lại khóc?”

“Thầy ơi, con cứ biến biến biến mãi.” Jimmy vừa nói vừa khóc thút thít, “Lúc có lông lúc lại không có lông, phiền chết mất, meow!”

Sở Du Nhiên cố nén cười, đứa nhỏ mới học cách hóa hình, chưa biết khống chế, huống hồ Jimmy vẫn còn bé, chưa thể hóa hình triệt để, chỉ còn cách chờ đến khi tinh thần lực trong cơ thể bé ổn định, một phát

triệt để hóa thành dạng người. Mà một khi đã hóa hình thành công, thì sau này không thể biến trở lại hình thú nữa.

“Jimmy, còn thích có lông hay không có lông?”

“Có lông.” Jimmy đáp ngay không cần suy nghĩ, “Dillow không thích con không có lông.”

Sở Du Nhiên: “...Jimmy, con còn nhớ những lời trước đây thầy từng nói không? Dillow là cái kiểu thích một đằng nói một nẻo đó. Nó nói không thích nhất nhất định là bởi vì, là bởi vì...bởi vì nó đang tự ti! Con biến hình được rồi mà nó còn chưa biến được,” Sở Du Nhiên mặt không đổi sắc, từ từ dụ dỗ Jimmy, trực giác nói với cậu, nguyên nhân hiện nay Jimmy chưa hóa hình thành công phần lớn là do thái độ của Dillow với bé. Điều này dẫn tới Jimmy không muốn hóa hình, nhưng nếu hiện giờ không cố gắng triệt để hóa thành người, tương lai sẽ gây ảnh hưởng xấu tới sự phát triển của cơ thể bé.

Jimmy kinh ngạc ngẩn người, thì ra Dillow đang tự ti à!

Sở Du Nhiên cười: “Được rồi, không thể tới lớp được thì ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tối nay Dillow sẽ đến thăm con.”

“Dillow thật sự sẽ tới à?” Jimmy kỳ vọng nhìn Sở Du Nhiên, tựa như chỉ cần thầy giáo trả lời “không”, bé sẽ òa khóc ngay. Vừa dứt lời, vốn đang là bé mèo Jimmy, đột nhiên Jimmy biến thành một bé con trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp, ngũ quan sắc nét.

Sở Du Nhiên trực tiếp được theo dõi màn hóa thân, kinh ngạc tròn tròn mắt, xinh quá à! Quả nhiên là mỹ nhân!

Jimmy lại không vui, không có lông nữa rồi!

Sở Du Nhiên bị vẻ ngoài xinh đẹp của bé hấp dẫn, cậu gật đầu, quyết định bán đứng cháu trai, “Nhìn này! Xinh như vậy! Dillow nếu không chịu đi, thầy cam đoan sẽ trói nó lại, gửi thẳng đến nhà con!”

Dillow đi ngang qua →__→ thầy giáo gốc càng lúc càng chuyên quyền, hừ, ai cho quyết định thay người khác? Thôi được rồi, bản điện hạ chiều người vậy. Hừ! Nể mặt thầy, nhóc sẽ đến thăm Jimmy, là nể mặt thầy nhé, không phải bởi vì lo cho cái tên mèo trắng kia đâu!

Mặc kệ Dillow bướng bỉnh thế nào, sau khi tan học, nhóc vẫn bị Sở Du Nhiên đẩy tới nhà Jimmy. Trước khi đi, Dillow điện hạ mặt nhăn mày nhíu bị Sở Du Nhiên ép buộc nơ lên cổ, bắt ăn mặc lịch sự rồi tổng lên phi hành khí.

Wales hỏi: “Em hành hạ nó thế có thấy mệt không?”

Sở Du Nhiên: “Không mệt!”

Wales: “Có người đã dạm hỏi ý ta về chuyện để Dillow kết hôn với Jimmy, ý em thế nào?”

“Hôn nhân sắp đặt không có tình người.” Sở Du Nhiên kiên định phủ quyết, “Chuyện này phải xem ý bọn nhỏ. Nhỡ sau này Dillow trưởng thành, thẳng nhóc thích người khác thì làm thế nào? Bảo nó từ hôn chắc? Lúc ấy Jimmy phải làm sao?”

“Thế giờ em bắt Dillow long trọng đến thăm Jimmy là có ý gì?” Wales đứng dậy, cúi đầu hỏi cậu, “Chẳng phải em cố ý muốn rêu rao với tất cả các quý tộc khác, thẳng nhãi nhà ta coi trọng Jimmy rồi, các người liệu hồn đừng có ra tay sao?”

“Khụ khụ!” Sở Du Nhiên lúng túng vuốt cằm, “Em không có ý đấy, anh đừng có đoán bừa!” Ai làm mẫu phụ chẳng muốn lót đường trước cho con, nhưng mà cậu vẫn là người theo chủ nghĩa nhân đạo nhé.

Wales chép miệng, “Thôi được rồi, em thích là được.”

Không đính hôn ngay, sau này nếu có bất trắc cũng dễ dàng giải quyết, nhưng với tính tình của Dillow, không biết nhóc con có tự kiểm nổi vợ không? Cho nên tốt nhất là cứ treo đấy, đảm bảo chắc chắn nó không phải độc thân cả đời.

Sở Du Nhiên hiểu thấu suy nghĩ của Wales, cậu bắt mãi chọc chọc trán y, “Thân ái, anh phải tin vào đám trẻ nhà mình chứ. Dillow của chúng ta đẹp trai như vậy, nhất định sẽ là nam thần trên khắp tinh hệ. Người như anh còn có người để ý, huống hồ là Dillow?”

Wales nhìn Sở Du Nhiên, nhếch mép, y cảm thấy rất hứng thú, hỏi: “Để ý hả?” Wales vỗ vỗ bắp đùi mình, bảo Sở Du Nhiên mau lại đây, chúng ta từ từ nói tiếp.

Sở Du Nhiên cười lạnh: “Ví dụ như cái tên Đại thiếu gia nhà Solomon ấy, đến tận bây giờ vẫn vì anh giữ thân trong sạch, quyết chí không lập gia đình đó.”

Wales: “...Chúng ta vẫn nên quay lại nói tiếp về Dillow đi.” Cái người họ Solomon này, y quên mất mặt từ lâu rồi, còn chẳng nhớ đã đi ăn cơm với người này lúc nào.

Sở Du Nhiên híp mắt nghi ngờ.

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

Là chủ thể bị nói xấu sau lưng, suốt cả đường đi Dillow hắt xì liên tục.

Đến nhà Jimmy, hai đứa nhóc ngồi yên tại chỗ, không ai nói một lời, cứ nhìn nhau chăm chăm. Nửa tiếng sau đó, Dillow tròn mắt nhìn Jimmy biến biến biến, có lông, không lông, có lông, không lông...Jimmy buồn bã bật khóc. Dillow rốt cục bị bé con chọc cười, nhóc giơ chân xoa đầu Jimmy, tỏ vẻ ghét bỏ: “Ngu muốn chết!”

Jimmy: QAQ.

“Đừng có khóc nữa, không có lông vẫn đáng yêu.” Jimmy vừa ngẩng đầu lên, lại thấy Dillow nói tiếp: “Dù sao người vẫn ngu như thế, ta cũng quen rồi.”

Jimmy:

Dillow giơ chân chạm vào mái tóc màu bạc mềm mại của Jimmy, ra vẻ người lớn thở dài, giống cái yếu ớt thật, ngay cả nội tâm cũng mong manh dễ vỡ, “Nào, để ta ôm người một cái. Emile cũng thích được ôm. Rồi rồi, đừng có khóc.”

Ba ngày sau, khi hóa hình thành công Jimmy mới tới lớp. Bé con mặc âu phục trắng tinh, trên cổ đeo một cái nơ nhỏ. Ngoại trừ Dillow ra, tất cả bọn trẻ đều ngây người!

Đây là ai thế?!

Học sinh mới hả?!

Jimmy sợ sệt, bé ôm cổ Dillow, muốn trốn sau lưng nhóc, bởi vì bé cảm thấy tất cả mọi người cứ như muốn bắt bé lại nghiền cứu vậy. Dillow chán nản kéo Jimmy vào trong lòng, giơ chân đánh những đứa khác trong lớp. Đứa nào bắt nạt giống cái đều đáng ăn đòn hết!

Sở Du Nhiên nghiêm trang vỗ vai Wales: “Thân ái, Dillow của chúng ta không lo không kiếm được vợ rồi. Người xem, nó ôm Jimmy không buông tay kia. Dillow của chúng ta nhất định có thể làm...”

“Nam thần trên khắp tinh hệ.”

“Đúng!” Sở Du Nhiên rất hài lòng với thái độ của Wales, đây mới đúng là thái độ cần có với trẻ con nhà mình, phải có lòng tin! Nhìn đi, cảm xúc của Jimmy ổn định hay không chính là do thái độ của Dillow, Dillow nhà mình quả nhiên đẹp trai nhất!

Wales →_→ một lần mang thai, ba năm gốc gác

70. Chương 70

Edit: Vân Tích

Beta: Vân Tích

Bọn trẻ vẫn đang cố gắng quen với hình dạng mới của Jimmy, không ngừng nhảy nhót chạy quanh cậu bé, cực kỳ hiếu kỳ. Đợi đến buổi trưa, khi bọn nhỏ đều đi ngủ, Sở Du Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm. Đương nhiên, Jimmy kiên quyết không chịu rời xa Dillow, ngủ trưa cũng phải ngủ cùng với báo con.

Sở Du Nhiên đứng trước cửa phòng ngủ của Dillow, thò đầu nhìn vào bên trong, thấy Jimmy đang nằm trong lòng Dillow, nhắm mắt ngủ vô cùng bình yên. Cậu thầm nghĩ, nếu giờ chẳng may người nhà của Jimmy tới, yêu cầu Dillow phụ trách...Cậu nên làm giá mắng mỗ Dillow? Hay là nên vui vẻ chấp nhận nhỉ?

Lindsay lại gần, thì thầm: “Vương hậu điện hạ, hiệu trưởng các hạ tới, đang chờ ngài ngoài phòng khách.”

“Phụ thân?” Sở Du Nhiên mỉm cười, không nhẫn nhịn được nữa rồi sao?

Theo bản năng, trước khi đi, cậu khép cửa lại, bộ dạng giống như đang che giấu chuyện xấu của con trai. Lindsay thấy vậy, thực sự rất muốn nói: Vương hậu điện hạ, Dillow điện hạ không làm gì mà, chỉ là hai đứa bé trong sáng vô tư ôm nhau ngủ thôi, ngài cẩn thận như vậy mới khiến người khác nghĩ nhiều đấy.

Sở Hồng Vũ khép chân ngồi nghiêm túc trên ghế, tư thế rõ ràng rất tao nhã lại trở nên có chút lưu manh. Ông thấy Sở Du Nhiên bước ra, cười híp cả mắt, ngoắc ngoắc ngón tay vẫy con trai lại gần, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: Mau ngồi xuống đây!

Sở Du Nhiên cũng cười, sau đó ngồi xuống đối diện với Sở Hồng Vũ: “Con ngồi đây là được rồi. Nghe nói trưa nay cha không ăn cơm, lại uống rượu nữa rồi sao?”

Sở Hồng Vũ hít sâu một hơi, không nhịn được nói thẳng luôn: “Sao con cứ quản cha có uống rượu hay không nhỉ? Đừng nói nhảm nữa, thanh kiếm kia, cho ta mượn dùng một thời gian.”

“Đó là đồ của Caesar mà, cha là ông ngoại sao lại đi cướp đồ của cháu mình được chứ?” Sở Du Nhiên tỏ vẻ bị bắt nạt, ánh mắt khinh bỉ nhìn Sở hiệu trưởng.

Mà vừa nghe thấy có người cướp đồ của mình, vốn đang định phản kích móng vuốt của Asa, Caesar lập tức dừng lại, bay tới chân tường quay ngoắt nhìn Sở Du Nhiên: Cướp cái gì của con thế?

Thấy Sở Hồng Vũ cũng ở đó, Caesar lạch bà lạch bạch chạy tới, sau đó bé con nhảy lên đùi ông ngoại, cao quý lạnh lùng ngồi xồm xuống. Sở hiệu trưởng ôm được cháu, liền chờ mong cháu yêu sẽ cọ lông bày tỏ yêu thích với mình, nhưng đáng tiếc, Caesar hoàn toàn không có ý định đó.

Mà Asa thì sau một hồi lâu chờ em trai quay lại chiến đấu tiếp vẫn không thấy tăm hơi Caesar đâu, mới tò mò chạy đi tìm. Nhắc thấy Sở Hồng Vũ, trong nháy mắt bé con vui như tết, lao vèo vèo tới, túm lấy ống quần của Sở Hồng Vũ leo lên lưng ông, sau đó theo thói quen lại giơ móng vuốt cào cào tóc của ông ngoại.

Sở Hồng Vũ túm Asa từ sau lưng mình ra, cũng ôm vào lòng như Caesar.

Sở Du Nhiên vừa định kêu lên cha đừng làm vậy, nhưng cậu còn chưa kịp mở miệng, hai bé con đã ra tay đánh nhau.

Asa giơ móng đập chan chát vào mặt em trai, không hề nể tình!

Caesar dùng cánh đập chan chát vào đầu anh trai, hoàn toàn không cần được!

Sở Hồng Vũ: “Hai đứa này đánh nhau gần nửa năm rồi mà vẫn không phân thắng bại sao?”

Sở Du Nhiên ôm đầu, chuyện này cậu cũng rất muốn biết, rốt cục hai đứa bé này đến mấy tuổi mới có thể ngừng gây chuyện?

“Nói đi, cha muốn thanh kiếm kia làm gì? Định đánh nhau với người khác sao?” Sở Du Nhiên lảng sang chuyện khác.

“Ta muốn đi tìm mẫu phụ của con.” Sở Hồng Vũ nghiêm túc lạ thường, ông vuốt lông cho Caesar, ánh mắt dịu dàng vô cùng. Trong đáy mắt chứa chan hoài niệm, khiến Sở Du Nhiên không biết phải nói gì.

Im lặng một lát, cậu mới thở dài: “Con đi cùng cha, cha chờ con mấy ngày nữa.”

“Người đi làm gì?” Sở Hồng Vũ nhìn thân thể nhỏ bé của Sở Du Nhiên, tỏ vẻ ghét bỏ, “Nơi đó lạnh như vậy, thân thể người không chịu nổi.”

“Khi còn bé con cũng ở đó mười mấy năm, sao con lại không chịu nổi cơ chứ?” Sở Du Nhiên bướng bỉnh phản bác, cậu rất không an tâm để Sở Hồng Vũ một mình ra ngoài, lỡ may đến lúc đó ông lại nghĩ quẩn, không trở về nữa thì cậu biết làm sao?

“Muốn tới nơi đó phải đi qua biên giới, như vậy không an toàn, không cho người đi.” Sở Hồng Vũ rất kiên quyết.

Sở Du Nhiên chép miệng, để Lindsay rót cho mình một tách trà, sau đó lạnh lùng đưa lên miệng uống, mắt nhìn phong cảnh xung quanh, hiển nhiên là cậu muốn phản kháng trong im lặng.

Sở Hồng Vũ nổi giận, cái con mèo khôn kiếp kia nói gì nó cũng nghe, mà ông nói gì nó cũng chống là sao. Nó mà còn bé thì ông phải đánh cho nát đất, để nó biết oai phong của người làm cha như thế nào.

Sở Du Nhiên co chân lên, cẳng chân mảnh khảnh đứng đưa, vô cùng ung dung, hoàn toàn coi như không thấy khuôn mặt tức đến đỏ bừng của Sở Hồng Vũ.

Cuối cùng, Sở hiệu trưởng tức giận bỏ đi.

Trước khi đi còn ôm theo hai cháu.

Nhìn cháu nhà mình đã thấy khôn hơn con trai.

Cuối cùng, Asa và Caesar vẫn được Wales mang về nhà. Xế chiều, Sở Hồng Vũ chạy tới gây sự với Wales, tiện tay ném hai đứa nhỏ lại quân khu cho cha nó.

Chạng vạng, cả hai bé con đều bị phụ thân xách về.

Đúng vậy đó, là xách về, không phải ôm.

Sở Du Nhiên vừa thấy khuôn mặt nhăn nhó khổ sở của hai đứa con trai, vội vàng đỡ lấy con, ôm hai “cục mỡ” nặng trĩu vào lòng. Sau đó, cậu lạnh lùng nhìn Wales, theo bản năng mở miệng hỏi: “Bọn nó lại gây rắc rối cho anh à?”

Asa và Caesar dúi đầu vào lòng Sở Du Nhiên, mẫu phụ thật dịu dàng, chẳng bù cho phụ thân, nổi nóng lên thật sự rất đáng sợ.

Wales giật hai bé con lại, ném cho Lindsay: “Tổng bọn nó vào phòng tắm, chà xát ba lần cho ta!”

Lindsay ôm tiểu điện hạ, cuống quýt chạy.

Sở Du Nhiên bật cười, cầm lấy áo khoác trong tay Wales, sau đó, cậu vuốt nếp nhăn trên trán y, dịu dàng hỏi: “Sao vậy? Bọn nhỏ có phải đã làm gì chọc giận anh không?”

Wales cau mày, y rất muốn tóm hai cục nợ kia lại, đánh cho nát đất.

“Trong phòng hội nghị của ta ồn ào đòi chiếm địa bàn, lúc đó đang truyền hình trực tiếp, toàn bộ binh sĩ ở biên giới đều thấy.” Wales ôm bả vai của bạn đời, hôn nhẹ lên trán Sở Du Nhiên, dịu giọng trả lời. Hai thằng ôn con này, từ bé đã chỉ biết chọc giận y, so với Dillow lúc nhỏ còn bướng bỉnh hơn, xem ra nhất định là theo gen của quả cầu lông!

Wales định tội rất kiên quyết, hoàn toàn không hề chần chừ một giây nào.

Sở Du Nhiên híp mắt nhìn đối phương, “Sao em cứ cảm thấy hình như anh đang mắng thầm em?”

Wales bật cười: “Sao ta lại mắng em được, ta đang khen em rất đáng yêu mà.”

“Thật không? Chúng đều là con anh, đặc biệt có một đứa còn giống anh như đúc, cho nên, bọn nó có nghịch hay không, hoàn toàn là theo gen nhà anh, gốc rễ có vấn đề.” Sở Du Nhiên trình bày xong quan điểm của bản thân, thành công thấy được nụ cười cứng ngắc của Wales, lúc này, cậu mới hài lòng ôm quần áo của đối phương về phòng ngủ.

Chọn một bộ quần áo ở nhà, đưa cho người phía sau, Sở Du Nhiên hỏi: “Phụ thân có phải định đi gây sự với ai không? Nếu không sao lại đòi bỏ nhà đi lúc này chứ?”

Wales cúi quân phục ra, thay y phục Sở Du Nhiên vừa đưa, y cảm thấy cực kì thoải mái, khí thế cũng dịu bớt, cười nói: “Em đừng có coi cha như trẻ con thế, biên giới đang rơi vào cảnh nguy hiểm, em không thể đi tới đó được.”

“Em không an tâm để cha ra ngoài một mình.” Sở Du Nhiên chỉnh lại cổ áo cho Wales rồi dịu dàng cài khuy áo, giọng nói chứa đầy bất đắc dĩ: “Anh cũng biết, em sợ cha không còn trối buộc, đi rồi không về nữa.”

“Ai bảo em là cha không còn trối buộc?” Wales bóp mũi Sở Du Nhiên, nghiêm túc đáp: “Trối buộc không phải vẫn đang ở đây sao? Ở đây là quốc bảo mà chẳng để quốc nào có đâu.”

Sở Du Nhiên đỏ mặt, gạt bàn tay trên sống mũi mình ra, “Nói lung tung.”

Wales mỉm cười, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi của Sở Du Nhiên, sau đó day cằm nhẹ nhàng. Cho dù ở bên nhau bao lâu, quả cầu lông nhà y mỗi lần đối mặt với y đều đỏ mặt như thế, đáng yêu như thế.

Biết phụ thân đã về, Emile vèo vèo chạy tới, muốn được ôm một cái. Kết quả, bé con vừa mới tới cửa đã bị Dillow chạy theo túm lại. Báo nhỏ nghiêm túc che mắt em trai, tha đi: “Không được nhìn, bẩn mắt!”

Emile giãy dụa, không hiểu tại sao nhìn thấy phụ thân lại bẩn mắt.

Dillow dỗ dành: “Ca ca dẫn em đi chơi bong bóng nhé.”

Lực chú ý của Emile bị cuốn theo bong bóng, bé con liền đi cùng Dillow. Nhịp bước của Đại hoàng tử điện hạ vô cùng oai phong: Trông nom em trai rất đơn giản có phải không!

Asa thì dùng cách đánh!

Emile thì dùng cách dỗ dành!

Caesar bình thường không chủ động gây sự, nếu nó gây sự nhất định là do Asa chọc nó, cho nên đánh cả hai đứa là xong!

Nghe Wales nói như rót mật vào tai, Sở Du Nhiên không còn lo lắng nữa, sau bữa cơm, cậu lấy thanh kiếm ra, dùng mảnh lụa lau chùi tỉ mỉ. Cho dù không được truyền dị năng vào, nhưng bề mặt thanh kiếm dường như vẫn tỏa ra nhiệt lượng. Sở Du Nhiên cười ha hả: “Khó trách ông ấy cứ đòi ôm kiếm ra ngoài, chỗ đó lạnh như vậy, ôm kiếm mới thấy ấm được.”

Wales gật đầu lia lịa, quả cầu lông nhà y nói gì cũng đúng hết.

Rất hài lòng với thái độ của Wales, bạn đời nhà y vui vẻ lấy trong không gian ra ba trái cầu lông bằng nhung mềm mại, một đen, một trắng, một đỏ, được thợ khéo làm giống y như phiên bản thu nhỏ của ba bé con trong nhà. Sở Du Nhiên cẩn thận buộc chuỗi cầu lông lên chuỗi kiếm, cười híp mắt: “Chỉ cần nhìn thấy cái này, ông ấy có muốn không về cũng không được.”

Wales tiếp tục gật đầu, vợ yêu nói đúng lắm, vợ yêu vui vẻ là tốt rồi.

Một người nói, một người thấu hiểu, cực kỳ hòa hợp.

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng bịch bịch rồi lại loảng xoảng, cùng với tiếng gào thét của Dillow. Rồi ba bé con mập mạp chạy ủa vào, tất cả đều chui tọt vào lòng Wales trốn. Rất tốt, đều hiểu rõ trong nhà này, ai là người có giá trị vũ lực cao nhất!

Chỉ chớp mắt, mỗi bên vai Wales là một đứa con, đứa còn lại thì nằm sấp trên đầu mèo bự. Ba anh em cùng thò đầu nhìn ra ngoài cửa, đại ca đuổi kịp chưa? Ô, sao không đuổi theo nữa à?

Wales thở hắt ra, không biết nên làm gì với ba tên tiểu quỷ này.

Sở Du Nhiên hao hết sức lực mới nhét được thanh kiếm chừng mười mấy cân vào trong bao vải, cậu vừa định bỏ vào không gian, đã thấy Caesar chớp chớp, nhảy từ trên vai Wales xuống, hai ba bước đáp xuống đùi mình. Bé con dùng cánh vỗ vỗ lên thanh kiếm, trong con ngươi đen bóng lóe lên sự ngạc nhiên, rồi đột ngột duỗi cánh ra, ôm chặt lấy, của con!

Sở Du Nhiên: “...” Đây là đôi mắt tham tài trong truyền thuyết, có phải không?

Caesar dang cả hai cánh ôm chặt kiếm của ông ngoại, nhìn màu kiếm này xem, rõ ràng là của mình mà. Asa thấy em trai có đồ chơi mới, liền chạy tới gần, ngửi ngửi, cảm thấy không hứng thú lắm với thanh kiếm, ngược lại, bé con rất thích ba trái cầu lông buộc thành chuỗi đeo trên chuỗi.

Sở Du Nhiên ban đầu còn sợ hai đứa nhỏ nhà mình sẽ lao vào đánh nhau đoạt kiếm, thấy tình huống này, cậu rất ngạc nhiên: “Không thích ư?”

“Không cùng thuộc tính, nó khẳng định không thích đâu.” Wales rút bội kiếm màu đen của mình ra, cầm thẳng xuống đất, đục thành một cái lỗ trên sàn nhà.

Asa bị hấp dẫn, chạy như điên đến, vừa cào vừa đập, vui sướng lắc qua lắc lại. Wales truyền dị năng vào, thân kiếm bắt đầu chuyển màu, bảy loại dị năng đồng thời lóe lên như dải cầu vồng, xinh đẹp khiến người khác không thể dời mắt.

Asa vội túm chặt thanh kiếm, vui vẻ lúc lắc lỗ tai. Mà Caesar lúc này, lại chỉ liếc mắt một cái, tỏ vẻ xem thường cái thứ đồ chơi lờ lợ màu mè, chăm chăm dang cánh ôm trường kiếm giống hệt với màu lông mình – của con!

Dillow bấy giờ mới chạy tới nơi, mặt đen sì, ướt như chuột lột. Nhóc nhìn quanh phòng, rít ra từ kẽ răng: “Asa!”

Đuôi của Asa run rẩy, bé con lại một lần nữa, nhanh thoăn thoắt bò lên vai phụ thân, túm lấy tóc Wales, vẻ mặt cực kỳ ngây thơ vô tội.

Dillow vô cùng tức giận, nhóc giơ móng giật một sợi lông trên đỉnh đầu của mình lên, vẻ mặt tựa như muốn đánh chết Asa ngay tức khắc, “Có phải em đổ keo dán vào chai sữa tắm của anh không?”

Asa lắc đầu.

Dillow cười lạnh: “Không phải em?”

Asa tiếp tục lắc đầu.

“Không phải mi thì sao mi chạy nhanh thế?” Dillow giận điên lên, túm lấy lông trên đỉnh đầu. Nhóc con ban nãy cố sống cố chết mới tách được hai lỗ tai ra khỏi cái trán, phải cắt bỏ không ít lông, người có biết bộ lông với một con báo rất quan trọng không? Tên tiểu quỷ này còn dám không nhận: “Không phải mi thì chẳng lẽ là Emile?!”

Sở Du Nhiên: “Ha ha ha ha ha...”

Wales: “Ái chà, trọc lốc.”

Dillow nhe răng, khiến ba bé con vội ném đồ chơi đi, chạy bạt mạng. Đại hoàng tử điện hạ không ngừng đuổi theo, thề phải bắt bằng được bọn nó, dạy cho một bài học, cho bọn nó biết thế nào là uy nghiêm của người làm anh.

Tuy rằng, người anh này, vì để gỡ keo dán, đã phải hi sinh toàn bộ lông trên đỉnh đầu.

Hôm sau, lúc ra ngoài, Dillow đành phải đội một cái mũ quả dưa để che khuất phần da đầu trọc lốc, hoàn toàn lạc tông với hình tượng Đại điện hạ mà xưa nay nhóc con luôn chú ý giữ gìn.

Sở Du Nhiên: “Ha ha!”

71. Chương 71

Edit: Vân Tích

Beta: Vân Tích

Hôm sau, lúc ra ngoài, Dillow đành phải đội một cái mũ quả dưa. Cái mũ này là đồ đặc chế do Sở Du Nhiên làm, bên trên có khoét hai lỗ nhỏ, vừa vặn để hai tai của báo con có thể thò ra. Chiếc mũ này thực sự rất đẹp, nhưng Dillow vẫn cứ cảm thấy là lạ. Đối với hình tượng mới này của Đại hoàng tử, ba bé mập trong nhà không ngừng ngó nghiêng quan sát, Wales thì cứ mỗi lần thấy là lại bật cười, còn Sở Du Nhiên thì vui sướng tới mức ăn nhiều hơn mọi khi nửa bát cháo.

Chỉ có Dillow, mặt đã đen nay lại càng đen hơn.

Vừa thấy mặt em trai đã muốn giơ móng đập chết nó.

Nhưng mà, thực ra Dillow đại nhân không nỡ! Lúc móng vuốt đập xuống cũng không dám dùng sức!

Đệ không đến mức độ này, thực sự không ổn.

Chiếc mũ của Dillow cũng khiến các đồng bạn của nhóc tò mò. Đặc biệt là Caly và Archer, cứ chực muốn tháo mũ của Dillow xuống, để xem đỉnh đầu của nhóc bị làm sao. Dillow một bên phải bảo vệ mũ, một bên lại phải chiến đấu với đồng bạn, mệt không thở nổi.

Sở Du Nhiên nhớ tới cảnh được thấy hôm qua lại muốn tiếp tục cười, đáng thương cho Dillow bé nhỏ, luôn sĩ diện coi trọng hình tượng mà nay đầu lại trọc lốc một mảng to.

Một người vui không bằng để cả thiên hạ cùng vui, Sở Du Nhiên đăng bức ảnh Dillow đội mũ quả dưa lên mạng. Lập tức, toàn thể nhân dân đế quốc đều tán thưởng Dillow diện hạ quá đẹp trai.

Biết rõ sức mạnh của dư luận, cho nên để giúp Wales giữ hình tượng, Sở Du Nhiên đã mở một blog tương tự như weibo, thỉnh thoảng để Wales lộ mặt, show ân ái vợ chồng, show phụ tử tình thâm, khiến hình tượng của Wales trong lòng dân chúng cũng trở nên bình dị thân thiết hơn.

Trong các post, hoàng đế bề hạ cao quý cũng có lúc vô lý ngang ngược, nhưng con người mà, ai cũng có thất tình lục dục, cho nên ai cũng sẽ có sai lầm. Sở Du Nhiên khéo léo truyền đạt thông điệp đó đến người dân, hiệu quả có thể nói là rất tốt.

Quyết định gì của Wales bây giờ cũng dễ dàng được nhân dân ủng hộ, họ không còn nghĩ hoàng thất là không bao giờ sai lầm nữa, cho nên chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của bọn họ, bề hạ làm gì cũng đúng.

Kết quả này khiến giới quý tộc càng khắc sâu nhận định Sở Du Nhiên là đóa Tiểu Bạch Hoa không thể động vào. Mà trong lòng dân chúng, kết quả hoàn toàn ngược lại, vương hậu vẫn trước sau như một là một đóa kiều hoa thuần khiết không vương bụi trần.

Nghĩ tới cảnh Tiểu Bạch Hoa vương hậu đi theo sau Đại diện hạ giơ máy chụp ảnh, nhân dân đế quốc liền điên cuồng like. Vương hậu diện hạ thật đáng yêu, lần nào cũng khoe ấu tể, hết đứa này đến đứa khác, chúng ta không hề ước ao đâu nhé!

Vương hậu diện hạ chính là minh chứng sống, lý giải rất sâu sắc cho chân lý: muốn cuộc đời hoàn mỹ, nhất định phải sinh nhiều con. Nhìn ta này, sinh ba đứa liền mà người vẫn đẹp như hoa.

Cho nên, cùng với số lượt đăng tải của Sở Du Nhiên, tình trạng sinh sản trong đế quốc cũng dậy sóng. Ở tình hệ mà ấu tể vô cùng thừa thớt này, nhiệm vụ sinh con quả thực chính là nhiệm vụ quan trọng nhất sau khi kết hôn. Chẳng qua bởi vì có những cặp vợ chồng tinh thần lực xứng đôi, nhưng gen lại không xứng, cho nên tỉ lệ sinh sản mới thấp.

Cục thống kê dân số lập tức đề xuất với Wales, hi vọng nhà vua sẽ ban hành chính sách khuyến khích sinh sản để thúc đẩy việc phát triển nòi giống, trong đó vương hậu và các tiểu hoàng tử sẽ là các phát ngôn viên. Kết quả, bọn họ bị Wales tát bay ra ngoài: vợ, là, của, y! Con, là, của, y! Tại sao phải cho người khác xem? Ta có thể xuất tiền, nhưng đừng hòng ta thả vợ ra ngoài cho các người nhìn.

Nhất quyết là không.

Sau khi bọn nhỏ tan học, Sở Du Nhiên báo cho Wales, bảo sẽ đưa các con đến thăm Sở Hồng Vũ.

Mặc dù biết ba bé con này béo tròn cổ xay, cả người nung núc thịt, nhưng cậu cũng không thể ngờ bọn nó lại nặng đến vậy, hơn nữa còn rất lười đi bộ.

Lúc mới xuất phát Asa và Emile chạy tung tăng phía trước, Caesar đứng trên người Dillow, không chịu đi, kết quả bị Dillow giơ chân gạt xuống, không đi sẽ bị ăn đòn, lúc này bé con mới gạt lệ lết từng bước. Mà rốt cục, ba nhóc cũng chỉ đi được hơn hai trăm mét, chưa ra khỏi cửa hoàng cung đã nằm bò ra đường, đòi ca ca công.

Dillow nhẹ dạ thương em, liền để ba bé con leo lên lưng mình, công đi.

Nhưng mà ba bé quá nặng, cho nên báo nhỏ đi được thêm hai trăm mét nữa cũng mệt bỏ hơi tai. Sở Du Nhiên cảm thấy hối hận, lẽ ra không nên mang ba đứa béo múp míp này ra ngoài mới phải. Ngay lúc này, Wales gửi tin tới: “Tối nơi chưa?”

Hoàng cung sát ngay cạnh trường, trong suy nghĩ của Wales, Sở Du Nhiên chỉ cần mười mấy phút đã phải tới nơi rồi.

Kết quả là, Sở Du Nhiên gửi lại ảnh cho y xem. Trong ảnh, bốn đứa nhỏ đều đang nằm sõng soài trên mặt đất. Có thị vệ chạy tới, muốn ôm mấy bé đi, lại bị bọn nhỏ từ chối. Ba cục lông ôm chặt Dillow không buông, ngoại trừ ca ca, ai cũng không cho bế.

Wales xem xong, hồi âm: Chờ ta.

Chỉ chốc lát sau, Wales ở hình thú đã chạy tới, đem ba quả cầu mập mạp ném lên lưng, cúi đầu hỏi Dillow: “Có muốn lên nốt không?”

Dillow: — “Không!” Thúc thúc ngu xuẩn xem thường nhóc ư! Ấu tể đệ nhất đế quốc sao có thể mệt đến mức không cử động nổi được?!

Đoàn người “hùng hậu” đi tới cửa nhà Sở Hồng Vũ, hoàn toàn là đi tay không, bởi vì Sở Du Nhiên không hề có ý thức đây là về “nhà mẹ đẻ”. Sở Hồng Vũ không có nhà, Sở Du Nhiên bèn lấy thẻ từ của bản thân quẹt cửa, sau đó đường hoàng đi vào.

Ba đứa bé lập tức tung tăng chạy nhảy, mà Dillow, bởi vì lo lắng bọn nhỏ sẽ gây rắc rối, cho nên đành kiên trì theo sau.

Trong nhà bữa bọn lộn xộn, Sở Du Nhiên nhấn nút kích hoạt người máy, lại phát hiện ra đã bị hổng. Cậu lẩm bẩm: “Người máy hổng cũng không biết đem đi sửa, chẳng biết ông ấy đang sống thế nào nữa?” Nói xong, Sở Du Nhiên bất đắc dĩ tự xắn tay áo lên, định dọn dẹp.

Wales đau lòng, loại công việc tay chân mệt nhọc như vậy sao có thể để quả cầu lông nhà mình làm được. Vì thế y nói: “Để người hầu làm, em nghỉ.”

Sở Du Nhiên cười: “Em có phải búp bê thủy tinh dễ vỡ đâu.”

Wales túm cổ áo của Sở Du Nhiên, kéo giật lại, sau đó y tao nhả từ từ xắn tay áo lên: “Để ta!”

Sở Du Nhiên sững sốt một lát, sau đó cậu bật cười, ôm eo Wales: “Như vậy không được, sao có thể để quốc vương bệ hạ tôn quý phải làm việc nhà chứ? Để em bảo Lindsay phái người tới vậy, bữa tối chúng ta ăn ở đây luôn nhé.”

“Ăn mì.”

“Được, em sẽ làm.”

Đến khi Sở Hồng Vũ về nhà, liền phát hiện ra có sáu miệng ăn đang vui vẻ ăn mì trong nhà mình, tất cả đều không hề có tự giác bản thân là khách.

“Cha về muộn thế, muốn làm gì vậy?” Sở Du Nhiên bất mãn nhướn mày, “Nhà bữa bọn cũng không dọn.”

“Ta muốn ăn cơm, không muốn nói chuyện với người.” Sở Hồng Vũ rửa tay, bá đạo ngồi xuống chờ cơm.

Trong dĩ vãng, lần nào Sở Du Nhiên cũng cơm bưng nước rót cho ông, có chuyện gì sau bữa ăn cũng quên hết. Vậy mà lần này, con trai nhà mình lại khoanh tay ngồi yên, không định để cha nó ăn sao?

Sở Hồng Vũ nhú mày, thằng nhóc này lại giận dữ gì vậy?

Wales hút một sợi mì, dùng đưa qua lại trước mặt Caesar đang ngồi trong lòng y, sau đó cắn một cái, để sợi mì thừa cho con, lúc này, y ngẩng đầu lên nhìn Sở Hồng Vũ, ánh mắt đầy khinh bỉ: “Ý của em ấy là cha không muốn sống ở đây nữa phải không? Định một đi không trở lại?” Quả cầu lông nhà y yếu đuối vô cùng, vẻ mặt không vui vừa rồi như dao đâm vào trái tim Wales, khiến y đau lòng muốn chết.

“Ai nói với người là ta một đi không trở lại?” Sở Hồng Vũ nhìn đứa con trai ngốc nghếch nhà mình, “Ta ra ngoài mua người máy mới, cho nên chưa kịp dọn.” Tự nhiên thấy chột dạ, Sở hiệu trưởng không chờ con trai hầu hạ nữa, tự mình xới cơm.

Sở Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm, tốc độ ăn cũng tăng lên mấy lần.

Ăn uống no đủ, Sở Du Nhiên đẩy bát cơm ra xa, tỏ ý không muốn dọn dẹp. Bởi vì cậu chỉ cần xắn tay áo lên là mèo bụi đã muốn cướp việc, mà cậu thì lại không nỡ để Wales phải làm việc nhà. Sở Du Nhiên nhìn Sở Hồng Vũ: “Người máy cha mới mua đâu, để con xem thử dùng có tốt không?”

Sự thực chứng minh là, người máy mà Sở hiệu trưởng mua về rất tiện lợi, chỉ là giá tiền rất cao, cho nên khiến người bị khổng chế tiền tiêu vật là ông đây cảm thấy trái tim như nhỏ máu.

Sở Du Nhiên lúc này mới lấy thanh kiếm đã được treo ba trái cầu lông ra, đặt lên bàn, đẩy về phía Sở Hồng Vũ: “Cha đi nhanh về nhanh, nếu cha không về con sẽ đi tìm cha.”

Sở Hồng Vũ tức giận cầm thanh kiếm lên: “Cái gì mà một đi không trở lại chứ, không trở lại thì ta ở đâu?” Thằng con trai ngốc nhà mình đúng là đồ não tàn, sao nó không chịu nghĩ, cha nó không về nhờ nó lại bị đám quý tộc kia lừa nhau bắt nạt thì sao? Hơn nữa, ba bé con còn chưa trưởng thành, sao ông có thể không trở về.

Caesar một lần nữa thấy được thanh kiếm yêu thích, lon ton nhảy lên chân của Sở Hồng Vũ, lần thứ hai dang cánh ôm chặt: Cửa cháu!

Bởi vì chuyến đi lần này phải qua vùng biên giới, trên đường không an toàn, cho nên Sở Hồng Vũ mới cần có vũ khí bên người. Nay thấy cháu trai yêu thích thanh kiếm không rời, Sở Hồng Vũ vừa mừng rỡ lại vừa do dự.

Sở Du Nhiên ôm Caesar về, không thêm nói chuyện với Sở Hồng Vũ. Lúc trước cậu muốn lấy thanh kiếm này khó khăn bao nhiêu, vậy mà giờ Caesar chỉ cần lộ ra vẻ mặt thích thú đã định cho, đúng là phân biệt đối xử!

Sở Hồng Vũ hỏi: “Người giấu mẫu phụ người ở đâu rồi?”

Sở Du Nhiên hơi nheo mắt lại: “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, cho nên đương nhiên là gầm giường rồi.”

Sở Hồng Vũ: “...”

“Vậy xương cốt trong hộp kia của ai?” Cái hộp lấy được lần trước, Sở Hồng Vũ còn chưa vứt đi.

Không riêng gì Sở Hồng Vũ, ngay cả Wales cũng hiếu kỳ, cái hộp bảo bối của công tước Lehmann rốt cục đựng tro cốt của ai.

Sở Du Nhiên nhìn thấy cái hộp, không nhịn được cười: “Ha ha!”

Sở Hồng Vũ nhăn mày, ông cảm thấy chuyện này không có gì đáng cười cả.

Sở Du Nhiên cố nén cười: “Bên trong là xương gà, món mà Dillow thích ăn nhất ấy. Chính là cái con bụi bụi nặng chừng bốn mươi cân, ngu ngốc đựng đầu vào tường cũng không biết chuyển hướng đó.”

Sở Hồng Vũ sa sầm mặt, ném cái hộp đi.

Sở Hồng Vũ cuối cùng cũng định ngày rời đế tinh. Khi ông ra đến cửa, Wales đưa cho ông một tờ giấy thông hành cấp cao nhất, mà Sở Du Nhiên cũng trả lại tiền trong kho bạc cho cha.

Caesar bùi ngùi lưu luyến mãi, không biết là vì thương nhớ ông ngoại, hay là bởi không nỡ từ bỏ thanh kiếm trong tay ông.

Chẳng qua cho dù là đáp án nào thì ánh mắt này cũng khiến Sở hiệu trưởng vô cùng khoái chí, ông đồng ý sẽ mau chóng quay về, vì bọn nhỏ!

Sở Du Nhiên bị thất sủng: “...”

Sở Du Nhiên không hề biết, chuyến đi này của Sở hiệu trưởng...kéo đến bao nhiêu rắc rối.

Một tháng sau, vùng biên giới đế quốc đột nhiên bạo loạn, nguyên nhân phát sinh là do hiệu trưởng Sở Hồng Vũ bị binh lính đế quốc Cripps cải trang thành hải tặc tinh tế tấn công. Sau đó, ông dùng sức một người, chém bay ba chiến hạm của đối phương. Tình cờ nhất là, trên chiến hạm lại có một quý tộc có thân phận đặc thù, chính là em trai ruột của vương hậu Cripps, hay nói cách khác, là em vợ của nhà vua Cripps.

Bên có lý thì giết người của đối phương.

Bên vô lý thì em vợ thiệt mạng.

Được rồi, nghe đã thấy rối rắm!

Sau khi tin tức truyền về đế tinh, Sở Du Nhiên há hốc mồm, rõ ràng ban sáng Sở Hồng Vũ còn kể với cậu đặc sản vùng này rất ngon, ông định mua một ít về làm quà, thế mà sao mới hai tiếng sau, đã phá nát chiến hạm rồi?

Wales lập tức kéo Asa đang nằm trên đỉnh đầu mình xuống, thông báo mở hội nghị quân sự, bước đi như bay, thoát nhìn vô cùng hưng phấn.

Sở Du Nhiên muốn nói, nhưng lời vừa ra tới khóe miệng đã lại nuốt xuống, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng bất an. Gọi đám con lại gần, cậu nhíu mày, trầm nghĩ, điều duy nhất bây giờ bản thân có thể làm được, chính là để Wales không phải lo chuyện hậu phương. Sở Du Nhiên tin tưởng người yêu của mình không gì là không làm được.

Quan hệ giữa hai nước trở nên căng thẳng, mà Wales cũng triệt để phát huy phong cách làm việc quyết đoán đầy mạnh mẽ của mình. Cùng ngày, y cho người chiếm lĩnh mười mấy hành tinh của đế quốc Cripps, đồng thời, san phẳng sáu hằng tinh* có địa thế tấn công của đối phương, khiến đế quốc Cripps bị sốc, không kịp phản ứng. Từ động thái này có thể thấy, Wales đã có ít nhiều chuẩn bị cho cuộc chiến tranh này.

* Hằng tinh là các sao tự phát sáng và phát nhiệt

Đồng thời, y cũng cử ba đạo quân tiến ra biên giới, tiền tuyến do đích thân Adolf, chiến tướng miền tây dũng mãnh thiện chiến, làm chỉ huy. Điều này cho thấy, Wales thể hiện rõ lập trường, vụ này không thỏa thuận êm xuôi, y sẵn sàng khai chiến.

Hành động này của Wales có thể nói là cố ý khơi mào chiến tranh, nhưng giờ không còn Nghị viện cản trở, bản thân Wales lại hoàn toàn không để tâm đến dư luận chính trị, cho nên y cứ theo nguyên tắc của bản thân thẳng tiến. Kẻ mạnh là kẻ chiến thắng. Nếu không ra tay trước, chẳng lẽ phải chờ tới lúc đối phương đâm mình một cái mới phản kháng lại sao? Như thế chẳng khác nào coi thường tính mạng của dân chúng!

Ai nấy đều cảm thấy nguy cơ chiến tranh đã cận kề, khiến bầu không khí ở đế quốc cũng trở nên căng thẳng hơn. Mà lúc này, bị đòn đánh bất ngờ của Wales làm cho sợ hãi, đích thân Thủ tướng của đế quốc Cripps vội vã xin viếng thăm, thỉnh cầu được ký kết hiệp ước hòa bình.

Wales cười lạnh, đối phương định dùng kế hoãn binh với y sao, điều này chỉ chứng tỏ đối phương còn chưa kịp chuẩn bị kĩ càng để khai chiến. Nếu đã như vậy, chẳng còn gì phải bàn nữa, đánh xong rồi nói sau.

Wales mười năm mài kiếm, tất cả chỉ để dồn cho lúc này, để y hưng hân cần xé nhước điểm trí mạng của đối phương. Tin chiến thắng không ngừng báo về, người dân của đế tinh cũng dần dần khôi phục không khí bình thường. Đế quốc Cripps lại đứng ngồi không yên, bàn nhau chủ động giao nộp người lên kế hoạch ám sát thân vương Elvis để cầu đối lập hòa bình tạm thời.

Chính bởi vì vợ chồng Elvis thân vương năm xưa tin tưởng đối phương thật lòng muốn hòa bình, cho nên mới diễn ra vụ ám sát kèm theo đảo chính. Mà Wales thì tàn nhẫn hơn anh trai rất nhiều, mặc kệ đối phương nói gì, y cũng không tin. Không muốn đánh nhau, vậy thì phục tùng ta, làm nước chư hầu, mở cửa biên giới, như vậy chúng ta sẽ cùng nhau chung sống hòa bình.

Sở Hồng Vũ dạo một vòng quanh vùng biên giới, mua được vô số các loại đặc sản, nhưng ông cảm thấy nếu giờ quay về để tỉnh thì lại phải sống kiếp đời tẻ nhạt, cho nên lén lút chạy đến vùng chiến, hỗ trợ quân đội.

Sở Du Nhiên gửi liên tiếp ba tin nhắn cũng không triệu hồi được đối phương về, tức giận bảo Wales phải hạ mệnh lệnh cưỡng chế, phái người đi bắt ông về, có đánh cả cha vợ nhà vua cũng được, còn hơn là để ông làm bừa.

Mấy nhóc con trong nhà cũng biết Wales bây giờ bận túi bụi, luôn luôn đi sớm về trễ, cho nên nhất thời, cả gia đình vô cùng yên ắng.

Ăn uống no nê, ba bé mập lại ngồi bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên trời, quan sát dải ngân hà: A! Đều là của ba ba! () Dillow rảnh rỗi không có việc gì cũng ngồi xõm bên cạnh, học theo các em trai ngửa mặt nhìn trời, lòng đau đáu nỗi buồn về việc mình vẫn chưa biến thành hình người. Dillow điện hạ vẫy đuôi đều đặn, tựa như đang gõ nhịp.

Wales về, thấy bốn nhóc con nhà mình uể oải, y liền hắng giọng, thành công nhận được sự chú ý. Thấy các con nhào vào lòng, Wales thu lại sự lạnh lùng nghiêm nghị bình thường, mỉm cười ôm cả ba bé mập lên, lần lượt xoa đầu từng đứa, hỏi: “Đang nhìn cái gì?”

Ba đứa đồng thời quay đầu nhìn trời, lúc này, không biết là nhà quý tộc nào đang tổ chức vũ hội, bắn pháo hoa tưng bừng, khiến đám nhóc mở to mắt thêm thòng.

Wales cúi đầu nhìn Dillow: “Hôm nay ở nhà thế nào?”

“Đương nhiên rất tốt.” Dillow điện hạ cao giọng khẳng định.

“Lát nữa sẽ luyện tập đánh nhau với người.”

“Hôm nay người rảnh hả?” Dillow ngoẹo cổ, chăm chú nhìn Wales, tuy rằng nhóc con không mở miệng thừa nhận, nhưng đôi mắt lại tràn đầy mong chờ.

“Không còn bộp chớp nữa.” Wales xoa đầu Dillow, cảm thán: “Trưởng thành rồi.”

Nếu như đại ca đại tẩu biết Dillow đã lớn khôn nhường này, nhất định sẽ vô cùng vui mừng nhỉ. Wales hơi xúc động thâm nghĩ.

Dillow được xoa đầu, bộ dạng hoảng sợ như gặp phải quỷ, vội vàng trốn ra xa: “Thúc thúc, có thua trận cũng không sao đâu. Đợi đến khi ta lớn ta sẽ báo thù cho người, người đừng nghĩ quẩn!”

Wales: “...”

“Ai bảo anh bình thường cứ thích bắt nạt Dillow.” Sở Du Nhiên bưng mấy chén sữa bò bước ra, nghe thấy câu nói của Dillow liền mở miệng trêu chọc Wales. Nhìn xem, cứ chọc nó hoài, cuối cùng đối tốt với nó một xíu thì nó lại không tin.

Kết quả, Dillow bị Wales tóm lại đánh đòn, vò bụng giật đuôi, cái mông nho nhỏ cũng bị vỗ vài bàn tay. Dillow ra sức phản kháng, mà ba bé mập thì lại vỗ tay rào rào: Ca ca giỏi ghê! Ca ca còn biết chống cự nữa!

Sở Du Nhiên ôm đầu, trong nhà trừ cậu ra, không còn ai bình thường nữa sao? Cả một đám, ai nấy đều là phân tử bạo lực, lúc nào cũng chỉ biết đánh nhau. Chẳng lẽ bản tính thích chiến tranh của thú nhân giống đực không phụ thuộc vào tuổi tác?

Đánh lộn một trận, Dillow thiếp đi từ rất sớm. Nửa đêm, Asa ngủ với nhóc đột nhiên phát hiện ra ca ca bị sốt, bé con vội bò dậy, dùng móng vuốt ần ần đầu của báo đen, thấy Dillow không có phản ứng gì, bèn há mồm cắn một cái.

Dillow rên hừ hừ, cố gắng mở mắt ra, theo bản năng kéo Asa vào lòng. Nhóc con thấy bút rút vô cùng, cơ thể lúc nóng lúc lạnh, y như lần nhóc thức tỉnh dị năng. Cố nén cảm giác khó chịu đó lại, báo đen không hề do dự đẩy Asa ra ngoài: “Ra khỏi phòng, đừng ở bên cạnh anh, sẽ nguy hiểm lắm.”

Asa không chịu đi, lo lắng cọ cọ cổ của Dillow, không ngờ bé vừa cọ mấy cái, ca ca đã biến mất không thấy đâu nữa! Mà bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một thứ không có lông!

Asa sợ hãi, kêu meo meo, chạy như bay ra ngoài.

Phụ thân! Mẫu phụ! Emile! Caesar! Không xong rồi! Lông của đại ca rụng hết sạch rồi!

72. Chương 72

Edit: Vân Tích

Beta: Vân Tích

Dillow choáng váng mặt mũi, hoàn toàn không hề phát hiện ra sự thay đổi của bản thân.

Nghe tiếng kêu inh ỏi, người hầu vội đẩy cửa nhìn vào, nhất thời sợ tới mức hít một hơi lạnh, sau đó ôm Asa chạy đi báo cáo. Mà lúc này, Wales cũng nghe thấy tiếng động, lẳng lặng mở mắt ra, vỗ vỗ Sở Du Nhiên, cười nói: “Dillow có lẽ đang ngủ đã biến thành người rồi.”

Sở Du Nhiên bật dậy, chân trần chạy ra ngoài hành lang. Asa vừa thấy mẫu phụ, vội vẫy vẫy bàn chân. Đáng tiếc, mẫu phụ của bé hoàn toàn không để tâm, một mạch chạy thẳng vào phòng đại ca. Cũng may là có phụ thân còn ôm bé vào lòng, vỗ về an ủi.

Sở Du Nhiên đẩy cửa phòng Dillow ra, nhìn vào bên trong, phát hiện báo đen không thấy đâu nữa!

Bởi vì Dillow quá đen, cho nên Sở Du Nhiên sợ buổi tối không tìm được nhóc, bèn sai người dùng tông màu sáng nhạt để trang trí phòng. Lúc này, màu đen sì nổi bật kia không thấy đâu nữa, ngược lại, trên giường xuất hiện một bé con trắng trẻo.

Bởi vì vừa biến hình, chưa kịp thích nghi với cơ thể mới, cho nên Dillow không hề phát giác có người bước vào phòng. Sở Du Nhiên rón rén lại gần, nường theo ánh đèn lờ mờ ngoài cửa sổ, quan sát bé con mập mập đang nằm sấp, lộ ra móng nhỏ cong cong...

Cậu kích động túm chặt tay Wales, giọng nói cũng run run: “Dillow nhà mình quả nhiên không phải là béo giả tạo!”

Wales nghiêm túc gật đầu, đúng vậy, là béo thật!

Asa chột dạ nhìn xuống bụng của mình, theo bản năng giơ chân che, bị Wales ném cho một ánh mắt trêu chọc.

Nghe tiếng người lao xao, Dillow lầu bầu, lật mình lại, ngửa bụng ra, giơ “móng” lên gãi ngực. Cảm thấy không đúng, Dillow cào thêm một cái, lập tức nắm “móng” lại, rồi bật dậy, nhảy dựng lên.

Sở Du Nhiên lúc này mới thấy rõ vẻ ngoài của Dillow, trông cứng không tả nổi. Cậu kích động nuốt một ngụm nước bọt, Dillow nhà bọn họ quả chính là một shota đẹp trai, lớn lên tuyệt đối sẽ là đệ nhất mỹ nam a!

Wales bật đèn lên, ánh sáng dịu nhẹ không chói mắt, lại khiến mọi người có thể nhìn rõ mặt nhau. Tóc Dillow đen nhánh, dài tới vai, đôi mắt màu xanh sâu thẳm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà, tuy rằng vẫn còn bụ bẫm kiểu em bé, nhưng đã có thể nhìn ra những đường nét sắc sảo.

Thấy bộ dạng này của Dillow, Wales mỉm cười vui vẻ, trong mắt lộ ra hoài niệm.

Dillow thấy cả nhà vây quanh mình, mím chặt đôi môi mỏng nhạt màu lại, mơ hồ không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, khí chất lạnh lùng lẫn vài phần mờ mịt.

Sau đó, nhóc nhìn thấy bàn tay của chính mình...

Thấy Dillow kinh hoàng, Sở Du Nhiên hạ giọng, chỉ sợ nếu nói to sẽ làm nhóc giật mình: “Dillow, con có chỗ nào thấy không thoải mái không?”

Dillow chun mũi, sống mũi nhỏ vừa cao vừa thẳng, lắc đầu: “Không có.”

“Vậy con biết đã xảy ra chuyện gì chưa?” Sở Du Nhiên ngồi ghé lên giường, dang tay ôm Dillow vào lòng, lấy chăn quấn quanh hông của Dillow, dịu dàng hỏi.

Dillow héch cằm, bình tĩnh nói: “Chỉ là biến thành người thôi mà, cũng chẳng có gì ghê gớm.”

Sở Du Nhiên: “...Dillow nhà chúng ta giỏi quá. Giờ con ngủ đi, ngày mai thầy sẽ bảo người mang quần áo đến cho con, dạy con mặc quần áo.”

Dillow gật đầu, vùi mình vào trong chăn, không nói gì nữa.

Sau khi ra ngoài, Sở Du Nhiên nhíu mày, hỏi người bên cạnh: “Sao đứa nhỏ này vẫn bình tĩnh được nhỉ?”

Wales làm một động tác cầm khẩu. Asa vừa định kêu meow, đã bị Wales bịt miệng, ra hiệu im lặng. Ba người đứng bên ngoài hành lang, khoảng hai phút sau, Wales nhếch mép, đột nhiên giơ tay đẩy mạnh cửa phòng của Dillow.

Sở Du Nhiên ngay tức khắc thấy Dillow đang trần truồng, hưng phấn lăn lộn trên giường, mông nhỏ núng nính lộ ra ngoài, không còn chút hình tượng nào.

Thấy cảnh này, Sở Du Nhiên: “...”

Bị trông thấy cảnh này, Dillow: “...”

Là người vạch trần sự thực, Wales: “Không nghịch nữa, ngủ sớm đi.”

Asa: “Meow!” Ca ca không có lông, quá xấu!

Mặc xong quần áo được Sở Du Nhiên chuẩn bị, Dillow liền khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng, phẳng phất như cái đĩa gỗ lặn lộn trên giường hôm qua không phải nhóc.

Lễ phục màu đen dành riêng cho ấu tử hoàng gia, hòa quyện với khí chất lạnh lùng của Dillow phi thường hoàn mỹ. Sở Du Nhiên không ngừng cười, luôn miệng khen Dillow nhà mình đẹp trai nhất vũ trụ, khiến Wales rất không vui.

Emile và Caesar phát hiện ra có một thằng nhóc xa lạ dám ngồi vào ghế của đại ca, tuy rằng trên người đối phương có mùi của đại ca, nhưng bọn chúng vẫn căm thù nhìn Dillow: Thằng nhãi trọc lóc này từ đâu ra vậy, đó là ghế của đại ca, mau cút đi!

Asa không ngừng meow meow giải thích: Đại ca rụng hết lông! Thực sự là đại ca đã rụng hết lông đó!

Nhớ tới mấy trò quậy phá lừa gạt thường ngày của Asa, hai đứa nhỏ lắc đầu, thể hiện bọn em không tin.

Để chứng minh bản thân chính là anh trai của mấy bé con, cớm nước xong, Dillow liền biến qua biến lại mười mấy lần, để chứng minh cho các em thấy, anh trai học được một kỹ thuật rất thần kỳ nha: Biến thân đại pháp!

Ca ca ngẫu quá đi!

Sau khi biến thành hình người, đang quen bước đi bằng bốn chân, nay chỉ còn hai, khiến Dillow có đôi chút lúng túng. Wales phải tới quân khu, cho nên việc dạy Dillow bước đi liền đổ lên vai Sở Du Nhiên. Cậu nắm tay Dillow, dắt nhóc con kiên trì bước từng bước, từng bước.

Dillow cầm thật chặt bàn tay mảnh khảnh của Sở Du Nhiên, như thể chỉ có làm vậy mới có được cảm giác an toàn. Thấy Sở Du Nhiên dịu dàng cười, Dillow cũng nhếch miệng, lộ ra nụ cười tươi rói chưa ai từng thấy ở mình.

Sở Du Nhiên ngồi xổm xuống, giọng dụ dỗ: “Kêu một tiếng mẫu phụ đi, Dillow ngoan nhất mà.”

Lúc này, ánh sáng mặt trời rất dịu nhẹ, nụ cười của Sở Du Nhiên thì ấm áp, hai người họ rõ ràng không ràng buộc huyết thống, nhưng quan hệ lại hơn hẳn tình cảm cha con thông thường. Dillow xúc động, ôm chặt cổ của Sở Du Nhiên, thì thầm: “Mẫu phụ”. Khuôn mặt lộ ra sự ngoan ngoãn chưa từng có.

Dillow rất hạnh phúc, thật may mà thúc thúc cười thầy giáo rất hiền lành của mình, nên nhóc mới được hưởng cuộc sống như bây giờ. Nếu như vương hậu là người khác, sau khi sinh được hoàng tử xong, nhóc còn có thể sống tiếp hay không cũng là một vấn đề.

Dịu dàng thật tốt đẹp, tình cảm thật ấm áp, nhưng Dillow à, nhóc quá ngây thơ rồi. Cho nên, ngay sau đó, Sở Du Nhiên vừa thốt lên một câu, đã khiến tất cả cảm động ban nãy tan biến sạch sành sanh.

“Chúng ta thắt bím tóc nha, độ dài tóc của con bây giờ rất thích hợp đó.” Bởi vì không có con gái, cho nên Sở Du Nhiên không thể thỏa mãn mong ước được tự tay thắt bím tóc cho con. Bây giờ, thấy Dillow có mái tóc dài chấm vai, cậu thực sự không kìm được, muốn đuổi ma quỷ về phía báo nhỏ!

Dillow ()

“Dillow, con không yêu thầy nữa à?” Sở Du Nhiên buồn bã hỏi, vẻ mặt bi thương khiến người khác phải rơi lệ, ánh mắt nhìn Dillow như muốn nói: con lớn rồi, cứng cáp rồi, chỉ yêu vợ không yêu mẹ nữa có phải không, đồ con bất hiếu, không có lương tâm.

Dillow tức giận đập đổ hai cái ghế, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm để Sở Du Nhiên phải thương tâm, đành nghiêng đầu ra để “mẫu phụ” nhà mình tết tóc. Cay đắng nhất chính là, sau đó Sở Du Nhiên còn chụp lại một tấm, nhét vào album, lưu lại kí ức đen tối nhất trong lịch sử của Dillow.

Thấy Dillow đã thành công biến thành người, Caly và Archer vô cùng áp lực, cảm thấy không thể thua bạn kém bè! Nhất định phải biến nhất định phải biến, phải biến!

Jimmy vẫn như trước, lon ton theo đuôi Dillow, có cái gì tốt cũng chia cho cậu bé. Dillow thì bớt lạnh lùng hơn, nhóc nhìn khuôn mặt nho nhỏ trắng nõn của Jimmy, cộng thêm đôi mắt xinh đẹp cực kỳ ý lại vào mình, chép miệng, từ trong túi móc ra hai viên kẹo mình lén trộm được từ chỗ Sở Du Nhiên, hung dữ nói: “Sau này người phải nghe lời ta, nếu không ta không thềm chơi với người nữa, nhớ chưa?”

Jimmy ăn kẹo, cười híp mắt túm chặt bàn tay nhỏ bé của Dillow, giọng nói ngọt ngào: “Sau này đều nghe lời người hết, người nhớ phải mang ta cùng đi chơi nha.”

Dillow hừ hừ, hài lòng mỉm cười, vô cùng ngạo mạn.

Đứng ở một góc khuất lén lút quan sát, Sở Du Nhiên cười xấu xa, được lắm, còn biết giấu kẹo đem cho vợ cơ đấy! Chờ đến lúc sâu răng hết rồi, xem các người có khóc không.

Wales nhìn thấy bức ảnh Sở Du Nhiên tết tóc cho Dillow, ngay trong đêm vội sai người đưa Dillow đi cắt tóc, chỉ sợ quả cầu lông nhà mình sẽ nuôi cháu trai thành một thằng đàn bà ảo lả.

Biết chuyện, Sở Du Nhiên cực kỳ bất mãn, không ngừng vò tóc Wales để nó xù lên như ổ gà.

Chiến tranh giữa hai đế quốc đã nghiêng hẳn chiến thắng về một bên. Hình tượng của Wales cũng theo đó mà dần được thần thánh hóa, nhưng dù có được khắc họa oai phong ra sao, về đến nhà y vẫn bị giống cái của mình bắt nạt không thể phản kháng. Tất cả bọn nhỏ đều háo hức nhìn trò cười này, không đứa nào có ý đứng ra bảo vệ hoàng đế bệ hạ. Được rồi, giờ thì rất rõ ràng nhé, địa vị của quốc vương bệ hạ trong gia đình đã rơi xuống mức thấp nhất, không còn cách nào cứu vãn!

Dillow cực kì hài lòng với mái tóc ngắn mới toanh của mình, tết tóc rõ ràng không phải là chuyện giống đực nên làm. Ủm, nếu có thể thì để Jimmy tết tóc đi, Jimmy mềm mại xinh đẹp như thế, tóc màu bạc rất đáng yêu!

Dillow vui vẻ ra quyết định, gửi tin nhắn cho Jimmy: Người tết tóc đi, nhất định trông sẽ vô cùng xinh đẹp!

Trẻ con luôn ngây thơ, lời nói không hề giả dối toan tính, một câu vô cùng xinh đẹp của Dillow khiến Jimmy nhớ mãi trong lòng, cả đời không quên. Từ đó, Jimmy liền để tóc dài, mà Dillow thì cực kỳ yêu thích dùng móng vuốt chải chải tóc cho mèo con, đến tận khi lớn lên cũng không bỏ thói quen này. Cứ như thế đảm nhiệm vị trí của cái lược, cả đời cũng không quên!

Thanh mai trúc mã, tình cảm nảy sinh từ khi mới là hai đứa nhỏ vô tư, quả thực là thời cơ tốt để “dạy” vợ nha. Sở Du Nhiên vui vẻ nghĩ, cảm thấy bản thân phi thường sáng suốt khi để Jimmy quần lầy Dillow, nếu không sau này cậu phải đi đâu để tìm đứa con dâu ưu tú như vậy chứ?

Jimmy nhà chúng ta xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, quan trọng nhất là rất hiếu thảo, so với mấy đứa nhỏ trong lớp thì khéo léo hợp lòng người hơn hẳn. Cứ lấy chuyện ra ngoài huấn luyện làm ví dụ, trong khi mấy đứa trong lớp chỉ biết đem một đồng chiến lợi phẩm bị bọn nó đánh chết về, thì Jimmy lại mua cho cậu một món quà rất ưng ý.

Emile nhà bọn họ tuy rằng cũng là giống cái, nhưng trong lòng nó, vị trí số một lúc nào cũng chỉ có mèo bị. Cho nên quà đều mua thành đôi, món của cậu bao giờ cũng nhỏ hơn Wales, khiến Sở Du Nhiên rất khó chịu. “Con gái” và chồng có quan hệ thân thiết, cậu mới không thêm ghen, dầm chua của ai cũng không ăn!

Trong lòng vương hậu điện hạ luôn cho rằng, món quà một lớn một nhỏ chính là thể hiện mức độ yêu thích của con, chứ không phải bởi vì đối tượng được tặng quà là một đực một cái.

Mà hiện tại, sau khi biến thành người, Dillow cảm thấy bản thân phải đối mặt với một vấn đề phi thường nan giải: Làm sao có thể ôm được ba em trai đây?!

Cánh tay quá ngắn, em trai quá béo, vấn đề này gây khó khăn không nhỏ cho ấu tể đệ nhất đế quốc __. Vì vậy, Dillow cực kỳ hào phóng bảo Jimmy “Giúp ta ôm một đứa”. Chọn tới chọn lui, cuối cùng nhóc quyết định giao Caesar có vẻ biết nghe lời cho Jimmy, còn mình thì ôm Emile và Asa vào lòng. Caesar điện hạ trước sau như một giữ vững lập trường, nếu người khác không chọc giận bé, bé sẽ ngoan ngoãn nhắm mắt nằm ngủ.

Dẫu vậy, khi ra ngoài, Dillow vẫn không yên tâm, thường xuyên dùng ánh mắt này nhìn sang bên cạnh →__→

Trong lúc đó, người luôn rình rập trẻ con nhà mình “dụ gái”, Sở Du Nhiên một lần nữa cảm thán: Trong nhà đông con, cuộc sống thật sướng, vì bọn nhỏ có thể tự mình kiếm rất nhiều chức.

Từ buổi ban đầu, ôm hai đứa bé còn cực kỳ tốn sức, Dillow dần dần lớn lên. Các em trai của nhóc cũng vậy. Rốt cục, đến thời điểm Dillow có thể ôm trọn được tất cả các em trong lòng thì bọn nhỏ đã không còn cần anh trai ôm ấp nữa.

Năm năm trôi qua, hai đế quốc lớn hoàn toàn sáp nhập vào nhau. Wales đã thực hiện thành công lời hứa của mình, vì bọn nhỏ tạo nên một đế quốc quân sự hùng mạnh, khống chế toàn bộ tinh hệ. Sở Du Nhiên vẫn như trước, là một vương hậu không quan tâm tới chính trị, nhưng giờ đã là đệ nhất vương hậu tối cao.

Thế nhưng bởi vì bọn nhỏ còn chưa trưởng thành, cho nên Wales vẫn không thể rời bỏ ngôi vị hoàng đế để đưa Sở Du Nhiên đi du lịch vòng quanh tinh hệ.

Dillow mười tuổi, phong thái càng ngày càng giống Wales của thuở niên thiếu. Nhóc học tập được nhiều tri thức hơn, cũng thâm trầm hơn, khuôn mặt càng lúc càng lạnh lùng, khiến Sở Du Nhiên buồn muốn chết. Con nhà người ta tầm tuổi này, vừa chạy vừa nhảy, lúc cười lúc quấy, mà Dillow nhà mình, càng lớn sao lại càng kiệm lời chứ?

Để thay đổi “thói xấu” này của nhóc con nhà mình, lần họp phụ huynh nào, Sở Du Nhiên cũng ở lại nói chuyện rất lâu với giáo viên chủ nhiệm của Dillow. Vậy mà kết quả cuối cùng nhận lại vẫn là một Dillow càng thêm bình tĩnh ít nói.

Mãi đến một hôm, thời điểm Caesar và Asa thức tỉnh dị năng, đứa dùng móng, đứa dùng cánh, đánh qua đánh lại một quả cầu lửa như chơi tennis, người vợt trái, ta qua phải, tới tới lui lui, cuối cùng không cẩn thận làm lửa bén vào đuôi của Dillow lúc ấy đang nằm ngủ trên cây, Sở Du Nhiên mới được chứng kiến cơn giận của báo con. Lúc đó, Dillow tức điên người đuổi đánh hai thằng em gọi đánh, mà Sở Du Nhiên thì thông thả ăn món trắng miệng.

May mắn thật, Dillow nhà chúng ta vẫn còn bình thường, mặc dù cũng có vài điểm cần tiếp tục theo dõi, nhưng mà...không quan trọng nha.

Mười năm sau, đế quốc đạt đến đỉnh cao thịnh vượng, nhiệm vụ chủ yếu mặc dù vẫn là xây dựng quân đội và phát triển kinh tế, nhưng sau khi hai đế quốc lớn hợp một, nền văn hóa cũng được quan tâm, dần dần hòa trộn. Wales cũng đã sẵn sàng giao lại ngôi vị hoàng đế bất cứ lúc nào, chỉ tiếc là bởi bọn nhỏ trong nhà chưa đủ trưởng thành, cho nên y vẫn chưa thể mang Sở Du Nhiên đi du lịch quanh tinh hệ.

Lúc này, Dillow đã mười bốn tuổi, khi biến thành người là hình dạng thiếu niên, nhưng ở hình thú thì đã gần kề giai đoạn thành niên của loài báo. Ba nhóc quỷ trong nhà được mười tuổi, đã biết biến thành người, nhưng bản tính không hề thay đổi. Mà thân phận của hai tên nhóc quỷ kia lại không thể nào giấu được, bởi vì một đứa giống cha y như đúc, đứa còn lại thì là con phượng hoàng non giống đực duy nhất trên khắp đế tinh. Vì vậy, để tiện quản lý hai hoàng tử, người ta chỉ còn cách phân cả hai vào cùng lớp, kéo theo...anh em ruột đánh nhau chí chết, ha ha!

Đại hoàng tử lúc nhỏ chỉ có một mình đã dám khiêu chiến với cả lớp, giờ có tận hai vị hoàng tử...Dillow đang học sơ trung*, đều đặn mỗi ngày sẽ có lịch trình đến gặp giáo viên tiểu học của em trai, sau đó tới nhà ông ngoại để nộp tiền bồi thường tổn thất cho nhà trường.

* Sơ trung: tương đương với cấp 2 của Việt Nam, gồm 3 lớp từ thấp tới cao: sơ nhất, sơ nhị, sơ tam. Tốt nghiệp sơ trung tương đương tốt nghiệp phổ thông cơ sở (lớp 9) ở Việt Nam

Rồi tới khi Dillow học cấp 3, lịch trình vẫn y như vậy: gặp giáo viên của em, sau đó lại tới nhà ông ngoại nộp tiền.

Rất cực cũng đến thời điểm Dillow phải rời trường đi làm nhiệm vụ, mà hai nhóc quỷ cũng lớn hơn, không còn cần anh trai mỗi ngày phải đến trường họp phụ huynh nữa. Giờ về cơ bản, một tuần anh trai về một lần, cho nên tần suất họp cũng được điều chỉnh một tuần họp một lần, chỗ ông ngoại thì nộp tiền ứng trước nửa tháng luôn.

Dillow mệt mỏi vì hai thằng em nghịch như quỷ sứ, khiến nhóc mỗi lần nhìn thấy Emile ngoan ngoãn nghe lời, lại nói với Sở Du Nhiên: Sau này nếu thầy còn sinh nữa, chỉ sinh giống cái như Emile thôi nha, tuyệt đối đừng sinh ra mấy tên thừa năng lượng này!

Sở Du Nhiên: “...”

Hai mươi năm sau, dưới sự trông mong của Wales và Sở Du Nhiên, đếm sao đếm trăng, cuối cùng bọn nhỏ cũng trưởng thành. Mà thời gian, dường như không lưu lại bất cứ dấu vết nào trên gương mặt cậu, mỹ nhân vẫn dịu dàng như nước, chỉ tăng thêm sự tao nhã và sang trọng, yếu điệu để người nam nhân tôn quý nhất đế quốc cưng chiều.

Bỏ xuống gánh nặng, bỏ xuống vinh quang, Wales qua thời gian, càng thêm chín chắn đỉnh đạc. Y nâng khuôn mặt bạn đời lên, yêu thương hôn lên mi tâm* của Sở Du Nhiên, mỉm cười: “Xin lỗi bảo bối, hiện giờ chúng ta mới đi hưởng tuần trăng mật được, muộn của em mất hai mươi hai năm rồi.”

* Mi tâm: vùng trán nơi giữa hai lông mày.

Tuy rằng Dillow bị đám em hùa nhau hãm hại, bắt đắc dĩ phải nhận ngôi vị hoàng đế, nhưng kết quả như vậy cũng khiến Wales triệt để an tâm. Cháu của y, Dillow, hoàn toàn đủ tư cách để nhận lấy trọng trách này. Nửa đời còn lại, y chỉ muốn ở bên bạn đời của mình, dẫn cậu đi đến những nơi cậu muốn tới, để mỗi ngày được nhìn thấy nụ cười tươi vui của Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên ôm chặt người đàn ông của đời mình, sống cùng giường, chết cùng huyệt, cho dù ở đâu, chỉ cần hai người họ bên nhau, cậu không cầu gì khác nữa.

Cả đời này, gặp được người này, may mắn xiết bao.

CHÍNH VĂN HOÀN

Tác giả có lời muốn nói: Dù không muốn nhưng cũng phải kết thúc chính văn, luôn luôn mong có thể tiếp tục nhìn các bé cưng lớn lên, cùng bạn đọc chứng kiến quá trình trưởng thành của bọn họ. Đặc biệt là Dillow, từ chương 1 chỉ là một chú báo nhỏ nhỏ, luôn dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, mà nay đã biết thể

nào là trách nhiệm, thế nào là yêu, không còn quá nhạy cảm, cũng không còn bất an...Nói chung, có cảm giác được cùng mọi người nuôi lớn nhóc.

Tiếp sau đây sẽ là ba phiên ngoại, nói về bọn nhỏ sau khi lớn lên, Dillow và Jimmy, Caly và Emile (đây là các người nói muốn nhìn thấy nhiều hơn ba bé con nhé).

Một lần nữa, tác giả xin tóm gọn lại, cảm tạ sự ủng hộ của mọi người!

Miêu Miêu có dự định viết một bộ tu tiên văn không chính thống, văn Sue, sảng, ngọt, sủng, manh! 1V1 (đem đồ đệ nuôi lớn, sau đó phát hiện hắn muốn ăn ta). Ai thích xin ủng hộ, yêu yêu!

Viết xong bộ này, sẽ là (hào môn cường lực thông gia) (tinh tế đệ nhất nông trường chủ), bảo bảo đã trình bày rõ ràng kế hoạch rồi, rất ngoan ngoan nha ~

73. Chương 73

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Dillow: Mười bảy tuổi

Ba bé con: Mười ba tuổi

Những cây dây leo màu xanh bò dọc theo cửa sổ, quấn quít quanh một cái vồng lớn. Trên vồng, Sở Du Nhiên đang nằm, cậu mặc quần áo ở nhà màu trắng, trên tay cầm một cuốn sách y học đầy tranh, hứng thú lật từng trang.

Năm nay cậu đã ba mươi lăm tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn trẻ trung, khí chất vẫn ôn hòa dịu dàng như trước, dường như chỉ cần cậu xuất hiện ở đâu, không gian nơi đó sẽ lập tức trở nên bình yên tĩnh lặng. Dưới sự nuông chiều của Wales và mấy đứa trẻ, Sở Du Nhiên dần dần không cần lo nghĩ nhiều nữa, lúc ở cùng gia đình cũng trở nên tùy tiện lười biếng hơn.

Lúc này, Dillow mang theo khuôn mặt nghiêm túc, chậm rãi nện bước vào nhà. Phát hiện ra Sở Du Nhiên, con người của thiếu niên lóe lên sự kinh ngạc. Dillow ngừng bước chân, bỏ găng tay nhuộm đầy máu ra, ném cho người hầu đứng phía sau, rồi cúi đầu nhìn quần phục phẳng phiu trên người, xác định không có vết máu nào, bảo đen cô găng thu lại sát khí, xong xuôi mới vội vã chạy tới.

“Thầy ơi, ta về rồi.” Giọng nói của thiếu niên qua thời kỳ vỡ giọng không còn mang sự trong trẻo của trẻ con nữa, thay vào đó trở nên hơi trầm khàn chững chạc. Trong giọng nói ấy, mang theo hơi thở lạnh lùng, pha chút gợi cảm, dễ dàng làm xao lòng người nghe.

Sở Du Nhiên khép sách lại, nghiêng đầu nhìn thiếu niên, không đáp lời.

Dillow đành phải hạ giọng thổ lộ: “Mẫu phụ.”

Sở Du Nhiên mỉm cười, vươn tay về phía bảo đen. Ngay từ lúc Dillow mới vào nhà, chỉ cần nghe tiếng bước chân, cậu đã biết người trở về là ai.

Dillow chạy qua, túm chặt bàn tay của Sở Du Nhiên, ngồi xuống bên cạnh cậu: “Hôm nay ta nhớ người có hẹn đi uống trà với các vị phu nhân khác mà? Sao về sớm vậy ạ?”

Sở Du Nhiên xoa đầu Dillow, không thèm để ý, nói: “Uống trà thì hôm nào chẳng được. Dillow thiên tài nhà chúng ta lâu lâu mới về, quan trọng nhất. Có thèm ăn gì không, ta sai người làm cho con.”

“Trứng chưng.” Món ăn yêu thích của Dillow, trước sau như một, vẫn là món trứng chưng do tự tay Sở Du Nhiên làm.

“Được.” Sở Du Nhiên xắn tay áo lên, tự mình xuống bếp. Dillow đi theo sau, nhìn động tác thuần thục của cậu, không nhịn được bèn thò tay ra, nhanh thoăn thoắt bóc vỏ tôm, tách thịt nghêu, vừa bỏ vào bát vừa hỏi: “Asa và Caesar không gây họa gì nữa chứ ạ?”

Sở Du Nhiên hơi ngừng tay, cười cười, gật đầu: “Cũng vẫn thế. Đúng rồi, chiều nay con đi đón bọn nó đi, nhất định bọn nó sẽ vui mừng lắm.” Hai thằng nhóc này mấy hôm nay cứ quần quít lấy Wales và cậu, xin được nhảy lớp, lải nhải khiến cậu đau đầu, chỉ muốn quát cho cả hai một trận.

“Emile đâu?”

“Chiều nay Emile cũng về, thúc thúc của con từ quân khu về sẽ mang nó về luôn.” Nhắc tới Emile, Sở Du Nhiên cũng thấy đau đầu. Đứa nhỏ này tuy rằng được đi học trường quý tộc, nhưng lại chỉ đam mê nghiên cứu y học, chuyên ngành chính là mô phỏng hạch dị năng của giống đực, giúp giống cái có thể tự bảo vệ bản thân.

Nội dung nghiên cứu nguy hiểm như vậy, thế mà hoàng đế bệ hạ lại cứ nằng nặc ủng hộ nó, còn cử Raman làm trợ lý giúp Emile. Sở Du Nhiên thực sự cực kỳ lo lắng cho tương lai của giống cái nhà mình, nhờ nó cũng giống như Raman, trở thành một kẻ điên cuồng với y học thì phải làm sao.

Bữa trưa, Wales về nhà thấy Sở Du Nhiên, vừa định mở miệng đã bị cậu dùng ánh mắt ngăn cản. Mãi đến khi Dillow về phòng nghỉ ngơi, Wales mới nói: “Hình như mấy vị phu nhân vẫn đang chờ em đấy.”

Sở Du Nhiên hầm hừ tỏ ý bất mãn: “Cái đám khốn nạn đó, Dillow mới mười bảy tuổi thôi mà, sao bọn họ có thể xúi bẩy con nhà mình đi tán tỉnh nó chứ. Em để bọn họ chờ mốc mặt cũng đã quá nhân từ rồi.” Cậu nháy mắt với Lindsay, “Không cần đưa đồ uống tới nữa, 11 giờ đêm thì người ra bảo bọn họ rút về đi. Nói với họ, ngày mai ta sẽ còn tiếp tục mời họ tới uống trà, cho đến lúc nào bọn họ từ bỏ mưu đồ thì chúng ta mới lại nói chuyện tiếp.”

Lindsay cúi đầu nhận lệnh, trong lòng thầm thương cho các vị phu nhân, vương hậu diện hạ bình thường thì rất hiền lành, nhưng đã chọc tới mấy vị hoàng tử, vương hậu sẽ nổi cơn tam bành lên luôn.

Chạng vạng, tại Học Viện quân sự hoàng gia – lớp sơ trung

Dillow bắt đầu đi để hai đứa em trai, một trái một phải túm tay kéo đi, cảm thấy ong cả đầu: “Các người lại muốn làm gì nữa đây?”

“Đại ca, anh nói với cha đi, chúng em muốn nhảy lớp.” Asa túm cánh tay của Dillow, chậm rãi di chuyển lên trên, sau đó đột ngột bóp chặt cổ anh trai, lắc qua lắc lại, cười sằng sặc. Dillow cao hơn Asa nửa cái đầu, cho nên muốn lắc cổ thiếu niên cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. So với các bạn đồng trang lứa, chiều cao của ba huynh đệ có thể nói là nổi trội, nhưng nếu ba người đứng cạnh nhau sẽ phân biệt rất rõ ràng cao thấp béo gầy. Mà trong ba người, kẻ lùn nhất không phải là em út Caesar, mà lại là Asa. Đối với chuyện này, Asa vô cùng tức tối.

Gen phượng hoàng, chân quá dài!

Mẫu phụ quá bất công, tại sao sinh ra tui không phải là chim mà lại là báo chứ, không cao bằng đệ đệ đã đủ khổ, lại còn bị đẩy vào vị trí người thừa kế sáng giá, khiến tui không thể tự do thực hiện lý tưởng, đau lòng quá đi!

Bề ngoài của Asa cực kỳ giống Wales, tóc vàng mắt vàng, nhưng khí chất lại có vài phần hệt như ông ngoại. Thời điểm không cười thì cao quý hơn người, nhưng chỉ cần Asa cười lộ lên, hoàn toàn chỉ còn nhìn thấy bộ dạng lưu manh. Tính cách của đứa bé này, vô cùng hoạt bát sáng sủa, lại giao du rộng, bạn bè có thể nói là trải khắp toàn trường.

Hỡi thiếu niên trên toàn đế tinh!

Lý tưởng cuộc đời của Asa diện hạ chính là: làm vua cướp biển! Chiếm hết đại dương trên toàn vũ trụ.

Chí hướng cao rộng biết nhường nào.

Caesar thì lạnh lùng túm lấy thắt lưng của Dillow, tỏ ý rõ ràng rằng em cũng muốn nhảy lớp, anh không chịu giúp sẽ không cho anh đi đâu hết.

So với Asa hoạt bát ưa náo nhiệt, Caesar yên tĩnh hơn nhiều, hoàn toàn trái ngược với màu tóc bốc lửa của mình, bé con rất lạnh lùng đầy sát khí. Đặc biệt là cặp mắt phượng hẹp dài, chỉ cần hơi nheo lại cũng đủ khiến người khác phải nảy sinh sợ hãi. Khí chất này có thể nói là di truyền trọn vẹn từ Wales.

Lý tưởng cuộc đời của Caesar diện hạ so với anh trai đơn giản và tàn bạo hơn nhiều. Mục tiêu đầu tiên: Đánh bại anh trai; mục tiêu thứ hai: đánh bại ông ngoại; mục tiêu thứ ba: đánh bại phụ thân; mục tiêu thứ tư: đánh bại toàn bộ nhân dân đế quốc.

Hai anh em từ nhỏ đã thông minh hơn bạn bè, cho nên nhảy cóc trước ba lớp. Nhưng Wales sợ nếu tiếp tục đà này, sẽ không kiểm chế được tính cách nóng nảy của hai con, cho nên muốn bọn họ tiếp tục tối luyện trong nhà trường. Vì thế, mặc cho hai anh em có lẩn lộn mè nheo thế nào, Sở Du Nhiên cũng quyết tâm không đồng ý, ngay cả Emile, mỗi lần thấy trò “xin xỏ” của anh em mình, bé con cũng tỏ ra khinh thường. Một lần nọ, Wales phải dọa đánh cả hai đứa, mới tạm thời chấm dứt được quãng thời gian lèo nhèo của Asa và Caesar.

Rốt cục cũng chờ được đến khi đại ca về, hai anh em lại tiếp tục lèo nhèo.

Dillow thở hắt ra, mỗi tay túm lấy một đứa, xách vào phòng chiến đấu, không nói nhiều, trực tiếp dẫn cho một trận. Đánh một lúc, thiếu niên lại túm cổ hai đứa em nhét vào phi hành khí. Nhìn bộ dạng thiếu não của chúng, Dillow từ tốn xoa đầu cả hai, nói lời gan ruột: “Khi anh còn bé, lúc đòi nhảy lớp cũng bị thúc thúc đánh như vậy đây, đánh đến mức anh cảm thấy đúng là không nên bỏ qua các lớp căn bản, các em thấy anh nghĩ có đúng không?”

Asa, Caesar: “...”

Về đến nhà, ba anh em lập tức ngửi thấy mùi trà thơm ngát.

“Emile về rồi?” Asa đeo cặp, nhanh thoăn thoắt bò lên cửa sổ, vui mừng khi nhìn thấy người đang pha trà cho Sở Du Nhiên và Wales.

Emile thấy anh trai ngoài cửa sổ, mỉm cười chào. Bé con có khuôn mặt xinh đẹp, giống đến bảy phần gương mặt của Sở Du Nhiên, sợi tóc màu vàng mềm mại dài chấm vai, con ngươi màu vàng kim đẹp như ngôi sao trên trời, đuôi mắt đào hoa cong vút, khuôn mặt trắng nõn nà như hoa như ngọc, tuy rằng mới chỉ gần mười bốn tuổi, nhưng đã có thể nói là tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Quả nhiên không hổ danh là tiểu công chúa duy nhất của đế quốc, dung hợp toàn bộ những gen tốt nhất của cả hai người cha, cho dù là khí chất hay diện mạo, đều là đệ nhất!

Emile không ngừng tay, rót một chén trà, sau đó hỏi Asa: “Lại bị đại ca giáo huấn một trận nữa hả? Sao dạy mãi anh vẫn không nhớ vậy? Mà Caesar đâu?”

Asa lao vào, cầm lấy chén trà, dốc hết vào miệng, hoàn toàn không thèm nhấp nháp hương vị. Mà lúc ấy, Caesar lưng cũng đeo cặp, che mặt bước vào, ngồi xuống uống trà, không nói câu nào.

Emile xoa đầu em trai, an ủi: “Không sao, cũng đâu phải mới bị đánh lần đầu, em sẽ quen thôi mà.”

Asa được Emile kích thích, cảm thấy cũng đúng, lần sau đánh lại là được rồi.

Caesar: “...” Da mặt không phải cứ đánh nhiều thì có thể dày lên được.

Biết hôm nay Dillow đã dẫn cho hai em trai một trận, Wales có chút tiếc nuối. Đạo này y không có thời gian rảnh để dạy dỗ bọn nó, không ngờ lại bị Dillow làm mất, đứa nhỏ này, càng lúc càng trưởng thành, địa vị trong nhà của y...hình như đã không còn cách nào cứu vãn được nữa rồi.

Dillow ngồi bên cạnh Sở Du Nhiên, không thèm nhìn sắc mặt Wales, em trai của mình bị mình đánh là đúng rồi, nếu để thúc thúc ra tay...giá trị cừu hận* của y quá cao, thiếu niên sợ sẽ khiến bọn đệ đệ tức điên, sau này đến lúc y già lại không có ai chăm sóc.

* Giá trị cừu hận (điểm cừu hận): cái này bạn nào đọc võng du nhiều chắc không phải giải thích. Giá trị cừu hận giống như là điểm tính mức thu nợ khí (tức giận) của quái, quyết định đến việc quái sẽ dồn sức

đánh người nào trong game.

Thấy bọn nhỏ đều đã về nhà, Wales liếc mắt nhìn Sở Du Nhiên, nhân cơ hội này, quyết định công bố chuyện hai người đã bàn tính từ trước: “Mấy đứa ai muốn làm Thái tử?”

“Phù!” Asa kích động đến mức phun hết nước trà trong miệng ra, giơ tay chỉ thẳng mặt Dillow: “Chuyện này cha cứ đi tìm anh trai nhé, con không hề muốn nghĩ tới đâu!”

Dillow sa sầm mặt, thiếu niên cực kỳ hối hận sao ban nãy mình ra tay còn nhẹ thế. Ngồi vị hoàng đế trách nhiệm nặng nề, Asa là con trai ruột của thúc thúc, về tình về lý đều danh chính ngôn thuận, mình chẳng qua chỉ cần ở bên bảo vệ bọn nó là đủ rồi, tại sao phải làm hoàng đế.

Emile thuộc thành phần dự thính, bé con chống cằm quan sát xung quanh, hứng thú nhìn hai anh trai lườm nguýt nhau, đôi mắt xinh đẹp đảo điên, không biết đang suy tính điều gì.

Caesar lẳng lặng bưng trà lên uống, che giấu sự khoái chí của mình, đôi mắt phượng hẹp dài cong cong: May thế, mình không phải loài báo.

Wales nhú mày, chẳng lẽ cả hai đứa không đứa nào muốn hả?

Sở Du Nhiên cười mỉm, rõ ràng là trong nhà mình, ngồi với gia đình, vậy mà không khí lúc này lại căng thẳng như tổ chức hội nghị quân sự, chỉ chờ chờ lao vào đánh nhau. Cậu cười thành tiếng, phá vỡ không khí nghiêm túc trong phòng, mở miệng: “Ta và phụ thân của các con đã thương lượng với nhau rồi, hai đứa đánh một trận, ai thua thì phải làm Thái tử.”

Vừa nghe đến đó, hai mắt Dillow rực sáng, mà vẻ mặt Asa thì như đưa đám, mẫu phụ à, rốt cục thì ai mới là con ruột của người vậy.

Emile vuốt lưng cho Asa, chỉ chỉ về phía Wales: Xem nè, nhìn khuôn mặt của ba ba đi, chắc chắn anh là con ruột mà!

Asa tức giận nghiêng răng kèn kẹt.

Chuyện đến nước này, Caesar cảm thấy mình có nghĩa vụ bảo vệ anh trai ruột, bé lạnh lùng mở miệng: “Đại ca làm đi, nhị ca không làm được đâu.”

Thấy Asa cảm kích nhìn mình, Caesar nói tiếp: “Nhị ca không xứng đáng.”

...

“Anh ấy muốn làm cướp biển, đi cướp đồ của người khác.” Thấy Asa đột nhiên thay đổi sắc mặt, tức giận nhìn bản thân, Caesar vẫn bình tĩnh nói hết.

Emile bật cười, mà Sở Du Nhiên thì ôm đầu, cướp biển là sao đây? Đứa nhỏ này đến tuổi dậy thì* rồi ư? Wales biến sắc, con mình đường đường là hoàng tử, vậy mà lại mong muốn đi theo con đường trộm cắp phản xã hội.

* Nguyên văn là: Trung nhị () Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mỏng hai) là tục ngữ của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”.

(Nguồn: [s://satoshibelieve.wordpress.com/2013/05/29/cac-the-loai-dam-my-can-biet/](https://satoshibelieve.wordpress.com/2013/05/29/cac-the-loai-dam-my-can-biet/))

Cảm giác được hơi thở của phụ thân trở nên lạnh lẽo, Emile vội vàng ôm chặt cánh tay Wales: “Phụ thân, uống trà đi, đây là trà con tự tay pha riêng cho cha đấy, hôm nay cha mệt rồi.”

Wales dụ lại, nhấp một ngụm trà, nghiêm túc nói: “Xét thấy hai đứa còn nhỏ, cho nên chúng ta sẽ không quan tâm các người dùng thủ đoạn gì, miễn đứa nào thua thì làm Thái tử, kế thừa ngôi vị hoàng đế là được. Những vị trí còn lại thì tự bàn nhau mà chia.” Wales quyết định vô cùng dứt khoát, “Tỷ thí sau ba ngày nữa sẽ diễn ra, cho nên hai đứa có ba ngày chuẩn bị.”

Dillow và Asa liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều khát vọng: Người làm hoàng đế đi, để ta được tự do!

Khó mà thắng được, nhưng thắng sẽ có tự do, thua phải làm Thái tử, điều kiện này quả thực...

Asa hiểu rõ năng lực của bản thân, Dillow muốn đánh bại nó thì dễ như bỡn. Cho nên con đường khả dĩ nhất bây giờ là phải thuyết phục được Dillow, để hôm tỷ thí, cả hai đều nằm lẫn ra ăn vạ, đẩy quyền lựa chọn vào tay phụ thân. Lí tưởng thì rất tốt đẹp, nhưng đám nhỏ lại không biết, Wales đã từng nói với Sở Du Nhiên, nếu cả hai đứa dám đứng yên không ra tay, y sẽ đánh cho cả hai một trận tơi bời, sau đó sẽ tổ chức lại ngày thi đấu.

Sau bữa tối, Asa kéo Caesar và Emile vào phòng mình. Ba huynh đệ nhìn nhau: “Các người nói xem, phải làm sao để đánh bại đại ca được bây giờ?”

“Caesar, không phải em vẫn luôn muốn đánh bại đại ca sao?”

“Chúng ta bắt tay giảng hòa nhé, anh sẽ không tính toán chuyện ban nãy em bơm đếu anh trước mặt phụ thân.”

“Emile, anh thương em nhất nhà mà.”

“Caesar, đại ca đánh em nhiều thế mà em không muốn báo thù à?”

....

Thấy mình có nói thế nào thì hai đứa em vẫn cứ trơ mặt ra, Asa đành đau lòng thò tay xì kho bạc riêng của mình ra: “Cho các em hết.”

Emile nhặt ngay một viên đá quý màu xanh lam to bằng nắm tay, tấm tắc: “Anh tích được nhiều bảo bối thế? Có còn gì nữa không, mau lấy hết ra đây đi.”

“Em nghĩ anh còn phải đấu được nhiều thứ tốt hơn nữa chứ, là anh em mà không rộng rãi với nhau là không tốt đâu.” Ý của Caesar chính là, đừng hi vọng mấy cái món này đã đủ để hối lộ chúng ta.

Asa hít sâu một hơi, từ trong không gian lấy ra một không gian khác, từ trong không gian khác lại lấy ra hai cái hộp, đưa cho mỗi đứa em trai một cái: “Hạch năng lượng cấp 8, toàn bộ gia sản của anh rồi đây.”

Caesar kinh ngạc nhìn người anh trai sớm chiều ở chung với mình: “Anh mua lúc nào thế?” Lần trước, hai người họ cùng tới buổi đấu giá, bé phượng hoàng nhớ rất rõ, giá hai viên hạch năng lượng này là giá trên trời, bọn họ chỉ có thể mở to mắt thém thườn, vậy mà sao giờ lại đều ở trong tay Asa thế này?

Asa gãi đầu, chớp mắt: “Việc này ấy à, là do anh nghĩ sớm muộn gì cũng phải chọn Thái tử, cho nên rất cần chuẩn bị lễ vật trước. Hai viên này là anh đi xin đại ca.”

Emile liếc mắt nhìn Caesar, cười nói: “Nếu đại ca biết anh dùng nó để chống lại mình, chắc sẽ khóc ròng. ”

“Thật ra, cách thì cũng không phải không có.” Caesar xoay xoay viên hạch năng lượng thuộc tính hỏa trong tay, sau khi kiểm tra cẩn thận thì cất vào trong không gian của chính mình, hắt cằm nhìn Emile.

Emile: “Em có một loại thuốc sẽ khiến người ăn phải nó lập tức hôn mê suốt ba ngày. Nhưng đại ca lúc này nhất định sẽ rất cảnh giác, nếu chúng ta tự mình đưa nó cho anh ấy, anh ấy sẽ nghi ngờ.”

Asa: “Caly và Archer luôn đi theo đại ca, chắc chắn đại ca tin nhất hai người đó.”

Caesar: “Chỗ Archer không dễ. Còn chỗ của Caly...”

Hai anh em cùng quay đầu nhìn Emile.

Emile chớp chớp đôi mắt, ra vẻ ngây thơ: “Nhìn em làm gì? Sao chúng ta không hướng mục tiêu vào Jimmy đại ca. Rõ ràng, người đại ca tin tưởng nhất phải là Jimmy đại ca mới đúng.”

Asa: “Cái chính là Jimmy đại ca sẽ không giúp chúng ta đâu. Jimmy đại ca một lòng một dạ với anh trai mà, lúc này chắc chắn đã đề cao cảnh giác với chúng ta rồi.”

Caesar: “Vậy chốt là Caly, người đi đi.”

Asa: “Đúng, mau đi dụ dỗ Caly đi.”

Emile: “...Đại ca tỉnh lại nhất định sẽ đánh Caly ca ca, đánh chết luôn mất.”

Asa đập bàn: “Anh mới là anh trai ruột của em, vậy mà em lại vì người ngoài mà không chịu giúp anh sao!”
Bạch nhãn lang*, đáng ghét!

* Bạch nhãn lang (): hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa.

Caesar nhíu mày, cái loại không biết vì người một nhà, đáng liệt vào danh sách kẻ thù.

...

Sở Du Nhiên chống cằm, nhìn Wales: “Ba đứa nhỏ kia nhất định đang tìm cách hãm hại Dillow.”

Wales mỉm cười: “Ta đã nói là không quan tâm tới thủ đoạn mà, chỉ cần có kết quả cuối cùng là được.”

Sở Du Nhiên thở dài: “Em chắc chắn Dillow sẽ thua, bởi vì nó chỉ biết đề phòng người ngoài, không biết đề phòng người nhà, có trách chỉ trách nó quá chiều ba đứa em thôi.”

Wales ôm eo Sở Du Nhiên, kéo bạn đời ngồi lên đùi mình, bàn tay thò vào trong quần áo của cậu, bá đạo nói: “Chúng ta lại sinh thêm một đứa nữa, anh muốn Hắc Bạch hoa*.”

* Hắc Bạch hoa: kết hợp giữa Hắc báo (báo đen – Wales) và Tiểu Bạch Hoa (Sở Du Nhiên)

Ba ngày sau, Dillow trong trạng thái hôn mê bất tỉnh bị ba đứa em khiêng vào phòng chiến đấu. Asa cực kỳ oai phong凛冽, giơ chân dẫm lên ngực đại ca, cao giọng hô vang: “Con thắng!”

Sở Du Nhiên che mặt, cái đứa mặt dày không biết xấu hổ này nhất định không phải là con của cậu!

Wales túm gáy, giơ tay đánh cho Asa và Caesar một trận. Dám lừa gạt hãm hại anh trai, đáng ăn đòn.

Emile tỏ vẻ ngoan ngoãn, đáng thương nhìn Wales. Wales xoa đầu áo bông nhỏ* của mình, lạnh lùng nói: “Không được có lần sau!”

* Áo bông nhỏ: chỉ con cái là tri kỷ của cha mẹ, lấy ý từ bài hát “Con gái là chiếc áo bông tri kỷ của mẹ.”

Ngã lăn quay trên mặt đất, Asa và Caesar cùng giơ tay gạt giọt lệ mặn đắng: “...”

Cùng lúc ấy, Jimmy bất đắc dĩ nhìn Caly đang ngồi xỏ ở góc tường, giơ tay dấm bùm bụp lên mặt đất, nói: “Nể tình chúng ta là bạn học, lúc Dillow đánh chết người, ta sẽ đứng ra nhặt xác.”

Caly bình thường sáng sủa như ánh mặt trời, lúc này mặt xám ngoét, ai oán kêu than: “Emile lừa ta! Sao em ấy lại có thể lừa ta! Ta tốt với em ấy như vậy mà em ấy lại lừa ta! Em ấy bảo em ấy thích nhất Caly ca ca, hóa ra cũng chỉ là lừa ta!”

Jimmy cảm thấy buồn cười, Caly biết đề phòng mọi người, nhưng lại không bao giờ đề phòng Emile, cho nên mới bị ba tiểu quỷ kia lừa nhau lừa gạt. Emile lừa gạt Caly, khiến sói trắng lơ là nhiệm vụ, nhân cơ hội đổ thuốc mê vào cơm canh của Dillow. Không biết đến lúc Dillow tỉnh, cậu ấy sẽ giận ra sao nữa.

Nghĩ tới Dillow, Jimmy đột nhiên buồn rười rượi. Giờ cậu ấy đã là Thái tử điện hạ rồi, khoảng cách giữa hai người họ lại xa thêm, làm sao mình có thể đuổi kịp bước chân của cậu ấy đây?

Archer ngồi trên bàn, mái tóc đỏ rực, dường như không thể kiềm chế được, nhìn Caly như nhìn một thẳng ngu – nam tử hán đại trượng phu, vậy mà chỉ cần nhìn thấy Emile thì nhũn cả chân ra.

Panda và Miller ngồi cạnh nhau, một đứa trông rất phúc hậu, một đứa thì lại ngoan ngoãn, hai kẻ có chỉ số thông minh cao nhất trong cả đám thoạt nhìn cực kỳ vô hại, đúng là phi thường có tính lừa gạt. Lúc này, ánh mắt cả hai đều tỏ vẻ khinh thường nhìn Caly, rốt cục chỉ số thông minh của mi thấp đến mức độ nào mới có thể phạm phải sai lầm ngớ ngẩn như vậy được. Dễ dàng rơi vào mỹ nhân kế thế này, nếu cho mi gia nhập quân đội, chẳng phải sẽ là mối nguy sau lưng của thượng tướng Adolf sao, đáng khinh!

Vic đứng một góc căn hạt dưa, vóc dáng bé nhỏ tỏ ra không quan tâm. Loài mèo đã đáng sợ, mà mèo cộng thêm chim thì càng đáng sợ hơn, lông chim sắc nhọn như dao, phun lửa cháy người như chơi, cho nên yêu quý sinh mệnh, tốt nhất trốn thật xa là được rồi. Năm nay Vic cũng đã mười bảy tuổi, nhưng đáng người chỉ như mấy đứa trẻ tầm mười ba mười bốn, tóc dài màu bạc chấm vai được tết thành bím, đuôi tóc buộc một quả bóng có vẽ chân dung Sở Du Nhiên đang cười. Từ lúc Vic biến thành người, thiếu niên luôn luôn

buộc quả bóng này trên tóc, theo động tác cắn hạt dưa, quả bóng lắc qua lắc lại, khuôn mặt tươi cười cũng lắc qua lắc lại, giống như đang trào phúng Caly.

Caly bị Emile lừa gạt, bị đồng bọn khinh bỉ, trong lòng tổn thương nặng nề. Emile đáng yêu của mình, trái tim của mình, giờ đã tan vỡ thành năm bảy mảnh, không thể lành lại.

Quả nhiên, Emile vẫn coi trọng anh em ruột hơn, còn mình thì chẳng qua chỉ là Caly ca ca được yêu thích nhất trong phạm vi người ngoài mà thôi.

Nghĩ đã thấy lòng đau như cắt, hít thở cũng thấy khó khăn.

Ngày mùng 8, tháng 8, năm 3353 theo lịch đế tinh, vị trí Thái tử cuối cùng cũng được xác định. Đại hoàng tử Dillow sẽ kế thừa ngai vàng, dự kiến bảy năm sau sẽ chính thức đăng cơ.

Dillow tỉnh giấc: __

74. Chương 74

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Mùa thu man mác sầu, khiến giống cái đã thành niên có dung mạo và khí chất số một đế quốc, Jimmy cũng buồn lây.

Gần đây, cậu nghe nói Dillow sắp sửa đính hôn, nhưng vị trí Thái tử phi vẫn chưa chọn được người xứng đáng.

Mấy năm qua, Dillow cực kỳ bận rộn, có khi vì hoàn thành nhiệm vụ của quân đội mà đi cả tháng không về. Số lần được gặp đối phương càng lúc càng ít, khiến Jimmy càng thấy bất an, chỉ sợ Dillow gặp phải bất trắc. Đáng tiếc là quan hệ giữa bọn họ, cho đến giờ vẫn chỉ dừng ở mức bạn học lớn lên cùng nhau.

Có giống đực tiếp cận cậu, Dillow sẽ đánh người ta.

Ai bắt nạt cậu, Dillow cũng đánh người ta.

Từ nhỏ đến lớn, lúc nào cũng vậy, khiến cậu có lúc chột nghĩ, có lẽ Dillow chỉ coi mình là một đứa trẻ cần được bảo vệ chăng?

Giống đực toàn đế tinh đều biết về mối quan hệ phức tạp giữa cậu và Dillow, cho nên không ai dám tán tỉnh cậu, hơn nữa, tất cả mọi người còn đều cố gắng giữ khoảng cách.

Panda và Miller cuối cùng cũng hẹn hò nhau, còn mình thì sao? Giống đực thấy thì bỏ chạy, giống cái thấy thì đổ kị ghen ghét, nhưng mà mối quan hệ giữa họ, cho tới bây giờ vẫn chưa từng ở mức cao hơn tình bạn.

Tuổi nhỏ ngây ngô thâm yêu trộm nhớ, muốn gần không dám gần, muốn nói không dám nói, cảm giác này, chỉ có thể tự giấu trong lòng.

Đạo này không bận việc gì, Jimmy cầm ô theo, dự định ra ngoài giải sầu.

Đường phố tấp nập nhộn nhịp, mưa bụi bay bay, ai nấy đều có đôi có cặp. Ở đế tinh, rất ít khi có mưa, cho nên khi cơn mưa tới, không thể dập tắt nổi sự nhiệt tình của những người trẻ tuổi, tất cả họ đều sôi nổi hưng phấn, cầm tay nhau cùng đắm lên những hạt nước li ti.

Đôi mắt Jimmy đờm buồn, cậu hạ thấp ô xuống, để che đi mái tóc dài màu bạc, cùng với khuôn mặt xinh đẹp không tì vết. Nhưng làm như vậy, chỉ càng làm nổi bật dáng người mảnh khảnh cô đơn, khiến Jimmy tự hỏi, bản thân tới đây rốt cục là vì cái gì?

“Đến đây làm gì?” Vành ô bị đập nhẹ, khiến vô số hạt nước tí tách rơi xuống, theo làn gió thổi qua, hất lên người cầm ô, khiến làn da cảm thấy hơi lạnh lạnh. Nghe được giọng nói quen thuộc, Jimmy vui mừng ngẩng đầu lên, nhìn người thanh niên tuấn tú trước mắt, không thể tin nổi vào mắt mình: “Thái tử điện hạ?”

Dillow không mang theo ô, cả người y được bao phủ bởi một quầng sáng nhạt màu, chắn khỏi màn mưa. Nhưng Jimmy giống như không nhìn thấy điều này, cậu vẫn giơ cao ô lên, để che cho Dillow cao hơn mình nửa cái đầu. Con người trong sáng, tràn đầy sự vui nhìn đối phương. Đứng dưới cùng một cái ô, hai người dường như có thể cảm nhận được hơi thở và mùi vị riêng có của người kia, khiến khuôn mặt của Jimmy càng vui thêm.

Tâm trạng của Dillow vốn đang nôn nóng sục sôi, vậy mà chỉ cần một nụ cười của Jimmy, cũng kì diệu khiến y cảm thấy bình tâm lại. Gần đây y không vui, bởi vì ai cũng giục y phải mau đính hôn, danh sách những người được chọn đã được trình lên, nhìn qua có những cái tên quen thuộc, cũng có những cái tên xa lạ, làm y chẳng muốn xem, chỉ biết lợi dụng việc phải đi làm nhiệm vụ để trốn tránh. Trong con mắt của y, tự nhiên có thêm một vị hôn thê là chuyện phi thường phiền phức, người thử tưởng tượng xem, trong cuộc sống cá nhân của mình, đột nhiên nhảy ra một người, có khác nào địa bàn bị kẻ địch xâm chiếm, chỉ cần nghĩ tới đã muốn giết chết kẻ đó rồi.

Lần này trở về, y rất muốn gặp đứa ngốc này, vội vã đến nỗi quần áo cũng không kịp thay, ai ngờ lại nhận được tin Jimmy dám trốn việc đi chơi một mình. Giống cái yếu đuối như vậy, chẳng may gặp phải kẻ xấu thì biết làm sao? Nhờ kẻ xấu bắt đi mất? Hay là bị người khác bắt nạt?

Dillow vô cùng khó chịu.

Jimmy vô cùng hiểu tính cách của Dillow, cho nên cậu chỉ cười mà không nói gì, mái tóc dài màu bạc rũ xuống, theo làn gió, một vài sợi tóc mong manh quần quít trên vai của Dillow, mềm mại ôn hòa như chủ nhân của nó. Trái tim của vị thái tử điện hạ như bị đâm nhẹ một cái, khiến y không kịp suy nghĩ đã giơ tay vuốt nhẹ mái tóc của Jimmy, thấy đối phương ăn mặc mỏng manh, Dillow lập tức cúi quân phục màu đen dài tới gối của mình xuống, khoác lên vai cậu. Thấy quân phục che kín tới tận mắt cá chân của Jimmy, lại nhìn bả vai gầy yếu của mèo nhỏ, Dillow bĩu môi, đôi mắt tràn đầy ý cười, mở miệng châm chọc: “Chú lùn.”

Jimmy đỏ bừng mặt, cậu cảm giác quân phục trên người mình cũng mang theo hương vị và độ ấm của người thương, khiến cậu không biết phải nói gì cho đúng.

Hai người đứng trong màn mưa, một góc ô che khuất tầm mắt, khiến Dillow chỉ còn cách cúi đầu nhìn Jimmy. Từ góc độ của y, có thể dễ dàng quan sát được hàng mi cong dài đang khẽ chớp của mèo nhỏ, xinh đẹp tựa như một con bướm bướm muốn giương cánh lượn bay, khiến y rất muốn thò tay gầy gầy.

Lòng vừa nghĩ, tay lập tức đã hành động, đầu ngón tay chạm vào hàng mi, cảm giác chân thật khiến trái tim Dillow đập nhanh hơn. Y nhìn thấy Jimmy cũng đang đỏ mặt, ngay cả lỗ tai của mèo nhỏ cũng biến thành màu hồng phấn. Người trước mắt y, hệt như ngày còn bé, là một con mèo cứ thích thẹn thùng, vừa chạm vào người thì tai đã đỏ ửng hết cả lên.

Trong khoảnh khắc ấy, Dillow cảm thấy mình như đang say, muốn ôm người kia rồi lại ngại ngùng, y chỉ biết cố gắng giữ nguyên một vẻ mặt, ngốc nghếch chăm chú nhìn hàng mi của Jimmy.

Jimmy vẫn như ban nãy, không biết phải nói gì, cậu cúi đầu, chăm chăm nhìn vào đôi ủng dính nước mưa của Dillow, cố gắng xoa dịu trái tim đang loạn nhịp.

Hai người cứ thế, đứng mãi trong mưa, khoảng cách càng lúc càng gần, lại không dám chạm hẳn vào người kia. Tựa như hai thiếu niên ngây ngô mới chớm tình đầu, mặc mưa càng lúc càng lớn, cứ luyến tiếc phá vỡ không khí ngọt ngào này.

Rốt cuộc, chờ tới lúc nước mưa làm ướt một phần bả vai của Jimmy, Dillow mới sực tỉnh, vội vàng đẩy chiếc ô sang che trọn đối phương, bản thân thì tự khởi động đi năng, bao quanh cả hai người. Cơ thể y có xối nước lên cũng chẳng sao, quan trọng là phải bảo vệ giống cái yếu ớt bên cạnh mình.

Jimmy cúi đầu, nhìn xuống mũi chân, buồn bã chớp mắt, hỏi: “Lần này điện hạ trở về, là để...tuyển phi ư?”

Nghe Jimmy hỏi vậy, Dillow lại phát bực, vẻ mặt dịu dàng ban nãy tan biến, thoát đã trở nên lạnh như băng, y vặn lại: “Người hy vọng ta tuyển phi?” Không biết bắt đầu từ khi nào, tên ngu ngốc này lại xưng

hồ với mình hết như những người khác, khiến y cảm thấy cực kì bất mãn. Giống như một món đồ rõ ràng đã nằm trong tay mình, chịu sự khống chế của mình, thế nhưng bây giờ bản thân lại phát hiện ra mọi thứ đều không nằm trong đúng vòng kiểm soát, vừa nghĩ đã thấy bức bối rồi.

Jimmy sưng sốt một lát, chỉ biết cười méo xệch: “Chuyện như vậy, chỉ điện hạ mới có thể quyết định được, đúng không?” Trong lòng vừa chua xót vừa khó chịu, đây không phải là lần đầu tiên cậu có cảm giác mất mát như vậy, mà tựa như, chỉ cần nhìn thấy Dillow, trái tim cậu đã không còn thuộc về chính cậu nữa. Jimmy nhìn những giọt mưa đọng thành vũng dưới chân mình, cậu biết, đó chính là thích, từ ban đầu ý lại cho đến bây giờ là thích, tấm màn mỏng ngăn cách bọn họ đã sớm bị cậu xé rách, chỉ có người đối diện kia, không biết có biết hay chăng.

Nghĩ tới đây, Jimmy thở dài, cười thầm bản thân sao lúc này lại sợ bóng sợ gió như vậy nhỉ? Ngay từ khi còn nhỏ, thầy giáo đã nói với cậu, hạnh phúc bản thân có được phải do tự mình giành lấy, nếu có một ngày cậu thích ai đó, nhất định phải dũng cảm nói ra, đừng để những lễ nghi của quý tộc và lợi ích gia tộc trói buộc, khiến bản thân phải hy sinh hạnh phúc của chính mình. Cậu hiểu, thầy giáo dạy như vậy là vì sợ cậu sẽ bị tên tuổi của Dillow chắn bóng, không dám nói lời yêu với người khác. Chỉ là thầy ơi, thầy có biết không, người cậu thích, từ trước tới nay chưa bao giờ thay đổi.

Chuyện này không liên quan tới địa vị, mà chỉ bởi bóng hình kia, nho nhỏ bảo vệ cậu, luôn che chở sau lưng, cứ từng chút từng chút, theo thời gian xâm chiếm toàn bộ trái tim.

Mỗi lần gặp nguy, trước mặt cậu đều là người này, từ lúc còn là một con mèo, sau đó là bé con chững bốn năm tuổi, kế tiếp là thiếu niên, cho đến bây giờ, đối phương đã trưởng thành, là một thanh niên cao lớn tung hoành trời đất.

Thấy Jimmy không lên tiếng, Dillow càng bức, y túm chặt cánh tay cậu, mặc kệ Jimmy lão đảo ngả nghiêng không theo kịp bước chân mình, kéo đối phương về nhà.

Đến tận cửa nhà Bộ trưởng bộ Tài chính, Dillow mới buông cậu ra, sau đó quay đầu bỏ đi. Chung quy y vẫn cho là, bản thân không yên tâm để tên ngu ngốc này thơ thẩn ra ngoài một mình.

Jimmy túm lấy quân phục trên vai, kêu to: “Thái tử điện hạ!”

Dillow cau mày, mắt diếc tai ngơ, bước chân càng lúc càng nhanh. Y ghét nhất lúc Jimmy gọi y là Thái tử điện hạ, lần nào nghe thấy cũng muốn bịt miệng cậu lại. Gọi như trước đây có gì không ổn đâu? Hay là quên mất tên của y rồi?

Thấy Dillow mang bản mặt lạnh như băng tuyết về nhà, Sở Du Nhiên đang ngồi tựa vào góc hành lang cũng ngầm đoán được chuyện đã xảy ra, vương hậu điện hạ vẫy tay chào.

Dillow chạy nhanh tới, rất ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, không nói một câu nào.

“Này.” Sở Du Nhiên chọc chọc eo của y, mỉm cười hỏi: “Áo khoác đâu?”

Dillow lạnh lùng không đáp.

“Đưa cho tình nhân bé nhỏ rồi hử?”

Ngồi bên cạnh mẫu phụ, Emile vừa mân mê viên tinh hạch vừa cười: “Con cam đoan là đưa cho Jimmy ca ca. Quần áo của đại ca chỉ có mỗi Jimmy ca ca mới được mặc thôi, người khác á, vừa chạm vào anh ấy đã nổi giận rồi.”

Dillow lườm Emile, lắm điều!

Emile thè lưỡi, tỏ vẻ em không sợ đâu, thiếu niên rót tinh thần lực vào trong viên tinh hạch, tiếp tục tiến hành nghiên cứu, một lòng quyết chí phải giúp giống cái cũng có năng lực tự bảo vệ bản thân.

Asa không biết từ đâu chạy tới, cả người ướt đẫm nước mưa, lập tức tố cáo ngay: “Lần trước con thấy có giống cái giả vờ bị choáng váng, vừa mới chạm vào cổ tay áo của đại ca thôi đã bị anh ấy phun lửa đốt xém luôn cổ tay áo rồi, chả biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Mẫu phụ à, hôm đó người không thấy chứ, sắc mặt giống cái kia xám ngoét luôn ấy.”

Dillow nhắm mắt, bộ dạng có vẻ muốn ra tay đánh người.

“Đừng mà đừng mà! Em đi ngay đây! Con còn có việc không dám quấy rầy nữa ạ.” Asa chạy như bay vào trong màn mưa, bước chân bình bịch dẫm xuống làm nước bắn tóe lên, dội năng hệ bằng phủ quanh bàn chân, khiến mặt đất nháy mắt đông cứng lại, phẳng lặng như gương, tạo thành một cái ván trượt băng băng. Nước mưa không ngừng tiếp tục rơi xuống, mặt đất vừa ướt vừa trơn, rất thích hợp để Asa chơi lướt ván.

Chạy trốn nhanh đấy, không thì đã ăn một trận rồi.

Sở Du Nhiên không có ý định quản đứa con nghịch ngợm nhà mình, vương hậu điện hạ mỉm cười dịu dàng, hỏi Dillow: “Lại có người đề cập tới chuyện tuyển phi với thầy, thầy không biết ý con thế nào nên chưa dám trả lời. Rốt cục con đã thích ai chưa, nếu không tại sao mấy năm nay không hề vội vàng chuyện hôn sự chứ?”

Dillow vẫn như cũ, lạnh lùng không nói gì. Nhưng nhìn vào bộ dạng này của y, Sở Du Nhiên vẫn cảm thấy con trai nhà mình hẳn là đang uất ức lắm đây, giống hệt lúc bạn đời mèo bụi dùng im lặng để phản kháng, khiến người ta vừa nhìn đã muốn đánh cho một trận rồi.

Bất mãn véo má Dillow, rồi lại bóp bóp khuôn mặt thanh niên, Sở Du Nhiên cuối cùng cũng thành công khiến Dillow phải cau mày bất mãn nhìn mình. Lúc này, vương hậu điện hạ mới vui sướng tiếp tục đề tài: “Con có trì hoãn bao nhiêu năm cũng không sao, bởi vì rất nhiều người muốn được làm vương hậu. Nhưng Jimmy lại không thể, nó là giống cái, cũng tới tuổi phải lập gia đình rồi. Mấy năm nay cứ để nó trong danh sách lựa chọn hôn thê cho con, khiến nó tốn bao thời gian. Thầy định sắp tới sẽ tìm trong đế tinh một gia đình tốt rồi gả Jimmy vào đó, cũng chẳng dám cầu xin điều gì cao sang, chỉ mong cuộc đời thăng bé suôn sẻ.”

Mất thấy mấy năm qua, hai đứa nhỏ một tay mình nuôi lớn cứ mãi không thể thoát ra khỏi mối quan hệ bạn bè, Sở Du Nhiên sốt hết cả ruột, lần này cậu quyết dùng liều thuốc mạnh để cho bọn nó, cứ kéo dài mãi một cả người.

Quả nhiên, vừa nghe thấy vậy, sắc mặt Dillow trở nên vô cùng khó coi. Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh Jimmy gả cho người khác, ánh mắt của Dillow đã hiện lên sát khí: “Giống cái ngu ngốc ấy, gả cho ai rồi cũng sẽ bị bắt nạt thôi, không được.”

“Sao con biết nó sẽ bị người ta bắt nạt chứ? Jimmy không còn là ấu tể cần con bảo vệ nữa rồi. Mấy năm nay con chạy chơi bên ngoài, Jimmy vẫn sống rất tốt đấy thôi.” Sở Du Nhiên nhướn mày, bất mãn nhìn Dillow, không biết sao đứa nhỏ này lớn rồi mà vẫn cứ bướng bỉnh, rõ ràng coi con nhà người ta như sinh mạng, vậy mà cũng không biết hổ thẹn, so với mèo bụi nhà mình kém xa vạn dặm.

“Không được chính là không được.”

“Ngày mai sẽ tổ chức vũ hội, là để tuyển phi cho con. Mặc kệ con có chọn được ai hay không, đế tinh có nhiều quý tộc như vậy, con cũng phải chừa mặt mũi cho người ta. Tự chọn bạn nhảy hay để thầy phải chọn cho con?”

“Ta không cần bạn nhảy.” Vừa dứt lời, Dillow đã đứng phắt dậy, xoay người bỏ đi, hét như một đứa trẻ hay hồn dỗi cáu kỉnh.

Dõi theo bóng lưng của Dillow, Sở Du Nhiên lắc đầu ngao ngán, ngu xuẩn.

“Đại ca quá ngốc, lúc nào cũng che chở người ta như bảo bối, người khác muốn nhìn cũng không cho nhìn, vậy mà còn không hiểu tình cảm của mình.” Emile chép miệng, nói với theo bóng lưng của Dillow, mà bởi vì phân tâm, cho nên viên tinh hạch trên tay Emile lập tức vỡ nát. “Ồi chao, bảo tan là tan, đến lúc muốn tìm lại không thấy, mới hay đồ trong tay đã bị cổ đại dưới đất chiếm lấy.” Emile nhăn mày, nhặt viên tinh hạch vỡ nát lên, tỏ vẻ tiếc nuối.

Dillow chợt ngừng bước chân, sau đó hơi lão đảo chạy đi.

Sở Du Nhiên khẽ cười, Emile đúng là nhóc con tinh quái!

Dillow không cho Jimmy danh phận chính thức, chẳng qua chỉ là một cách để y bảo vệ cậu mà thôi. Y cũng biết, giới quý tộc nhìn chằm chằm mình, chờ y lớn từng ngày. Mà bởi vì quan hệ mới chỉ là thanh mai trúc

mã với mình, Jimmy đã bị nhiều quý tộc bài xích, nếu giờ đặt y vào vị trí Thái tử phi, không biết Jimmy sẽ gặp phải chuyện gì đây?

Vị trí Vương hậu tương lai, có gia tộc nào không muốn?

Minh thương dễ tránh, ám tiền khó phòng, các quý tộc bề ngoài tao nhã thanh cao, nhưng trong lòng dơ bẩn thế nào, cũng chỉ có bọn họ mới biết.

Trước đây, Dillow không muốn Wales công bố vị trí Thái tử cũng chính là bởi vì nguyên nhân này. Mà so ra, y bây giờ còn chưa có được địa vị và thủ đoạn như Wales, sao có thể bảo vệ Jimmy chu toàn.

Liệu Jimmy có thấu hiểu y không?

Yến tiệc bắt đầu, Dillow vẫn như mọi ngày, mặc quân phục màu đen, toàn thân tỏa ra khí lạnh, tỏ vẻ người sống chết lại gần.

Emile vòng qua sau lưng y, thì thầm: “Anh, mẫu phụ bảo anh thu kiếm lại đi.”

Thiếu niên nói câu này là bởi từ lúc vào tiệc, Dillow vẫn khư khư cầm kiếm trong tay, tư thế như chỉ chờ rút kiếm chém người.

Để chuẩn bị cho yến tiệc đêm nay, y đã cố ý chạy tới thung lũng côn trùng chém giết suốt một buổi trưa, tuy rằng bị buộc phải thay đồ, nhưng sát khí trên người vẫn còn y nguyên. Ánh mắt y liếc tới đâu, người ở chỗ đó đều cảm thấy như bị rút xương, nhũn hết cả người. Ngay cả giống đực cũng khiếp đảm, chứ đừng nói tới yến tiệc toàn là các giống cái quý tộc.

Một đám giống cái trẻ tuổi ăn diện lộng lẫy, bị sát khí của y làm cho run rẩy, họ rõ ràng đã đứng cách rất xa mà da thịt vẫn có ảo giác đau đớn. Những người này, từ bé đã được nuông chiều, được người thân che chở sủng ái, đã bao giờ gặp phải cảnh này đâu? Huống chi, ánh mắt Dillow nhìn họ, hoàn toàn chẳng khác gì nhìn đám côn trùng sâu bọ y vừa chém giết.

Rõ ràng yến tiệc được mở vì chuyện tuyển phi, cho dù ai cũng biết là cho có lệ, nhưng dấu sao, với tư cách là nhân vật chính, Dillow cũng nên có nhiều người vây quanh. Vậy mà, giờ xung quanh y, trống trải vô cùng.

Sở Du Nhiên ôm đầu, cố nén xúc động muốn kéo thẳng nhóc bướng bình này ra khỏi phòng, để tự mình ứng phó với đám quý tộc. Đừng trông Sở Du Nhiên bình thường hiền lành, mấy năm qua, năng lực che chở cho con chỉ có tăng chứ không có giảm.

“Jimmy đâu rồi? Bảo nó kéo Dillow đi đi.” Sở Du Nhiên nói với Lindsay đang đứng bên cạnh mình.

“Đang nói chuyện phiếm với Solomon thiếu gia ạ.”

“Ai cơ?” Sở Du Nhiên nheo mắt, lập tức đang giận hóa vui, có Solomon kia.

Jimmy mặc lễ phục màu trắng, tuần tú thoát tục, tỏa ra hơi thở cao quý, nụ cười tao nhã ung dung, trong mắt lại có chút xa cách.

Đối diện cậu là một giống đực cũng rất điển trai, ánh mắt nhìn Jimmy tràn đầy si mê âu yếm.

Jimmy dường như không phát hiện ra ánh mắt lộ liễu này, cậu thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Dillow, câu được câu không tán gẫu với Solomon thiếu gia, cố gắng không đánh mất phép tắc. Đáng tiếc, vị trí cậu đang đứng hơi khuất, bị nhiều người cản tầm mắt, cho nên không thấy rõ Dillow đang làm gì.

Mỗi lần tụ hội, cậu đều thấy vô số giống cái xinh đẹp vây quanh Dillow. Mà Dillow chỉ nhìn tất cả họ với ánh mắt như nhau, hết như đang nhìn những bức tượng biết di động. Có lẽ, nếu y biết tâm tư của cậu, y cũng sẽ đối xử với cậu như vậy chẳng?

Nghĩ tới đây, Jimmy dần bình tĩnh lại, cậu chọn chỗ khuất như vậy, cũng tốt.

Dillow đứng chôn chân hồi lâu, phát hiện Jimmy vẫn cứ mãi mê nói chuyện với một gã háo sắc thiếu năng trí tuệ, không hề có ý định chạy tới bên cạnh mình. Sắc mặt y càng lúc càng lạnh lẽo, khí thế tỏa ra càng lúc càng gay áp lực, khiến người xung quanh càng lúc càng vắng vẻ...

Mắt thấy Jimmy và cái thằng xấu xí ất ơ nào đó càng nói càng “thân thiện”, Dillow hừ lạnh, xoay người đi thẳng ra khỏi phòng. Emile vừa định kêu lên, thì thấy Dillow mới bước ra cổng đã dừng chân, sau đó y quay phắt lại, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bước về góc phòng, túm tay Jimmy kéo đi.

Có đi, cũng phải đi cùng nhau.

Sở Du Nhiên chắc chắn, dặn người hầu đừng quấy rầy hai bạn trẻ.

Jimmy bị kéo xềnh xệch ra vườn hoa sau nhà, sắc mặt cậu đỏ bừng, đưa tay muốn gỡ ngón tay của Dillow ra, nhưng bởi vì quá khấn trương mà run rẩy không ngừng. Hành vi vừa rồi của Dillow có phải là ghen không, có phải chờ đợi của cậu cuối cùng cũng có hồi đáp?

Dillow bực mình, véo má Jimmy, cau kỉnh: “Ngu muốn chết!” Thấy Jimmy cứ nhìn chăm chăm y không nói một lời, Dillow càng bực, bồi thêm một câu: “Không được lại gần mấy kẻ đó, nhờ người bị làm hại thì phải làm sao?”

Jimmy nhìn khuôn mặt cau kỉnh của Dillow, cười ngô nghê: “Dillow, có phải anh ghen không?”

“Hừ, có thằng ngu mới đi ghen.” Lời này chứng tỏ y ghen thật rồi.

“Vì thấy em nói chuyện gần gũi với người khác nên anh ghen phải không?” Jimmy sợ Dillow sẽ giận dữ bỏ đi, cho nên túm chặt tay y không dám buông. Mặc kệ câu trả lời có phải hay không, hôm nay cậu cũng nhất định phải hỏi cho rõ, cậu không muốn quan hệ giữa cậu và Dillow cứ mãi không rõ ràng như bây giờ.

“Dillow, anh nhìn em đi.” Jimmy đứng trước mặt Dillow, ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: “Lúc nhỏ thầy có nói với em, anh luôn nói lời ngược với suy nghĩ, lúc anh nói ghét em nghĩa là anh thích em, lúc anh bảo em cứ đi chính là muốn em bám theo anh thật chặt. Em đã theo anh, theo suốt hai mươi năm rồi, em không biết có thể tiếp tục theo anh cả đời hay không nữa.”

Dillow lạnh lùng đặt tay lên chuôi kiếm: “Em thích thằng thiếu năng trí tuệ kia, phải không?”

Jimmy cười: “Anh kích động làm gì? Em chỉ cần anh cho em một câu trả lời rõ ràng. Nếu anh đồng ý, em sẽ chỉ nhìn mình anh, đuổi theo bước chân của một mình anh. Còn nếu anh không muốn, em sẽ từ bỏ, tự sống cuộc sống của chính mình.”

“Em dám?” Dillow giật tay Jimmy, kéo đối phương vào lòng. Giống cái ngu xuẩn này, dám đi tìm người khác sao? Rõ ràng đã theo đuổi y hai mươi năm, vậy mà còn dám không định cùng y sống trăm năm. “Lời thổ lộ của em chẳng được dễ nghe như các giống cái khác với ta, đúng là ngu ngốc!”

Jimmy trong lòng như nở hoa, ánh mắt bừng sáng: “Em đâu có thổ lộ, em đang uy hiếp anh mà.”

Dillow hằm hừ, khóe miệng lại cong lên: “Ta đồng ý lời thổ lộ của em, ngu ngốc.”

Jimmy dở khóc dở cười, rốt cục thì ai mới ngu ngốc chứ? Rốt cục là tại ai thích nghĩ một đằng nói một nẻo hả?

Lúc này, cậu nghe thấy giọng nói của người kia, chậm rãi và nghiêm túc: “Ta sẽ bảo vệ em, nhất định sẽ làm được.”

Jimmy mềm mại tựa hẳn vào lòng y, bây giờ cậu mới hiểu tại sao Dillow lại duy trì khoảng cách lúc gần lúc xa với mình. Người kia hóa ra là bởi vì cảm thấy không thể bảo vệ được cậu, cho nên mới chọn cách đó sao? Vẫn cứ mãi coi cậu là con mèo trắng nho nhỏ yếu ớt năm xưa. Dillow đúng là ngu ngốc!

“Em không thích ai khác, em chỉ thích mình anh.”

Cảm nhận được nhịp thở đột nhiên rối loạn của đối phương, Jimmy cảm thấy trong lòng ngọt ngào như mật, cậu ôm chặt lấy Dillow, không chịu buông tay.

Ba ngày sau, Dillow báo cáo lựa chọn của mình cho Sở Du Nhiên biết. Trong danh sách dài dằng dặc, y khoanh tròn tên của Jimmy, đi kèm chú thích – ngu ngốc như thế, nhất định sẽ không có ai thích, cho nên y miễn cưỡng đành chọn vậy.

Sở Du Nhiên sau khi nhận được báo cáo, lập tức ném trả lại cho Dillow. Thấy khuôn mặt ngơ ngác không hiểu gì của con trai, vương hậu điện hạ đập một phát thật mạnh vào gáy Dillow: “Con đã hỏi ý của Jimmy chưa? Nếu nó không muốn thì sao?”

Dillow nghệt mặt, nghĩ một lát rồi phản bác: “Sao em ấy lại không muốn được?”

“Bởi vì nó là giống cái, nó có quyền cự tuyệt. Nó thích con hay không là một chuyện, còn nó có muốn gả cho con hay không là một chuyện khác.”

“Ta muốn cưới em, em dám cự tuyệt hả?” Đêm hôm khuya khoắt, Dillow hóa báo, bò vào phòng Jimmy, lạnh lùng bịt miệng “ngu ngốc nhà mình” lại: “Em không nói gì thì ta sẽ xem như em đồng ý rồi nhé! Chờ ta cưới em, không cho phép gả cho người khác!”

Jimmy: “...”

Sáng nay, Đế tinh đồn rằng vị trí Thái tử phi đã được xác định, nhưng không rõ cụ thể là ai.

Khi biết chuyện này, Jimmy chỉ thờ ơ ngồi bên cửa sổ ngắm sao, mãi tới tận nửa đêm.

Trong không gian yên ắng, một bóng đen bất ngờ xuất hiện sau lưng cậu, vốn định la lên có kẻ bắt cóc, nhưng khi ngửi được mùi vị quen thuộc của Dillow, Jimmy lập tức thả lỏng cơ thể. Ai ngờ đối phương mò tới chỉ để bịt miệng cậu, sau đó hỏi câu này.

Trẻ con hết chỗ nói!

Mất Jimmy đỏ lên.

Dillow run tay, vội vàng buông Jimmy ra, nhúu mày: “Em thực sự không muốn?” Ý không ý thức được, khi nói lời này, giọng của y vừa lo sợ lại vừa phẫn nộ.

Em dám nói không muốn gả xem?

Jimmy túm chặt tay Dillow, mỉm cười nhưng nước mắt lại không ngừng rơi: “Nếu em nói không muốn, anh định làm thế nào?”

“Em dám thích thằng nào anh sẽ đánh thẳng đó tàn phế, để không ai dám mơ tưởng đến em nữa!” Dillow hung tợn trả lời.

Jimmy đỏ khốc đỏ cười, “Như thế này...chẳng lãng mạn gì cả.”

Nhìn Jimmy rưng rưng nước mắt, Dillow bắt mãi véo má cậu, nghĩ một lát, sau đó y hôn nhẹ lên bờ môi nhạt màu của đối phương, lướt qua rất nhanh đã lấy lại vẻ lạnh lùng.

Sau đó, Dillow ra vẻ hung tợn, dọa nạt: “Cứ quyết định vậy đi, ta về sẽ nói với mẫu phụ, tuyệt đối chỉ cưới mình em thôi.” Cho nên đừng khóc nữa, nhìn xấu muốn chết!

Jimmy nhìn lỗ tai đỏ ửng của Dillow, đưa tay vuốt nhẹ lên môi mình, mỉm cười, dịu dàng nói: “Được.”

Ngày 20 tháng 10 năm 3359 theo lịch đế tinh, vị trí Thái tử phi đã được xác định, tân Bộ trưởng tài chính Jimmy Banks sẽ đính hôn với Thái tử Dillow vào năm họ 23 tuổi, một năm sau sẽ tổ chức hôn lễ vào trước ngày kế vị của Thái tử.

75. Chương 75

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Từ bé đến lớn luôn là sói trắng đẹp trai, mười bảy tuổi đã gia nhập đơn vị chiến đấu đặc biệt, hai mươi tuổi chính thức nhận được quân hàm thiếu tá, là soái ca tương lai sẽ nối nghiệp chiến tướng khu Đông – Caly Adolf gần đây rơi vào nỗi đau buồn không thể kiềm chế.

Vây quanh hắn không ít mỹ nhân, đáng tiếc, hắn chỉ thích một cậu báo trắng kém mình ba tuổi. Cậu báo trắng này tinh quái thông minh, không dễ theo đuổi, nhất là khi xung quanh cô, lúc nào cũng có bốn gã giống đực che chở.

Là bốn gã!

Một gã mạnh đến nỗi chỉ cần dùng một đầu ngón tay cũng đủ để chết hắn! Một gã là lãnh đạo trực tiếp luôn không vừa mắt hắn! Còn có hai gã khác cực kì cần quấy nhiễu!

Caly nhìn danh sách lễ vật gần như chẳng có chút giá trị nào trong tay mình, trầm ngâm ba phút, sau đó quyết định, chỉ có thể dùng chính sách đánh thốc từ trên xuống. Trong nhà Emile, địa vị của thầy giáo chính là địa vị tối cao!

Sói trắng quá thông minh mà!

Nhưng đáng tiếc, vừa mới tới được cửa hoàng cung, một con phượng hoàng hồng rực đã lạnh lùng chặn Caly lại. Caly vượt vòng không gian của mình, cười khở, Asa và Caesar đào rỗng hết tài sản của hắn rồi, mấy đứa này cứ làm như hắn coi tiền như rác ấy nhỉ.

Muốn đến đưa lễ vật thôi mà sao lại khó như vậy chứ, Caly suýt ho ra máu.

Chẳng qua, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn gặp trắc trở, nên Caly không hề nhụt chí. Hắn mở quang não ra, gọi điện cho Emile, không ngờ đối phương lại không nghe máy. Caly bất đắc dĩ cố nở nụ cười, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là anh trai của Emile đã dẫn cậu ra ngoài, tiện tay cài thiết bị phá sóng trên máy của cậu rồi. Hắn biết mà, cả nhà này phòng hắn như phòng lang.

Phòng lang!

Cũng đúng mà.

Mà nói tới Emile, lúc này, cậu đang bị Asa cuốn lấy, nhưng không hề có chút lúng túng, ngược lại còn nở một nụ cười đầy thâm ý. Dù sao cậu cũng quen rồi, mỗi lần Caly ca ca được nghỉ phép, cậu nhất định sẽ bị anh trai hoặc em trai kéo ra ngoài.

Caly ca ca rất tốt với cậu, những người theo đuổi cậu cũng rất tốt với cậu, nhưng mà hai cái tốt này không hoàn toàn giống nhau. Caly ca ca là thật lòng thích cậu, có cái gì tốt cũng để dành cho cậu. Trong lòng cậu, Caly ca ca ở vị trí rất đặc biệt.

Hơn nữa, Caly ca ca không sợ bị ăn đòn, vô cùng bất khuất kiên cường.

“Hắt xì!” Vừa về đến nhà, Caly đã hắt xì liên tục, cảm giác sống lưng rét căm căm.

“Ồm rồi hả? Ha ha!” Là vị mẫu phụ vô lương tâm nhất để tinh, hai mươi mấy năm qua, không lúc nào Xavier không quên đào hố chôn con, vì thế thấy con trai nhà mình ủ rũ về nhà, Xavier chẳng hề đau lòng tẹo nào, ngược lại còn cười nhạo rất khoái chí.

Caly hiển nhiên đã quá quen với chuyện này, hắn lập tức lấy trong túi ra một ít đặc sản ở tỉnh cầu hắn vừa hoàn thành nhiệm vụ, đưa cho Xavier – bịt mũi!

“Quà của mẫu phụ hả? Không đưa cho thầy giáo thân yêu sao?” Mùi dấm chua nồng nặc.

“Lần nào con chẳng mua hai phần, lễ vật của mẫu phụ và thầy có bao giờ khác nhau đâu.” Thấy Xavier vẫn không bằng lòng, Caly đành nói thêm: “Để mua món quà này, con phải chạy hết ba dãy phố đấy.” Con trai có hiếu như vậy, mẫu phụ còn đòi hỏi gì nữa!

“Hừm, ta miễn cưỡng ăn thử vậy. Thôi, thấy con cũng có hiếu, ta sẽ bày cho con cách theo đuổi vợ nha ~”

Caly hết nói nổi, ngài không thò tay vào quấy phá là tốt lắm rồi, lần trước còn nói với Emile là con đáng yêu như vậy, bị con trai ta theo đuổi đúng là xui xẻo là sao? Mẫu phụ, ngài xác định con là đứa con người dứt ruột đẻ ra chứ?

Nghĩ tới đây, Caly không nhin được, mở miệng hỏi.

Kết quả là Xavier quả quyết lắc đầu: “Nhặt được con ở một tình cầu phế thải nào đó thôi, lúc ta nhặt được con ấy hả, con chỉ bé bằng cái đầu móng tay cái thôi nè, cả người đen như mực, so với Asa còn đen hơn, lại còn không có lông nữa chứ...”

“Không có lông thì con đen chỗ nào?” Caly ôm đầu, chỉ muốn tự bóp chết bản thân, ban nãy nào hẳn bị úng nước mới hỏi chuyện này.

“Da đen chứ sao” Xavier bị vạch trần lời bịa đặt nhưng chẳng hề thấy xấu hổ: “Da đen như Asa nha, đen nha...”

Caly: “...”

Sở Du Nhiên và Xavier thường xuyên gặp nhau ở quán trà ngày xưa. Mấy năm trước, Xavier đã mua trọn cả quán, cho nên như thường lệ, lại hẹn Sở Du Nhiên tới tán gẫu. Hai người cùng uống hồng trà yêu thích, sau đó lại cùng chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sở Du Nhiên tùm tùm cười: “Hẹn ta ra đây làm gì? Đừng bảo chỉ đơn giản là để cùng uống trà nhé.”

“Đương nhiên không phải rồi, ta muốn tố cáo giống đực nhà các người, cản trở người khác theo đuổi hạnh phúc.” Cách nói chuyện của Xavier vẫn luôn thẳng thắn, trước sau như một. Hai vị mỹ nhân thoát nhìn thì tưởng mới chỉ hơn ba mươi, mỗi người mang một khí chất đặc sắc riêng, người thì thẳng thắn đáng yêu, kẻ thì tao nhã dịu dàng.

Đáng tiếc, mỹ nhân xinh đẹp như vậy mở miệng ra lại không hề nể nang ai.

Nhớ tới bốn tên giống đực trong nhà mình, Sở Du Nhiên cũng thấy đau đầu, chẳng qua người trong nhà bị tố, cậu cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Cầm miếng bánh phủ matcha lên, cắn nhẹ một ngụm, Sở Du Nhiên cười: “Đối với giống đực trong nhà ta, Caly không phải được đối xử rất đặc biệt sao. Wales không điều Caly ra ngoài để tinh, Dillow cũng không bắt hắn đi làm nhiệm vụ có khả năng tử vong cao, Asa và Caesar chẳng qua chỉ vùi vỉnh ít tiền, thỉnh thoảng cũng trêu chọc Caly một chút thôi. Nếu là người khác theo đuổi Emile ấy à, bọn họ còn lâu mới nhẹ tay như thế, sẽ đồng loạt xông lên đánh luôn.”

Xavier: “...” Người nói cũng đúng, làm ta chẳng còn lời nào để phản bác.

Hai người nói chuyện hồi lâu, chợt nghe thấy dưới lầu có tiếng ồn ào. Xavier tò mò thò đầu ra ngó, phát hiện ra con trai nhà mình, không biết dùng cách gì mà hẹn được Emile đến đây, đang tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn người thương đi cùng với hai tên huynh đệ song sinh.

Ba vị hoàng tử đồng thời xuất hiện nơi phố phường sầm uất, khiến dân chúng lập tức vây kín lấy.

Emile thật ra chẳng quan tâm chuyện mình bị giám sát, tuy rằng cậu đứng giữa trong ba anh em, cũng là giống cái được nuông chiều từ bé, nhưng bản thân Emile tự nhận thấy mình thông minh trưởng thành từ sớm, so ra còn giống anh của Asa và Caesar hơn.

Lúc này, Emile đang dịu dàng mua đồ chơi cho ca ca và đệ đệ. Wales đối với ba đứa nhỏ này, hoàn toàn áp dụng chế độ nuôi thả, khác xa với thời điểm y nuôi Dillow. Bởi vì khi ấy y còn chưa có con nối dõi, cho nên luôn sợ hãi người muốn làm vương hậu sẽ hãm hại cháu trai của mình. Hiện giờ tình thế đã khác, Dillow vừa kết hôn, năng lực xuất chúng, trong tay nắm vững quân đội, xử lý việc công không chút sai lầm. Cho nên với việc ba đứa nhỏ ra đường rong chơi, Wales chỉ âm thầm phái người đi theo, nếu không gặp chuyện lớn thì cứ để tự bọn nó giải quyết.

Ba đứa nhỏ đã thành niên cũng không phải chưa từng thấy mấy món đồ chơi đường phố bao giờ, nhưng Emile vẫn cứ coi ca ca và đệ đệ như trẻ con, mua đồ chơi xong lập tức chia đều cho cả hai người, sau đó mặc kệ Caly lòng đau như cắt rút tiền túi ra trả. Hẳn thâm nghĩ ba đứa nhỏ này đúng là thần phá cửa, tiêu tiền như rác.

Sở Du Nhiên nhướn mày nhìn Xavier: “Xem đi, bọn nó có bao giờ dám tiêu tiền của người khác đâu, ngay cả tiền của Archer bọn nó cũng không lấy, chỉ có Caly là đặc biệt thôi.”

Xavier chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Sao ta chỉ thấy Emile coi nhóc con nhà ta như anh trai thôi nhỉ, người xem, sai phải chẳng khác gì Dillow cả.” Chỉ vào lúc gặp riêng thế này, Xavier mới bỏ qua lễ nghi xã giao, coi Sở Du Nhiên như bạn thân mà than thở.

Sở Du Nhiên híp mắt, nhìn con trai nhà mình thỉnh thoảng lại láu lỉnh nhìn về phía Caly, mới từ tốn đáp: “Người cứ từ từ. Emile nhà ta rất thông minh, nó biết rõ mình muốn gì, cho nên sẽ chọn được người tốt nhất.”

Sau đó, Sở Du Nhiên vẫy tay chào bốn đứa trẻ, nhưng bọn chúng không định lên lầu mà vẫn muốn tiếp tục dạo phố, cho nên chỉ sai người mang một ít món đồ chơi tinh xảo lên tặng cho hai vị mẫu phụ.

Sở Du Nhiên giơ một cái cốc lưu ly hỏ phách ra trước mặt, chiếc cốc phát ra ánh sáng màu hồng nhạt, theo động tác lắc qua lắc lại của Sở Du Nhiên mà lập lòe, nhìn kỹ thì thấy giữa hai lớp cốc dường như có nước chảy.

Sở Du Nhiên nhú mày, hỏi Xavier: “Sao bọn nó lại nghĩ chúng ta sẽ thích thứ này? Hồng phấn cơ đấy?”

Xavier lắc đầu, tỏ ý ghét bỏ: “Không biết, nhưng ta cứ cảm thấy bọn nó coi mình như đứa bị thiếu năng trí tuệ vậy, ngứa tay quá.”

Sở Du Nhiên mỉm cười, vẫn nhận quà của con, dự định khi về sẽ đưa cho Wales xem.

Lúc cậu trở về hoàng cung, Wales và Dillow cũng vừa vặn quay lại. Sở Du Nhiên đặt hết quà lên bàn, cười nói: “Xavier có ý kiến với em, nói là giống đực các anh là sát thủ phá hoại hạnh phúc của người khác, bồng đả uyên ương* không biết nói lý lẽ.”

* Bồng đả uyên ương: Chia rẽ đôi uyên ương (Nguồn: [s://www.facebook.com/notes/truy%E1%BB%87n-ng%C3%B4n-t%C3%ACnh-xuy%C3%AAn-kh%C3%B4ng-c%E1%BB%95-%C4%91%E1%BA%A1i/thu%E1%BA%ADt-ng%E1%BB%AF-trong-ng%C3%B4n-t%C3%ACnh/1104083929607574/](https://www.facebook.com/notes/truy%E1%BB%87n-ng%C3%B4n-t%C3%ACnh-xuy%C3%AAn-kh%C3%B4ng-c%E1%BB%95-%C4%91%E1%BA%A1i/thu%E1%BA%ADt-ng%E1%BB%AF-trong-ng%C3%B4n-t%C3%ACnh/1104083929607574/))

Khuôn mặt Wales vẫn lạnh lùng như cũ, không ai hiểu được ý thực sự đang nghĩ gì, sát khí trên người thoát ẩn thoát hiện, hơi thở tỏa ra cũng lúc nóng lúc lạnh, tay trái khiến mặt đất đóng băng, tay phải lại thổi ra từng luồng gió tuyết. Sở Du Nhiên vội vàng chạy tới bên cạnh Wales, thay đổi phương gạt lại những sợi tóc vàng đang bay tứ tung, sau đó lau lau cổ áo vốn sạch như lau như li. Cậu hình thành thói quen này đã hơn hai mươi năm nay, mỗi lần Wales ra khỏi cửa, hoặc là thay quần áo, Sở Du Nhiên đều thay đổi phương phủ sạch nếp nhăn. Giữa hai người họ, nếu nói Wales khiến Sở Du Nhiên trở nên tùy hứng hơn, thì chính Sở Du Nhiên cũng làm Wales lười biếng hơn.

Động tác này của bạn đời làm tâm trạng Wales dịu lại. Y ôm eo cậu, nhẹ nhàng đặt Sở Du Nhiên ngồi lên bàn, sau đó hôn nhẹ lên môi.

Kết thúc nụ hôn dài, Sở Du Nhiên thở phì phò, oán giận: “Bốn mươi tuổi rồi mà anh cứ ôm eo em nhấc lên như thế, cũng may là cơ thể em vẫn còn mềm dẻo đấy.”

Wales bật cười: “Luyện tập nhiều lúc nào cũng tốt, cứ tiếp tục phát huy.”

Sở Du Nhiên không hề khách khí túm tóc quốc vương bệ hạ, vò mái tóc vàng óng thành một đồng bùa xù như tổ quạ.

Ánh mắt Wales vừa bất đắc dĩ, lại vừa cưng chiều, y cúi đầu hôn lên trán cậu, sau đó mới buông Sở Du Nhiên ra. Y ngẫm nghĩ rất lâu, mãi sau mới nhú mày nói: “Emile đúng là đã trưởng thành rồi.”

Sở Du Nhiên cười, dựa vào lòng Wales, nhìn ánh hoàng hôn chiếu lên gương mặt y, tựa như mạ lên một quang sáng ấm áp. Người đàn ông đẹp trai này, qua năm tháng khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn, khiến cậu vui sướng chạm vào. Nghĩ tới Wales năm nay đã hơn năm mươi, nhưng bởi vì dị năng của hoàng gia mạnh mẽ, khiến tuổi thọ con người được kéo dài, năm mươi tuổi, cũng chỉ mới là độ trung niên.

“Sao vậy?” Wales túm lấy bàn tay của Sở Du Nhiên, theo thói quen lại đưa lên môi hôn nhẹ, mỉm cười.

“Già rồi.” Sở Du Nhiên cười ngọt ngào, “Có thể cùng nhau già đi, thật tốt.”

“Đồ ngốc, con người sao có thể không già đi?” Wales vuốt vuốt chóp mũi của cậu, cứng chiều nói.

“Nếu em chết sớm hơn...”

“Sẽ không như vậy.”

“Tuổi thọ của giống cái...”

“Ta nói là sẽ không như vậy.” Wales túm chặt tay Sở Du Nhiên, cắt ngang câu nói của cậu, trong mắt tràn đầy bất mãn.

Sở Du Nhiên cười, cảm thấy bản thân gần đây cũng hơi đa sầu đa cảm, bèn không xoáy vào đề tài này nữa, ngược lại kéo chủ đề về phía Emile, “Em phát hiện ra đứa nhỏ ngày càng lúc càng xấu bụng, chẳng biết học theo ai, cứ thử Caly mãi. Xem ra, chúng ta không cần bận tâm cho nó đâu.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Sở Du Nhiên vẫn chọc chọc lồng ngực của Wales, ý tứ rất rõ: Rõ ràng là học theo anh!

Đối với con trai thứ vô cùng thông minh nhà mình, Wales cực kì hài lòng, nhưng y vẫn biết cần dỗ dành bạn đời:

“Thông minh như em, còn hư thì như ta.”

“Em cũng nghĩ thế!”

“À.”

“Anh à là có ý gì hả?”

“Em nói rất đúng.”

“Chỗ nào đúng?”

“Chỗ nào cũng đúng.”

“Anh rõ ràng nói lấy lệ.”

“Không hề, ngoan.”

...

Hai vợ chồng rảnh rồi không có việc gì làm, mới dẫn đến một cuộc đối thoại thiếu muối như trên, âu cũng coi là gia vị tình yêu giữa hai người. Mà ở một phòng khác, Emile thấy Caly gửi ảnh tới, bèn vui sướng bấm mở ra xem, tất cả đều là ảnh chụp phong cảnh mỗi vùng đất Caly đặt chân tới khi chấp hành nhiệm vụ, từng bức đều cho thấy người chụp rất dụng tâm. Emile nằm sấp trên giường, lật xem từng bức từng bức, sau khi xem xong thì phát hiện ra tin nhắn Caly vừa gửi. Người kia hỏi cậu: “Thích không?”

Emile mỉm cười, trả lời rất nhanh: “Thích”. Sau đó, cậu lẳng lặng chờ đối phương hồi âm, tưởng tượng ra cảnh người kia vừa khấn trương lại vừa lúng túng vụng về không biết đáp lại mình thế nào, Emile cong khóe môi, trong đôi mắt tràn đầy hứng thú, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại ửng hồng.

Caly rất nhanh đã trả lời lại: “Em thích là tốt rồi. Lần sau Caly ca ca lại chụp cho em xem.”

Emile vẫn như cũ, duy trì nụ cười cực kì tao nhã, gửi lại một chữ “được”. Nghĩ một lát, cậu viết thêm một câu: Caly ca ca tốt nhất, kèm thêm một bức ảnh chụp bản thân đang cười.

Ở đầu bên kia, Caly cảm giác hần đã bị nụ cười xinh đẹp này làm lóa mắt rồi. Trái tim đập thành thịch, hần hạnh phúc nhào lên giường, hóa thân thành sói, móng vuốt ôm chặt bức hình mèo trắng, cọ mặt liên hồi, hưng phấn dựng thẳng đuôi.

Đúng lúc này, máy truyền tin đột nhiên vang lên âm báo. Sói trắng vội vã dùng móng vuốt bấm mở ra xem, hóa ra Emile gửi lời mời chat video cho hần. Caly cúi đầu nhìn hình thú của mình, hơi do dự, thầm nghĩ nếu giờ đi thay quần áo không biết sẽ mất bao thời gian, mà Emile chờ lâu có thấy phiền không nhỉ. Đầu thì nghĩ, nhưng móng vuốt của sói trắng lại theo bản năng, lập tức ấn nút nhận...

Khuôn mặt Emile hiện lên màn hình, cậu báo trắng ban đầu có vẻ kinh ngạc, nhưng rồi lập tức kêu lên: “Caly ca ca quá đẹp trai!”

Được người mình thương khen thú hình đẹp trai, Caly trong nháy mắt vui mừng khôn xiết. Dù hẳn đã cố gắng kìm chế, nhưng cái đuôi vẫn vẫy lia lịa. Emile nhìn thấy, đôi mắt nheo lại, cười nham hiểm như một con hồ ly vừa phát hiện ra bí mật.

“Emile chưa ngủ à?” Caly vừa dứt câu đã muốn tự đánh chết mình, sao mi lại hỏi ngu thế, nếu ngủ rồi thì gọi điện thế nào được. Hối thừa! Ngậm miệng lại đi!

Emile dường như không phát hiện ra Caly đang lúng túng, cậu cười mỉm, nói: “Em muốn chúc Caly ca ca ngủ ngon, hôm nay em rất vui.”

Caly lại một lần nữa vẫy đuôi tíu tít.

Wales hơi nghi ngờ khi thấy Sở Du Nhiên quay về. Rõ ràng khi này vợ mình bảo tối nay muốn tâm sự với Emile mà sao mới đi một lát đã về phòng trèo lên giường ôm mình cười rồi?

“Con trai anh quá xấu bụng! Quả nhiên, trung khuyến phải dạy từ thuở bơ vơ mới về nhà vợ.”

Wales: “...Chẳng lẽ nó không phải con em?” Trung khuyến? Nói thế thì y là cái gì? Trung báo hả?

“Chúng ta đã nói rồi còn gì, lúc nào con hư thì nó đều là con anh.” Vương hậu điện hạ một câu trúng đích, khiến Wales chỉ còn nước gờ cờ trắng nhận thua.

Dưới sự đề phòng của bốn giống đực trong nhà, kế hoạch bồi dưỡng trung khuyến của Emile vẫn lặng lẽ tiến hành. Mà mỗi lần trông thấy con trai tỏ vẻ như gần như xa đùa giỡn Caly, Sở Du Nhiên đều vô cùng đau lòng cho học sinh của mình. Nhưng đau lòng thì cứ đau lòng, còn vui vẻ hóng hớt thì vẫn cứ vui vẻ hóng hớt, thỉnh thoảng còn cảm khái, đúng là tuổi trẻ.

Nửa năm sau, rốt cục cũng sắp đến ngày Dillow chính thức lên ngôi hoàng đế. Mà càng gần ngày có thể phủ tay ném mọi việc cho cháu trai, Wales càng vội vã. Dillow cũng vậy, cho nên Asa và Caesar bị ném vào quân đội bắt tham gia khóa huấn luyện đặc biệt.

Sở Du Nhiên thấy Emile cười gian xảo, sau đó tung tăng chạy đi hẹn hò với Caly, bèn cười thầm trong bụng. Không hổ là con của Wales, lông dù trắng thì lông vẫn hệt như cha. Xem đi, đến giờ mà Caly vẫn không hề phát hiện ra Emile đang thuần hóa hẳn, còn cảm thấy vui sướng vì thấy bốn tòa núi Thái Sơn nay đã dời đi, để hẳn được thỏa nguyện bấy lâu.

Thương thay cho Caly, hẳn ở hình người mà Sở Du Nhiên cũng có thể cảm thấy cái đuôi sói đang vung vẩy sung sướng, cứ chiều Emile như vậy, cuộc đời của đứa nhỏ này coi như xong rồi.

Trong lòng Sở Du Nhiên âm thầm gờ ngón cái với con trai, chuyện ba không làm được, con đã làm được rồi đấy!

Chuyện hôn nhân của Emile vốn không cần Sở Du Nhiên phải bận tâm. Chờ đến lúc thời cơ chín muồi, hoàng tử điện hạ tự mình nói chuyện với Wales. Mà cũng không biết đứa oắt con này rót mật gì vào tai quốc vương bệ hạ, thế mà Wales lại dễ dàng đồng ý.

Để Sở Du Nhiên giải thích cho rõ ràng: không phải là đồng ý đính hôn, mà là đồng ý thừa nhận quan hệ của hai đứa nó luôn. Chuyện này khiến vương hậu điện hạ cứ kinh ngạc mãi.

Ngày Dillow kế vị, Wales từ chức. Đêm đó, hai vợ chồng thừa dịp Dillow đang lúc bận rộn, nắm tay nhau bỏ chạy.

Mãi tới tận hôm sau, Dillow đầu óc vẫn còn choáng váng mới chợt nhận ra vấn đề, đi tìm thì chỉ còn thấy tờ giấy Sở Du Nhiên để lại: Bảo bối, hai năm sau gặp lại. Nhớ phải thường xuyên nhớ chúng ta nha, yêu con. (3)

Dillow: “.....” ()

Mắt nhìn Dillow nổi giận san phẳng toàn bộ vườn hoa, Jimmy chỉ biết ôm đầu không nói được câu nào. Hôm qua rõ ràng cậu còn cùng Sở Du Nhiên uống trà chiều, vậy mà lại không đánh hơi được chút khác thường gì!

Asa nghe được tin phụ thân và mẫu phụ đi chơi xa, vui mừng đến mức ngửa thẳng cổ lên trời, dùng dị năng “hỏa” phun ra mười mấy ngọn hoa lửa. Sau đó, lập tức bị Dillow vẫn còn đang tức giận, một phát đá bay.

Nhưng thăng nhóc này vẫn không hết vui, nhanh như chớp lồm cồm bò dậy, phúi phúi dấu chân trên móng, sau đó chạy vèo vèo ra ngoài, bây giờ không làm thì còn chờ khi nào? Vua cướp biển “hoành không xuất thế”*, ha ha ha!

* Hoành không xuất thế: chỉ sự vật đột nhiên xuất hiện một cách rất có uy thế hoặc có ảnh hưởng lớn

Dillow nhìn theo bóng Asa xa dần, nheo mắt lại, trực tiếp sai người phong tỏa toàn bộ Đế Tinh, cấm Asa ra ngoài, muốn làm! Vậy chỉ có thể làm trong quân đội!

Làm cướp? Ha ha!

Caesar thấy sắc mặt đại ca như vậy, bèn ngoan ngoãn lựa chọn phương án rút lui trong im lặng. Hoàng tử út lập tức gửi tin nhắn cho Sở Hồng Vũ: Ông ngoại, đi chưa ạ?

Sau một loáng, Sở Hồng Vũ đã chạy tới, mang theo Caesar. Hai ông cháu họ đều thuộc dạng hoàn toàn không cần phi hành khí, bay xa thì khó chứ năng lực bay ra khỏi Đế Tinh thì thừa.

“Cháu thực sự không muốn mang theo Asa hả?” Sở Hồng Vũ cũng có chút không nỡ, dù sao cũng đều là cháu mình, không thể nhất bên trọng nhất bên khinh được.

Caesar nhếch mép: “Dị năng của nhị ca nên để đại ca dạy thì tốt hơn. Mà hơn nữa, cũng phải để lại một người để đại ca còn trút lửa giận chứ.”

Nghe Caesar nói vậy, Sở Hồng Vũ càng thêm không nỡ.

Caesar điện hạ vỗ vai ông ngoại mình, nói lời gan ruột: “Không sao, Asa từ nhỏ da đã rất dày rồi, không sợ ăn đòn đâu! Có nói nữa thì anh ấy cũng sẽ không bay được, mà cháu thì không định công anh ấy đâu.”

Sở Hồng Vũ: “...” Thăng nhai lòng dạ hiểm độc này không hổ là con trai của con mèo xấu xa kia, tuyệt đối không phải là con của con ông.

Biết tin Caesar được theo ông ngoại ra ngoài tu luyện, Asa nhảy dựng lên, ôm chặt đùi Dillow không chịu buông, không ngừng năn nỉ ỉ ôi. Cuối cùng, Dillow cúi lên, đánh Asa tới mức hôn mê, sau đó tổng về quân khu.

Biết ngọn nguồn câu chuyện, Sở Du Nhiên ngẩng đầu ngắm sao trời, tươi cười thỏa mãn, bọn nhỏ đều rất tốt.

Wales ôm eo cậu, gác cằm lên vai Sở Du Nhiên, thả lỏng cơ thể.

Sở Du Nhiên chỉ vào một ngôi sao, hỏi: “Thân ái, bên ngoài tinh hệ của chúng ta, còn có tinh hệ nào nữa không nhỉ? Liệu có thể xuất hiện thêm một tinh cầu màu xanh nữa không? Người ở nơi đó có khi nào cũng giống chúng ta.”

Wales cười, đáp: “Có lẽ sẽ có. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, không có gì là không có khả năng. Em muốn ra ngoài không gian không?”

“Không, em sợ nhỡ đi rồi không quay về được thì biết làm sao.” Sở Du Nhiên cười, dựa hẳn vào lòng người đằng sau, cảm nhận nhịp tim của đối phương. Lồng ngực này là chốn về của cậu, là cảng để cậu tránh gió.

Wales thấy cậu thỏa mãn như vậy, đôi mắt tràn đầy ý cười, ôm chặt người trong lòng, cả đời cũng không muốn buông tay.

76. Chương 76

Edit: Vân Tích

Beta: Dạ

Sở Du Nhiên mái đầu bạc trắng, nắm chặt lấy Wales cũng già nua. Cho dù mắt cậu đã mờ, nhưng khi nhìn người yêu vẫn tràn đầy dịu dàng như trước, vừa quyến luyến vừa yêu thương, không ngừng nhắc đi nhắc lại lời dặn: “Thân ái, sau khi em ra đi, anh nhất định phải sống tốt, đừng có làm điều ngu ngốc.”

Wales tóc giờ cũng trắng xóa, y giờ ngón tay run rẩy, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của bạn đời, cảm giác luồng tinh thần lực luôn quán quít với mình đang dần dần tan biến, chỉ biết gật đầu nắm chặt tay Sở Du Nhiên.

Suốt một trăm năm qua, hai người sớm chiều bầu bạn. Nay Sở Du Nhiên đã hơn một trăm hai mươi tuổi, mỹ nhân năm xưa ở tuổi xế chiều nhan sắc đã tàn phai. Từng giọt từng giọt nước mắt nơi khóe mắt Wales rơi xuống, ướt đầm nơi hai bàn tay đang xiết chặt. Mặc cho làn da người yêu đã nhăn nheo, không còn trắng nõn mềm mại như trước, Wales vẫn như đang nâng niu một thứ bảo bối, không muốn xa rời.

Sở Du Nhiên cứ nhìn Wales chăm chú như vậy, khóe miệng mỉm cười, lưu luyến hồi lâu mới nhắm mắt lại, thì thầm: “Nếu có kiếp sau, nhớ phải tìm em.”

Nhìn thấy Wales gật đầu, Sở Du Nhiên muốn cố gắng mỉm cười khích lệ người yêu lần nữa. Nhưng cậu đột nhiên cảm nhận được tinh thần lực quán quít lấy hạch dị năng của Wales bắt đầu vỡ vụn, khiến cậu chỉ biết trân trối nhìn y, không thốt nổi nên lời.

Cơ thể càng lúc càng mệt, linh hồn bắt đầu tan biến, ý thức càng lúc càng mơ hồ. Trong cơn mê ấy, cậu tựa như thấy Wales đang ngả lên người mình, y mỉm cười, thì thầm bên tai cậu: “Đồ ngốc, ta đã nói không có khả năng em chết trước ta mà. Không có em, cuộc sống với ta có khác nào sự tra tấn.”

Sống hơn một thế kỷ đã ba mươi năm, Wales cảm thấy, so với cha mẹ và anh chị chết oan chết uổng của mình, y đã sống lời được nhiều năm lắm rồi. Nay không còn người sớm tối kề bên, để lại y đơn độc tưởng nhớ, vậy sống còn có ý nghĩa gì?

Hạch dị năng vỡ nát, chứng minh sinh mệnh của giống đực đã đi tới hồi kết.

Sở Du Nhiên tuy rằng đã sớm có dự cảm, biết Wales sẽ làm điều ngốc nghếch, nhưng cậu không thể ngờ, ngay cả chút ít thời gian đối phương cũng không để cho mình mà một lòng muốn cùng cậu rời khỏi thế gian này.

Muốn oán trách vài câu, nhưng lại không thể cất lời, chỉ một giọt lệ chảy xuống từ khóe mắt, Sở Du Nhiên dồn hết hơi tàn, túm lấy bàn tay của Wales. Khóe miệng cậu cong lên, không rõ trong lòng đang có cảm giác gì, chỉ thấy vô cùng bình yên. Như vậy cũng tốt, để mình được chăm sóc Wales đến khi cuối đời, thật tốt.

Ít nhất, Wales đang cười.

Sống cùng giường, chết cùng huyết.

Kiếp sau, bọn họ khẳng định vẫn có thể chung đôi.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-te-de-nhat-duc-nhi-su>